ROATA TIMPULUI

CARTEA A PATRA

ROBERT JORDAN

UMBRA SE ÎNTINDE

Cu „Roata Timpului", Robert Jordan aduce la apogeu opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a patra

UMBRA SE ÎNTINDE

CUPRINS

Umbra se va întinde peste lume şi va întuneca toate ţinuturile, până în cele mai adăpostite colţuri, şi nu va mai fi Lumină, ci primejdie peste tot.

Iar Cel Care Vine cu Zorile, născut din Fecioară, aşa cum s-a profeţit, îşi va deschide braţele să prindă Umbra, şi lumea va urla de durerea mântuirii.

Toată Slava Creatorului şi Luminii şi celui care va renaşte. Lumina să ne ferească de el.

Din *Comentarii la Ciclul Karaethon*

Sereine dar Shamelle Motara Sora-Sfetnică a lui Comaelle Marea Regină din Jaramide (circa 325 DFL, Vârsta a Treia)

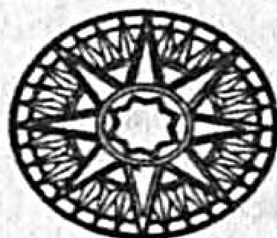
Mana

Maradon

SALDAE

DASHAR

Bandar Eban

R. Dhagon

ARAD DOMAN

R. Akuum

Katar

R. Arinelle

Toman

Almoth

Palme

Paerish Swar

Baerlon

Ţinutul celor Două Râuri

Munţii de Neguri

Garen's Wall

Jehannah

R. Andahar

TARABON

GHEALDAN

Tanchico

OCEANUL ARYTH

Elmora

Amador

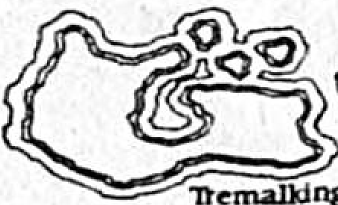
R. Eldar

AMADICIA

Pădurea Umbrelor

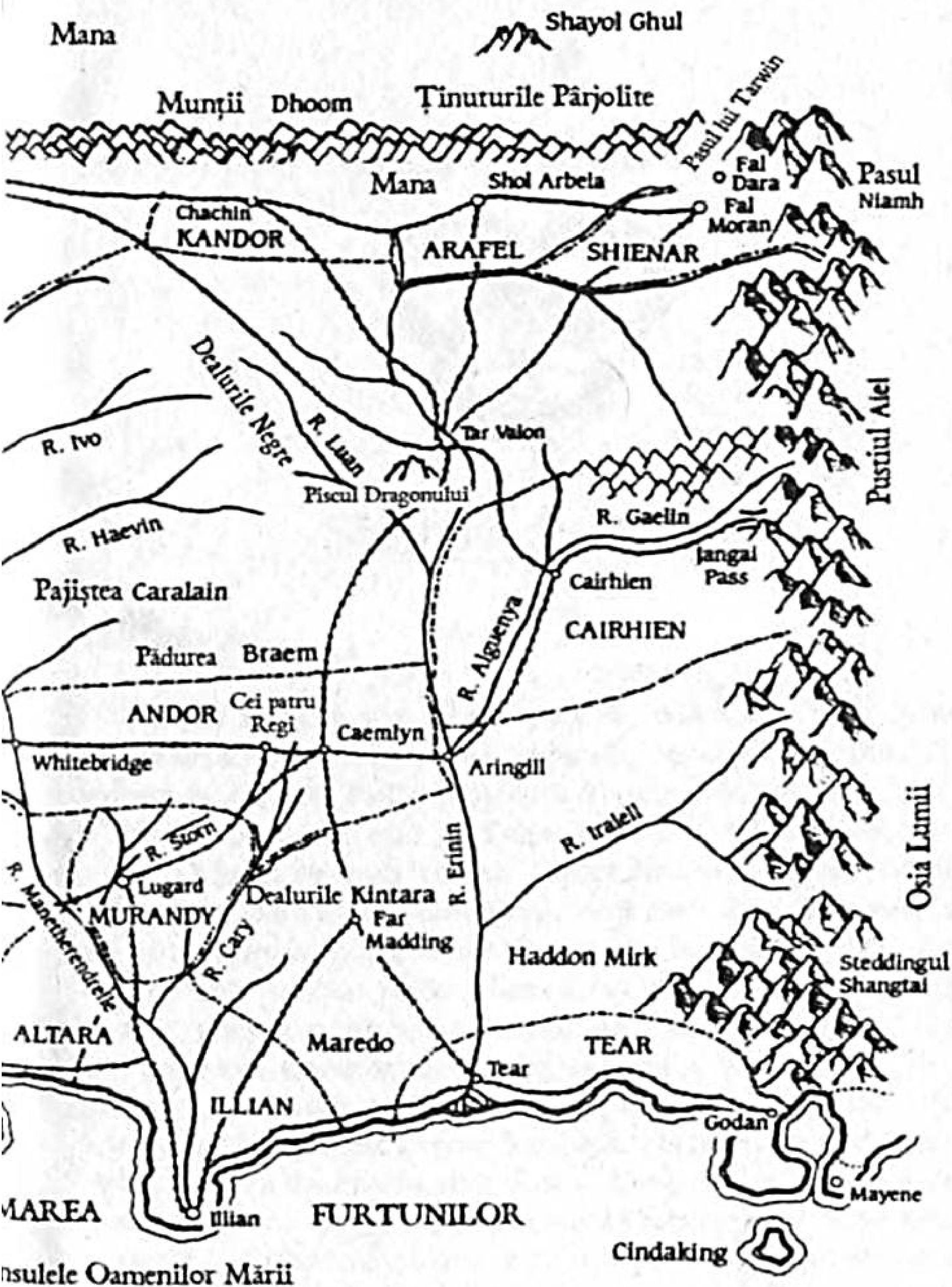
R. Sharia

Ebou Dar

Tremalking

Qaim

Mana
Shayol Ghul
Munții
Dhoom
Ținuturile Pârjolite
Pasul lui Tarwin
Fal Dara
Pasul Niamh
Mana
Shol Arbela
Fal Moran
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Dealurile Negre
R. Luan
R. Ivo
Tar Valon
Piscul Dragonului
R. Haevin
R. Gaelin
Pustiul Aiel
Jangai Pass
Cairhien
Pajiștea Caralain
CAIRHIEN
R. Alguenya
Pădurea
Braem
ANDOR
Cei patru Regi
Caemlyn
Whitebridge
Aringill
R. Storn
R. Iralell
Osia Lumii
R. Erinin
Lugard
Dealurile Kintara
R. Manetherendrelle
MURANDY
Far Madding
R. Cary
Haddon Mirk
Steddingul Shangtai
ALTARA
Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Godan
Mayene
MAREA
Illian
FURTUNILOR
Cindaking
Insulele Oamenilor Mării

1 Sâmburi de Umbră

Roata Timpului se învârteşte, Vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă, apoi se preschimbă în mituri şi sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce. Într-o Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munţii Dhoom. Vântul nu era începutul. Învârtirea Roţii Timpului nu are nici început, nici sfârşit. Dar era un început.

Pe sub soarele de dimineaţă, vântul bătea spre miazănoapte şi apus, peste pajişti nesfârşite şi desişuri răspândite pe ici, pe colo, peste apele repezi ale râului Luan, dincolo de creasta sfărâmată a Piscului Dragonului, muntele legendar care se înălţa peste câmpia domoală, atât de sus, încât, de la jumătate, era ascuns în nori. Piscul Dragonului, locul în care acesta murise – şi, odată cu el, Vârsta Legendelor, aşa cum se spunea – şi unde se profeţise că avea să renască. Sau renăscuse deja. Spre miazănoapte şi apus, trecând de târgurile numite Jualdhe, Darein şi Alindaer, unde poduri ca nişte dantele din piatră se arcuiau către Zidurile Strălucitoare, marile ziduri albe ale oraşului pe care mulţi îl numeau cel mai măreţ din lume. Tar Valon. Un oraş pe care umbra muntelui, întinzându-se în fiecare seară, de-abia îl atingea.

Dincolo de ziduri, clădirile ridicate de Ogieri de mai bine de două mii de ani păreau să crească de-a dreptul din pământ sau să fi fost sculptate de vânturi şi ploi, şi nu de mâinile unor zidari, nici măcar unii atât de meşteri precum faimoşii Ogieri. Unele clădiri aminteau de păsările care-şi luau zborul sau de scoici uriaşe din îndepărtatele mări. Turnuri zvelte, drepte sau spiralate, erau legate unele de altele prin poduri aflate la sute de picioare deasupra pământului, adesea fără balustrade. Numai cei care apucaseră să petreacă mai multă vreme în Tar Valon se mai obişnuiseră cât de cât să le privească. Ceilalţi se holbau ca nişte oameni de la ţară.

Mai măreţ decât toate celelalte, Turnul Alb domina oraşul, sclipind în soare ca osul poleit. „Roata Timpului se învârteşte în jurul Tar Valonului, iar acesta în jurul Turnului”, spuneau

oamenii din oraş. Primul lucru pe care-l vedeau călătorii ce se apropiau, până să ajungă să zărească podurile sau insula, dacă erau pe corăbii, era Turnul care strălucea ca o torţă. Nu era, aşadar, de mirare că piaţa largă care se întindea dincolo de zidurile Turnului părea mult mai mică decât în realitate, sub ochiul său neiertător, iar oamenii păreau doar nişte gângănii. Dar, chiar dacă ar fi fost cel mai pipernicit din oraş, Turnul tot s-ar fi bucurat de respectul amestecat cu teamă al lumii de pe insulă, căci era inima puterii Aes-Sedai.

În ciuda mulţimii lor, oamenii nu ajungeau nici pe departe să umple piaţa. Pe la margine era înghesuială, fiecare văzându-şi de treburile de zi cu zi, însă ceva mai aproape de hotarele Turnului, mulţimea se rărea, până ce, pe o porţiune cam de cincizeci de paşi în jurul Turnului, nu mai rămânea nimeni. În Tar Valon, femeile Aes-Sedai erau respectate şi chiar mai mult de atât, iar Suprema Înscăunată stăpânea asupra oraşului, ca şi asupra Surorilor, însă cei mai mulţi căutau să se ţină cât mai departe cu putinţă de tot ce însemna puterea Aes-Sedai. Una era să te făleşti cu căminul tău măreţ din sala de ospeţe, altceva să păşeşti drept în mijlocul flăcărilor.

Câţiva, totuşi, îndrăzneau să se apropie de treptele late care duceau la intrarea în Turn, la uşile meşteşugit sculptate, îndeajuns de mari pentru o duzină de bărbaţi aşezaţi unul lângă altul. Uşile erau deschise, primitoare. Întotdeauna se găseau oameni care aveau nevoie de ajutor sau de răspunsuri pe care credeau că numai de la femeile Aes-Sedai le puteau dobândi. Veneau de peste tot, din Arafel şi Ghealdan, Saldaea şi Illian. Mulţi găseau ajutor şi sfaturi, cu toate că adesea erau altele decât cele pe care le aşteptau sau doreau.

Min nu-şi coborî gluga care-i ascundea chipul în faldurile ei. Era o zi călduroasă, dar mantia ei era îndeajuns de subţire pentru a nu atrage atenţia. Părea doar o femeie foarte timidă. Mulţi erau aşa, când se apropiau de Turn. Înfăţişarea ei era cât se putea de comună. Părul negru era ceva mai lung decât ultima dată când fusese în Turn, cu toate că încă nu-i ajungea la umeri, iar rochia, având drept singură podoabă fâşii înguste de dantelă albă de Jaerecuz, la mâneci şi la guler, s-ar fi

potrivit pentru fiica unui fermier înstărit, care-şi pusese hainele de sărbătoare, aşa cum făceau şi alte femei care se pregăteau să urce treptele late. Cel puţin aşa nădăjduia Min. Se sili să nu se holbeze la celelalte persoane din jur, căutând să observe dacă păşeau sau se purtau altfel. „Pot s-o fac”, îşi spuse.

Nu bătuse atâta drum ca să dea acum înapoi. Rochia era numai bună pentru a o ascunde. Toţi cei din Turn care-şi puteau aminti de ea o ştiau drept o tânără cu părul tuns foarte scurt, purtând mereu surtuc şi pantaloni bărbăteşti. Rochii, niciodată. Trebuia să treacă neobservată, pentru că treaba cu care venise nu putea rămâne neînfăptuită.

Stomacul i se strânse pe măsură ce se apropia de Turn. Îşi încleştă braţele pe bocceaua pe care o ducea la piept. Înăuntru erau hainele ei obişnuite, încălţările bune şi toate lucrurile pe care le avea, în afară de calul pe care-l lăsase la un han, nu departe de piaţă. Cu puţin noroc, avea să fie din nou în şa în câteva ceasuri, pe drumul spre podul Ostrein şi apoi spre miazăzi.

Nu că ar fi fost dornică să se urce din nou în şa, după atât de puţină vreme şi după ce-şi petrecuse săptămâni în şir fără să se odihnească nici măcar o zi. Însă voia să plece cât mai repede din locul acela. Turnul Alb nu i se păruse niciodată cu adevărat primitor, iar acum îi apărea aproape la fel de îngrozitor precum temniţa Celui Întunecat, din Shayol-Ghul. Înfiorându-se, îşi dori să nu se fi gândit la Cel Întunecat. „Mă întreb dacă Moiraine crede că am venit încoace numai pentru că mi-a cerut-o ea. Lumina să m-ajute, mă port ca o fetiţă. Fac numai prostii, şi asta din pricina unui bărbat!”

Urcă treptele, cu destulă greutate – erau atât de late încât îi trebuiau doi paşi pentru a ajunge la următoarea – şi, spre deosebire de majoritatea celorlalţi, nu se opri să privească înălţimile palide ale Turnului, cu respect şi cu teamă în ochi. Nu voia decât să termine ce-avea de făcut.

Dincolo de uşi era o sală rotundă, mare, înconjurată de arcade. Cei veniţi cu jalba stăteau înghesuiţi în mijlocul încăperii, sub tavanul uşor arcuit. Pardoseala din piatră de culoare deschisă lucea, şlefuită de nenumăratele perechi de

picioare care se foiseră, temătoare, pe-acolo, vreme de mai multe secole. Cu toţii se gândeau numai la locul în care se aflau şi la pricina care-i adusese acolo. Un fermier şi soţia sa, îmbrăcaţi în haine simple, de lână, strângându-şi unul altuia palmele bătătorite, şedeau lângă o negustoreasă în veşminte de mătase şi catifea, la picioarele căreia se ghemuia o cameristă, ţinând la piept o casetă suflată în argint – darul stăpânei sale pentru cele din Turn, fără îndoială. În alte părţi, negustoreasa ar fi strâmbat din nas dacă s-ar fi găsit atât de aproape de nişte oameni de la ţară, iar aceia, pesemne, s-ar fi tras înapoi, plecându-şi umili capetele. Dar nu aici. Nu acum.

Prin mulţime nu se vedeau mulţi bărbaţi – ceea ce pe Min n-o surprindea deloc. Bărbaţii se simţeau stânjeniţi dacă dădeau cu ochii de Aes-Sedai. Cu toţii ştiau că Frângerea Lumii fusese iscată de bărbaţii Aes-Sedai, pe timpul când aceştia încă mai existau. Amintirea nu pierise nici măcar după trei mii de ani, chiar dacă multe amănunte se pierduseră. Mamele încă îşi mai speriau copiii cu poveşti despre bărbaţii care conduceau Puterea Supremă, sortiţi să înnebunească din pricina saidinului spurcat de Cel Întunecat, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Cea mai înfricoşătoare poveste era cea despre Lews Therin Telamon, Dragonul, Ucigaşul-de-Neam, cel care pornise Frângerea. Nici oamenii mari nu rămâneau netulburaţi de aceste istorisiri. Profeţiile spuneau că Dragonul avea să renască în ceasul de mare cumpănă al omenirii, pentru a-l înfrunta pe Cel Întunecat în Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie, dar asta nu-i făcea pe oameni să-şi schimbe părerea despre legăturile dintre bărbaţi şi Putere. Femeile Aes-Sedai îşi luaseră obiceiul de a-i vâna pe toţi bărbaţii care o puteau conduce. Dintre cele şapte Ajah, cea Roşie numai asta făcea.

A cere ajutor de la Aes-Sedai era cu totul altceva, fireşte, însă puţini bărbaţi se împăcau cu gândul de a fi, în vreun fel, legaţi de Turn şi de treburile Puterii. Străjerii erau altfel, dar ei erau încătuşaţi, fiecare, de câte o Aes-Sedai – nu erau nici pe departe bărbaţi obişnuiţi. Se spunea că „un bărbat ar prefera să-şi taie mâna, decât să-i ceară unei Aes-Sedai să-i scoată aşchia din deget”. Femeile luau asta drept o zicală care

batjocorea încăpăţânarea şi prostia bărbaţilor, însă Min auzise bărbaţi pentru care vorba era cum nu se putea mai adevărată.

Se întrebă ce-ar fi făcut oamenii aceia dacă ar fi ştiut atâtea cât ea. Ar fi luat-o la fugă urlând, pesemne. Iar dacă ar fi aflat pricina pentru care se afla acolo, poate că ea n-ar mai fi scăpat cu viaţă nici măcar cât să cadă în mâinile gărzilor care s-o arunce în temniţă. Avea ceva prieteni în Turn, dar nu dintre cei care să se bucure de putere sau autoritate. Dacă misiunea ei ar fi fost descoperită, n-ar fi putut s-o ajute – mai degrabă i-ar fi tras după ea la spânzurătoare. Poate nici măcar n-ar mai fi fost judecată – s-ar fi găsit cineva să-i închidă gura, pentru vecie.

Îşi spuse că trebuia să alunge gândurile de soiul ăsta. „O să ajung să-i vorbesc şi o să plec nevătămată. Rand al'Thor, arde-te-ar focul pentru că m-ai băgat în necazurile astea!”

Prin sala cea rotundă se plimbau vreo trei sau patru Alese, femei de vârsta lui Min sau poate puţin mai mari, care le vorbeau în şoaptă celor veniţi cu jalbe. Purtau rochii albe fără vreo podoabă, în afara celor şapte dungi colorate de la poale, câte una pentru fiecare Ajah. Din când în când apărea şi câte o novice, o fată încă şi mai tânără, toată în alb, care să-i conducă mai departe pe cei care puteau fi primiţi. Aceştia îşi urmau călăuza, deopotrivă nerăbdători şi tulburaţi.

Una dintre Alese, cu părul cârlionţat, se opri în faţa lui Min, făcând-o să-şi strângă şi mai tare bocceaua la piept.

— Să te scalde Lumina, îi spuse, fără să-i dea prea multă atenţie. Sunt Faolain. Ce ajutor îţi poate oferi Turnul?

Pe chipul ei rotund şi smead se citea că, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar fi îndeletnicit cu treaba aceea plicticoasă. Din ceea ce ştia Min, pesemne că ar fi preferat să înveţe. Alesele se pregăteau pentru a fi Aes-Sedai. Şi, lucru încă şi mai important, Faolain nu o recunoscuse. Se mai întâlniseră de câteva ori înainte, dar numai în treacăt. Chiar şi aşa, Min îşi plecă ochii, chipurile din respect şi teamă. Nu era ceva neobişnuit – puţini oameni de la ţară înţelegeau pe deplin marea deosebire dintre o Aleasă şi o soră. Ascunzându-se cu mantia, îşi mută privirea de la Faolain.

— Am o întrebare pentru Suprema Înscăunată, începu, apoi se întrerupse brusc, atunci când trei Aes-Sedai se opriră sub arcade privind în sala de primire.

Alesele şi novicele se înclinau, atunci când se apropiau de vreuna dintre cele trei, însă, în afară de asta, îşi vedeau de drumurile lor. Poate că iuţeau puţin pasul, dar atât. Nu şi oamenii de rând care parcă îşi ţineau cu toţii răsuflarea. Departe de Turnul Alb, de Tar Valon, poate că n-ar fi văzut în cele trei decât nişte femei a căror vârstă n-o puteau ghici, tinere încă, dar mult mai mature decât altele. Numai că, în Turn, nu mai încăpea nici o îndoială. Timpul trecea altfel peste o femeie care mânuise îndelung Puterea Supremă, decât peste celelalte. În Turn, o Aes-Sedai putea fi recunoscută şi fără inelul cu Marele Şarpe.

Oamenii din mulţime începură să facă plecăciuni. Puţinii bărbaţi se înfiorară. Câţiva căzură de-a dreptul în genunchi. Negustoreasa cea bogată părea îngrozită, iar cei doi fermieri de lângă ea arătau de parcă ar fi văzut o legendă trezită la viaţă. Nimeni nu ştia cum trebuia să se poarte cu o Aes-Sedai, decât, poate, din auzite. Pesemne că nici unul dintre cei de-acolo nu mai văzuse vreodată o Aes-Sedai, în afara locuitorilor din Tar Valon. Şi nici ei, poate, nu ajunseseră în viaţa lor atât de aproape.

Însă ceea ce-o făcuse pe Min să tacă nu era simpla apariţie a celor trei. Uneori, nu foarte adesea, i se întâmpla să vadă anumite lucruri, atunci când îi privea pe cei din jur. Frânturi de imagini care, de obicei, dispăreau în numai câteva clipe. Din când în când, ştia şi ce însemnau – i se întâmpla de foarte, foarte puţine ori, dar când ştia, nu greşea niciodată.

Spre deosebire de mulţi alţii, femeile Aes-Sedai şi Străjerii lor erau întotdeauna înconjuraţi de imagini şi aure care licăreau şi dansau, uneori, atât de repede, încât Min se simţea ameţită. Dar numărul nu avea importanţă – i se întâmpla la fel de rar să-şi dea seama ce însemnau. De astă dată, însă, află mai mult decât şi-ar fi dorit, şi se înfioră.

Singura femeie pe care o cunoştea – zveltă, cu părul lung şi negru care-i ajungea până la brâu – era o soră Galbenă, pe nume Ananda. În jurul ei, Min văzu o aureolă de o culoare

cafenie, murdară, încreţită şi brăzdată de un soi de răni căscate, putrezite, care se întindeau din ce în ce. Alături de ea stătea o Aes-Sedai din Ajah Verde, micuţă şi blondă. Purta şalul cu ciucuri şi cu flacăra din Tar Valon care se zări pentru o clipă, când se întoarse cu spatele. Iar pe umăr, cuibărit, parcă, printre corzile de viţă şi crengile de măr înflorit brodate pe şal, purta un craniu omenesc. Un craniu de femeie, micuţ, albit de soare. Cea de-a treia, o femeie drăguţă, plinuţă, aflată de cealaltă parte a încăperii, nu avea şal – cele mai multe Aes-Sedai nu le purtau decât la ceremonii. Îşi ţinea bărbia sus şi umerii foarte drepţi – semn de mândrie şi putere, îi privea cu ochii albaştri şi reci pe oamenii veniţi cu jalba, ascunsă, parcă, în ochii lui Min, de o perdea de sânge, sfâşiată ici şi colo. Pe chip păreau să i se scurgă şiroaie stacojii.

Perdeaua, craniul şi aureola se pierdură printre celelalte imagini care dănţuiau neîncetat, apoi apărură la loc şi iarăşi dispărură. Oamenii le priveau lung, cu respect şi teamă, pe cele trei, văzând în ele doar nişte femei care puteau atinge Adevăratul Izvor şi conduce Puterea Supremă. Numai Min putea vedea mai mult. Numai ea ştia că toate trei aveau să moară – şi încă în aceeaşi zi.

— Suprema nu poate primi pe oricine, zise Faolain, aproape fără să se obosească să-şi ascundă nerăbdarea. Deabia peste zece zile va mai avea o audienţă oficială. Spune-mi mie ce doreşti, şi am să te duc s-o vezi pe sora care te poate ajuta cel mai bine.

Min lăsă ochii în jos, către bocceaua pe care o strângea în braţe, şi rămase aşa, printre altele şi ca să nu mai vadă înspăimântătoarele imagini. „Toate trei? Pe Lumină!” Nu putea fi doar o întâmplare. Era aproape de necrezut ca trei Aes-Sedai să moară în aceeaşi zi. Dar ea ştia. Ştia.

— Am dreptul să-i vorbesc Supremei faţă în faţă, ca orice femeie, şi acum îl reclam.

Era adevărat. Obiceiul exista, însă rar se găsea cineva să aibă îndrăzneala să-l pomenească.

— Adică dumneata crezi că Suprema Înscăunată poate primi pe oricine care pătrunde în Turn? Sunt sigură că te

poate ajuta şi o altă Aes-Sedai, făcu Faolain, rostind numele cu glas puternic, pentru a o impresiona. Haide, spune-mi ce necazuri ai, şi cum te numeşti, pentru ca novicele să ştie de cine să întrebe când vin să te caute.

— Mă cheamă… Elmindreda, răspunse Min, clipind fără să vrea; de când se ştia îşi urâse numele, dar Suprema era una dintre puţinii oameni care-l auzise vreodată. Măcar dacă nu-l uitase. Am dreptul să vorbesc cu Suprema, iar necazurile mele sunt numai pentru urechile ei. Am dreptul!

— Elmindreda? rosti Aleasa, ridicând dintr-o sprânceană şi strâmbându-şi colţurile gurii într-un zâmbet batjocoritor. Şi îţi ceri drepturile. Foarte bine. Am să-i trimit vorbă Păstrătoarei Cronicilor că doreşti s-o vezi pe Suprema Înscăunată în persoană, Elmindreda.

Min ar fi vrut s-o pocnească, pentru tonul cu care pronunţa numele. Se sili totuşi să îngâne o vorbă de mulţumire.

— Nu-mi mulţumi încă. Vor trece, fără îndoială, mai multe ceasuri până ca Păstrătoarea să găsească răgazul să răspundă, iar răspunsul va fi, aproape sigur, că poţi să-i pui oricâte întrebări Maicii la următoarea sa audienţă publică. Aşteaptă cu răbdare, Elmindreda!

Faolain îi aruncă un zâmbet aspru, aproape dispreţuitor, şi plecă. Strângând din dinţi, Min îşi luă bocceaua şi se sprijini de perete, între două arcade, încercând să se facă nevăzută. „Să n-ai încredere în nimeni şi să te fereşti, până ajungi s-o vezi pe Supremă”, îi spusese Moiraine – singura femeie Aes-Sedai în care avea încredere… aproape deplină. Oricum, sfatul era bun. Nu trebuia decât să ajungă la Supremă, apoi se termina totul şi putea să-şi îmbrace la loc hainele cu care era obişnuită, să-şi vadă prietenii şi să plece. Nu mai trebuia să se ascundă.

Cu uşurare, observă că cele trei Aes-Sedai plecaseră. Aveau să moară în aceeaşi zi. Era cu neputinţă, altceva nu se putea spune. Şi totuşi, avea să se întâmple. Orice-ar fi făcut, orice-ar fi spus, nu putea schimba nimic – de câte ori îşi dădea seama ce însemna o anumită viziune, aceasta se adeverea –, dar trebuia să-i spună Supremei. Cine ştie dacă

nu era un lucru la fel de important precum veştile de la Moiraine, cu toate că era greu de crezut.

Apăru o altă Aleasă, venită s-o înlocuiască pe prima, iar lui Min i se păru că o vede întemniţată după gratii, ca într-o colivie. Sheriam, Mai-marea peste novice, aruncă o privire înăuntru. Min ridică o clipă ochii, apoi lăsă din nou capul în jos, căci femeia o cunoştea foarte bine. Apucă însă să-i observe chipul care părea vânăt şi plin de urme de lovituri. Era doar o viziune, fireşte, dar Min trebui să-şi muşte buzele, ca să nu geamă. Sheriam, cu calmul, tăria şi siguranţa ei, era de neînfrânt, la fel ca Turnul. Nimic nu-i putea face rău. Şi totuşi, aşa avea să fie.

O Aes-Sedai pe care nu o cunoştea, purtând şalul celor din Ajah Brună, conduse către ieşire o femeie foarte voinică, în veşminte elegante de lână roşie, care păşea sprintenă ca o fetişcană, cu chipul senin, aproape râzând de plăcere. Şi sora cea Brună zâmbea, dar aura ei licărea ca o lumânare, pe cale să se stingă.

Moarte. Răni, temniţe, moarte. Min înţelegea totul, de parcă citea într-o carte.

Lăsă ochii în jos. Nu mai voia să observe nimic. „Măcar dacă n-a uitat”, se gândi. Nicicând, în cursul lungii sale călătorii din Munţii de Negură, nu se simţise deznădăjduită – nici măcar în cele două dăţi când cineva încercase să-i fure calul. Acum însă, aşa se simţea. „Lumină, fă să-şi amintească numele!”

— Jupâniţa Elmindreda?

Min tresări. În faţa ei stătea o novice cu părul negru. Era foarte tânără, nu părea să aibă mai mult de cincisprezece-şaisprezece ani, dar se străduia să se poarte cu demnitate.

— Da. Eu sunt… aşa mă cheamă.

— Eu sunt Sahra. Vă rog să mă urmaţi… începu novicea, cu un glas ascuţit şi oarecum mirat. Suprema Înscăunată vă aşteaptă chiar acum în cancelaria sa.

Min scoase un oftat de uşurare şi o porni de îndată pe urmele fetei. Nu-şi dădu gluga jos, dar aceasta n-o împiedica să vadă în jur şi, cu cât observă mai multe, cu atât deveni mai nerăbdătoare să-i vorbească Supremei. Coridoarele largi, care

urcau în spirală, cu pardoselile lor în culori vii şi cu tapiseriile şi lămpile aurii atârnate pe pereţi, erau aproape goale, căci Turnul fusese clădit pentru a adăposti mult mai mulţi oameni decât se aflau acum acolo. Cu toate astea, aproape toate persoanele pe care le întâlni aveau câte o imagine sau o aură care-i vorbea de primejdii şi necazuri.

Cele două femei se întâlniră cu mai mulţi Străjeri, dar aceştia trecură pe lângă ele fără să le arunce o privire. Erau bărbaţi care se mişcau precum lupii la vânătoare. Nici nu era nevoie să le observi săbiile de la cingătoare pentru a şti cât erau de primejdioşi, însă cu toţii păreau să aibă chipurile însângerate sau trupurile brăzdate de răni. Împrejurul capetelor lor dănţuiau săbii şi suliţe ameninţătoare. Aurele sclipeau tremurat, clătinându-se pe pragul subţire care despărţea viaţa de moarte. Pentru Min, erau ca nişte morţi care păşeau pe lângă ea. Ştia că aveau să moară în aceeaşi zi ca şi femeile pe care le zărise jos, sau cel mult la o zi după. Până şi unii slujitori, bărbaţi şi femei cu Flacăra Albă brodată pe piept care se grăbeau care încotro, cu treburi, erau înconjuraţi de imagini care prevesteau primejdii. O Aes-Sedai pe care o zări într-un coridor lăturalnic părea împrejmuită de lanţuri care spânzurau în aer, iar alta, care străbătea un coridor în faţa lui Min şi a novicei, părea să aibă la gât o zgardă argintie. Min simţi că se înăbuşea. Îi venea să urle.

— Pentru cineva care n-a mai fost niciodată aici poate părea copleşitor, spuse Sahra, încercând fără să izbândească să lase impresia că se simţea la fel de în largul ei în Turn ca în satul de baştină. Dar să ştiţi că sunteţi în siguranţă. Cu ajutorul Supremei Înscăunate, totul va fi bine, sfârşi, cu glasul uşor tremurat când pomeni numele.

— Facă Lumina, îngână Min, iar novicea îi zâmbi încurajator.

Când ajunseră în coridorul care ducea la cancelaria Supremei, lui Min i se strânse stomacul de emoţii. Mergea aproape lipită de Sahra, şi numai faptul că trebuia să se dea drept străină de acele locuri o împiedicase s-o ia la fugă înainte. Una din uşile care dădeau în cancelarie se deschise, şi un tânăr cu părul roşu-auriu ieşi cu paşi mari, aproape

izbindu-se de Min şi de călăuza ei. Înalt, zvelt şi puternic, cu un surtuc albastru brodat cu aur pe mâneci şi la guler, Gawyn din Casa Trakand, fiul Reginei Morgase din Andor, arăta exact ca un tânăr nobil fălos. Şi mânios. Min nu mai avu vreme să plece fruntea. Ochii li se întâlniră. Gawyn făcu ochii mari de uimire, apoi se încruntă, sfredelind-o cu privirea albastră şi îngheţată.

— Te-ai întors, deci. Ştii unde-au plecat soră-mea şi Egwene?

— Nu sunt aici? se miră Min, uitând de toate din pricina fiorului de spaimă care-o cuprinsese; până să-şi dea seama ce făcea, îl apucă de braţe, privindu-l fix şi făcându-l să se tragă un pas înapoi. Gawyn, au plecat spre Turn în urmă cu mai multe luni! Elayne, Egwene, Nynaeve şi cu Verin Sedai şi cu... Gawyn, ce...

— Linişteşte-te, îi spuse el, desfăcându-i cu blândeţe mâinile. Pe Lumină! Nu voiam să te sperii aşa. Au ajuns cu bine, dar n-au scos nici o vorbă despre unde au fost şi de ce. Oricum, mie nu mi-au spus nimic. Pesemne că nici tu n-ai să-mi spui, aşa-i?

Min se chinui să nu-l lase să-i citească nimic pe faţă, dar el o privi o clipă şi continuă:

— Mda, mă gândeam eu. Pe-aici sunt mai multe taine decât... Acum au dispărut iarăşi. Şi ele, şi Nynaeve.

Pe Nynaeve o pomeni parcă în treacăt – o fi fost prietenă cu Min, dar pentru el nu însemna nimic. Apoi, glasul i se înăspri iarăşi, cu fiecare vorbă:

— Şi fără nici o veste! Fără veste! Chipurile, au fost trimise undeva la o fermă, drept pedeapsă pentru c-au fugit, dar nu pot afla unde. Suprema nu-mi dezvăluie nimic!

Min se înfioră. Preţ de o clipă, chipul lui îi apăruse ca o mască înfricoşătoare, brăzdată de urme de sânge uscat. Era o lovitură îngemănată. Prietenele ei nu erau acolo – gândul că avea să le întâlnească o ajutase să se hotărască să vină în Turn, iar Gawyn avea să fie rănit, în ziua în care femeile Aes-Sedai aveau să moară.

În ciuda a tot ce văzuse, de când ajunsese în Turn, în ciuda fricii care-o cuprinsese, până acum nimic n-o atinsese

personal. Nenorocirea care lovea Turnul avea să se împrăştie până departe, dar Min nu era de-a lor şi nu avea cum să fie vreodată. Însă pe Gawyn îl cunoştea, ţinea la el – şi iată că avea să fie rănit, chiar mai profund decât o arătau urmele de sânge, avea să fie cumva rănit în suflet. Atunci îşi dădu seama că, dacă se întâmpla o nenorocire, aveau să sufere nu doar nişte femei Aes-Sedai de care nu se putea simţi vreodată apropiată, ci şi prietenele ei – căci ele *erau* de-acum de-ale Turnului.

Într-un fel, gândul că Egwene şi celelalte nu se aflau acolo era o uşurare – era fericită că nu le putea privi. Măcar nu avea să fie silită să observe semnele morţii. Pe de altă parte, ar fi vrut să se convingă, să se uite la ele şi să nu observe nimic, sau să observe că viaţa nu le era ameninţată. Pe Lumină, unde erau? Unde plecaseră? Cunoscându-le, se gândi că, dacă Gawyn nu ştia nimic, pesemne că aşa voiau ele. Pesemne.

Dintr-odată, îşi aminti unde se afla, din ce pricină, precum şi că nu era singură cu tânărul. Dar Sahra părea să fi uitat că trebuia s-o conducă la Supremă. Părea să fi uitat de toate, în afara tânărului. Îl privea cu ochii plini de dor, însă el nu observa. Chiar şi aşa, nu mai avea rost să se prefacă a fi străină de Turn. Era la uşa Supremei. Nimic n-o mai putea opri.

— Gawyn, nu ştiu unde sunt, dar dacă îşi ispăşesc pedeapsa la o fermă, pesemne că sunt numai sudoare, în noroi până la brâu, iar tu eşti ultima persoană pe care-ar vrea s-o vadă. Dacă o înfurii pe Supremă, nu le ajuţi cu nimic.

La drept vorbind, nici ea nu era mult mai liniştită, în privinţa plecării celor trei. Se petrecuseră deja prea multe, şi continuau să se întâmple tot felul de lucruri care aveau legătură cu ele şi cu ea. Dar nu era cu neputinţă să fi fost trimise undeva, drept pedeapsă.

— Dar nu ştiu sigur dacă sunt într-adevăr la fermă. Nici măcar dacă sunt în viaţă. De ce atâtea taine şi prefăcătorii dacă nu fac decât să plivească? Dacă i se întâmplă ceva surorii mele… sau lui Egwene… îngână Gawyn cu ochii în jos. Ar trebui să am grijă de Elayne. Dar cum s-o apăr dacă nu ştiu

unde e?

— Chiar crezi că au nevoie să le aperi tu? oftă Min.

Pe de altă parte, dacă Suprema le trimisese cine ştie unde, poate că aveau. Suprema era în stare să trimită o femeie în bârlogul ursului cu o nuieluşă în mână, dacă asta-i slujea la ceva, aşteptându-se să i se aducă pielea jupuită sau ursul însuşi cu un laţ după gât, după cum poruncise. Dar, dacă-i spunea lui Gawyn aşa ceva, n-ar fi făcut decât să-l tulbure şi mai mult.

— De-acum sunt legate de Turn, Gawyn. Nu le-ar plăcea să vadă că-ţi bagi nasul în treburile lor.

— Ştiu că Elayne nu mai e o copilă, spuse el răbdător, chiar dacă ba fuge şi se-ascunde, de parcă ar avea cinci ani, ba, când e aici, se tot joacă de-a Aes-Sedai. Dar e sora mea şi, pe lângă asta, e Domniţa-Moştenitoare din Andor. Cândva, o să fie Regină. Regatul are nevoie s-o ştie în siguranţă, nu de altă Succesiune.

Cum adică Elayne *se juca* de-a Aes-Sedai? Pesemne că Gawyn nu-şi dădea seama cât era de înzestrată sora lui. De când exista regatul Andor, Domniţele-Moştenitoare fuseseră trimise în Turn pentru a fi educate, însă Elayne era prima care putea ajunge o adevărată Aes-Sedai, ba chiar dintre cele mai puternice. Pesemne că Gawyn nu ştia nimic nici despre Egwene.

— Aşadar, ai s-o aperi fie că vrea, fie că nu? spuse Min, pe un ton care dădea de înţeles că era o greşeală, însă el nu înţelese dojana şi dădu din cap a încuviinţare.

— A fost datoria mea de când m-am născut. Sângele meu trebuie vărsat înaintea sângelui ei. Viaţa mea e în slujba vieţii ei. Am jurat asta pe când de-abia ajungeam să văd peste marginea leagănului ei. Gareth Bryne a trebuit să-mi explice ce însemna asta. N-am de gând să-mi încalc cuvântul. Andor are mai multă nevoie de ea decât de mine.

Vorbea liniştit şi sigur pe sine, ca despre ceva firesc şi drept. Min se înfioră. Până atunci, îl privise ca pe un băiat care nu ştia decât să râdă şi să-i tachineze pe cei din jur. Acum, parcă se preschimbase. Îi trecu prin minte că, pesemne, atunci când ajunsese să-i făurească pe bărbaţi,

Creatorul era obosit. Câteodată, aceştia nici măcar nu semănau a oameni.

— Dar Egwene? În legătură cu ea ce-ai jurat?

— Îmi pasă de Egwene, fireşte, făcu Gawyn, fără să se schimbe la faţă, dar cam stânjenit. Şi de Nynaeve. Soarta lui Elayne poate fi aceeaşi cu a tovarăşelor sale. Presupun că sunt încă împreună. Pe când *erau* aici, le vedeam mereu la un loc.

— Mama mi-a spus dintotdeauna să mă mărit cu unul care nu ştie să mintă. Tu eşti numai bun… păcat că nu eşti primul.

— Unele lucruri sunt menite, zise el încet, altele sunt sortite să nu se întâmple. Galad suferă pentru că Egwene a dispărut.

Galad era fratele lui vitreg – amândoi fuseseră trimişi în Tar Valon să se instruiască la un loc cu Străjerii. Şi asta era tot o tradiţie. Iar Galadedrid Damodred era un bărbat care nu făcea decât ceea ce era corect. Min vedea asta ca pe o greşeală, însă nu şi Gawyn, care-l considera desăvârşit. Dacă Galad pusese ochii pe o femeie, el, Gawyn, nu şi-ar fi îngăduit niciodată să-şi declare sentimentele faţă de ea.

Min ar fi vrut să-l zgâlţâie puţin, să-l facă să înţeleagă, dar acum nu era vreme. Suprema o aştepta, iar ea avea lucruri mari să-i spună. Unde mai pui că Sahra stătea acolo şi auzea tot, chiar dacă se uita ca viţelul la poarta nouă.

— Gawyn, acum sunt aşteptată la Supremă. După ce termină cu mine, unde te găsesc?

— În curtea de antrenament. Numai când mă duelez cu Hammar mai uit de îngrijorare. De cele mai multe ori, sunt acolo până la asfinţit.

Hammar era un maestru-săbier, Străjerul care-i învăţa pe tineri mânuirea sabiei.

— Foarte bine. Vin acolo de îndată ce pot. Încearcă să ai grijă ce spui. Dacă o înfurii pe Supremă, ar putea s-o păţească şi Elayne cu Egwene.

— Asta nu pot să-ţi făgăduiesc, răspunse el hotărât. Ceva, în lume, e putred. În Cairhien e război civil, iar în Tarabon şi Arad Doman – ceva încă şi mai rău. Dragoni falşi. Peste tot sunt necazuri sau umblă vorba că vor fi. Nu zic că ar fi din

pricina Turnului, însă nici măcar aici lucrurile nu sunt cum ar trebui. Sau cum par. Faptul că Elayne şi Egwene au dispărut nu e totul, dar pe mine asta mă priveşte. Am să aflu unde sunt, ascultă ce-ţi spun. Iar dacă au păţit ceva... dacă au murit...

Se încruntă şi, preţ de o clipă, chipul său redeveni o mască însângerată. Şi mai mult: deasupra capului avea o sabie, îndărătul căreia flutura o flamură. Sabia avea plăsele lungi, precum majoritatea celor folosite de Străjeri, tăişul uşor curbat şi încrustat cu un bâtlan – semnul unui maestru-săbier. Min nu-şi putea da seama dacă era a lui sau îl ameninţa. Flamura purta pe ea însemnul lui Gawyn, Mistreţul Alb în fugă, dar pe un fond verde, şi nu roşu – culoarea regatului. Sabia, flamura şi dârele de sânge dispărură toate deodată.

— Ai grijă, Gawyn, spuse Min – având două lucruri în minte: mai întâi, să aibă grijă ce vorbeşte, dar şi să se ferească de ceva ce nici măcar ea însăşi nu-şi putea explica. Trebuie să ai foarte mare grijă.

Ochii tânărului o sfredeliră, de parcă ar fi prins ceva din înţelesurile tăinuite ale vorbelor ei.

— Am să încerc, îi răspunse, în cele din urmă şi rânji, aproape la fel cum făcea întotdeauna, cu toate că era limpede că-i venea greu. Păi, mai bine mă întorc la antrenamente, altfel Galad o să mi-o ia cu mult înainte. În dimineaţa asta am izbutit să-l înfrâng pe Hammar de două ori din cinci, însă Galad a reuşit chiar şi de trei ori, ultima dată când a catadicsit să treacă pe acolo. Pe neaşteptate, de parcă atunci ar fi zărit-o pentru prima oară, îi zâmbi cu adevărat. Ar trebui să porţi mai des rochii. Îţi vine bine asta. O să fiu acolo până la asfinţit, nu uita.

În timp ce el se îndepărta cu paşi mari şi cu ceva din eleganţa primejdioasă a unui Străjer, Min îşi dădu seama că începuse să-şi aranjeze cutele rochiei pe şolduri şi se opri pe dată. „Arde-i-ar focul pe toţi bărbaţii!”

— E foarte chipeş, nu? făcu Sahra visătoare, gâfâind uşor, de parcă îşi ţinuse răsuflarea. Nu chiar ca Seniorul Galad, fireşte. Iar Domnia Voastră îl cunoaşteţi.

Era numai pe jumătate o întrebare. Min oftă, aşa cum

făcuse şi cealaltă. Fata avea să le spună şi prietenelor ei din aripa novicelor. Era firesc să pălăvrăgească despre fiul unei regine, mai ales când era chipeş şi aducea cu un erou din poveştile menestrelilor. Iar femeia străină care-i vorbise avea să dea naştere la şi mai multe închipuiri. Însă nu era nimic de făcut şi, oricum, vorbele nu prea mai aveau ce rău să provoace.

— Pesemne că Suprema se întreabă cum de n-am ajuns încă, zise Min.

Sahra îşi veni în fire, tresări şi o privi cu ochii mari, înghiţind în sec, apoi o prinse de mânecă şi se grăbi să deschidă una dintre uşi, trăgând-o după ea. Cum intrară, novicea făcu în grabă o plecăciune şi izbucni:

— Am adus-o, Leane Sedai! E jupâniţa Elmindreda. Suprema Înscăunată vrea să-i vorbească?

Femeia înaltă şi cu pielea arămie din anticameră purta etola lată de-o palmă a Păstrătoarei Cronicilor – albastră, ca şi Ajah din care făcuse parte cândva. Cu mâinile în şolduri, ea aşteptă ca fata să termine, apoi spuse:

— Ţi-a luat cam mult, copilă. Înapoi la muncă, acum.

Şi o expedie. Sahra făcu încă o plecăciune şi dispăru la fel de iute precum intrase. Min rămase pe loc, cu privirea în pământ şi gluga trasă pe ochi. Făcuse un pas greşit cu Sahra – lucru destul de rău, cu toate că, măcar, novicea nu-i ştia numele – însă Leane o cunoştea mai bine decât oricine altcineva din Turn, poate în afară de Supremă. De-acum nu mai conta, era sigură, însă după ceea ce se-ntâmplase pe coridor era hotărâtă să respecte poruncile lui Moiraine, până ce rămânea singură cu Suprema. Numai că grija nu-i fu de nici un folos. Leane făcu doi paşi, îi dădu gluga jos şi mormăi de parcă ar fi înghiontit-o cineva în stomac. Min ridică fruntea şi o privi sfidător, încercând să lase impresia că nu încerca să se strecoare nebăgată în seamă. Părul Păstrătoarei era negru, tuns drept şi doar puţin mai lung decât al ei; pe chip i se citea uimirea, amestecată cu neplăcerea de-a fi fost luată prin surprindere de ce văzuse.

— Deci tu eşti Elmindreda, da? zise Leane, aspră, aşa cum vorbea întotdeauna. Trebuie să mărturisesc că numele ţi se

potriveşte mai bine în veşmintele astea decât în cele… obişnuite.

— Dacă nu-ţi e cu supărare, Leane Sedai, mă cheamă doar Min, răspunse cealaltă; izbutise să rămână netulburată, cu toate că era greu să nu se uite urât – în glasul Păstrătoarei răzbătuse prea multă batjocură. Maică-sa o botezase după o eroină din poveşti, bun. Dar de ce trebuia să fie o femeie care-şi petrecea aproape tot timpul oftând după bărbaţii pe care-i inspira să închine ode ochilor şi zâmbetului ei?

— Bine, Min. N-am să întreb unde-ai fost, nici de ce te-ai întors cu o rochie pe tine şi cerând să-i pui o întrebare Supremei. Nu acum, cel puţin, rosti Leane, lăsând să se înţeleagă că avea de gând să întrebe, şi să dobândească răspunsuri, mai târziu. Pesemne că Maica ştie cine este Elmindreda… Fireşte, trebuia să-mi dau seama, de când mi-a poruncit să te trimit numaidecât înăuntru, de una singură. Numai Lumina ştie de ce se poartă aşa blând cu tine. Dar ce-i, fato? se întrerupse ea, încruntându-se îngrijorată. Eşti bolnavă?

— Nu, nu, mi-e bine, răspunse Min, având grijă să nu dea de bănuit – cu toate că, vreme de o clipă, o văzuse pe Păstrătoare urlând deznădăjduită şi desfigurată. Acum pot intra, Leane Sedai?

Leane o mai cântări o vreme din priviri, apoi făcu un semn din cap către încăperea alăturată.

— Hai, repejor!

Min se grăbi să-i dea ascultare, cu o supunere care-ar fi mulţumit-o şi pe cea mai severă maestră.

De-a lungul secolelor, prin cancelaria Supremei Înscăunate se perindaseră multe femei măreţe şi puternice – lucru care se putea observa din cum arăta încăperea, de la căminul înalt, numai din marmură aurie de Kandor, acum rece, până la pereţii lambrisaţi cu un lemn de culoare deschisă cu dungi ciudate, tare ca fierul, dar astfel tăiat încât să închipuie fiare nemaivăzute şi păsări cu penaj fabulos. Lambriurile fuseseră aduse de mai bine de o mie de ani, din ţinuturile mistuitoare de dincolo de Pustia Aiel, iar căminul era de două ori mai vechi. Podeaua era din piatră roşie, lustruită,

provenită din Munţii de Negură. Ferestrele înalte şi arcuite dădeau înspre un balcon. Piatra iridiscentă care le împrejmuia sclipea precum o perlă – fusese salvată din rămăşiţele unui oraş scufundat în Marea Furtunilor la Frângerea Lumii. Nicăieri în lume nu se mai găsea aşa ceva.

Numai că stăpâna încăperii, Siuan Sanche, se născuse în Tear, fiică a unui pescar – aşa că mobilele alese de ea erau simple, deşi bine făcute şi frumos lustruite. Şedea într-un jilţ mare, îndărătul unei mese îndeajuns de întinse pentru a încăpea toţi oamenii de la o fermă. Mai era înăuntru un singur scaun, la fel de simplu. De obicei era tras la o parte, dar acum fusese adus în faţa mesei, pe un covoraş simplu din Tear, albastru, brun şi auriu. Pe suporturi mari, răspândite pe ici, pe colo, se aflau vreo şase cărţi deschise. Şi atât. Deasupra căminului atârna un desen: bărcuţe minuscule care se strecurau printre ierburi, prin Degetele Dragonului – aşa cum fusese şi barca tatălui lui Siuan.

La prima vedere, în ciuda trăsăturilor de Aes-Sedai, aceasta părea la fel de simplă ca mobilele sale. Era destul de zdravănă, şi nu atât frumoasă cât arătoasă. Purta veşminte simple, singura podoabă fiind etola lată a Supremei Înscăunate, cu şapte dungi colorate, câte una pentru fiecare Ajah. Vârsta îi era cu neputinţă de ghicit – la fel ca în cazul tuturor femeilor Aes-Sedai. Nu avea nici măcar o şuviţă căruntă. Însă ochii albaştri, pătrunzători, spuneau că nu îngăduia nici o nechibzuinţă, chipul hotărât o dădea de gol pe cea care fusese cea mai tânără femeie aleasă vreodată Supremă. De mai bine de zece ani, Siuan Sanche avusese puterea de a-i chema la ea pe toţi stăpânitorii şi puternicii lumii, iar ei veniseră, chiar dacă urau Turnul Alb şi se temeau de Aes-Sedai.

În vreme ce Suprema se apropia cu paşi mari, ocolind masa, Min lăsă bocceaua jos şi dădu să se plece stângaci, bombănind pe înfundate pentru că era silită să o facă. Nu că ar fi dorit să se arate necuviincioasă – nimeni nu avea asemenea gânduri în faţa unei femei ca Siuan Sanche –, însă nu era obişnuită să facă plecăciuni îmbrăcată în rochie. Nu prea ştia cum cerea obiceiul să se plece femeile. Îşi desfăcu

fustele şi tocmai dădea să se încline când îngheţă în loc, ca o broască ghemuită. O vedea în faţă pe Siuan Sanche, trufaşă ca o regină, dar, preţ de o clipă, o văzu şi întinsă pe podea, goală puşcă. Şi mai era ceva ciudat cu tabloul, însă acesta dispăru, înainte să-şi fi dat seama ce. Era una dintre cele mai puternice viziuni pe care le avusese vreodată, dar nu avea habar ce însemna.

— Iar vezi tot soiul de lucruri? întrebă Suprema. Ce să zic, aşa o înzestrare mi-ar fi de mare folos. Mi-ar fi fost şi în lunile astea cât ai fost plecată. Dar să nu vorbim de asta. Ce-a fost, a fost. Roata ţese după cum îi este voia, zâmbi ea, încordată. Totuşi, dacă mai faci aşa ceva, îţi iau pielea, fato! Hai, ridică-te! Mi-ajunge cât ceremonial îmi serveşte Leane. N-am vreme pentru aşa ceva, în zilele astea pe care le trăim. Spune, ce-ai văzut?

Încetişor, Min se îndreptă. Era o mare uşurare să se găsească iarăşi împreună cu cineva care ştia ce putea face – chiar şi Suprema. Ei nu trebuia să-i ascundă ce vedea. Nici pe departe.

— Eraţi… Nu aveaţi nimic pe Domnia Voastră, Maică. Nu… nu ştiu ce înseamnă asta.

— O să-mi iau un amant, fără îndoială, râse aspru Siuan. Dar nici de asta n-am vreme acum. Degeaba faci cu ochiul la bărbaţi, când de fapt treaba ta e să legi barca la mal.

— Poate, spuse încet Min – era cu putinţă, cu toate că ea, una, se îndoia. Pur şi simplu nu ştiu. Dar, Maică, de când am intrat în Turn am avut fără încetare viziuni. Se va întâmpla ceva rău, ceva groaznic.

Începu cu femeile Aes-Sedai de la intrare şi povesti tot ce văzuse, precum şi ce însemnau imaginile, atunci când ştia cu siguranţă. Nu pomeni însă de vorbele lui Gawyn, decât în treacăt – degeaba îl mai prevenise să n-o supere pe Supremă, dacă o făcea ea în locul lui. Restul îl aşternu fără ocolişuri. Amintindu-şi ce observase, frica începu iarăşi s-o cuprindă. La sfârşit, glasul îi tremura. Suprema nici măcar nu se schimbase la faţă.

— Deci ai vorbit cu tânărul Gawyn, zise ea, după ce Min tăcu. Ei, pe el cred că-l pot convinge să-şi ţină gura. Şi, dacă

ţin eu bine minte cine-i Sahra, cred că are nevoie de ceva muncă la ţară. Săpând zarzavaturile, n-are să mai aibă vreme de bârfă.

— Nu înţeleg, Maică, spuse Min. De ce să-şi ţină Gawyn gura? Ce ar putea spune, când eu nu i-am dezvăluit nimic? Iar Sahra... Maică, poate că nu m-am făcut înţeleasă. O seamă de Aes-Sedai şi de Străjeri o să moară. Pesemne că e vorba de o luptă. Şi, dacă nu cumva aveţi de gând să trimiteţi mai multe Surori, cu Străjerii lor, cine ştie unde... da, şi nişte slujitori, căci i-am văzut şi pe ei morţi sau răniţi... dacă nu aveţi în minte aşa ceva, lupta se va purta aici! În Tar Valon!

— Ai văzut asta? întrebă Suprema. O luptă? Aşa-ţi spune... înzestrarea sau e doar o presupunere?

— Păi, altfel cum să fie? Cel puţin patru Aes-Sedai sunt ca şi moarte. Maică, din nouă Surori, câte am văzut de când m-am întors, patru au să moară. Şi Străjerii... ce-ar putea fi altceva?

— Ar putea fi o groază de lucruri la care nici nu vreau să mă gândesc, răspunse, sumbră, Siuan. Când? Cât mai e până să se întâmple... treaba asta?

— Nu ştiu, făcu Min, clătinând din cap. N-o să ţină decât o zi, poate două... dar ar putea să fie mâine sau peste un an. Sau peste zece.

— Să sperăm că va fi peste zece. Dacă se întâmplă mâine, nu pot să fac nimic ca s-o împiedic.

Min se strâmbă. În afară de Siuan Sanche, numai două femei îi ştiau secretul: Moiraine şi Verin Mathwin, care încercase să-i cerceteze înzestrările. Nici una nu-şi putea da seama ce se întâmpla, aşa cum nu putea nici ea, numai că nu avea nimic de-a face cu Puterea. Poate tocmai de-asta Moiraine părea să se fi împăcat cu gândul că, atunci când Min ştia ce însemnau viziunile, acestea aveau să se adeverească.

— Or fi Mantiile Albe, Maică. Erau peste tot în Alindaer, când am trecut eu podul.

Nu-i venea să creadă aşa ceva, dar şovăia să dea glas părerilor sale. Erau doar atât, nişte păreri – dar tot rău era. Numai că Suprema începuse să clatine din cap, înainte s-o fi lăsat să-şi termine vorba.

— Dacă ar putea, ar încerca ei ceva, nu mă îndoiesc – ce le-ar mai plăcea să lovească în Turn! – numai că Eamon Valda nu va face nici o mişcare fără poruncile Seniorului Căpitan Comandant, iar Pedron Niall nu va lovi decât dacă ne crede slăbite. Ne cunoaşte prea bine puterile, ca să facă aşa o prostie. Copiii Luminii nu s-au schimbat de o mie de ani. Se ascund în stufăriş, ca ştiucile, aşteptând să adulmece în apă sânge de Aes-Sedai. Dar până acum n-au avut parte, şi nici nu vor avea, dacă-i după mine.

— Şi totuşi, dacă Valda încearcă ceva de unul singur…

— N-are decât vreo cinci sute de oameni în apropiere de Tar Valon, fato, o întrerupse Suprema. Restul i-a trimis de aici acum vreo câteva săptămâni, să facă necazuri în alte părţi. Zidurile Strălucitoare i-au ţinut la respect pe Aieli. Şi pe Artur Aripă-de-Şoim. Valda nu va pătrunde niciodată în Tar Valon, decât dacă oraşul se fărâmă deja dinăuntru. Tare ţi-ar plăcea să mă faci să cred că necazurile vin de la Mantiile Albe, continuă ea, pe acelaşi ton, dar fără vreo sclipire de bunăvoinţă în privire. De ce?

— Pentru că şi eu aş vrea s-o cred, îngână Min, apoi îşi umezi buzele şi rosti vorbe pe care n-ar fi dorit să le rostească vreodată. La una dintre Surori, Maică, am văzut o zgardă argintie. Arăta… arăta precum cele folosite de Seanchani pentru a le… stăpâni pe femeile care puteau conduce Puterea.

Siuan strânse scârbită din buze, făcând-o să tacă, apoi mârâi:

— Ce mizerii! Bine măcar că majoritatea nu cred nici pe sfert toate zvonurile pe care le aud despre Seanchani. Dar e mai uşor de crezut să fie de vină Mantiile Albe. Dacă Seanchanii debarcă din nou, oriunde ar fi asta, am să aflu în câteva zile, prin porumbei. De la ţărmul mării până în Tar Valon e drum lung. Dacă într-adevăr apar, am s-o ştiu din vreme. Nu, mi-e teamă că ai văzut ceva încă şi mai cumplit decât Seanchanii. Numai Ajah Neagră poate fi, din păcate. Doar câteva dintre noi ştiu de aceste femei şi nici nu vreau să mă gândesc ce se va petrece când vor afla mai multe – dar ele sunt, acum, cea mai mare ameninţare pentru Turn.

Min se trezi că-şi strângea atât de tare fustele în pumn încât o dureau mâinile. Avea gura uscată ca iasca. Turnul Alb spusese demult, şi răspicat, că nu exista nici o Ajah tăinuită, care să-l slujească pe Cel Întunecat. Cea mai sigură cale pentru a mânia o Aes-Sedai era să pomeneşti de aşa ceva. Auzind-o pe însăşi Suprema Înscăunată vorbind despre Ajah Neagră cu atâta linişte, Min simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Suprema continuă, ca şi cum n-ar fi spus nimic ieşit din comun:

— Doar n-ai bătut atâta dram numai pentru nişte viziuni. Ce veşti ai de la Moiraine? Ştiu că din Arad Doman până în Tarabon stăpâneşte haosul, ca să nu spun şi mai mult.

Într-adevăr, se puteau găsi şi cuvinte mai rele. Oamenii care-l sprijineau pe Dragonul Renăscut se luptau cu cei care-l înfruntau, iar ambele ţări, care încă se băteau pentru Şesul Almoth, căzuseră pradă războiului civil. Auzind toate astea, însă, Siuan nu păru deloc impresionată.

— De Rand al'Thor nu mai ştiu nimic de mai multe luni. În jurul lui se ţes toate. Unde e? Ce l-a pus Moiraine să facă? Şezi, fato, şezi!

Şi-i arătă scaunul din faţa mesei. Min se apropie, tremurând, şi aproape se prăbuşi în el. „Ajah Neagră! Vai, Lumină!" Femeile Aes-Sedai ar fi trebuit să fie, cu toatele, de partea Luminii. Chiar dacă nu avea pe deplin încredere în ele, se mângâia cu acest gând. Femeile Aes-Sedai, cu toată puterea lor, erau de partea Luminii şi împotriva Umbrei. Dar acum nu mai era adevărat.

— Rand e pe drum către Tear, rosti, cu un glas de-abia auzit.

— Tear! Deci e vorba de Callandor. Moiraine vrea să-l pună să scoată Sabia care nu poate fi atinsă din Stânca din Tear. Jur c-am s-o atârn să se usuce la soare! Ce n-aş da să fie iar novice! Băiatul nu poate fi încă pregătit pentru aşa ceva.

— Dar nu a fost… începu Min, apoi se opri să-şi dreagă vocea. Nu a fost din voinţa lui Moiraine. Rand a plecat în miez de noapte, de unul singur. Ceilalţi s-au luat după el, iar Moiraine m-a trimis aici să-ţi spun. De-acum, poate că au şi

ajuns în Tear. Cine ştie dacă Rand nu a pus deja mâna pe Callandor.

— Arde-l-ar focul! urlă Siuan. De-acum, poate că-i deja mort! N-ar fi trebuit să audă nici o vorbă despre Profeţiile Dragonului! Ce n-aş da să-l pot opri să mai audă şi altele!

— Dar nu trebuie să le aducă la îndeplinire? Nu înţeleg…

Suprema se sprijini de tăblia mesei. Arăta obosită.

— Cele mai multe dintre profeţiile astea nu sunt pe înţelesul nimănui. Nu ele îl fac să fie Dragonul Renăscut. Nu trebuie decât s-o recunoască, ceea ce pesemne că a făcut, dacă a plecat după Callandor. Profeţiile au menirea de a anunţa lumii cine este el, de a-l pregăti, pe el şi pe noi, ceilalţi, pentru ceea ce vine. Dacă Moiraine încă mai poate să-l stăpânească, măcar puţin, îl va conduce către Profeţiile de care suntem sigure – când va fi pregătit să le facă faţă! Cât despre restul, nu putem decât nădăjdui că va face îndeajuns. Atât. Cine poate şti dacă nu a adus deja la îndeplinire Profeţii pe care nimeni nu le înţelege? Facă Lumina să fie îndeajuns.

— Deci chiar aveţi de gând să-l stăpâniţi. Mi-a spus, cândva, asta – dar e prima oară când o aud de la Aes-Sedai, zise Min, simţind un fior de gheaţă; mânioasă, adăugă: Nu v-aţi descurcat prea bine până acum, nici Domnia Ta, nici Moiraine.

Siuan păru să-şi revină într-o clipă din oboseală. Îşi îndreptă umerii şi se ridică, privind-o de sus pe Min.

— Ai face bine să-ţi doreşti să ne descurcăm mai bine de-acum încolo. Crezi că-l putem lăsa liber? E încăpăţânat, nedomolit, neînvăţat, nepregătit… poate că deja înnebuneşte. Crezi că putem avea încredere în Pânză, chipurile în soarta lui, pentru a-l ţine în viaţă, ca într-o poveste? Asta nu-i o poveste, iar el nu e un erou de neînfrânt. Dacă firul vieţii lui este tăiat din Pânză, Roata Timpului nici nu va băga de seamă, iar Creatorul nu va făptui nici o minune ca să ne salveze. Dacă Moiraine nu izbuteşte să răsucească velele, e cu putinţă ca el să moară. Şi atunci? Ce se va-ntâmpla cu lumea? Temniţa Celui Întunecat slăbeşte. Cândva, el chiar va ajunge să atingă lumea. Mai e puţin. Dacă Rand al'Thor nu e acolo pentru a-l înfrunta în Ultima Bătălie, dacă prostul ăsta

încăpăţânat îşi pierde viaţa, lumea e osândită. Se va isca din nou un Război al Puterii, dar fără Lews Therin şi cei O Sută de Tovarăşi. Şi-apoi va fi văpaie şi beznă veşnică.

Dintr-odată, se opri, trăgând cu ochiul la chipul lui Min.

— Deci dintr-acolo bate vântul, da? Tu şi cu Rand. La asta nu mă aşteptam.

Min scutură hotărâtă din cap, simţind cum roşeşte.

— Fireşte că nu! Vorbeam de... E vorba de Ultima Bătălie, de Cel Întunecat... Pe Lumină, până şi un Străjer ar îngheţa auzind despre eliberarea Celui Întunecat şi despre Ajah Neagră şi...

— Degeaba încerci, zise cu asprime Suprema. Crezi că-i prima dată când văd o femeie temându-se pentru viaţa bărbatului ei? Mai bine recunoaşte.

Min se foi în scaun. Privirea lui Siuan, ştiutoare şi nerăbdătoare, o sfredelea.

— Ei, da, şopti Min, în cele din urmă. Am să vă spun tot – nu că asta ne-ar folosi la ceva. Prima dată când am dat cu ochii de Rand, am văzut trei chipuri de femei. Unul era chipul meu. Nu mai văzusem nimic legat de mine până atunci – şi nici după aceea dar ştiu ce însemna. Urma să mă îndrăgostesc de el. Şi eu, şi celelalte două.

— Trei. Cine sunt celelalte două?

— Chipurile erau tulburi, îi zâmbi cu amărăciune Min. Nu ştiu cine erau.

— Vreun semn că te va iubi şi el?

— Nimic! Nu cred că dă nici doi bani pe mine. Sau, poate, mă priveşte ca pe... o soră. Deci să nu nădăjduiţi că mă puteţi folosi pentru a-l stăpâni. N-o să meargă!

— Şi totuşi, îl iubeşti.

— N-am de ales, făcu Min, încercând să nu pară atât de mohorâtă. Am încercat să iau totul în glumă, dar s-a terminat cu râsul. Poate că Domnia Ta nu mă crezi, dar când aflu înţelesul unei viziuni, aceasta se adevereşte.

Suprema duse un deget la buze şi o cântări din priviri. Min se simţi îngrijorată. N-ar fi vrut să se dea atâta în stambă, să dezvăluie atâtea taine. Nu spusese totul, însă ştia deja că unei femei Aes-Sedai nu trebuia să-i dai nici un semn, cât de

mic, nici măcar dacă nu înţelegeai cum l-ar putea folosi. Se pricepeau ele să afle o cale.

— Maică, ţi-am spus veştile de la Moiraine, ţi-am spus totul despre viziunile mele. De-acum, pot să-mi dau hainele astea jos şi să plec.

— Unde?

— În Tear.

Fireşte, asta după ce vorbea cu Gawyn şi încerca să-l convingă să nu facă vreo prostie. Ar fi vrut să îndrăznească să întrebe de Egwene şi de celelalte două, dar, dacă Suprema nu-i spusese nimic nici măcar fratelui lui Elayne, ei cu siguranţă nu avea să-i răspundă. Unde mai pui că era încă sfredelită cu privirea.

— În Tear sau unde se află Rand. Oi fi proastă, dar nu sunt prima care-şi pierde minţile după un bărbat.

— Eşti prima care şi le pierde după Dragonul Renăscut. După ce lumea află cine şi ce este cu adevărat Rand al'Thor, va fi primejdios să-i stai aproape. Iar dacă pune mâna pe Callandor, se va afla în curând. Unii vor vrea să-l ucidă, ca şi cum aşa ar putea împiedica Ultima Bătălie, l-ar putea ţine pe Cel Întunecat în temniţă. Mulţi dintre apropiaţii lui au să moară. Mai bine rămâi aici.

Suprema părea binevoitoare, dar Min n-o crezu. Siuan Sanche nu era capabilă de bunăvoinţă.

— Am să risc. Poate îl voi ajuta cumva, cu viziunile mele. Nici măcar nu se poate spune că în Turn e mai sigur, câtă vreme rămâne fie şi o singură soră Roşie. Acestea nu vor vedea în el decât un bărbat care poate conduce Puterea, uitând de Ultima Bătălie şi de Profeţii.

— La fel ca mulţi alţii, o întrerupse, liniştită, Siuan. E greu să gândeşti altfel decât ai făcut-o vreme îndelungată. Şi femeilor Aes-Sedai le vine la fel de greu.

Min o privi mirată. Părea să-i dea dreptate.

— Nu-i o taină pentru nimeni că sunt prietenă cu Egwene şi Nynaeve care, şi asta se ştie, ele sunt din acelaşi sat cu Rand. Asta-i o legătură îndeajuns de strânsă în ochii celor din Ajah Roşie. După ce Turnul află cine este el, probabil că voi fi întemniţată în mai puţin de o zi. La fel şi fetele, dacă nu

cumva le-ai ascuns Domnia Ta pe undeva.

— Atunci nu trebuie să fii recunoscută. Dacă peştii văd năvodul, nu se prinde nici unul. Îţi propun să laşi baltă surtucul şi pantalonii, deocamdată, îi zâmbi Suprema, ca o pisică jucându-se cu un şoarece.

— Şi ce peşti v-aşteptaţi să prindeţi cu ajutorul meu? întrebă Min cu glasul slab; de fapt, credea că ştia şi răspunsul, dar nădăjduia din toate puterile să se înşele.

— Ajah Neagră, rosti Suprema. Treisprezece dintre femeile alea au fugit, dar mi-e teamă că altele au rămas aici. Nu ştiu în cine pot avea încredere. O vreme, mi-a fost teamă să mă încred fie şi într-o singură persoană. Tu nu eşti Iscoadă, asta ştiu, iar înzestrarea asta a ta poate fi de ajutor. În cel mai rău caz, ai să fii pentru mine încă o pereche de ochi pe care mă pot bizui să observe ce este de observat.

— Aţi pus asta la cale de când m-aţi văzut, nu? De-asta voiaţi ca Gawyn şi Sahra să-şi ţină gura.

Min clocotea de furie. Femeia din faţa ei se aştepta ca toată lumea să joace după cum cânta ea. Faptul că, de cele mai multe ori, aşa se şi întâmpla, înrăutăţea totul. Ea una nu era o marionetă.

— Asta aţi făcut şi cu fetele? Le-aţi trimis pe urmele celor din Ajah Neagră? Sunteţi în stare…

— Vezi-ţi de năvoadele tale, copilă, şi lasă-le pe ele cu ale lor. Nu trebuie să ştii decât că sunt la o fermă, ispăşindu-şi pedeapsa. E limpede?

Privirea neclintită o făcu pe Min să se foiască iarăşi în scaun. Era uşor s-o înfrunţi pe Supremă – până ce începea să te sfredelească cu ochii aceia albaştri şi reci.

— Da, Maică.

Răspunsese supusă, iar asta o făcea să se zbârlească pe dinăuntru, însă o singură privire aruncată Supremei o făcu să renunţe la orice împotrivire. Îşi pipăi lâna fină a rochiei.

— Că doar n-o să mor dacă mai port asta încă o vreme.

Dintr-odată, Siuan părea amuzată. Min simţi un fior de nelinişte.

— Nu-i de ajuns, teamă mi-e. Min în rochie tot Min rămâne, pentru oricine are ochi să vadă. Nu poţi purta la

nesfârşit o mantie cu glugă. Nu, trebuie să schimbi tot ce poate fi schimbat. Mai întâi, ai să te dai şi mai departe drept Elmindreda. La urma urmei, aşa te cheamă.

Min se strâmbă.

— Ai părul aproape la fel de lung ca al lui Leane. Poate fi buclat. Mai departe… eu una n-am folosit niciodată sulemeneli, însă Leane da, şi cred că încă n-a uitat de ele.

— Vai, nu, oftă Min, care făcuse ochii mari încă de când venise vorba de „bucle”.

— După ce Leane te preschimbă într-o Elmindreda desăvârşită, nimeni nu te va mai lua drept Min, cea care purta pantaloni.

—Vai, NU!

— Cât priveşte pricina pentru care locuieşti în Turn – una potrivită pentru o tânără cu ochi alunecoşi care arată şi se poartă cu totul altfel decât Min… continuă Suprema, încruntându-se gânditoare, fără să bage de seamă că Min încerca deznădăjduită s-o întrerupă. Da. Am să răspândesc zvonul că Jupâniţa Elmindreda a izbutit să vrăjească în aşa hal doi peţitori, încât trebuie să se pună la adăpost aici, printre noi, până să se hotărască pe care să-l aleagă. În fiecare an se găsesc câteva femei care să ne ceară protecţia, şi uneori din motive la fel de prosteşti. Dacă tot te mai gândeşti la Tear, mai zise ea, privind-o cu asprime, las-o baltă. Gândeşte-te cum îl poţi ajuta mai bine pe Rand – aici sau acolo? Dacă Ajah Neagră distruge Turnul sau, şi mai rău, îl ia în stăpânire, el va pierde până şi puţinul ajutor pe care i-l pot oferi. Deci. Eşti femeie sau doar o fetişcană amorezată?

De-acum era limpede pentru Min. Era prinsă în capcană.

— Vi se întâmplă vreodată să nu vă puteţi duce planurile la îndeplinire cu oamenii, Maică?

— Mai niciodată, zâmbi Suprema, mai rece decât înainte. Mai niciodată.

Aranjându-şi şalul cu ciucuri roşii, Elaida privea îngândurată uşa care dădea în cancelaria Supremei pe care tocmai dispăruseră cele două tinere. Novicea ieşi după numai o clipă, privi chipul Elaidei şi scheună ca o mâţă speriată.

Elaidei i se păru că o cunoştea de undeva, cu toate că nu-şi putea aminti numele – avea preocupări mai importante decât aceea de a instrui nişte copile prăpădite.

— Numele?

— Sahra, Elaida Sedai, răspunse fata, într-o şoaptă ascuţită – chiar dacă femeii Aes-Sedai nu-i păsa de novice, acestea îi cunoşteau şi chipul, şi faima.

De-acum, îşi aminti cine era fata. O copilă cu capul mereu în nori, nu foarte înzestrată, care nu putea ajunge să stăpânească cine ştie ce putere. Pesemne că nu ştia nimic mai mult decât ceea ce văzuse şi auzise Elaida însăşi – nici nu-şi mai amintea altceva decât zâmbetul lui Gawyn, că veni vorba. O proastă. O trimise la plimbare, cu un simplu gest. Fata făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că se dădu cu nasul de podea, apoi o luă la fugă. Elaida nu se uită după ea. Se întorsese cu spatele, aproape uitând de prezenţa novicei. O apucă pe coridor, cu chipul netulburat, dar cu gândurile în clocot. Nu le observă nici măcar pe slujnice, pe novicele şi Alesele care se traseră la o parte din drum, făcându-i plecăciuni. La un moment dat, aproape că se izbi de o soră Brună, cu nasul vârât într-un teanc de foi. Aceasta se trase îndărăt, cu un strigăt de uimire, pe care Elaida nu-l auzi.

Fata care intrase s-o vadă pe Supremă purta o rochie – dar, chiar şi aşa, o cunoştea. Era Min, cea care-şi petrecuse atâta vreme cu Suprema, prima dată când sosise în Turn, cu toate că nimeni nu aflase pricina. Min, prietenă apropiată cu Elayne, Egwene şi Nynaeve, cele trei pe care Suprema – era convinsă de asta – le trimisese într-un loc tainic. Zvonurile spuneau că erau la o fermă, pentru a-şi ispăşi pedeapsa, dar acestea toate proveneau de la Siuan Sanche. Ea le iscase, folosind, pesemne, cuvinte meşteşugite pentru a nu minţi cu adevărat, iar apoi se răspândiseră. Unde mai pui că, deşi se străduise din toate puterile, ea, Elaida, nu izbutise să găsească ferma.

— Arde-o-ar focul! exclamă şi, pentru o clipă, mânia i se citi limpede pe chip.

Nici măcar nu ştia la cine se gândea – la Siuan Sanche sau la Domniţa-Moştenitoare. Dar era totuna. O Aleasă zveltă o

auzi, îi privi chipul şi se făcu la fel de albă la faţă ca rochia pe care o purta. Elaida trecu mai departe cu paşi mari, fără s-o vadă.

Pe lângă toate celelalte, neputinţa de a o găsi pe Elayne o scotea din minţi. Din când în când, Elaida avea darul Prorocirii – putea prezice viitorul. Se întâmpla rar, şi nu vedea prea multe, dar tot era mai ceva decât izbutise orice femeie Aes-Sedai de la Gitara Moroso, care murise de douăzeci de ani. Primul lucru pe care-l Prorocise, pe când era încă Aleasă – dar cu îndeajuns de multă minte pentru a-şi ţine gura – era că neamul Reginelor din Andor era o cheie pentru înfrângerea Celui Întunecat în Ultima Bătălie. De îndată ce devenise limpede că Morgase avea să urce pe tron, se lipise de aceasta şi, an după an, cu răbdare, îşi întărise poziţia. Iar acum, toate chinurile, toate jertfele – ar fi putut fi ea însăşi Supremă, dacă nu s-ar fi preocupat atâta de Andor – puteau fi zadarnice, căci Elayne dispăruse.

Cu ceva greutate, îşi sili gândurile să se întoarcă la lucrul cel mai important. Egwene şi Nynaeve se trăgeau din acelaşi sat cu tânărul acela ciudat, Rand al'Thor. Iar Min îl cunoştea şi ea, oricât de mult s-ar fi străduit s-o ascundă. Rand al'Thor se afla în mijlocul tuturor lucrurilor.

Elaida nu-l văzuse decât o dată. Se dăduse drept păstor din Ţinutul celor Două Râuri, în Andor, dar semăna foarte bine cu un Aiel. Când dăduse cu ochii de el, darul Prorocirii o copleşise. Era ta'veren, unul dintre acei foarte puţini oameni ale căror iţe nu erau ţesute în Pânză după bunul plac al Roţii Timpului, ci sileau Pânza să ia formă împrejurul lor, cel puţin o vreme. Iar Elaida văzuse haosul învârtejindu-se în jurul lui al'Thor, văzuse dezbinare şi răzmeriţă în Andor, poate chiar şi în restul lumii. Dar regatul trebuia păstrat laolaltă, orice s-ar fi întâmplat; se convinsese încă de la prima Prorocire.

Dar existau mai multe iţe, îndeajuns pentru a o prinde pe Siuan în propria plasă. Dacă era să plece urechea la zvonuri, apăruseră trei ta'veren, şi nu doar unul. Toţi trei din acelaşi sat, Emond's Field, cam de-aceeaşi vârstă – lucru ciudat, care iscase multe discuţii în Turn. Iar când Siuan călătorise în Shienar, cu aproape un an în urmă, îi văzuse şi, pesemne,

vorbise cu toţi trei. Rand al'Thor. Perrin Aybara. Matrim Cauthon. Se zicea că era o pură întâmplare. O coincidenţă. Dar cei care-o spuneau nu ştiau la fel de multe ca Elaida.

Când îl văzuse pentru prima oară pe tânărul al'Thor, cea care-l făcuse dispărut fusese Moiraine. Moiraine, care-l însoţise, pe el şi pe ceilalţi doi ta'veren, în Shienar. Moiraine Damodred, cea mai apropiată prietenă a lui Siuan Sanche, pe care-o cunoscuse pe când erau amândouă novice. Dacă ar fi fost înclinată spre rămăşaguri, ar fi putut pune la bătaie tot ce-avea pe faptul că nimeni din Turn nu-şi mai amintea de acea prietenie. În ziua în care deveniseră Aes-Sedai, la sfârşitul Războiului cu Aielii, Siuan şi Moiraine se despărţiseră şi, de-atunci încolo, se purtaseră ca nişte străine. Dar ea, Elaida, fusese una dintre Alesele care le instruise pe cel două novice şi le pedepsise adesea pentru că nu-şi terminau corvezile la vreme, aşa că îşi amintea. Părea greu de crezut că planul lor era atât de vechi – nu trecuse prea multă vreme de când se născuse al'Thor – însă aceasta era ultima verigă din lanţul care le lega. Pentru ea, era îndeajuns.

Siuan punea ceva la cale. Orice-ar fi fost, trebuia oprită. Necazurile şi haosul se întindeau peste tot. Cel Întunecat avea să scape, cu siguranţă – gândul o făcu pe Elaida să se înfioare şi să-şi strângă şalul pe lângă corp –, iar Turnul trebuia să se ţină departe de disputele mărunte, pentru a-l înfrunta. Turnul trebuia să fie liber să ţească iţele cu ajutorul cărora popoarele să rămână unite. Nu putea să cadă pradă necazurilor pe care avea să le iste Rand al'Thor. Cumva, el trebuia împiedicat să distrugă Andorul.

Nu povestise nimănui ceea ce ştia despre al'Thor. Avea de gând să se ocupe singură de el, în taină, dacă era cu putinţă. Divanul Turnului vorbea deja despre faptul că acei trei ta'veren trebuiau supravegheaţi şi chiar călăuziţi. N-avea să încuviinţeze niciodată ca unul dintre ei – mai ales acela – să fie îndepărtat. Dar era pentru binele Turnului. Şi al lumii. Scoase un sunet înfundat, ca un mârâit. Siuan fusese dintotdeauna încăpăţânată. De pe când era novice, se dovedise mult prea încrezătoare în sine pentru fiica unui pescar sărac. Dar cum să fie atât de proastă încât să

amestece Turnul în aşa ceva, fără să ceară părerea Divanului? Doar ştia ce avea să se întâmple. Singurul lucru care se putea dovedi şi mai cumplit era dacă…

Dintr-odată, Elaida se opri în loc, cu privirile în gol. Oare acest al'Thor putea conduce? Sau vreunul dintre ceilalţi? Nu, nu putea fi decât al'Thor. Dar nici măcar Siuan nu i-ar fi luat apărarea unui asemenea bărbat. Era cu neputinţă.

— Cine ştie de ce e-n stare femeia aia? murmură Elaida. Nu era potrivită pentru a fi Înscăunată.

— Vorbeşti singură, Elaida? Ştiu că voi, Roşiile, nu vă faceţi prietene din alte Ajah, însă nu pot să cred că nu există nici o femeie cu şal ca al tău, cu care să poţi discuta.

Elaida se întoarse şi o văzu pe Alviarin, o femeie Aes-Sedai cu gâtul lung, de lebădă, care îi întoarse privirea cu acea răceală trufaşă, semnul celor din Ajah Albă. Roşiile şi Albele nu prea se plăceau; se înfruntaseră în divanul Turnului de o mie de ani. Albele erau de partea Albastrelor – culoarea lui Siuan. Dar, pe de altă parte, se mândreau cu gândirea lor logică, nesupusă vreunor patimi.

— Fă câţiva paşi cu mine, zise Elaida.

Alviarin şovăi puţin, apoi i se alătură. Auzind ce-i povestea cealaltă despre Siuan, la început ridică dispreţuitoare dintr-o sprânceană, dar, până la urmă, se încruntă şi căzu pe gânduri.

— Nu ai dovezi că s-ar fi petrecut ceva… necuvenit, spuse, după ce, într-un târziu, Elaida tăcu.

— Nu… încă, răspunse cu tărie Elaida, şi îşi îngădui un zâmbet, văzând-o pe Alviarin încuviinţând.

Era un început. Într-un fel sau altul, Siuan trebuia oprită, până să ajungă să distrugă Turnul.

Bine ascuns, într-un desiş de copaci de pe malul de miazănoapte al râului Taren, Dain Bomhald îşi dădu pe spate mantia albă, cu soarele strălucitor brodat pe piept, şi duse la ochi ocheanul învelit în piele aspră. Un roi de gâze minuscule bâzâia împrejurul său, dar nu-l băgă în seamă. Dincolo de râu, în satul Taren Ferry, se vedeau case mari, de piatră, cu fundaţii înălţate care să le apere de revărsările din fiecare

primăvară. Sătenii stăteau la ferestre sau aşezaţi pe stănoage, holbându-se la cei treizeci de călăreţi cu mantii albe, pe cai, cu armurile lor sclipitoare. Un grup de bărbaţi şi femei stăteau de vorbă cu călăreţii. De fapt, nu făceau altceva decât să-l asculte pe Jaret Byar – din câte observă Bomhald – ceea ce era mult mai bine.

Auzea parcă glasul tatălui său. „Fă-i să creadă că există o şansă şi se va găsi un neghiob care să încerce ceva. Apoi trebuie să-l omori, şi alt neghiob va sări să-l răzbune, aşa că-l omori şi pe al doilea. Dar dacă le umpli de la bun început sufletele de teama Luminii şi apoi le spui că nimeni nu va păţi nimic dacă se supun, nu vei avea necazuri.”

Gândindu-se la tatăl său, mort de ceva vreme, strânse din dinţi. Trebuia să facă ceva, şi încă repede. Era convins că numai Byar ştia de ce se grăbise să primească această misiune, undeva, într-o regiune aproape uitată de la marginea regatului Andor. Iar Byar avea să-şi ţină gura – îi fusese la fel de credincios tatălui lui Dain ca un ogar, iar acum îl slujea pe fiu cu acelaşi devotament. Bomhald nu şovăise nici o clipă, după ce Eamon Valda îi dăduse misiunea, şi-l numise pe Byar mâna sa dreaptă.

Byar se întoarse şi urcă la loc pe bac. Fără întârziere, vâslaşii începură să tragă de frânghia groasă care-l duse pe malul celălalt. Byar trase cu ochiul la ei, făcându-i să se tulbure şi să-i arunce priviri furişe, în timp ce-şi vedeau de treabă. Totul părea în ordine.

— Senior Bomhald?

Lăsă ocheanul jos şi întoarse capul. Lângă el îşi făcuse apariţia un bărbat cu chipul aspru, care privea drept înainte, pe sub coiful conic. Chiar şi după ce călătorise atâta, din Tar Valon până acolo – şi-ncă fără nici un fel de zăbavă – platoşa lui sclipea la fel de puternic precum mantia albă ca zăpada, cu soarele brodat pe piept.

— Da, Copile Ivon?

— M-a trimis sutaşul Farran, Seniore. E vorba de Pribegi. Ordeith a fost văzut vorbind cu trei dintre ei, după care aceia au dispărut.

— Sânge şi cenuşă! blestemă Bomhald, apoi se întoarse

pe călcâie şi o porni cu paşi mari, cu Ivon după el.

La ceva depărtare de râu, printre arbori de toate felurile, se afla o mulţime de călăreţi cu mantii albe, înarmaţi cu lănci pe care le ţineau nepăsători, ca unii demult obişnuiţi cu ele, sau cu arcuri aşezate de-a curmezişul şeilor. Caii dădeau nerăbdători din copite şi din cozi. Călăreţii erau ceva mai liniştiţi; nu era primul râu pe care-l aveau de trecut pentru a ajunge într-un loc străin – şi, de astă dată, nimeni n-avea să-ncerce să-i oprească.

Într-un luminiş mare, dincolo de călăreţi, se afla o caravană de Tuatha'an, neamul Pribegilor. Spoitorii. Aproape o sută de căruţe trase de cai, precum nişte căsuţe pătrate pe roţi, într-un amestec de culori, roşu, verde, galben şi mii de alte nuanţe, în alăturări care nu puteau plăcea decât ochilor unui Spoitor. Cât despre oameni, ei purtau haine pe lângă care căruţele păreau mohorâte. Şedeau pe pământ, într-un cerc larg, privindu-i pe călăreţi cu un amestec de tulburare şi linişte care era de-a dreptul ciudat; se auzeau suspinele piţigăiate ale unui copil, pe care maică-sa încerca să-l aline. Alături se afla o movilă de leşuri; numai dulăi, împrejurul cărora începuseră să bâzâie muştele. Pribegii nu făceau rău nimănui, nici măcar pentru a-şi apăra vieţile. Nici câinii nu erau primejdioşi, însă Bomhald nu voia să rişte nimic.

Pusese şase oameni să-i păzească pe Spoitori – nu era nevoie de mai mulţi. Chiar dacă se străduiau să nu o arate, aceştia păreau stânjeniţi. Nimeni însă nu-l privea pe cel de-al şaptelea bărbat, care se afla în şa, alături de căruţe – un omuleţ ciolănos, cu nasul mare, cu un surtuc cenuşiu-închis care părea prea mare pentru el, deşi cu o croială meşteşugită. Farran, un bărbat masiv, dar sprinten, îi privea pe cei şapte la fel de urât. Când îl zări pe Bomhald, sutaşul îl salută, ducându-şi pumnul înmănuşat la inimă, dar nu scoase o vorbă.

— Doar o vorbă, Jupân Ordeith, zise încet Bomhald; ciolănosul lăsă capul pe-o parte şi-l privi lung, apoi descălecă – Farran mârâi, însă Bomhald nu ridică vocea. Pare-se că trei Spoitori sunt de negăsit, Jupân Ordeith. Nu cumva ai făcut ceea ce-mi propuneai mai devreme?

De îndată ce-i văzuse pe Pribegi, Ordeith îi şoptise: „Trebuie omorâţi. Nu sunt de nici un folos”. Bomhald era obişnuit să ucidă oameni, însă nu se împăcase niciodată cu asta, aşa cum părea s-o facă bărbatul cel scund.

— Adică să-i omor? De ce să fac aşa ceva? Mai ales după ce am fost certat pentru că am îndrăznit s-o propun, făcu Ordeith, frecându-şi nasul mare cu un deget; vorbea cu un puternic accent de Lugard, cu toate că, din când în când, acesta dispărea – alt lucru care-l nelinişte pe Bomhald.

— Înseamnă că i-ai ajutat să scape.

— Păi, că veni vorba, drept e că am luat la o parte câţiva, ca să aflu ce ştiau, fără să mă deranjeze nimeni. Înţelegeţi.

— Ce ştiau? Pe Lumină, ce-ar putea şti Spoitorii despre ceea ce ne trebuie nouă?

— Până nu întrebi, n-ai cum să afli, nu-i aşa? zise Ordeith. Nu le-am făcut cine ştie ce. La sfârşit, le-am poruncit să se întoarcă la căruţe. Cine-ar fi crezut că au îndrăzneala să fugă, cu atâţia soldaţi împrejur?

Bomhald se trezi strângând din dinţi. Primise porunci să călătorească în cea mai mare grabă pentru a se întâlni cu acest ciudat omuleţ, care avea să-i dea alte ordine. Acestea nu-i plăceau deloc, dar hârtiile aveau pecetea şi semnătura lui Pedron Niall, Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Însă mult prea multe lucruri rămăseseră neexplicate – printre ele, poziţia pe care avea s-o deţină Ordeith. Se afla acolo, chipurile, pentru a-l sfătui pe Bomhald, pentru a lucra împreună cu el. Nu i se explicase, însă, dacă omuleţul era sub comanda lui, iar sugestia, nerostită, dar uşor de ghicit, de a ţine seama de părerile lui îl deranja. Nici măcar pricina pentru care atâţia Copii fuseseră trimişi în pustietăţile acelea nu era limpede. Pentru a vâna Iscoade, fireşte, şi pentru a aduce Lumina. Asta nici nu mai trebuia spus. Însă aproape o jumătate de legiune să calce, fără îngăduinţă, hotarul regatului Andor… dacă Regina din Caemlyn afla, ordinul risca să piardă multe. Era prea mult pentru cele câteva răspunsuri pe care Bomhald le primise.

Totul avea de-a face cu Ordeith. Bomhald nu pricepea

deloc cum de Seniorul Căpitan Comandant putea avea încredere în omul acela, cu rânjetele sale viclene, cu posomoreala sa, şi cu privirile trufaşe, din pricina cărora era cu neputinţă de înţeles ce fel de persoană aveai în faţă. Unde mai pui că, după numai câteva cuvinte, i se schimba accentul. Cei cincizeci de Copii care-l însoţiseră pe Ordeith erau negri şi încruntaţi, întocmai ca el. Pesemne că el însuşi îi alesese, ca să fie înconjurat numai de strâmbături – ceea ce spunea destul de multe despre el. Până şi numele său, Ordeith, în Limba Străveche însemna „pelin”. Totuşi, Bomhald avea propriile pricini pentru a fi acolo şi, dacă era musai să-l suporte pe Ordeith, avea să găsească el o cale. Dar numai până la un punct.

— Jupân Ordeith, spuse el, alegându-şi cu mare grijă tonul, bacul acesta e singura cale pentru a intra sau a ieşi din ţinut.

Ceea ce nu era tocmai adevărat: harta pe care o avea cu el arăta că râul Taren nu putea fi trecut decât prin locul în care se aflau, în timp ce Manetherendrelle, care mărginea ţinutul la miazăzi, nu avea nici un vad. La răsărit erau mlaştini întinse. Cu toate astea, trebuia să existe şi o cale pe la apus, peste Munţii de Negură – chiar dacă aceştia nu apăreau în întregime pe hartă. Dar, şi dacă munţii puteau fi trecuţi, drumul era greu şi mulţi dintre soldaţi aveau să-şi piardă vieţile, aşa că Bomhald nu avea de gând să-i permită lui Ordeith să afle că exista o altă posibilitate, nici măcar una atât de îndepărtată.

— Dacă, atunci când vine timpul să plecăm, găsesc malul acesta împânzit de soldaţi din Andor, dumneata vei fi primul la traversat şi ai să vezi ce interesant este să-ţi croieşti drum cu forţa peste un râu atât de lat, bine?

— E prima dumitale misiune, nu-i aşa? făcu Ordeith, cu o undă de batjocură în glas. Pe hartă, locurile astea fac parte din Andor, e drept, dar nici un perceptor din Caemlyn n-a mai ajuns atât de departe spre apus, de mai multe generaţii încoace. În plus, chiar dacă cei trei se apucă să povestească, cine să aibă încredere în trei Spoitori? Dacă primejdia ţi se pare prea mare, adu-ţi aminte a cui e pecetea de pe poruncile

pe care le-ai primit.

Farran trase cu ochiul la Bomhald şi dădu să-şi scoată sabia, dar celălalt scutură uşor din cap, şi Farran lăsă braţul în jos.

— Am de gând să trec râul, jupân Ordeith, şi am să-l trec, chiar dacă aud, în ultima clipă, că Gareth Byrne şi Gărzile Reginei vor ajunge aici până la apus.

— Fireşte, spuse Ordeith, devenind, dintr-odată, îndatoritor. Vei avea parte de glorie, la fel cum ai fi avut în Tar Valon, crede-mă!

Ochii săi întunecaţi şi înfundaţi în orbite deveniră sticloşi, de parcă se aţintiseră undeva, în depărtare.

— Şi în Tar Valon există lucruri pe care le doresc, sfârşi el.

Bomhald clătină din cap. „Şi când te gândeşti că trebuie să încerc să mă-nţeleg cu el…”

Jaret Byar se apropie şi descălecă lângă Farran. Era la fel de înalt ca şi sutaşul, avea faţa prelungă şi ochii negri, încercănaţi şi nu părea să aibă pe trup nici un gram de grăsime.

— În sat, lucrurile s-au liniştit, Seniore. Lucellin se îngrijeşte să nu care cumva să scape cineva. Când le-am pomenit de Iscoadele Celui Întunecat, aproape că au făcut pe ei. Cică la ei în sat nu există aşa ceva, însă oamenii aflaţi la miazăzi sunt adevăratele Iscoade.

— La miazăzi, da? spuse aspru Bomhald. Vedem noi. Trimite trei sute de oameni peste râu, Byar. Mai întâi pe cei ai lui Farran. Restul să-i urmeze după ce trec Spoitorii. Şi ai grijă să nu mai scape nici unul, bine?

— O să trecem Ţinutul celor Două Râuri prin foc şi sabie, îl întrerupse Ordeith, strâmbându-se fioros şi cu spume la gură. O să-i biciuim şi o să-i jupuim pe toţi şi o să le pârjolim sufletele. I-am făgăduit! Şi atunci, va veni şi la mine! Va veni!

Bomhald le făcu semn lui Byar şi Farran să-i îndeplinească poruncile. „E nebun, se gândi. Seniorul Căpitan Comandant m-a legat de un nebun. Dar măcar am să ajung la acel Perrin. Orice-ar fi, am să-mi răzbun tatăl!”

De pe terasa înconjurată de coloane, aflată în vârful unui

deal, Înalta Doamnă Suroth privea Portul Cantorin, care i se întindea la picioare precum un castron larg, uşor strâmb. Avea capul ras în părţi, şi o creastă lată de păr negru care îi cădea pe spate. Mâinile i se odihneau pe o balustradă din piatră şlefuită, la fel de albă ca şi rochia ei imaculată, cu sutele de pliuri. Fără să bage de seamă, bătea uşor în piatră cu unghiile sale lungi, dintre care primele două de la fiecare mână erau vopsite în albastru.

Peste Oceanul Aryth bătea o briză uşoară, care aducea cu ea miros puternic de sare. În spatele înaltei Doamne se aflau două tinere, îngenuncheate lângă perete, având cu ele evantaie din pene albe – pentru cazul în care briza ar fi încetat să adie. Alte două fete şi patru băieţi, cu toţii îngenuncheaţi, aşteptau să primească porunci. Toţi opt erau desculţi şi purtau robe subţiri, pentru a încânta simţurile înaltei Doamne cu liniile armonioase ale trupurilor lor şi cu eleganţa mişcărilor. Dar, în clipa aceea, Suroth nici nu-i vedea – pentru ea, erau ca nişte mobile.

În schimb, cei doisprezece soldaţi din Straja Morţii, câte şase de fiecare parte a terasei, nu puteau trece neobservaţi. Stăteau încremeniţi în loc, ca nişte statui, cu suliţele împodobite cu ciucuri negri şi scuturile lăcuite în aceeaşi culoare. Erau simbolul victoriei, dar şi al primejdiei în care se afla Suroth. Straja Morţii nu o slujea decât pe împărăteasă şi pe aleşii ei. Soldaţii erau gata să ucidă sau să moară cu acelaşi zel, dacă era nevoie. Cum spunea zicala? „La înălţime, cărările sunt împânzite de pumnale.”

Unghiile lungi loveau uşor balustrada. Ce îngust, ca un fir de aţă, era hotarul pe care trebuia să păşească!

Portul interior, aflat dincoace de zidul ridicat pe fundul oceanului, era împânzit de corăbiile celor din Seminţia Mării, Atha’an Miere – până şi cele mai mari dintre acestea păreau prea înguste pentru cât erau de lungi. Pânzele sfâşiate le făceau să se încline care mai de care. Punţile erau pustii, căci echipajele se aflau pe ţărm, sub pază, la fel ca toţi locuitorii insulelor care ştiau să navigheze în largul oceanului. În portul exterior se aflau corăbiile uriaşe şi cu prora rotundă ale Seanchanilor, cu zecile, unele ancorate la gura portului. Alta,

cu pânzele umflate de vânt, escorta un cârd de bărcuţe de pescuit, aducându-le îndărăt în port. Dacă se răspândeau, unele dintre bărcuţe ar fi putut scăpa, dar pe corabia Seanchanilor se afla o *damane* şi fusese de ajuns o singură demonstraţie a puterilor sale pentru ca astfel de gânduri să dispară cu desăvârşire. Scheletul ars şi sfărâmat al unei corăbii duşmane se afla încă acolo, eşuat pe un banc de noroi, lângă gura portului.

Cu toate acestea, Suroth nu ştia câtă vreme avea să fie în stare să-i împiedice pe cei din Seminţia Mării aflaţi în alte părţi – şi pe blestemaţii de pe continent – să afle că insulele acestea erau în puterea ei. „Dar va fi îndeajuns, îşi spuse. Trebuie să fie.”

Faptul că izbutise să adune majoritatea trupelor Seanchan după dezastrul iscat de înaltul Domn Turok fusese, în felul său, un miracol. Acum, numai câteva dintre corăbiile care scăpaseră din Faime nu se aflau la porunca ei, şi nimeni nu-i punea la îndoială dreptul de a-i conduce pe *Hailene,* înaintaşii. Poate că miracolul făcuse şi ca nimeni de pe continent să nu bănuiască unde se aflau, aşteptând să recâştige pământurile pe care împărăteasa îi trimisese să le ia în stăpânire, aşteptând să desăvârşească Reîntoarcerea, *Corenne.* Iscoadele lui Suroth căutau deja o cale. Nu era, aşadar, nevoită să se întoarcă la Curtea celor Nouă Luni, pentru a cere iertare Împărătesei pentru un eşec care nici măcar nu i se datora.

Gândul o făcu să se înfioare. Cei care se vedeau nevoiţi să-şi ceară iertare în felul acela erau întotdeauna umiliţi şi, de cele mai multe ori, supuşi la chinuri, însă ceea ce o îngrozea era faptul că, la sfârşit, era cu putinţă să nu-i fie îngăduit să moară, să fie silită să-şi continue viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în vreme ce toţi ceilalţi, oamenii de rând şi cei de Sânge, ar fi ştiut totul despre înjosirea ei.

Un slujitor chipeş apăru într-o clipă alături de ea, aducând o robă verde deschisă, brodată cu păsări-ale-încântării, cu penajul lor fabulos. Suroth întinse braţele, aşteptând ca roba să-i fie potrivită, fără să-l bage în seamă pe slujitor, ca şi cum nu ar fi fost decât o grămăjoară de praf în calea papucului său

de catifea.

Pentru a nu se vedea nevoită să-şi ceară iertare, trebuia să recâştige ceea ce se pierduse cu un mileniu în urmă. Iar pentru asta, trebuia să-l înfrunte pe bărbatul care, din câte îi povestiseră iscoadele, pretindea a fi Dragonul Renăscut. „Dacă nu găsesc o cale să-l dobor, supărarea Împărătesei nici nu mai are importanţă.”

Întorcându-se cu graţie, intră în încăperea lungă din faţa terasei. Pereţii care dădeau în afară erau numai uşi şi ferestre înalte, pentru a lăsa să pătrundă orice adiere. Lemnul albicios, bine şlefuit şi sclipind ca satinul o încânta pe Suroth. Însă mobilele precedentului stăpân, fostul guvernator Atha’an Miere din Cantorin, fuseseră îndepărtate, la porunca ei, şi înlocuite cu câteva paravane înalte, cele mai multe dintre ele fiind pictate cu păsări şi flori. Două însă erau diferite. Unul înfăţişa o pisică de Sen T’jore, mare cât un ponei, cu blana pătată, iar altul – un vultur negru de munte, cu creasta zbârlită, ca o coroană albă, şi aripile cu vârful imaculat întinse cât erau de lungi. Astfel de paravane erau considerate vulgare, însă lui Suroth îi plăceau animalele. Nu avusese cum să-şi aducă menajeria cu ea, astfel că pusese să-i fie pictate imaginile celor două pe care le prefera. Nu suportase niciodată să fie lipsită de vreo plăcere, fie ea şi neînsemnată.

Cele trei femei o aşteptau aşa cum le lăsase: două în genunchi, a treia întinsă cu faţa în jos pe podeaua goală şi lustruită, ca o tablă de şah cu pătrate mai închise sau mai deschise la culoare. Femeile îngenuncheate purtau rochii de un albastru-închis, ca orice *sul’dam,* cu fulgere bifurcate pe piept şi pe laturi. Una dintre ele, Alwhin, cu chipul său ascuţit şi ochii albaştri, mereu supăraţi, era pe jumătate rasă în cap, iar părul rămas îi atârna pe umăr, împletit într-o cosiţă castanie. Văzând-o, Suroth strânse din buze. Nu se mai întâmplase niciodată ca o *sul’dam* să devină *so’jhin,* să fie primită în rândul slujitorilor de prim rang ai celor de Sânge, cu atât mai puţin să ajungă şi Cuvântătoare. Dar cu Alwhin era altceva. Alwhin ştia prea multe.

Totuşi, cea care o preocupa în acel moment era femeia care zăcea cu faţa în jos, îmbrăcată într-o rochie simplă,

cenuşie, şi purtând la gât o zgardă lată, din metal argintiu, legată printr-o lesă sclipitoare de brăţara din acelaşi metal aflată la încheietura Taisei – cea de-a doua *sul'dam.* Prin mijlocirea zgardei şi a lesei – numite *a'dam* – Taisa o putea stăpâni pe femeia în cenuşiu. Şi era musai s-o stăpânească, de vreme ce femeia era o damane – ştia să conducă Puterea, şi deci era mult prea primejdioasă pentru a i se îngădui să rămână liberă. Amintirea Armiilor Nopţii era încă puternică printre Seanchani, chiar dacă trecuse o mie de ani de la distrugerea lor.

Suroth le privi bănuitoare pe cele două *sul'dam.* Nu mai avea încredere în nici o femeie asemenea lor, şi totuşi nu avea de ales – nimeni altcineva nu le putea stăpâni pe damane, iar fără acestea... Nici nu-şi putea închipui. Întreaga putere a Seanchanilor, a Tronului de Cristal, era clădită pe *damane* supuse. Dar lucrurile pe care era nevoită să le îngăduie o deranjau pe Suroth. De pildă, Alwhin, care privea în jur de parcă ar fi fost toată viaţa so'jhin. Nu... de parcă ar fi fost chiar de Sânge, şi se afla acolo, îngenuncheată, pentru că aşa poftea.

— Pura!

Înainte să cadă în mâinile Seanchanilor, pe când era încă Aes-Sedai, printre celelalte Surori, la fel de periculoase ca şi ea, femeia avusese alt nume – dar Suroth nu-l cunoştea şi asta nu o preocupa în nici un fel. Femeia în rochie cenuşie se încordă, dar nu ridică fruntea – instrucţia de care avusese parte fusese foarte aspră.

— Te mai întreb o dată, Pura! Cum fac cele din Turnul Alb pentru a-l stăpâni pe bărbatul care-şi spune Dragonul Renăscut?

Femeia îşi mişcă uşor capul, pentru a o privi, înspăimântată, pe Taisa. Dacă răspunsul pe care avea să-l dea nu era mulţumitor, Taisa o putea face să simtă durerea fără să ridice un deget, folosindu-se de a'dam.

— Turnul nu ar face niciodată aşa ceva, Înaltă Doamnă, spuse Pura, cu răsuflarea tăiată. Orice fals Dragon trebuie prins şi domolit.

Mâniată, Taisa o privi întrebător pe Înalta Doamnă –

răspunsul ocolise întrebarea lui Suroth, poate chiar dăduse de înţeles că o femeie de Sânge cuvântase un neadevăr. Dar Suroth clătină uşor, foarte uşor din cap – nu voia să aştepte ca femeia să-şi revină de pe urma pedepselor – aşa că Taisa înclină, supusă, fruntea.

— Încă o dată, Pura, ce ştii de femeile Aes-Sedai... începu Suroth, strâmbând din buze pentru că se spurcase folosind acel nume – iar Alwhin mormăi nemulţumită – ... de femeile Aes-Sedai care-l ajută pe acest bărbat? Ai grijă! În Faime, soldaţii noştri au avut de înfruntat femei de-ale Turnului, femei care conduceau Puterea, aşa că nici să nu încerci să spui că nu-i aşa.

— Pura... Pura nu ştie nimic, Înaltă Doamnă, răspunse femeia, cu sufletul la gură, tulburată, apoi o privi iarăşi pe Taisa, cu ochii mari – era limpede că voia cu orice preţ să fie crezută. Poate... Poate Suprema sau Divanul Turnului... Nu, n-ar putea s-o facă. Pura nu ştie nimic, Înaltă Doamnă.

— Bărbatul poate conduce, spuse cu asprime Suroth.

Femeia întinsă pe jos gemu, cu toate că mai auzise acest lucru şi înainte. Lui Suroth i se strânse stomacul de greaţă, la gândul că fusese silită s-o spună din nou, însă ea nu lăsă nimic să se vadă. Dintre toate cele întâmplate în Faime, numai câteva nenorociri fuseseră provocate de femei: orice damane putea simţi lucrătura altei femei, şi orice sul'dam care purta brăţara ştia ce simte cea aflată în stăpânirea ei. Aşadar, bărbatul era cel care provocase totul, ceea ce însemna că era îngrozitor de puternic. Atât de puternic încât Suroth se trezise întrebându-se, de mai multe ori şi cu scârbă crescândă, dacă nu cumva era într-adevăr Dragonul Renăscut. „Dar nu se poate”, îşi spuse cu fermitate. Şi, oricum, asta nu avea nici o importanţă pentru ceea ce punea ea la cale.

— Mi se pare cu neputinţă de crezut că cineva, fie chiar şi cele din Turnul Alb, îngăduie unui asemenea bărbat să umble liber. Cum fac să-l ţină în stăpânire?

Pura zăcea întinsă cu faţa la podea, cu umerii scuturându-i-se de plâns.

— Răspunde-i Înaltei Doamne! spuse, cu asprime, Taisa;

nu făcu nici o mişcare, dar Pura deschise gura şi clipi, de parcă fusese lovită peste coapse – o lovitură iscată din *a'dam.*

— P-Pura nu ş-ş-ştie nimic, răspunse ea, întinzând braţul tremurător, de parcă ar fi vrut să atingă piciorul lui Suroth. Vă rog! Pura a învăţat să se supună. Pura spune numai adevărul. Vă rog, nu o pedepsiţi pe Pura!

Suroth făcu un pas uşor în spate, fără să-i scape vreun gest de mânie. Se văzuse silită să se mişte din pricina unei *damane.* Aproape că fusese atinsă de o femeie care putea conduce. Simţea nevoia să se spele, de parcă ar fi fost cu adevărat atinsă.

Taisa făcu ochii mari, văzând neruşinarea celeilalte. Obrajii îi luaseră foc, la gândul că se întâmplase aşa ceva, tocmai când ea purta brăţara. Părea sfâşiată între imboldul de a se arunca la podea, alături de *damane,* pentru a-şi cere iertare, şi cel de o pedepsi pe loc. Alwhin privea scena strângând dispreţuitoare din buze. Chipul său spunea limpede că aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla dacă ea ar fi purtat brăţara.

Suroth ridică uşor un deget, într-un gest simplu pe care orice *so'jhin* îl ştia din copilărie. Le cerea să plece. Atât şi nimic mai mult. Alwhin şovăi, parcă neînţelegând, apoi încercă să-şi ascundă scăparea, răstindu-se la Taisa:

— Du-o pe… făptura asta cât mai departe de Înalta Doamnă Suroth! Şi, după ce o pedepseşti, du-te la Surela şi spune-i că nu ştii să-ţi stăpâneşti slujnicele, de parcă n-ai mai fi purtat niciodată brăţara. Spune-i că urmează să fii…

Suroth îşi alungă din minte vorbele lui Alwhin. Ea una nu le poruncise decât să plece – însă certurile dintre *sul'dam* erau sub demnitatea ei. Ar fi vrut să ştie dacă Pura izbutise să-i ascundă ceva. Iscoadele îi transmiseseră că, din câte se povestea, femeile din Turnul Alb nu puteau minţi. Orice încercare de a o sili pe Pura să spună o minciună, chiar şi una neînsemnată – de pildă că o eşarfă albă era, de fapt, neagră – se dovedise zadarnică, dar asta nu era îndeajuns. Or fi existat unii care să ia de bune lacrimile unei *damane* şi pretextele invocate de câte ori i se cerea ceva, dar astfel de oameni nu ajungeau să conducă Reîntoarcerea. Poate că Pura mai avea

încă voinţă, poate era îndeajuns de deşteaptă pentru a încerca să se folosească de povestea că-i era cu neputinţă să mintă. Nici una dintre femeile prinse pe continent nu era cu totul ascultătoare şi de încredere, aşa cum erau cele aduse din Seanchan. Nici una nu se împăcase cu soarta, aşa cum o făcuseră celelalte. Cine putea şti ce taine ascundea una care-şi spunea Aes-Sedai?

Suroth îşi dori – şi nu era pentru prima oară – să o fi avut şi pe cealaltă Aes-Sedai prinsă la Capul Toman. Dacă ar fi avut măcar două pe care să le poată iscodi, ar fi fost mai uşor de prins o scăpare, o încercare de înşelătorie. Dar dorinţa era zadarnică. Cealaltă femeie putea fi moartă, înecată, sau putea să fi ajuns deja la Curtea celor Nouă Luni. Pesemne că unele dintre corăbiile pe care Suroth nu izbutise să le adune trecuseră deja oceanul, poate cu femeie cu tot.

Cu aproape jumătate de an în urmă, de îndată ce preluase şefia armatelor, trimisese şi ea o corabie, cu o dare de seamă bine aduse din condei. Atât căpitanul, cât şi marinarii proveneau din familii care o slujiseră pe a ei de când Luthair Paendrag se proclamase împărat, cu aproape o mie de ani în urmă. Riscase mult, căci astfel împărăteasa putea trimite pe cineva să-i ia locul – dar a fi riscat şi mai mult dacă nu ar fi trimis veşti; atunci, numai o victorie zdrobitoare ar fi putut-o salva. Şi poate nici măcar atât. Aşadar, împărăteasa ştia de Faime, ştia de nenorocirea lui Turak şi de faptul că Suroth voia să meargă mai departe. Dar ce părere avea şi ce voia să facă? Gândul era mai tulburător decât cel despre *damane,* chiar şi despre cea care fusese, cândva, Aes-Sedai.

Totuşi, împărăteasa nu ştia totul. Veştile cele mai rele nu puteau fi încredinţate nici unui sol, oricât de credincios ar fi fost. Aceste veşti nu aveau să treacă decât de pe buzele lui Suroth către urechile Împărătesei. Trudise din greu pentru a fi sigură de asta. Nu existau decât patru persoane în viaţă care cunoşteau taina, iar două nu aveau să rostească nici o vorbă, din propria voinţă. „Numai alte trei morţi pot pecetlui totul încă şi mai bine”, se gândi Suroth, apoi îşi dădu seama că vorbise cu glas tare, auzind-o pe Ahlwin spunând:

— Şi totuşi, Înalta Doamnă are nevoie de toate trei în

viaţă.

Poziţia în care se oprise cealaltă era îndeajuns de umilă şi de supusă – stătea cu privirea plecată, cu toate că, aşa cum se cuvenea, nu scăpa nici o mişcare şi nici un semn de-al lui Suroth.

— Şi cine ştie, Înaltă Doamnă, continuă cu glas la fel de umil, ce-ar putea face împărăteasa – fie să trăiască în veci! – dacă ar auzi că aţi încercat să-i ascundeţi aşa ceva?

În loc de răspuns, Suroth făcu, din nou, gestul uşor prin care îi poruncea să plece. Iar Alhwin şovăi iarăşi – de data aceasta, era limpede că înţelesese, dar nu voia să se supună; îşi permitea cam multe! – apoi se înclină adânc şi plecă, fără să-i întoarcă vreo clipă spatele. Suroth se chinui să se liniştească. Cele trei femei erau o problemă pe care, deocamdată, nu o putea rezolva, dar răbdarea era o virtute de care cei de Sânge nu se puteau lipsi. Altfel, erau în primejdie să sfârşească în Turnul Corbilor.

Ieşi din nou pe terasă. Văzând-o, slujitorii se aplecară puţin, foarte puţin în faţă, gata să-i îndeplinească poruncile. Soldaţii erau la locurile lor, veghind să nu fie deranjată. Suroth se apropie de balustradă, privind, de această dată, în largul mării, către continentul aflat la sute de mile spre răsărit.

Dacă ar fi izbutit să-i conducă pe înaintaşi către izbândă, să pornească Reîntoarcerea, ar fi dobândit mari onoruri. Poate ar fi ajuns chiar să fie adoptată în familia Împărătesei, cu toate că aşa ceva ar fi adus cu sine anumite primejdii. Dar dacă ar fi izbutit, de asemenea, să-l prindă pe acel Dragon, fie el adevărat sau nu, să găsească o cale pentru a stăpâni puterea sa nemaivăzută…

„Dar, dacă… sau când pun mâna pe el, oare i-l dau Împărătesei? Asta-i întrebarea.”

Unghiile sale lungi începură să lovească din nou balustrada lată din piatră.

2 Vârtejuri în Pânză

Vântul fierbinte al nopţii sufla spre uscat, către miazănoapte, peste uriaşa deltă numită Degetele Dragonului, un labirint de canale, mai largi sau mai înguste, unele sufocate de ierburi. Câmpuri de trestie se întindeau între grupuleţele de insule pe care creşteau copaci cu rădăcini stufoase, întâlniţi numai acolo. În cele din urmă, iată şi râul care dădea naştere deltei, Erinin, înţesat de lumini – felinarele spânzurate pe catargele bărcuţelor de pescuit. Acestea se legănau puternic, din când în când, făcându-i pe bărbaţii mai în vârstă să bombăne felurite lucruri despre făpturile spurcate care ieşeau noaptea la vânat. Cei mai tineri râdeau, dar trăgeau mai tare de năvoade, dornici să ajungă acasă şi să scape de întuneric. Poveştile spuneau că răul nu-ţi putea trece pragul dacă nu-l pofteai. Toate bune, numai că acolo, în beznă…

Mirosul de sare se pierdu până ca vântul să ajungă la măreţul oraş Tear, aflat lângă râu. Acolo, hanurile cu acoperişuri de ţiglă şi prăvăliile se înghesuiau lângă palatele înalte, trufaşe, care sclipeau în lumina lunii. Dar nici o clădire nu ajungea nici măcar la jumătatea celei care, precum un munte, se întindea din mijlocul oraşului până la mal. Stânca din Tear, fortăreaţă legendară, cea mai veche cetate din lume, clădită în ultimele zile ale Frângerii Lumii. Popoarele şi imperiile se înălţau şi cădeau, înlocuite de altele care, apoi, se pierdeau şi ele, dar Stânca dăinuia. De trei mii de ani, oşti felurite îşi prăpădiseră suliţele, săbiile şi sufletele încercând s-o cucerească. Dar fortăreaţa nu se lăsase niciodată. Până acum.

În bezna ceţoasă, străzile oraşului, cârciumile şi hanurile erau aproape goale. Grijulii, oamenii se închiseseră în case. Cel care avea Stânca era stăpânul oraşului şi al neamului din Tear. Aşa fusese dintotdeauna, iar lumea nu se împotrivea. În timpul zilei, îşi aclamau noul stăpân cu însufleţire, la fel ca pe cei dinainte. Noaptea, se înghesuiau unii lângă alţii, tremurând, în ciuda căldurii, atunci când vântul sufla peste

acoperişurile lor precum glasul a o mie de bocitoare. În suflet le încolţeau noi speranţe, gânduri pe care nimeni din Tear nu îndrăznise să le aibă de o sută de generaţii, amestecate cu temeri străvechi precum Frângerea Lumii.

Vântul flutura flamura lungă şi albă care sclipea în razele lunii, în vârful Stâncii, ca şi cum ar fi vrut s-o smulgă. Pe pânză era înfăţişată o făptură cu corp ca de şarpe cu picioare, cu coamă aurie de leu, cu solzi stacojii şi aurii, care părea să călărească pe spinarea vântului. Flamură profeţită, aşteptată şi temută. Flamura Dragonului. Dragonul Renăscut. Cel care avea s-aducă mântuirea lumii, dar şi noua Frângere. Ca şi cum s-ar fi simţit sfidat, vântul se năpustea asupra zidurilor groase ale Stâncii. Flamura flutura, nepăsătoare, aşteptând furtuni mai aprige.

Într-o încăpere de sus, care dădea înspre miazăzi, Perrin şedea pe un cufăr, la picioarele patului cu baldachin, privind-o pe tânăra brunetă care se plimba în sus şi în jos. În ochii lui aurii se vedea o urmă de sfârşeală. De obicei, Faile turuia întruna – îl lua peste picior, fără răutate, pentru încetineala şi reţinerea lui. În seara aceea, însă, abia dacă deschisese gura de când intrase pe uşă. Perrin simţea parfumul petalelor de trandafiri al hainelor ei, precum şi acel miros special care era, pur şi simplu, ea. Şi încă ceva ceva – tulburare. Faile nu se arăta aproape niciodată tulburată. Întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla, Perrin simţi un fior pe şira spinării, care n-avea nimic de-a face cu arşiţa nopţii. Fata se plimba iară încetare, foşnind uşor din fustele de călărie. Perrin îşi scărpină nervos barba, crescută de două săptămâni. Era încă şi mai cârlionţată decât părul. Şi îl mânca. Se gândi, pentru a o suta oară, să se radă.

— Îţi stă bine, zise deodată Faile, oprindu-se în loc.

Stânjenit, el ridică din umerii osteniţi de ceasurile lungi de lucru la fierărie. Se întâmpla adesea ca ea să-i ghicească gândurile – sau cel puţin să lase impresia că o făcea.

— Mă mănâncă, mormăi Perrin, apoi îşi dori să se fi arătat mai hotărât; era barba lui, la urma urmelor, putea s-o dea jos când voia.

Faile în privi, cu capul plecat pe o parte. Nasul ei mare şi

pometţii înalţi o făceau să pară aprigă, însă glasul cu care îi vorbi era blând:

— Ţi se potriveşte.

Perrin oftă, apoi ridică iar din umeri. Nu-i ceruse să-şi lase barbă şi nici nu avea s-o facă. Totuşi, el ştia foarte bine că nici de data asta nu avea să se radă. Se întrebă cum s-ar fi descurcat în locul lui prietenul său, Mat. Poate că ar fi ciupit-o, sărutat-o şi i-ar fi spus o glumă care s-o facă să râdă şi să se lase convinsă. Dar Perrin ştia că nu se descurca la fel de bine cu fetele. Mat n-ar fi ajuns niciodată să asude din pricina bărbii, numai pentru că o femeie ar fi fost de părere că-i trebuia păr pe faţă. Sau, poate, doar dacă femeia aceea era Faile. Perrin bănuia că tatăl ei jelea amarnic ziua în care ea plecase de-acasă, şi nu doar pentru că-i era fiică. Era cel mai mare neguţător de blănuri din Saldaea, din câte-i spusese fata, şi pesemne că, având-o alături, orice afacere mergea ca pe roate.

— Ceva te tulbură, Faile, şi nu-i vorba de barba mea. Ce-i?

Ea îşi plimbă privirea prin încăpere, de parcă nu voia să-l lase să-i citească gândurile. Se uita peste tot, numai la el nu, cercetând dispreţuitoare mobilele. Toate erau împodobite cu incrustaţii – leoparzi şi lei, ulii în zbor şi scene de vânătoare se vedeau pe dulapuri, pe stâlpii patului, groşi cât piciorul lui, şi pe băncuţa capitonată din faţa căminului din marmură rece. Unele animale aveau şi ochi de peruzea.

Perrin încercase s-o convingă pe majhere, femeia care avea în grijă fortăreaţa, că voia o încăpere simplă, dar nu izbutise. Nu că ar fi fost proastă sau înceată la minte – stăpânea asupra unei armate de slujitori mai numeroşi decât Protectorii Stâncii. Oricine ar fi domnit înăuntru, ea era cea care vedea de treburile de zi cu zi şi punea totul în mişcare. Dar gândea ca o femeie din Tear. În ciuda felului în care era îmbrăcat, poate că Perrin era mai mult decât un tânăr de la ţară, pentru că oamenii de rând nu erau niciodată găzduiţi în fortăreaţă – în afară de Protectori şi slujitori, fireşte. Mai mult, Perrin făcea parte din alaiul lui Rand. Îi era prieten sau devotat sau, în orice caz, apropiat. Pentru majhere, asta însemna că avea un rang cel puţin egal cu un Senior din ţinut,

dacă nu chiar cu un Înalt Senior. De-abia se înduplecase să-i dea un dormitor fără sală de primire. Dacă l-ar fi auzit cerând unul şi mai simplu, pesemne că ar fi leşinat. Oricum, poate că nici nu existau odăi simple, decât în aripa slujitorilor sau în cea a Protectorilor. Măcar nu era nimic suflat cu aur – în afară de sfeşnice. Însă Faile gândea cu totul altfel.

— Meriţi mai mult. Ce-i cu odaia asta? Pot să pun rămăşag pe ultimul bănuţ că Mat are una mai bună.

— Dar lui îi plac podoabele, zise, simplu, Perrin.

— Nu ştii să ceri ce ţi se cuvine.

Nu îi răspunse. Nici odaia, nici barba nu erau pricinile tulburării ei. După o clipă, o auzi.

— Pare-mi-se că Seniorul Dragon nu te mai bagă în seamă, îşi petrece tot timpul cu Înalţii Seniori.

Perrin simţi un fior încă şi mai rece pe spinare. De-acum înţelesese ce-o tulbura. Încercă să pară liniştit.

— Seniorul Dragon? Parc-ai fi lumea din Tear. Rand îl cheamă.

— E prietenul tău, Perrin Aybara, nu al meu. Dacă un om ca ăsta poate avea prieteni, se răsti Faile, apoi răsuflă adânc şi continuă ceva mai liniştită: M-am gândit să plec din fortăreaţă, şi chiar din oraş. Cred că, de-acum, Moiraine nu va mai încerca să mă oprească. Veştile despre… Rand s-au răspândit de două săptămâni. Nu mai are cum să păstreze taina.

Perrin izbuti – cu greu – să-şi înăbuşe un alt oftat.

— Nici nu cred că o va face. Cred că ea nici nu te prea bagă în seamă sau, în cel mai bun caz, te consideră o bătaie de cap. Pesemne că o să-ţi dea şi bani să pleci mai repede.

— Atât ai găsit de spus? făcu ea, înfigându-şi mâinile în şolduri şi apropiindu-se să-l sfredelească din priviri.

— Păi, ce-ai vrea să auzi? Că mi-ar face plăcere să rămâi?

Mânia care i se strecurase în glas îl uimea până şi pe el.

Dar nu pe Faile era furios, ci pe sine. Era furios pentru că nu prevăzuse ce avea să se întâmple, şi nu ştia cum să se descurce. Perrin era un om căruia îi făcea plăcere să poată gândi lucrurile în tihnă. Dacă te grăbeai, era uşor să le faci rău celor din jur, fără să vrei. Şi tocmai asta făcuse şi acum.

Ochii întunecaţi ai fetei se măriseră din pricina tulburării, aşa că încercă s-o liniştească.

— Vreau să rămâi, Faile, dar poate că ar trebui, într-adevăr, să pleci. Ştiu că nu-ţi lipseşte curajul, însă Dragonul Renăscut… Rătăciţii…

Nu că ar fi existat vreun colţ de lume în care oamenii să fie cu adevărat în siguranţă – sau, cel puţin, nu avea să mai treacă mult până ca primejdiile să se răspândească peste tot –, însă erau locuri mult mai ferite decât Stânca din Tear. Cel puţin pentru o vreme – cu toate că nu era atât de prost încât s-o spună cu glas tare. Numai că ei nu părea să-i pese cum o spunea. Îngenunche, plină de graţie, la picioarele sale, punându-şi mâinile pe genunchii lui.

— Să rămân? Să mă scalde Lumina! Orice este mai bine, decât să stau aici ca un bolovan, dar… Perrin, nu-mi place că mă tot frământ, întrebându-mă când am să dau peste vreun Rătăcit, sau dacă nu cumva Dragonul Renăscut are să ne ucidă pe toţi. Cam asta a făcut atunci, în vremea Frângerii, la urma urmelor. I-a omorât pe toţi apropiaţii.

— Dar Rand nu este Lews Therin Ucigaşul-de-Neam, se împotrivi Perrin. O fi Dragonul Renăscut, e drept, dar nu e… n-ar face…

Tăcu, pentru că nu mai ştia ce-ar putea spune. Rand era Lews Therin Telamon renăscut – că doar asta însemna că era Dragonul. Dar oare urma să aibă parte de aceeaşi soartă, de aceeaşi osândă? Nu doar să înnebunească – toţi bărbaţii care puteau conduce erau ameninţaţi de asta, să înnebunească şi apoi să moară în chinuri –, dar şi să-i ucidă pe toţi cei care ţineau la el?

— Am stat de vorbă cu Bain şi cu Chiad, Perrin.

Era firesc – căci Faile petrecea mult timp cu femeile Aiel. Prietenia aceasta îl cam necăjea, însă ea părea să ţină la cele două, la fel de mult pe cât le dispreţuia pe femeile de origine nobilă din Tear. Însă nu vedea nici o legătură cu ceea ce vorbiseră până atunci, aşa că i-o spuse:

— Mi-au povestit că, uneori, Moiraine întreabă de tine. Sau de Mat. Nu pricepi? N-ar mai fi nevoită să o facă, dacă v-ar putea urmări cu ajutorul Puterii.

— Să mă urmărească… folosind Puterea? îngăimă el; nu-i trecuse niciodată prin cap aşa ceva.

— Nu e în stare. Hai cu mine, Perrin! Până să-şi dea ea seama, putem ajunge la douăzeci de mile dincolo de râu.

— Nu pot, răspunse el, nefericit; încercă să-i abată atenţia cu un sărut, dar ea sări în picioare şi se trase înapoi atât de repede, încât Perrin era cât pe ce să cadă în nas.

N-avea nici un rost să încerce să se apropie – Faile îşi încrucişase braţele sub sâni ca o pavăză.

— Nu-mi spune că ţi-e teamă de ea. Ştiu că este Aes-Sedai, şi că voi toţi jucaţi după cum trage ea sforile. Poate că pe D… pe Rand l-a legat aşa de strâns încât nu poate scăpa, şi numai Lumina ştie că Egwene şi Elayne, ba chiar şi Nynaeve, nici nu vor să o facă, dar tu poţi rupe laţurile, dacă te străduieşti.

— N-are de-a face cu Moiraine. E vorba de ce trebuie să fac. Eu…

— Să nu îndrăzneşti, îl întrerupse ea, să-mi îndrugi prostiile alea despre oamenii care trebuie să-şi facă datoria. Ştiu ce înseamnă asta, la fel de bine ca şi tine, şi ştiu că nu ai nici o datorie aici. Oi fi tu *ta'veren,* chiar dacă eu nu văd asta, dar Rand, nu tu, este Dragonul Renăscut.

— Vrei să mă asculţi? strigă el, fulgerând-o cu privirea, iar Faile tresări – nu se mai răstise niciodată la ea, cel puţin nu aşa. Fata ridică bărbia şi-şi mişcă umerii, dar nu spuse nimic. Perrin continuă: Nu ştiu de ce, dar cred că soarta mea e legată de a lui Rand. Şi a lui Mat la fel. Cred că nu va izbuti să facă ce are de făcut, dacă nu-l ajutăm şi noi. Asta e datoria. Cum să plec, dacă asta ar putea însemna că Rand va fi înfrânt?

— Ar putea însemna? răspunse Faile, cu un glas mult mai blând, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva trebuia să strige mai des la ea. Asta ţi-a spus-o Moiraine, Perrin? Ar trebui să ştii de-acum că tot ce-ţi spun femeile Aes-Sedai trebuie luat cu mare grijă.

— Nu mi-a spus nimeni, eu mi-am dat seama. Cred că, dacă există mai mulţi *ta'veren,* aceştia sunt atraşi unii către ceilalţi. Sau poate că Rand ne trage către sine, pe Mat şi pe

mine. Cică ar fi cel mai puternic *ta'veren* de la Artur Aripă-de-Şoim încoace, poate chiar de la Frângere. Mat spune în gura mare că el nici măcar nu este *ta'veren,* dar, oricât ar încerca să scape, până la urmă se întoarce la Rand. Loial mi-a zis că n-a mai auzit niciodată să existe trei *ta'veren*, de aceeaşi vârstă şi din acelaşi loc de baştină.

— Loial nu ştie chiar totul, pufni tare fata. Pentru un Ogier, nu e prea bătrân.

— Are peste nouăzeci, răspunse Perrin, cam nesigur pe sine, iar ea îi zâmbi slab – un Ogier de nouăzeci de ani nu era cu mult mai matur decât el însuşi, sau poate era chiar mai tânăr. Nu avea prea multe cunoştinţe despre neamul lor. Oricum ar fi fost, Loial citise mai multe cărţi decât văzuse Perrin în viaţa lui – câteodată, i se părea că citise toate cărţile scrise vreodată. Ştie mai multe decât noi amândoi, continuă el. Şi crede că aş putea avea dreptate. Şi Moiraine la fel. Nu, nu am întrebat-o, dar, dacă nu ar fi aşa, de ce ar sta cu ochii pe mine? Crezi că vrea să-i făuresc un cuţit de bucătărie, sau ce?

Faile nu-i răspunse pe dată. Căzu pe gânduri şi, când deschise, în sfârşit, gura, îi vorbi cu un glas aproape compătimitor:

— Bietul de tine, Perrin! Eu am plecat din Saldaea ca să am parte de aventuri. Acum mă aflu prinsă într-una care s-ar prea putea să fie cea mai măreaţă de la Frângere încoace, şi nu-mi doresc decât să scap. Tu vrei numai să fii fierar, şi totuşi ai să fii prins în laţ, orice-ar fi. Toate poveştile au să vorbească despre tine.

Perrin întoarse capul, cu toate că nu putea scăpa de mirosul ei. Nu avea să fie nici o poveste despre el, era sigur de asta – decât, poate, dacă taina sa nu ajungea să fie cunoscută mult mai multor oameni decât până atunci. Faile credea că ştia totul despre el, dar se înşela.

La perete, în faţa lui, se aflau o secure şi un ciocan – ambele la fel de simple, cu mânere lungi cât antebraţul său. Securea era alcătuită dintr-o lamă ca o semilună şi o ţepuşă groasă. Era făcută pentru rău. Cu ajutorul ciocanului însă putea făuri tot ce-i trecea prin cap – şi o şi făcuse, la fierărie.

Era de două ori mai greu decât securea, dar, de câte ori le ridica de la pământ, aceasta i se părea a fi mai greu de mânuit. Cu ajutorul ei... Se încruntă – nu voia să-şi aducă aminte. Faile avea dreptate. Nu voia decât să fie fierar, să ajungă acasă, să-şi revadă familia şi să trudească la fierărie. Dar nu avea să fie aşa. O ştia. Se ridică în picioare, luă ciocanul, apoi se aşeză. Se simţea mai uşurat, cu el în mână.

— Jupân Luhhan spune că nu poţi scăpa de ceea ce trebuie făcut, începu el în grabă, dându-şi seama că era o zicală care se potrivea de minune cu ceea ce ea numise „vorbe fără rost de-ale bărbaţilor care se cred buricul pământului”. E fierarul de la mine din sat, cel la care mi-am făcut ucenicia. Ţi-am povestit de el.

Spre marea sa mirare, Faile nu ripostă în nici un fel. Rămase tăcută şi-l privi, aşteptând. După o clipă, îşi dădu seama ce era.

— Deci, pleci? întrebă Perrin.

Fata se ridică, aranjându-şi fusta, cugetă câteva clipe în tăcere, apoi răspunse:

— Nu ştiu. În ce mai încurcătură m-ai vârât...

— Eu? Dar ce-am făcut?

— Dă-ţi seama şi singur. Eu n-am de gând să-ţi spun.

Scărpinându-şi din nou barba, Perrin cântări din priviri ciocanul. Pesemne că Mat ar fi înţeles pe dată despre ce era vorba. Şi până şi bătrânul Thom Merrilin la fel. Menestrelul cel cărunt spunea că nimeni nu le înţelege pe femei, dar, de câte ori ieşea din cămăruţa sa din străfundurile Stâncii, se trezea înconjurat de fete, îndeajuns de tinere pentru a-i fi fiice, care oftau ascultându-l cum cânta din harpă şi spunea poveşti eroice sau romantice. Dintre toate femeile de pe lume, Perrin numai pe Faile o dorea, numai că, din când în când, i se părea că este un peşte care încearcă să înţeleagă mintea unei păsări. Ştia că ea voia să-l audă întrebând-o. Asta ştia. Poate că avea să-i răspundă, poate că nu, dar trebuia să întrebe. Cu toate acestea, se încăpăţână să tacă. De data asta, avea de gând să aştepte.

Afară, în întuneric, se auzi cântecul unui cocoş. Faile se înfioră şi-şi încrucişă braţele pe lângă trup.

— Doica mea spunea că asta prevesteşte moarte. Nu că aş crede, fireşte.

Perrin deschise gura, pregătindu-se să încuviinţeze că da, era o prostie, cu toate că şi el se înfiorase, însă auzi dintr-odată un scrâşnet şi o bufnitură, şi întoarse capul. Securea căzuse pe podea. Nu avu decât răgazul să se încrunte, întrebându-se care putea fi pricina, când arma se mişcă din nou, fără să fi fost atinsă, apoi se năpusti drept către el. Fără să stea pe gânduri, lovi cu ciocanul. Faile strigă, dar zgomotul metalului lovit de metal îi înăbuşi ţipătul. Securea zbură prin cameră, se izbi de peretele din spate, apoi se năpusti iarăşi, cu tăişul înainte. Perrin simţi cum i se zbârlea tot părul de pe trup.

Când securea trecu în zbor pe lângă ea, Faile se întinse şi apucă mânerul în ambele mâini. Arma se tot răsucea, tăind aerul, apropiindu-se neîncetat de chipul ei cu ochii măriţi de uimire. În ultima clipă, Perrin sări, lăsă ciocanul jos şi înşfăcă securea care mai avea numai un pic până să atingă trupul fetei, gândindu-se că ar fi căzut mort pe loc dacă securea – securea lui – ar fi rănit-o. I-o smulse din mână cu atâta putere încât ţepuşa cea groasă aproape că-i străpunse pieptul. Şi-ar fi dat bucuros viaţa, dacă astfel ar fi izbutit să o salveze pe Faile, dar îşi dădu seama, cu groază, că nici măcar un asemenea preţ nu ar fi fost îndeajuns de mare.

Arma se zbătea de parcă era vie, de parcă era o făptură crudă şi răuvoitoare. Îl voia pe Perrin – o ştia, ca şi cum fierul ar fi prins glas şi i-ar fi vorbit –, dar se lupta cu viclenie, în clipa în care el o smulse din mâna lui Faile, securea se folosi de această mişcare pentru a da să-i despice pieptul. Atunci când o îndepărtă, încercă să se apropie de fată, ca şi cum ar fi ştiut că asta avea să-l facă s-o tragă la loc. Oricât de strâns ar fi ţinut-o, i se răsucea în mâini, ameninţându-l cu ţepuşa sau cu tăişul curbat. Braţele începuseră deja să-l doară din pricina încordării, iar sudoarea îi curgea şiroaie pe chip. Nu mai putea îndura mult – în scurtă vreme, arma avea să se elibereze. Era o nebunie, nebunie curată, şi nu era vreme să cugete.

— Ieşi, şuieră printre dinţi. Ieşi imediat, Faile!

Fata era albă ca varul, dar scutură din cap, luptându-se cu

securea.

— Nu! Nu te las singur!

— O să ne omoare pe amândoi!

Ea clătină iarăşi din cap. Mârâind înfundat, Perrin îi dădu drumul cu o mână – braţul celălalt, silit să strângă arma de unul singur, începu să-i tremure; mânerul parcă îi ardea palma – şi o împinse pe Faile în lături, silind-o să se apropie de uşă. Ea ţipă scurt şi începu să-l lovească cu pumnii, dar el n-o băgă în seamă, ci o ţinu la perete până ce izbuti să deschidă uşa şi s-o arunce pe coridor. Trânti uşa în urma ei şi se sprijini de ea, împingând zăvorul cu şoldul. Apucă din nou securea cu ambele mâini. Tăişul cel greu, sclipitor şi ascuţit, fremăta la numai câteva degete de chipul său. Cu mare chin, împinse arma la depărtare de un braţ. Prin uşa cea groasă răzbăteau strigătele înfundate ale lui Faile. O simţea lovind cu pumnii în lemn, dar nu avea răgazul să-i dea vreo atenţie. Ochii săi galbeni păreau să sclipească, de parcă în ei se reflecta fiecare scânteie de lumină din încăpere.

— Am rămas numai noi, mârâi către secure. Sânge şi cenuşă, cât te mai urăsc!

În sinea sa, aproape că-i veni să râdă nebuneşte. „Parcă Rand era ăla care trebuie să-şi piardă minţile, şi acum uită-te la tine! Vorbeşti cu securea! Rand! Arde-l-ar focul!”

Rânjindu-şi buzele din pricina încordării, împinse securea îndepărtând-o de uşă. Arma tremura, luptându-se să-l ajungă. Aproape că-i simţea setea de sânge. Urlând, o trase brusc spre el, şi se dădu la o parte. Dacă ar fi fost vie, ar fi scos un strigăt triumfător, zburând prin aer – era sigur de asta. În ultima clipă, Perrin se răsuci, lăsând-o să alunece alături. Cu un sunet înfundat, tăişul se înfipse în uşă.

Se terminase. Simţi cum scânteia de viaţă – altfel nu ştia cum s-o numească – părăsea arma în care fusese întemniţată. Cu mare grijă, îşi luă mâinile de pe ea. Securea rămase pe loc – era numai fier şi lemn, nimic mai mult, la fel ca înainte. Dar nu strica s-o lase acolo unde se înfipsese. Îşi şterse faţa de sudoare, cu mâna tremurândă. „Ce nebunie! Unde este Rand, acolo izbucneşte şi nebunia.”

Dintr-odată, îşi dădu seama că nu se mai auzeau nici

strigătele lui Faile, nici zgomotul pumnilor ei bătând în uşă. Smulse zăvorul şi o deschise în grabă. Tăişul securii ajunsese până pe partea cealaltă. Sclipea, în lumina lămpilor aşezate la distanţă, de-a lungul coridorului plin de tapiserii. O văzu şi pe Faile, care încremenise cu braţele ridicate în timp ce lovea cu pumnii în uşă. Cu ochii mari, tremurând, ea îşi atinse vârful nasului.

— Mai era puţin, spuse cu voce slabă, şi…

Apoi tresări brusc, se aruncă de gâtul lui şi-l îmbrăţişă strâns, sărutându-l pe gât şi pe barbă, murmurând vorbe neînţelese. La fel de iute, însă, se trase înapoi, şi începu să-l pipăie neliniştită pe piept şi pe braţe.

— Ai păţit ceva? Eşti rănit? Te-a…

— N-am nimic, îi răspunse Perrin. Dar tu? N-am vrut să te sperii.

— Nu minţi? făcu ea, privindu-l pieziş. Chiar n-ai păţit nimic?

— Nimic. Ba chiar…

În clipa aceea, ea îi trase o palmă care scoase un zgomot la fel de răsunător ca un ciocan ce loveşte într-o nicovală, făcându-i urechile să-i ţiuie.

— Cap de bou ce eşti! Am crezut c-ai murit! Mi-era teamă că te-a ucis! Am crezut…

Şi dădu să-l pocnească iarăşi, dar el îi prinse braţul, făcând-o să tacă.

— Te rog, potoleşte-te, îi spuse încet Perrin.

Obrazul îi ardea de la palma întipărită acolo. Pesemne că falca avea să-l doară toată noaptea. Îi apucă încheietura, foarte gingaş, ca şi cum ar fi ţinut o pasăre. Ea se zbătea să se elibereze, dar în zadar. Nici după o zi întreagă de lucru în fierărie, nu-i era greu s-o ţină pe loc, chiar şi după lupta cu securea. Pe neaşteptate, fata încetă să se mai zbată şi îl privi drept în ochi. Rămaseră aşa, ochi negri aţintiţi asupra celor aurii, fără să clipească.

— Puteam să te ajut. N-aveai nici un drept…

— Ba aveam, îi răspunse el, sigur pe sine. Nu aveai ce să faci. Dacă rămâneai acolo, eram morţi amândoi. Nu mă puteam lupta – aşa cum trebuia, cel puţin – dacă mă mai

îngrijeam şi de tine. Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, continuă Perrin, ridicând glasul, cu toate că ea încercase să-l întrerupă. Am să încerc să nu mă port cu tine ca şi cum ai fi neajutorată, dar dacă-mi ceri vreodată să stau deoparte şi să te privesc murind, am să te leg şi am să te trimit Jupânesei Luhhan, care o să-ţi scoată toate prostiile din cap.

Împingându-şi un dinte cu limba şi întrebându-se dacă nu cumva se mişca, aproape că-şi dori s-o vadă pe Faile încercând s-o ia de sus pe Alsbet Luhhan. Soţia fierarului îşi ţinea bărbatul la respect, fără mare greutate, la fel cum îşi vedea şi de gospodărie. Nici măcar Nynaeve nu prea îndrăznea s-o contrazică. Bun, scăpase uşor, dintele părea să fi rămas totuşi la locul său. Dintr-odată, Faile începu să râdă cu poftă.

— Ai fi în stare, nu? Dar află că, dacă ai face aşa ceva, te-aş trimite într-o clipă să dănţuieşti cu Cel Întunecat!

De uimire, Perrin îi dădu drumul. Nu vedea mare deosebire între ceea ce tocmai spusese şi vorbele sale de mai înainte, însă atunci o făcuse să se aprindă, în timp ce acum părea… încântată. Numai că ultimele ei cuvinte nu puteau fi luate chiar ca o glumă – Faile obişnuia să poarte cu sine felurite pumnale, ascunse cine ştie pe unde, şi ştia să le folosească.

Fata începu să-şi frece încheietura, cu gesturi grăitoare, bombănind ceva pe înfundate. Perrin nu izbuti să audă decât: „cap de bou cârlionţat”, şi îşi făgădui în sine să scape cât putea de repede de scârboşenia aceea de barbă. Cât putea de repede.

— Toată treaba asta cu securea… făcu ea cu glas tare, a fost din pricina lui, nu? Dragonul Renăscut a încercat să ne ucidă.

— Pesemne că da. Pesemne că a fost din pricina lui Rand, răspunse Perrin, rostindu-i numele cu glas apăsat – căci nu voia să uite că era vorba de un băiat care crescuse împreună cu el, în Emond’s Field. Dar nu cred că încerca să ne ucidă. N-ar fi în stare.

Faile îi zâmbi pieziş, mai mult o strâmbătură.

— Păi, dacă-i pe aşa, nădăjduiesc nici să nu încerce

vreodată.

— Nu ştiu ce făcea. Dar am de gând să-i spun să se potolească, şi asta numaidecât.

— Habar n-am de ce ţin la un bărbat care se teme într-atâta pentru viaţa lui, şopti ea.

Perrin se încruntă nedumerit, întrebându-se ce voia să spună. Ea nu făcu, însă, decât să-l ia de braţ. O porniră amândoi prin fortăreaţă, înainte să fi apucat să găsească răspunsul. Cât despre secure, o lăsă acolo; aşa, înfiptă în uşă, nu putea face rău nimănui.

Strângând între dinţi o pipă cu muştiucul lung, Mat îşi mai deschise puţin surtucul şi încercă să-şi îndrepte atenţia către cărţile care zăceau înaintea sa, cu faţa în jos, şi către monedele răspândite în mijlocul mesei. Surtucul roşu aprins fusese croit – la porunca sa – după modelul din Andor, din lâna cea mai fină, cu spirale aurii brodate la mâneci şi la gulerul înalt. Numai că, zi de zi, era silit să-şi amintească de faptul că Tear se afla cu mult mai la miazăzi decât regatul său. Avea chipul scăldat de sudoare şi cămaşa lipită de spate.

În schimb, tovarăşii săi aflaţi împrejurul mesei păreau cu totul netulburaţi de căldură, în ciuda faptului că purtau surtuce care erau încă şi mai groase decât al său, cu mâneci largi, bufante, numai din mătăsuri şi brocarturi, cu dungi de satin. Doi bărbaţi în livrele roşu cu auriu aveau grijă ca pocalele jucătorilor să fie mereu pline cu vin, şi le ofereau tăvi de argint cu măsline, brânzeturi şi alune. Nici ei nu păreau deranjaţi de arşiţă, cu toate că, din când în când, mai căscau, ducându-şi mâna la gură, atunci când li se părea că nu-i observă nimeni. Era târziu în noapte.

Mat dădu să-şi ia cărţile, pentru a se mai uita o dată la ele, dar se abţinu. Nu aveau cum să se fi schimbat. Erau trei crai – cărţile cele mai valoroase din trei dintre cele cinci suite, îndeajuns pentru a câştiga – de cele mai multe ori.

Cu zarurile s-ar fi simţit mai în largul său. În locurile în care juca de obicei, unde arginţii treceau din mână în mână în zeci de jocuri, toate deosebite între ele, nu prea se găseau cărţi, însă tinerii fii de nobili din Tear s-ar fi lăsat, mai

degrabă, picaţi cu ceară, decât să joace zaruri. Zarurile erau pentru ţărani sau, cel puţin, aşa credeau ei, cu toate că aveau grijă să nu o spună în prezenţa sa. Şi nu se temeau atât de firea lui, cât de cei pe care-i credeau prietenii săi apropiaţi. Jocul pe care-l preferau era acesta, numit taie-n-cruciş. Se îndeletniceau cu el în fiecare noapte, ceas după ceas, folosind cărţile pictate cu mâna şi lăcuite de un bărbat din oraş care se îmbogăţise de pe urma lor şi a altora ca ei. Numai femeile şi caii erau în stare să-i ţină departe de masa de joc, însă nu pentru multă vreme.

Şi totuşi, Mat se obişnuise destul de repede cu jocul. Nu avea un noroc atât de mare ca la zaruri, dar mergea. Pe masă, lângă el, se afla o pungă măricică, plină cu aur, iar alta i se odihnea în buzunar. Cândva, i s-ar fi părut o avere: în Emond's Field, era îndeajuns pentru a-şi trăi restul vieţii în puf. Dar el se schimbase de la plecarea din Ţinutul celor Două Râuri. Tinerii nobili nu îşi ţineau averile în buzunare, ci în mormane strălucitoare, în mijlocul mesei – însă el unul nu avea de gând să renunţe la bunul obicei. În taverne şi hanuri, uneori era nevoie să pleci în mare grabă. Mai ales dacă aveai noroc.

După ce aduna îndeajuns de mulţi bani, avea de gând să plece, cât de iute, din Stâncă. Înainte ca Moiraine să afle ce punea la cale. Ar fi făcut-o deja, dacă totul ar fi ieşit cum voia. Numai că aici putea câştiga aur. O noapte la masa de joc putea să-i aducă mai mult decât o săptămână cu zarurile, prin cârciumi. Numai să nu-l lase norocul.

Se încruntă uşor şi trase îngândurat din pipă, încercând să pară nesigur pe cărţile pe care le avea. Şi alţi doi dintre tovarăşii săi aveau pipe, dar ale lor erau încrustate cu argint şi cu bucăţi de ambră. În aerul fierbinte şi nemişcat, tutunul lor parfumat mirosea ca focul din budoarul unei domniţe. Nu că Mat ar fi fost vreodată într-o asemenea încăpere. Boala care aproape că-l omorâse îi lăsase mintea găurită în mii de locuri, ca o dantelă dintre cele mai fine – dar era convins că aşa ceva şi-ar fi amintit. „Nici măcar Cel Întunecat n-ar fi atât de ticălos încât să mă facă să uit o asemenea privelişte."

— Astăzi a aruncat ancora o corabie a celor din Seminţia

Mării, mormăi Reimon cu pipa în gură.

Tânărul nobil avea umerii laţi, şi barba unsă cu ulei şi foarte ascuţită la vârf. Aşa se purtau, în ultima vreme, seniorii, iar pe Reimon moda îl preocupa la fel de mult ca şi femeile. Şi jocurile de noroc, încă şi mai şi. Aruncă pe masă o coroană de argint, cu care voia să mai cumpere o carte.

— E un brăzdar-de-ape. Brăzdarele sunt corăbiile cele mai iuţi din lume, sau aşa se zice. Aleargă mai repede ca vântul. Aş vrea să văd şi eu aşa ceva. Arde-mi-ar sufletul, zău că mi-ar plăcea!

Primi o carte, dar nici nu se obosi s-o privească. Nu le privea niciodată, până ce nu avea cinci. Bărbatul plinuţ, bucălat, care şedea între el şi Mat, chicoti:

— Vrei să vezi corabia, Reimon? Adică fetele, nu? Femeile. Frumuseţi nemaivăzute, din rândul Seminţiei Mării, pline de inele, podoabe lucitoare, şi cu mişcări molatice, nu-i aşa?

Aruncă şi el o coroană, luă cartea şi se strâmbă – dar asta nu însemna nimic; după ce mutre făcea, s-ar fi zis că Edorion primea numai cărţi mici, care nu se potriveau unele cu celelalte. Şi totuşi, câştiga mai mult decât pierdea.

— Ei, poate o să-mi meargă şi mie mai bine cu fetele mării, decât aici, la joc, sfârşi el.

Cel care dădea cărţile se afla de cealaltă parte a lui Mat. Era înalt şi zvelt, cu barba ascuţită, încă şi mai stufoasă decât a lui Reimon. El îşi duse un deget la nas şi spuse:

— Crezi că vei avea parte de noroc cu ele, Edorion? La cât de retrase sunt, ai fi fericit să ajungi să le miroşi parfumul.

Apoi făcu un gest larg, trase aer în piept şi oftă. Toţi ceilalţi râseră, până şi Edorion. Cel mai tare râdea un tânăr cu o înfăţişare comună, pe nume Estean. Acesta îşi trecu o mână prin părul jilav care-i tot cădea pe frunte. Dacă n-ar fi avut surtucul galben, bine croit, ar fi putut trece drept ţăran. Cu toate acestea, era fiul unui Înalt Senior, stăpânul celor mai bogate moşii din Tear. În felul său, era cel mai bogat dintre cei de la masă. Şi bea şi cel mai mult dintre toţi. Aplecându-se pe lângă bărbatul de lângă el, un tinerel spilcuit pe nume Baran, care părea să-i privească de sus pe toţi cei cu care avea de-a face, Estean îl înghionti pe omul care dădea cărţile

cu un deget tremurător. Baran se lăsă pe spate, strâmbându-şi buzele între care strângea pipa, ca şi cum s-ar fi temut că Estean avea să vomite.

— Mi-a plăcut asta, Carlomin, îngăimă Estean. Nu crezi, Baran? Edorion nici măcar n-o să le miroasă. Dacă vrea să-şi încerce norocul... să rişte... ar trebui să se ţină după fetele Aiel, ca prietenul nostru Mat. Arde-mi-ar sufletul, alea umblă numai cu suliţe şi cuţite. Mai degrabă aş invita o leoaică la dans.

Toţi cei din jurul mesei tăcură. Estean râdea de unul singur. Apoi clipi şi-şi trecu iarăşi mâna prin păr.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-am zis? A, da, da. Am pomenit de ăia.

Mat de-abia izbuti să nu se încrunte. Neghiobul... ce-i venise să pomenească de Aiel? Singurul subiect încă şi mai stânjenitor ar fi fost femeile Aes-Sedai. Cu toţii ar fi preferat ca fortăreaţa lor să fie plină de Aieli, care să-i sfredelească din priviri pe toţi localnicii care le tăiau calea, decât să aibă printre ei o Aes-Sedai. Iar acum, credeau că au patru, cel puţin. Mat pescui o coroană de argint din Andor, din punga de pe masă, şi o aruncă printre celelalte. Cu mişcări lente, Carlomin îi împărţi o carte. Mat o ridică încet, cu o unghie şi izbuti să rămână netulburat. Nici măcar nu clipi. Era craiul de Cupe, un Înalt Senior din Tear. Cărţile de joc erau deosebite, în funcţie de ţinutul din care proveneau, dar stăpânul regatului respectiv era mereu înfăţişat drept crai de Cupe – culoarea cea mai valoroasă. Cărţile pe care le avea în mână erau vechi. Văzuse deja şi altele, care aveau chipul lui Rand – sau unul care aducea cu al său – pe cartea craiului de Cupe, cu tot cu flamura Dragonului. Gândul că Rand era stăpânitorul din Tear era îndeajuns pentru a-l face să caşte ochii de mirare. Rand era un păstor, un băiat de treabă, cu care te puteai distra, atunci când nu făcea pe seriosul şi încruntatul. Amintindu-şi că Rand era Dragonul Renăscut, îşi spuse că era un mare prost să zăbovească prin locurile acelea, unde Moiraine putea pune mâna pe el oricând voia, aşteptând să vadă ce-avea să mai facă prietenul său. Poate că Thom Merrilin ar fi primit să plece cu el. Sau Perrin. Numai că Thom

părea să se fi obişnuit cu Stânca, de parcă nu voia s-o mai părăsească niciodată, iar Perrin nu pleca nicăieri dacă nu-i spunea Faile. Ei, Mat era gata să plece şi singur, dacă trebuia.

Şi totuşi, masa era plină de arginţi şi chiar de aur, iar dacă primea cel de-al cincilea crai, nici o mână de la taie-n-cruciş n-avea cum să-l mai învingă. Nu că ar fi avut nevoie. Dintr-odată, îşi simţi norocul furnicându-i minţile. Nu ca la zaruri, fireşte – dar era destul de sigur că nici unul dintre ceilalţi nu putea avea mai mult decât cei patru crai ai săi. Tinerii nobili o ţinuseră tot aşa, aproape o noapte întreagă – şi aruncau din ce în ce mai mulţi bani; până şi mâna cea mai slabă se apropia de preţul a zece ferme.

Acum, însă, Carlomin îşi tot privea cărţile, în loc s-o cumpere pe a patra, iar Baran pufăia furios din pipă şi-şi strângea monedele, de parcă se pregătea să şi le îndese în buzunar. Reimon se încrunta în barbă, iar Edorion îşi studia unghiile. Numai Estean părea netulburat. Privea în jur, rânjind slab – pesemne că uitase deja ceea ce spusese. De cele mai multe ori, izbuteau cu toţii să-şi păstreze cumpătul, chiar dacă venea vorba de Aieli, însă acum era târziu şi goliseră o sumedenie de pocale.

Mat se chinui să găsească o cale de a-i împiedica să plece de la masă, cu buzunarele lor pline cu aur. Le privi feţele şi înţelese că nu era îndeajuns să schimbe subiectul. Dar mai putea încerca ceva... Dacă i-ar fi făcut să râdă de Aieli... „Dar oare merită să-i las să râdă şi de mine?” Muşcându-şi pipa, încercă să găsească altceva.

Baran îşi luă grămada sa de monede şi dădu să şi-o îndese în buzunar.

— Cine ştie? Poate-am să-mi încerc norocul cu femeile mării, spuse iute Mat, scoţându-şi pipa din gură şi gesticulând cu ea. Când te ţii după fetele Aiel, se întâmplă lucruri ciudate. Foarte ciudate. Precum jocul căruia-i spun Sărutul Fecioarei.

De-acum, le atrăsese atenţia, însă Baran încă nu-şi lăsase monedele din mână, iar Carlomin nu dădea nici un semn că ar fi avut de gând să cumpere o carte. Estean se înecă de râs.

— Pesemne că te sărută cu fierul în coaste. Vedeţi voi, lor le zice Fecioarele Lăncii. Fier. Fier în coaste. Arde-mi-ar

sufletul!

Nici unul dintre ceilalţi nu râdea. Dar îl ascultau.

— Nu-i chiar aşa, făcu Mat, reuşind să le ofere şi un rânjet. „Arde-m-ar focul, dacă tot am ajuns până aici, aş putea să le spun şi restul.” Rhuarc mi-a zis că, dacă vreau să mă înţeleg cu Fecioarele, ar trebui să le întreb cum se joacă jocul ăsta. Cică aşa ajungi cel mai bine să le cunoşti.

Până şi acum, numele jocului îi amintea de cele pe care le cunoscuse în satul său de baştină. Sărută petala, de pildă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ar fi putut căpetenia Aielilor să-şi bată joc de el. Data viitoare, avea să fie mai circumspect. Se forţă să rânjească încă şi mai larg.

— Aşa că m-am dus la Bain şi... începu Mat, dar îl văzu pe Reimon încruntându-se nerăbdător – nici unul dintre cei de faţă nu ştia nici un nume de Aiel, în afară de Rhuarc, şi nici nu-i interesa – şi, lăsând baltă numele, trecu în grabă mai departe: M-am dus la ele ca un dobitoc, şi le-am cerut să-mi arate.

Ar fi trebuit să bănuiască ceva, măcar la vederea zâmbetelor largi care înfloriseră pe feţele fetelor, atunci când auziseră rugămintea – erau ca nişte pisici poftite la dans de un şoarece.

— Până să mă dezmeticesc, îşi scoseseră cu toatele suliţele, şi mi le duseseră la gât, ca un guler. Dintr-un singur strănut, puteam să rămân fără beregată.

Tinerii din jurul mesei izbucniră în râs, de la chicotelile lui Reimon până la hohotul gros, de beţiv, al lui Estean. Mat nu-i luă în seamă. Parcă simţea din nou vârfurile suliţelor înţepându-l la cea mai mică mişcare. Bain, care se prăpădea de râs, recunoscuse că nu auzise niciodată ca un bărbat să ceară de bunăvoie să joace Sărutul Fecioarelor. Văzându-l şovăind, Carlomin îşi mângâie barba şi spuse:

— Hai, doar n-o să te opreşti aici. Mai zi! Când a fost asta? Acum două nopţi, pun rămăşag, când n-ai venit la joc şi nimeni nu ştia pe unde eşti.

— În noaptea aia jucam pietre cu Thom Merrilin, se grăbi Mat să răspundă. Povestea cealaltă s-a întâmplat cu mai multe zile în urmă.

Bine măcar că putea să mintă fără să se dea de gol!

— Bun, şi fiecare dintre ele m-a sărutat, continuă. Atâta tot. Dacă era mulţumită de sărutare, celelalte mai depărtau un pic suliţele. Dacă nu, le mai împingeau puţin, aşa, ca pentru încurajare. Asta a fost şi vă spun o treabă: am scăpat cu mai puţine tăieturi decât atunci când mă bărbieresc.

După care îşi vâri pipa la loc în gură. Dacă voiau să afle mai multe, n-aveau decât să încerce şi ei. Aproape că-şi dorea ca vreunul să se dovedească atât de prost. „Mama mamii lor de femei Aiel, cu suliţe cu tot!” Nu ajunsese în patul lui decât la revărsatul zorilor.

— Eu unul n-aş vrea să trec prin aşa ceva, spuse, sec, Carlomin, apoi aruncă pe masă o coroană de argint şi-şi luă o altă carte. Lumina să-mi ardă sufletul dacă vă mint! Auzi, Sărutul Fecioarelor.

Se zgudui de râs. Baran îşi cumpără cea de-a cincea carte, iar Estean scoase şi el o monedă din grămada revărsată în faţa lui, uitându-se mai de-aproape la ea să vadă ce era. De-acum, nu se mai opreau.

— Nişte sălbatici, mormăi Baran, cu pipa în gură. Sălbatici înapoiaţi. Arde-mi-ar sufletul, asta sunt! Trăiesc în peşteri, acolo, în Pustie! În peşteri! Numai un sălbatic îşi poate duce traiul acolo.

— Măcar îl slujesc pe Seniorul Dragon, încuviinţă Reimon. Dacă n-ar fi aşa, aş lua cu mine o sută de Protectori şi i-aş arunca din fortăreaţă cât colo.

Baran şi Carlomin mârâiră şi ei, în semn de aprobare. Mat nu lăsă să-i scape nici o tresărire. Auzise el şi altădată asemenea vorbe. Era uşor să te făleşti, când nimeni nu-ţi cerea să treci la treabă. O sută de Protectori? Chiar dacă Rand, cine ştie din ce pricină, nu s-ar fi băgat, cele câteva sute de Aieli care stăpâneau fortăreaţa ar fi izbutit, pesemne, s-o apere de orice armată trimisă împotriva lor de oamenii din Tear. Nu că le-ar fi păsat prea tare de Stâncă, din câte se vedea. Mat bănuia că erau acolo numai pentru Rand. Tinerii nobili nu păreau să-şi fi dat seama de asta – încercau să-i bage cât mai puţin în seamă pe Aieli –, dar se îndoia că i-ar fi făcut să se simtă mai bine, chiar dacă ar fi ştiut.

— Mat, făcu Estean, răsfirându-şi cărţile cu o mână şi aranjându-le, de parcă nu se putea hotărî cum stăteau mai bine. Mat, ai să vorbeşti cu Seniorul Dragon, nu-i aşa?

— Despre ce? întrebă Mat, cu mare grijă. Prea mulţi dintre oamenii din Tear ştiau că el şi Rand crescuseră împreună. Prea mulţi – şi asta nu era bine deloc. Păreau să creadă că, de câte ori lipsea, era la sfat cu Rand. Ce neghiobie! Ei şi-ar fi părăsit şi fraţii, dacă ar fi aflat că ştiau să conducă Puterea – pe el de ce-l luau de prost?

— Nu ţi-am zis? îngăimă Estean, chiorându-se la cărţi; se scărpină în creştet, apoi se însufleţi. Ah, da. Despre proclamaţie, Mat. Despre ultima sa proclamaţie. Zicea că oamenii de rând au dreptul să-i cheme pe nobili la judecată, în faţa unui magistrat. Unde s-a mai pomenit aşa ceva? Un nobil la judecată… şi încă din pricina unui ţăran!

Mat îşi strânse în pumn punga cu bani, până ce monedele dinăuntru începură să zornăie.

— Mare ruşine-ar fi, spuse încet, dacă aţi ajunge să fiţi judecaţi numai pentru că v-aţi făcut toate voile cu o fată de pescar, fără îngăduinţa ei, sau pentru că aţi pus să fie bătut un fermier care v-a împroşcat pelerina cu noroi.

Simţindu-i mânia, ceilalţi se foiră neliniştiţi, dar Estean încuviinţă viguros din cap, de parcă voia să şi-l smulgă de pe umeri.

— Chiar aşa. Cu toate că nu s-ar ajunge la asta, fireşte. Auzi: un nobil, judecat în faţa unui magistrat? Fireşte că nu. Nu e cu putinţă. Nu pentru fetele de pescar, continuă el, hohotind, din ce în ce mai ameţit. Miros a peşte, înţelegi tu, oricât le-ai spăla. Cele mai bune sunt ţărăncile – micuţe, rotunjoare…

Mat îşi spuse că era acolo pentru joc, că nu avea de ce să plece urechea la vorbele unui neghiob, că se putea îmbogăţi de pe urma lui Estean, dar limba nu-l ascultă.

— Cine ştie unde s-ar putea ajunge? La spânzurătoare, poate.

Edorin îi aruncă o privire piezişă, bănuitoare. Părea neliniştit.

— Chiar trebuie să vorbim despre… despre oamenii de

rând, Estean? Ce zici de fetele bătrânului Astoril? Te-ai hotărât până la urmă cu care să te-nsori?

— Ce? Oh, da! Păi, cred că am să dau cu banul, răspunse celălalt, uitându-se la cărţi, mişcând una şi încruntându-se iarăşi. Medore are câteva cameriste foarte drăguţe. Poate că o iau pe ea.

Mat luă o înghiţitură zdravănă de vin din pocalul de argint, ca să-l ajute să nu-l pocnească pe celălalt drept în nasul lui de ţăran. Era doar primul pocal – cei doi slujitori încercaseră să-i mai toarne, dar până la urmă se lăsaseră păgubaşi. Dacă-l pocnea pe Estean, nici unul dintre ceilalţi nu avea să-ncerce să-l oprească, nici măcar Estean însuşi – că doar era prieten cu Seniorul Dragon. Îşi dori să fi fost într-o cârciumă undeva, în oraş, cu nişte docheri care să-i pună la îndoială norocul şi cinstea – n-ar mai fi scăpat întregi decât cu iuţeala limbii, a picioarelor sau a braţelor. Ei, ăsta da gând prostesc. Edorion trase iarăşi cu ochiul la el, de parcă s-ar fi întrebat în ce stare de spirit mai era.

— Azi am auzit un zvon – cum că Seniorul Dragon ne-ar duce la război cu Illian.

— La război? îngăimă Mat, înecându-se cu vin.

— Da, la război, încuviinţă şi Reimon vesel, fără să-şi scoată pipa din gură.

— Eşti sigur? făcu Carlomin.

— Eu n-am auzit nimic, adăugă Baran.

— Ba eu am auzit, chiar azi, şi încă de la trei sau patru oameni, răspunse Edorion, care părea cu totul preocupat de cărţile pe care le avea în mână. Cine ştie cât o fi de adevărat.

— Dar trebuie să fie, spuse Reimon. Cu Seniorul Dragon în frunte, având asupra sa Callandorul, nici măcar nu va mai trebui să luptăm. O să le-mprăştie armatele, iar noi vom mărşălui drept în Illian. Într-un fel, e păcat. Arde-mi-ar sufletul, dacă nu-i aşa. Mi-ar fi plăcut să am prilejul să mă întrec în meşteşugul sabiei cu cei de-acolo.

— Dacă Seniorul Dragon e-n fruntea oştilor, nici o nădejde, zise Baran. Ăia au să cadă-n genunchi numai ce văd flamura Dragonului.

— Şi dacă nu, adăugă, râzând, Carlomin, Seniorul Dragon

o să-i pârjolească pe loc.

— Mai întâi Illian, făcu Reimon, iar apoi… apoi vom cuceri lumea-ntreagă pentru Seniorul Dragon. Să nu uiţi să-i spui asta, Mat! Lumea-ntreagă.

Mat clătină din cap. Cu nici o lună în urmă, ar fi fost îngroziţi fie şi gândindu-se la un bărbat care conducea Puterea, osândit să-şi piardă minţile şi să moară în chinuri. Acum, erau gata să-l urmeze pe Rand în bătălie şi să creadă că puterea lui le va aduce victoria. Să se încreadă în Puterea Supremă – cu toate că, pesemne, nu ar fi spus aşa ceva cu glas tare nici în ruptul capului. La urma urmelor, poate că aveau nevoie şi ei de ceva în care să mai poată crede. Stânca lor cea de neînfrânt era în mâinile Aielilor. Dragonul Renăscut se afla în încăperile sale, undeva deasupra creştetelor lor, cu Callandor alături. Credinţele care stăpâniseră în Tear vreme de trei mii de ani se prăbuşiseră, laolaltă cu toată istoria lor – lumea întreagă se-ntorsese pe dos. Mat se întrebă dacă el unul se descurcase mai bine. Că doar şi lumea lui se prăbuşise, în mai puţin de un an. Începu să se joace pe dosul palmei cu o coroană roşie din Tear. Oricât de bine s-ar fi descurcat, îndărăt nu avea de gând să se-ntoarcă.

— Când plecăm, Mat? întrebă Baran.

— Nu ştiu, răspunse el, încet. Nu cred că Rand ar fi în stare să işte un război.

Dacă nu cumva înnebunise deja. Dar gândul era cu neputinţă de îndurat. Ceilalţi îl priveau de parcă le-ar fi spus că soarele nu avea să mai răsară.

— Cu toţii îi suntem credincioşi Seniorului Dragon, fireşte, făcu Edorion, privindu-şi încruntat cărţile. Dar oamenii din restul regatului… Aud că unii dintre Înalţii Seniori, puţini la număr, au tot încercat să strângă armate pentru a lua Stânca înapoi.

Dintr-odată, ochii tuturor – în afară de cei ai lui Estean, care părea că încă mai încerca să-şi aranjeze cărţile – se întoarseră către el. Pe Mat nu-l mai privea nimeni.

— Fireşte, când Seniorul Dragon ne va duce la război, toate astea vor înceta. Iar noi, cei din Stâncă, suntem oricum credincioşi. Şi Înalţii Seniori, sunt sigur de asta. Numai cei

câţiva din ţinut…

Dar credinţa lor avea să moară, în clipa în care înceta să le mai fie frică de noul Dragon. O clipă, Mat îşi imagină că punea la cale să-l părăsească pe Rand într-o groapă cu şerpi. Apoi îşi aminti despre cine era vorba. L-ar fi putut asemăna mai bine cu o nevăstuică scăpată într-un coteţ de găini. Rand îi fusese prieten, însă Dragonul Renăscut… Cine putea să-i fie prieten Dragonului Renăscut? „Nu părăsesc pe nimeni. Pesemne că, dacă ar vrea, Rand ar putea să le dărâme în cap toată fortăreaţa. Şi mie la fel.” Îşi spuse din nou că venise timpul să plece.

— Fără fete de pescar, îngăimă Estean. Vorbeşti tu cu Seniorul Dragon?

— E rândul tău, Mat, spuse îngrijorat Carlomin.

Părea aproape înspăimântat – poate se temea ca Estean să nu-l mânie din nou pe Mat, sau, poate, ca discuţia să nu se întoarcă la credinţă.

— Cumperi a cincea carte sau ieşi?

Mat îşi dădu seama că-şi lăsase gândurile să rătăcească. De-acum, cu toţii aveau cinci cărţi, în afară de el, de Carlomin şi de Reimon, care şi le aranjase pe ale sale, cu faţa în jos, alături de monede, pentru a arăta că ieşise din joc. Mat şovăi, prefăcându-se că stătea pe gânduri, apoi oftă şi aruncă încă o monedă în grămadă.

În vreme ce coroana de argint sălta pe tăblia mesei, îşi simţi, dintr-odată, norocul crescând, umflându-se ca un torent de munte. Fiecare zgomot de metal pe lemn îi răsuna limpede în minte: în orice clipă ar fi putut alege capul sau pajura, ştiind precis cum avea să cadă. Ştia, de asemenea, ce carte avea să primească, înainte chiar să-i fie oferită. Adunându-şi toate cele cinci cărţi, le răsfiră şi le privi. Alături de ceilalţi patru, apăruse şi Craiul de Flăcări, care-l privea lung – era Suprema Înscăunată, care ţinea în palmă o flacără pâlpâind, deşi nu semăna deloc cu Siuan Sanche. Locuitorii din Tear nu erau binevoitori cu femeile Aes-Sedai, dar recunoşteau puterea celor din Tar Valon, astfel încât Suprema ajunsese, la rândul ei, sub chip de Crai – cu toate că Flăcările erau suita cea mai slabă dintre toate cinci.

Toţi Craii – cine-ar fi nădăjduit vreodată să primească aşa ceva? Norocul lui Mat îl ajuta cel mai bine cu lucrurile care erau la voia întâmplării, precum zarurile, dar poate că începuse să se ia şi la cărţi, măcar puţin.

— Lumina să-mi pârjolească oasele dacă nu-i aşa, mormăi el – dar cuvintele răsunară cu totul altfel în urechile celorlalţi.

— Poftim, făcu Estean, aproape strigând. De data asta n-ai să mai scapi. Ai vorbit în Limba Străveche. Ceva despre oase şi pârjol. Fostul meu dascăl ar fi mândru de mine, continuă, rânjind. Ar trebui să-i trimit un dar, dacă izbutesc să aflu unde s-a dus.

Nobilii din Tear ar fi trebuit să fie în stare să vorbească limba străveche – cu toate că, la urma urmelor, puţini erau cei care, asemenea lui Estean, ştiau mai mult decât câteva cuvinte. Tinerii se luară la harţă, încercând să-şi dea seama ce spusese, cu adevărat, Mat. Păreau să creadă că era vorba despre arşiţa verii.

Tot chinuindu-se să-şi amintească vorbele care-i ieşiseră din gură, Mat simţi cum i se făcea pielea de găină. Cuvintele în sine păreau nişte înşiruiri de sunete fără noimă, dar, până la urmă, ceva tot se înţelegea. „Arde-te-ar focul, Moiraine! Dacă mă lăsai în pace, acum n-aş fi avut memoria asta găurită ca o scândură mâncată de cari, şi n-aş mai împroşca în stânga şi în dreapta în... limba asta pocită!” Era la fel de adevărat că, fără amestecul femeii Aes-Sedai, s-ar fi găsit tot la fermă, mulgând vacile tatălui său, în loc să umble prin lume cu buzunarul plin de aur, dar la partea asta preferea să nu se mai gândească.

— Aţi venit aici să jucaţi, grăi aspru, sau să vă ciondăniţi ca nişte babe pe ochiurile de tricotat?

— Să jucăm, răspunse sec Baran. Trei coroane de aur!

Şi aruncă monedele în grămada de pe masă.

— Trei ale tale şi-ncă pe-atât, sughiţă Estean, aruncând şi el şase monede.

De-abia reţinându-şi un surâs, Mat uită de limba străveche. Nu era prea greu – că doar nici măcar nu voia să se mai gândească. Mai mult, dacă o porniseră atât de iute, putea să câştige îndeajuns, cu această singură mână, pentru

a pleca dis-de-dimineaţă. „Şi dacă Rand e destul de nebun să işte un război, am să plec, chiar dacă mă voi vedea silit să umblu pe jos.”

Afară, în beznă, răsună un cântec de cocoş. Mat se foi neliniştit, propunându-şi să termine cu prostiile – nu avea să moară nimeni. Privirile i se îndreptară către cărţile din mână. Clipi surprins. Flacăra din palma Supremei se preschimbase într-un pumnal. Tocmai când îşi spunea că, pesemne, avea vedenii din pricina oboselii, femeia îi înfipse tăişul minuscul în dosul palmei.

Cu un strigăt răguşit, aruncă toate cărţile din mână şi se trase în spate, răsturnându-şi scaunul şi lovind în cădere masa cu ambele picioare. Văzduhul părea să se închege ca mierea. Lumea se mişca de parcă scurgerea clipelor încetinise, dar, în acelaşi timp, toate păreau să se întâmple deodată. Îi auzi şi pe alţii strigând – nişte zbierete fără noimă, răsunând ca dintr-o peşteră. El şi scaunul său se prăbuşeau ca într-un hău. Masa plutea, parcă, în văzduh.

Crăiasa de Flăcări rămăsese suspendată în aer, făcându-se din ce în ce mai mare şi privindu-l fix, cu un zâmbet nemilos. Ajunsese aproape de statura unui om şi începuse să iasă din carte. Deşi era aceeaşi siluetă pictată, fără vreo rotunjime, se întindea către el cu pumnalul roşu de sânge, de parcă deja i l-ar fi înfipt în inimă. Lângă ea se afla craiul de Cupe – un Înalt Senior din Tear – care începuse şi el să crească şi acum dădea să-şi scoată sabia.

Mat plutea în hău – şi totuşi izbuti, cine ştie cum, să ajungă la cuţitul pe care-l avea ascuns în mâneca stângă şi să-l arunce dintr-o mişcare, drept în inima Supremei. Dacă făptura aceea avea, într-adevăr, o inimă. Un al doilea cuţit îi apăru dintr-odată în palmă şi zbură încă şi mai repede. Cele două tăişuri pluteau prin văzduhul îngroşat, ca puful de păpădie. Voia să urle, dar nu-şi putea mişca buzele. Şi Crăiasa de Bastoane începuse să crească alături de celelalte două siluete – era Regina din Andor, care ţinea bastonul în mână ca pe-o măciucă. Avea părul roşu ca flacăra şi rânjetul unei femei ieşite din minţi.

Mat cădea şi cădea, urlând la nesfârşit, acel prim urlet de

spaimă. Suprema ieşise din carte. Înaltul Senior o urma cu sabia ridicată. Siluetele subţiratice se mişcau aproape la fel de încet ca el. Aproape. I se dovedise deja că armele lor erau în stare să străpungă un trup. Fără îndoială că şi bastonul putea sfărâma o ţeastă. A lui.

Pumnalele pe care le aruncase se mişcau de parcă pluteau printr-o mlaştină. Cocoşul cântase pentru el – era sigur de asta. Degeaba îşi bătuse tatăl său joc – semnele nu minţeau. Dar nu avea de gând să moară fără luptă. Cine ştie cum, izbuti să găsească alte două pumnale – câte unul în fiecare mână. Zbătându-se în aer, ca să se întoarcă, să-şi adune picioarele sub el, aruncă unul către făptura cu părul roşu şi cu bâta în mână. Pe celălalt, însă, îl păstră. Încercă deznădăjduit să se întoarcă, să cadă în aşa fel încât să fie pregătit pentru...

Iar apoi lumea îşi regăsi curgerea firească, şi el căzu stângaci, pe o parte, cu răsuflarea întretăiată. Se chinui să se ridice în picioare cât putea mai iute, scoţând un alt pumnal de sub surtuc – aşa cum spusese cândva Thom, niciodată nu strica să ai mai multe cu tine. Dar nu mai era nevoie.

O clipă, i se păru că şi cărţile, şi siluetele dispăruseră. Sau poate că avusese vedenii. Poate că el era cel care-şi pierdea minţile. Apoi văzu cărţile, care erau din nou la fel de mici ca la-nceput, pironite într-un lambriu din lemn închis la culoare, de pumnalele sale care încă vibrau. Trase aer în piept, tremurând.

Masa era răsturnată pe o parte. Monedele încă se mai învârteau pe podea, iar tinerii nobili şi slujitorii stăteau ghemuiţi printre cărţile împrăştiate, uitându-se cu gura căscată la Mat şi la cuţitele sale, două în mâini, trei înfipte în perete. Estean înşfăcă o carafă de argint care, cine ştie cum, scăpase nerăsturnată, şi începu să-şi toarne vin pe gât, împroşcându-se pe bărbie şi pe piept.

— Poate n-aveai cărţi să câştigi, făcu Edorion, cu glasul răguşit, dar asta nu înseamnă să...

Apoi se întrerupse, cu un fior.

— Aţi văzut şi voi, răspunse Mat, strecurându-şi pumnalele la loc în teci şi observând că, pe dosul palmei, încă

îi mai curgea un firicel de sânge din rana cea micuţă. Că doar n-oţi avea orbul găinilor!

— Eu n-am văzut nimic, spuse Reimon, cu glasul lipsit de expresie. Nimic!

Şi începu să se târâie pe podea, adunând aur şi argint, de parcă monedele deveniseră lucrul cel mai preţios din lume. Ceilalţi făcură întocmai, în afară de Estean, care se împleticea prin încăpere, căutând carafele care mai aveau încă vin. Un slujitor îşi acoperise faţa cu palmele. Celălalt, cu ochii închişi, părea că se roagă, scoţând un scâncet înfrigurat. Înjurând în surdină, Mat se apropie de locul în care se aflau cele trei cărţi, pironite de perete. Erau numai cărţi de joc, atât şi nimic mai mult – bucăţi groase de pergament, lăcuite pe deasupra. Însă Suprema avea în palmă tot un pumnal, nu o flacără. Simţi gust de sânge şi îşi dădu seama că începuse să-şi sugă rana de pe dosul palmei.

În mare grabă, smulse pumnalele, rupse fiecare carte în două, apoi le puse la loc în teci. Stătu un pic pe gânduri, după care căută printre celelalte cărţi împrăştiate pe podea, până ce găsi craii de Monede şi de Vânturi, şi-i rupse şi pe ei. Se simţea un pic stânjenit de ce făcea – că doar se terminase; cărţile erau cărţi de joc şi atât –, dar nu se putea abţine.

Nici unul dintre tinerii care se foiau de colo-colo, de-a buşilea, nu încercă să-l oprească. Dimpotrivă, i se dădură la o parte din drum, fără măcar să-l privească. Se terminase cu jocul lor – pentru noaptea aceea şi, pesemne, şi pentru nopţile care aveau să vină. Oricum, el nu mai avea ce căuta. Nu ştia ce se întâmplase, dar fără îndoială că el fusese pricina. Şi era încă şi mai limpede că aşa ceva nu se putea înfăptui decât cu ajutorul Puterii. Şi, cu asta, el nu voia să aibă de-a face.

— Arde-te-ar focul, Rand îngăimă ca pentru sine. N-ai decât să-ţi pierzi minţile, dar pe mine să mă laşi în pace!

Îşi găsi şi pipa, ruptă în două – pesemne că muşcase din muştiuc. Mânios, îşi adună punga de pe jos, şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

Rand se foia agitat pe un pat atât de mare, încât ar fi

încăput cinci oameni în el. Visa. Se făcea că era într-o pădure întunecoasă şi că Moiraine îl împingea cu un baston ascuţit spre locul în care Suprema Înscăunată aştepta aşezată pe un butuc şi avea în mână un căpăstru potrivit pentru gâtul lui. Printre copaci se plimbau aproape pe nevăzute siluete obscure şi îl urmăreau, îl hăituiau; într-un colţ, văzu lama unui pumnal strălucind în lumina palidă, în altul – câteva funii pregătite pentru a fi înnădite. Zveltă şi ajungând nici până la umărul lui, Moiraine avea pe faţă o expresie pe care Rand nu o mai văzuse până acum la ea. Una de frică. Asuda şi încerca să-l împingă mai repede către căpăstrul Supremei. Iscoade ale Celui Întunecat şi Rătăciţi stăteau în umbră, lesa Turnului Alb în faţă şi Moiraine în spatele său. Lovi bastonul lui Moiraine şi o luă la goană.

— E prea târziu pentru asta, strigă ea, dar tot trebuia să se întoarcă. Să se întoarcă.

Mormăind, Rand se zvârcoli în pat, apoi se potoli şi respiră mai uşor pentru o vreme.

Se făcea că era în Pădurea Îmbibată, înapoi acasă, iar heleşteul din faţa sa strălucea în lumina ce îşi făcea loc printre copaci. La capătul în care se afla el, pietrele erau acoperite cu muşchi verde, şi la treizeci de paşi mai încolo, de partea cealaltă, se găsea un semicerc de flori sălbatice. Aici era locul în care, copil fiind, învăţase să înoate.

— Ar trebui să sari şi tu puţin în apă.

Se sperie şi se întoarse brusc. Min stătea acolo şi îi zâmbea, îmbrăcată în haine de bărbat, iar lângă ea, Elayne, cu părul ei cârlionţat, roşu-auriu, purta o rochie din mătase verde, care ar fi meritat purtată doar în palatul mamei sale.

Min fusese cea care vorbise, dar Elayne adăugă:

— Apa pare foarte primitoare, Rand. Nimeni nu ne va deranja aici.

— Nu ştiu, zise el încet.

Min îl opri, îi strecură degetele pe după ceafă şi se ridică în vârful degetelor pentru a-l săruta. Repetă cuvintele lui Elayne cu un murmur blând:

— Nimeni nu ne va deranja aici.

Se dădu înapoi şi îşi lepădă haina, apoi luă cu asalt

şireturile bluzei. Rand rămase cu ochii căscaţi, cu atât mai mult când îşi dădu seama că rochia lui Elayne se afla acum pe pământul acoperit de muşchi. Domniţa-Moştenitoare se aplecase, cu mâinile încrucişate, şi îşi trăgea bluza de pe ea.

— Ce faci? întrebă el cu un glas sufocat.

— Mă pregătesc să înot cu tine, răspunse Min.

Elayne îi aruncă un zâmbet şi îşi trase bluza peste cap. El îşi întoarse spatele în grabă, deşi pe jumătate ar fi vrut să nu o facă. Şi se pomeni în faţa lui Egwene, care îl privea tristă, cu ochii ei mari şi negri. Fără a scoate nici un cuvânt, se întoarse şi dispăru în tufişuri.

— Aşteaptă! strigă el. Îţi pot explica.

Începu să alerge; trebuia să o găsească. Dar în momentul în care ajunse la marginea copacilor, vocea lui Min îl opri:

— Nu pleca, Rand!

Ea şi Elayne erau deja în apă, şi li se mai vedeau doar mâinile, în timp ce înotau agale spre mijlocul heleşteului.

— Întoarce-te, strigă Elayne, şi îi făcu semn cu unul din braţele sale subţiri. Nu meriţi şi tu ce vrei cu adevărat, măcar o dată?

Îşi mişcă picioarele, dorind să pornească din loc, dar fără a fi hotărât în ce direcţie. Ce voia el cu adevărat? Cuvintele astea sunau ciudat. Ce voia el cu adevărat? Îşi duse una din mâini spre faţă pentru a şterge ceea ce părea a fi sudoare. Bâtlanul înfierat în palma sa aproape că fusese acoperit de carne putredă; prin goluri cu margini roşietice se putea vedea albeaţa oaselor.

Se trezi, tresărind, şi rămase întins, tremurând în întuneric, deşi era foarte cald. Lenjeria îi era udă leoarcă. Îl ustura într-o parte, în locul în care o veche rană nu se mai vindecase. Simţi cu degetul cicatricea aspră, un cerc de aproape doi centimetri în diametru, sensibilă încă după atâta timp. Nici măcar Tămăduirea de Aes-Sedai a lui Moiraine nu o putea drege pentru totdeauna. „Dar nu putrezesc încă. Şi nici n-am înnebunit. Încă nu.” Încă nu. Asta spunea tot. Vru să râdă, şi se întrebă dacă nu cumva o luase deja puţin razna.

Să viseze despre Min şi Elayne, să le viseze pe ele în felul ăsta… Nu era vorba de nici o nebunie, dar neghiobie cu

siguranţă. Nici una din ele nu îl privise niciodată în felul ăsta, când era treaz. Iar lui Egwene aproape că îi fusese promis încă de pe vremea când erau amândoi copii. Nu se rostiseră niciodată cuvintele de logodnă în prezenţa Soborului Femeilor, dar toată lumea din Emond's Field şi din împrejurimi ştia că aveau să se căsătorească într-o zi.

Desigur că acea zi nu mai avea să vină; nu acum, nu cu destinul care îl aştepta pe el, un bărbat care putea conduce. Probabil că şi Egwene îşi dăduse seama. Trebuia să-şi fi dat seama. Era foarte concentrată să devină o Aes-Sedai. Totuşi, femeile erau ciudate; era posibil să fi gândit că se putea căsători cu el, chiar şi după ce devenea o Aes-Sedai, indiferent dacă el putea conduce sau nu. Cum putea el să-i spună că nu mai voia să o ia de nevastă, că acum o iubea ca pe o soră? Dar nu avea să fie nevoie să-i spună, era sigur de asta. Se putea ascunde în spatele a ceea ce era. Trebuia ca ea să înţeleagă lucrul ăsta. Care bărbat putea cere unei femei să se mărite cu el, când acesta ştia că mai are doar câţiva ani, dacă era norocos, până să înnebunească, până să înceapă să putrezească de viu? Începu să tremure, în pofida căldurii.

„Trebuie să dorm.” Înalţii Seniori aveau să se întoarcă dimineaţa, intrigând în favoarea sa. În favoarea Dragonului Renăscut. „Poate că n-am să visez de data asta.” Se întoarse pe o parte, căutând un loc uscat pe cearşaf, şi înlemni, ascultând foşnete slabe în întuneric. Nu era singur.

Sabia care nu e Sabie era aşezată în partea opusă a camerei, unde el nu putea ajunge, pe un piedestal ca un tron, pe care i-l dăduseră Înalţii Seniori, cu siguranţă în speranţa că el va ţine pe Callandor departe de ei.

„Cineva care vrea să fure pe Callandor, îşi spuse, în timp ce îi veni un al doilea gând. Sau să-l omoare pe Dragonul Renăscut.”

Nu avea nevoie de avertizările şoptite ale lui Thom ca să-şi dea seama că demonstraţiile de loialitate nepieritoare ale Înalţilor Seniori erau doar vorbe de nevoie.

Îşi goli mintea de gânduri şi simţăminte, cufundându-se în Hău; reuşi să facă asta fără mare efort. Plutind în goliciunea

rece din sine, cu gândurile şi simţămintele rămase în afară, se întinse către Adevăratul Izvor. De data asta îl atinse uşor, ceea ce nu se întâmpla mereu.

Fu cuprins de saidin, ca de un val de căldură şi lumină; şi fu inundat de viaţă, scârbit fiind de atingerea spurcată a Celui Întunecat, ca o pată de mizerie plutind pe o apă limpede şi curată. Era în pericol de a se îneca, de a fi cuprins şi înghiţit de val.

Luptă cu torentul şi îl stăpâni prin voinţă pură, apoi se rostogoli de pe pat, conducând Puterea în timp ce ateriză în picioare, pregătit să folosească poziţia Flori-de-Măr-în-Bătaia-Vântului. Inamicii nu puteau fi mulţi, pentru că ar fi făcut mai mult zgomot; poziţia cu nume blajin era menită pentru mai mulţi oponenţi.

În timp ce picioarele sale atinseră covorul, o sabie, cu mâner lung şi lama puţin curbată şi ascuţită pe o singură parte, îi ajunse în mână. Arăta ca şi cum ar fi fost lucrată în flacără chiar atunci, dar nu era nici măcar călduţă. Bâtlanul negru înfierat în palmă contrasta cu galbenul roşiatic al sabiei. Exact în acel moment se aprinseră toate lumânările şi toate lămpile aurite din cameră, iar oglinzile mici din spatele acestora făcură lumina să pară şi mai puternică. Oglinzile mai mari, atârnate pe pereţi, şi două oglinzi cu suport o reflectau şi mai mult, până în punctul în care ai fi putut citi fără nici o problemă în orice colţ al încăperii.

Callandor, o sabie aparent făcută din sticlă, stătea neatinsă pe un suport înalt şi lat cât un om, făcut din lemn, sculptat şi aurit cu multă măiestrie şi bătut cu pietre preţioase. Şi mobilierul era întru totul aurit şi acoperit cu nestemate, atât patul, scaunele şi laviţele, cât şi dulapurile, cuferele şi poliţa cu cele trebuincioase pentru spălat. Carafa şi cu vasul erau făcute din porţelan de către oamenii din Seminţia Mării, şi erau la fel subţiri ca o frunză. Marele covor de Tarabon, lucrat în stacojiu, auriu şi albastru, era atât de preţios, încât ar fi putut hrăni un sat întreg timp de multe luni. În oricare locuşor în care se putea, se găseau şi mai multe porţelanuri lucrate de oamenii din Seminţia Mării, şi dacă nu, pocale şi vase şi ornamente din aur lucrate cu argint ori argint

suflat cu aur. Pe poliţa lată de marmură de deasupra şemineului, doi lupi de argint cu ochi de rubin încercau să doboare un cerb auriu înalt de trei picioare. La ferestrele înguste atârnau draperii de mătase stacojie, cu vulturi brodaţi în fir de aur, şi se mişcau încet în bătaia vântului muribund. Pe unde se putea, erau înghesuite cărţi, legate în piele sau lemn, unele fiind zdrenţăroase şi încă acoperite cu praf, fiind aduse de pe cele mai ascunse rafturi din biblioteca Stâncii.

În locul unde credea că o să vadă asasini sau tâlhari, în mijlocul covorului, stătea o tânără frumoasă, şovăielnică şi mirată, cu părul căzut pe umeri în valuri lucitoare. Roba ei subţire, de mătase albă, dezvăluia mai mult decât ar fi trebuit. Berelain, conducătoarea oraşului-stat Mayene, era ultima persoană pe care se aştepta să o întâlnească.

După ce tresări cu ochii larg deschişi, făcu o reverenţă graţioasă până la pământ, ceea ce îi făcu hainele să se muleze pe ea.

— Nu sunt înarmată, domnul meu Senior Dragon. Dacă vă îndoiţi de mine, mă las în voia Domniei Voastre pentru a vă convinge de acest fapt, spuse ea cu un zâmbet care îl făcu brusc să-şi dea seama că avea pe el doar izmenele.

„Nu o să mă apuc să alerg prin cameră ca să-mi pun hainele pe mine nici mort”, îşi spuse el, în timp ce gândul îi trecu dincolo de Hău. „Cine a pus-o să intre peste mine aşa? Să se strecoare aşa!” Mânia şi stânjeneala trecură şi ele peste bariera golului, dar tot se înroşi la faţă; era vag conştient de acest lucru, conştient că ceea ce gândea îl făcea să se îmbujoreze din ce în ce mai tare. Era atât de senin în Hău; iar pe dinafară... Simţea cum fiecare strop de sudoare i se prelingea pe piept şi pe spate. Era nevoie de o doză mare de voinţă ca să poată sta în faţa ei aşa. „Să o caut de arme? Lumina să m-ajute!”

Renunţă la poziţia de luptă, ascunse sabia, dar se ţinu de unda subţire ce îl lega de saidin. Se simţea de parcă ar fi băut dintr-o spărtură într-un şanţ, în timp ce întregul perete de pământ ar fi fost gata să cedeze; apa avea gust de vin îndulcit cu miere, dar în acelaşi timp semăna cu zoile dintr-un lighean în care tocmai s-au spălat vasele.

Nu ştia prea multe despre femeia asta, în afară de faptul că se plimba prin Stâncă de parcă s-ar fi aflat în palatul său din Mayene. Thom spunea că Cea Dintâi din Mayene punea mereu întrebări tuturor. Întrebări despre Rand. Ceea ce părea normal, având în vedere ce era el, dar asta nu schimba cu nimic situaţia în mintea lui. De asemenea, nu se întorsese în Mayene. Asta nu era normal deloc. Fusese ţinută ostatică până la venirea lui, departe de tron şi de mica ei naţiune. Majoritatea oamenilor ar fi fugit cu prima ocazie de un bărbat care putea conduce.

— Ce cauţi aici? întrebă el, conştient de tonul lui sever, şi totuşi nu-i păsa. Înainte să adorm, uşa era păzită de Aieli. Cum te-ai strecurat pe lângă ei?

Zâmbetul de pe buzele lui Berelain se lărgi puţin; lui Rand i se păru că încăperea se încălzise brusc.

— M-au lăsat să trec de îndată ce le-am spus că Seniorul Dragon mi-a poruncit să vin la Domnia Sa.

— Ţi-am poruncit? N-am poruncit nimic nimănui. „Opreşte-te, îşi spuse. E o regină sau măcar pe aproape. Ştii la fel de multe despre obiceiurile reginelor, cât ştii şi despre a zbura, continuă el, încercând să se poarte politicos, cu toate că nu ştia cum să i se adreseze Celei Dintâi din Mayene.” Domniţa mea… rosti el, gândindu-se că ar trebui să fie suficient de cuviincios, de ce v-aş chema la ora aceasta din noapte?

Femeia pufni într-un râs încet, dar grav; chiar şi învăluit în goliciunea lipsită de emoţie, aceasta îl făcu să simtă că i se face pielea de găină şi i se ridică părul de pe mâini şi picioare. Brusc văzu cât se poate de clar, ca pentru prima dată, îmbrăcămintea ei sumară şi din nou se roşi tot. „Nu se poate să vrea să… Nu? Pe Lumină, nu i-am spus niciodată nici măcar două vorbe.”

— Poate că doresc să vorbesc cu Domnia Voastră, Senior Dragon.

Îşi lăsă rochia subţire să cadă şi rămase doar în ceea ce putea fi numită o cămaşă de noapte, făcută dintr-o mătase şi mai subţire. Umerii ei delicaţi rămaseră complet dezgoliţi, iar sânii palizi erau şi ei destul de la vedere. Se trezi întrebându-

se cum de mai stătea cămaşa pe ea. Îi era greu să nu se holbeze.

— Sunteţi foarte departe de casă, ca şi mine. Nopţile, mai ales, sunt solitare.

— Voi vorbi cu dumneata cu mare plăcere, dar mâine.

— Dar în timpul zilei sunteţi mereu înconjurat de oameni. Oameni care se înfăţişează pentru diverse pricini. Înalţi Seniori. Aieli, spuse Berelain cutremurată de un fior.

Rand se gândi că ar fi mai bine să privească în altă parte, dar ar fi putut la fel de bine să-şi ţină respiraţia. Niciodată nu fusese atât de conştient de reacţiile sale în timp ce se afla în Hău.

— Mă tem de Aieli, şi îmi displac toţi seniorii din Tear.

În legătură cu seniorii îi putea da crezare, însă nu putea crede că femeia asta se temea de ceva. „Arde-m-ar focul, ea se află în dormitorul unui bărbat străin în toiul nopţii, pe jumătate dezbrăcată, şi tot eu sunt ăla care e la fel de agitat ca o pisică fugărită de un câine, cu toate că mă aflu în Hău.” Se pregăti să pună capăt discuţiei, înainte de a merge prea departe.

— Ar fi mai bine să vă întoarceţi în dormitorul Domniei Voastre, zise în timp ce o parte din el ar fi vrut să-i spună să se acopere cu o pelerină, una groasă; doar o parte din el voia asta. E… e mult prea târziu pentru stat la discuţii. Mâine. La lumina zilei.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare şi zise:

— Aţi preluat deja din obiceiurile necioplite ale celor din Tear, Senior Dragon? Sau poate că această rezervă e obişnuită la oamenii de prin Ţinutul celor Două Râuri. Noi nu suntem atât de… solemni… în Mayene.

— Domniţa mea… încercă el să pară mai solemn, iar dacă ei nu îi plăcea solemnitatea, era exact ce îşi dorea el; sunt promis lui Egwene al'Vere, Domniţă.

— Te referi la acea Aes-Sedai, Senior Dragon? Desigur, dacă este cu adevărat o Aes-Sedai. E destul de tânără – poate prea tânără – pentru a purta inelul şi şalul.

Berelain vorbea despre Egwene de parcă aceasta ar fi fost o copiliţă, deşi ea însăşi nu putea fi decât cu cel mult un an

mai mare decât Rand, iar el era doar cu puţin peste doi ani mai în vârstă decât Egwene.

— Senior Dragon, nu doresc să intru la mijloc. Luaţi-o în căsătorie, dacă este o Ajah Verde. Nici nu m-aş gândi vreodată să aspir la rolul de soţie a Seniorului Dragon. Mă iertaţi dacă am mers prea departe, însă, după cum v-am spus, noi nu suntem atât de… solemni în Mayene. Vă pot spune Rand?

Rand se surprinse suspinând cu regret. În momentul în care menţionase mariajul cu Dragonul Renăscut, ochii ei sclipiseră, o mică schimbare în privire, care dispăruse imediat. Dacă ea nu se gândise la asta până atunci, cu siguranţă că de acum avea s-o facă. Cu Dragonul Renăscut, nu cu Rand al'Thor; cu bărbatul din profeţii, nu cu păstorul din Ţinutul celor Două Râuri. Nu era tocmai şocat; acasă, unele fete erau moarte după cei care se dovedeau a fi cei mai rapizi sau cei mai puternici în jocurile de duminica de la Bel Tine, şi din când în când, câte o femeie punea ochii pe bărbatul cu cele mai bogate păşuni sau cele mai mari turme. Ar fi fost mai bine dacă ea şi l-ar fi dorit pe Rand al'Thor.

— E timpul să plecaţi, Domniţă, spuse el încet.

Ea veni mai aproape.

— Te văd cum mă priveşti, Rand. Vocea îi era un abur fierbinte. Eu nu sunt orice fată de la sat, agăţată de fustele mamei ei, şi ştiu că doreşti…

— Tu chiar crezi că sunt făcut din piatră, femeie?

Berelain se sperie când Rand urlă, dar la fel de repede străbătu din nou covorul pentru a ajunge la el, cu ochii săi negri ca nişte gropi adânci care puteau trage orice bărbat în ele.

— Mâinile tale arată de parcă ar fi făcute din piatră. Dacă tu crezi că trebuie să fii aspru cu mine, n-ai decât, atâta timp cât mă strângi la piept.

Îi atinse faţa; din degetele ei parcă ieşiră scântei. Fără a se gândi, Rand conduse undele încă legate de el şi brusc Berelain se împletici în spate, cu ochii larg deschişi de mirare, de parcă un zid de aer ar fi împins-o. El îşi dădu seama că era chiar aer; făcea multe lucruri, fără a-şi da seama ce face, mai

des decât credea el. Cel puţin, odată ce le făcea, de obicei îşi şi amintea cum să le facă din nou.

Forţa nevăzută mătură coji de var de pe covor, purtă cu ea roba lepădată a lui Berelain, o gheată pe care Rand o aruncase în lături când se dezbrăcase, şi un scaun roşu pentru încălţat, pe care se afla un volum deschis din *Istoria Stâncii din Tear* de Eban Vandes. În acelaşi timp, Berelain fu lipită de perete. La o distanţă sigură de el. Rand legă unda – nu putea găsi o altă denumire pentru ceea ce tocmai făcuse – şi nu avu nevoie să se mai protejeze cu scutul nevăzut. Preţ de o clipă, privi la ce făcuse, până când fu sigur că avea să poată repeta acest lucru. Părea folositor, mai ales felul cum legase unda.

Cu ochii săi negri încă larg deschişi, Berelain încercă să simtă, cu mâinile tremurânde, închisoarea invizibilă ce o ţinea în strânsoare. Chipul femeii era aproape la fel de alb ca şi cămaşa ei scurtă de mătase. Scaunul, gheata şi cartea se aflau la picioarele ei împreună cu roba.

— Cu mult regret vă spun că nu vom mai putea vorbi decât în public, Domniţă. Regreta cu adevărat. Indiferent de motivele ei, era foarte frumoasă. „Arde-m-ar focul, sunt un neghiob”; spuse asta fără a-şi da seama de ce o spusese – pentru că se gândise la frumuseţea ei sau pentru că se simţea vinovat că o alungase. De fapt, ar fi mai bine dacă aţi face în aşa fel încât să plecaţi înapoi în Mayene cât mai curând. Vă promit că Tear nu le va mai face necazuri celor din Mayene niciodată. Aveţi cuvântul meu de onoare.

Era o promisiune valabilă doar cât ar fi trăit el, poate doar cât ar fi durat şederea lui în Stâncă, dar trebuia să-i ofere ceva. Un acoperământ pentru orgoliul ei rănit, un dar pentru a o ajuta să-i treacă frica.

Dar ea reuşise deja să-şi controleze frica, cel puţin în aparenţă. Pe chipul ei se putea vedea sinceritate, fără vreo intenţie de seducţie.

— Iertare. M-am purtat necuviincios. Nu am vrut să jignesc. La mine în ţară o femeie poate să-şi exprime deschis gândurile faţă de un bărbat, sau viceversa. Rand, trebuie să înţelegi că eşti un bărbat chipeş, înalt şi puternic. Eu aş fi cea

făcută din piatră dacă nu te-aş admira din această cauză. Te rog, nu mă goni de lângă tine! Ţi-o cer în genunchi, dacă vrei.

Se aşeză în genunchi graţios, de parcă ar fi făcut un pas de dans. Prin faptul că îl privea nemişcată, arăta că avea sufletul deschis, că nu avea nici o intenţie ascunsă. Dar, pe altă parte, când se aplecase trăsese şi mai mult în jos de rochia ei, până când se afla în pericolul de a cădea cu totul.

— Te rog, Rand!

Chiar şi protejat de golul din jur, cum era el, se holbă în continuare la ea; şi nu avea nimic a face cu frumuseţea ei sau cu faptul că era aproape dezbrăcată. În fine, măcar parţial. Dacă Protectorii Stâncii ar fi fost măcar pe jumătate la fel de motivaţi ca femeia asta, măcar pe jumătate la fel de credincioşi, nici zece mii de Aieli nu ar fi reuşit să ia cu asalt Stânca.

— Sunt flatat, Domniţă, rosti el. Credeţi-mă, chiar sunt. Dar nu ar fi drept faţă de dumneavoastră. Nu vă pot oferi ceea ce meritaţi, adăugă Rand, spunându-şi în acelaşi timp în sine: „Să creadă ce-o vrea din asta”.

Afară, în întuneric, cântă un cocoş. Spre mirarea lui Rand, Berelain făcu brusc ochii mari. Îşi deschise gura şi, deşi îşi încordase gâtul, nu putu ţipa. Rand se întoarse şi scoase la vedere sabia galben-roşiatică.

În partea opusă a camerei, dintr-o oglindă cu suport, îşi văzu propria imagine: un tânăr înalt cu părul roşcovan şi ochi cenuşii, îmbrăcat doar în nişte izmene din pânză albă şi ţinând în mână o sabie ca scoasă din foc. Imaginea ieşi din oglindă şi păşi pe covor, ridicând sabia în aer.

„Chiar am înnebunit, îşi spuse Rand, în timp ce gândurile îi alunecară până la marginea Hăului. Nu! A văzut-o şi ea. E adevărat!”

Văzu ceva cu coada ochiului. Se întoarse fără a se mai gândi şi folosi poziţia Luna-Răsare-deasupra-Apei. Lama trecu prin siluetă – silueta sa – care tocmai ieşise dintr-o oglindă atârnată pe perete. Silueta tremură, se răspândi în aer în mii de firicele şi dispăru. Imaginea lui Rand apăru din nou în oglindă şi scoase mâinile pe marginea acesteia în exact acelaşi moment. Simţi ceva mişcându-se în fiecare oglindă

din cameră.

Înfipse disperat sabia în oglindă. Sticla argintie se făcu ţăndări; se părea, însă, că imaginea se spărsese mai întâi. Lui Rand i se păru că aude un ţipăt îndepărtat în capul său; chiar vocea sa, pălind din ce în ce mai mult. Şi chiar în momentul în care se împrăştiau cioburile, lovi cu toată forţa Puterii. Oglinzile din încăpere explodară fără zgomot şi covorul se umplu de cioburi. Ţipătul ce pălea în capul său se auzea cu ecou, iar pielea i se făcu de găină. Era vocea lui. Îi venea greu a crede că nu era el cel care scotea acele zgomote.

Se răsuci, pentru a se confrunta cu imaginea care reuşise să iasă din oglindă, exact în momentul în care aceasta se pregătea să-l atace folosind poziţia Opriţi-Stâncile-care-Cad-de-pe-Munte. Silueta se dădu înapoi, iar Rand îşi dădu brusc seama că aceasta nu era singura. În timp ce el spărsese oglinzile, alte două imagini reuşiseră să iasă afară. Acum îi stăteau în faţă, trei copii ale sale, în cel mai mic detaliu, cu tot cu cicatricea de pe şold. Toate trei se holbau la el, cu feţele schimonosite de ură şi dispreţ. Doar ochii le păreau goi, lipsiţi de viaţă. Rand nici nu avu răgaz să respire, că acestea se şi năpustiră asupra lui. Făcu un pas în lateral, tăindu-se la picioare în sticla de pe jos. Din mişcare în mişcare, mergea mereu în lateral, încercând să se confrunte cu fiecare în parte. Se folosi de tot ceea ce învăţase să facă cu sabia din antrenamentul zilnic cu Lan, Străjerul lui Moiraine.

Dacă toate cele trei imagini ar fi luptat împreună, dacă s-ar fi susţinut în luptă, Rand ar fi fost mort după primul minut; însă fiecare lupta cu el în parte, ca şi cum celelalte nici n-ar fi existat. Chiar şi aşa, nu putu să ţină piept săbiilor; în doar câteva minute, sângele începu să i se prelingă pe faţă, pe piept, pe braţe. Vechea rană se deschise, sporind baia de sânge care îi acoperise lenjeria. Aveau atât îndemânarea, cât şi înfăţişarea sa, şi erau trei contra unul. Mesele şi scaunele erau pe rând răsturnate, iar preţioasele porţelanuri oferite de oamenii din Seminţia Mării se făceau ţăndări pe covor.

Rand simţi că îşi pierde forţa. Nu avea nici o rană gravă, în afară de cea veche, dar toate la un loc… Nu-i trecu prin cap nici o secundă să strige după ajutor la Aielul din spatele uşii.

Pereţii groşi ar fi înăbuşit chiar şi un strigăt de moarte. Orice trebuia făcut, trebuia să facă drumul singur. Lupta înfăşurat în răceala lipsită de simţăminte a Hăului, dar frica începea să-i dea târcoale.

Sabia lui Rand alunecă pe lângă adversarul său şi răni unul dintre chipuri fix sub ochi – Seniorul Dragon tresări; era faţa *lui* – proprietarul se dădu înapoi, astfel încât să evite o lovitură mortală. Din rană începu să ţâşnească sânge, iar gura şi bărbia adversarului îşi schimbară culoarea în roşu aprins; dar faţa ciopârţită nu îşi schimbă expresia, iar ochii goi nici măcar nu clipiră. Îi dorea moartea lui Rand, la fel cum un om înfometat doreşte mâncare.

„Chiar nu îi poate răpune nimic?” Deşi Rand reuşise să le pricinuiască răni tuturor celor trei imagini, sângele ce ţâşnea din ele nu părea să le încetinească, aşa cum îl încetineau pe el. Încercau să evite sabia lui, dar nu păreau să îşi fi dat seama că erau rănite. „Măcar de şi-ar da seama, gândi el. Pe Lumină, dacă sângele curge, trebuie să-i pot doborî cumva! Trebuie!”

Avea nevoie de o clipă de răgaz ca să-şi tragă sufletul, ca să se adune. Brusc, se aruncă pe pat, rostogolindu-se dintr-o margine într-alta. Mai mult simţi decât văzu cum săbiile sfâşiau lenjeria de pe pat, cât pe ce să nimerească în carnea sa. Şovăind, Rand ateriză în picioare şi se agăţă cu mâinile de o masă mică, pentru a-şi recăpăta echilibrul. Vasul strălucitor, de argint suflat cu aur, care se afla pe masă, se clătină. Una din dublurile sale se urcase pe pat împrăştiind penele de gâscă în timp ce păşea cu grijă, cu sabia în gardă. Celelalte două se apropiară din lături, în continuare fără a ţine cont una de cealaltă, fiind concentrate doar asupra Dragonului Renăscut. Ochii lor sclipeau precum sticla.

Brusc, Rand simţi o durere cumplită în mâna pe care o ţinea sprijinită de masă. Una din copiile sale, nu mai mare de cincisprezece centimetri, îşi trase înapoi sabia micuţă. În mod instinctiv, el apucă imaginea înainte ca aceasta să-l poată răni din nou. Copia se zvârcolea în pumnul său şi scrâşnea din dinţi. Rand începu să simtă că se mişcă ceva prin toată camera. Imagini miniaturale începură să iasă cu sutele din

bucăţile de sticlă argintie. Mâna îi amorţi şi deveni din ce în ce mai rece, de parcă acea imagine mică îi absorbea toată căldura. Căldura din saidin începu să crească în interiorul său; un val îi invadă capul, iar căldura îi cuprinse mâna de gheaţă.

Brusc, mica imagine explodă ca un balon, iar Rand simţi ceva intrând el – în urma exploziei – poate că o fărâmă din forţa ce îi mai rămăsese. Intră în convulsii, în timp ce părea a fi lovit de mici impulsuri de energie.

Când îşi ridică puţin capul – întrebându-se cum de nu era mort – imaginile pe care le zărise mai înainte dispărură. Celelalte trei, mai mari, se clătinau, de parcă forţa sa sporită le-ar fi afectat. Şi totuşi, când îşi înălţă privirea, cele trei îşi găsiră echilibrul, parcă mai sigure.

Rand se dădu înapoi şi se gândi cu furie, în timp ce ameninţa cu sabia când o imagine, când alta. Dacă ar fi continuat să lupte cu ele ca până atunci, aveau să-l omoare mai devreme sau mai târziu. Era sigur de asta, la fel cum era sigur că sângera. Dar se părea că imaginile erau legate între ele. Pe cea mică o absorbise – gândul acesta deplasat îl dezgustă, dar cu siguranţă asta se întâmplase – şi nu numai că declanşase venirea celorlalte, dar le afectase şi pe cele mari, cel puţin pentru un moment. Dacă ar fi putut face acelaşi lucru uneia, era posibil să le distrugă pe toate trei.

Numai gândul că trebuia să le absoarbă îi provoca greaţă, dar nu exista altă cale. „Nu cunosc metoda asta. Cum oi fi făcut-o? Lumină, spune-mi ce am făcut!” Trebuia să se lupte cu una dintre ele, să o atingă măcar; era sigur de asta. Dar dacă ar fi încercat să se apropie atât de mult, i s-ar fi înfipt la fel de repede trei săbii în el. „Sunt imagini. Dar cât de mult mai sunt imagini?”

Cu speranţa că nu făcea o neghiobie – iar dacă făcea, nu mai conta că ar fi putut muri din această cauză – făcu să-i dispară sabia. Era gata să o facă să apară în exact acelaşi moment, însă atunci când sabia sa ca scoasă din foc se făcuse nevăzută, la fel se întâmplase şi cu celelalte. Preţ de o clipă, se putu citi confuzia pe cele trei copii ale feţei sale, una fiind sfârtecată. Dar înainte ca el să apuce să prindă una dintre imagini, acestea îl atacară şi căzură cu toţii la pământ

într-o harababură de mâini şi picioare contorsionate, ce se rostogolea pe covorul acoperit de cioburi.

Rand fu cuprins de răceală. Mâinile şi picioarele îi amorţiră, apoi oasele, până când aproape că nu mai simţi bucăţile de oglindă şi cioburile de porţelan ce i se învârteau în carne. Un sentiment de panică umplu golul din jurul său. Era posibil să fi făcut o greşeală fatală. Aceste imagini erau mai mari decât cea pe care o absorbise, şi sorbeau şi mai multă căldură din el. Şi nu numai căldură. Pe măsură ce trupul îi devenea tot mai rece, ochii cenuşii sticloşi care îl priveau prinseră viaţă. Era perfect conştient că, dacă ar fi murit, lupta nu s-ar fi terminat. Cele trei imagini s-ar fi luptat una cu alta până când ar fi rămas doar una în picioare, şi aceea ar fi căpătat viaţa lui, amintirile lui, ar fi fost chiar *el.*

Se lupta cu încăpăţânare, forţându-se mai tare pe măsură ce îi slăbeau puterile. Se ţinea strâns de saidin şi încerca să se umple de căldura sa. Chiar şi forţa spurcată, ce îi întorcea stomacul pe dos, era bine-venită acum, deoarece cu cât o simţea mai tare, cu atât se umplea de saidin mai mult. Dacă stomacul său se mai putea împotrivi însemna că era încă viu, şi dacă era viu putea să se lupte. „Dar cum? Cum? Cum am făcut?” se întrebă el, în timp ce saidin îl cuprindea, până când avu impresia că, dacă ar fi supravieţuit în faţa atacatorilor săi, ar fi fost, până la urmă, consumat de Putere. „Cum am făcut-o?” Tot ce putea face era să se ţină strâns de saidin, şi să încerce să-atingă… să se forţeze să…

Una dintre cele trei dispăru – Rand o simţi cum alunecă în el; era ca şi cum ar fi căzut de la mare înălţime direct pe pământ – şi apoi celelalte două în acelaşi timp. Impactul îl aruncă pe spate, unde rămase privind tavanul acoperit cu ornamente din aur; rămase întins comod pe spate, comod pentru că încă mai respira.

Puterea încă pulsa în fiecare fibră a fiinţei sale. În acel moment îşi dorea să verse toate bucatele pe care le mâncase vreodată. Se simţea atât de viu, încât, prin comparaţie, viaţa fără saidin părea o umbră. Simţea mirosul de ceară al lumânărilor, şi de ulei de lampă. Simţea fiecare fir al covorului pe care era întins. Simţea fiecare rană, fiecare tăietură,

fiecare zgârietură, fiecare vânătaie. Dar se ţinea strâns de saidin.

Unul dintre Rătăciţi îl atacase. Sau toţi în acelaşi timp. Trebuia să fi fost ei; dacă nu cumva era deja liber Cel Întunecat, caz în care nu credea că ar fi putut scăpa atât de uşor. Aşa că rămase legat de Adevăratul Izvor. „Numai dacă nu cumva am făcut-o eu. Oare pot urî atât de mult ceea ce sunt, încât să încerc să-mi iau viaţa? Fără a-mi da seama? Pe Lumină, trebuie să învăţ să mă controlez. Trebuie!”

Se ridică anevoie în picioare. Merse şchiopătând până la piedestalul pe care era aşezată Callandor, lăsând urme de sânge pe covor. Era acoperit în sângele a sute de tăieturi. Ridică sabia şi suprafaţa sticloasă a acesteia începu să strălucească, în timp ce Puterea curgea prin ea. Sabia care nu e Sabie. Lama ei, aparent făcută din sticlă, putea tăia la fel de bine ca şi oţelul cel mai de soi, însă Callandor nu era cu adevărat o sabie, ci o reminiscenţă a Vârstei Legendelor, un sa’angreal. Cu ajutorul unuia dintre puţinele angreal, cunoscute ca rămase după Războiul Umbrei şi după Frângerea Lumii, se puteau conduce unde ale Puterii Supreme ce l-ar fi transformat în cenuşă pe cel care conducea, dacă n-ar fi avut sabia. Cu un sa’angreal şi mai rar, undele puteau fi crescute cu mult peste cele ce puteau fi conduse cu un angreal, la fel de mult pe cât un angreal putea să le crească peste limita de conducere în gol. Iar Callandor, care putea fi folosită doar de către un bărbat şi care era legată de Dragonul Renăscut prin trei mii de ani de legende şi profeţii, era unul dintre cele mai puternice sa’angreal făurite vreodată. Având pe Callandor în mână, Rand ar fi putut să dărâme zidurile unei cetăţi dintr-o singură lovitură. „Ei au fost. Trebuie să fi fost ei.”

Dintr-odată îşi dădu seama că Berelain nu scosese nici un zgomot. Temându-se pe jumătate să nu o găsească moartă, se întoarse. Încă aşezată în genunchi, Berelain tresări. Femeia îşi trăsese roba pe ea, înfăşurând-o în jurul ei ca o armură sau ca un zid de apărare. Albă ca varul la faţă, îşi atinse buzele cu limba.

— Care dintre ei…? înghiţi în sec şi începu din nou…

Care…? dar nu reuşi să termine ce voia să zică.

— Sunt singurul, spuse el blând. Cel faţă de care te purtai de parcă ţi-ar fi fost logodnic.

Vorbi astfel pentru a o linişti, poate să o facă să şi zâmbească – cu siguranţă că o femeie care se dovedise puternică precum ea, ar fi putut zâmbi, chiar şi în faţa unui bărbat plin de sânge –, însă ea se aplecă înainte şi îşi lipi fruntea de podea.

— Îmi cer umil iertare că v-am ofensat şi v-am mâhnit, Senior Dragon, zise Berelain, respirând foarte repede, cu o voce care într-adevăr părea umilă şi speriată, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Vă rog să uitaţi ofensa pe care v-am adus-o şi să mă iertaţi! Nu vă voi mai deranja niciodată. Vă jur, Domnia Voastră Senior Dragon! Jur pe numele mamei mele şi pe Lumina ce mi-e martoră.

Rand dădu drumul undei legate; zidul invizibil ce o ţinuse pe femeie captivă dispăru fluturându-i puţin roba.

— Nu e nimic de iertat, spuse el cu grijă; se simţea foarte obosit. Mergi în pace.

Ea se ridică, puţin nehotărâtă, şi întinse o mână în faţă, răsuflând uşurată când văzu că nu simte nimic. Ridicându-şi poalele robei, începu să-şi croiască drum pe covorul acoperit de bucăţi de sticlă, făcând să trosnească cioburile sub talpa papucilor săi de catifea. Aproape de uşă, ea se opri şi se întoarse cu mare greutate către el, însă fără a-l putea privi în ochi.

— Voi trimite Aielul aici, dacă doriţi. Aş putea trimite după o Aes-Sedai, să vină să vă îngrijească rănile.

„Acum probabil că ar vrea să fie mai degrabă în aceeaşi cameră cu un Myrddraal sau cu Cel Întunecat însuşi decât aici, dar nu e o fricoasă”, îşi spuse Rand pentru sine.

— Îţi mulţumesc, spuse el încet, dar nu. Aş aprecia dacă nu ai povesti nimănui despre cele petrecute aici. Nu încă. Voi face eu ce trebuie făcut… „*Trebuie* să fi fost Rătăciţii.”

— Precum porunceşte Domnia Voastră, Senior Dragon, răspunse ea şi făcu o reverenţă scurtă, grăbindu-se să iasă afară, cu teama, poate, că el ar fi putut să se răzgândească şi să n-o mai lase să plece.

— Mai degrabă chiar Cel Întunecat, murmură el, în timp ce uşa se închidea în spatele ei.

Rand merse şchiopătând până la marginea patului, se aşeză pe cufăr şi o puse pe Callandor pe genunchii săi, şi îşi lăsă mâinile pe lama ei. Cu ea în mână, chiar şi unul dintre Rătăciţi s-ar fi temut de el. Peste câteva momente avea să trimită după Moiraine, ca să-i îngrijească rănile. Peste câteva momente avea să-i vorbească Aielului de afară, devenind din nou Dragonul Renăscut. Dar pentru moment, tot ce voia era să stea şi să-şi amintească de un păstor numit Rand al'Thor.

3 Imaginea din oglindă

În ciuda orei târzii, o mulţime de oameni mergeau grăbiţi de-a lungul coridoarelor largi ale Stâncii, ca un flux regulat de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în negrul şi auriul slugilor Stâncii sau în livreaua vreunui Înalt Senior. La răstimpuri se întâmpla să apară câte un Protector sau doi, cu capul dezgolit şi neînarmaţi, unii dintre ei purtând haine desfăcute. Atunci când se apropiau de Perrin şi Faile, slugile se înclinau sau făceau reverenţe, apoi mergeau mai departe, grăbiţi şi aproape fără a se opri. Cei mai mulţi soldaţi tresăreau la vederea lor. Unii se plecau din obişnuinţă, cu mâna la inimă, însă, atunci când era să grăbească pasul pentru a se îndepărta, nici unul nu părea să facă excepţie.

Din trei sau patru lămpi doar câte una era aprinsă. În porţiunile slab luminate dintre suporturile înalte, umbrele ascundeau detaliile tapiseriilor şi fereau de priviri cuferele sprijinite din loc în loc de ziduri. Cel puţin aşa arătau lucrurile pentru alţi ochi decât cei ai lui Perrin. Ochii săi luceau ca aurul pe acele culoare întunecate. Mergea repede de la o lampă la alta şi se uita în jos atunci când nu era bine luminat. Majoritatea celor din Stâncă aflaseră, într-un fel sau altul, despre culoarea stranie a ochilor săi. Bineînţeles, nici unul dintre ei nu pomenea acest lucru. Până şi Faile părea să presupună că acea culoare avea de-a face cu legătura lui cu o femeie Aes-Sedai, un fapt ce trebuia acceptat ca atare, nicidecum explicat. Chiar şi aşa, de fiecare dată când îşi dădea seama că un străin îi remarcase ochii strălucind în întuneric, simţea o furnicătură pe spate. Atunci când îşi înfrânau vorbele, tăcerea nu făcea decât să sublinieze faptul că el era aparte.

— Aş vrea să nu se uite la mine în felul ăsta, bodogăni el atunci când un Protector cărunt, părând să aibă de două ori vârsta sa, aproape că o luă la goană odată ce îl depăşi. De parcă le-ar fi frică de mine… Nu m-au mai privit niciodată în vreun fel ciudat; în felul ăsta în nici un caz. De ce nu or fi toţi oamenii ăştia în paturile lor?

O femeie care ducea un şomoiog şi o găleată schiţă o reverenţă şi trecu mai departe cu capul plecat.

Cu braţul pe după braţul său, Faile îi aruncă o privire.

— Credeam că gărzile n-au ce căuta în această parte a Stâncii decât atunci când sunt la datorie. Dar e un moment prielnic să strângă în braţe vreo slujnică în jilţul unui senior, prefăcându-se poate că ei înşişi sunt seniorul şi doamna, în timp ce aceştia dorm. Probabil că se tem să nu-i pârăşti. Cât despre slugi, treburile lor se fac, în cea mai mare parte, pe timp de noapte. Cui i-ar plăcea să se împiedice ziua de ele, în timp ce mătură şi lustruiesc pe-aici?

Perrin dădu din cap cu neîncredere. Pesemne că Faile era în măsură să vorbească despre astfel de lucruri, cunoscându-le din casa tatălui ei. Un negustor avut ţinea fără îndoială slugi şi gărzi pentru căruţele sale. Cel puţin oamenii aceştia nu erau treji din cauză că ar fi păţit acelaşi lucru ca şi el. Dacă lucrurile ar fi stat astfel, ei nu ar mai fi zăbovit prin Stâncă, ci ar fi fugit numaidecât. Oare de ce fusese doar el ţinta? Gândul că va fi nevoit să îl confrunte pe Rand nu îi surâdea, însă trebuia să afle adevărul. Faile fu nevoită să mărească pasul pentru a nu rămâne în urmă.

Oricât de minunat ar fi părut, interiorul Stâncii, cu tot aurul, ciopliturile fine şi intarsiile sale, fusese gândit pentru vreme de război în aceeaşi măsură ca şi exteriorul. Fante prin care duşmanii ar fi putut fi loviţi se deschideau în tavane la fiecare intersecţie de coridoare. Alte guri de tragere nefolosite, destinate tirului cu săgeţi, dădeau în săli prin locuri de unde putea fi acoperit un întreg culoar. Cei doi urcau scări curbate şi înguste una după alta, fiecare fiind încastrată în perete sau izolată în vreun alt fel, fantele pentru săgeţi păzind şi aici coridoarele de dedesubt. Nici una dintre aceste măsuri nu îi oprise, fireşte, pe Aieli, primii duşmani care reuşiseră vreodată să treacă de zidul exterior.

Tropăind în sus pe una dintre scări – Perrin nu îşi dăduse seama că tropăiau, deşi, dacă Faile nu ar fi fost agăţată de braţul lui, ar fi mers chiar mai repede – simţi un damf de transpiraţie stătută şi o urmă de parfum dulceag, însă nu le dădu atenţie. Era preocupat de ceea ce avea să îi spună lui

Rand: „De ce ai încercat să mă ucizi? Deja ai început să înnebuneşti?” Nu exista nici o modalitate mai simplă de a pune întrebarea, iar răspunsurile pe care le aştepta nu puteau fi nici ele simple.

Păşind într-un coridor întunecat aproape de vârful Stâncii, se trezi în spatele unui Înalt Senior şi a două dintre gărzile personale ale nobilului. Numai Protectorilor le era permis să poarte armură atunci când se aflau în Stâncă, însă cei trei indivizi aveau săbii prinse la brâu. Bineînţeles că asta nu era ceva neobişnuit, însă prezenţa lor aici, la acest cat, ascunşi de umbre, scrutând lumina puternică de la capătul îndepărtat al coridorului, nu era deloc un fapt obişnuit. Lumina venea dinspre odăile care-i fuseseră date lui Rand. Sau, mai degrabă, luate. Sau în care, poate, fusese împins de Moiraine.

Cu toate că Perrin şi Faile nu făcuseră nici un efort să-şi înăbuşe zgomotul paşilor, cei trei bărbaţi erau atât de concentraţi, încât nici unul dintre ei nu-i observă pe nou-veniţi de la început. Apoi însă, una din cele două gărzi îmbrăcate în uniformă albastră îşi răsuci gâtul, ca şi cum ar fi vrut să scape de un cârcel; văzându-i, rămase cu gura căscată. Înăbuşindu-şi o exclamaţie de surpriză, individul se întoarse cu faţa la Perrin, asigurându-se că avea sabia la îndemână. Celălalt fu doar cu o clipă mai încet. Amândoi erau încordaţi, pregătiţi, însă ochii lor îi evitau pe ai lui Perrin, alunecând în toate direcţiile. Răspândeau un miros acru de frică. Acelaşi lucru se putea spune şi despre înaltul Senior, atâta că frica sa era bine ţinută în frâu.

Înaltul Senior Torean, cu barba sa neagră şi ascuţită, vârstată de fire cărunte, se mişca molatic, ca şi cum s-ar fi aflat la un bal. Trase din mânecă o batistă înmuiată într-un parfum mult prea dulce şi îşi tamponă nasul borcănat, care, în comparaţie cu urechile părea mai degrabă mic. Haina fină de mătase, cu manşete de satin roşu, nu făcea decât să îi pună în evidenţă chipul comun. Se uită scurt la straiele simple ale lui Perrin, după care îşi tamponă din nou nasul, înainte de a-şi pleca uşor capul.

— Să te scalde Lumina! spuse el politicos. Privirea sa întâlni galbenul ochilor lui Perrin şi se îndreptă brusc în altă

parte, deşi expresia feţei rămase aceeaşi. Pot să sper că faceţi bine? îngăimă el, poate cam prea politicos.

Puţin îi păsa lui Perrin de tonul Seniorului Torean, însă interesul cu care acesta o cerceta pe Faile din cap până-n picioare îl făcu să îşi încleşteze pumnii. Cu toate acestea, reuşi să îşi păstreze cumpătul.

— Să te scalde Lumina, Înalt Senior Torean, îi răspunse. Mă bucur să văd că daţi o mână de ajutor la paza Seniorului Dragon. Unii dintre dumneavoastră ar putea să fie deranjaţi de faptul că Rand se află aici.

Seniorul Torean ridică din sprâncenele subţiri.

— Profeţia s-a împlinit, iar Tear şi-a îndeplinit menirea. Poate că Dragonul Renăscut va conduce Stânca Tear spre un destin încă şi mai măreţ… Cine ar dori să se împotrivească? Însă ceasul e înaintat. Vă urez noapte bună.

Îi aruncă din nou o privire lui Faile, strânse din buze, apoi se îndepărtă, străbătând holul cu paşi mai repezi decât ar fi fost nevoie. Lăsă în urmă lumina anticamerei, iar gărzile sale îl urmară ca nişte câini bine dresaţi.

— Nu era nevoie să te porţi într-un fel atât de lipsit de bună-cuviinţă, spuse Faile pe un ton controlat şi distant, de îndată ce înaltul Senior se îndepărtă îndeajuns. Ai vorbit de parcă aveai limba de oţel îngheţat. Dacă ai de gând să rămâi aici, ar fi bine să înveţi să te înţelegi cu Seniorii.

— Se uita la tine de parcă ar fi vrut să te legene pe genunchi; şi nu în felul în care ar face-o un tată.

Faile pufni:

— Nu e primul bărbat care se uită la mine. Dacă ar fi avut îndrăzneala să meargă mai departe, aş fi putut să îl pun la punct dintr-o singură privire crâncenă. Nu am nevoie să vorbeşti în locul meu, Perrin Aybara!

Cu toate acestea, nu părea să-i fi displăcut complet. Se uită după Torean, scărpinându-şi barba, în timp ce înaltul Senior şi gărzile sale dispărură după un colţ îndepărtat. Se întreba cum de nu asudă de moarte Seniorii din Tear.

— Ai observat, Faile? Câinii ăia de pază ai lui nu şi-au desprins mâinile de pe săbii până nu s-au aflat la zece paşi depărtare de noi.

— Poate că prietenia Dragonului Renăscut nu îţi mai garantează la fel de multă protecţie ca pe vremuri.

Nu încerca să îi sugereze din nou să plece, cel puţin nu prin cuvinte, însă, fără îndoială, asta spuneau ochii ei. Lui îi era mai uşor să nu ia în seamă această sugestie nerostită decât i-ar fi fost dacă ar fi rostit-o.

Înainte ca ei să ajungă la capătul coridorului, Berelain ieşi în grabă din luminile strălucitoare ale anticamerei, strângând cu ambele braţe în jurul său o rochie albă şi subţire. Dacă întâia Doamnă din Mayene ar fi mers doar cu puţin mai repede, s-ar fi putut spune că alerga.

Ca să îi arate lui Faile că putea fi pe cât de civilizat şi-ar fi dorit ea, Perrin făcu o plecăciune adâncă pe care era sigur că nici Mat nu ar fi putut-o întrece. În schimb, Faile înclină scurt capul şi îndoi uşor un genunchi, gest pe care Perrin abia dacă îl observă. Când Berelain trecu pe lângă ei grăbită şi fără să le arunce o singură privire, mirosul fricii crud şi pătrunzător, amintind de o rană purulentă, îi făcu nările să freamăte. Pe lângă a ei, frica Seniorului Torean părea nimic. Aceasta era o panică vecină cu nebunia de abia ţinută în frâu. Perrin se îndreptă încet de spate, privind cercetător în urma ei.

— Îţi clăteşti ochii? întrebă Faile blând.

Atent încă la Berelain şi întrebându-se ce o împinsese atât de aproape de nebunie, răspunse fără să se gândească:

— Mirosea a…

Seniorul Torean ieşi deodată dintr-un coridor lateral şi o prinse de braţ pe Berelain. Se vedea că rostise un şuvoi de vorbe, însă Perrin nu izbuti să desluşească mai mult de câteva cuvinte răzleţe, ceva legat de faptul că doamna era prea mândră, şi de protecţia pe care se oferea să i-o acorde Torean. Ea îi răspunse scurt, tranşant şi chiar mai neinteligibil, vorbind cu bărbia ridicată în sus. Eliberându-se cu brutalitate din strânsoare, Cea Dintâi din Mayene se îndepărtă, cu spatele drept şi părând mai stăpână pe sine. Când dădu să o urmeze, Torean îl zări pe Perrin, care privea scena. Tamponându-şi nasul cu batista, înaltul Senior dispăru în coridorul lateral.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar mirosi a Parfumul Zorilor,

spuse Faile pe un ton sumbru. Pe ea nu o interesează să ia urma unui urs, oricât de bine ar şedea blana lui spânzurată pe un perete. Ea vânează soarele.

Perrin se încruntă la ea.

— Soarele? Un urs? Ce spui acolo?

— Mergi singur mai departe. Cred că până la urmă mă voi retrage în patul meu.

— Faci cum doreşti, spuse el, însă credeam că eşti la fel de nerăbdătoare ca şi mine să afli ce s-a întâmplat.

— Nu prea cred. Nu mă voi preface că sunt nerăbdătoare să îl cunosc pe Rand, Dragonul Renăscut, de vreme ce m-am ferit de lucrul ăsta atâta timp. Iar acum sunt chiar mai puţin dornică să îl cunosc. Nu mă îndoiesc că voi doi veţi avea o conversaţie plăcută în lipsa mea. Mai ales dacă este şi vin.

— Nu are nici o noimă ce spui, mormăi Perrin, trecându-şi o mână prin păr. Dacă vrei să te culci, fie, însă mi-aş dori să spui lucruri din care să înţeleg şi eu ceva.

Preţ de câteva clipe, ea studie faţa lui Perrin, apoi îşi muşcă brusc buza, făcându-l să creadă că se abţinea să nu râdă.

— O, Perrin, uneori mă gândesc că inocenţa îmi place la tine cel mai mult.

Fără îndoială, în glasul său se simţea o umbră de ironie.

— Du-te la prietenul tău, Dragonul, şi povesteşte-mi dimineaţă cum a fost – atât cât vei dori să îmi destăinui.

Îi trase capul în jos şi îi atinse uşor buzele cu un sărut, apoi o luă la fugă înapoi pe coridor la fel de repede ca sărutul.

Scuturând din cap, Perrin privi după ea până când ajunse, fără să îl întâlnească pe Torean, la scări. Uneori părea că vorbeşte o altă limbă. Porni şi el către lumini.

Anticamera era o sală rotundă, lată de cincizeci de paşi. O sută de lămpi aurite atârnau, pe lanţuri de aur, de tavanul înalt. Coloane de piatră roşie lustruită formau un inel în centrul încăperii, iar podeaua părea o dală compactă de marmură neagră vrâstată cu auriu. Pe vremuri, aceasta fusese anticamera odăilor regelui, în zilele când Tear încă mai avea regi, înainte ca Artur Aripă-de-Şoim să supună întreaga întindere de la Osia Lumii la Oceanul Aryth unuia singur. Regii

din Tear nu s-au mai întors pe tron la căderea imperiului lui Aripă-de-Şoim, iar aceste apartamente nu mai fuseseră locuite de atunci, timp de o mie de ani, decât de şoareci răscolind praful. Nici un Înalt Senior nu adunase vreodată destulă putere pentru a îndrăzni să le ia în stăpânire.

Un cerc de cincizeci de Protectori stăteau smirnă în centrul sălii, cu pieptarele de oţel şi coifurile lucitoare, cu suliţele aplecate toate la exact acelaşi unghi. Aşezaţi cu feţele în fiecare direcţie, trebuiau să ţină orice străin la depărtare de actualul stăpân al Stâncii. Comandantul lor, un căpitan care se distingea prin cele două pene albe scurte de pe coif, era doar cu puţin mai relaxat. Stătea într-o poziţie plină de mândrie inspirată de datoria sa, cu o mână pe plăselele sabiei şi cu cealaltă sprijinită în şold. Şi aceştia aveau cu toţii un aer temător şi nesigur, ca nişte oameni care, deşi trăiau la poalele unei stânci gata să se prăvălească peste ei, aproape că reuşiseră să se convingă că nu va cădea niciodată. Cel puţin nu în noaptea aceea. Cel puţin nu în ora următoare.

Perrin trecu pe lângă ei, bocănind din cizme. Căpitanul dădu să îl oprească, apoi ezită văzând că Perrin nu se opreşte să dea socoteală. Ştia, bineînţeles, cine era el; cel puţin ştia la fel de bine ca orice locuitor din Tear. Un tovarăş de drum al femeilor Aes-Sedai, prieten al Seniorului Dragon. Nu era omul pe care să îl încurce un simplu comandant al Protectorilor Stâncii. Datoria de a păzi bârlogul Dragonului nu însemna practic mai nimic, iar căpitanul ştia pesemne, deşi nu ar fi recunoscut-o nici pentru sine, că el şi mândra sa armură lustruită nu erau decât de decor. Gărzile adevărate erau cele pe care le întâlni Perrin atunci când trecu de coloane şi se apropie de uşile ce dădeau spre odăile lui Rand.

Stătuseră atât de nemişcate în spatele coloanelor încât păreau a se contopi cu piatra, deşi pantalonii şi tunicile lor – colorate în nuanţe de gri şi cafeniu, menite să le facă de nevăzut în Pustie – aici ieşeau în evidenţă de îndată ce se mişcau. Şase Fecioare ale Lăncii, femei Aiel care aleseseră o viaţă războinică în locul întemeierii unui cămin, se puseră între el şi uşi ca şi cum ar fi alunecat pe pardoseală cu cizmele lor uşoare încinse cu şireturi până la genunchi. Pentru

nişte femei erau înalte, cea mai înaltă fiind cu abia o palmă mai scundă decât el, înnegrite de soare, cu părul retezat scurt, blonde sau roşcate. Două dintre ele ţineau arcuri curbate de os, cu săgeţile la îndemână. Celelalte purtau scuturi de piele tăbăcite, mici şi rotunde, şi câte trei sau patru suliţe scurte fiecare – scurte, însă cu vârfuri suficient de lungi ca să intre într-un om şi să iasă pe cealaltă parte.

— Nu cred că te pot lăsa să intri, spuse o femeie cu părul ca para focului, părând că zâmbeşte pentru a mai îndulci tonul cuvintelor. Aielii nu obişnuiau să rânjească la fel de mult ca alţii, sau, în general, să lase să li se citească vreo emoţie pe chip. Cred că nu vrea să vadă pe nimeni în noaptea asta, continuă ea.

— Ba am de gând să intru, Bain.

Neluând în seamă suliţele, o apucă de braţe. În acel moment fu cu neputinţă totuşi să ignore suliţele, de vreme ce vârful uneia i se proptise convingător în gât. O altă femeie, mai blonda Chiad, ridică şi ea brusc suliţa de cealaltă parte a gâtului său, ca şi cum cele două ar fi fost gata să se întâlnească drept la mijlocul beregatei lui. Celelalte femei nu făceau altceva decât să privească, încrezătoare în faptul că Bain şi Chiad puteau să se descurce foarte bine. Totuşi, el stăruia.

— N-am vreme să mă cert cu tine. Nu că i-ai asculta pe oamenii care o fac, din câte îmi amintesc. Am să intru.

O ridică pe Bain, cât de grijuliu putu, şi o dădu la o parte din drum.

Ar fi fost de ajuns ca Chiad să răsufle în direcţia suliţei sale şi aceasta ar fi vărsat sângele nefericitului, însă după ce îşi holbă a mirare ochii de un albastru întunecat, Bain îşi retrase brusc suliţa.

— Ţi-ar plăcea să înveţi un joc numit Sărutul Fecioarelor, Perrin? Cred că ai putea fi un jucător bun. În cel mai rău caz, ai învăţa ceva nou.

Una dintre celelalte râse zgomotos. Vârful suliţei lui Chiad se desprinse de gâtul său.

Trase adânc aer în piept, sperând că nimeni nu va observa că era prima oară când reuşea să facă asta din clipa

în care fusese atins de suliţe. Nu îşi acoperiseră feţele – *shoufele* le atârnau încolăcite ca nişte eşarfe întunecate în jurul gâturilor – însă nu ştia dacă Aielii erau obligaţi să facă acest lucru înainte de a ucide, doar că odată ce îşi acopereau faţa erau pregătiţi să o facă.

— Să o lăsăm, poate, pe altă dată, răspunse el politicos.

Rânjeau toate de parcă Bain ar fi spus ceva amuzant, iar faptul că el nu înţelegea nimic făcea parte din glumă. Thom avea dreptate. Un bărbat putea să înnebunească încercând să înţeleagă femeile, de orice naţie sau condiţie socială ar fi fost ele; aşa grăise Thom.

În timp ce Perrin întindea mâna după mânerul auriu în formă de leu cabrat al uşii, Bain adăugă:

— A ta să fie vina. Până acum a dat afară persoane pe care majoritatea oamenilor le-ar considera o companie cu mult mai încântătoare decât tine.

„Bineînţeles, Berelain, cugetă el deschizând uşa. De aici venea. În noaptea asta totul se învârte în jurul…”

Cea Dintâi din Mayene i se şterse din minte de îndată ce privi în cameră. Oglinzi sfărâmate atârnau de pereţi, iar duşumeaua era acoperită cu sticlă spartă, cioburi de porţelan şi pene ieşite din saltelele sfârtecate. Cărţi deschise zăceau printre scaune şi bănci răsturnate. Rand şedea la piciorul patului, sprijinit de unul din stâlpii de la colţuri, cu ochii închişi şi mâinile lipsite de vlagă aşezate peste Callandor, pe care o ţinea pe genunchi. Arăta de parcă ar fi făcut o baie de sânge.

— Aduceţi-o pe Moiraine! se răsti Perrin la femeile Aiel.

Mai era Rand în viaţă? Dacă era, avea nevoie de leacurile femeilor Aes-Sedai pentru a trăi în continuare.

— Spuneţi-i să se grăbească!

Auzi voci surprinse în spatele său, iar apoi sunetul unor picioare încinse cu cizme moi alergând.

Rand îşi ridică uşor capul. Părea să aibă o mască de sânge spoită pe chip.

— Închide uşa.

— Moiraine va fi aici în curând, Rand. Fii liniştit. O să…

— Închide uşa, Perrin.

Şuşotind între ele, femeile Aiel se încruntară, dar se

dădură în lături. Perrin trase şi el uşa, amuţind astfel o întrebare strigată a ofiţerului cu pene albe.

Sticla scrâşni sub cizmele sale cât traversă covorul până la Rand. Rupse o fâşie dintr-un cearşaf alb sfârtecat sălbatic şi o apăsă pe rana din coasta acestuia. Mâinile lui Rand se încleştară pe sabia transparentă atunci când simţi apăsarea, iar apoi se înmuiară aproape instantaneu. Zgârieturi şi tăieturi îl acopereau din creştet până-n tălpi; cioburi mici şi ascuţite străluceau în multe dintre răni. Perrin ridică din umeri neputincios. Nu ştia ce altceva să facă decât să o aştepte pe Moiraine.

— Fie ca Lumina să ne arate ce ai încercat să faci, Rand! Arăţi de parcă ai fi încercat să te jupoi singur. Şi aproape că ai reuşit să mă omori şi pe mine.

Pentru o clipă, crezu că Rand nu avea de gând să îi răspundă.

— Nu eu, spuse Rand într-un târziu, aproape în şoaptă. Ci unul dintre Rătăciţi.

Perrin încercă să îşi relaxeze muşchii pe care nici nu-şi amintea să îi fi încordat vreodată. Îi vorbise lui Faile despre Rătăciţi, nu fără greutate, însă în general încercase să nu se gândească la ce ar putea să facă ei atunci când aveau să afle unde era Rand. Dacă unul dintre ei ar reuşi să îl distrugă pe Seniorul Dragon, acela s-ar ridica deasupra tuturor celorlalţi atunci când Cel Întunecat ar fi descătuşat. Cel Întunecat liber şi Ultima Bătălie pierdută înainte măcar de a fi purtată.

— Eşti sigur? rosti Perrin, la fel de încet.

— Trebuie să fi fost unul din ei, Perrin. Trebuie…

— Dacă unul dintre ei m-a atacat pe mine ca şi pe tine… Unde este Mat, Rand? Dacă ar fi în viaţă, şi a trecut prin ceea ce am trecut eu, ar avea aceleaşi gânduri ca şi mine. Că ai fost tu. Ar fi ajuns deja aici ca să te scuture un pic.

— Sau poate ar galopa deja pe un cal spre porţile oraşului.

Rand se strădui să stea drept. Rănile uscate se crăpară şi sângele începu să îi şiroiască din nou pe piept şi umeri.

— Dacă e mort, Perrin, ai face bine să te îndepărtezi cât de mult poţi de mine. Cred că tu şi Loial aveţi dreptate în ceea ce priveşte lucrul ăsta. Se opri o clipă, scrutându-l pe

Perrin. Probabil că tu şi Mat vă doriţi să nu mă fi născut niciodată. Sau cel puţin să nu mă fi văzut pe mine vreodată.

Nu avea nici un rost să se ducă să vadă cum stau lucrurile; dacă i se întâmplase ceva lui Mat, acum era deja prea târziu. Şi avea impresia că bandajul improvizat pe care îl ţinea apăsat pe rana lui Rand putea fi lucrul care să îl ţină în viaţă până la venirea lui Moiraine.

— Nu pare să îţi pese dacă nu cumva a fugit *cu adevărat.* Lasă-mă pe mine în pace. Şi el e important. Ce ai de gând să faci dacă a plecat? Sau dacă e mort, Lumina să ne păzească.

— Să fac ceea ce ei se aşteaptă mai puţin.

Ochii lui Rand arătau ca pâcla de dimineaţă care ascunde răsăritul, gri-albăstrui, cu o strălucire febrilă. Vocea sa avea ascuţişul unui cuţit.

— Asta trebuie să fac, în orice caz. Lucrul la care nimeni nu se aşteaptă.

Perrin trase încet aer în piept. Rand avea dreptul să aibă mintea rătăcită. Nu era un semn de început de nebunie. Trebuia să înceteze să caute semne de nebunie. Acele semne urmau să apară cât de curând, iar aşteptarea lor nu putea decât să îl umple de încordare.

— Ce înseamnă asta? întrebă el încet.

Rand închise ochii.

— Ştiu doar că trebuie să îi iau prin surprindere. Să-i iau pe toţi prin surprindere, murmură el aspru.

Una dintre uşi se deschise, dezvăluind un bărbat Aiel înalt, cu părul roşcat uşor grizonant. În spatele său penele ofiţerului se bălăngăneau în timp ce se certa cu Fecioarele; acesta tot nu încetase să se ciondănească cu ele, când Bain împinse uşa.

Rhuarc scrută camera cu ochii săi de un albastru-închis, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească duşmani ascunşi după vreo draperie sau scaun răsturnat. Căpetenia de clan a Aielilor Taardad nu avea nici o armă la vedere, în afară de un cuţit cu lama lată care-i atârna la brâu, dar purta cu el autoritatea şi încrederea de sine ca pe nişte arme, discret, dar la fel de sigur ca şi când ar fi fost puse în teacă alături de cuţit. Dar *shoufa* sa atârna pe umăr; oricine aflase câte ceva

despre Aieli ştia cât de periculoşi erau când aveau la îndemână eşarfa cu care-şi puteau acoperi faţa.

— Netrebnicul ăla de ofiţer de afară a trimis vorbă comandantului său că s-a întâmplat ceva aici, spuse Rhuarc, şi zvonurile au început deja să apară ca ciupercile după ploaie. Se spun toate grozăviile: ba că cei din Turnul Alb încearcă să te ucidă, ba că Ultima Bătălie se poartă chiar în această încăpere.

Perrin dădu să vorbească; Rhuarc îl opri, ridicându-şi mâna.

— M-am întâlnit cu Berelain, care arăta de parcă i s-ar fi dezvăluit ziua în care va muri, şi mi-a spus totul. Şi pare a fi adevărat, cu toate că nu am crezut-o.

— Am trimis după Moiraine, spuse Perrin. Rhuarc dădu din cap; desigur că Fecioarele îi spuseseră tot ce ştiau.

Rand izbucni într-un hohot puternic de râs.

— I-am spus să-şi ţină gura. Se pare că Seniorul Dragon nu domneşte asupra celor din Mayene.

Râsul său părea mai degrabă fals.

— Am fiice care sunt mai în vârstă decât femeia aia, zise Rhuarc. Nu cred că va mai spune nimănui. Eu zic că ar vrea să uite tot ce s-a întâmplat în seara asta.

— Iar eu aş dori să ştiu ce s-a întâmplat, spuse Moiraine, strecurându-se în cameră.

Subţirică şi zveltă cum era, Rhuarc se înălţa deasupra ei la fel de mult ca şi bărbatul care o urmase la intrarea în cameră – Lan, Străjerul ei –, deşi tot această femeie Aes-Sedai domina încăperea. Probabil că alergase, întrucât ajunsese foarte repede, dar acum era la fel de liniştită ca un lac îngheţat. Era foarte greu să tulburi seninătatea lui Moiraine. Rochia sa de mătase albastră avea un guler înalt legat cu un şnur şi manşete acoperite cu o catifea de culoare închisă, dar căldura şi umezeala nu păreau să o deranjeze. O piatră albastră fină strălucea în lumină, atârnând de un lănţişor auriu ce îi era prins în părul negru. Astfel se putea vedea clar lipsa celui mai mic strop de sudoare pe fruntea femeii.

Ca de fiecare dată când se întâlneau, privirile de gheaţă ale lui Lan şi Rhuarc aproape că făcură scântei. Cu puţin gri

pe la tâmple, părul negru al lui Lan era legat cu un şnur împletit din piele. Faţa îi părea cioplită în piatră, fiind toată numai netezimi aspre şi colţuri, iar sabia de la şold parcă ar fi făcut parte din corpul său. Perrin nu era sigur care din cei doi bărbaţi era mai periculos, dar era de părere că diferenţa era atât de mică, încât nu valora nici cât negru sub unghie.

Străjerul îşi întoarse privirea către Rand.

— Credeam că eşti destul de mare ca să te poţi bărbieri şi singur, fără să te ţină cineva de mână.

Rhuarc zâmbi, un zâmbet vag, dar primul pe care Perrin îl văzuse la acesta în prezenţa lui Lan.

— E încă tânăr. Va învăţa el.

Lan îi aruncă o privire Aielului, apoi îi întoarse zâmbetul, la fel de vag.

Moiraine privi scurt şi dispreţuitor spre cei doi bărbaţi. Fără a da impresia că-şi număra paşii în timp ce-şi croia drum pe covor, ea călca atât de uşor, ţinându-şi poalele rochiei, încât nici un ciob de sticlă nu i se spărgea sub pantofi. Ochii săi cercetau odaia în lung şi în lat, iar Perrin era ferm convins că femeia reţinea şi cele mai mici lucruri. Îl examină pe acesta câteva momente – el nu îi întâlni privirea adâncă; ştia destule, încât nu stărui asupra lui prea mult – se năpusti însă cu privirea asupra lui Rand, ca o avalanşă mută, ca de mătase, rece şi necruţătoare.

Perrin îşi lăsă mâna să cadă şi se dădu din calea ei. Cârpa mototolită rămase agăţată de rana lui Rand, ţinută de sângele închegat. Acesta era mânjit din cap şi până în picioare de dâre negricioase, de la sângele care începuse să se usuce. Aşchiile de sticlă care îi erau înfipte în piele străluceau în lumina lămpii. Moiraine atinse cu vârful degetelor cârpa îmbibată cu sânge, apoi îşi trase mâna îndărăt, de parcă s-ar fi răzgândit înainte de a se uita sub aceasta. Perrin se întreba cum de această femeie Aes-Sedai îl putea privi pe Rand fără a tresări, dar expresia de pe faţa ei nu se schimbă. Mirosea uşor a săpun parfumat de trandafiri.

— Măcar eşti în viaţă, spuse ea cu o voce melodioasă, dar rece. Povestea poate să mai aştepte. Încearcă să atingi Adevăratul Izvor.

— De ce? întrebă Rand cu o voce temătoare. Nu mă pot vindeca singur, chiar de-aş şti cum să Tămăduiesc. Nimeni nu poate. Măcar atâta ştiu şi eu.

Într-o clipă, Moiraine păru gata să izbucnească, cu toate că ar fi fost neobişnuit, dar la fel de repede deveni de un calm profund, de netulburat.

— Doar o parte din forţa pentru Tămăduire vine de la cel care o face. Puterea îl poate ajuta pe cel ce urmează a fi Tămăduit. Fără aceasta, vei petrece ziua de mâine ţintuit la pat şi poate la fel şi poimâine. Acum, lasă-te condus de Putere, dacă poţi, dar nu o folosi. Păstreaz-o în tine. Foloseşte-o doar dacă ai neapărată nevoie.

Nu trebui să se aplece prea mult pentru a atinge Callandor. Rand mişcă sabia de sub mâna ei.

— S-o păstrez în mine, zici; părea gata să pufnească în râs. Prea bine.

Nu se întâmplă nimic din punctul de vedere al lui Perrin; nu că s-ar fi aşteptat. Rand stătea în faţa lui Moiraine şi o privea ca supravieţuitorul unei lupte pierdute. Ea mai că nu clipea. Îşi frecă degetele în palmă de două ori, de parcă nici nu şi-ar fi dat seama că o făcuse.

După o vreme, Rand oftă.

— Nici măcar nu pot ajunge în Hău. Mi se pare că nu reuşesc să mă concentrez.

Sângele care începuse să i se usuce pe faţă se crăpă, când el încercă să schiţeze un zâmbet.

— Nu înţeleg de ce, zise el, în timp ce un firicel roşu şi gros i se prelinse pe lângă ochiul drept.

— Atunci am să fac aşa cum am făcut întotdeauna, spuse Moiraine, şi cuprinse capul lui Rand cu mâinile, fără să-i pese de sângele ce i se scurgea printre degete.

Rand sări în picioare gâfâind zgomotos, de parcă i-ar fi supt cineva tot aerul din plămâni, şi îşi încovoie spatele astfel încât capul aproape că scăpă din strânsoarea femeii. Una din mâini i se zbătu violent într-o parte, degetele i se descleştară şi i se încordară atât de tare încât păreau a se rupe; cealaltă mână apucă mânerul lui Callandor, muşchii fiind cuprinşi de convulsii. Tremura ca o cârpă prinsă într-o furtună. Coji

negricioase de sânge închegat şi bucăţi de sticlă căzură pe cufăr şi pe podea, forţate să iasă din tăieturile ce începuseră să se închidă şi să se vindece.

Perrin se cutremură, de parcă el ar fi fost cel prins în acea furtună. Mai văzuse Tămăduiri şi altădată, ba chiar mai puternice şi mai groaznice, doar că nu îi plăcea să vadă cum se folosea Puterea şi să ştie că era folosită. Poveşti despre Aes-Sedai, spuse de paznici de-ai negustorilor şi de vizitii, i se întipăriseră în minte cu mulţi ani înainte de a o cunoaşte pe Moiraine. Rhuarc răspândi un puternic miros neplăcut. Numai Lan luă aceasta ca pe un fapt firesc. Lan şi Moiraine.

La fel de repede precum începuse, se şi termină. Moiraine îşi retrase mâna, iar Rand se prăbuşi şi se agăţă de stâlpul de pat pentru a putea rămâne în picioare. Era greu de spus ce apucase mai hotărât: stâlpul de pat sau sabia. Când Moiraine încercă să ia sabia pentru a o putea pune la loc pe perete, acesta o trase înapoi hotărât.

Femeia strânse din buze pentru moment; se mulţumi să ridice cârpa de pe rana lui, şi o folosi ca să şteargă o parte din dârele din jurul acesteia. Vechea rană era din nou o cicatrice delicată. Celelalte răni dispăruseră pur şi simplu. Sângele aproape uscat care încă îl acoperea ar fi putut fi al altcuiva.

Moiraine se încruntă.

— Tot nu vrea să răspundă, murmură ea, jumătate pentru sine. Nu se va vindeca pe deplin.

— Asta mă va băga în mormânt, nu-i aşa? o întrebă cu blândeţe, apoi cită: „Sângele său se va împrăştia pe stâncile din Shayol-Ghul pentru a salva omenirea”.

— Citeşti prea mult, spuse ea aspru, şi înţelegi prea puţin.

— Înţelegi tu mai mult? Dacă da, spune-mi şi mie.

— Încearcă doar să-şi găsească drumul, spuse Lan deodată. Nimănui nu-i place să alerge înainte orbeşte când ştie că undeva în faţa sa există o prăpastie.

Perrin tresări surprins. Lan nu o contrazicea pe Moiraine aproape niciodată, sau cel puţin nu într-un loc în care cineva putea să audă. Totuşi, el şi Rand începuseră să petreacă ceva timp împreună, antrenându-se cu sabia.

Ochii negri ai lui Moiraine scăpărară, dar ea spuse doar:

— Trebuie să meargă să se odihnească. Vrei să ceri, te rog, să se aducă apă pentru spălat şi să se pregătească alt dormitor? Are nevoie de o baie bună şi de o saltea nouă.

Lan încuviinţă şi îşi îţi capul în cealaltă încăpere, vorbind încet:

— Voi dormi aici, Moiraine.

Dând drumul stâlpului de pat, Rand se ridică, înfipse vârful lui Callandor în covorul acoperit de mizerie şi îşi propti ambele mâini în mânerul acesteia. Nu avea să observe nimeni că se sprijinea puţin în sabie.

— N-am să mai fiu fugărit. Nici din pat n-are cine să mă mai scoată.

— Tai ’shar Manetheren, murmură Lan.

De data aceasta, până şi Rhuarc păru surprins şi, chiar dacă Moiraine auzise cum Străjerul îl complimentase pe Rand, nu reacţionă în nici un fel. Se uita fix la Rand, cu faţa blândă, dar cu scântei în ochi. Rand zâmbea uşor zeflemitor, de parcă s-ar fi întrebat ce ar trebui să încerce în continuare.

Perrin se furişă spre uşă. Dacă Rand şi femeia Aes-Sedai aveau de gând să-şi măsoare orgoliile, el prefera să fie în altă parte. Lui Lan părea să nu-i pese; era greu să-ţi dai seama, din atitudinea sa, cu spatele drept, dar relaxat. Putea să fie atât de plictisit, încât să adoarmă în picioare, sau putea fi gata să-şi scoată sabia; înfăţişarea sa sugera fie una, fie cealaltă, fie amândouă. Rhuarc stătea aproape la fel, doar că el avea ochii aţintiţi la uşă.

— Rămâi pe loc!

Moiraine nu îşi întoarse privirea de la Rand, iar degetele sale desfăcute rămaseră îndreptate undeva între Perrin şi Rhuarc, deşi Perrin se opri totuşi în loc. Rhuarc ridică din umeri şi îşi încrucişă braţele.

— Încăpăţânat, bombăni Moiraine. Prea bine; de data aceasta se adresase lui Rand. Dacă vrei să stai aşa până te prăbuşeşti, poţi folosi timpul rămas înainte de a cădea lat ca să-mi spui ce s-a întâmplat aici. Nu te pot învăţa, dar dacă îmi spui, poate că îmi voi da seama cu ce ai greşit. Cu greu, dar poate că voi reuşi. Trebuie să înveţi să o stăpâneşti, spuse ea cu o voce ascuţită; şi nu mă refer doar la situaţii de acest fel.

Dacă nu înveţi să stăpâneşti Puterea, aceasta te va ucide. Ştii asta. Ţi-am spus-o de prea multe ori. Trebuie să tragi învăţăminte singur. Trebuie să cauţi asta în tine.

— Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să supravieţuiesc, spuse Rand cu o voce uscată. Ea îşi deschise gura, dar el continuă să vorbească: Crezi că aş putea să conduc şi să nu-mi dau seama? Nu am făcut-o în timp ce dormeam. S-a întâmplat când eram treaz. Se clătină, dar îşi recăpătă echilibrul, sprijinindu-se în sabie.

— Nici măcar tu n-ai putea conduce altceva în afară de Spirit, în timp ce dormi, spuse Moiraine liniştită, iar asta nu s-a făcut prin Spirit. Voiam să te întreb ce s-a întâmplat cu adevărat.

Perrin simţi că îl trec toate apele cât timp Rand îşi spuse povestea; securea fusese şi-aşa un lucru îndeajuns de rău, însă măcar securea era ceva ce putea fi atins, ceva real. Dar să sară la tine propria imagine din oglindă… Fără să-şi dea seama, îşi mişcă picioarele, pentru a evita să calce pe vreun ciob de sticlă.

De îndată ce începu să vorbească, Rand privi cufărul din spatele său, de parcă nici nu l-ar fi observat. După o clipă, bucăţile de sticlă argintie de pe capacul cufărului se împrăştiară pe covor ca şi când ar fi fost împinse de o mătură invizibilă. Rand schimbă o privire cu Moiraine, apoi se aşeză încet şi continuă. Perrin nu era sigur care dintre ei curăţase capacul cufărului. Berelain nu apărea în povestea lui Rand.

— Trebuie să fi fost unul dintre Rătăciţi, încheie Rand relatarea. Poate Sammael. Spuneai că se află în Illian. Doar dacă nu cumva unul dintre ei se află aici în Tear. Ar putea Sammael să ajungă din Illian în Stâncă?

— Nici dacă ar avea-o asupra sa pe Callandor, îi spuse Moiraine. Există limite. Sammael e doar un om, nu Cel Întunecat.

Doar un om? Nu era o descriere prea bună, se gândea Perrin. Un om care putea să conducă, dar care cumva reuşise să nu-şi piardă minţile; cel puţin nu încă, din câte se ştia. Un om poate la fel de puternic ca şi Rand, dar câtă vreme Rand încerca să înveţe ceva nou, Sammael deja îşi cunoştea bine

toate înzestrările. Un om care petrecuse trei mii de ani în temniţa Celui Întunecat, un om care alesese singur să treacă de partea Umbrei. Nu. „Doar un om” nu spunea mai nimic despre Sammael sau despre oricare dintre Rătăciţi, fie ei bărbaţi sau femei.

— Atunci unul dintre ei se află aici în oraş.

Rand îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-l de încheietura mâinii, dar se ridică brusc în picioare şi îi privi pe cei din încăpere.

— Nu mă voi mai lăsa fugărit. Voi fi eu vânătorul, îl voi găsi – sau o voi găsi – şi voi…

— Nu e unul dintre Rătăciţi, îl întrerupse Moiraine. Nu cred. A fost prea simplu. Şi prea complicat.

Rand vorbi calm:

— Fără ghicitori, Moiraine! Dacă nu un Rătăcit, atunci cine? Sau ce?

Pe faţa acestei femei Aes-Sedai se putea citi faptul că ar fi putut distruge totul cu o singură privire, dar şovăia, căutând cel mai bun răspuns. Nu puteai şti dacă era nesigură în legătură cu răspunsul sau în legătură cu ce ar trebui să dezvăluie şi ce nu.

— În timp ce se slăbesc peceţile temniţei Celui Întunecat, spuse ea după o vreme, e probabil inevitabil ca o… miasmă… să se strecoare chiar şi cât timp el încă este captiv. La fel ca bulele de aer care se ridică de pe fundul unui heleşteu de la vreun hoit. Dar aceste baloane vor fi purtate prin Pânză până când se vor lipi de firul vieţii şi se vor sparge.

— Pe Lumină! îi scăpă lui Perrin fără să vrea.

Moiraine îşi întoarse privirea către el.

— Vrei să spui că ceea ce i s-a întâmplat lui… lui Rand va începe să se întâmple tuturor?

— Nu tuturor. Cel puţin, nu încă. La început cred că vor fi doar câteva bule, care se vor strecura prin crăpăturile la care poate ajunge Cel Întunecat. Mai târziu, cine ştie? Şi la fel cum *ta’verenii* răsucesc firele vieţii din Pânza din jurul lor, am o bănuială că *ta’verenii* s-ar putea să atragă aceste bule mai mult ca oricine.

Se putea vedea în ochii ei că ştia de faptul că Rand nu

fusese singurul care avusese un coşmar pe viu. Un zâmbet vag, care dispăru aproape înainte ca Perrin să-l vadă, îi spuse că avea îngăduinţa să nu zică nimic dacă nu voia să afle ceilalţi. Dar ea ştia.

— Totuşi, în lunile ce urmează – sau chiar anii următori, dacă vom avea norocul să mai avem atâtea zile – mă tem că destui oameni vor vedea lucruri care le vor albi părul, dacă vor supravieţui.

— Mat! spuse Rand. Ştii cumva dacă e…? E cumva…?

— Voi afla în curând, răspunse Moiraine liniştită. Ceea ce e făcut nu poate fi desfăcut, dar putem avea speranţă.

Fără a lua în seamă tonul ei, Perrin simţi că lucrurile nu stăteau prea bine, până când Rhuarc spuse:

— E bine. Sau era. L-am văzut în timp ce veneam încoace.

— Unde se ducea? întrebă Moiraine cu o voce tăioasă.

— Mi se pare că se ducea spre aşezămintele servitorilor, spuse Aielul; ştia că cei trei sunt *ta'vereni,* dacă nu cumva mai mult, şi îl ştia pe Mat destul de bine încât să adauge: nu spre grajduri, Aes-Sedai! În cealaltă direcţie, spre râu. Şi nu există bărci la docurile din Stâncă.

El nu se poticni la cuvinte precum „barcă” sau „doc”, deşi în Pustie astfel de lucruri existau doar în poveşti. Moiraine încuviinţă din cap, de parcă tocmai la asta se aştepta. Perrin dădu din cap dezaprobator; ea era atât de obişnuită să-şi ascundă gândurile adevărate, încât părea să le tăinuiască din instinct.

Deodată una dintre uşi se deschise şi Bain şi Chiad se strecurară înăuntru, fără a avea suliţele asupra lor. Bain purta un vas mare şi o carafă din care ieşeau aburi. Chiad avea sub braţ câteva prosoape împăturite.

— De ce aduceţi *voi* toate acestea? ceru să afle Moiraine.

— Nu a vrut să intre, spuse Chiad ridicând din umeri.

Rand scoase un hohot scurt de râs.

— Până şi servitorii ştiu destule încât să stea departe de mine. Puneţi-le oriunde.

— Ţi se scurge timpul, Rand, spuse Moiraine. Locuitorii din Tear au început să se obişnuiască, într-un fel, cu tine şi nimeni nu se teme de ceva cunoscut la fel de mult ca de ceva

străin. Câte săptămâni sau zile trebuie să mai treacă, până când cineva va încerca să-ţi înfigă o săgeată în spate sau să-ţi pună otravă în mâncare? Sau până când unul dintre Rătăciţi va ataca, sau până când o altă bulă se va strecura prin Pânză?

— Nu încerca să mă sperii, Moiraine!

Rand era murdar de sânge, pe jumătate dezbrăcat, şi se putea ţine pe picioare mai mult datorită sabiei, dar reuşi să rostească aceste cuvinte cu autoritate şi calm:

— Nu voi fugi nici de dragul tău.

— Alege-ţi calea cât mai curând, spuse ea. Şi de data aceasta, pune-mă la curent cu ceea ce ai de gând. Înţelepciunea mea nu te poate ajuta, dacă tu îmi refuzi ajutorul.

— Ajutorul tău? spuse Rand obosit. Îl primesc. Dar eu voi hotărî, nu tu.

Se uită la Perrin de parcă ar fi încercat să-i spună ceva fără cuvinte, ceva ce nu voia să ajungă la urechile celorlalţi. Perrin n-avea nici cea mai vagă idee ce era. După o clipă Rand oftă; capul i se plecă puţin.

— Vreau să dorm. Plecaţi, toţi! Vă rog! Vom vorbi mâine, spuse el, iar ochii săi îl fixară din nou pe Perrin, întărind cuvintele ce ar fi vrut să i le spună.

Moiraine traversă camera şi se îndreptă spre Bain şi Chiad. Iar cele două femei Aiel se apropiară astfel încât să audă doar ele ce avea aceasta să le spună. Perrin auzi doar un zumzet şi se întrebă dacă nu cumva ea folosea Puterea ca să nu se poată trage cu urechea. Că doar ştia cât de fin era auzul lui. Bănuielile lui Perrin se adeveriră când Bain şopti ceva înapoi şi el tot nu înţelese. Femeia Aes-Sedai nu făcuse, în schimb, nimic în privinţa mirosului său. Femeile Aiel îl priveau pe Rand în timp ce ascultau, iar Perrin le mirosi îngrijorarea. Nu le era frică, dar era ca şi cum Rand ar fi fost un animal mare care putea deveni periculos dacă nu păşeai cu grijă. Moiraine se întoarse către Rand.

— Vom vorbi mâine. Nu poţi să stai aşa, aşteptând să ţi se pună sacul peste cap.

Rand nu apucă să-i răspundă căci ea se îndrepta deja spre

uşă. Lan îl privi pe acesta de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar o urmă fără vreun cuvânt.

— Rand? spuse Perrin.

— Facem ce trebuie făcut. Rand nu îşi ridică privirea de la mânerul lucios în care se sprijinea cu mâinile. Cu toţii facem ce trebuie făcut.

Perrin îi mirosi frica. Încuviinţă din cap şi îl urmă pe Rhuarc, ieşind din încăpere. Moiraine şi Lan nu se mai zăreau. Ofiţerul se holba la uşă de la zece paşi, încercând să dea impresia că distanţa era alegerea lui şi că nu avea nimic de a face cu femeile Aiel care îl priveau. Perrin îşi dădu seama că celelalte două Fecioare încă se mai aflau în dormitor. Auzi voci din cameră.

— Plecaţi, spuse Rand obosit. Lăsaţi lucrurile acelea jos şi plecaţi.

— Dacă poţi să stai în picioare, spuse Chiad, aşa vom face. Trebuie doar să stai în picioare.

Se auzi zgomot de apă turnată într-un vas.

— Am mai avut grijă de răniţi, îl asigură Bain cu o voce liniştitoare. Şi obişnuiam să-i spăl pe fraţii mei când erau mici.

Rhuarc închise uşa şi întrerupse vocile.

— Văd că nu vă purtaţi cu el la fel cum o fac cei din Tear, spuse Perrin încet. Fără plecăciuni şi linguşeli. Nu cred că am auzit pe nici unul dintre voi să-i spună Senior Dragon.

— Dragonul Renăscut e o profeţie a udarilor, spuse Rhuarc. Al nostru este Cel-Care-Vine-cu-Zorile.

— Credeam că e unul şi acelaşi lucru. Altfel, de ce ai mai fi venit în Stâncă? Nici în ruptul capului nu îmi schimb convingerea că voi, Aielii, sunteţi Neamul Dragonului, exact aşa cum spun profeţiile. E ca şi cum ai fi recunoscut-o deja, chiar dacă nu vrei să o spui cu voce tare.

— În Profeţiile voastre, căderea Stâncii şi dobândirea sabiei Callandor sunt puse pe seama Renaşterii Dragonului, zise Rhuarc fără a lua în seamă vorbele lui Perrin. Profeţia noastră spune doar că Stânca trebuie să cadă înainte ca să apară Cel Care Vine cu Zorile şi să ne ducă înapoi la ceea ce a fost al nostru. S-ar putea să fie vorba de unul şi acelaşi, dar cred că nici Înţeleptele n-ar putea să spună cu siguranţă.

Dacă Rand este cel ales, sunt lucruri pe care încă trebuie să le facă pentru a o dovedi.

— Ce anume? întrebă Perrin.

— Dacă el este cel ales, va şti şi va face ce trebuie. Dacă nu, căutarea noastră continuă, spuse Aielul, iar ceva nedesluşit din vocea lui îi zgârie urechile lui Perrin.

— Şi dacă nu e el cel pe care îl căutaţi? Ce faceţi atunci, Rhuarc?

— Mergi şi dormi liniştit şi în siguranţă, Perrin!

În timp ce Rhuarc se îndepărtă, păşind pe marmura neagră, cizmele sale uşoare nu scoaseră nici un sunet. Ofiţerul încă stătea cu ochii aţintiţi undeva pe lângă Fecioare, mirosind a frică, fără a putea să-şi ascundă furia şi ura de pe faţă. Dacă Aielii hotărau că Rand nu e Cel-Care-Vine-cu-Zorile… Perrin privi faţa ofiţerului şi îşi imagină că Fecioarele nu erau acolo şi că în Stâncă nu era nici un Aiel, şi se cutremură. Trebuia să se asigure că Faile se hotărâse să plece. Era singurul lucru pe care putea să-l facă. Trebuia să se hotărască să plece fără el.

4 Sfori

Thom Merrilin presără nisip peste ce scrisese pentru a usca mai repede cerneala, apoi îl turnă cu grijă înapoi în borcan şi puse capacul. Scotocind prin hârtiile împrăştiate pe masă în teancuri dezordonate – şase lumânări de seu făceau ca focul să fie un adevărat pericol, dar el avea totuşi nevoie de lumină – alese o foaie mototolită, mânjită de o pată de cerneală. O compară cu atenţie cu ceea ce scrisese, apoi îşi mângâie satisfăcut mustaţa lungă şi albă şi îşi îngădui un zâmbet, pe chipul său tăbăcit. Până şi înaltul Senior Carleon însuşi ar fi crezut că e propriul scris.

Ai grijă. Bărbatul dumitale bănuieşte.

Doar aceste cuvinte, fără nici o semnătură. Numai de-ar putea aranja ca Înaltul Senior Teodosian să găsească biletul într-un loc unde soţia sa, Doamna Alteima, l-ar fi putut lăsa din neatenţie…

Se auzi un ciocănit în uşă, iar el tresări. De obicei, nu venea nimeni să-l vadă la ora aceea târzie din noapte.

— O clipă, strigă el, înghesuind la repezeală condeie, călimări şi câteva hârtii într-un cufăr ponosit pentru instrumente de scris. O clipă, până-mi pun o cămaşă.

Încuind cufărul, îl împinse sub masă, unde putea să treacă neobservat la o privire întâmplătoare, şi îşi aruncă ochii asupra camerei sale mici şi fără ferestre ca să vadă dacă nu cumva lăsase pe afară ceva ce nu trebuia să fie văzut. Cercuri şi mingi pentru jonglat zăceau de-a valma pe patul îngust şi nefăcut şi printre ustensilele de bărbierit de pe policioara sa, alături de vreascuri de foc şi mici obiecte de prestidigitaţie. Mantia sa de Menestrel, acoperită de petice multicolore, care fluturau, atârna de un cui în perete, împreună cu hainele de schimb şi cutiile de piele groasă în care îşi ţinea harpa şi flautul. O eşarfă roşie şi diafană de femeie era legată de cureaua cutiei de la harpă, dar aceasta ar fi putut să aparţină oricui.

Nu era sigur dacă îşi amintea cine o legase acolo; încerca să nu dea nici unei femei mai multă atenţie decât celorlalte, şi de fiecare dată o făcea cu inima uşoară şi râzând. „Fă-le să râdă, fă-le chiar să suspine, dar fereşte-te de încurcăturile amoroase”, asta era deviza sa; n-avea timp de aşa ceva. Mereu îşi spunea că n-avea timp pentru aşa ceva.

— Vin.

Cătrănit, înaintă şchiopătând spre uşă. Odinioară smulgea strigăte de admiraţie de la oamenii cărora, chiar şi când vedeau, nu le venea să creadă că un bătrân slăbănog şi cu părul alb putea să facă sărituri sau tumbe şi să stea în mâini, mlădios şi iute ca un copilandru. De când cu rana la picior, nu mai era atât de sprinten, iar asta nu-i convenea deloc. Piciorul îl durea şi mai tare când era obosit. Deschise uşa cu o smucitură şi clipi, surprins.

— Ei! Intră, Mat. Credeam că munceşti de zor, uşurând de bani pungile boiernaşilor.

— N-au mai vrut să joace în seara asta, spuse Mat cu acreală, prăvălindu-se pe taburetul cu trei picioare care era folosit ca un al doilea scaun.

Avea haina descheiată şi părul zburlit. Îşi arunca de jur împrejur ochii căprui, fără să se oprească într-un singur punct, dar sclipirea obişnuită, care arăta că flăcăul găsea ceva amuzant acolo unde nimeni altcineva nu mai vedea, lipsea în seara aceasta.

Thom se încruntă la el, gânditor. Mat nu-i călca niciodată pragul fără să arunce vreo vorbă zeflemitoare pe seama camerei sărăcăcioase. Se împăcase cu explicaţia lui Thom că faptul că dormea lângă odăile pentru servitori avea să-i ajute pe oameni să uite că venise în umbra unei Aes-Sedai, dar arareori lăsa să-i scape prilejul de a face o glumă. Mai mult, dacă înţelesese că asta era şi o garanţie că nimeni nu se putea gândi că Thom ar fi avut vreo legătură cu Dragonul Renăscut, Mat, aşa cum îl ştia, vedea pesemne în asta o dorinţă uşor de înţeles. Lui Thom îi trebuiseră doar două fraze, spuse repede într-una dintre rarele clipe când nu se uita nimeni la ei, pentru a-l face pe Rand să înţeleagă. Toată lumea îl asculta pe un Menestrel, toată lumea îl privea, dar

nimeni nu-l vedea cu adevărat şi nu-şi amintea cu cine vorbise, atâta vreme cât era doar un Menestrel, cu reprezentaţiile sale bune pentru oamenii de la ţară şi servitori, şi poate pentru amuzamentul doamnelor. Aşa vedeau cei din Tear lucrurile. La urma urmelor, totuşi nu era ca şi cum ar fi fost un bard.

Ce l-o fi neliniştit pe băiat, ca să-l aducă aici la ora asta? Probabil, una dintre cele care se lăsaseră cucerite de zâmbetul poznaş al lui Mat, femei tinere şi chiar unele îndeajuns de mature încât să nu fi căzut în plasă. Totuşi, el era hotărât să se poarte ca la o vizită obişnuită de-ale lui Mat până când flăcăul avea să spună altceva.

— Aduc tabla pentru jocul de pietre. E târziu, dar avem timp de-un joc. Nu se putu abţine şi adăugă: Vrei să facem şi rămăşag?

N-ar fi putut să joace zaruri cu Mat nici pe un bănuţ, dar la jocul de pietre era altceva; după capul său, jocul de pietre era prea ordonat şi prea bine rânduit pentru norocul nefiresc al lui Mat.

— Ce? A. Nu. E prea târziu să jucăm. Thom, ai...? S-a... întâmplat ceva aici jos?

Rezemând tabla de pietre de un picior al mesei, Thom scotoci în dezordinea de pe masă şi îşi scoase punga de tutun şi pipa cu muştiucul lung.

— Adică? întrebă el, umplând pipa şi îndesând tutunul în ea cu degetul mare. Până să răspundă Mat, avu timp să aprindă un ghemotoc de hârtie de la una dintre lumânări, să pufăie din pipă ca flacăra să prindă şi să sufle afară hârtia arsă.

— Adică, să înnebunească Rand. Nu, n-ai fi avut de ce să întrebi dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Un junghi îl făcu pe Thom să-şi schimbe poziţia umerilor, dar el suflă un vălătuc de fum albastru-cenuşiu, cât putu de liniştit, şi se aşeză, întinzându-şi în faţă piciorul şchiop.

— Ce s-a întâmplat?

Mat trase adânc aer în piept, apoi mărturisi totul dintr-o suflare:

— Cărţile de joc au încercat să mă omoare. Suprema

Înscăunată, şi Înaltul Senior, şi... N-am visat, Thom! De-asta n-au mai vrut păsăroii ăia înfumuraţi să mai joace. Le e teamă c-o să se-ntâmple din nou. Thom, mă gândesc să plec din Tear.

Junghiul îl făcu să se simtă de parcă ar fi avut numai ace de viespi pe spinare. De ce nu plecase şi el demult din Tear? Ar fi fost cu mult mai înţelept. Erau sute de sate care aşteptau un Menestrel care să le distreze şi să le uimească. Şi fiecare cu unul sau două hanuri pline de vin, în care să-şi înece amintirile. Dar, dacă ar fi plecat, Rand n-ar mai fi avut pe nimeni, în afară de Moiraine, care să-i oprească pe Înalţii Seniori să-l prindă la cotitură şi poate chiar să-i taie beregata. Ea era în stare, fireşte. Folosind alte mijloace decât el. Credea că poate. Era din Cairhien, ceea ce însemna că pesemne supsese Jocul Caselor odată cu laptele mamei. Şi putea să-l lege pe Rand cu un alt fir pentru Turnul Alb în timp ce făcea asta. Să-l prindă într-o plasă Aes-Sedai atât de puternică, încât să nu poată niciodată scăpa. Dar dacă băiatul începuse deja să înnebunească...

Neghiob, aşa se considera Thom. Neghiob pentru că rămânea amestecat în toate astea pentru un lucru care se întâmplase cu cincisprezece ani înainte. Faptul că rămăsese nu putea schimba nimic; ceea ce se întâmplase, se întâmplase. Trebuia să-l vadă pe Rand între patru ochi, chiar dacă îi spusese că trebuia să se ţină la distanţă. Poate că nimănui nu avea să i se pară ieşit din comun dacă un Menestrel cerea să interpreteze un cântec pentru Seniorul Dragon, un cântec compus special. Ştia o melodie din Kandor, puţin cunoscută – şi pe bună dreptate –, care lăuda un senior, fără nume, pentru măreţia şi curajul său, cu vorbe umflate care nu izbuteau niciodată să pomenească vreo faptă sau vreun loc anume. Fusese probabil cumpărată de un senior care nu avea fapte vrednice de a fi pomenite. Ei bine, acum avea să-i fie de folos. Dacă nu cumva Moiraine hotăra că era prea ciudat. Asta ar fi fost tot atât de rău ca şi dacă Înalţii Seniori ar fi observat. „Sunt un neghiob! Ar trebui să plec de aici în seara asta!”

Se frământa în sinea sa şi i se strângea stomacul, dar

învăţase să-şi păstreze chipul netulburat cu mulţi ani înainte să îmbrace mantia de Menestrel. Suflă trei inele de fum, unul într-altul, şi spuse:

— Te-ai tot gândit să pleci din Tear încă din ziua în care ai ajuns în Stâncă.

Proţăpit pe marginea taburetului, Mat îi aruncă o privire mânioasă.

— Şi aşa şi vreau să fac. De ce nu vii cu mine, Thom? Sunt şi sate unde se crede că Dragonul Renăscut încă n-a văzut lumina zilei, unde nimeni nu s-a mai gândit la blestematele Profeţii ale afurisitului ăstuia de Dragon de ani de zile, poate niciodată. Locuri unde se crede că Cel Întunecat e un basm din bătrâni, şi Trolocii sunt poveşti nebuneşti de-ale călătorilor, iar Myrddraalii încalecă pe umbre ca să sperie copiii. Tu ai cânta la harpă şi ţi-ai depăna poveştile, iar eu m-aş îndeletnici cu jocul de zaruri. Am putea să trăim ca nişte domni, călătorind încotro vrem, oprindu-ne unde vrem, fără să încerce nimeni să ne omoare.

Ultimele vorbe erau dureros de apropiate de adevăr. Ei bine, era un neghiob, şi cu asta, basta; trebuia doar să se descurce cu ce avea.

— Dacă într-adevăr vrei să pleci, de ce n-ai făcut-o deja?

— Moiraine mă urmăreşte, spuse Mat cu amărăciune. Şi când n-o face ea însăşi, pune pe altcineva să o facă.

— Ştiu. Femeilor Aes-Sedai nu le place să lase pe cineva să le scape odată ce au pus mâna pe el.

Era mai mult de atât, era sigur de asta, oricum mai mult decât ştia lumea, dar Mat tăgăduia aşa ceva, şi nimeni din cei care ştiau nu scotea nici o vorbă, asta dacă mai ştia cineva în afară de Moiraine. Nu prea avea importanţă. Îl plăcea pe băiat – chiar îi era dator, într-un fel –, dar Mat şi necazurile lui erau un flecuşteţ pe lângă Rand.

— Dar nu-mi vine să cred că pune pe cineva să te urmărească tot timpul.

— E cam acelaşi lucru. Întreabă mereu de mine, pe unde sunt şi ce fac. Aud şi eu vorbele. Ştii tu pe cineva care să nu-i răspundă unei Aes-Sedai când ea vrea să afle? Eu nu. E ca şi cum ar fi mereu cu ochii pe mine.

— Dacă într-adevăr ţi-ai pune mintea la contribuţie, ai putea să treci neobservat. N-am mai văzut pe nimeni la fel de bun ca tine când e vorba de furişat. Ia-o ca pe un compliment.

— Mereu apare ceva, mormăi Mat. E atâta aur de câştigat aici! Şi mai e şi o fată cu ochii mari la bucătărie căreia-i place să fie sărutată şi gâdilată, şi una dintre slujnice are părul mătăsos şi lung până-n talie, şi rotunjimile cele mai…

Tăcu de parcă îşi dăduse dintr-odată seama cât de caraghios părea.

— Te-ai gândit vreodată că poate să fie din cauză că…

— Thom, dacă aduci vorba de ta'veren, eu plec.

Thom schimbă ceea ce avea de gând să spună.

— … Că poate să fie din pricină că Rand ţi-e prieten şi nu vrei să-l laşi de izbelişte?

— Să-l las de izbelişte! Băiatul sări în picioare, răsturnând taburetul. Thom, el e Dragonul Renăscut, ce mama mă-sii! Cel puţin aşa zice şi el, şi Moiraine. Poate că este. Poate să conducă, şi are şi nenorocita aia de sabie care arată de parcar fi de sticlă. Profeţii! Nu ştiu. Dar ştiu că ar trebui să fiu la fel de nebun ca oamenii din Tear ca să rămân. Se opri. Doar nu crezi că… Nu crezi că Moiraine mă ţine aici, nu? Folosindu-se de Putere?

— Nu cred că are cum, spuse Thom încet. Ştia multe despre Aes-Sedai, îndeajuns de multe ca să-şi dea seama câte nu ştia, şi de data asta credea că avea dreptate.

Mat îşi trecu o mână prin păr.

— Thom, mă gândesc mereu la plecare, dar… simt tot felul de chestii ciudate. De parcă ar urma să se petreacă ceva. Ceva… hotărâtor; ăsta-i cuvântul potrivit. E ca şi cum aş şti că urmează să vedem artificii duminică, doar că nu ştiu ce aştept. De fiecare dată când mă gândesc prea mult la plecare, se întâmplă. Şi dintr-odată găsesc o pricină să mai rămân încă o zi. De fiecare dată, încă o afurisită de zi. Ţie nu ţi se pare lucrătură de Aes-Sedai?

Thom înghiţi cuvântul „ta'veren" şi-şi scoase pipa din gură ca să se uite la tutunul care ardea mocnit. Nu ştia prea multe despre ta'veren, dar nimeni nu mai ştia, în afară de Aes-Sedai şi poate de unii dintre Ogieri.

— Nu m-am priceput niciodată să-i ajut pe oameni să-şi rezolve problemele. „Şi pe ale mele nici atât”, se gândi el. Cu o Aes-Sedai la îndemână, i-aş sfătui pe cei mai mulţi să-i ceară ei ajutorul. „Un sfat pe care eu însumi nu l-aş urma”, îşi spuse în gând.

— Întreab-o pe Moiraine!

— Presupun că nu se pune problema, de data asta. Dar Nynaeve a fost Meştereasă la voi în Emond’s Field. Meşteresele din sate sunt obişnuite să răspundă la întrebările oamenilor şi-i ajută în necazurile lor.

Mat râse hârâit.

— Şi să o las să-mi facă iar morală despre băut şi jocurile de noroc şi...? Thom, se poartă de parc-aş avea zece ani. Uneori îmi vine să cred că încă îşi închipuie c-o să mă-nsor cu o fată cuminte şi-o să mă stabilesc la ferma tatălui meu.

— Unii bărbaţi nu s-ar plânge de o astfel de viaţă, spuse Thom încet.

— Ba eu da. Vreau mai mult decât vaci, oi şi tutun pentru tot restul vieţii mele. Vreau... Mat îşi scutură capul. Toate găurile astea din amintire. Uneori mă gândesc că, dacă le-aş putea umple, aş şti... Arde-m-ar focul, nu ştiu ce aş şti, dar ştiu că vreau să ştiu. E o ghicitoare întortocheată, nu ţi se pare?

— Cred că nici măcar o Aes-Sedai nu te-ar putea ajuta cu asta. Un Menestrel, cu atât mai puţin.

— Am spus nici o Aes-Sedai!

Thom suspină.

— Linişteşte-te, băiete! Nu asta îţi propuneam.

— Plec. Cât de repede pot să-mi adun lucrurile şi să găsesc un cal. Nici un minut mai mult.

— În miezul nopţii? E bine şi dimineaţă. Se abţinu să adauge: „Asta dacă pleci cu adevărat”. Şezi. Las-o mai moale. Facem un joc de pietre. Am o carafă de vin pe-aici, pe undeva.

Mat şovăi, aruncând o privire spre uşă. Până la urmă îşi îndreptă haina dintr-o smucitură.

— E bine şi dimineaţă. Părea nesigur, dar ridică taburetul răsturnat şi îl puse lângă masă. Dar nu vreau vin, adăugă el

aşezându-se. Se întâmplă lucruri destul de ciudate chiar şi când am mintea limpede. Vreau să simt deosebirea.

Gânditor, Thom puse tabla şi săculeţul cu pietre pe masă. Era atât de uşor să-i schimbi gândul flăcăului! Era tras după sine de un ta'veren şi mai puternic, pe nume Rand al'Thor, aşa vedea Thom lucrurile. Îi trecu prin minte să se întrebe dacă nu cumva şi el era prins în acelaşi fel. Viaţa lui, fireşte, nu fusese îndreptată spre Stânca din Tear şi spre camera asta încă de când îl cunoscuse pentru prima oară pe Rand, însă de atunci se tot răsucise ca sfoara unui zmeu. Dacă s-ar hotărî să plece, de pildă dacă Rand chiar ar fi înnebunit deja, oare ar găsi şi el pricini ca să tot amâne plecarea?

— Ce-i asta, Thom? încălţările lui Mat întâlniseră cutia pentru instrumente de scris de sub masă. Te superi dacă o dau la o parte?

— Deloc. Dă-o. Tresări când Mat împinse brutal cutia, cu piciorul. Spera să fi pus bine dopurile tuturor călimărilor. Alege, spuse el, întinzându-şi pumnii strânşi.

Mat îi atinse pumnul stâng, iar Thom îl deschise, dând la iveală o piatră neagră, netedă, plată şi rotunjită. Băiatul chicoti, mulţumit că avea prima mutare, şi aşeză piatra pe tabla în carouri. Văzându-i nerăbdarea din priviri, nimeni nu ar fi bănuit că, doar puţin mai devreme, el dorise să plece cu de două ori mai multă nerăbdare. Era legat de o măreţie pe care nu voia să o accepte şi de o Aes-Sedai care avea de gând să-l păstreze ca pe un căţeluş. Flăcăul era prins de-a binelea.

Dacă era şi el prins, hotărî Thom, merita să ajute măcar un om să se ţină la o parte de Aes-Sedai. Merita, ca să plătească datoria aceea veche de cincisprezece ani.

Aşeză o piatră albă, cu o mulţumire neaşteptată şi ciudată.

— Ţi-am povestit vreodată, vorbi el cu muştiucul pipei în gură, despre rămăşagul pe care l-am pus odată cu o femeie din Doman? Avea nişte ochi de sorbeau sufletele bărbaţilor, şi o pasăre roşie şi năstruşnică pe care o cumpărase de pe o corabie a Oamenilor Mării. Ea zicea că pasărea poate să ghicească viitorul. Avea un cioc gros şi galben, aproape la fel de lung ca trupul, şi...

5 Întrebări

— De ce nu s-au întors? întrebă Egwene, fluturând cu putere evantaiul, de mătase pictată, bucurându-se că măcar nopţile din Tear erau ceva mai răcoroase decât zilele.

Femeile din partea locului – cel puţin cele nobile şi bogate – purtau mereu evantaie cu ele, numai că, din câte îşi putea da seama, acestea nu erau de cine ştie ce folos, decât, poate, după ce apunea soarele. Până şi lămpile – uriaşe, aurite, cu faţete de sticlă, înfipte în pereţi cu ajutorul cârligelor de argint – păreau să dea căldură.

— Ce s-o fi întâmplând?

Pentru prima dată, după mai multe zile, Moiraine le făgăduise un ceas întreg din timpul său. Apoi, însă, după numai cinci minute, plecase fără să le dea vreo explicaţie.

— Aviendha, aminteşte-ţi, a lăsat să se înţeleagă de ce a trebuit să plece sau, măcar, cine a chemat-o?

Femeia Aiel şedea cu picioarele încrucişate, pe podea, lângă uşă. Ochii săi mari şi verzi sclipeau pe faţa bronzată.

Era îmbrăcată cu un surtuc şi pantaloni bărbăteşti, în picioare avea încălţări moi, iar în jurul gâtului îşi petrecuse *shoufa.* Părea să nu aibă nici o armă cu ea.

— Moiraine Sedai a primit o veste de la Careen, care i-a vorbit în şoaptă, la ureche, răspunse ea, ridicând din umeri. Nu se cuvenea să trag cu urechea. Îmi pare rău, Aes-Sedai!

Simţindu-se vinovată, Egwene îşi pipăi inelul cu Marele Şarpe care îşi înghiţea propria coadă, de pe mâna dreaptă. Era doar Aleasă, aşa că ar fi trebuit să-l poarte pe arătătorul mâinii stângi, însă faptul că li se dăduse de înţeles Înalţilor Seniori că aveau nu una, ci patru adevărate Aes-Sedai printre ei, în Stâncă, le ajutase să-i ţină la respect – atât cât se putea, pentru nişte nobili din Tear. Moiraine nu spusese nici o minciună, fireşte. Nu spusese niciodată că celelalte trei ar fi fost mai mult decât Alese. Dar nici nu li se adresase, pe faţă, ca unor Alese, aşa că fiecare era liber să creadă ce voia, ce credea că observă. Moiraine nu putea minţi, dar era în stare să joace adevărul pe degete.

Nu era prima dată de la plecarea din Turn când Egwene şi celelalte se prefăcuseră a fi surori în toată puterea cuvântului, numai că, ajungând s-o cunoască pe Aviendha, fata se simţea din ce în ce mai rău s-o mintă. O plăcea şi credea că, dacă izbuteau să se cunoască mai bine, puteau fi prietene – numai că acest lucru părea aproape cu neputinţă, câtă vreme Aviendha le credea Aes-Sedai. Acum era cu ele numai la porunca lui Moiraine, care nu le dăduse, însă, nici o explicaţie. Egwene bănuia că o lăsase pe femeia Aiel să le păzească – de parcă n-ar fi învăţat să se apere şi singure. Chiar dacă deveneau prietene, nu-i putea spune Aviendhei adevărul. Calea cea mai bună pentru a păstra o taină era să n-o dezvălui nimănui, decât dacă nu aveai de ales. Tot de la Moiraine o învăţaseră şi pe asta. Câteodată, Egwene îşi dorea ca femeia Aes-Sedai să greşească şi ea, măcar o dată, dar zdravăn. Numai că, fireşte, dacă se întâmpla aşa, puteau da cu toţii de necaz. Aici era problema.

— Tanchico, bombăni Nynaeve.

Cu cosiţa de culoare închisă şi groasă cât încheietura de la mână atârnându-i pe spate, până la mijloc, ea se uita pe una dintre ferestrele înguste, deschise cât se putea de mult, doar-doar să prindă vreo adiere mai răcoroasă. Pe apele râului Erinin se zăreau felinarele câtorva bărci de pescuit care nu o porniseră în josul râului, dar, din câte i se părea lui Egwene, Nynaeve nu le vedea.

— N-avem de ales, trebuie să mergem în Tanchico, mai spuse ea, potrivindu-şi, fără să-şi dea seama, o cută a rochiei verzi, cu decolteul larg care-i lăsa umerii goi.

În ultima vreme, începuse să facă foarte des asemenea gesturi. Fireşte că – dacă Egwene ar fi îndrăznit măcar să aducă vorba că purta astfel de rochii pentru a atrage privirile lui Lan, Străjerul lui Moiraine – Nynaeve s-ar fi împotrivit cu înverşunare, numai că verdele, albastrul şi albul păreau să fie culorile preferate ale lui Lan, drept pentru care din dulapurile fostei Meşterese dispăruseră toate rochiile care aveau alte culori.

— Asta e, şi gata, mai spuse Nynaeve, părând foarte nemulţumită.

Egwene se surprinse potrivindu-şi, la rândul său, o cută a rochiei. Veşmintele astea care de-abia se ţineau pe umeri o cam stânjeneau. Pe de altă parte, pesemne că n-ar fi putut îndura unele care să-i acopere mai bine trupul. Oricât ar fi fost de uşoară, pânza de in, de un roşu-deschis, i se părea groasă ca lâna. Îşi dorise de mai multe ori să poată purta şi ea veşmintele din voal aproape străveziu ale lui Berelain. Fireşte, n-ar mai fi putut apărea în ochii nimănui, dar măcar i-ar fi fost mai răcoare. „Nu te mai gândi atâta la nevoile trupului, îşi spuse. Mai bine fii atentă la ce ai de făcut.”

— Poate că da, răspunse cu glas tare. Dar eu una nu sunt încă sigură pe de-a-ntregul.

În mijlocul încăperii se afla o masă lungă şi îngustă, lustruită cu ceară până ce ajunsese să strălucească. La un capăt, lângă Egwene, se afla un jilţ cu spătar înalt, nu foarte ornamentat, ci doar suflat, ici-colo, cu aur – pentru Tear, era de-a dreptul sărăcăcios. Scaunele de pe laturi erau din ce în ce mai joase. La capătul celălalt, ajungeau să pară numai nişte băncuţe. Egwene nu avea habar pentru ce folosiseră Înalţii Seniori încăperea. Dinspre partea lor, o foloseau pentru a le pune întrebări celor două prizoniere pe care le luaseră, în ziua căderii Stâncii. Ea una nu era îndeajuns de tare pentru a coborî în temniţă, cu toate că, la porunca lui Rand, toate uneltele care se aflaseră înainte pe pereţi fuseseră topite sau arse. Nici Nynaeve, nici Elayne nu se arătaseră prea dornice să se întoarcă în locul acela. Unde mai pui că această încăpere bine luminată, cu pardoseala verde şi curată ca lacrima şi lambriurile împodobite cu Cornul de Lună, însemnul oraşului, era cum nu se poate mai deosebită de temniţele din piatră cenuşie ternă, întunecate, mucegăite şi murdare. Poate că aşa şi cele două prizoniere, înveşmântate în rochii grosolane din lână, aveau să se înmoaie puţin.

Numai că rochia mohorâtă şi brună era singurul semn după care un privitor şi-ar fi putut da seama că Joiya Byir, care stătea la capătul mesei, cu spatele spre ele, era prizonieră. Făcuse parte din Ajah Albă, dar odată ce trecuse de partea Umbrei nu-şi pierduse nimic din îngâmfarea rece a Albelor. Îşi ţinea trupul astfel încât să dea de înţeles tuturor

că fusese alegerea ei să stea aşa, cu faţa la peretele îndepărtat al încăperii – şi nu că ar fi fost, în vreun fel, silită. Numai o femeie care putea conduce ar fi fost în stare să zărească undele de Aer, groase cât degetul mare de la mână, care-i ţineau braţele pe lângă trup şi gleznele lipite. O cuşcă ţesută din Aer o silea să-şi ţină ochii drept înainte. Până şi urechile îi fuseseră înfundate, astfel încât să nu poată auzi nimic din ce se vorbea, decât atunci când i se dădea voie.

Egwene cercetă încă o dată pavăza ţesută din Spirit, care-o împiedica pe Joiya să atingă Adevăratul Izvor. Ţinea – aşa cum ştia, de altfel, foarte bine. Undele fuseseră ţesute chiar de ea, şi tot ea le legase, astfel încât să nu se rupă, numai că nu se putea simţi în largul ei în aceeaşi încăpere cu o Iscoadă care era în stare să conducă, nici măcar aşa. De fapt, prizoniera lor era mai rea decât o Iscoadă – o femeie din Ajah Neagră. Se făcuse vinovată de crime şi de păcate mult mai mari. Ar fi trebuit să fie strivită sub povara jurămintelor încălcate, a vieţilor distruse şi a sufletelor pe care le dusese la pieire.

Cea de-a doua prizonieră, Sora Neagră a Joiyei, nu era la fel de puternică. Amico Nagoyin stătea la capătul mesei, cu umerii aduşi, cu capul în jos, părând să se topească sub privirea lui Egwene. Pe ea nu aveau de ce s-o ţină legată cu Spiritul, în ziua în care fusese prinsă, Amico îşi pierduse înzestrarea – fusese ferecată. Deşi era încă în stare să simtă Adevăratul Izvor, nu avea să-l mai atingă şi nu avea să mai conducă niciodată Puterea. Dorinţa – nevoia – de-a o face avea să dăinuie. Era la fel de puternică precum nevoia de a trage aer în piept. Pierderea avea s-o bântuie până la sfârşitul zilelor, căci *saidarul* avea să-i rămână, pentru vecie, departe. Egwene şi-ar fi dorit să poată simţi un strop de milă. Dar nu se putea spune că-şi dădea prea mult silinţa.

De la capătul mesei, Amico îngână ceva.

— Ce? făcu Nynaeve. Vorbeşte mai tare.

Plină de umilinţă, Amico îşi îndreptă gâtul zvelt şi ridică ochii. Era încă frumoasă – avea ochi mari şi negri –, dar se schimbase; nu era limpede în ce fel, dar se vedea. Strângea în pumni rochia grosolană, şi nu de frică… era altceva la

mijloc.

— Da, ar trebui să mergeţi în Tanchico, spuse Amico, înghiţind în sec.

— Am mai auzit asta de douăzeci de ori, răspunse aspru Nynaeve. De cincizeci. Spune-ne ceva ce nu ştim. Nume pe care încă nu le cunoaştem. Ce surori din Ajah Neagră au rămas în Turn?

— Nu ştiu. Trebuie să mă credeţi, făcu Amico, părând stoarsă de puteri şi năucită – cu totul altfel decât atunci când ea era temnicera şi celelalte trei, prizonierele. Până să plecăm din Turn nu le cunoşteam decât pe Liandrin, Chesmal şi Rianna. Din câte cred, nici una dintre noi nu cunoştea mai mult de două, trei altele. În afară de Liandrin. V-am spus tot ce ştiu.

— Înseamnă că, pentru o femeie care se aştepta să stăpânească o parte din lume, odată cu eliberarea Celui Întunecat, eşti cum nu se poate mai neştiutoare, răspunse, cu glas sec, Egwene, închizându-şi evantaiul dintr-o singură mişcare, pentru a se face mai bine înţeleasă; era ea însăşi uimită cât de uşor îi venea, de la o vreme, să rostească asemenea lucruri – stomacul încă i se strângea, iar pe spinare i se strecurau fiori de gheaţă, dar nu-i mai venea să urle sau s-o ia la fugă, plângând. Până la urmă, ajungeai să te obişnuieşti cu orice.

— V-am spus ce v-am spus pentru că, odată, am auzit-o pe Liandrin vorbind cu Temaile, zise Amico, începând să depene o poveste pe care le-o mai spusese de multe ori; în primele zile după ce fusese prinsă încercase s-o îmbunătăţească, dar cu cât dădea mai multe amănunte, cu atât se încurca mai tare în propriile minciuni – de la o vreme, o spunea în acelaşi fel, cuvânt cu cuvânt. Dacă i-aţi fi văzut chipul lui Liandrin când m-a zărit… dacă m-ar fi bănuit că am auzit ceva, m-ar fi ucis pe loc. Iar lui Temaile îi face plăcere să le facă rău celorlalţi. Se bucură de asta. N-am auzit decât puţin, apoi m-au văzut. Liandrin spunea că în Tanchico este ceva, ceva primejdios… pentru el.

Era vorba de Rand. Femeia nu era în stare să-i rostească numele şi, numai când auzea de Dragonul Renăscut, izbucnea

în plâns.

— Liandrin spunea că este ceva primejdios şi pentru cel care-l foloseşte. Aproape la fel de mult ca şi pentru... el. De-asta nu plecase de îndată într-acolo. Şi mai spunea şi că nici măcar faptul că este în stare să conducă nu-l poate ajuta. „După ce găsim unealta, însăşi înzestrarea lui spurcată ne va ajuta să-l legăm de noi”, aşa zicea.

Chipul lui Amico era scăldat în sudoare, însă ea tremura, aproape fără să se poată opri. Povestea nu se schimbase nici măcar cu o vorbuliţă. Egwene deschise gura să vorbească, dar Nynaeve i-o luă înainte:

— Am auzit destul. Să vedem dacă cealaltă are ceva nou de zis.

Egwene îi aruncă o privire mânioasă, iar Nynaeve îi răspunse la fel. Nici una nu clipea. „Câteodată, se crede tot Meştereasă, se gândi mohorâtă Egwene, iar pe mine mă vede tot ca pe fetişcana care trebuie să înveţe despre ierburi.” Numai că venise clipa să înţeleagă că lucrurile se schimbaseră. Nynaeve era înzestrată cu multă Putere, mai multă decât Egwene, dar nu era în stare să o conducă de fiecare dată. Dacă nu se mânia, n-o putea folosi deloc.

De obicei, când se ajungea la astfel de înfruntări – lucru care se întâmpla mai des decât ar fi trebuit – Elayne era cea care le făcea să se împace. De data aceasta, Egwene se simţi ispitită să încerce ea însăşi o împăcare, numai că n-o făcuse niciodată – dimpotrivă, se încăpăţânase şi se răstise la rândul ei – aşa că acum, dacă se arăta împăciuitoare, ar fi fost ca şi cum s-ar fi lăsat bătută. Sau, cel puţin, aşa avea să vadă Nynaeve lucrurile – era convinsă de asta. Din câte îşi amintea, Nynaeve nu făcuse în viaţa ei un pas înapoi – aşadar, de ce s-o facă ea? Nici Elayne nu era acolo – căci, atunci când Fecioara venise s-o caute pe Moiraine, aceasta îi făcuse Domniţei-Moştenitoare semn s-o urmeze. În lipsa ei, domnea încordarea – cele două Alese aşteptau să vadă care clipea prima. Aviendha de-abia mai respira – nu se băga niciodată între ele. Fără îndoială, considera că era mai înţelept să n-o facă.

De această dată, în mod ciudat, ajutorul veni de la Amico

însăşi – cu toate că femeia, pesemne, nu voia decât să-şi arate supunerea. Ea se întoarse cu faţa către perete, aşteptând răbdătoare să fie legată. Brusc, Egwene se gândi că totul era cum nu se putea mai caraghios. Era singura femeie de-acolo care putea conduce, asta dacă Nynaeve nu se mânia sau dacă Joiya nu scăpa din chingi. Fără să-şi dea seama, cercetă din nou undele de Spirit, apoi îşi îngădui câteva clipe pentru a se înfrunta din priviri cu Nynaeve, în vreme ce Amico aştepta, cuminte. Altădată ar fi fost în stare să râdă tare. În loc de asta, îşi deschise sufletul către *saidar,* flacăra nevăzută, dar mereu simţită care părea să fie, de fiecare dată, undeva în spatele ei. Unica Putere o potopi, de două ori mai dulce ca viaţa. Ţesu undele şi le răsuci împrejurul prizonierei. Nynaeve nu făcu decât să mârâie. Pesemne că nu era încă îndeajuns de mânioasă pentru a vedea ce făcea Egwene – şi, dacă nu se mânia, nu vedea nimic –, dar tot o zări pe Amico încordându-se, în clipa în care undele de Aer o atinseră, apoi lăsându-se moale, în strânsoarea lor, ca şi cum voia să arate că nu avea nici o dorinţă să se împotrivească.

Aviendha se înfioră, aşa cum începuse să facă de fiecare dată când ştia că o altă femeie, sub ochii ei, conducea Puterea.

Egwene ţesu şi undele care s-o împiedice pe duşmancă să le mai audă – degeaba le-ar fi luat pe rând la întrebări, dacă le-ar fi îngăduit să asculte ce spunea cealaltă – şi se îndreptă către Joiya. Îşi mută evantaiul în mâna cealaltă, ca să-şi poată şterge palma pe rochie, apoi se opri, cu o grimasă de ură pe chip. Umezeala din palme nu avea nimic de-a face cu căldura de-afară.

— I-aţi văzut chipul? întrebă, pe neaşteptate, Aviendha – era ciudat, căci ea nu vorbea aproape niciodată, decât dacă Moiraine sau una dintre celelalte îi puneau vreo întrebare. Chipul lui Amico. Nu mai arată ca înainte, de parcă anii s-au scurs pe lângă ea fără s-o atingă. S-a schimbat. Oare... oare din pricină că a fost ferecată? sfârşi ea, într-o şoaptă grăbită.

Petrecând atâta vreme împreună cu ele, căpătase câteva obiceiuri de-ale femeilor din Turn, şi nu putea vorbi de

ferecare fără să se înfioare. Egwene ocoli masa, până ce ajunse într-un loc din care putea să-i vadă chipul lui Amico, din profil, ferindu-se, însă, de privirile Joyei – ai cărei ochi o făceau, întotdeauna, să-şi simtă stomacul ca un sloi de gheaţă. Aviendha avea dreptate – asta era deosebirea pe care şi ea însăşi o observase, dar fără s-o înţeleagă. Amico părea tânără, mai tânără poate decât vârsta pe care o avea, dar nu mai arăta aidoma celorlalte Aes-Sedai, care petrecuseră ani buni conducând Puterea.

— Ai ochi ageri, Aviendha, dar nu ştiu dacă asta are de-a face cu ferecarea. Însă, pe de altă parte, ce altceva ar putea fi?

Sfârşind, îşi dădu seama că nu vorbise ca o Aes-Sedai – acestea se purtau de parcă ştiau întotdeauna toate răspunsurile, iar atunci când mărturiseau că nu ştiau un anumit lucru, de cele mai multe ori probabil că o făceau pentru că, de fapt, nu voiau să-şi dezvăluie tainele. În vreme ce Egwene se frământa să găsească vorbele potrivite, Nynaeve îi veni în ajutor.

— Aviendha, să ştii că sunt foarte puţine femei care şi-au istovit înzestrările şi încă şi mai puţine care să fi fost ferecate.

Atunci când lucrul se întâmpla de la sine, se spunea că femeia îşi „istovise” înzestrările. Când era vorba de o judecată şi o condamnare – că fusese „ferecată”. Dinspre partea ei, Egwene nu înţelegea de ce era nevoie de două cuvinte – era ca şi cum ai fi avut două cuvinte pentru „a cădea pe scări” – unul atunci când te împiedicai, altul când te împingea cineva. La urma urmelor, multe Aes-Sedai păreau a fi de aceeaşi părere – în afară de dăţile în care le instruiau pe novice şi pe Alese. De fapt, erau chiar trei cuvinte. Despre bărbaţi se spunea că erau „domoliţi” – şi era musai să fie, înainte să-şi piardă minţile. Numai că, de-acum, apăruse Rand, iar Turnul nu îndrăznea să-l domolească.

Auzind-o pe Nynaeve cum vorbea, Egwene îşi dădu seama că încerca să pară Aes-Sedai. O imita pe Sheriam, atunci când vorbea în faţa clasei – cu braţele în şolduri şi zâmbind uşor, de parcă totul era foarte simplu de înţeles şi nu trebuia decât să te străduieşti un pic.

— Înţelegi tu, nu multă lume se îndeletniceşte cu studiul ferecării, făcu Nynaeve. Se crede că este ceva ce nu mai poate fi schimbat. Atunci când o femeie îşi pierde acel ceva care-o face să fie în stare să conducă, e ca şi cum i s-ar fi retezat o mână, care nu mai poate fi Tămăduită.

Era adevărat – cel puţin faptul că nimeni nu izbutise vreodată să Tămăduiască ferecarea. Încercări, însă, fuseseră. Nynaeve nu minţea, dar unele surori din Ajah Brună erau în stare să studieze orice, numai să li se dea prilejul, iar altele din Ajah Galbenă, cele mai pricepute la Tămăduit, ar fi vrut să Tămăduiască orice suferinţă. Cu ferecarea, însă, nu izbutiseră nimic, niciodată.

— În afară de acest lucru, greu de acceptat, nu se ştie prea mult. Doar că femeile ferecate mor, de cele mai multe ori, după numai câţiva ani, de parcă nu mai vor să trăiască. Se dau bătute, cum s-ar spune. E un subiect foarte neplăcut, ţi-am mai zis.

— M-am întrebat doar dacă n-ar putea fi asta pricina, făcu Aviendha în şoaptă, foindu-se stânjenită.

La urma urmelor, Egwene îi împărtăşea părerea şi se hotărî s-o întrebe pe Moiraine dacă avea vreodată prilejul să-i vorbească fără să fie şi Aviendha de faţă. „Înşelăciunea făcea aproape la fel de mult rău cât bine”, se gândi ea, cu amărăciune.

— Haideţi să vedem dacă şi Joiya ne spune aceeaşi poveste.

Avu nevoie de câteva clipe să se adune, pentru a putea desface undele de Aer care-o ţineau pe Iscoadă. Joiya se întoarse cu faţa la ele, cu mişcări graţioase – cu toate că era, pesemne, amorţită, după ce stătuse nemişcată atâta vreme. Avea fruntea îmbrobonată de sudoare, dar nici măcar asta n-o făcea să-şi piardă demnitatea şi siguranţa. Deşi îmbrăcată în rochia grosolană şi aspră, părea să se afle acolo de bunăvoie. Era destul de frumoasă, iar pe chipul ei fără vârstă se citea ceva liniştitor, matern. Pe de altă parte, ochii ei întunecaţi erau mai cruzi decât cei ai unui uliu. Le zâmbi – un zâmbet care însă nu-i îndulci cu nimic privirea.

— Să vă scalde Lumina, şi fie ca mâna Creatorului să vă

apere!

— Să nu mai îndrăzneşti să rosteşti aşa ceva vreodată, îi răspunse Nynaeve, cu un glas potolit – numai că, în timp ce vorbea, îşi dădu cosiţa pe spate şi îi strânse capătul în pumn, aşa cum făcea când era mânioasă sau îngrijorată, iar acum nu avea de ce să fie îngrijorată, se gândi Egwene, observând din nou că Nynaeve nu părea tulburată de Joiya, aşa cum era ea însăşi.

— M-am căit de păcate, făcu Iscoada, fără să pară speriată. Dragonul a Renăscut şi acum o are pe Callandor. Profeţiile s-au împlinit. Cel Întunecat trebuie să cadă. De-acum mi-am dat seama de asta. Pocăinţa mea este sinceră. Nimeni nu poate păşi atât de mult pe calea Umbrei atâta vreme, încât să nu i se îngăduie să se întoarcă în Lumină.

Cu fiecare vorbă pe care-o auzea, Nynaeve se făcea şi mai neagră la faţă. De-acum, Egwene credea că era îndeajuns de mânioasă pentru a conduce – dar, dacă o făcea, probabil că avea s-o sugrume pe Joiya. Nici ea nu credea în pocăinţa Iscoadei, fireşte, însă asta nu însemna că femeia nu le putea dezvălui ceva important. Era în stare să se prefacă sinceră, pentru a trece de partea taberei mai puternice. Sau poate că nu făcea decât să încerce să câştige timp, minţind, cu nădejdea de a fi salvată.

Pentru o Aes-Sedai, chiar şi pentru una care-şi pierduse dreptul de a fi numită astfel, n-ar fi trebuit să fie cu putinţă să mintă, cel puţin pe faţă. Cu Sceptrul în mână, ele rosteau trei Legăminte – iar primul dintre ele ar fi trebuit să le împiedice să spună vorbe neadevărate. Numai că jurămintele cu care se legau Surorile Negre păreau să fie mai puternice decât primele.

Până una-alta, Suprema Înscăunată le trimisese pe urmele celor din Ajah Neagră, ale lui Liandrin şi ale celorlalte douăsprezece care fugiseră din Turn, după ce uciseseră câteva surori. Iar acum nu aveau ce face, decât să se bizuie pe ceea ce puteau sau voiau să le dezvăluie cele două prizoniere.

— Să auzim, din nou, povestea! porunci Egwene. Dar, de data asta, foloseşte alte cuvinte. M-am săturat să ascult

basme învăţate pe dinafară.

Dacă Joiya minţea, poate că avea să se încurce, fiind silită să-şi spună altfel povestea.

— Te vom asculta până la capăt, mai spuse Egwene – pentru urechile lui Nynaeve, care pufni tare, apoi încuviinţă scurt dând din cap.

— Cum doriţi, făcu Joiya, ridicând din umeri. Să vedem, deci. Alte cuvinte. Falsul Dragon, Mazrim Taim, cel prins în Saldaea, e foarte înzestrat în a conduce Puterea. Poate la fel de mult ca Rand al'Thor, sau aproape la fel, dacă veştile sunt demne de crezare. Liandrin vrea să-l elibereze, înainte ca el să poată fi adus în Tar Valon şi domolit. Va fi proclamat Dragonul Renăscut, se va zvoni că se numeşte Rand al'Thor, apoi va fi slobozit să semene prăpăd în urma lui, aşa cum lumea n-a mai văzut de la Războiul de O Sută de Ani.

— Nu e cu putinţă, o întrerupse Nynaeve. Pânza nu va îngădui un fals Dragon, acum că Rand s-a dat pe faţă.

Egwene oftă. Nu era prima dată când vorbeau despre asta, dar Nynaeve se împotrivea întotdeauna. Ea, însă, nu era convinsă că cealaltă credea, într-adevăr, că Rand era Dragonul Renăscut, în ciuda a ceea ce spunea, în ciuda Profeţiilor, a căderii Stâncii şi a sabiei Callandor. Nynaeve era ceva mai în vârstă decât Rand – şi decât Egwene – aşa că avusese prilejul să le poarte amândurora de grijă, pe când erau copii. El era din Emond's Field şi înainte de orice Nynaeve se credea datoare să-i apere pe oamenii de acolo de necazuri.

— Asta v-a spus-o Moiraine? întrebă Joiya, cu o urmă de dispreţ. De când a fost primită în rândul Surorilor, Moiraine şi-a petrecut foarte puţină vreme în Turn, şi cam la fel de puţină printre Surorile aflate în alte părţi. Bănuiesc că ştie foarte bine cum e viaţa de la sat, poate chiar şi despre ticluielile dintre neamuri şi regate, însă nu poate pretinde că ar cunoaşte lucruri care nu se învaţă decât prin studiu şi prin discuţii cu cele care ştiu. La urma urmelor, poate să aibă şi dreptate. Se poate foarte bine ca Mazrim Taim să nu fie în stare să se proclame, dar ce contează, câtă vreme o pot face alţii în locul lui?

Egwene îşi dori să fi fost şi Moiraine acolo – în prezenţa ei, Joiya nu s-ar fi putut arăta atât de sigură pe sine. Prizoniera ştia foarte bine că ea şi Nynaeve erau doar Alese – şi asta conta.

— Mai departe, spuse Egwene, aproape la fel de aspră ca Nynaeve. Şi, nu uita, foloseşte alte cuvinte!

— Fireşte, răspunse Joiya, ca şi cum ar fi primit o invitaţie dintre cele mai politicoase – însă ochii îi sclipiră ca nişte cioburi de sticlă neagră. Vă daţi seama ce se va întâmpla: Rand al'Thor va fi învinuit pentru nenorocirile pricinuite de… Rand al'Thor. Nici măcar dovezile că sunt doi nu e musai să fie crezute. La urma urmelor, cine ştie de ce vicleşuguri e în stare Dragonul Renăscut? Dacă poate să se arate în două locuri în acelaşi timp? Până şi oamenii care, altminteri, ar fi fost înclinaţi să se dea de partea unui fals Dragon vor şovăi, văzând atâtea măceluri fără pricină şi alte lucruri şi mai rele care i se vor arunca în cârcă. Cei care nu se tem de astfel de cruzimi îl vor căuta pe acest Rand al'Thor, care se scaldă în sânge. Neamurile se vor uni, precum în Războiul cu Aielii… continuă Iscoada, zâmbindu-i Aviendhei, de parcă-şi cerea iertare, dar cu aceeaşi privire crudă… numai că mult mai repede, fără îndoială. Nici măcar Dragonul Renăscut nu le va putea ţine piept pentru multă vreme. Va fi strivit înainte măcar să înceapă Ultima Bătălie şi chiar de către cei pe care ar fi trebuit să-i salveze. Cel Întunecat se va elibera, va veni ziua pentru Tarmon Gai'don, şi Umbra va acoperi lumea, schimbând pentru vecie ţeserea Pânzei. Asta vrea Liandrin.

În glasul ei nu se citea nici mulţumire, dar nici groază. Era o poveste demnă de crezare, mai mult decât ceea ce le istorisise Amico, din cele câteva vorbe auzite din întâmplare, însă Egwene tot nu o credea. Poate pentru că nu voia. Zvonul despre primejdia din Tanchico era mai uşor de înfruntat decât această mişcare bine ticluită de a-i face pe toţi să se întoarcă împotriva lui Rand. „Nu, se gândi ea. Joiya minte. Sunt sigură de asta." Însă ele nu-şi puteau îngădui să nu plece urechea la o asemenea poveste. Şi nici nu puteau fugi după doi iepuri, dacă era să aibă vreo nădejde.

Uşa se trânti de perete şi Moiraine intră cu paşi mari, cu

Elayne după ea. Domniţa Moştenitoare avea ochii plecaţi şi părea încruntată şi îngândurată, dar Moiraine... Era prima dată când calmul ei de Aes-Sedai părea să fi dispărut; pe chip i se oglindea o aprigă mânie.

6 Alegeri

— Rand al'Thor, rosti Moiraine, pe un ton scăzut şi aspru şi fără să se adreseze cuiva în mod special, este un catâr, un nătâng, un încuiat şi un... bărbat îngrozitor!

Furioasă, Elayne ridică bărbia. Doica ei din copilărie, Lini, obişnuia să spună că e mai uşor să torci firele de păr de porc decât să-l faci pe un bărbat să se poarte altfel decât toţi ceilalţi bărbaţi. Dar asta nu însemna că Rand avea vreo scuză.

— Aşa-i creştem, în Ţinutul celor Două Râuri, făcu Nynaeve, care începuse dintr-odată să zâmbească, părând din cale-afară de mulţumită; faptul că n-o plăcea câtuşi de puţin pe femeia Aes-Sedai ieşea la iveală, cu toate că ea una credea că-l ascundea cum nu se poate mai bine. Femeile de pe la noi ştiu cum să-i ia, ca să n-aibă bătăi de cap cu ei.

După privirea uimită pe care i-o aruncă Egwene, se înţelegea că era o minciună atât de mare încât merita să i se spele gura cu săpun. Moiraine se încruntă, de parcă voia să-i răspundă cu asprime. Elayne încercă să găsească ceva de spus, pentru a înăbuşi cearta din faşă, dar nu izbuti. Nu se putea gândi decât la Rand. N-avea nici un drept să facă aşa ceva! Dar ea, ea ce drepturi avea? Din fericire, interveni Egwene:

— Dar ce-a făcut, Moiraine?

Femeia Aes-Sedai se întoarse către ea, cu o privire atât de furioasă, încât cealaltă făcu un pas înapoi şi-şi desfăcu dintr-o mişcare evantaiul, începând să-l fluture înspăimântată. Însă, în clipa aceea, lui Moiraine îi căzură ochii pe Joiya şi Amico – prima o privea atent, iar cea de-a doua, legată, nu vedea nimic în afară de peretele îndepărtat al încăperii. Observând că Joiya era liberă, Elayne tresări uşor şi se grăbi să cerceteze pavăza care-o îndepărta de Adevăratul Izvor, nădăjduind că celelalte nu observaseră nimic. Îi era îngrozitor de frică de Joiya, cu toate că Nynaeve şi Egwene păreau la fel de liniştite în prezenţa ei ca şi Moiraine. Câteodată, îi venea greu să se arate curajoasă, aşa cum se cuvenea pentru Domniţa

Moştenitoare din Andor. Adesea se gândea că şi-ar fi dorit să se descurce la fel de bine precum cele două prietene ale ei.

— Străjile, făcu Moiraine, ca pentru sine. Am văzut că erau încă afară, dar nu m-am gândit.

Cu ceva greutate, se adună şi-şi netezi rochia. Elayne se gândi că n-o văzuse niciodată atât de scoasă din fire precum în seara aceea. Pe de altă parte, avea şi de ce. „Şi eu la fel. Sau poate că nu?” Tot frământându-se aşa, îşi dădu seama că încerca să nu-i întâlnească privirile lui Egwene.

Dacă ar fi surprins-o pe una dintre celelalte atât de tulburată precum Moiraine, fără îndoială că Joiya ar fi spus şi ea ceva, vreo vorbă bine ticluită şi cu două înţelesuri, ca să le încurce şi mai tare. Cel puţin, dacă ar fi fost singure cu ea. Acum, însă, fiind vorba de Moiraine, nu făcea decât să privească îngrijorată, în tăcere. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Moiraine înaintă pe lângă masă. Joiya era cu aproape un cap mai înaltă decât ea, dar, chiar să fi fost şi ea înveşmântată în mătăsuri, şi tot ar fi fost limpede care din cele două ţinea frâiele. Fără să vrea, Joiya îşi strânse pumnii pe fustă, dar izbuti să se stăpânească şi să nu se tragă înapoi din faţa celeilalte.

— Am aranjat totul, spuse încet Moiraine. Peste patru zile, veţi pleca pe râu în sus, cu o corabie, către Tar Valon şi Turn. Cele de-acolo nu se vor arăta la fel de blânde ca noi. Dacă tot nu ţi-ai amintit care-i adevărul, fă-o înainte să ajungi în Portul de Miazăzi, altfel vei ajunge cu siguranţă în lanţuri, în Curtea Trădătorilor. N-am să-ţi mai vorbesc, decât dacă trimiţi veste că ai să ne împărtăşeşti ceva nou. Şi nu vreau să aud nici un cuvânt de la tine – nici un cuvinţel – dacă nu este nou. Crede-mă, asta te va scuti de multe necazuri, în Tar Valon. Aviendha, te rog spune-i căpitanului să-şi aducă doi oameni înăuntru.

Văzând-o pe femeia Aiel ridicându-se şi strecurându-se afară, Elayne clipi mărunt. Câteodată, Aviendha era în stare să stea atât de liniştită încât părea că nici nu se afla acolo.

Joiya mişcă din buze, de parcă voia să spună ceva, dar Moiraine o sfredeli cu privirea şi, în cele din urmă, Iscoada întoarse capul într-o parte. Ochii îi sclipeau, negri ca ai unui

corb, plini de furie ucigaşă, dar îşi ţinu gura.

Dintr-odată, Elayne o văzu pe Moiraine înconjurată de un nimb alb cu auriu, strălucirea unei femei care sorbea din *saidar.* Numai o altă femeie care era în stare să conducă putea s-o observe. Undele care-o strângeau pe Amico se desfăcură aproape pe dată. Elayne simţi un fior de invidie. Ea era mai puternică decât Moiraine sau, cel puţin, mai înzestrată. Pe când se aflau în Turn, femeilor care le instruiau aproape că nu le venea să creadă cât de mult talent aveau cele trei – Nynaeve, Egwene şi ea însăşi. Nynaeve era cea mai puternică dintre toate – cel puţin atunci când izbutea să atingă Izvorul. Dar Moiraine avea experienţă. Lucruri pe care celelalte de-abia le învăţau, ea le putea face cu ochii închişi. Fireşte, existau şi alte lucruri pe care Elayne şi prietenele sale erau în stare să le facă, dar femeia Aes-Sedai, nu. La gândul ăsta, invidia care-o cuprinsese, văzând cu câtă uşurinţă izbutise Moiraine s-o pună la punct pe Joiya, se mai domoli puţin.

Eliberată, Amico se întoarse şi o văzu, pentru prima dată, pe Moiraine. Tresări, apoi îi făcu o plecăciune adâncă, de parcă era, din nou, novice. Cu flăcări în priviri, Joiya se uita în gol, ferindu-se de ochii celorlalte. Nynaeve, cu braţele încrucişate şi strângându-şi cosiţa în pumn atât de tare încât dosul palmei i se albise, o sfredelea din priviri pe Moiraine, aproape la fel de mânioasă ca şi Iscoada. Egwene îşi pipăia fusta şi se uita lung şi urât la Joiya. Elayne se încruntă, dorindu-şi să fi fost şi ea la fel de curajoasă, dorindu-şi, pe de altă parte, să scape de senzaţia că îşi trăda prietena. Şi, tocmai atunci, intră căpitanul, însoţit de doi Protectori înveşmântaţi în negru şi auriu. Aviendha nu era cu ei – pesemne că prinsese prilejul pentru a scăpa de Aes-Sedai.

Ofiţerul cărunt, cu coiful împodobit cu două pene mici, se înfioră în clipa în care întâlni privirea Joiyei, cu toate că ea părea să nici nu-l fi observat, şi se uită, nervos, de la o femeie la alta. Pesemne că îşi dăduse seama că se petrecea ceva acolo, şi nici un bărbat în toate minţile nu voia să fie de faţă când se înfruntau două asemenea femei. Cei doi soldaţi îşi ţineau suliţele lungi încleştate în pumni, ca şi cum s-ar fi

temut că aveau să fie nevoiţi să se apere.

Poate chiar se temeau.

— Acestea două trebuie duse îndărăt în temniţele lor, îi spuse Moiraine ofiţerului cu asprime. Repetă poruncile care ţi-au fost date. Nu vreau nici o greşeală.

— Desigur, Aes… începu căpitanul, apoi se opri, de parcă i se pusese un nod în gât şi răsuflă adânc. Desigur, Doamnă, spuse apoi, privind-o îngrijorat, ca să vadă dacă era bine şi aşa; Moiraine nu dădu nici un semn de mânie, iar el scoase un oftat răsunător de uşurare. Prizonierele nu au îngăduinţa să vorbească decât cu mine şi cu nimeni altcineva, nici măcar între ele. În camera de gardă trebuie să fie mereu douăzeci de soldaţi, şi încă doi în faţa fiecărei temniţe. Dacă uşa trebuie deschisă, din cine ştie ce pricină, atunci patru. Eu voi fi de faţă când li se pregăteşte mâncarea şi le-o voi duce cu mâna mea. Totul se va face după cum aţi poruncit, Doamnă!

În glas i se citea nedumerirea. Stânca era plină de zvonuri despre cele două prizoniere. Toată lumea se întreba de ce era nevoie de atâta pază pentru două femei. Şi se mai zvoneau şi tot felul de poveşti despre Aes-Sedai, care mai de care mai înspăimântătoare.

— Foarte bine, spuse Moiraine. Ia-le de aici.

Nu era limpede care din grupuri – prizonierele sau străjile lor – era mai dornic să plece din încăpere. Până şi Joiya păşea mai iute, ca şi cum nu mai putea îndura nici o clipă să rămână tăcută alături de Moiraine.

Elayne era convinsă că nu lăsase să i se citească nimic pe chip de când intrase, însă Egwene se apropie de ea şi o luă cu braţul pe după umeri.

— Elayne, ce s-a-ntâmplat? Parcă mai ai puţin şi începi să plângi.

Îngrijorarea din glasul ei o făcu pe Elayne să se simtă de parcă, într-adevăr, era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. „Pe Lumină! se gândi. N-am să fiu aşa o proastă! Nu!” „O femeie care plânge e o găleată fără fund”, spunea Lini, care ştia tot felul de zicale de soiul ăsta.

— De trei ori… izbucni Nynaeve către Moiraine, şi numai de trei ori ai binevoit să ne ajuţi să le punem întrebări, iar de

data asta ai dispărut înainte să începem, iar acum ne spui foarte liniştită că le trimiţi în Tar Valon! Dacă nu ne ajuţi, măcar nu ne pune beţe în roate!

— Nu te bizui prea mult pe puterea pe care ţi-a dat-o Suprema, spuse cu răceală Moiraine. V-o fi trimis ea pe urmele lui Liandrin, dar asta nu schimbă faptul că sunteţi încă Alese şi că mai aveţi multe de învăţat, chiar şi cu scrisoarea aia pe care-o aveţi la voi. Ce-aveaţi de gând? Să le puneţi întrebări la nesfârşit, înainte să luaţi o hotărâre? Pare-mi-se că aşa faceţi voi, oamenii din Ţinutul celor Două Râuri – vă tot feriţi de hotărâri care nu mai pot fi amânate.

Nynaeve îşi deschidea şi închidea gura pe tăcute, cu ochii bulbucaţi, ca şi cum se frământa la care învinuire să răspundă mai întâi, dar Moiraine se întoarse către Egwene şi Elayne.

— Elayne, revino-ţi! Cum vrei să duci la îndeplinire poruncile Supremei, dacă trăieşti cu impresia că obiceiurile din fiecare ţinut sunt la fel ca acelea din regatul în care te-ai născut? Nu înţeleg de ce eşti atât de supărată. Nu îngădui ca sentimentele tale să le facă rău şi celor din jur.

— Ce vrei să spui? făcu Egwene. Ce obiceiuri? Despre ce vorbeşti?

Elayne nu reuşi să se mai stăpânească, şi spuse cu glasul slab:

— Berelain era în iatacul lui Rand.

Privirile sale vinovate se îndreptară către Egwene. Era sigură că-şi ţinuse sentimentele ascunse. Moiraine îi aruncă o privire plină de reproş şi oftă.

— Egwene, dacă aş fi putut, te-aş fi scutit de asta. Dacă Elayne nu ar fi îngăduit ca scârba pe care-o simte faţă de Berelain să-i înăbuşe bunul-simţ. Obiceiurile din Mayene nu seamănă cu cele din ţinuturile în care v-aţi născut voi două, Egwene! Ştiu ce simţi pentru Rand, dar de-acum trebuie să-ţi dai seama că între voi nu poate fi nimic. El aparţine Pânzei şi istoriei.

Părând să nici n-o bage în seamă pe Aes-Sedai, Egwene se uită lung în ochii lui Elayne. Acesteia îi venea să se întoarcă în altă parte, dar nu putea. Dintr-odată, Egwene se aplecă spre ea, îşi duse mâna la gură şi şopti:

— Îl iubesc. Ca pe un frate. Şi pe tine ca pe o soră. Îţi doresc să ai parte de multe bucurii de la el.

Elayne făcu ochii mari şi începu să zâmbească, răspunzând îmbrăţişării lui Egwene cu una încă şi mai strânsă.

— Mulţumesc, spuse în şoaptă. Şi eu te iubesc, surioară. Vai, îţi mulţumesc!

— S-a înşelat, deci, făcu Egwene, aproape ca pentru sine, cu un rânjet de încântare pe chip. Moiraine, tu ai fost vreodată îndrăgostită?

Ce întrebare neaşteptată! Elayne nu şi-o putea închipui pe femeia Aes-Sedai îndrăgostită. Moiraine făcea parte din Ajah Albastră şi se spunea că surorile Albastre nu iubeau oamenii, ci numai misiunile lor. Însă femeia cea zveltă nu părea deloc să fi fost luată pe nepregătite. Le privi pe amândouă, fără expresie, cum stăteau îmbrăţişate, şi în cele din urmă spuse:

— Pot să pun rămăşag că ştiu mai bine chipul bărbatului pe care am să-l iau de soţ decât oricare din voi două.

De mirare, Egwene rămase cu gura căscată.

— Cine e? îngăimă Elayne.

— Poate că voiam doar să spun că suntem cu toatele la fel de neştiutoare, răspunse Moiraine, de parcă îi părea rău că vorbise. Nu puneţi prea mare preţ pe câteva cuvinte. Dar, continuă ea, privind-o lung pe Nynaeve, dacă am să aleg vreodată vreun bărbat – dacă, spun – nu va fi Lan. Asta e sigur.

Ar fi trebuit să fie o consolare pentru Nynaeve, dar acesteia nu părea să-i facă nici o plăcere să audă. Lini ar fi spus că Nynaeve avea „de arat un câmp uscat ca iasca” – era îndrăgostită nu doar de un Străjer, ci de unul care se împotrivea din răsputeri să-i întoarcă iubirea. Ca un prost ce era, nu făcea decât să vorbească despre războiul împotriva Umbrei de care nu putea scăpa, dar nici nu-l putea câştiga. Spunea că nu voia s-o îmbrace pe Nynaeve în straie cernite la sărbătoarea nunţii, şi alte prostii de acelaşi soi. Elayne nu pricepea în nici un chip cum de Nynaeve, care nu era prea răbdătoare din fire, putea să-şi mai păstreze cumpătul.

— Dacă aţi terminat cu palavrele despre bărbaţi, spuse cu asprime Nynaeve, de parcă voia să le întărească tuturor

părerea despre firea sa, ce-ar fi să ne întoarcem la lucrurile importante?

Îşi strânse cosiţa în pumn şi începu să vorbească din ce în ce mai tare şi mai repede, ca o roată care o ia la vale:

— Cum să aflăm cine minte, Joiya sau Amico, dacă le trimiţi în Turn? Poate mint amândouă, poate nici una. Moiraine, nu-mi face nici o plăcere să zăbovesc aici, orice-ai crede tu, însă am căzut în prea multe capcane până acum şi nu mai vreau să am parte de încă una. Şi nici să fug după cai verzi pe pereţi. Eu… noi… noi suntem cele pe care Suprema le-a trimis după Liandrin şi tovarăşele ei. Dacă nu ţi se pare un lucru îndeajuns de important ca să ne ajuţi cu mai mult de câteva clipe din timpul tău, măcar nu ne pune beţe în roate.

Părea gata să-şi rupă cosiţa şi s-o sugrume pe femeia Aes-Sedai, folosindu-se de ea, iar Moiraine se învăluise într-un calm ca de cristal, care lăsa să se înţeleagă că putea să-i facă ce-i făcuse şi Joiyei, adică s-o înveţe să-şi ţină gura. Elayne se hotărî că venise momentul să nu mai stea bosumflată. Cine ştie cum, îi revenise rolul de a face pace între celelalte trei femei, deşi, câteodată, îi venea să le ia pe fiecare de ceafă şi să le scuture. Însă mama ei spunea mereu că la mânie nu se puteau lua hotărâri bune.

— Ar trebui să vă întrebaţi, zise ea, şi de ce am fost chemate la Rand – căci acolo ne-a dus Careen. Fireşte, acum e bine. Moiraine l-a Tămăduit.

Gândindu-se la ceea ce văzuse în iatac, nu se mai putu stăpâni şi se cutremură. Însă vorbele sale îşi atinseră ţinta fără greş.

— Tămăduit! îngăimă Nynaeve. Dar ce i s-a-ntâmplat?

— A fost cât pe ce să moară, răspunse femeia Aes-Sedai, foarte liniştită, de parcă spunea că Rand tocmai băuse o cană cu ceai.

În vreme ce ascultau povestea pe care Moiraine o spunea fără să pară deloc neliniştită, Elayne o simţi pe Egwene tremurând – sau poate că ea însăşi se înfiora. Bule de răutate care pluteau prin Pânză. Imaginile care ieşeau din oglindă. Rand – numai sânge şi răni. La urmă de tot, de parcă nu avea nici o importanţă, Moiraine le spuse că era convinsă că Perrin

şi Mat avuseseră parte de ceva asemănător, dar scăpaseră nevătămaţi. Pesemne că femeia avea sloiuri de gheaţă în loc de sânge. Nu, când vorbea de încăpăţânarea lui Rand era îndeajuns de pornită. Şi nici când pomenise de căsătorie nu fusese chiar atât de nepăsătoare pe cât dorea să pară. Acum, însă, putea la fel de bine să vorbească despre cât de potrivită era culoarea unei anumite bucăţi de mătase pentru o rochie.

— Şi… treburile astea… vor continua să se întâmple? întrebă Egwene, după ce Moiraine tăcu. Nu poţi face nimic ca să le opreşti? Dacă nu tu, poate Rand.

Moiraine clătină din cap, iar pietricica pe care o purta în păr începu să se legene.

— Nu. Cel puţin nu înainte să înveţe să-şi stăpânească puterile, şi poate nici măcar atunci. Nu ştiu dacă va fi îndeajuns de puternic, nici măcar el, pentru a ţine spurcăciunea la depărtare. Numai că se va putea apăra mai bine.

— Nu poţi face nimic ca să-l ajuţi? întrebă Nynaeve. Tu eşti cea care-ar trebui să ştie totul sau cel puţin aşa vrea să pară. Nu poţi să-l înveţi măcar o parte? Şi nu mai vreau să aud despre păsările care învaţă peştii să zboare.

— Dacă ai fi pus preţ pe învăţătură, aşa cum ar fi trebuit, nu m-ai mai întreba, făcu Moiraine. Ar trebui să înţelegi, o dată pentru totdeauna. Nynaeve, vrei să înveţi să foloseşti Puterea, dar nu-ţi pasă să ştii nimic despre ea. *Saidin* nu este *saidar.* Undele sunt diferite, ţesăturile – la fel. Pasărea de care pomeneai s-ar putea descurca mai bine ca mine.

De data asta, veni rândul lui Egwene să mai risipească încordarea.

— Şi cu ce se mai încăpăţânează Rand, acum?

Nynaeve deschise gura să vorbească, dar Egwene n-o lăsă.

— Câteodată, e ca un catâr.

Nynaeve închise gura cu un scrâşnet – ştiau, cu toatele, cât era de adevărat. Moiraine le privi lung, gânditoare. Din când în când, Elayne se întreba cât de multă încredere avea în ele. Sau în oricine altcineva.

— Trebuie să facă o mişcare, spuse, în cele din urmă,

femeia Aes-Sedai. Dar, în loc de asta, stă aici şi cei din Tear deja au început să nu se mai teamă de el. Nu face nimic şi, cu cât trece mai multă vreme, cu atât Rătăciţii vor lua asta drept un semn de slăbiciune. Pânza freamătă şi curge – numai morţii stau de piatră. Trebuie să facă ceva sau va muri. Va primi o săgeată în spate sau otravă în mâncare, sau Rătăciţii se vor aduna să-i smulgă sufletul din trup. Dacă nu se trezeşte, o să moară.

Ascultând-o, Elayne strânse din pleoape. Primejdiile de care vorbea erau îngrozitoare, chiar dacă ar fi fost numai închipuiri. Dar nu erau – aşa că totul era şi mai rău.

— Şi tu ştii ce-ar trebui să facă, nu? zise Nynaeve, încordată. Ai pus deja totul la cale.

Moiraine încuviinţă.

— Ai prefera să-l las să fugă iar de unul singur? Nu îndrăznesc. A doua oară ar putea să moară sau să i se întâmple ceva şi mai rău, înainte să-l găsesc.

Era destul de adevărat. Rand nu prea ştia ce făcea, iar Elayne era convinsă că Moiraine nu voia să piardă prilejul de a-l mai îndruma, fie şi puţin – căci mai mult nu i se mai îngăduia.

— Vrei să ne spui şi nouă ce gânduri ai cu el? spuse Egwene, care nu mai părea să vrea să risipească încordarea dintre ele.

— Da, chiar te rugăm, zise şi Elayne, uimită să se audă folosind aproape acelaşi ton ca şi prietena sa, cu toate că, de obicei, îi displăceau disputele – maică-sa îi spusese mereu că era mai bine să-i călăuzească pe cei din jur, decât să încerce să-i mâne cu biciul.

— Câtă vreme înţelegeţi, zise Moiraine, fără să dea vreun semn că vorbele lor ar fi supărat-o, că trebuie să păstraţi taina. Dacă planul iese la iveală, nu mai are sorţi de izbândă. Dar văd că înţelegeţi.

Elayne una pricepuse – era ceva primejdios, şi Moiraine nu era sigură că avea să izbândească.

— Sammael este în Illian, continuă femeia Aes-Sedai. Locuitorii din Tear şi cei de-acolo sunt mereu gata să se războiască. S-au tot ucis între ei de o mie de ani, şi când îi

auzi vorbind, ai zice că e un prilej de sărbătoare. Nu cred că se va schimba ceva, nici măcar dacă aud de Sammael, câtă vreme Dragonul Renăscut este în fruntea armatelor. Toţi cei din Tear îl vor urma pe Rand cu dragă inimă, şi, dacă izbuteşte să-l dea jos pe Sammael, va…

— Pe Lumină! exclamă Nynaeve. Nu numai că vrei să-l faci să pornească un război, dar vrei să-l trimiţi împotriva unui Rătăcit! Nu mă mir că se încăpăţânează să nu te asculte. Pentru un bărbat, nu e prost.

— Până la urmă, va trebui să-l înfrunte pe Cel Întunecat, spuse liniştită Moiraine. Chiar crezi că se mai poate, de-acum, feri de Rătăciţi? Cât despre războaie, sunt şi aşa multe, şi fără el, şi nici unul nu are vreun rost.

— Războiul nu poate avea rost, începu Elayne, apoi şovăi, în clipa în care începu să înţeleagă.

Pesemne că pe chip i se citeau tristeţea şi părerile de rău, dar, fără îndoială, şi înţelegerea. Maică-sa o bătuse adesea la cap despre chipul în care un popor era condus şi chipul în care era guvernat, două lucruri foarte deosebite între ele, dar la fel de importante. Îi spusese că, uneori, era nevoie de măsuri dintre cele mai neplăcute – dar, dacă nu făceai ce trebuia, preţul era şi mai mare. Moiraine îi aruncă o privire compătimitoare – atât cât era în stare.

— Nu e totdeauna plăcut, nu? Pesemne că maică-ta a început să te înveţe lucrurile de care vei avea nevoie pentru a-i urma la tron, încă de când erai o copilă.

Şi Moiraine crescuse în Palatul Regal din Cairhien – nu era sortită să domnească, dar era din familia Regelui şi fără îndoială că ascultase şi ea aceleaşi predici.

— Uneori, pare că ar fi mai bine să nu ştii nimic din toate astea, continuă femeia Aes-Sedai. Să fii o femeie de la ţară, care nu cunoaşte nimic dincolo de hotarele ogoarelor sale…

— Iarăşi vorbe cu două înţelesuri? făcu, dispreţuitoare, Nynaeve. Cândva, războiul era ceva despre care auzeam numai de la negustorii ambulanţi, ceva ce se întâmpla departe de mine. Nu înţelegeam mare lucru din el, dar acum ştiu ce e. Bărbaţi care se omoară între ei, care se poartă ca animalele, pentru că n-au de ales. Sate arse, ferme şi ogoare

pustiite. Foamete, boli şi moarte, pentru cei nevinovaţi şi pentru cei vinovaţi laolaltă. De ce-ar fi mai bun războiul ăsta al tău, Moiraine? De ce-ar fi mai pur?

— Elayne? spuse, încet, Moiraine.

Elayne clătină din cap – nu voia să fie ea cea nevoită să explice –, dar nici maică-sii, de pe Tronul Leului, nu i-ar fi venit uşor să tacă, sub privirea fixă, întunecată şi pătrunzătoare a femeii Aes-Sedai.

— Războiul va izbucni chiar şi fără Rand, spuse, fără nici o tragere de inimă; Egwene făcu un pas înapoi, privind-o neîncrezătoare, aproape la fel ca Nynaeve – apoi, însă, pe măsură ce o ascultau, ambele începură să înţeleagă. Sammael nu poate fi singurul Rătăcit care a apucat frâiele unui regat, este doar singurul de care-am aflat până acum. Mai devreme sau mai târziu, vor veni după Rand. Poate sub chipul lor, poate sub alte chipuri, dar, fără îndoială, în fruntea oştilor. Cât despre neamurile care nu sunt în robia Rătăciţilor, câte credeţi că vor izbucni în urale, la vederea flamurii Dragonului, şi îl vor urma către Tarmon Gai'don, şi câte se vor convinge singure că povestea despre căderea Stâncii e o minciună şi că Rand este doar un alt fals Dragon care trebuie nimicit, un fals Dragon, poate, îndeajuns de puternic pentru a-i pune în primejdie, dacă nu scapă cât mai repede de el? Orice-ar fi, războiul va izbucni.

Ar mai fi fost lucruri de spus, dar ea una era hotărâtă să nu o facă. Moiraine, în schimb, nu se arătă la fel de reţinută.

— Da, foarte bine, zise, încuviinţând din cap, dar asta nu e tot.

Privirea pe care i-o aruncă spunea foarte limpede că înţelesese că Elayne trecuse sub tăcere anumite lucruri, cu bună ştiinţă. Liniştită, cu braţele încrucişate la piept, se întoarse către celelalte două.

— Acest război va fi la fel de urât şi de murdar ca şi celelalte. Numai că, prin el, locuitorii din Tear se vor simţi mai legaţi de Rand şi cei din Illian vor sfârşi prin a-l urma şi ei. Cum să n-o facă, odată ce văd flamura Dragonului fluturând deasupra oraşului? Veştile despre izbânda lui ar putea fi îndeajuns pentru a pune capăt războiului dintre Tarabon şi

Arad Doman, şi tot în folosul său – poftim, deci iată şi părţile bune. Dintr-o lovitură, Rand va deveni atât de puternic în ce priveşte numărul de oameni şi arme, încât nu va mai putea fi înfrânt decât dacă toate celelalte neamuri de-aici până în Mană se unesc împotriva lui, şi le va arăta Rătăciţilor că nu este doar un iepure mare şi gras care aşteaptă să fie pus la frigare. Asta-i va pune pe gânduri, iar lui îi va îngădui să câştige timp pentru a învăţa să-şi folosească puterile. Trebuie să facă prima mişcare, să fie ciocanul, nu cuiul, zise femeia Aes-Sedai, zâmbind slab; în glas i se strecurase o urmă din mânia care o cuprinsese ceva mai devreme. Trebuie să facă prima mişcare… dar, în loc de asta, ce să vezi? Citeşte. Şi cu cât citeşte mai mult, cu atât se afundă mai tare.

Nynaeve părea zguduită, ca şi cum ar fi văzut în faţa ochilor luptele şi moartea. Egwene căscă ochii mari, înspăimântată de ceea ce înţelegea. Chipurile lor o făcură pe Elayne să se înfioare. Una îl văzuse pe Rand crescând, cealaltă copilărise cu el, iar acum aveau să-l vadă pornind războaie. Şi pentru ele nu era Dragonul Renăscut. Era Rand al'Thor. Cu o mare sforţare, Egwene vorbi, legându-se de partea cea mai puţin importantă din spusele lui Moiraine:

— De ce se afundă când citeşte?

— Pentru că s-a hotărât să afle de unul singur ce spun Profeţiile Dragonului, răspunse Moiraine, cu chipul la fel de netulburat, dar părând, dintr-odată, la fel de ostenită precum se simţea şi Elayne. Chiar dacă acestea erau interzise în Tear, Mai-marele Bibliotecii avea nu mai puţin de nouă traduceri, încuiate într-un cufăr. Rand a pus mâna pe toate. I-am vorbit de strofele care pot avea importanţă aici, şi el mi le-a citat, dintr-o veche traducere din Kandor.

Puterea Umbrei se face carne
trezită la viaţă, la zbucium şi prăpăd.
Renăscutul, însemnat şi însângerat,
dănţuieşte cu sabia în vise şi ceţuri,
îi înlănţuie pe cei juraţi Umbrei după voia sa,
iar din oraşul pierdut, rătăcit,
cheamă iarăşi la viaţă suliţele,

frânge suliţele şi-i face să vadă
adevărul din visul străvechi tăinuit.

— Ar putea fi vorba despre orice, aici, continuă Moiraine, cu o strâmbătură. Illian, sub stăpânirea lui Sammael, este limpede un oraş rătăcit. Dacă duce la război suliţele din Tear şi îl înlănţuie pe Sammael, totul se îndeplineşte. Este străvechiul vis al Dragonului Renăscut. Dar el nu vrea să înţeleagă. A pus mâna şi pe o copie în limba străveche, de parcă înţelege ceva din ea. Fuge după cai verzi pe pereţi, iar Sammael, Rahvin sau Lanfear îi pot sări la beregată înainte să izbutesc eu să-l conving că greşeşte.

— E deznădăjduit, spuse Nynaeve cu o blândeţe care, din câte credea Elayne, nu era menită pentru Moiraine, ci pentru Rand însuşi. E deznădăjduit şi încearcă să-şi găsească drumul.

— Şi eu sunt la fel, spuse cu tărie Moiraine. Toată viaţa mea l-am căutat, şi n-am de gând să-l las să piară, câtă vreme mai pot face ceva ca să-l ajut. Aproape că sunt îndeajuns de deznădăjduită ca să… începu ea, apoi se opri şi strânse din buze. Una peste alta, am să fac tot ce trebuie făcut.

— Ce înseamnă asta? întrebă cu asprime, Egwene. Ce-ai să faci?

— Voi ocupaţi-vă de ale voastre, veni răspunsul. Ajah Neagră…

— Nu! izbucni Elayne, cu glas poruncitor, strângându-şi fustele albastre şi moi în pumni, până ce dosul palmelor i se albi. Ai multe taine, Moiraine, dar pe asta trebuie să ne-o dezvălui. Ce-ai de gând să-i faci?

Parcă se şi vedea înşfăcând-o pe cealaltă de umeri şi scuturând-o, până ce le spunea adevărul.

— Lui? Nimic. Ei, fie, nu văd de ce să nu ştiţi şi voi. Aţi văzut Marea Comoară – cum îi spun cei de-aici?

Stăpânitorii din Tear adunaseră, în Stânca lor, o mulţime de obiecte care-aveau de-a face cu Puterea. Numai Turnul Alb avea mai multe. Era ceva ciudat pentru nişte oameni care se temeau atât de tare de Adevăratul Izvor, dar, pesemne – cel puţin aşa credea Elayne – era din pricină că fuseseră nevoiţi

să păzească, atâta vreme, Callandor. Printre atâtea alte lucruri, până şi Sabia Care Nu E Sabie putea să pară mai puţin decât era de fapt. Însă Înalţii Seniori nu se putuseră niciodată hotărî să-şi scoată comorile la iveală. Ele erau ţinute în mai multe încăperi înghesuite şi murdare, îngropate şi mai adânc decât temniţele. Când Elayne le văzuse prima dată, lacătele uşilor ruginiseră demult, dacă nu cumva uşile însele putreziseră şi căzuseră.

— Am stat acolo jos o zi întreagă, spuse Nynaeve. Ca să vedem dacă Liandrin şi ale ei nu cumva au furat ceva. Nu cred că au făcut-o. Totul era acoperit de praf şi mucegai. O să fie nevoie de zece corăbii pentru a duce totul în Turn. Poate că cele de-acolo o să înţeleagă ceva din toate lucrurile astea. Eu una n-am izbutit. Ai fi aflat şi tu asta, dacă ne-ai fi dăruit ceva mai mult timp, sfârşi ea – pesemne că ispita de a o mai înţepa puţin pe Moiraine se dovedise prea puternică.

Moiraine, însă, nu o luă în seamă. Părea cufundată în gânduri, preocupată. Vorbi ca pentru sine:

— Există, acolo, un ter’angreal… ceva ca un soi de ramă din piatră roşie, uşor strâmbă. Dacă nu pot să-l fac să ia o hotărâre, s-ar putea să trebuiască să trec dincolo.

Pietricica albastră pe care-o avea pe frunte tremură, aruncând scântei – pesemne că nu era prea dornică să facă pasul acela. Auzind de ter’angreal, Egwene duse, fără să se gândească, mâna la corsajul rochiei. Îşi cususe acolo, cu mâna ei, un buzunăraş, pentru a-şi ascunde inelul de piatră – tot un ter’angreal, puternic, în ciuda faptului că nu era prea mare. Numai ea şi celelalte două prietene ştiau că-l avea – Moiraine nu. Ter’angrealele erau lucruri ciudate, rămăşiţe din Vârsta Legendelor, precum angrealele şi sa’angrealele – dar ceva mai multe; ele nu ajutau la curgerea Puterii, ci o foloseau. Din câte se părea, fiecare fusese făurit pentru un ţel anume, dar, cu toate că unele mai erau încă folosite, nimeni nu ştia sigur dacă făceau ceea ce le fusese menit. Sceptrul Legămintelor, cel pe care femeile care deveneau Aes-Sedai erau silite să-l ţină în mâini în vreme ce-şi rosteau jurămintele, era un ter’angreal care avea puterea de a le lega trup şi suflet de ceea ce spuneau. De asemenea, ultima

încercare la care era supusă o novice înainte de a fi Aleasă se petrecea înăuntrul altui ter'angreal care-i scotea la iveală temerile cele mai adânci şi le făcea să pară aievea – sau poate o ducea într-un loc unde ele chiar erau aievea. Cu ter'angrealele se puteau întâmpla lucruri ciudate. Unele femei Aes-Sedai îşi pierduseră puterile, pieriseră sau dispăruseră cu totul, în vreme ce le cercetau şi foloseau.

— Am văzut şi eu rama, spuse Elayne. În ultima încăpere, în capătul coridorului. Mi se stinsese lampa şi am căzut de trei ori până să ajung la uşă, adăugă, roşind uşor, de ruşine. Mi-era frică să conduc Puterea acolo înăuntru, chiar şi pentru a aprinde lampa. Dar cele mai multe lucruri de-acolo mi se par nişte gunoaie – cred că Înalţii Seniori au adunat la grămadă tot ce putea fi, în vreun fel, legat de Putere. Pe de altă parte, m-am gândit că, dacă aş fi încercat să conduc, aş fi putut, fără să vreau, să stârnesc cine ştie ce.

— Şi dacă te-ai fi împiedicat şi ai fi căzut prin rama aceea strâmbă? spuse, ironică, Moiraine. Acolo nu-i nevoie de Putere, trebuie doar să păşeşti dincolo.

— Pentru ce? întrebă Nynaeve.

— Ca să afli răspunsuri. Trei răspunsuri, toate adevărate, despre trecut, prezent sau viitor.

Pentru început, Elayne se gândi la basmul *Bili sub deal,* dar numai din pricina celor trei răspunsuri. Apoi, însă, îi veni un alt gând – şi nu doar ei. Nynaeve şi Egwene tocmai deschideau gura să vorbească, dar ea le-o luă înainte.

— Moiraine, dar asta ne poate ajuta mult. Putem întreba dacă Joiya şi Amico spun adevărul. Putem întreba unde sunt Liandrin şi celelalte. Numele femeilor din Ajah Neagră aflate încă în Turn…

— Putem afla care e primejdia care-l ameninţă pe Rand, spuse şi Egwene.

— De ce nu ne-ai pomenit de asta până acum? interveni şi Nynaeve. De ce ne-ai lăsat să ascultăm aceleaşi poveşti, zi după zi, când puteam să aflăm tot adevărul?

Femeia Aes-Sedai clipi nemulţumită şi ridică braţele.

— Voi trei vă năpustiţi cu capul înainte acolo unde Lan şi alţi o sută de Străjeri ar şovăi să pună pasul. De ce credeţi că

eu una nu am trecut dincolo? Puteam să întreb, încă de-acum câteva zile, ce trebuie să facă Rand pentru a scăpa cu viaţă şi a izbândi, cum îi poate înfrânge pe Rătăciţi şi pe Cel Întunecat, cum poate învăţa să-şi stăpânească puterile şi să scape de nebunie îndeajuns de multă vreme pentru a face ceea ce trebuie.

Rămase aşa, cu mâinile în şolduri, uitându-se la ele, aşteptând să priceapă. Nici una nu vorbea.

— Există legi, continuă ea, după o vreme, şi primejdii. Nimeni nu poate trece dincolo decât o dată. O singură dată. Poţi pune trei întrebări, dar trebuie să afli toate trei răspunsurile înainte de a pleca. Din câte se pare, cei care pun întrebări neserioase sunt pedepsiţi, numai că ceea ce poate fi neserios pentru unul, este foarte important pentru altul. Şi, lucrul cel mai de seamă, întrebările despre Umbră pot avea urmări cumplite. Dacă întrebaţi despre Ajah Neagră, puteaţi ajunge îndărăt moarte sau cu minţile rătăcite pentru vecie. Sau puteaţi să nici nu mai ajungeţi. Cât despre Rand... nu sunt sigură că e cu putinţă să pui întrebări despre Dragonul Renăscut care să nu aibă, cumva, de-a face cu Umbra. Înţelegeţi, acum, că, uneori, trebuie să fii chibzuit?

— De unde ştii toate astea? întrebă Nynaeve, privind-o fix, cu mâinile în şolduri. Sunt sigură că Înalţii Seniori nu au îngăduit niciodată vreunei Aes-Sedai să cerceteze Comoara. După câtă murdărie e acolo, nici unul dintre obiectele alea nu a mai văzut lumina soarelui de o sută sau mai bine de ani.

— Mai mult, spun eu, îi zise liniştită Moiraine. Au trecut aproape trei sute de ani de când au încetat să mai adune comori. Pe acest ter'angreal au pus mâna chiar înainte să se oprească. Până atunci, fusese în stăpânirea Întâilor din Mayene, care îl foloseau pentru a obţine răspunsuri cu ajutorul cărora se păzeau de cei din Tear. Acestea le-au îngăduit femeilor Aes-Sedai să-l cerceteze – în taină, fireşte, căci Mayene nu a îndrăznit niciodată să stârnească, pe faţă, mânia stăpânilor din Tear.

— Dar, dacă era un lucru aşa de important pentru Mayene, spuse, bănuitoare, Nynaeve, cum de se află aici, în Stâncă?

— Întâii au luat şi hotărâri proaste, în încercările lor de a se ţine departe de Tear. Acum trei sute de ani, Înalţii Seniori puseseră la cale să adune o flotă cu care să urmărească acele corăbii din Mayene care să le conducă la bancurile cu ulei de peşte. Halvar, Întâiul de atunci, a ridicat preţul uleiului de lampă din Mayene cu mult peste cel de măsline din Tear şi, pentru a-i convinge pe Înalţii Seniori că grija lui de căpătâi nu era bunăstarea propriului neam, ci a lor, le-a dăruit ter'angrealul. Îl folosise deja, aşa că nu mai avea nevoie de el, şi era tânăr, cam ca Berelain, deci părea să aibă încă mulţi ani de domnie în faţă, ani în care să aibă nevoie de bunăvoinţa celor din Tear.

— Ce prostie, bombăni Elayne. Mama n-ar fi făcut niciodată aşa o greşeală.

— Poate că nu, spuse Moiraine. Dar Andorul nu este un regat mic, strâns cu uşa de unul mult mai mare şi mai puternic. Oricum, s-a dovedit că Halvar chiar a fost un prost – Înalţii Seniori au pus pe cineva să-l omoare, chiar în anul următor. Numai că prostia lui îmi poate folosi, acum, mie. E primejdios, dar e mai bine decât nimic.

Nynaeve bombănea ceva pentru sine – pesemne că era dezamăgită că femeia Aes-Sedai nu se aruncase cu capul înainte.

— Aşadar, am ajuns de unde-am plecat, oftă Egwene. Nu ştim cine minte sau dacă nu cumva mint amândouă.

— Puteţi să le mai trageţi de limbă, dacă vreţi, zise Moiraine. Aveţi vreme, până când vor fi îmbarcate, deşi mă cam îndoiesc că-şi vor mai schimba povestea. Sfatul meu ar fi să vă gândiţi mai mult la Tanchico. Dacă Joiya spune adevărul, va fi nevoie de Aes-Sedai şi Străjeri pentru a-l păzi pe Mazrim Taim, voi trei n-aţi fi de ajuns. De cum am auzit povestea, i-am dat de ştire Supremei printr-un porumbel. De fapt, am trimis trei, ca să ajungă măcar unul în Turn.

— Ce drăguţ din partea ta că ne-ai spus, îi răspunse Elayne, într-o şoaptă rece.

Femeia asta o scotea din sărite, uneori. Era drept că ele se prefăceau doar a fi Aes-Sedai, dar Moiraine prea nu le dezvăluia nimic. La urma urmelor, Suprema le trimisese după

cele din Ajah Neagră. Moiraine înclină uşurel fruntea, de parcă i s-ar fi mulţumit într-adevăr.

— Cu plăcere. Amintiţi-vă că voi sunteţi ogarii pe care Suprema i-a trimis pe urmele celor din Ajah Neagră, făcu ea şi zâmbi uşor, văzând-o pe Elayne tresărind, lăsând astfel să se înţeleagă că ştia exact ce-i trecuse prin minte. Voi trebuie să luaţi hotărârea încotro mergeţi, după cum mi-aţi şi spus, adăugă Moiraine, sec. Sper să vă vină mai uşor decât mie. Vă urez somn uşor, cât a mai rămas până în zori. Noapte bună.

— Femeia aia… bombăni Elayne, după ce uşa se închise în urma femeii Aes-Sedai. Câteodată îmi vine s-o strâng de gât.

Se lăsă să cadă într-unul dintre scaunele de lângă masă şi rămase cu ochii în jos, încruntată, cu mâinile încleştate în poală. Nynaeve scoase un mormăit care putea fi luat drept o încuviinţare, apoi se duse la o măsuţă îngustă de lângă perete, pe care se aflau pocale de argint şi borcănaşe cu mirodenii, precum şi două carafe. Una, plină cu vin, se odihnea într-un vas sclipitor cu gheaţă, de-acum aproape topită, adusă tocmai din Osia Lumii, în cufăraşe cu rumeguş.

Gheaţă, vara, ca să răcească băuturile Înalţilor Seniori. Lui Elayne mai că nu-i venise să creadă.

— O înghiţitură răcoroasă înainte de culcare o să ne facă bine, spuse Nynaeve, ocupându-se să toarne vin, apă şi mirodenii.

Elayne ridică fruntea, în clipa în care Egwene se aşeză alături de ea.

— Egwene, chiar ai vorbit sincer? Despre Rand?

Cealaltă făcu semn că da, iar Elayne oftă.

— Îţi aminteşti ce spunea Min, toate glumele pe care le făcea despre cum o să-l împărţim? Câteodată mă întreb dacă nu cumva e vorba de o viziune de care nu ne-a povestit. Credeam că vrea să spună că-l iubeam amândouă, şi ea o ştia. Dar tu aveai drepturi asupra lui şi eu nu ştiam ce să fac. Nici acum nu ştiu. El te iubeşte, Egwene.

— Va trebui să înţeleagă, spuse hotărâtă Egwene. Când mă voi mărita, va fi pentru că aşa doresc eu, nu pentru că un bărbat se aşteaptă să-l iubesc. Am să fiu blândă cu el, Elayne, dar până la urmă va şti că e liber. De voie sau de nevoie.

Maică-mea spune că bărbaţii sunt altfel decât noi. Noi vrem să ne îndrăgostim, dar numai de cei pe care-i dorim. Bărbaţii au nevoie de iubire, dar pentru ei contează care-i prima femeie care le fură inima.

— Toate bune şi frumoase, rosti încordată Elayne, dar Berelain era în iatacul lui.

Egwene pufni dispreţuitoare.

— Orice-ar avea de gând, Berelain nu e în stare să se ţină îndeajuns de mult după un bărbat ca să-l facă s-o iubească. Acum două zile îi făcea ochi dulci lui Rhuarc. Peste încă vreo două, o să-i zâmbească altuia. E ca Else Grinwell, o mai ţii minte? Novicea care-şi petrecea tot timpul pe câmpul de antrenament, clipind din gene la toţi Străjerii?

— Dar era în iatacul lui, la ceasul ăsta din noapte. Nu clipea. Şi era şi mai dezbrăcată ca de obicei, dacă-ţi vine să crezi.

— Deci ai de gând s-o laşi să ţi-l ia?

— Nu! spuse, foarte aprinsă, Elayne – numai că nu trecu decât o clipă şi se simţi cuprinsă de deznădejde. Of, Egwene, nu ştiu ce să fac. Îl iubesc. Vreau să-l iau de soţ. Pe Lumină! Ce-o să spună mama? Mai degrabă mi-aş petrece o noapte în temniţa Joiyei, decât să stau să-i ascult predicile.

Nobilii din Andor, chiar şi cei din familiile regale, se căsătoreau îndeajuns de des cu persoane de origine umilă, astfel încât asta nu mai isca prea multe bârfe – cel puţin în regat. Numai că Rand nu era un om obişnuit. Morgase era în stare s-o trimită chiar şi pe Lini s-o aducă acasă de urechi.

— Dar nu prea are ce zice, dacă e să-l credem pe Mat, încercă s-o consoleze Egwene. Chiar dacă e numai pe jumătate adevărat. Acest Lord Gaebril după care tânjeşte maică-ta nu prea pare o alegere bună pentru o femeie cu capul pe umeri.

— Sunt convinsă că Mat le-a înflorit, răspunse înţepată Elayne.

Maică-sa era prea ageră pentru a se face de râs din cauza unui bărbat – orice bărbat. Dacă Lordul Gaebril – de care nici nu auzise, până ca Mat să-i rostească numele – visa să câştige putere prin mijlocirea lui Morgase, regina avea să se

ocupe de el până la urmă – şi-ncă cum!

Nynaeve aduse la masă trei pocale cu vin cu mirodenii, care se aburiseră pe dinafară, şi câteva rogojini mici, din paie verzi şi aurii, pe care să le aşeze, pentru ca umezeala să nu strice luciul mesei.

— Aşa, deci, zise ea, luându-şi un scaun, Elayne, ţi-ai dat seama că eşti îndrăgostită de Rand şi tu, Egwene, că nu eşti.

Cele două femei mai tinere se holbară la ea. Una brunetă, alta blondă, dar la fel de uimite.

— Am şi eu ochi, spuse netulburată Nynaeve. Şi urechi, pentru când binevoiţi să nu vorbiţi în şoaptă. Şi ce-ai de gând să faci? continuă ea, sorbind din pocal, cu glasul, dintr-odată, mai rece. Dacă fâşneaţa aia de Berelain pune gheara pe el, n-o să fie uşor s-o dai la o parte. Eşti convinsă că merită chinul? Ştii ce e el. Ştii ce-l aşteaptă, chiar dacă lăsăm profeţiile la o parte. Nebunie. Moarte. Cât mai are? Un an? Doi? Sau va începe înainte de sfârşitul verii. E un bărbat care poate conduce, adăugă ea cu glas tăios. Aminteşte-ţi ce-ai fost învăţată. Aminteşte-ţi ce înseamnă!

Elayne ţinu capul sus şi-i înfruntă privirea.

— N-are a face. Poate ar trebui să-mi pese, dar nu-mi pasă. Poate că sunt o proastă. Şi ce? Nu pot să-i poruncesc inimii să se schimbe după cum vreau eu, Nynaeve.

Dintr-odată, Nynaeve zâmbi.

— Trebuia să fiu sigură, spuse ea cu căldură. Şi tu trebuie să fii sigură. Nici un bărbat nu-i uşor de iubit, dar cu el va fi şi mai greu. Dar la prima întrebare, continuă ea, în vreme ce zâmbetul i se ştergea de pe chip, tot trebuie să răspunzi. Ce-ai de gând să faci? Berelain pare slabă – oricum aşa-i face pe bărbaţi s-o vadă –, dar nu cred că este. O să se lupte pentru ce vrea. Şi este dintre cele care se ţin cu dinţii de cineva pe care, de fapt, nu-l vor, numai pentru că-l vrea alta.

— Ce mi-ar plăcea s-o vâr într-un butoi, zise Egwene, apucând pocalul de parcă era beregata Întâiei, şi s-o trimit cu o corabie înapoi în Mayene. În fundul calei.

Nynaeve clătină din cap, fluturându-şi cosiţa.

— Toate bune şi frumoase, dar încearcă să dai sfaturi care chiar folosesc la ceva. Dacă nu poţi, taci şi las-o să hotărască

singură ce are de făcut. De-acum, Rand e problema lui Elayne, adăugă, în clipa în care Egwene se uită lung la ea. Nu mai e al tău. Adu-ţi aminte că te-ai dat la o parte.

Vorbele ei ar fi trebuit s-o facă pe Elayne să zâmbească, dar nu putea.

— Trebuia să fie cu totul altfel, oftă ea. Am crezut că aveam să întâlnesc un bărbat, să învăţ să-l cunosc vreme de mai multe luni sau ani şi să-mi dau seama, încet-încet, că-l iubesc. Aşa am crezut dintotdeauna. Pe Rand de-abia îl cunosc. Nu cred că am vorbit cu el decât de vreo şase ori într-un an. Dar am ştiut că-l iubesc la cinci minute după ce l-am văzut.

Asta chiar era o prostie. Dar era adevărat, aşa că nici nu-i mai păsa. Se hotărî că avea să-i spună şi maică-sii în faţă acelaşi lucru, şi lui Lini. Ei, poate lui Lini nu. Lini era neînduplecată când venea vorba despre asemenea prostii şi părea să nu-şi fi dat seama că Elayne nu mai avea zece ani.

— Totuşi, după cum stau lucrurile, n-am nici măcar dreptul să fiu furioasă pe el. Nici pe Berelain.

Şi totuşi, era. „Aş vrea să-l pălmuiesc până ajung să-i ţiuie urechile un an întreg! Şi pe ea s-o bat cu nuiaua tot drumul până în Mayene!” Numai că nu avea dreptul şi asta făcea totul şi mai rău. În glas i se strecură o undă de jale, la auzul căreia se mânie pe sine însăşi.

— Ce pot să fac? Nici măcar nu s-a uitat vreodată la mine mai cu atenţie.

— În Ţinutul celor Două Râuri, zise încet Egwene, dacă o femeie vrea ca un bărbat să ştie că-l place, îşi pune flori în păr, la Bel Tinesau când vine Duminica. Sau îi poate broda o cămaşă de sărbătoare, în orice zi a anului. Sau poate să danseze cu el şi numai cu el, şi să-l facă să observe asta…

Elayne îi aruncă o privire uimită, iar ea se grăbi să continue:

— Nu vreau să te sfătuiesc să-i brodezi o cămaşă, dar există căi prin care să-i arăţi ce simţi.

— Cei din Mayene se exprimă verde în faţă, răspunse Elayne, cu o uşoară asprime. Poate aşa e cel mai bine. Să-i spun. Măcar atunci o să ştie totul şi o să am ceva drepturi

să…

Înşfacă pocalul şi bău, cu capul lăsat pe spate. Să-i spună verde în faţă? Ca o faţă oarecare din Mayene? Lăsând pocalul pe masă, răsuflă adânc şi şopti:

— Ce-o să spună Mama?

— Mai e ceva şi mai important, zise cu blândeţe Nynaeve. Ce-ai să faci când va trebui să plecăm de aici? Fie în Tanchico, fie în Turn, fie altundeva, dar va trebui să plecăm. Ce-ai să faci după ce tocmai i-ai spus că-l iubeşti şi că trebuie să-l părăseşti? Dacă-ţi cere să rămâi? Dacă asta ai să vrei?

— Am să plec, răspunse Elayne, fără să şovăie, dar cu o oarecare asprime – n-ar fi trebuit nici măcar s-o întrebe aşa ceva. Dacă eu trebuie să mă împac cu gândul că este Dragonul Renăscut, şi el trebuie să mă primească aşa cum sunt, cu îndatoririle pe care le am. Nynaeve, vreau să fiu Aes-Sedai. Nu e o simplă distracţie, după cum nici treaba pe care-o avem noi de făcut nu este. Chiar crezi că v-aş putea părăsi?

Egwene se grăbi să-i spună că nici prin cap nu-i trecuse aşa ceva, iar Nynaeve făcu întocmai, dar mai încet – ceea ce arăta că minţea. Elayne le privi pe rând.

— Sincer vorbind, mă temeam că-mi veţi spune că sunt o proastă, pentru că mă frământ atâta pentru asta, când avem pe cap povestea cu Ajah Neagră.

Ochii lui Egwene scăpărară lăsând să se înţeleagă că se gândise şi ea la asta, dar Nynaeve zise:

— Rand nu e singurul care poate să moară la anul sau luna viitoare. Şi noi putem. Vremurile s-au schimbat şi trebuie să ne schimbăm odată cu ele. Dacă stai şi nu faci nimic, şi doar îţi doreşti ceva, s-ar putea să nu dobândeşti nimic înainte să te cobori în mormânt.

Nu era chiar o încurajare, dar Elayne încuviinţă din cap. Nu se purta prosteşte. Dacă măcar ar fi putut să rezolve şi problema cu Ajah Neagră la fel de uşor. Îşi duse pocalul gol de argint la frunte, ca să se răcorească. Oare ce le rămânea de făcut?

7 Când te joci cu focul

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Egwene se ivi la uşa încăperilor lui Rand, urmată de Elayne, care venea fără tragere de inimă, parcă târându-şi picioarele. Domniţa-Moştenitoare purta o rochie de mătase de un albastru-deschis, cu mâneci lungi, dar croită după obiceiul locului; după ceva vorbărie, se învoise să o lase în jos, pe braţe. Albastrul ochilor îi era înteţit de un colier de safire, de culoarea cerului de dimineaţă, şi de un alt şir de nestemate albastre, împletite în cosiţele ei aurii-roşcate. Chiar dacă aerul era cald şi umed, Egwene purta pe umeri o eşarfă simplă, de un roşu puternic, mare cât un şal. I-o dăduse Aviendha, şi tot de la ea erau şi safirele. Culmea, dar femeia Aiel avea o provizie bunicică de astfel de obiecte.

Chiar dacă ştia bine că aveau să fie acolo, Egwene tot tresări când gărzile Aiel se ridicară în picioare, lin, dar năucitor de iute. Lui Elayne aproape i se tăie răsuflarea, dar se uită pe dată la ei cu acea căutătură regală care-i ieşea atât de bine, dar care nu prea părea să fie de folos în faţa acestor bărbaţi arşi de soare. Cei şase erau *Shae'en M'taal,* Câini de piatră, şi, pentru nişte Aieli, arătau chiar liniştiţi – adică păreau că îşi aruncă privirile încolo şi-ncoace, gata să sară în orice parte.

Egwene încercă să se adune, luându-se după Elayne – chiar îşi dorea să poată să se descurce la fel de bine ca Domniţa-Moştenitoare – şi le vesti:

— Vreau să văd... vrem să vedem... cum îi mai sunt rănile Seniorului Dragon.

Dacă ei ar fi ştiut câte ceva despre Tămăduire – ceea ce nu prea era de crezut; puţini ştiau, iar Aielii pesemne ştiau chiar mai puţine decât restul lumii – atunci ceea ce spusese li s-ar fi părut de-a dreptul o prostie. Nu voise să le dea nici o pricină – ajungea că o credeau Aes-Sedai –, dar, când Aielii aproape că ţâşniseră din podeaua neagră de marmură, i se păruse dintr-odată o idee bună să le spună de ce venise. Nu că ei ar fi făcut vreo mişcare ca să le oprească pe ea şi pe

Elayne, fireşte. Dar bărbaţii ăştia erau cu toţii aşa de înalţi şi cu chipurile atât de împietrite, şi îşi purtau suliţele scurte şi arcurile de corn de parcă să le folosească era la fel de firesc şi de uşor ca şi să respire. Când ochii aceia deschişi la culoare o priveau atât de sfredelitor, îi era foarte uşor să-şi aducă aminte poveştile despre Aieli nemiloşi şi cruzi, cu chipul acoperit de văl negru, sau despre Războiul cu Aielii şi despre bărbaţii, de felul acestora, care învinseseră până la una toate oştirile trimise împotriva lor, şi care se întorseseră în Pustie abia după ce duseseră, împotriva popoarelor aliate, lupte scăldate în sânge, trei zile şi trei nopţi, până ce fuseseră opriţi chiar în faţa zidurilor din Tar Valon. Lui Egwene mai că îi veni să îmbrăţişeze *saidarul.*

Gaul, căpetenia Câinilor de piatră, încuviinţă, uitându-se la ea şi la Elayne cu o urmă de respect. Deşi avea o înfăţişare cam aspră, era totuşi un bărbat chipeş, puţin mai în vârstă decât Nynaeve, cu ochi verzi şi limpezi ca nişte nestemate şi cu gene lungi, atât de negre încât păreau să-i înconjoare ochii cu o umbră întunecată.

— Ar putea să-l stânjenească. E într-o stare foarte proastă în dimineaţa asta. Gaul rânji, dezvelindu-şi pentru o clipă dinţii albi – pesemne că înţelegea cum te simţeai când erai rănit. Deja i-a alungat pe câţiva dintre Înalţii Seniori, iar pe unul dintre ăştia l-a dat afară cu mâna lui. Cum îl chema?

— Torean, răspunse alt bărbat, încă şi mai înalt. Avea o săgeată pregătită şi ţinea în mână arcul scurt şi curbat, aproape cu nepăsare. Îşi îndreptă privirea, pentru o clipă, asupra celor două femei, apoi continuă să cerceteze cu ochii printre coloanele din anticameră.

— Torean, da, zise Gaul. Am crezut c-o să se ducă de-a berbeleacul până la sculpturile alea drăguţe – arătă cu vârful suliţei către cercul de Protectori care stăteau în picioare, încremeniţi dar s-a oprit la trei paşi de ei. Şi uite aşa, am pierdut frumuseţe de draperie taireană, cu şoimi cusuţi în fir de aur. Bărbatul mai înalt zâmbi mulţumit.

Egwene şi-l închipui pe Rand îmbrâncind la pământ un Înalt Senior şi clipi, încercând să-şi alunge din minte tabloul. Rand nu fusese niciodată violent; departe de el aşa ceva.

Oare cât de mult se schimbase? Fusese prea prinsă cu Joiya şi Amico, iar el cu Moiraine sau Lan, aşa că abia dacă schimbaseră din când în când câteva vorbe despre acasă, despre cum o fi fost anul acesta sărbătoarea de Bel Tine sau cum avea să fie Duminica. Vorbiseră pe fugă, şi atât de puţin! Oare cât de mult se schimbase?

— Trebuie să-l vedem, spuse Elayne, cu glasul tremurându-i uşor.

Gaul făcu o reverenţă, aplecând vârful suliţei până la marmura neagră.

— Fireşte, Aes-Sedai.

Egwene intră în camera lui Rand destul de tulburată; şi pe chipul lui Elayne se citea limpede cât de mult se străduise să facă aceşti câţiva paşi.

Grozăvia din seara trecută nu lăsase nici o urmă, în afară de lipsa oglinzilor; după culoarea mai deschisă a unora dintre lambriuri, se putea ghici de pe care porţiuni de perete fuseseră luate. Totuşi, încăperea nu era nici pe de parte ordonată; pretutindeni, pe orice obiect de mobilier, zăceau cărţi, unele deschise ca şi cum ar fi fost abandonate în mijlocul paginii, iar patul era încă nefăcut. Draperiile stacojii erau trase la o parte de pe toate ferestrele care dădeau înspre apus, spre râul care, pentru Tear, era însăşi suflarea vieţii. Pe o poliţă uriaşă, poleită şi fără pereche de ţipătoare, strălucea *Callandor,* ca un cristal şlefuit. Lui Egwene, poliţa i se păru cel mai urât lucru care ar fi putut să împodobească o cameră, din toate câte văzuse ea vreodată – asta, până să zărească lupii de argint care vânau cu sălbăticie un cerb aurit, pe policioara de deasupra căminului. Datorită celor câteva adieri care veneau de la râu, camera era neaşteptat de răcoroasă, pe lângă celelalte încăperi din Stâncă.

Rand, numai în cămaşă, şedea tolănit, cu un picior peste braţul fotoliului şi cu o carte legată în piele sprijinită de genunchi. Auzind zgomot de paşi, închise brusc cartea, lăsând-o să cadă peste celelalte, pe covorul bogat ornamentat, şi sări în picioare, gata de luptă. Căutătura mânioasă îi dispăru, însă, când îşi dădu seama cine intrase.

Pentru prima dată de când se aflau în Stâncă, Egwene se

uită bine la el, căutând schimbări – şi le găsi. Înainte de asta, oare câte luni de zile trecuseră fără să-l vadă? Destul de multe, căci chipul lui apucase să se înăsprească, iar sinceritatea, care înainte i se citea pe chip, dispăruse. Se şi mişca altfel, oarecum ca Lan, oarecum ca Aielii. Înalt cum era, cu părul roşcat şi ochii care în funcţie de cum bătea lumina, păreau când albaştri, când cenuşii, Rand semăna mult prea mult cu un Aiel, atât de mult încât o neliniştea. Dar, în sinea lui, oare se schimbase?

— Am crezut că sunteţi… altcineva, mormăi el, uitându-se stânjenit la ele. Ăsta era Rand, aşa cum îl cunoştea ea, Rand care se îmbujora de fiecare dată când o privea pe ea ori pe Elayne. Nişte… nişte oameni de-aici vor lucruri pe care eu nu le pot da. Pe care nu vreau să le dau. Dintr-odată, expresia îi deveni suspicioasă şi tonul vocii i se înăspri: Dar voi, ce vreţi? Moiraine v-a trimis? V-a pus să mă convingeţi să fac ce vrea ea?

— Nu fi prostănac, zise Egwene tăios, fără să se gândească. Nu vreau să porneşti nici un război!

— Am venit să… să te ajutăm, dacă ne stă în putere, spuse şi Elayne, rugător. Era şi asta una din pricinile pentru care veniseră, şi, după cum se înțeleseseră la micul dejun, era cea mai uşor de adus în discuţie.

— Ştiţi şi voi de planurile de a… începu el aspru, apoi, dintr-odată, schimbă vorba. Să mă ajutaţi? Cum? Aşa zice şi Moiraine.

Egwene îşi încrucişă braţele la piept, ţinându-şi strâns eşarfa, în felul în care obişnuia Nynaeve să vorbească în faţa Sfatului Satului, atunci când era hotărâtă să îşi impună voinţa, fără să ţină seama de încăpăţânarea lor. Era mult prea târziu s-o mai ia de la început; nu mai putea decât să meargă mai departe aşa cum pornise.

— Ţi-am zis să nu fii neghiob, Rand al’Thor. Poate că oamenii ăştia din Tear se înclină la pământ în faţa ta, dar eu una îmi amintesc de vremurile în care Nynaeve te-a bătut la fund cu nuiaua pentru că te-ai lăsat convins de Mat să furaţi un butoiaş cu rachiu de mere.

Chipul lui Elayne rămase neschimbat, dar Egwene vedea

limpede că, de fapt, o pufnea râsul. Dar Rand nu băgă de seamă, fireşte. Bărbaţii nu băgau niciodată de seamă. Rânji către Egwene, pe punctul de a izbucni şi el în râs.

— Abia făcuserăm treişpe ani. Ne-a găsit adormiţi în spatele grajdului tatălui tău, şi ne durea aşa de tare capul, că nici n-am simţit loviturile de nuia.

Nu era nici pe departe povestea pe care şi-o amintea Egwene.

— Nu ca atunci când i-ai aruncat tu cu castronul în cap, stărui Rand. Îţi aduci aminte? Ţi-a dat ceai de iarba-câinelui pentru că nu fuseseşi în apele tale o săptămână, dar cum ai pus gura pe el, ai aruncat în ea cu castronul cel mai bun. Lumină, ce-ai mai zbierat atunci! Şi când a fost asta? Acum doi ani, pe vremea asta…

— N-am venit aici ca să pălăvrăgim despre cum era pe vremuri, i-o reteză Egwene, ţâfnoasă, aranjându-şi eşarfa.

Era din lână subţire, dar tot ţinea mult prea cald. Zău, Rand îşi aducea aminte numai de cele mai neplăcute întâmplări.

El zâmbi de parcă ar fi ştiut ce-i trecea ei prin cap, şi spuse mai departe, mai binedispus:

— Ziceţi că aţi venit aici să mă ajutaţi. Cu ce? Bănuiesc că nu vă pricepeţi să-l faceţi pe vreun Înalt Senior să se ţină de cuvânt când nu sunt cu ochii pe el. Sau să stăviliţi visele nepoftite. Chiar mi-ar prinde bine o mână de ajutor cu… Aruncând o privire fulgerătoare către Elayne şi apoi înapoi către ea, schimbă iar vorba, tot pe neaşteptate: Dar Limba Străveche? Aţi învăţat ceva despre ea cât aţi fost în Turnul Alb? Fără să aştepte vreun răspuns, începu să cotrobăie prin cărţile împrăştiate pe covor. Mai erau unele şi pe scaune, şi printre aşternuturile în neorânduială. Am aici un volum… pe-aici, pe undeva… un volum din….

— Rand. Egwene ridică tonul. Rand, nu ştiu să citesc în Limba Străveche. Îi aruncă o privire lui Elayne, punând-o în gardă, nu cumva să mărturisească dacă ştia aşa ceva. Că doar nu veniseră să-i traducă Profeţiile Dragonului. Safirele din cosiţele Domniţei-Moştenitoare se legănară uşor când aceasta dădu din cap a încuviinţare. Avem alte lucruri de

învăţat, spuse Egwene.

— Prea îmi făcusem nădejdi, oftă Rand, ridicându-se dintre cărţi.

Pentru o clipă, fetei i se păru că ar fi vrut să spună mai multe, dar el nu făcu decât să se uite în jos, la încălţări. Egwene se întrebă cum de izbutea să le ţină piept Înalţilor Seniori, aşa înfumuraţi cum erau, dacă în faţa ei sau a lui Elayne se pierdea în halul ăsta.

— Am venit să te ajutăm să conduci, îi spuse ea. Să mânuieşti Puterea.

Moiraine susţinea sus şi tare că o femeie nu-l putea învăţa pe un bărbat să conducă, tot aşa cum nu îl putea învăţa să poarte un prunc în pântece, şi toată lumea socotea să aşa era. Însă Egwene nu era chiar atât de convinsă de asta. Odată, fusese în stare să simtă ceva făurit din *saidin.* Sau, mai degrabă, nu simţise nimic, doar ceva care îi stăvilea ei undele de Putere tot aşa cum piatra zăgăzuieşte apa. Dar ea una învăţase în afara Turnului la fel de multe ca şi înăuntru – de bună seamă că printre cunoştinţele sale era şi vreun lucru pe care să i-l poată arăta sau măcar vreo îndrumare pe care să i-o poată oferi.

— Asta, dacă putem, mai zise şi Elayne.

Pe chipul lui Rand apăru din nou expresia aceea bănuitoare. Era ceva de speriat cât de repede i se schimba starea de spirit.

— Mai degrabă ajung eu să desluşesc Limba Străveche, decât voi să... Ştiţi voi fără doar şi poate că nu e mâna lui Moiraine în asta? Nu cumva ea v-a trimis încoace? Îşi închipuie că mă poate îndupleca dacă o ia pe căi ocolite, nu? Să fie vreo capcană îmbârligată de Aes-Sedai, pe care să n-o bag de seamă, până nu mă împotmolesc în ea? mormăi el cu amărăciune, scotocind pe sub un scaun după un surtuc verde-închis şi trăgându-şi-l în grabă pe umeri. M-am învoit să mă întâlnesc cu nişte Înalţi Seniori în dimineaţa asta. Dacă nu sunt cu ochii pe ei, fac ei ce fac şi găsesc o cale să treacă peste voinţa mea. O să se înveţe ei minte, până la urmă. De-acum, eu stăpânesc în Tear. Eu. Dragonul Renăscut. Îi învăţ eu minte. Iertare, trebuie să plec.

Lui Egwene îi veni să-l scuture. Stăpânea în Tear? Mda, poate că aşa era, dacă stătea să se gândească la asta. Dar ea îşi aducea încă aminte de un băiat care ţinea un miel cuibărit în haină, fălindu-se ca un cocoş că izbutise să alunge lupul care încercase să i-l înhaţe. Era păstor, nu rege, şi chiar dacă avea pricini să-şi dea aere, asta nu-i făcea deloc bine.

Era cât pe ce să-i zică ea vreo două, dar, până să apuce, Elayne i-o luă înainte, îndârjită:

— Nu ne-a trimis nimeni. Nimeni. Am venit pentru că... pentru că ne pasă de tine, Rand. Poate că n-o să meargă, dar măcar poţi să încerci. Dacă mie... dacă nouă... ne pasă într-atâta cât să încercăm, atunci poţi şi tu să încerci. Chiar atât e de neînsemnat pentru tine, că nici o oră nu-ţi poţi rupe pentru noi? Nici pentru viaţa ta?

Rand, care se încheia la surtuc, se opri, privind-o pe Domniţa-Moştenitoare atât de scrutător, că lui Egwene i se păru că uitase că mai era şi ea pe acolo. Apoi îşi dezlipi ochii de la ea, cutremurat de fiori. Aruncându-i o privire şi lui Egwene, el se mută de pe un picior pe altul şi se încruntă, cu ochii în podea.

— O să încerc, mormăi el. N-o să ajute la nimic, dar o să-ncerc... Ce vreţi să fac?

Egwene trase adânc aer în piept. Nu-şi închipuise că avea să le fie atât de lesne să-l convingă; când se hotăra să se ţină tare pe poziţie – ceea ce se întâmpla mult prea des – Rand era de neclintit, ca un bolovan înţepenit în noroi.

— Uită-te la mine, spuse ea, îmbrăţişând *saidarul.* Se lăsă adânc inundată de Putere, mai mult ca niciodată, acceptând fiecare strop pe care-l primea; era ca şi cum fiecare părticică din fiinţa ei ar fi fost scăldată de lumină, ca şi cum Lumina însăşi ar fi pătruns-o cu totul. Viaţa stătea să izbucnească înăuntrul ei, ca un foc de artificii. Niciodată nu mai cuprinsese atât de multă Putere. Se mira ea însăşi că nu tremura – cum putea oare să îndure dulceaţa unei asemenea splendori? Voia să o savureze din plin, îi venea să cânte şi să dănţuiască, să se abandoneze pur şi simplu în voia acestei trăiri, lăsând-o să se reverse peste ea, prin ea. Se forţă să vorbească: Ce vezi? Ce simţi? Rand, uită-te la mine!

— Te văd pe tine, spuse el, ridicându-şi încet capul, încă încruntat. Ce-ar trebui să văd? Atingi cumva Adevăratul Izvor? Egwene, Moiraine a condus în preajma mea de o sută de ori, şi niciodată n-am văzut nimic. Numai rezultatele. Nu merge aşa. Până şi eu ştiu atâta lucru.

— Sunt mai puternică decât Moiraine, îi spuse Egwene, cu hotărâre. Ea s-ar tăvăli pe jos, scâncind, sau şi-ar pierde cunoştinţa, dacă ar încerca să cuprindă atâta Putere cât cuprind eu acum.

Era adevărat, chiar dacă până atunci nu mai cântărise atât de precis înzestrarea femeii Aes-Sedai.

Puterea care zvâcnea în ea, mai tare decât sângele în inimă, urla să fie folosită. Cu atâta Putere, ar fi putut înfăptui lucruri pe care Moiraine nici nu visa să le facă. Bunăoară, ca rana lui Rand de la şold, pe care Moiraine nu putuse să o vindece de tot. Egwene nu ştia Tămăduire – era ceva cu mult mai complicat decât orice făcuse ea vreodată –, dar o urmărise pe Nynaeve Tămăduind şi, poate, acum, cuprinsă de o asemenea mare de Putere, ar putea să vadă cum ar putea fi rana Tămăduită. Nu să şi Tămăduiască, doar să vadă.

Ţesu cu grijă unde, subţiri cât firul de păr, de Aer, Apă şi Spirit – Puterile întrebuinţate în Tămăduire – şi pipăi, dând să-i găsească vechea rană. Numai o atingere, şi fu nevoită să se retragă, tremurând şi smulgându-şi repede firele; stomacul i se întoarse pe dos, de parcă i-ar fi venit înapoi toate mesele pe care le mâncase vreodată. Toată întunecimea din lume părea să fie adunată acolo, în trupul lui Rand, tot răul din lume în acea plagă plină de puroi, de-abia acoperită de un strat subţire de piele cicatrizată. Aşa ceva ar fi sorbit undele de Tămăduire ca nisipul picăturile de apă. Cum putea el oare să îndure aşa o suferinţă? Cum de nu plângea de durere?

De la gând la faptă, trecuse doar o clipă. Zguduită, dar încercând cu disperare să-şi ascundă tremurul, Egwene vorbi mai departe fără să se oprească.

— Tu eşti la fel de puternic ca mine. Ştiu asta; aşa trebuie să fie. Simte, Rand. Ce simţi? „Lumină, ce ar putea să Tămăduiască aşa o rană? Poate fi cumva Tămăduită?”

— Nu simt nimic, bolborosi el, mişcându-se de pe un picior

pe altul. Mi se face pielea de găină. Şi nici nu-i de mirare. Nu că n-aş avea încredere în tine, Egwene, dar nu pot să nu mă neliniştesc când o femeie conduce în preajma mea. Îmi pare rău.

Egwene nu se obosi să-i lămurească deosebirea dintre a conduce şi a cuprinde pur şi simplu Adevăratul Izvor. Erau multe lucruri pe care el nu le ştia, chiar pe lângă restrânsele ei cunoştinţe. Era ca un orb care încearcă să lucreze la războiul de ţesut pe pipăite, fără să aibă habar de culori sau de cum arată firele sau chiar războiul.

Cu greu, dădu drumul la *saidar* – şi chiar era greu. Ceva înlăuntrul ei ar fi vrut să plângă din pricina pierderii.

— Acum nu mai ating Izvorul, Rand. Se apropie şi se uită în sus la el. Tot mai ai pielea de găină?

— Nu. Dar numai pentru că mi-ai spus. Pe neaşteptate, ridică din umeri, înfiorându-se. Vezi? Numai ce-am început să mă gândesc la asta, şi iar mi se face pielea de găină.

Egwene zâmbi, victorioasă. Nu fu nevoie să se uite la Elayne ca să vadă ceea ce simţise deja, ceea ce se înţeleseseră mai devreme să facă.

— Rand, eşti în stare să simţi când o femeie îmbrăţişează Izvorul. Chiar asta face Elayne acum. El se uită la Domniţa-Moştenitoare cu coada ochiului. Nu contează ce vezi sau ce nu vezi. O simţi. Măcar ne-am convins de asta. Să vedem ce mai putem afla. Rand, îmbrăţişează Izvorul! Îmbrăţişează *saidin!*

Rosti cuvintele cu glas răguşit. Şi despre asta se înţeleseseră, ea şi cu Elayne. Doar era vorba de Rand, nu de vreun monstru din poveşti, şi aşa se înţeleseseră, dar totuşi, să-i ceară unui bărbat să... Era de mirare că reuşise să pronunţe cuvintele. Tu vezi ceva? o întrebă pe Elayne. Sau simţi ceva?

Rand o privea când pe una, când pe cealaltă, apoi se uita în pământ şi roşea. Cum putea să se piardă în halul ăsta? Cercetându-l cu mare băgare de seamă, Domniţa-Moştenitoare dădu din cap.

— Dinspre partea mea, ar putea să stea pur şi simplu. Eşti sigură că face ceva?

— O fi el încăpăţânat, dar neghiob nu e. Cel puţin de obicei.

— Ei bine, încăpăţânat sau neghiob sau cum o fi, eu una nu simt chiar nimic.

— Rand, ai zis c-ai să faci ce îţi cerem, îi spuse Egwene, încruntându-se la el. O faci? Dacă tu ai simţit ceva, ar trebui să simt şi eu, şi nu… Se opri, înăbuşindu-şi un ţipăt. Ceva o ciupise de fund. Rand strângea din buze, luptându-se vizibil să nu rânjească. Asta, îi spuse ea cu răceală, n-a fost frumos.

El se strădui să pară nevinovat, dar rânjetul îi scăpă.

— Ai zis că vrei să simţi ceva, şi m-am gândit că… Urletul lui brusc o făcu pe Egwene să tresară. Ducându-şi mâna stângă la şezut, începu să şchiopăteze de durere, învârtindu-se în cerc. Sânge şi cenuşă, Egwene! Nu era nevoie să…

Începu să bombăne mai încet, iar Egwene se bucură că nu auzea ce zicea.

Profită de ocazie să-şi facă un pic de vânt cu eşarfa, şi îi zâmbi uşor lui Elayne. Strălucirea din jurul Domniţei-Moştenitoare se stinse. La amândouă le venea să chicotească, în timp ce îşi frecau pe furiş pişcăturile. Asta o să-l înveţe minte. O sută la unu, după socotelile lui Egwene. Întorcându-se iar spre Rand, îşi luă căutătura cea mai severă.

— M-aş fi aşteptat la aşa ceva de la Mat. Mă gândeam că tu, cel puţin, ai crescut. Am venit aici să te ajutăm, dacă putem, încearcă să pui şi tu umărul. Fă ceva cu ajutorul Puterii, ceva care să nu fie copilăresc. Poate că o să fim în stare să simţim.

Cu umerii lăsaţi, Rand se uită fioros la ele.

— Să fac ceva, mormăi el. N-aveai de ce să… o să şchiopătez câteva… Vrei să fac ceva, da?

Dintr-odată, Egwene se pomeni ridicată prin aer, la fel şi Elayne; cele două se holbară una la alta, cu ochii mari de mirare în timp ce pluteau la un pas deasupra covorului. Nu le ţinea nimic, nici un fel de unde pe care să le simtă sau să le vadă. Nimic. Strânse din buze. N-avea dreptul să facă asta. N-avea nici un drept, şi era şi timpul s-o afle. Acelaşi fel de scut de Spirit care o împiedicase pe Joiya să atingă Izvorul avea să-l oprească şi pe el; femeile Aes-Sedai îl folosiseră asupra

puţinilor bărbaţi pe care îi găsiseră că puteau conduce.

Se deschise spre *saidar* – şi simţi că se prăbuşeşte. *Saidar* era acolo – îi simţea lumina şi căldura dar între ea şi Adevăratul Izvor era ceva, un nimic, o absenţă care o ţinea departe de Izvor ca un zid de piatră. Se simţea goală pe dinăuntru, până când se umplu de groază. Un bărbat conducea, iar ea era prinsă în ţesătura lui. Era Rand, fireşte, dar, aşa neajutorată cum era, legănându-se în aer ca un sac, nu putea să se gândească la altceva decât că un bărbat conducea şi că *saidinul* era întinat. Încercă să ţipe la el, dar nu-i ieşi decât un fel de croncănit.

— Vreţi să fac ceva, da? mârâi Rand.

În acel moment, două măsuţe de lemn îşi îndoiră stângaci picioarele, trosnind, şi începură să se împleticească, imitând, cu mişcările lor ţepene, nişte paşi de dans. Poleiala de pe ele se coji şi căzu.

— Vă place asta?

În şemineu izbucni un foc, care umplea toată vatra şi ardea direct pe piatră.

— Sau asta, vă place?

Cerbul şi lupii de pe poliţa de deasupra căminului începură să se înmoaie şi să curgă. Din grămada de aur şi argint topit se desprinseră mai multe fuioare, care se îngustară până ajunseră subţiri ca nişte fire scânteietoare ce tremurau şi se împleteau, formând o fâşie de ţesătură de metal; întinderea strălucitoarei pânze rămânea suspendată, în vreme ce capătul era încă legat de statueta topită de pe poliţa căminului.

— Să fac ceva, zise Rand. Să fac ceva! Aveţi voi habar cum e să atingi *saidin,* să-l cuprinzi? Aveţi? Simt nebunia cum mă aşteaptă. Cum se strecoară în mine!

Deodată, măsuţele ţopăitoare izbucniră în flăcări ca nişte torţe, încă dansând; cărţile se rotiră în aer, fluturând din pagini; salteaua de pe pat plesni, împroşcând pene prin cameră, ca nişte fulgi de zăpadă. Penele căzute pe mesele care ardeau umplură camera cu o duhoare înţepătoare.

O clipă, Rand se holbă nebuneşte la mesele cuprinse de foc. Apoi, ceea ce le ţinea pe Egwene şi Elayne dispăru,

laolaltă cu scutul care le îndepărta de Putere. Călcâiele li se izbiră de covor chiar în timp ce flăcările se stinseră, ca absorbite de lemnul pe care îl mistuiau. Şi focul din cămin pâlpâi şi se stinse, iar cărţile căzură pe podea, într-o harababură şi mai mare ca la început. Fâşia de pânză de aur şi argint se prăbuşi şi ea, cu tot cu fire de metal topit grosolan, care nu mai era nici lichid, şi nici măcar fierbinte. Pe poliţa de deasupra căminului nu rămăseseră decât trei bulgări măricei, doi de argint şi unul de aur, reci şi de nerecunoscut.

În cădere, Egwene se dezechilibră şi se ciocni de Elayne. Se prinseră una de alta ca să se sprijine, dar Egwene simţi că şi cealaltă făcea acelaşi lucru pe care îl făcuse şi ea – îmbrăţişase *saidar* de îndată ce fusese în stare. În câteva clipe, îşi pregăti un scut pe care să-l arunce asupra lui Rand de îndată ce îl vedea că încearcă să conducă, dar el rămăsese împietrit, holbându-se la mesele carbonizate; în jurul lui încă pluteau pene, care i se aşezau pe surtuc.

Acum, el nu mai părea să prezinte un pericol, dar camera arăta, fără îndoială, dezastruos. Egwene ţesu câteva firişoare de Aer şi adună toate penele care pluteau, ba chiar şi pe cele care ajunseseră deja pe covor. Gândindu-se mai bine, le culese şi pe cele de pe surtucul tânărului. Pentru restul de curăţenie putea să cheme o majhere sau putea să se descurce şi singur.

Rand tresări când penele trecură în zbor pe lângă el, aliniindu-se pe rămăşiţele zdrenţuite ale saltelei. Asta nu rezolva şi problema mirosului de lemn ars şi pene pârjolite, dar, cel puţin, era mai multă rânduială în cameră, iar ferestrele deschise şi adierile uşoare de afară începuseră deja să reducă duhoarea.

— S-ar putea ca majhere să nu vrea să-mi dea alta în loc, spuse el, râzând forţat. Cred că o saltea pe zi e mai mult decât... Ocoli privirea ei sau pe a lui Elayne. Îmi pare rău. N-am vrut să... Câteodată o ia razna. Uneori, când mă întind spre el, nu dau de nimic, alteori face lucruri pe care eu... îmi pare rău. Ar fi mai bine să plecaţi. Se pare că zic asta de prea multe ori. Roşi din nou şi îşi drese glasul: Nu mai ating Izvorul, dar cred că ar fi mai bine să plecaţi.

— Încă n-am terminat, spuse Egwene cu blândeţe. Mai cu blândeţe decât simţea – îi vedea să-i rupă urechile. Cum putuse să o ia pe sus, să o împiedice să conducă, şi pe Elayne la fel? Dar fusese la capătul răbdării. De ce, nu voia să ştie, cel puţin nu acum şi nu aici. Cum atâta lume se minuna de puterea lor – toţi spuneau că ea şi Elayne aveau să fie printre cele mai puternice Aes-Sedai, dacă nu cumva chiar cele mai puternice, din ultimii o mie de ani şi mai bine – Egwene bănuise că erau la fel de puternice ca şi el. Sau măcar pe aproape. Acum, fusese trezită brutal la realitate. Poate Nynaeve să se compare cu el, dacă era îndeajuns de furioasă, dar Egwene ştia că ea una n-ar fi putut niciodată să facă ce făcuse el: să-şi împartă puterea în atâtea unde, să ţeasă atât de multe în acelaşi timp. Să ţeşi două deodată era de două ori mai greu decât să ţeşi una la fel de mare ca ele la un loc, iar să ţeşi trei era împătrit mai greu decât să ţeşi două. Iar el pesemne că ţesuse vreo zece sau douăsprezece. Nu părea să fie ostenit, deşi conducerea Puterii te secătuia de vlagă. Egwene tare se temea că Rand putea să le mânuiască şi pe ea, şi pe Elayne ca pe nişte pui de pisică. Nişte pui pe care se putea hotărî să-i înece, dacă îşi pierdea minţile.

Dar ea nu avea să plece pur şi simplu, nu putea să facă asta. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi dat bătută, iar ea nu făcea aşa ceva. Îşi propusese să termine tot ce venise să facă, iar Rand nu avea s-o alunge de acolo până nu termina. Nici el, nici altceva.

În ochii albaştri ai lui Elayne se citea hotărâre şi, în clipa când Egwene tăcu, ea adăugă, cu un glas mai puţin şovăitor:

— Şi nu plecăm până nu terminăm. Ai zis c-o să încerci. Trebuie să încerci.

— Aşa am zis, nu? murmură el după o vreme. Cel puţin, haideţi să şedem.

Fără să se uite la mesele înnegrite sau la bucata de ţesătură metalică ce zăcea mototolită pe jos, Rand, şchiopătând puţin, le conduse spre nişte scaune cu spătar înalt, lângă ferestre. Ca să se aşeze, fură nevoiţi să dea cărţile la o parte de pe pernele de mătase roşie. Pe scaunul lui Egwene era volumul doisprezece din *Comorile Stâncii din*

Tear, o carte prăfuită, cu coperta de lemn, care se numea *Călătorii în Pustiul Aiel, cu felurite remarci asupra locuitorilor sălbatici* şi un volum zdrenţuit, legat în piele, numit *Negoţul cu Mayene, 500-750 Noua Eră.* Elayne avea un teanc şi mai mare de mutat, dar Rand se grăbi să i-l ia din mână şi îl puse, împreună cu cărţile de pe scaunul său, pe podea, unde teancul se răsturnă imediat. Egwene îşi aşeză frumos cărţile lângă celelalte.

— Acum, ce vreţi să fac? Şedea pe marginea scaunului, cu mâinile pe genunchi. Făgăduiesc că de data asta n-o să fac decât ce-mi ziceţi voi.

Egwene îşi muşcă limba, ca să nu-i spună că făgăduiala lui venea cam târziu. Pesemne că nici ea nu-i ceruse ceva prea lămurit, dar tot nu avea nici o scuză. Totuşi, asta puteau să rezolve şi altă dată. Îşi dădu seama că se gândea din nou la el ca la Rand, pur şi simplu, dar băiatul arăta de parcă aruncase cu noroi pe rochia ei cea mai bună şi se temea că ea n-avea să-l creadă că fusese din greşeală. Însă nici ea, nici Elayne nu dăduseră încă drumul la *saidar.* Nu puteau să fie nesăbuite.

— De data asta, spuse, vrem numai să vorbim. Cum îmbrăţişezi Izvorul? Doar spune-ne. Ia-o încet, pas cu pas.

— Mai degrabă mă lupt cu el, decât să-l îmbrăţişez, recunoscu el printre dinţi. Pas cu pas? Păi, mai întâi îmi închipui o flacără, apoi arunc în ea totul. Ura, frica, neliniştile. Totul. După ce s-au mistuit, în capul meu rămâne un gol, un hău. Eu sunt în mijlocul lui, dar fac parte şi din lucrul pe care mă concentrez.

— Sună cunoscut, spuse Egwene. L-am auzit pe tatăl tău vorbind despre un şiretlic de concentrare pe care îl folosea ca să câştige întrecerile de tras cu arcul. Îi spunea Flacăra şi Hăul.

Rand dădu din cap a încuviinţare; parcă o făcuse cu tristeţe. Egwene se gândi că, pesemne, băiatului îi era dor de casă şi de tatăl său.

— Tam m-a învăţat asta prima dată. Şi Lan o foloseşte, când se luptă cu sabia. Selene – cineva cu care m-am întâlnit odată – îi spunea Contopirea. Se pare că destul de mulţi oameni ştiu despre asta, chiar dacă îi spun altfel. Dar eu mi-

am dat singur seama că, atunci când sunt în hău, pot să simt *saidinul,* ca pe o lumină pe care o întrezăresc cu coada ochiului, acolo, în gol. Nu mai este nimic altceva, doar eu şi lumina. Emoţia, chiar gândurile, sunt în afara hăului. Mai demult, trebuia s-o iau puţin câte puţin, dar acum totul se-ntâmplă dintr-odată. Cea mai mare parte, cel puţin. De obicei.

— Un gol, spuse Elayne, înfiorându-se. Nici o emoţie. Nu prea seamănă cu ce facem noi.

— Ba da, seamănă, stărui Egwene, cu înverşunare. Rand, noi o facem puţin altfel, asta-i tot. Eu îmi închipui că sunt o floare, un boboc de trandafir, îmi închipui asta până ajung chiar să fiu bobocul de trandafir. Asta e ca hăul tău, într-un fel. Petalele trandafirului se deschid spre lumina care vine de la *saidar,* şi o las să mă inunde, lumină şi căldură, şi viaţă, şi miracol. Mă supun ei şi, supunându-mă, o stăpânesc. Partea asta a fost cel mai greu de învăţat: cum să stăpâneşti *saidarul* supunându-te, dar acum mi se pare atât de firesc, că nici nu mă mai gândesc la asta. Asta e soluţia, Rand. Sunt sigură. Trebuie să înveţi să te supui…

El clătină cu putere din cap, tăgăduind.

— Nu e deloc la fel cu ce fac eu, se opuse el. Să-l las să mă inunde? Trebuie să mă întind eu spre el şi să pun mâna pe *saidin.* Încă mi se întâmplă câteodată să nu găsesc nimic, să nu pot să ating nimic, dar dacă nu m-aş întinde spre el, aş putea să stau aşa mereu şi nu s-ar întâmpla nimic. Da, mă inundă, odată ce pun mâna pe el, dar să mă supun lui? se miră Rand, trecându-şi degetele prin păr. Egwene, dacă m-aş supune – chiar şi numai pentru un minut – *saidinul* m-ar mistui. E ca un râu de metal topit, ca un ocean de foc, ca toată lumina soarelui strânsă într-un singur punct. Trebuie să mă lupt cu el ca să-l oblig să facă ce vreau eu, trebuie să mă lupt ca să nu fiu devorat. Suspină. Ştiu totuşi despre ce vorbeşti, când zici că te umpli de viaţă – chiar dacă întinarea îmi întoarce stomacul pe dos. Culorile sunt mai aprinse, mirosurile – mai limpezi.

Totul e mai real, într-un fel. Nu vreau să-i dau drumul, odată ce-l am, chiar dacă încearcă să mă înghită. Dar celelalte… Egwene, împacă-te cu gândul. Turnul are dreptate

în privinţa asta. Recunoaşte că e adevărat, căci chiar aşa este.

— O să accept numai când mi se va dovedi, răspunse ea, clătinând din cap. Nu părea atât de sigură pe cât voia să pară, nici pe cât de sigură fusese înainte. Ceea ce le spusese suna pe jumătate ca o strâmbă oglindire a ceea ce făcea ea, dar asemănările nu făceau decât să sporească deosebirile. Dar existau totuşi şi asemănări. Nu avea de gând să se dea bătută. Poţi să deosebeşti undele? Aer, Apă, Spirit, Pământ, Foc?

— Uneori, spuse el încet. De obicei, nu. Iau pur şi simplu undele de care am nevoie ca să fac ce vreau. Bâjbâi după ele, de cele mai multe ori. E foarte ciudat. Câteodată, trebuie să fac un lucru, şi îl fac, dar numai după aceea ştiu ce am făcut şi cum am făcut. Aproape ca şi cum mi-aş aduce aminte de ceva ce am uitat. Dar sunt în stare să-mi amintesc cum s-o fac din nou. De cele mai multe ori.

— Dar totuşi, îţi aminteşti, stărui ea. Cum ai aprins mesele alea? Ar fi vrut să-l întrebe cum le făcuse să danseze – i se părea că ştia cum s-ar putea, cu Aer şi Apă –, dar voia să înceapă cu ceva simplu; să aprindă şi să stingă o lumânare putea până şi o novice.

— Nu ştiu, zise Rand, cu durere în glas. Părea ruşinat. Când vreau foc, pentru lampă sau pentru cămin, îl fac pur şi simplu, dar nu ştiu cum. Nu prea trebuie să mă gândesc să fac lucruri cu focul.

Ceea ce spunea el era de bun-simţ. În Vârsta Legendelor, dintre cele Cinci Puteri, Focul şi Pământul fuseseră mai tari la bărbaţi, iar Aerul şi Apa la femei; Spiritul fusese împărţit deopotrivă. Nici Egwene nu trebuia să se gândească înainte de a face câte ceva cu Aer şi Apă, odată ce învăţase cum se face. Dar asta nu le ajuta să-şi atingă scopul.

De această dată, fu rândul lui Elayne să-l sâcâie cu întrebările:

— Ştii cum le-ai stins? Parcă a trebuit să te gândeşti până au dispărut flăcările.

— Asta chiar îmi aduc aminte, pentru că nu cred că am mai făcut-o vreodată. Am sorbit căldura din mese şi am

împrăştiat-o în pietrele căminului – pentru un cămin, atâta căldură e ceva neînsemnat.

Elayne icni, legănându-şi pentru o clipă braţul stâng, fără să-şi dea seama, iar Egwene se cutremură, compătimind-o. Îşi aducea aminte cum braţul acela fusese acoperit numai de băşici, din cauză că Domniţa-Moştenitoare făcuse ceea ce tocmai descrisese Rand, şi asta doar cu lampa de la ea din cameră. Sheriam o ameninţase că-i lasă băşicile să se vindece singure; n-o făcuse, dar ameninţase. Acesta era unul din lucrurile pe care novicele erau avertizate să nu-l facă: să nu soarbă niciodată căldură. Puteai să stingi o flacără cu Aer şi Apă, dar să foloseşti Foc pentru a atrage căldura era o nenorocire, oricât de mică ar fi fost flacăra. Nu era ceva legat de putere, aşa le spusese Sheriam – odată ce sorbeai căldura, nu te mai puteai descotorosi de ea, nici cea mai puternică femeie care ieşea din Turn nu putea să facă asta. Unele femei chiar luaseră foc în felul ăsta. Luaseră foc nişte femei. Egwene trase adânc aer în piept.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Rand.

— Cred că tocmai mi-ai dovedit deosebirile, suspină ea.

— Ah. Asta înseamnă că eşti gata să te dai bătută?

— Nu! încercă să-şi îmblânzească glasul. Nu pe el era mânioasă. Chiar aşa. Nici nu ştia pe cine era mânioasă. Poate că cele care m-au îndrumat au dreptate, dar trebuie să fie o cale. Vreuna. Numai că nu mă pot gândi la nici una chiar acum.

— Aţi încercat, spuse el simplu. Vă mulţumesc pentru asta. Nu e vina voastră că n-a mers.

— Trebuie să fie o cale, şopti Egwene.

— O s-o găsim. Aşa o să facem, murmură şi Elayne.

— Fireşte că o s-o găsiţi, spuse el, străduindu-se să pară vesel. Dar nu astăzi. Şovăi. Atunci, bănuiesc că trebuie să plecaţi. Pe de-o parte, părea să-i pară rău de asta, de pe alta, se bucura. În dimineaţa asta chiar trebuie să le spun Înalţilor Seniori vreo două despre biruri. Ei cred că pot să ia tot atâta de la fermieri, într-un an prost, cât şi într-unul bun, şi nu-şi închipuie că în felul ăsta îi aduc la sapă de lemn. Şi mă gândesc că şi voi trebuie să vă întoarceţi să le luaţi la

întrebări pe Iscoadele alea, termină el, încruntându-se.

Deşi Rand nu pomenise nimic despre asta, Egwene era sigură că el ar fi vrut să le ţină cât mai departe cu putinţă de Ajah Neagră. Ba chiar era de mirare că nu încercase încă să le facă să se întoarcă în Turn. Ştia, pesemne, că, dacă ar fi încercat, ea şi Nynaeve i-ar fi pus în ureche un purice mare cât un cal.

— Aşa e, spuse ea cu hotărâre. Dar nu chiar acum. Rand… Mai avuseseră o pricină să meargă la el, şi venise vremea să aducă vorba despre asta, dar era chiar mai greu decât se aşteptase. Avea să-l doară; ochii lui trişti o făceau să fie sigură de asta. Dar trebuia să o facă. Îşi strânse eşarfa pe trup – o acoperea de la umeri până la talie. Rand, nu pot să mă mărit cu tine.

— Ştiu, spuse el.

Egwene clipi. N-o luase chiar aşa de rău cum se aşteptase ea. Îşi zise că asta era un lucru bun.

— Nu vreau să te fac să suferi – zău că nu vreau dar nu vreau să mă mărit cu tine.

— Înţeleg, Egwene. Ştiu şi eu ce sunt. Nici o femeie n-ar putea să…

— Nerod cu creier de câlţi! pufni ea. Asta n-are nimic de-a face cu faptul că poţi să conduci. Nu te iubesc! Cel puţin, nu în felul în care să vreau să mă mărit cu tine.

— Nu mă… nu mă iubeşti?

Rand rămase cu gura căscată. Părea să fie la fel de mirat pe cât arăta. Şi jignit, pe deasupra.

— Te rog, încearcă să înţelegi, continuă ea cu glas mai blând. Oamenii se mai schimbă, Rand. Şi sentimentele se mai schimbă. Când doi oameni sunt departe, se mai întâmplă să se înstrăineze. Te iubesc ca pe un frate, poate chiar mai mult ca pe un frate, dar nu ca să mă mărit cu tine. Poţi să pricepi asta?

— Chiar că sunt neghiob, spuse Rand, izbutind să schiţeze un zâmbet plin de regret. Parcă nu-mi venea să cred că şi tu ai putea să te schimbi. Egwene, nici eu nu vreau să mă însor cu tine. N-am vrut să mă schimb, nici n-am încercat, dar s-a întâmplat. Dac-ai şti cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Să nu mai trebuiască să mă prefac. Să nu mă mai tem că te voi face să suferi. Niciodată n-am vrut asta, Egwene. Niciodată n-am vrut să te fac să suferi.

Ei aproape că-i veni să zâmbească. Rand îşi luase o căutătură atât de vitează – mai avea un pic şi chiar s-ar fi încrezut în vitejia lui.

— Mă bucur că nu suferi foarte tare, îi spuse ea blând. Nici eu nu voiam să te fac să suferi. Dar acum chiar că trebuie să plec. Ridicându-se de pe scaun, se aplecă să-l sărute uşor pe obraz. O să găseşti pe altcineva.

— Fireşte, spuse el, ridicându-se.

În glas i se ghicea limpede minciuna.

— O să găseşti.

Egwene se strecură afară din cameră, simţindu-se mulţumită. Străbătu în grabă anticamera, dând drumul la *saidar* în timp ce îşi dădea eşarfa jos de pe umeri. Ţinea îngrozitor de cald.

Dacă acţiona aşa cum se înţeleseseră, Elayne putea acum să-l ia în primire pe Rand ca pe un căţeluş rătăcit. Egwene era de părere că Elayne avea să se descurce de minune cu el, acum şi mai târziu. Atâta vreme câtă urmau să aibă. Trebuia cumva ajutat să-şi stăpânească înzestrarea. Era gata să admită că ceea ce li se spusese era adevărat – nici o femeie nu-l putea învăţa; ca peştii şi păsările dar asta nu însemna să se dea bătută. Trebuia făcut ceva, aşa că trebuia găsită o cale. Rana aceea groaznică şi nebunia erau probleme pentru mai târziu, dar aveau să fie rezolvate până la urmă. Într-un fel sau altul. Toată lumea spunea că bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri erau încăpăţânaţi, dar nu le întreceau nici pe departe pe femeile din acelaşi ţinut.

8 Capete îndărătnice

Văzându-l cum privea după Egwene, cu o înfăţişare aproape năucă, Elayne nu mai era sigură că Rand ştia că ea se afla încă acolo. Din când în când, el clătina din cap, ca şi cum se certa de unul singur sau încerca să-şi pună gândurile în ordine. Dar ea se mulţumi să aştepte. Ar fi făcut orice pentru a amâna clipa hotărâtoare. Îşi îndreptă toată atenţia către efortul de a nu lăsa să-i scape nimic, de a sta cu spatele drept şi cu capul sus, cu mâinile încleştate în poală, cu chipul netulburat care s-ar fi putut măsura oricând cu al lui Moiraine. În stomac i se zbăteau fluturi mari ca nişte arici.

Nu că s-ar fi temut să-l vadă conducând Puterea. Dăduse drumul la *saidin* de îndată ce Egwene se ridicase să plece. Voia să aibă încredere în el şi aşa şi trebuia. Nu... ceea ce-o făcea să tremure pe dinăuntru era ceea ce voia să se întâmple. Trebuia să fie foarte atentă pentru a nu-şi îngădui să-şi pipăie colierul sau să se joace cu plasa de safire din păr. Se parfumase prea tare? Nu. Egwene îi spusese că lui îi plăcea mirosul de trandafiri. Rochia... voia să şi-o tragă mai sus pe umeri, dar...

Rand se întoarse – văzându-l cum şchiopăta uşor, ea strânse gânditoare din buze – o văzu aşezată în jilţ şi tresări, cu ochii mari. Părea aproape speriat. Asta o mulţumi – efortul de a-şi păstra chipul netulburat devenise de zece ori mai mare, în clipa în care ochii lui se opriseră asupra ei. Ochii lui erau acum albaştri precum cerul de dimineaţă acoperit de ceaţă.

El îşi reveni într-o clipă şi-i făcu o plecăciune, cu totul inutilă, ştergându-şi palmele pe surtuc, nervos.

— Nu mi-am dat seama că eşti încă... Roşind, se întrerupse, uitând că prezenţa ei acolo putea fi considerată o insultă. Adică... n-am... adică, nu... Răsuflă adânc şi începu iarăşi: Nu sunt aşa prost precum par, Domniţă. Numai că nu se întâmplă în fiecare zi să-ţi spună cineva că nu te iubeşte, Domniţă.

Elayne se prefăcu severă:

— Dacă-mi mai spui aşa, am să-ţi spun şi eu Senior Dragon. Şi am să-ţi fac plecăciuni. Până şi Regina din Andor ar trebui s-o facă, iar eu nu sunt decât Domniţa-Moştenitoare.

— Pe Lumină! Nu cumva s-o faci… făcu Rand, părând mult mai înfricoşat de ameninţarea batjocoritoare decât ar fi trebuit.

— N-am s-o fac, Rand, admise ea, ceva mai serioasă, dacă îmi spui pe nume. Elayne. Hai, s-aud!

— Elayne, rosti el, stângaci, dar – spre marea ei bucurie – ca şi cum îi făcea plăcere să-i audă numele.

— Bravo!

Era de-a dreptul caraghios să se arate aşa mulţumită. La urma urmelor, nu făcuse decât să-i rostească numele. Înainte să meargă mai departe, trebuia să afle ceva.

— Te-a rănit foarte tare? După ce vorbise, îşi dădu seama că nu era limpede ce voia să spună. Adică… ceea ce ţi-a zis Egwene.

— Nu. Da. Pe undeva, nu ştiu. La urma urmelor, aşa e cinstit, făcu el, rânjind slab şi îndulcind, astfel, un pic amarul vorbelor. Pare o prostie, nu?

— Nu. Mie nu mi se pare.

— I-am spus adevărul adevărat, dar pare-mi-se că nu m-a crezut. Pesemne că nici eu nu voiam să cred, de fapt. Şi dacă nici asta nu-i o prostie, nu ştiu ce s-ar mai putea numi aşa.

— Dacă-mi mai spui o dată că eşti prost, s-ar putea să te cred.

„Deci nu o să-ncerce să se ţină după ea. Nu va trebui să mă lupt şi cu asta.” Vorbi din nou, pe un ton îndeajuns de liniştit pentru a-i da de înţeles că nu era întru totul serioasă:

— Cândva, am văzut un bufon al unui senior din Cairhien. Un bărbat îmbrăcat cu un surtuc caraghios, cu dungi, prea mare pentru el şi cusut cu clopoţei. Nu cred că ţi-ar sta prea bine cu clopoţei.

— Nu, probabil că nu, spuse Rand. Am să ţin minte asta.

De această dată, pe chip îi înflori un zâmbet mai larg, care-l lumină pe de-a-ntregul. Aripile fluturilor din stomac o biciuiau, îndemnând-o să se grăbească, însă ea se opri să-şi îndrepte fustele. Trebuia să aibă mare grijă, să nu dea zor.

„Dacă o fac, o să creadă că sunt numai o fetişcană prostuţă. Şi o să aibă dreptate.” De-acum, fluturii începuseră să bată din aripi într-un ritm ca de tobe.

— Vrei o floare? întrebă el, pe neaşteptate, iar Elayne clipi surprinsă.

— O floare?

—Da.

Apropiindu-se cu paşi mari de pat, Rand luă în ambii pumni fulgi din salteaua sfâşiată şi i-i arătă.

— Am făcut una astă noapte pentru majhere. Parcă i-aş fi dat în dar Stânca însăşi. Dar a ta va fi mult mai frumoasă, se grăbi să adauge. Mult mai frumoasă, îţi promit.

— Rand, eu…

— Am să fiu grijuliu. Nu-i nevoie decât de câţiva stropi de Putere. Doar o undă, şi voi avea grijă.

Încredere. Trebuia să aibă încredere în el şi, oarecum uimită, îşi dădu seama că avea.

— Mi-ar plăcea o floare de la tine, Rand.

Trecură câteva clipe lungi, în care el se uită fix la grămada pufoasă din palme, uşor încruntat. Dintr-odată, lăsă fulgii să-i cadă şi-şi scutură mâinile.

— Florile, spuse, nu sunt un dar demn de tine.

Elayne se simţi copleşită de milă; era limpede că încercase să soarbă din *saidin,* dar nu izbutise. Încercând să-şi ascundă dezamăgirea, se grăbi, şchiopătând, către mormanul de pânză sclipitoare şi începu s-o adune pe braţ.

— Ei, uite un dar demn de Domniţa-Moştenitoare din Andor. Ai putea să pui o croitoreasă să-ţi facă…

Şi începu să bată câmpii despre ce putea face o croitoreasă din patru coţi de pânză aurie şi argintie, lată de nici două picioare.

— Sunt sigură că va găsi ea ceva, îi spuse, cu tact, Elayne.

Scoţându-şi o batistă din mânecă, îngenunche o clipă pentru a aduna fulgii pe care el îi lăsase să cadă pe pătratul de mătase de un albastru-deschis.

— O să cureţe slujnicele, spuse Rand, în vreme ce ea îşi îndesa bine batista în buzunarul de la cingătoare.

— Măcar aici am terminat, îi răspunse.

Cum să înţeleagă el că avea de gând să păstreze fulgii, numai pentru că ar fi trebuit să devină o floare pentru ea? Rand se foi, strângând faldurile sclipitoare de parcă nu ştia ce să facă cu ele.

— Pesemne că sunt multe croitorese pe aici, îi spuse Elayne. Am să caut una şi am să-i dau asta.

El se lumină la faţă şi zâmbi, iar ea se hotărî să nu-i spună că trebuia să fie un dar. Fluturii bezmetici nu-i mai îngăduiau să amâne clipa.

—Rand… mă placi?

— Dacă te plac? se încruntă el. Fireşte, te plac. Te plac foarte mult.

Chiar trebuia să aibă aşa o faţă, de parcă nu înţelegea nimic?

— Eu ţin mult la tine, Rand, îi spuse, uimită să se audă atât de liniştită; stomacul stătea să i se urce în gât, iar mâinile şi picioarele i se făcuseră ca de gheaţă. Şi nu doar că ţin la tine…

Era îndeajuns. Nu avea de gând să se facă de râs. „Trebuie să mai zică şi el ceva.” îi veni să chicotească nestăpânit. „Am să fiu tare. N-am să îngădui să mă vadă fâstâcindu-mă ca o fetişcană prostuţă. Nu.”

— Şi eu ţin la tine, spuse el, încet.

— De obicei, sunt mai retrasă…

„Nu. Aşa, putea să-l trimită cu gândul la Berelain. Poftim, roşise – deci chiar se gândea la ea. Arde-l-ar focul!” Elayne continuă, cu glasul moale ca mătasea:

— Rand, în curând va trebui să plec. Să plec din Tear. S-ar putea să nu te mai văd luni de zile. „Sau niciodată, ţipa un glas aproape neauzit în mintea sa, dar ea nu-l luă în seamă.” Nu puteam să plec fără să-ţi spun ce simt. Şi… ţin foarte mult la tine.

— Elayne, şi eu ţin la tine. Simt… vreau… făcu el, roşind din ce în ce mai tare. Nu ştiu ce să spun, Elayne, cum să…

Dintr-odată, simţi că roşea şi ea. „Doar nu crede că vreau să-l silesc să spună mai mult?” „Dar nu asta şi vrei?” o batjocori glasul aproape neauzit, făcând-o să se înroşească şi mai tare.

— Rand, nu-ţi cer să… „Pe Lumină! Cum să-i spun?”… voiam doar să ştii ce simt, atât.

Berelain nu s-ar fi purtat aşa. Până acum, ar fi tăbărât pe el. Spunându-şi că nu avea de gând s-o lase pe fâţa dezbrăcată s-o întreacă, Elayne se apropie, îi luă grămada de pânză lucioasă din braţe şi o lăsă să cadă pe covor. Îl privi şi, fără să înţeleagă de ce, el i se păru mai înalt ca niciodată.

— Rand… Rand, vreau să mă săruţi.

Gata. O spusese şi pe asta.

— Să te sărut? se miră el, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Elayne, nu vreau să-ţi făgăduiesc mai mult decât că… adică, nu suntem logodiţi. Bine, să nu crezi că îţi propun să ne logodim. Doar că… ţin la tine, Elayne. De fapt, e mai mult decât atât. Doar că nu vreau să crezi că…

Văzându-l aşa stângaci şi încurcat, Elayne simţi că-i venea să râdă.

— Nu ştiu cum se face în Ţinutul celor Două Râuri, dar în Caemlyn nu e musai să accepţi să te logodeşti cu o fată, înainte s-o săruţi. Şi nici după nu trebuie neapărat s-o faci. Dar poate nu ştii cum…

Brusc, braţele lui o înlănţuiră aproape brutal, şi buzele li se întâlniră. Începu să i se învârtă capul – parcă şi degetele de la picioare dădeau să i se răsucească în papuci. Trecu ceva timp – nu era sigură cât – apoi îşi dădu seama că stătea lipită la pieptul lui, cu genunchii tremurând, încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Iartă-mă că te-am întrerupt, spuse Rand, care, spre bucuria ei, gâfâia şi el uşor. Dar nu sunt decât un păstor nepriceput din Ţinutul celor Două Râuri.

— Eşti cam necioplit, şopti ea, fără să-şi dezlipească obrazul de trupul lui, şi nu te-ai bărbierit de dimineaţă, dar n-aş spune că eşti nepriceput.

— Elayne, eu…

Ea îi acoperi gura cu palma.

— Nu vreau să aud de la tine decât vorbe sincere şi din inimă, îi spuse cu hotărâre. Şi acum, şi întotdeauna.

Rand încuviinţă, nu ca şi cum ar fi înţeles de ce, dar, măcar, ca şi cum înţelegea că vorbea serios. Îndreptându-şi

părul – plasa de safire stătea strâmbă şi nu o mai putea pune la loc fără o oglindă – se desprinse de el, cam fără tragere de inimă; ar fi fost aşa de simplu să rămână acolo, mai ales că deja fusese mai îndrăzneaţă decât visase vreodată. Să-i vorbească aşa, cerându-i un sărut! Cerându-i! Că doar nu era Berelain.

Berelain. Poate că Min avusese o viziune. Tot ceea ce vedea Min se împlinea, dar ea una nu avea de gând să-l împartă cu Berelain. Poate trebuia să-i mai spună vreo două vorbe. Nu chiar aşa de limpezi, dar pe acolo.

— Pesemne că n-ai să duci lipsă de companie, după ce plec eu. Dar să nu uiţi că unele femei văd un bărbat cu inima, în timp ce altele nu văd în el decât o podoabă, un flecuşteţ, precum un colier sau o brăţară. Adu-ţi aminte că mă voi întoarce, şi că eu văd cu inima.

La început, el păru mirat, apoi puţin speriat. Îi spusese prea multe lucruri şi-l luase prea repede. Trebuia să-i abată atenţia.

— Ştii ce nu mi-ai spus încă? Nu ai încercat să mă sperii pomenindu-mi cât de periculos eşti. Dar nici să nu mai încerci. E prea târziu.

— Nu m-am gândit la asta, făcu el, apoi îi veni un alt gând şi strânse bănuitor din ochi. Nu cumva tu şi cu Egwene aţi ticluit asta?

Elayne izbuti să pară, în acelaşi timp, nevinovată şi uşor supărată.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? Cum poţi să crezi că te-am da de la una la alta ca pe un pachet? Tare plin mai eşti de tine, să ştii – ai grijă cu mândria asta!

De-acum, el părea de-a dreptul zăpăcit. Foarte bine.

— Rand, îţi pare rău pentru ce ne-ai făcut adineauri?

— N-am vrut să vă sperii, răspunse el, şovăielnic. Egwene m-a supărat – aşa face mereu, şi nici măcar nu trebuie să se străduiască. Ştiu că nu pot fi iertat. V-am spus că-mi pare rău, şi aşa şi e. Uită-te cu ce m-am ales. Mese arse şi altă saltea distrusă.

—Şi pentru… ciupitură?

El se înroşi iarăşi, dar nu-şi plecă ochii.

— Nu. Nu, pentru aia nu. Vorbeaţi amândouă peste capul meu, de parcă eram o bucată de lemn fără urechi. Aţi meritat-o, şi tu, şi ea, şi n-am să-mi iau vorbele înapoi.

Elayne îl cântări din priviri, iar el îşi frecă braţele prin surtuc, în clipa în care ea sorbi din *saidar.* Nu se pricepea cine ştie ce la Tămăduit, dar tot mai învăţase câte ceva. Cu ajutorul Puterii, îi vindecă durerea cu care-l pedepsise pentru ciupitură. El făcu ochii mari de uimire şi se mişcă de pe un picior pe altul, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că durerea dispăruse.

— Pentru că ai fost sincer, îi spuse, simplu, Elayne.

La uşă se auzi o bătaie, apoi intră Gaul. La început, el îşi ţinu capul în jos, dar după ce le aruncă o privire iute, îl ridică. Elayne se înroşi la faţă, dându-şi seama că el se temea să nu fi întrerupt ceva ce nu trebuia să vadă. Era cât pe ce să soarbă iarăşi din *saidar* pentru a-i da o lecţie.

— Au venit cei pe care-i aşteptaţi, anunţă Gaul. Înalţii Seniori.

— Atunci, eu plec, îi spuse Elayne lui Rand. Trebuie să le vorbeşti de… dări, nu-i aşa? Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Nu-i zise: „Gândeşte-te la mine”, deşi era convinsă că urmările aveau să fie aceleaşi. El ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească, dar ea se strecură. Nici prin cap nu-i trecea să se facă de râs în faţa lui Gaul. Era el Aiel, dar cine ştie ce credea, văzând-o parfumată şi împodobită cu safire, la acea oră a dimineţii. Avu nevoie de multă stăpânire de sine pentru a nu-şi trage decolteul rochiei în sus.

În clipa în care ajunse la uşă, intrară şi Înalţii Seniori, o adunătură de bărbaţi încărunţiţi, cu bărbi ascuţite la vârf şi surtuce colorate, bogat împodobite, cu mâneci bufante. Se grăbiră să-i facă loc, salutând-o cu plecăciuni nu foarte însufleţite. Cu toate că nu se schimbaseră la chip şi că-i îngânau, cu toţii, felurite vorbe de salut, nu-şi puteau ascunde uşurarea la gândul că ea tocmai pleca.

Din uşă, trase cu ochiul îndărăt. Rand, tânăr, înalt, cu umerii laţi, îmbrăcat într-un surtuc verde, simplu, arăta ca o barză printre păuni în mijlocul atâtor Înalţi Seniori, cu mătăsurile şi satinurile lor, însă exista ceva în făptura lui care

dădea de înţeles că el era, pe drept cuvânt, stăpânul. Şi cei din Tear o recunoşteau, după cum îşi plecau, de voie, de nevoie, frunţile. Pesemne că el credea că-i făceau plecăciuni numai pentru că era Dragonul Renăscut – şi, poate, şi ei credeau la fel. Ea, însă, mai văzuse asemenea bărbaţi – precum Gareth Byrne, Căpitanul-Comandant al Gărzilor mamei sale – care şi-ar fi putut impune prezenţa fie şi îmbrăcaţi în zdrenţe, fără titluri şi fără ca vreun alt om de-acolo să le cunoască numele. Rand poate că n-o ştia, dar era şi el la fel. Când îl zărise prima dată, nu fusese aşa, dar între timp se schimbase.

Trase uşa în urma ei. Aielii adunaţi la intrare o priviră, iar căpitanul cetei de Protectori adunate în mijlocul anticamerei se uită şi el, neliniştit, dar Elayne aproape că nu-i luă în seamă. Se terminase. Sau, cel puţin, începuse. Mai avea patru zile, înainte ca Joiya şi Amico să fie urcate pe corabie, patru zile în care să pătrundă atât de puternic în gândurile lui Rand încât să nu mai fie loc pentru Berelain. Sau, dacă nu, măcar ca să fie sigură că rămânea acolo, până ce prindea prilejul să facă mai mult. Nu-i trecuse niciodată prin cap că avea să facă aşa ceva, să urmărească un bărbat ca o vânătoriţă care pândea un mistreţ. Fluturii încă i se mai zbăteau în stomac. Măcar el nu observase cât era de emoţionată. Îi veni, brusc, în minte, că nu se gândise nici măcar o dată la ce-avea să spună maică-sa.

Şi, cu asta, fluturii dispărură. Nu-i păsa de vorbele maică-sii. Morgase trebuia să se împace cu gândul că fata ei crescuse, şi asta era tot.

În clipa în care ea făcu primul pas, Aielii îşi plecară frunţile, iar ea le răspunse cu o mişcare graţioasă pentru care Morgase ar fi fost mândră. Până şi căpitanul din Tear o privi de parcă înţelegea cât era de liniştită şi împăcată cu sine, dintr-odată. Nu credea să mai aibă, vreodată, necazuri cu fluturii. Poate pentru Ajah Neagră, dar, pentru Rand – nu.

Fără să-i bage în seamă pe Înalţii Seniori, adunaţi într-un semicerc, îngrijoraţi, Rand privi în urma lui Elayne cu mirare. Visele care se împlineau, chiar şi în parte, îl nelinişteau. Să

înoate alături de ea era una… dar nu i-ar fi venit niciodată să creadă într-un vis în care ea venea spre el în felul acesta. Fusese atât de rece şi stăpână pe sine, în vreme ce lui i se încurca limba în gură. Iar Egwene, care-i spusese întocmai ce gândea şi el, făcându-şi atâtea griji să nu-l rănească… De ce oare femeile erau în stare să se piardă cu firea sau să se înfurie din cel mai mărunt lucru, dar nici măcar nu ridicau din sprâncene la ceva ce pe bărbaţi îi lăsa cu gura căscată?

— Senior Dragon? îngână Sunamon, încă şi mai temător ca de obicei – pesemne că zvonurile despre cele petrecute se răspândiseră deja prin Stâncă; primul grup plecase din încăpere aproape în fugă şi Rand se îndoia că Torean avea să-şi mai arate chipul prin preajma sa ori să-i mai facă vreo propunere.

Sunamon încercă un zâmbet slugarnic, apoi se stăpâni şi începu să-şi frece palmele moi, în vreme ce Rand nu făcea decât să-l privească. Ceilalţi se făceau că nu văd mesele arse sau salteaua sfâşiată, cărţile împrăştiate sau bucăţile pe jumătate topite rămase din cerbul şi lupii de pe poliţa căminului, Înalţii Seniori se pricepeau de minune să vadă numai ce voiau. Carelon şi Tedosian, afişând o falsă modestie, cu siguranţă nu-şi dădeau seama că era ceva suspect în faptul că nu se uitau niciodată unul la celălalt. Pe de altă parte, Rand ar fi putut să nu observe nimic, dacă n-ar fi fost biletul lui Thom, pe care îl găsise în buzunarul unui surtuc întors de la periat.

— Seniorul Dragon dorea să ne vadă? izbuti să îngaime Sunamon.

Oare Egwene şi Elayne se înţeleseseră între ele? Fireşte că nu. Femeile nu făceau aşa ceva… după cum nici bărbaţii n-o făceau. Sau, cine ştie? Pesemne că fusese doar o întâmplare. Elayne auzise că era liber şi se hotărâse să vorbească. Atâta tot.

— Dările, se răsti Rand.

Ceilalţi nu se mişcară, dar parcă se trăseseră câte un pas înapoi. Nu-i făcea nici o plăcere să aibă de-a face cu aceşti oameni; voia să se cufunde la loc în lectura cărţilor.

— Nu-i bine deloc să coborâţi dările, Senior Dragon, spuse

un bărbat uscăţiv, cărunt, cu glas mieros.

Pentru un locuitor din Tear, Meilan era înalt, doar cu o palmă mai scund ca Rand, şi dur ca orice Protector. Când se afla în prezenţa lui Rand, stătea gârbovit, iar în ochii negri i se citea cât de mult detesta asta. Dar îi displăcuse şi atunci când Rand îi spusese să nu se mai ploconească. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să se ţină drept în faţa lui, însă lui Meilan îi plăcuse încă şi mai puţin ca altora să i se aducă aminte de asta.

— Ţăranii au plătit mereu fără să se plângă, dar, dacă le coborâm dările, când va veni ziua să le ridicăm la loc, proştii au să se împotrivească, de parcă le-am face şi mai mari. În ziua aceea, s-ar prea putea s-avem parte de răzmeriţe, Senior Dragon.

Rand străbătu încăperea cu paşi mari şi se opri lângă Callandor. Sabia de cristal sclipi mai puternic decât foiţa aurie şi pietrele preţioase care o înconjurau. Îi amintea de ce era el, de puterea pe care-o avea. Egwene. Era o prostie să se simtă rănit pentru că ea îi spusese că nu-l mai iubea. De ce s-ar fi aşteptat ca ea să simtă pentru el ceva ce, pe de altă parte, el nu simţea? Şi totuşi, îl durea. Era o uşurare, dar nu prea plăcută.

— Şi dacă-i alungaţi pe oameni de la fermele lor veţi avea răzmeriţe.

Aproape la picioarele lui Meilan se aflau trei cărţi, una peste alta. *Comorile Stâncii din Tear, Călătorii în Pustie* şi *Negoţul cu Mayene, 5-750 Noua Eră.* Acolo se aflau cheile – acolo, precum şi în diversele tălmăciri din ciclul Karaethon. Măcar dacă le-ar fi putut găsi şi înfige în lacătele potrivite. Se sili să-şi îndrepte din nou atenţia la Înalţii Seniori.

— Chiar credeţi că au să stea cu braţele încrucişate, văzându-şi familiile murind de foame?

— Protectorii Stâncii au mai înăbuşit revolte şi altădată, Senior Dragon, rosti Sunamon cu glas mângâietor. La ţară, soldaţii noştri pot veghea asupra păcii. Vă asigur că ţăranii nu vă vor supăra.

— Şi-aşa sunt prea mulţi fermieri, spuse Carleon, apoi clipi, când întâlni privirea lui Rand. E din pricina războiului

civil din Cairhien, Senior Dragon, se grăbi să adauge. Cei de-acolo nu mai pot cumpăra grâne şi hambarele dau să plesnească. Pare-se că recolta de anul ăsta se va strica. Iar la anul…? Arde-mi-ar sufletul, Senior Dragon, trebuie ca unii dintre ţăranii ăştia să se mai oprească odată din săpat şi semănat.

Părea să-şi dea seama că vorbise prea mult, deşi era limpede că nu înţelegea şi de ce. Rand se întrebă dacă avea habar cum ajungea mâncarea pe masa lui. Vedea, oare, altceva în faţa ochilor decât aur şi putere?

— Şi ce-o să faceţi când cei din Cairhien vor începe iarăşi să cumpere? spuse el cu răceală. Că veni vorba, oare Cairhienul este singurul regat care are nevoie de grâne?

„Ce-o făcuse pe Elayne să-i vorbească aşa? Ce aştepta de la el? Ţinea la el, din câte îi spusese. Femeile ştiau să se joace cu cuvintele ca nişte Aes-Sedai. Adică îl iubea? Nu, asta era o prostie. Tocmai de-asta îi spusese să nu fie prea mândru de sine.”

— Senior Dragon, spuse Meilan, pe jumătate umil, pe jumătate ca un părinte care încearcă să facă un copil să priceapă, chiar dacă războiul s-ar termina azi, vor mai trece doi, poate trei ani înainte ca locuitorii din Cairhien să poată cumpăra cine ştie ce. Iar noi, de când ne ştim, le-am vândut numai lor grâne.

De când se ştiau – adică de douăzeci de ani, din vremea Războiului cu Aielii. Erau atât de preocupaţi de ceea ce făcuseră dintotdeauna, încât nu-şi dădeau seama de lucruri simple. Sau, poate, nu voiau. Când verzele ieşeau din pământ ca buruienile, împrejurul satului său, era aproape sigur că ploaia rea sau viermii albi dăduseră peste Deven Ride sau Dealul Străjii. Când Dealul Străjii avea prea mulţi napi, în Emond's Field sau în Deven Ride era lipsă.

— Încercaţi să vindeţi grânele în Illian, le spuse. „Oare ce aştepta Elayne?” Sau în Altara.

O plăcea, dar şi pe Min o plăcea la fel de mult. Sau aşa credea. Era cu neputinţă să-şi dea seama limpede ce simţea pentru ele.

— Aveţi corăbii care pot trece marea, precum şi din cele

care urcă pe râu, şi barje, şi dacă nu aveţi îndeajuns, închiriaţi-le din Mayene.

Le plăcea pe amândouă, dar dincolo de asta... îşi petrecuse aproape întreaga viaţă tânjind după Egwene. Nu avea de gând să se bage iar în aşa ceva, până nu era sigur. Sigur de ceva. Sigur. Dacă putea crede ce citise în cartea despre Mayene... „Gata, îşi spuse. Fii atent la nevăstuicile astea cu care vorbeşti sau vor găsi o crăpătură prin care să se strecoare şi să te muşte."

— Plătiţi-le cu grâne. Sunt sigur că întâia va încuviinţa, dacă preţul e bun. Poate întocmiţi şi o înţelegere scrisă... mai spuse el; era un cuvânt bun, de soiul celor pe care şi ei le foloseau. Prin care vă oferiţi să lăsaţi Mayene în pace, dacă ne dau corăbiile.

Măcar atât era dator să facă.

— Nu prea facem noi negoţ cu Illian, Senior Dragon. Cei de-acolo sunt nişte hrăpăreţi şi nişte ticăloşi, spuse Teodosian, părând revoltat, la fel ca Meilan care zise:

— Cu Mayene ne-am arătat întotdeauna puternici, Senior Dragon. Niciodată nu ne-am plecat în faţa lor.

Rand trase adânc aer în piept. Înalţii Seniori se încordară. Mereu se ajungea la asta – încerca să-i facă să priceapă, dar nu izbutea niciodată. Thom spunea că Înalţii Seniori aveau capetele tari ca Stânca, şi avea dreptate. „Ce simt pentru ea?

O visez. De drăguţă, e drăguţă." Dar la care se gândea, la Elayne sau la Min? „Încetează! Un sărut e doar un sărut! Încetează!"

Alungându-şi din minte gândul la cele două femei, se apucă să le spună prostănacilor ce aveau de făcut:

— Mai întâi, veţi coborî dările cu trei sferturi pentru fermieri, şi la jumătate pentru ceilalţi. Nu vreau s-aud nimic! Faceţi-o! Apoi, mergeţi la Berelain şi întrebaţi-o – întrebaţi-o! – ce preţ vrea pentru a ne da...

Înalţii Seniori ascultau, cu zâmbete false pe feţe şi scrâşnind din dinţi, dar ascultau.

Egwene se gândea la Amico şi la Joiya, când în cale îi ieşi Mat, plimbându-se pe coridor de parcă s-ar fi întâmplat pur şi

simplu să aibă acelaşi drum. Era încruntat şi i-ar fi prins bine să se pieptene pentru că avea părul zburlit, ca şi cum s-ar fi scărpinat în cap cu degetele. Se uită către ea o dată sau de două ori, dar nu zise nimic. Servitorii pe lângă care treceau le făceau plecăciuni şi reverenţe, ca şi Înalţii Seniori sau Doamnele cu care se întâlneau din când în când – dar se vedea limpede că aceştia din urmă o făceau cu mult mai puţin zel. Dacă n-ar fi fost şi ea acolo, Mat, cât era el de prieten cu Seniorul Dragon, ar fi avut probleme din cauza felului trufaş şi batjocoritor în care se holba la aceşti nobili.

Lui Mat, sau cel puţin lui Mat pe care cum îl ştia ea, nu-i stătea în fire să tacă. În afară de surtucul roşu, elegant – dar mototolit de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu el – nu părea să se fi schimbat faţă de vechiul Mat; fără îndoială însă că, acum, cu toţii se schimbaseră. Tăcerea lui o punea pe gânduri.

— Te tulbură ce s-a întâmplat noaptea trecută? îl întrebă ea până la urmă.

— Ştii de asta? spuse el, aproape împiedicându-se de mirare. Păi, da, ar fi fost cazul să ştii, nu-i aşa? Nu, nu mă deranjează. Nici n-a fost mare lucru. Oricum, acum a trecut.

Egwene se prefăcu a-l crede.

— Eu şi Nynaeve nu prea te mai vedem.

Era un fel de a spune.

— Am fost ocupat, bălmăji el, ridicând stânjenit din umeri şi uitându-se în orice parte, numai la ea nu.

— Zaruri?

— Cărţi.

O slujnică rotunjoară îi aruncă o privire lui Egwene, făcându-le o reverenţă cu braţele pline de prosoape împăturite; crezând pesemne că ea nu observă, femeia îi făcu cu ochiul lui Mat. El îi aruncă un rânjet.

— Am fost ocupat cu jocul de cărţi.

Egwene ridică sever din sprâncene. Femeia aia trebuie să fi fost cu vreo zece ani mai bătrână decât Nynaeve.

— Înţeleg. Cred că îţi mănâncă o grămadă de timp. Să joci cărţi. Prea mult ca să-ţi faci puţin timp şi pentru prietenii vechi.

— Ultima oară când mi-am găsit timp pentru voi, tu şi cu

Nynaeve m-aţi legat fedeleş cu Puterea, ca pe-un porc de dus la iarmaroc – şi asta, numai ca să puteţi să-mi scotociţi prin odaie. Prietenii nu se fură unii pe alţii, zise el, strâmbându-se. Mai mult, voi sunteţi tot timpul cu Elayne, aia, de-şi ţine nasul pe sus. Sau cu Moiraine. Nu-mi place... Dregându-şi glasul, se uită la ea pieziş. Nu-mi place să vă fac să pierdeţi vremea cu mine. Sunteţi ocupate, din câte aud. Le luaţi la întrebări pe Iscoade. Faceţi tot felul de lucruri de seamă, îmi închipui. Ştii că oamenii ăştia din Tear te cred Aes-Sedai, nu?

Egwene dădu din cap, mâhnită. Lui nu îi plăceau femeile Aes-Sedai. Oricât de mult ar fi scos capul în lume, Mat nu avea să se schimbe în privinţa asta.

— Dacă iei înapoi ceea ce ai dat cu împrumut, asta nu se numeşte furt, îi spuse ea.

— Nu-mi aduc aminte ca voi să fi pomenit ceva de împrumut. Of, la ce să-mi trebuiască mie o scrisoare de la Suprema Înscăunată? M-ar fi vârât numai în bucluc. Dar aţi fi putut şi voi să mi-o cereţi.

Egwene se abţinu de la a-i aminti că i-o ceruseră. Nu voia nici să se certe cu el, nici să plece îmbufnat. Fireşte, el n-avea de gând să recunoască. De data asta avea să-l lase să o ţină pe-a lui.

— Ei, mă bucur că încă mai eşti dispus să vorbeşti cu mine. Azi ai avut vreo pricină anume s-o faci?

El îşi trecu degetele prin păr şi bombăni ceva. I-ar fi prins bine să-l ia maică-sa de urechi şi să-i tragă o săpuneală bună. „Trebuie să îmi păstrez cumpătul”, se îndemnă Egwene. Era în stare să-şi păstreze cumpătul, când voia. Chiar de-ar fi să crape, ea una n-avea să mai rostească un cuvinţel până nu o făcea el.

Coridorul se deschidea într-un şir de coloane de marmură albă, îngrădite, care dădeau înspre una din puţinele grădini din Stâncă. Câţiva copăcei cu frunzele cernite erau acoperiţi de flori albe şi mari, care răspândeau un parfum încă şi mai puternic decât tufele de trandafiri roşii şi galbeni. Adierea blândă nu izbutea să clintească draperiile de pe pereţii dinăuntru, dar făcea cât de cât suportabilă căldura umedă a dimineţii. Mat se aşeză pe parapetul larg, sprijinindu-se cu

spatele de o coloană. Cercetând grădina, vorbi în sfârşit:

— Am…. Nevoie de un sfat.

Îi cerea sfaturi tocmai ei? Egwene se holbă la el.

— Orice, dacă pot să te-ajut, zise ea stins. El îşi întoarse capul spre ea, iar Egwene se strădui să pară la fel de liniştită ca o Aes-Sedai. Ce fel de sfaturi îţi trebuie?

— Nu ştiu.

Dacă ar fi căzut de pe parapet, nu erau mai mult de zece paşi până jos, în grădină. Şi mai erau şi oameni care pliveau tufele de trandafiri. Dacă l-ar fi împins, avea şanse să cadă pe unul dintre ei. Pe un grădinar, nu pe un tufiş.

— Şi-atunci cum vrei să îţi dau eu sfaturi? îl întrebă ea, cu glas firav.

— Încerc… să mă hotărăsc ce să fac.

Părea ruşinat; avea şi dreptul, din câte i se părea ei.

— Nădăjduiesc că nu încerci să pleci. Doar ştii cât eşti de însemnat. Nu poţi să-ţi iei tălpăşiţa, Mat!

— Crezi că eu nu ştiu? Cred că n-aş putea pleca din Tear nici dacă mi-ar zice Moiraine că pot să mă duc. Crede-mă, Egwene, nu plec nicăieri. Vreau doar să ştiu ce-are să se întâmple. Clătină cu putere din cap, iar glasul i se gâtui: Ce urmează? Ce e cu golurile astea din amintirile mele? Unele frânturi din viaţă nici măcar nu sunt în capul meu; nu există, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat! De ce scot pe gură vorbe fără noimă? Lumea zice că e Limba Străveche, dar pentru mine nu-s decât bâiguieli. Vreau să ştiu, Egwene! Trebuie să ştiu, înainte să-mi pierd minţile aşa ca Rand.

— Rand nu e nebun, ripostă ea imediat.

Deci Mat nu încerca să-şi ia tălpăşiţa. Asta era o surpriză plăcută – nu părea el omul care să ştie ce-i aia responsabilitate. Dar în glasul lui se simţea durere şi îngrijorare. Mat nu se îngrijora niciodată sau, poate, nu lăsa să se vadă.

— Nu cunosc răspunsurile, Mat, spuse ea cu blândeţe. Poate că Moiraine…

— Nu! Cât ai clipi, el se şi ridicase în picioare. Fără Aes-Sedai! Adică… Tu eşti altfel. Pe tine te cunosc, şi nu eşti… Nu v-au învăţat în Turn ceva, vreun şiretlic, ceva care să-mi fie

de folos?

— Vai, Mat, îmi pare rău! Îmi pare aşa de rău…

Râsul lui îi aminti de copilărie. Aşa râdea întotdeauna când i se năruiau nădejdile cele mai mari.

— Ei, cred că nu mai contează. Tot amestecul Turnului ar fi fost, chiar dacă la mâna a doua. Nu te supăra!

La fel făcuse şi când gemuse de durere pentru o aşchie înfiptă în deget, dar de un picior rupt nici nu se sinchisise.

— S-ar putea să mai fie o cale, spuse ea încet. Dacă zice şi Moiraine că e bine. S-ar putea să zică.

— Moiraine! N-ai auzit ce-am zis? Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să se bage Moiraine. Ce cale?

Mat fusese întotdeauna pripit. Dar nu-şi dorea decât ce voia şi ea – să ştie. Ce bine-ar fi fost să mai dea şi el dovadă de judecată şi de băgare de seamă, măcar o dată! Pe lângă ei trecea o nobilă din partea locului; avea cosiţe întunecate răsucite în jurul capului şi umerii goi iţindu-se din pânza galbenă a rochiei. Femeia îşi îndoi uşor un genunchi, uitându-se la ei fără să i se poată citi nimic pe chip, apoi îşi continuă repede drumul, ţinându-şi spatele ţeapăn. Egwene o privi din urmă până se îndepărtă îndeajuns de mult încât să nu mai poată să audă nimic, iar ei doi erau din nou singuri. Asta dacă nu-i puneau la socoteală şi pe grădinarii de jos din grădină. Mat o privea ţintă, aşteptându-i răspunsul.

În cele din urmă, îi spuse de *ter'angreal,* de tocul strâmb dincolo de care se aflau răspunsuri. Stărui mai ales asupra primejdiilor care te păşteau dacă puneai întrebări prosteşti sau care aveau legătură cu Umbra, nişte primejdii de care se putea să nu ştie nici femeile Aes-Sedai. Era mai mult decât măgulită că venise la ea, dar trebuia să dea dovadă de puţină judecată.

— Ţine mintea asta, Mat! Poţi să mori din pricina unei întrebări uşuratice, aşa că, dacă îl foloseşti, va trebui să fii chibzuit de data asta. Şi nu trebuie să întrebi nimic legat de Umbră.

El o ascultase din ce în ce mai neîncrezător. Când îşi sfârşi vorba, exclamă:

— Trei întrebări? Bănuiesc că te duci ca Bili, petreci o

noapte acolo, şi vii înapoi peste zece ani, cu punga plină de aur şi…

— O dată în viaţă, Matrim Cauthon, sări ea, nu vorbi prostii! Ştii foarte bine că *ter'angrealele* nu sunt poveşti. De primejdii trebuie să ţii seama. Poate că răspunsurile pe care le cauţi sunt acolo, dar nu trebuie să încerci până nu-ţi spune Moiraine că poţi să o faci. E musai să-mi făgăduieşti asta, altfel îţi făgăduiesc eu că te-oi duce la ea ca pe o broască râioasă. Ştii c-o pot face.

El pufni zgomotos.

— Prost să fiu să-ncerc, orice-ar zice Moiraine. Cum mama mă-sii să mă bag într-un *ter'angreal?* Doar vreau să am de-a face cu Puterea cât mai puţin, ce mama mă-sii! Gândul ăsta poţi să ţi-l ştergi din minte.

— E singura şansă pe care o ştiu, Mat.

— Ba pentru mine nu e, zise el cu hotărâre. Decât aşa o şansă, mai bine deloc.

În ciuda tonului său, lui Egwene tot îi venea să-l îmbrăţişeze. Numai că el ar fi făcut pesemne vreo glumă pe seama ei şi ar fi încercat s-o ciupească. Mat era o figură încă din ziua în care văzuse lumina zilei. Dar venise la ea să-i ceară ajutorul.

— Îmi pare rău, Mat. Ce-ai de gând să faci?

— Ei, o să joc cărţi, bănuiesc. Dacă o să vrea careva să joace cu mine. O să joc pietre cu Thom. Sau zaruri prin cârciumi. Încă mă pot îndepărta, măcar până în oraş. Privirea i se îndreptă spre o slujnică în trecere pe acolo, o fată zveltă, cu ochi negri, cam de vârsta lui. Găsesc eu ceva cu care să-mi treacă vremea.

O mânca palma să-l plesnească, dar zise cu băgare de seamă:

— Mat, chiar nu te gândeşti să pleci, nu-i aşa?

— I-ai zice lui Moiraine, dacă m-aş gândi? I-o luă înainte, ridicându-şi mâna s-o oprească. Ei bine, nu-i nevoie. Doar ţi-am zis că n-o s-o fac. Recunosc, mi-ar fi plăcut, dar n-o s-o fac. Eşti mulţumită cu asta? o întrebă el privind-o încruntat. Egwene, tu nu-ţi doreşti niciodată să te întorci acasă? Să nu se fi întâmplat toate astea?

Venind de la el, întrebarea o luă prin surprindere, dar ea îşi ştia răspunsul:

— Nu. Chiar după tot ce s-a întâmplat, nu. Tu?

— Atunci, aş fi neghiob, nu-i aşa? râse el. Mie oraşele îmi plac, şi e bun şi ăsta până una-alta. E bun şi ăsta. Egwene, n-o să-i zici lui Moiraine despre asta, nu? Că ţi-am cerut ajutor şi aşa mai departe?

— De ce n-aş face-o? întrebă ea, bănuitoare.

Era vorba de Mat, totuşi.

El ridică din umeri, ruşinat.

— M-am ţinut mai departe de ea decât de… Oricum, m-am ferit de ea, mai ales că vrea să-mi scotocească prin cap. Pesemne c-ar crede că mă înmoi. Nu-i spui, nu?

— Nu, spuse ea, dacă îmi făgăduiești că n-ai să te apropii de *ter'angrealul* ăla fără să-i ceri voie. Nici n-ar fi trebuit să-ţi spun de el.

— Făgăduiesc. Rânji. N-am să mă apropii de lucrul ăla decât dacă de asta atârnă viaţa mea. Jur.

Sfârşi prefăcându-se că face un gest solemn.

Egwene clătină din cap. Oricât de mult s-ar fi schimbat celelalte, Mat n-avea să se schimbe.

9 Hotărâri

Trecură trei zile, în care căldura şi umezeala păreau a-i stoarce de vlagă până şi pe cei din Tear. Viaţa oraşului lâncezea, iar Stânca abia se mai târa. Servitorii aproape că dormeau în timp ce lucrau; majhere îşi desfăcuse nervoasă părul împletit în cosiţe, dar nici măcar ea nu-şi putea aduna puterile cât să bată cu pumnul în masă sau să tragă aspru de urechi pe cei ce o meritau. Protectorii Stâncii se prăbuşeau la posturile lor ca nişte lumânări pe jumătate topite, iar ofiţerii păreau mai mult interesaţi să bea vin rece decât să patruleze. Înalţii Seniori stăteau mai mult în apartamentele lor, dormind în perioada cea mai călduroasă a zilei, şi câţiva dintre ei plecaseră de tot din Stâncă spre moşiile relativ mai răcoroase din est, aflate pe colinele din Osia Lumii. În mod ciudat, doar străinii, cel mai puţin obişnuiţi cu vipia, îşi duceau vieţile la fel de greu ca până atunci, dacă nu cumva mai greu. Pentru aceştia, arşiţa nu era la fel de chinuitoare ca orele ce treceau foarte repede.

Mat descoperi în curând că avusese dreptate în legătură cu tinerii nobili care văzuseră cum era să fie ucis de cărţile de joc. Nu numai că îl evitau, dar aceştia le povestiseră şi prietenilor, de cele mai multe ori cu înflorituri; dacă se întâlnea cu cineva în Stâncă, respectivul nu ar fi făcut altceva decât să îşi ceară iertare şi să se îndepărteze grăbit. Zvonurile se răspândiseră mai departe, din gurile tinerilor fii de nobili. Aproape orice servitoare, care poate se bucurase cândva de o îmbrăţişare de-a lui Mat, îl refuza acum şi spunea de asemenea că auzise că era periculos să rămâi singură cu el. Perrin părea să fie copleşit de grijile proprii, iar Thom părea să dispară ca prin magie; Mat habar n-avea cu ce-şi ocupa timpul menestrelul, dar era de negăsit aproape mereu, atât ziua, cât şi noaptea; Moiraine, în schimb, singura persoană care Mat ar fi dorit să-l ignore, părea să-şi facă apariţia oriunde se întâmpla să se afle şi el; fie era doar în trecere, fie străbătea coridorul undeva la distanţă, dar ochii ei îi întâlneau pe ai lui de fiecare dată şi îl priveau de parcă ar fi

ştiut ce gândeşte şi ce vrea, de parcă ar fi ştiut că avea să-l pună să facă exact ceea ce voia ea. Pe de o parte, nu conta; Mat reuşea în continuare să găsească scuze pentru a-şi amâna plecarea cu încă o zi. Din punctul lui de vedere, nu îi promisese lui Egwene că va rămâne. Deşi o făcuse.

Într-o zi, coborâse cu o lampă în străfundurile Stâncii, până la Marea Vistierie, cum i se zicea, până în fundul holului îngust, în faţa porţii putrede. Privise pentru câteva minute întunericul din interior, formele obscure acoperite cu pânze de păianjen prăfuite, lăzi aruncate una peste alta, folosite pe post de rafturi pentru o amestecătură de figurine şi sculpturi şi lucruri ciudate făcute din cristal şi sticlă şi metal – după câteva minute se grăbise să iasă afară, mormăind: „Ar trebui să fiu cel mai mare idiot din întreaga lume!”

Totuşi, nimic nu îl oprea să meargă în oraş, şi nu era nici o şansă s-o întâlnească pe Moiraine la tavernele de la docurile din Maule, districtul portuar, sau la hanurile din Chalm, unde se aflau depozitele; locuri slab luminate, înghesuite, cel mai adesea murdare, cu vin ieftin, încăierări ocazionale şi jocuri de zaruri interminabile. Pariurile la zaruri erau mici, în comparaţie cu cele cu care fusese obişnuit, dar nu de aceea se întorcea întotdeauna în Stâncă în doar câteva ore. Încerca să nu se gândească la ceea ce îl atrăgea înapoi mereu, lângă Rand.

Perrin îl vedea uneori pe Mat în tavernele de la docuri cum bea vin ieftin, cum juca zaruri de parcă nici nu îi păsa de câştig; într-o zi îl ameninţase cu cuţitul pe un marinar voinic care îşi bătuse joc de el că nu câştiga prea des. Lui Mat nu-i stătea în fire să fie atât de irascibil; totuşi Perrin îl evita, în loc să încerce să afle ce îl supăra. Perrin nu se afla acolo pentru vin sau zaruri, iar bărbaţii care se gândeau să se ia la harţă cu el se răzgândeau după ce îi priveau umerii – iar apoi îl priveau în ochi. Totuşi, făcea cinste cu bere proastă marinarilor îmbrăcaţi în pantaloni de piele şi micilor negustori cu lanţ subţire de argint agăţat de-a lungul surtucului, tuturor celor care păreau a fi dintr-un ţinut îndepărtat. Ceea ce căuta el era un zvon, o vorbă care s-o ţină pe Faile departe de Tear. Departe de el.

Perrin era sigur că, dacă îi găsea o aventură, ceva care să-i dea şansa de a intra în cărţile de istorie, ea ar fi plecat. Faile se prefăcea că înţelege de ce trebuia el să rămână, dar, ocazional, ea încă îi mai amintea că vrea să plece şi că speră să vină şi el cu ea. Perrin era sigur că ar fi putut s-o împingă să plece cu momeala potrivită, fără el.

Majoritatea zvonurilor ar fi ştiu şi ea, la fel de bine ca şi el, că sunt înflorituri vechi. Se spunea că războiul care mistuia Oceanul Aryth era mâna unor oameni de care nimeni nu mai auzise până atunci, numiţi Sawchin, sau ceva de genul acesta – Perrin auzise în mai multe feluri, de la mulţi povestitori – un neam ciudat, care pare-se erau armatele lui Artur Aripă-de-şoim întoarse după o mie de ani. Unul dintre povestitori, un bărbat din Tarabon, cu o pălărie roşie rotundă şi cu o mustaţă groasă precum coarnele unui taur, îi dăduse de veste că însăşi Aripă-de-Şoim îi conducea pe aceşti oameni, şi că purta în mână sabia sa legendară, sabia dreptăţii. Se zvonea că fusese găsit fabulosul Corn al lui Vaiere, care era menit chemării la Ultima Bătălie a eroilor din mormânt. În Ghealdan, porniseră răscoale în tot ţinutul; Illian suferea de o epidemie de nebunie în masă; în Cairhien foametea încetinise războiul; undeva în Borderland, atacurile Trollocilor erau în creştere. Perrin nu o putea trimite pe Faile în inima unor astfel de întâmplări, chiar dacă asta ar fi ţinut-o departe de Tear.

Veştile că ar fi probleme în Saldaea păreau promiţătoare – trebuia să o atragă ţara ei de baştină, iar Perrin auzise că Mazrim Taim, falsul Dragon, se afla în siguranţă în mâinile unor Aes-Sedai – dar nimeni nu ştia ce fel de probleme. Să se apuce să inventeze ceva nu ar fi fost bine; indiferent ce ar fi născocit el, ea ar fi pus cu siguranţă propriile întrebări înainte de a pleca. Şi, în afară de asta, tumultul din Saldaea ar fi putut fi la fel de grav ca şi celelalte lucruri pe care le auzise.

Iar Perrin nu îi putea spune lui Faile nici unde îşi petrecea el timpul, pentru că ar fi întrebat în mod inevitabil de ce. Ea ştia că Perrin nu era ca Mat, căruia îi făcea plăcere să-şi piardă vremea prin taverne. Nu ştiuse niciodată să mintă cum trebuie, aşa că o păcălea şi el cum putea, iar ea începuse să-i arunce priviri lungi şi piezişe, în linişte. Tot ce putea face

Perrin era să-şi dubleze eforturile, pentru a găsi o poveste prin care să o momească. Trebuia să o trimită departe, înainte să fie omorâtă din cauza lui. Trebuia să o facă.

Egwene şi Nynaeve petrecuseră şi mai mult timp cu Joiya Amico, fără nici un rezultat. Poveştile lor nu scârţâiau deloc. Deşi Nynaeve nu fusese de acord, Egwene încercase chiar să le spună fiecăreia ce aflase de la cealaltă, să vadă dacă ceva nu se potrivea. Amico se holbase la ele şi susţinuse că nu auzise de nici un plan. Dar adăugase că ar fi putut fi adevărat. Joiya le spusese calmă că ar trebui să se ducă în Tanchico, dacă doreau.

— Am auzit că e un oraş periculos acum, spuse ea liniştită, în timp ce ochii săi de corb sclipiră. Regele are în grijă ceva mai mult decât oraşul, şi am înţeles că Panarh a încetat să mai păstreze rânduiala într-un mod paşnic. Tanchico e condus de legea cuţitului şi a armelor.

Nu venise nici o vorbă din Tar Valon, deşi oricum nu mai era nimic de zis, dacă Suprema se confrunta cu posibilul pericol de a-l elibera pe Mazrim Taim. Trecuse destul timp ca un mesaj să ajungă, fie pe o şalupă rapidă, fie adus de un călăreţ care ar fi schimbat caii mereu, de când Moiraine trimisese porumbeii mesageri – în cazul în care îi trimisese cu adevărat. Egwene şi Nynaeve se contraziceau pe tema asta; Nynaeve recunoştea că femeia Aes-Sedai nu putea să mintă, dar încerca să găsească un dedesubt în cuvintele lui Moiraine. Însă aceasta nu părea să îşi facă probleme că nu primise încă un răspuns de la Supremă, deşi era greu să îţi dai seama din calmul ei de neclintit.

Egwene îşi făcea totuşi probleme, nefiind sigură dacă Tanchico era o pistă falsă sau una adevărată, sau poate o capcană. În biblioteca Stâncii se găseau cărţi despre Tarabon şi Tanchico, şi deşi citea până o usturau ochii, nu găsise nici un indiciu că Rand ar fi fost periculos. Căldura şi grijile nu o ajutau deloc; uneori era la fel de agitată ca Nynaeve.

Unele lucruri mergeau bine, desigur. Mat încă se afla în Stâncă; era evident că se maturiza şi că învăţa ce înseamnă responsabilitatea. Egwene regreta că îi înşelase aşteptările, cu toate astea nu era convinsă că altă femeie din Turn ar fi

putut face mai mult. Ea îi înţelegea dorinţa de cunoaştere, pentru că şi ea îşi dorea acelaşi lucru, deşi era vorba de o altfel de cunoaştere. Dorinţa de a cunoaşte lucrurile pe care le putea învăţa doar în Turn, lucrurile pe care le putea descoperi înainte ca altcineva să fi ştiut că se pot face vreodată, lucrurile de mult uitate, dar pe care le putea învăţa din nou.

Aviendha începu să se întâlnească cu Egwene, aparent din propria dorinţă. Deşi fusese nesigură la început, în definitiv, era o femeie Aiel, şi credea că Egwene era Aes-Sedai pe de-a-ntregul. Dar, compania ei era plăcută, deşi lui Egwene i se părea uneori că vede în ochii ei întrebări nerostite. Cu toate că Aviendha era reţinută, în curând se dovedi că era foarte isteaţă şi că avea simţul umorului, ceea ce făcea ca uneori să chicotească împreună ca nişte fetişcane. Totuşi, Egwene nu era obişnuită cu felul de-a fi al Aielilor; cum ar fi faptul că Aviendha nu se simţea deloc confortabil să stea pe un scaun, sau că fusese şocată când dăduse peste Egwene, în timp ce îşi făcea baia într-o cadă placată cu argint pregătită de majhere. Nu fusese şocată pentru că o văzuse dezbrăcată – de fapt, când o văzuse pe Egwene stânjenită, îşi lepădase şi ea hainele şi se aşezase pe podea pentru a putea sta la vorbă ci pentru că Egwene stătea în apă până la piept. Risipa de apă o nedumerise mai mult. Pe de altă parte, Aviendha refuza să înţeleagă de ce nu luaseră ea şi Elayne măsuri drastice faţă de Berelain, având în vedere că voiau să scape de ea. Era orice în afară de interzis unei luptătoare să ucidă o femeie care nu era legată de lance. Dar având în vedere că nici Elayne, şi nici Berelain nu erau Fecioare ale Lăncii, Aviendhei i se părea perfect normal ca Elayne să o provoace pe Cea Dintâi din Mayene să se lupte în cuţite şi, dacă ar fi trecut de asta, doar cu mâinile şi picioarele. În cuţite era cel mai bine, după ea. Berelain părea genul de femeie ce putea fi înfrântă de şapte ori fără a ceda. Cel mai simplu ar fi fost să o provoace şi să o omoare. Sau ar fi putut Egwene să o facă în locul ei, ca o prietenă apropiată, ca o soră.

Chiar şi aşa, era o plăcere să ai cu cine vorbi şi râde.

Elayne era ocupată în cea mai mare parte a timpului, desigur, iar Nyaneve, simţind, se pare, la fel ca şi Egwene, cum se precipită lucrurile, îşi dedica puţinele clipe libere plimbărilor pe crestele zidurilor la lumina lunii alături de Lan sau preparării mâncărurilor care îi plăceau Străjerului, ca să nu mai vorbim de înjurăturile care îi făceau pe bucătari să părăsească încăperea uneori; Nynaeve nu prea avea habar să gătească. Dacă n-ar fi fost Aviendha, Egwene nu ar fi ştiut ce să facă în orele toride dintre interogatoriile Iscoadelor Celui Întunecat; fără îndoială ar fi asudat şi s-ar fi îngrijorat de teamă să nu facă ceva ce îi dădea coşmaruri numai când se gândea.

Se înţeleseră ca Elayne să nu fie niciodată prezentă la aceste interogatorii; o pereche de urechi în plus nu însemna nimic, în schimb, de fiecare dată când Rand avea o clipă liberă, ca din întâmplare Domniţa-Moştenitoare se afla mereu prin apropiere, gata de vorbă, sau pur şi simplu să se plimbe la braţul lui, chiar şi dacă îl însoţea doar de la o întâlnire cu Înalţii Seniori până la o încăpere unde aşteptau alţii sau doar într-o inspecţie-fulger a încăperilor Protectorilor. Femeia devenise destul de bună la a găsi locuri ascunse unde se puteau retrage doar ei doi, singuri. Desigur, el avea mereu Aieli în urma sa, dar în curând lui Elayne începu să nu-i mai pese de părerea acestora, la fel cum nu i-ar fi păsat nici de părerea mamei sale. Intrase chiar într-un soi de uneltire cu Fecioarele Lăncii; ele păreau să ştie fiecare colţişor ascuns din Stâncă şi îi spuneau de fiecare dată când Rand era singur. Aparent, lor li se părea că jocul ăsta e o distracţie bună.

Surprinzător era faptul că el îi punea întrebări legate de conducerea naţiunilor şi asculta ce spunea ea. Şi ar fi vrut să vadă şi mama ei lucrul ăsta. Nu de puţine ori Morgase râsese, pe jumătate disperată, şi îi spusese că trebuia să înveţe să se concentreze. Care meşteşuguri trebuie protejate şi cum, şi care nu şi de ce; acestea puteau fi decizii luate la rece, dar la fel de importante precum îngrijirea bolnavilor. Putea fi distractiv să te foloseşti de un nobil sau de un negustor încăpăţânat să facă ceea ce nu voia la început, dându-i impresia că fusese ideea lui; putea fi extrem de satisfăcător

să îi hrăneşti pe cei flămânzi, dar dacă cei flămânzi trebuiau hrăniţi, era necesar să decidă de câţi funcţionari, de câţi vizitii şi de câte care era nevoie. Totul putea fi organizat de alţii, dar după aceea avea să afle prea târziu dacă se făcuse sau nu vreo greşeală. Rand o asculta şi, de cele mai multe ori, îi urma sfaturile. Elayne se gândea că l-ar fi putut iubi chiar şi doar din aceste două motive. Berelain nu ieşea din camerele sale; Rand începea să zâmbească de îndată ce o vedea; nimic nu putea fi mai plăcut în lume. Poate doar dacă timpul s-ar fi oprit în loc.

Trei zile scurte, scurgându-i-se ca printre degete. Joya şi Amico urmau să fie trimise în miazănoapte, şi nu mai exista nici un motiv ca să rămână în Tear; se apropia momentul când ea, Egwene şi Nynaeve aveau şi ele să plece. Şi asta şi avea de gând să facă; nu se gândise niciodată că s-ar putea să nu plece. Ştiind asta, se simţea mândră că se comporta ca o femeie, nu ca o fetişcană; îi venea să plângă de mândrie.

Iar Rand? Se întâlnea cu Înalţi Seniori în camera lui şi dădea ordine. Îi speria prin apariţia lui la întâlniri secrete de trei sau patru oameni, pe care Thom le descoperise, unde le reamintea vreo dispoziţie de-a sa. Ei zâmbeau, făceau o plecăciune şi asudau, şi se întrebau cât de multe o fi ştiind el. Trebuiau să-şi folosească şi ei energia la ceva, înainte ca unul dintre ei să decidă că, dacă Rand nu putea fi manipulat, atunci trebuia omorât. Indiferent de ceea ce trebuia făcut pentru a le abate atenţia, el nu voia să pornească un război. Dacă trebuia să-l înfrunte pe Sammael, atunci fie; dar nu voia să pornească un război.

Rand îşi petrecea cea mai mare parte a timpului stabilindu-şi planul de acţiune, nu urmărindu-i pe Înalţii Seniori. Multe idei îi fuseseră inspirate de cărţile pe care îi pusese pe bibliotecari să i le aducă şi din discuţiile avute cu Elayne. Sfaturile femeii erau cu siguranţă folositoare în ceea ce-i privea pe Înalţii Seniori; vedea cum aceştia se grăbeau să îl aprobe când dădea dovadă de cunoaşterea unor lucruri pe care ei înşişi le ştiau doar pe jumătate. Elayne îl oprise când acesta dorise să-i recunoască deschis contribuţia.

— Un conducător înţelept ştie să primească sfaturi, îi zise

ea zâmbind, dar nu ar trebui niciodată văzut în timp ce le primeşte. Lasă-i să creadă că ştii mai multe decât arăţi. Nu le vei face nici un rău şi te vei ajuta pe tine însuţi.

Cu toate acestea ea părea mulţumită că el sugerase acest fapt. Rand nu era sigur dacă nu cumva încă amâna vreo hotărâre din cauza ei. Trei zile de planuri şi încercări pentru a descoperi ce lipsea. Ceva lipsea, totuşi. Nu putea să reacţioneze în faţa Rătăciţilor, trebuia să-i facă pe ei să reacţioneze. Trei zile, iar într-a patra ea avea să plece – înapoi în Tar Valon, spera el dar odată cu mutarea lui, Rand bănuia că până şi scurtele momente petrecute împreună aveau să se termine. Trei zile de sărutări furate, când putuse şi el să uite că era orice în afară de un om, cu mâinile în jurul unei femei. Se simţea uşurat că Elayne nu părea să vrea mai mult decât compania sa, dar în acele momente în care erau ei singuri putea să uite de hotărâri, să uite de soarta ce îl aştepta pe Dragonul Renăscut. Nu o singură dată se gândise să o roage să rămână, dar nu ar fi fost drept să-i sporească aşteptările, câtă vreme el nu ştia ce altceva voia de la ea, în afară de prezenţa ei. Desigur, dacă aceasta avea aşteptări. Era mult mai bine să-i priveşti doar ca pe un bărbat şi o tânără care se plimbau seara după ce au avut o zi obositoare. Era mult mai uşor aşa; uneori el uita că Elayne era Domniţa-Moştenitoare, iar el – un păstor. Îşi dorea, însă, ca ea să nu plece. Trei zile. Trebuia să se hotărască. Trebuia să o ia din loc. Într-o direcţie în care nimeni nu se aştepta.

Soarele aluneca uşor spre miazănoapte în seara celei de-a treia zile. Draperiile trase pe jumătate din camera lui Rand împuţinau lumina galben-roşiatică. Callandor strălucea pe piedestalul său, precum cel mai pur cristal.

Rand se holbă la Meilan şi Sunamon, apoi aruncă sulul de pergament lat în ei. Un tratat, scris citeţ, căruia îi lipseau doar semnăturile şi sigiliile. Îl lovi pe Meilan în piept, iar el îl prinse din reflex; acesta făcu o plecăciune, de parcă ar fi fost onorat, însă zâmbetul său dezvălui dinţii încleştaţi.

Sunamon se muta de pe un picior pe altul şi îşi freca mâinile.

— Toate s-au făcut precum aţi spus, Senior Dragon, zise el

cu încordare. Grânele sunt în corăbii…

— Şi două mii de recruţi din Tear, îl întrerupse Rand. Pentru a vedea de împărţirea corectă a grânelor şi pentru a proteja interesele cetăţenilor din Tear, rosti el cu o voce rece ca gheaţa, în timp ce stomacul părea a-i fierbe; abia stăpânindu-se să-i ia la pumni pe aceşti netrebnici. Două mii de bărbaţi. Sub comanda lui Torean!

— Înaltul Senior Torean are interesul de a rezolva anumite chestiuni în Mayene, Senior Dragon, spuse Meilan blând.

— Singurul interes pe care îl are e să-i atragă cu de-a sila atenţia unei femei care nu îl bagă în seamă, urlă Rand. Am spus grânele în corăbii! Fără soldaţi. Şi cu siguranţă fără Torean, ce mama mă-sii! Măcar aţi vorbit cu Berelain?

Se uitară la el de parcă nu ar fi înţeles aceste cuvinte. Era prea mult. Rand se aruncă în *saidin;* pergamentul pe care îl ţinea Meilan în braţe izbucni în flăcări. Cu un urlet, Meilan aruncă sulul în şemineul gol şi se grăbi să înlăture scânteile şi urmele de funingine de pe surtucul său de mătase roşie.

Sunamon se holba cu gura deschisa la filele care ardeau, pocneau şi se înnegreau.

— Veţi merge la Berelain, le spuse el, surprins de cât de calmă îi era vocea. Până mâine la amiază îi veţi fi dat tratatul pe care îl doresc, altfel până mâine la apus vă voi duce la spânzurătoare pe amândoi. Dacă va trebui să ucid Înalţi Seniori în fiecare zi, doi câte doi, o voi face. Vă voi trimite până la ultimul la spânzurătoare dacă nu mă veţi asculta. Acum, plecaţi din faţa mea!

Tonul scăzut părea să-i afecteze mai mult decât ţipetele lui. Chiar şi Meilan părea tulburat, în timp ce se retrăgeau făcând câte o plecăciune la fiecare pas, murmurând declaraţii de credinţă neţărmurită şi supunere eternă. Îi era silă de ei.

— Ieşiţi! zbieră el, iar cei doi abandonară demnitatea şi aproape că se încăierară care să deschidă uşile. O luară la goană. Unul dintre paznicii Aiel aruncă o scurtă privire în încăpere, ca să vadă dacă Rand era bine, înainte de a închide uşa.

Rand tremura din tot corpul. Îl dezgustau la fel de mult cum era dezgustat de sine. Să ameninţe oamenii cu

spânzurătoarea pentru că nu făcuseră ce le spusese. Mai rău, să n-o spună în glumă. Îşi aducea aminte de vremurile când nu avea o fire irascibilă, sau cel puţin, când se înfuria foarte rar şi reuşea să se controleze.

Traversă camera până la locul unde Callandor strălucea în lumina ce pătrundea printre draperii. Lama arăta ca sticla de cea mai bună calitate, perfect transparentă; părea oţel la atingere şi era la fel de ascuţită ca un brici. Fusese pe punctul de a o apuca, pentru a se ocupa de Meilan şi Sunamon. Nu ştia dacă pentru a o folosi pe post de sabie sau pentru scopul său adevărat. Ambele posibilităţi îl îngrozeau. „Nu am înnebunit încă. Sunt doar furios. Pe Lumină, atât de furios!”

Mâine. Iscoadele Celui Întunecat aveau să fie îmbarcate pe corăbii a doua zi. Elayne avea să plece. Şi Egwene şi Nynaeve, desigur. Înapoi în Tar Valon; cu sau fără Ajah Neagră, Turnul Alb trebuia să fie la fel de sigur ca şi până acum. Mâine. Gata cu scuzele pentru a amâna ceea ce trebuia să facă. Nu după ziua ce urma.

Îşi întoarse mâinile şi privi bâtlanul inscripţionat în fiecare palmă. Le scrutase de atât de multe ori, încât ar fi putut desena perfect fiecare linie, din memorie. Profeţiile vorbeau despre el.

De două ori îi este semnul,
De două ori în viaţă şi-ncă de două mort.
Bâtlan, bâtlani şi-o dată şi de două ori,
pentru-aşternut de cale şi pentru nume-adevărat.
Dragon o dată, de două ori Dragon,
pentru-amintiri pierdute, pentru-a plăti ce-i este dat.

Dar dacă bâtlanii erau „pentru nume-adevărat”, numele lui adevărat, pentru ce mai era nevoie de Dragoni? Şi, până la urmă, ce era un Dragon? Singurul Dragon de care auzise el vreodată era Lews Therin Telamon. Lews Therin Ucigaşul-de-Neam fusese Dragonul; Dragonul era Ucigaşul-de-Neam. Doar că acum era el. Însă, nu putea fi însemnat cu propriile semne. Poate că figura de pe flamură era un Dragon; nici măcar femeile Aes-Sedai nu păreau a şti ce creatură era aceea.

— Te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară. Eşti mai puternic. Şi mai aspru.

Rand se întoarse şi o privi pe femeia care stătea lângă uşă, cu pielea albă şi părul şi ochii negri. Înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare în alb şi argintiu, aceasta ridică o sprânceană şi studie bucăţile topite de aur şi argint de deasupra şemineului. El le pusese acolo, pentru a-şi aminti de ceea ce se putea întâmpla când acţiona fără să gândească sau când îşi pierdea controlul. Nu îl ajutase prea mult.

— Selene, rosti el cu răsuflarea tăiată, îndreptându-se numaidecât spre ea. De unde ai apărut? Cum ai ajuns aici? Credeam că încă eşti în Cairhien sau…”

O privi din cap până-n picioare, dar nu vru să-i spună că se temuse că ea ar fi putut să fie moartă sau o refugiată înfometată.

O curea împletită din argint strălucea în jurul taliei sale subţiri; piepteni de argint, lucraţi în formă de stele şi semiluni îi sclipeau în părul ce îi cădea peste umeri, precum nişte cascade în întuneric. Încă era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Elayne şi Egwene erau doar frumuşele pe lângă ea. Dintr-un motiv anume, însă, nu îl tulbura la fel ca înainte; poate că din cauza lunilor care se scurseseră de când o văzuse ultima oară, într-un Cairhien ce încă nu fusese nimicit de un război civil.

— Merg oriunde îmi doresc, îi spuse ea încruntată. Ai fost însemnat, dar nu contează. Erai al meu şi eşti al meu. Oricine altcineva nu e mai mult decât un custode al cărui timp a trecut. Acum voi cere în mod public ceea ce este al meu.

Rand făcu ochii mari. „Însemnat? Se referea oare la mâinile sale? Şi cum adică era al ei?”

— Selene, zise el blând. Am petrecut zile frumoase împreună – zile grele; nu îţi voi uita niciodată curajul sau ajutorul – dar nu a fost între noi niciodată altceva decât camaraderie. Am călătorit împreună, şi atâta tot. Vei rămâne aici în Stâncă, în cele mai bune apartamente, şi când pacea se va întoarce în Cairhien, voi veghea ca moşiile tale de acolo să îţi fie înapoiate, dacă voi putea.

— Chiar *ai fost* însemnat, zâmbi ea strâmb. Moşii în

Cairhien? Poate că am avut moşii în acele ţinuturi cândva. Ţara s-a schimbat atât de mult, încât nimic nu mai e cum era. Selene e un nume pe care îl folosesc doar uneori, Lews Therin. Numele pe care mi l-am luat e Lanfear.

Rand pufni în râs.

— Proastă glumă, Selene! Mai degrabă aş glumi, spunând că Cel Întunecat e unul dintre Rătăciţi. Şi mă cheamă Rand.

— Noi ne spunem Cei Numiţi, spuse ea calm. Numiţi să conducem lumea pentru totdeauna. Vom trăi pentru totdeauna. Tu, de asemenea.

El o privi pe Selene încruntat, şi cu îngrijorare. Ea chiar credea că e... Calea lungă pe care o bătuse până în Tear trebuie să o fi afectat. Dar femeia nu părea ţicnită. Era calmă, netulburată, sigură pe ea. Fără a se gândi, se trezi că atinse *saidin.* Îl atinse – şi se lovi de un zid pe care nu îl putea vedea sau simţi, care îl ţinea însă departe de Izvor.

— Nu se poate, zise Rand în timp ce ea zâmbi. Pe Lumină, gâfâi el. Chiar *eşti* unul dintre ei.

Rand se dădu încet înapoi. Dacă putea ajunge la Callandor, măcar ar fi avut o armă în mână. Poate că nu ar fi funcţionat ca o sa'angreal, dar putea fi folosită ca o sabie. Putea oare folosi o sabie împotriva unei femei, împotriva lui Selene? Nu, împotriva lui Lanfear, împotriva unuia dintre Rătăciţi.

Se lovi cu spatele de ceva, şi privi ca să vadă ce era. Nu era nimic. Un zid de nimic, iar el era cu spatele lipit de el. Callandor strălucea la mai puţin de trei paşi – pe partea cealaltă. Rand lovi nervos cu pumnul în acest obstacol; era la fel de neclintit ca o stâncă.

— Nu pot avea încă încredere în tine, Lews Therin. Încă nu.

Ea veni mai aproape, iar el se gândi că cel mai bine ar fi să o prindă în strânsoare. El era mult mai puternic şi mai mare – şi aşa blocat, cum era, ea ar fi putut să-l învăluie în Putere ca pe un pisoiaş încurcat într-un ghem de lână.

— Nu atâta timp cât eşti atât de sigur pe tine, adăugă ea, zâmbind strâmb cu privirea spre Callandor. Mai există doar două puteri pe care un bărbat le poate folosi. De una ştiu că

încă mai există. Nu, Lews Therin. Nu te voi încredinţa cu aceasta încă.

— Nu îmi mai spune aşa! urlă el. Numele meu e Rand, Rand al'Thor.

— Eşti Lews Therin Telamon. Mda, fizic nu e nimic la fel, în afară de înălţime, dar aş fi ştiut cine se află în spatele acestei priviri, chiar şi dacă te-aş fi văzut în leagăn; râse brusc. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă te-aş fi găsit atunci. Dacă aş fi avut libertatea să...; râsul se transformă într-o privire mânioasă. Vrei să vezi cum arăt cu adevărat? Nici asta nu îţi poţi aminti, nu-i aşa?

Rand încercă să spună nu, dar limba nu voia să i se mişte. Cândva văzuse doi dintre Rătăciţi împreună, Aginor şi Balthamel, primii care fuseseră eliberaţi, după trei mii de ani închişi chiar sub pecetea temniţei Celui Întunecat. Primul fusese mai ofilit decât orice lucru încă viu; celălalt îşi ascundea faţa sub o mască, îşi ascundea fiecare petic de piele, de parcă nu suporta să o vadă sau să-i fie văzută de altcineva.

Aerul vibra în jurul lui Lanfear, şi ea se preschimbă. Era – mai în vârstă decât el, desigur, dar mai în vârstă nu era bine spus. Mai matură. Mai coaptă. Chiar mai frumoasă, dacă era posibil. Era ca o mlădiţă în plină floare, în comparaţie cu un mugure. Deşi ştia ce este ea, lui Rand i se uscă gura şi i se puse un nod în gât.

Ochii ei negri îi scrutau faţa, plină de încredere, şi totuşi oarecum întrebătoare, de parcă ar fi vrut să ştie ce vedea el. Ea părea să fie satisfăcută, indiferent de ce ar fi înţeles din această privire. Lanfear zâmbi din nou.

— Am fost cufundată într-un somn adânc, fără vise, unde timpul nu curgea. Mişcările Roţii treceau pe lângă mine. Acum mă vezi aşa cum sunt, iar tu eşti în mâinile mele, îi spuse ea, iar apoi îşi plimbă o unghie pe obrazul lui suficient de tare încât să-l facă să tresară. A trecut vremea jocurilor şi a şiretlicurilor, Lews Therin! A trecut de mult.

Rand simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi spuse:

— Aşadar, doreşti să mă omori? Arde-te-ar Lumina, eu...

— Să te omor? spuse ea nevenindu-i să creadă ce auzea.

Să te omor! Vreau să te am, pentru totdeauna. Ai fost al meu cu mult înainte să te fure albicioasa aia cu părul spălăcit. Cu mult înainte ca ea să te vadă, măcar. Mă iubeai pe mine!

— Iar tu iubeai puterea!

Preţ de o clipă Rand se simţi ameţit. Vorbele sunau a adevăr – el ştia că sunt adevărate –, dar de unde răsăriseră? Selene – Lanfear – părea la fel de mirată ca şi el, însă ea îşi reveni repede.

— Ai învăţat multe – ai făcut multe lucruri pe care nu credeam să le poţi face fără ajutor – în schimb, orbecăi în continuare printr-un labirint întunecat, iar ignoranţa asta te poate omorî. O parte din ceilalţi se tem prea mult de tine ca să mai aştepte. Sammael, Rahvin, Moghedien. Poate şi alţii, dar ei cu siguranţă. Vor veni după tine. Nu vor încerca să-ţi întoarne sufletul. Vor veni la tine pe furiş, te vor distruge în timp ce dormi. Pentru că se tem. Dar mai sunt şi cei care te-ar putea învăţa, ţi-ar putea arăta ce ştiai cândva. Apoi nimeni nu ar mai îndrăzni să ţi se opună.

— Să mă înveţe? Vrei să las pe unul dintre Rătăciţi să mă înveţe?

Unul dintre Rătăciţi. Un Rătăcit de parte bărbătească. Un bărbat care fusese Aes-Sedai în Vârsta Legendelor, care ştia să conducă, ştia cum să evite căderile, ştia… I se oferise la fel de mult şi altădată.

— Nu! Chiar dacă mi s-ar oferi, aş refuza, şi de ce ar trebui să fie aşa? Mă opun lor – şi ţie! Urăsc tot ceea ce aţi făcut, tot ceea ce însemnaţi. „Netrebnicule! se gândi el. Sunt prins aici în capcană, şi sfidez cu fală ca un idiot dintr-o poveste, care nu se aşteaptă ca acela care îl ţine captiv să se mânie atât de tare încât să facă ceva în legătură cu asta.”

Dar nu putea să-şi retragă cuvintele. Cu încăpăţânare, merse înainte şi înrăutăţi situaţia.

— Te voi distruge, dacă pot. Pe tine şi pe Cel Întunecat, şi până la ultimul Rătăcit!

În ochii ei se zări o sclipire de pericol, dar apoi dispăru.

— Ştii de ce se tem unii dintre noi de tine? Ai idee? Pentru că le e teamă ca nu cumva Marele Stăpân al Întunericului să îţi dea un rang deasupra lor.

Rand nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Marele Stăpân al Întunericului? Nici tu nu îi poţi pronunţa numele adevărat? Cu siguranţă nu te temi că îi vei atrage atenţia, ca oamenii normali. Sau da?

— Ar fi o blasfemie, spuse ea scurt. Le este frică pe bună dreptate, lui Sammael şi celorlalţi. Înaltul Senior te vrea. Vrea să te ridice deasupra oricărui alt om. Mi-a spus întocmai.

— Ce caraghios! Cel Întunecat e încă întemniţat la Shayol-Ghul, altfel m-aş lupta cu Tarmon Gai'don chiar acum. Şi dacă ar şti că exist, ar vrea să mă vadă mort. Voi lupta cu el.

— Crede-mă, ştie. Marele Stăpân ştie mai multe decât ai crede. Se poate vorbi cu el. Mergi la Shayol-Ghul, în Puţul Osândei, şi îl vei putea… auzi. Poţi să te… scalzi în prezenţa sa, zise Lanfear în timp ce în priviri îi luci o nouă lumină; extazul; respira printre buzele întredeschise şi, preţ de o clipă, păru că priveşte la ceva îndepărtat şi nemaipomenit. Nici nu se poate descrie în cuvinte. Trebuie să vezi cum e, chiar acum. Trebuie, spuse ea, cu ochii larg deschişi, întunecaţi şi insistenţi. Îngenunchează în faţa Marelui Stăpân, iar el te va ridica deasupra tuturor. Te va lăsa liber să stăpâneşti aşa cum vei dori, atâta timp cât te vei lăsa în genunchi în faţa lui o singură dată. Pentru a-l recunoaşte. Nimic mai mult. El mi-a spus asta. Asmodean te va învăţa să foloseşti Puterea fără ca aceasta să te omoare, te va învăţa ce poţi face cu ea. Lasă-mă să te ajut! Îi putem distruge pe ceilalţi. Marelui Stăpân nu îi va păsa. Îi putem distruge pe toţi, chiar şi pe Asmodean, odată ce te va fi învăţat tot ce trebuie să ştii. Noi doi putem conduce lumea împreună sub Marele Stăpân, pentru totdeauna, spuse ea, iar apoi vocea îi deveni o şoaptă, în care se putea simţi în egală măsură atât dorinţă, cât şi frică. Au fost făurite două sa'angreal, chiar înainte de sfârşit, unul pe care îl poţi folosi tu, şi unul eu. Cu mult mai puternice decât o sabie. Puterea lor depăşeşte imaginaţia. Dacă le-am avea, l-am putea provoca la luptă chiar şi pe… Marele Stăpân. Chiar şi pe Creator!

— Eşti nebună, spuse el turbat. Părintele Minciunii îmi va da mie libertate? M-am născut ca să lupt cu el. De asta mă aflu aici, pentru a îndeplini Profeţiile. Mă voi lupta cu el, şi cu

voi toţi, până la Ultima Bătălie! Până la ultima suflare!

— Nu trebuie să o faci. Profeţiile sunt doar semnul a ceea ce oamenii speră să se întâmple. Dacă îndeplineşti Profeţiile, te vei lega de o cale ce te va duce la Tarmon Gai'don şi la moartea ta. Moghedien sau Sammael îţi pot distruge sufletul. Un sfârşit total şi definitiv. Nu te vei mai naşte niciodată, indiferent cât de mult se va învârti Roata Timpului.

—Nu!

Femeia îl scrută pe Rand pentru o vreme, multă vreme se părea; Rand aproape că văzu în ochii lui Selene o balanţă care cântărea situaţia.

— Aş putea să te iau cu mine, spuse ea în final. Te-aş fi putut întoarce către Marele Stăpân, fără să-mi pese de ce vrei sau gândeşti. Există căi.

Se opri, poate pentru a vedea dacă vorbele sale aveau vreun efect. Pe spatele lui Rand se prelingea sudoarea, dar îşi păstra chipul neclintit. Trebuia să facă ceva, indiferent dacă avea sau nu o şansă. Încercă a doua oară să atingă *saidin,* dar se lovi în continuare de obstacolul invizibil. Îşi lăsă ochii să se plimbe, de parcă se gândea la ceva. Callandor era în spatele lui, la fel de departe ca ţărmul opus al Oceanului Aryth. Cuţitul său pe care îl purta la brâu se afla pe masa de lângă pat, alături de o vulpe pe jumătate terminată, pe care el începuse să o cioplească. Cocoloaşele de metal fără formă de deasupra şemineului îl sfidau; un bărbat îmbrăcat în haine murdare se strecura pe uşă cu un cuţit în mână; cărţi împrăştiate peste tot. Rand se întoarse din nou cu faţa spre Lanfear, încordându-se.

— Mereu ai fost încăpăţânat, murmură ea. Nu te voi lua, de data asta. Vreau să vii la mine din propria voinţă. Şi aşa va fi. Ce-ai păţit? Te-ai încruntat.

„Un bărbat se strecoară pe uşă cu un cuţit în mână"; ochii lui Rand trecuseră pe lângă acest individ, aproape fără a-l observa. Instinctiv, el o împinse pe Lanfear din cale şi atinse Adevăratul Izvor; scutul ce îl oprea dispăru de îndată ce îl atinse, şi avea acum în mână sabia ca o flacără galben-roşiatică. Bărbatul se aruncă asupra lui, ţinând cuţitul într-o poziţie joasă, cu vârful ridicat în sus, pregătit să-l înjunghie.

Chiar şi acum îi era greu lui Rand să îl urmărească pe bărbat, dar reuşi să se întoarcă lin şi, prin mişcarea Vântul Bate pe Metereze, reteză mână ce ţinea cuţitul şi termină prin a străpunge inima atacatorului său. O clipită îl privi în ochii nesimţitori – fără viaţă, în timp ce inima încă mai pompa sânge – apoi îşi retrase sabia.

— Un Vineţiu.

Rand respiră, şi i se păru că era prima gură de aer pe care o luase după multe ore. Cadavrul de la picioarele sale sângera pe covorul frumos lucrat, dar nu îi mai era greu să-l urmărească acum. Aşa se întâmpla mereu cu asasinii Umbrei; era deja prea târziu când îi observai.

— Nu înţeleg. Ai fi putut să mă omori cu uşurinţă. De ce mi-ai distrage atenţia, în timp ce un Vineţiu se strecoară în spatele meu?

Lanfear îl privi cu grijă.

— Nu am nici o folosinţă de cei Făr-de-Suflet. Ţi-am spus că sunt… diferenţe între cei Numiţi. Se pare că am judecat cu o zi mai târziu, dar mai e încă timp să vii cu mine. Ca să înveţi. Ca să trăieşti. Sabia aia, spuse ea batjocoritor. Nu faci nici a zecea parte din ce-ai putea face. Vino cu mine şi învaţă. Sau vrei să mă omori chiar acum? Te-am eliberat ca să te poţi apăra.

Vocea ei, postura ei spuneau că se aştepta la un atac sau era măcar pregătită să îi ţină piept, dar nu asta îl opri pe Rand, la fel cum nu îl oprise nici faptul că îl eliberase. Ea era una dintre Rătăciţi; slujise răul atât de mult timp, încât o soră Neagră era ca un copil abia născut pe lângă ea. Cu toate astea, el vedea o femeie. Se înjura pe sine în toate felurile, dar nu o putea face. Poate dacă ar fi încercat să-l omoare. Poate. Dar ea doar stătea pe loc, îl privea şi aştepta; cu siguranţă pregătită să folosească Puterea în feluri pe care el nici nu le ştia posibile dacă ar fi încercat s-o prindă în strânsoare. Reuşise să le blocheze pe Egwene şi pe Elayne, dar acesta fusese unul dintre acele lucruri pe care le făcea fără a gândi, calea prin care o făcuse fiind undeva bine ascunsă în mintea sa. Îşi amintea doar că o făcuse, dar nu cum o făcuse. Măcar se ţinea bine de *saidin;* ea nu putea să-l

mai surprindă ca mai înainte. Puterea spurcată, care îi întorcea stomacul pe dos, nu era nimic; *saidin* era viaţă, în multe feluri.

Un gând îi răsări brusc în minte, ca un arc. Aielul. Chiar şi unui Vineţiu i-ar fi fost imposibil să se strecoare pe o uşă păzită de şase Aieli.

— Ce le-ai făcut? întrebă cu voce ascuţită, în timp ce se îndrepta spre uşi, cu ochii aţintiţi asupra ei. Dacă folosise Puterea, poate că ar fi primit vreun avertisment. Ce le-ai făcut Aielilor de afară?

— Nimic, răspunse ea liniştită. Nu ieşi. S-ar putea să fie doar un test, ca să ţi se arate cât de vulnerabil eşti, dar chiar şi un test te poate omorî dacă te laşi păcălit.

Smuci uşa din partea dreaptă şi descoperi o scenă înspăimântătoare.

10 Stânca rămâne în picioare

La picioarele lui Rand zăceau Aieli fără viaţă, sub leşurile a trei oameni foarte simpli, îmbrăcaţi la fel de simplu cu surtuce şi pantaloni. Oameni de rând, dar şi cei şase Aieli, întreaga gardă adică, fuseseră măcelăriţi, unii cu siguranţă înainte să-şi dea seama ce se întâmpla; iar fiecare dintre acei oamenii de rând era străpuns de măcar două suliţe de Aiel.

Însă era mult mai rău de-atât. De îndată ce Rand deschisese uşa, fusese asurzit de zgomote de luptă: urlete, ţipete, sunet de oţel ce loveşte oţel printre coloanele de piatră roşie. Protectorii din anticameră luptau pe viaţă şi pe moarte, la lumina lămpilor poleite cu aur, împotriva unor arătări mătăhăloase, arătări cu unghii negre şi mai mulţi decât ei, arătări ca nişte oameni imenşi, dar având capetele şi chipurile deformate de coarne şi pene, de râturi sau ciocuri, acolo unde ar fi trebuit să le fie gura şi nasul. Troloci. Fie picioare acoperite de cizme, fie labe sau copite, creaturile făceau paşii mari şi doborau oameni cu nişte topoare ciudate cu ţepuşe, cu suliţe încârligate şi săbii ca nişte coase îndoite în direcţia opusă. Şi printre aceştia, se unduia un Myrddraal ca un vierme cu pielea albă, precum carnea moartă stoarsă de sânge.

Undeva în Stâncă se auzi un gong de alarmă, apoi se opri la fel de neprevăzut ca şi moartea. Se auzi un altul, şi apoi altul, cu zgomote de alamă.

Protectorii se luptau şi, deşi erau mai numeroşi deci trolocii, erau mai mulţi bărbaţi căzuţi decât troloci. Şi chiar în momentul în care ochii lui Rand privea toate astea, Myrddraalul îi sfâşie cu o singură mână jumătate din faţă căpitanului, în timp ce un troloc îşi înfipse sabia în gâtul unui Protector, ferindu-se ca un şarpe de loviturile de suliţă ale Protectorului. Protectorii se confruntau cu ceva ce ei crezuseră că sunt doar poveşti de speriat copiii; erau pe punctul de a ceda. Unul dintre bărbaţi, care îşi pierduse coiful, îşi aruncă suliţa şi încercă să fugă, dar se trezi cu capul despicat în două de toporul masiv al unui troloc. Un alt bărbat

îl privi pe Myrddraal şi o luă la goană ţipând. Myrddraalul ţâşni după el, ocolind loviturile, într-o clipă, toţi bărbaţii aveau să o ia la goană.

— Pieritule! strigă Rand. Măsoară-ţi forţele cu mine, Pieritule!

Myrddraalul se opri de parcă nu s-ar fi clintit niciodată şi întoarse chipul său palid şi fără de ochi către Rand. La această privire, Rand simţi cum i se strecoară frica în oase, trecând prin bula de calm rece ce îl acoperea în timp ce era legat de *saidin;* în Ţinuturile de la Hotare se spunea că „Privirea celor Făr-de-Ochi e frica.” Cândva el crezuse că aceşti Pieriţi călăreau umbrele ca pe nişte cai şi că dispăreau când se întorceau într-o parte. Acele vechi credinţe nu erau atât de deplasate.

Myrddraalul se năpusti asupra lui, însă Rand sări peste morţii din faţa intrării, pentru a se confrunta cu el, iar cizmele îi alunecară pe marmura neagră plină de sânge.

— Spre Stâncă! strigă el în timp ce sări. Stânca rămâne în picioare! – acesta era urletul de luptă pe care îl auzise atunci când Stânca nu rămăsese în picioare.

I se păru că aude un ţipăt batjocoritor – „Netrebnicule!” – din camera din care ieşise, dar nu avea timp de Lanfear sau de ceea ce putea face ea. Momentul în care alunecase aproape că îl costase viaţa; sabia sa de aur roşu abia dacă o putea respinge pe cea neagră a Myrddraalui, în timp ce se lupta şi încerca să-şi menţină echilibrul.

— Către Stâncă! Stânca rămâne în picioare! – trebuia să-i ţină uniţi pe Protectori ori ar fi trebuit să le ţină piept Myrddraalului şi la douăzeci de troloci. Stânca rămâne în picioare!

— Stânca rămâne în picioare! auzi pe cineva zicând după el.

— Stânca rămâne în picioare! spuse un altul.

Creatura se mişca precum o năpârcă, iar plăcile negre din care îi era făcută armura întărea această iluzie. Însă nici măcar o lance a celor întunecaţi nu lovea atât de iute precum Rand. Momentan, era singurul lucru pe care îl putea face, pentru a ţine tăişul duşmanului departe de pielea lui

neacoperită de armură. Metalul acela negru te putea lăsa cu răni care putrezeau, şi care erau aproape la fel de greu de vindecat ca şi aceea de la şold. De fiecare dată când oţelul negru, făurit în Thakan'dar, sub povârnişurile din Shayol-Ghul, se întâlnea cu lama de aur făurit din Putere, camera se umplea de lumină ca de la un fulger îndepărtat, o lumină alb-albăstruie care te orbea.

— De data asta vei muri, îi râse Myrddraalui în faţă, cu o voce precum foşnetul unor frunze moarte. O să-ţi dau carnea trolocilor şi îţi voi lua femeile pentru mine.

Rand lupta la fel de rece ca întotdeauna şi cu aceeaşi disperare. Acest Pierit ştia cum să mânuiască o sabie. Apoi veni clipa în care Rand putu să lovească direct în sabia creaturii, nu doar să evite loviturile. Cu un şuierat precum gheaţa ce cade pe oţel topit, sabia roşie-aurie o spintecă pe cea neagră. Următoarea lovitură reteză capul Făr-de-Ochi; tăind prin os, lui Rand începură să-i tremure mâinile. Sânge precum cerneala începu să ţâşnească din ciotul de gât care mai rămăsese. Cu toate astea, creatura nu se prăbuşi. Lovea orbecăind cu sabia ruptă, corpul fără de cap se clătina continuând să lovească aerul la întâmplare.

În timp ce capul Myrddraalului căzu şi se rostogoli pe podea, trolocii care mai rămăseseră se prăbuşiră şi ei, zbierând, zbătându-se şi lovindu-şi capetele cu mâinile lor hidos de păroase. Era o slăbiciune a Myrddraalilor şi a trolocilor. Nici măcar Myrddraalii nu aveau încredere în troloci, de aceea se legau adesea de aceştia într-un mod pe care Rand nu îl înţelegea; se părea că în acest fel se asigurau că trolocii erau credincioşi, însă cei legaţi de un Myrddraal nu supravieţuiau prea mult morţii acestuia.

Protectorii care mai rămăseseră în picioare, mai puţin de doisprezece, nu mai aşteptară. Câte doi sau câte trei înjunghiară cu suliţele fiecare troloc în parte de mai multe ori, până când nu mai mişcă nici unul. Unii dintre ei îl puseseră la pământ pe Myrddraal, însă acesta continua să se zbată indiferent de câte ori îl înjunghiau. În timp ce trolocii îşi dădeau ultima suflare, se mai puteau auzi gemetele şi vaietele câtorva oameni care supravieţuiseră. Tot erau mai

mulţi oameni morţi pe podea decât Făpturi ale Umbrei. Marmura neagră era năclăită cu sânge, care aproape că nu se distingea pe piatra neagră.

— Lăsaţi-l, spuse Rand Protectorilor care încercau să-l termine pe Myrddraal. E deja mort. Pieriţii pur şi simplu nu vor să recunoască atunci când mor; Lan îi spusese asta, cu foarte mult timp în urmă, i se părea lui, deşi nu era prima dată când văzuse aşa ceva. Îngrijiţi-vă de cei răniţi.

Privind la arătarea învinsă, fără cap, cu trupul acoperit de răni adânci, bărbaţii tremurau şi se dădeau înapoi, bombănind ceva despre Pândari. În poveştile de adormit copiii, aşa li se spuneau în Tear Pieriţilor. Unii începură să caute urme de supravieţuitori printre oamenii doborâţi, trăgându-i în lături pe cei ce nu se puteau ţine pe picioare şi ajutându-i să se ridice pe cei ce puteau. Mult prea mulţi rămâneau la pământ. Bandaje făcute în grabă, din chiar cămăşile pline de sânge ale unor bărbaţi, erau singura alinare pentru moment.

Nu mai erau prea frumoşi aceşti locuitori ai oraşului Tear. Pieptarele lor nu mai străluceau, ci purtau urme de zgârieturi şi lovituri; îmbrăcămintea lor neagră-aurie era ciopârţită şi înecată în sânge. Unii nu mai aveau coifurile pe cap, şi nu puţini erau cei care se sprijineau în suliţe de parcă ar fi fost singurele lucruri ce îi ajutau să se ţină pe picioare. Poate că aşa şi era. Respirau greu, pe chipurile lor se putea citi o zăpăceală în care se amestecau atât o groază teribilă, cât şi o amorţeală ca de beţie, cea care îi cuprinde pe oameni în timpul unei lupte. Toţi se holbau neîncrezători la Rand şi îi aruncau priviri temătoare, de parcă el însuşi ar fi fost o creatură din Mana Pustiitoare.

— Ştergeţi vârfurile suliţelor, le spuse el. Sângele unui Pierit poate mânca oţelul precum acidul, dacă e lăsat prea mult.

Cei mai mulţi se clintiră cu greu pentru a îndeplini ordinul, şi folosiră şovăind ceea ce era la îndemână, mânecile morţilor. De-a lungul coridoarelor începură să se audă alte zgomote de luptă, ţipete îndepărtate, scârţâitul înăbuşit al metalului. Oamenii îl ascultaseră pe Rand deja de două ori; era timpul să se convingă dacă aveau s-o mai facă încă o

dată. Se întoarse cu spatele la ei şi ieşi din anticameră spre zgomotele de luptă.

— Urmaţi-mă, le ordonă el, ridicându-şi sabia de foc, pentru a le aminti cine era, şi speră că nu se va trezi cu vreo suliţă în spinare; trebuia, însă, să o facă. Stânca rămâne în picioare! Pentru Stâncă!

Preţ de o clipă, se auzi doar zgomotul înfundat al paşilor săi în acea încăpere susţinută de coloane; apoi cizmele începură să-i urmeze.

— Pentru Stâncă, strigă un bărbat.

— Pentru Stâncă şi pentru Seniorul Dragon! un altul.

— Pentru Stâncă şi pentru Seniorul Dragon! răcniră şi alţii, urmând exemplul.

Rand grăbi pasul de marş şi îşi conduse armata însângerată, de douăzeci şi trei, mai adânc în Stâncă.

„Unde era Lanfear şi ce amestec avea ea în toate astea?” Nu prea avea timp să se gândească. Sângele bărbaţilor doborâţi băltea pe coridoare, unul aici şi alte două sau trei mai departe. Protectori, servitori, Aieli. Chiar şi femei; nobili înveşmântaţi în olandă şi servitori cu haine de lână erau toţi la un loc, înjunghiaţi în timp ce încercaseră să fugă. Trolocilor nu le păsa pe cine ucideau; le făcea plăcere. Myrddraalii erau şi mai nemiloşi; cei Jumate-Oameni se mândreau cu durerea şi moartea pe care le provocau.

Mai adânc în fortăreaţă, Stânca fierbea. Gloate întregi de troloci năpădiseră coridoarele, uneori cu un Myrddraal în frunte, alteori singuri, luptându-se cu Aieli sau Protectori, doborându-i pe cei neînarmaţi, şi căutând mereu să ucidă cât mai mulţi. Rand îşi conducea mica sa armată spre Făpturile Umbrei, iar sabia sa tăia în solzi negri la fel de uşor ca şi în carne spurcată. Doar Aielii luptau cu Pieriţii fără a da înapoi. Aielii şi Rand. Treceau pe lângă troloci pentru a ajunge la Pieriţi; uneori, odată cu Myrddraalii, cădeau şi câte o duzină sau două de troloci, altă dată nu.

O parte dintre Protectorii săi fură doborâţi şi nu se mai ridicară, dar li se alăturară Aieli, şi aproape că îşi dublară numărul. Grupuri de bărbaţi porneau în lupte cumplite care se depărtau cu urlete şi zarvă, ca într-o turnătorie în care toată

lumea o luase razna. Alţi bărbaţi se aşezau în coloană în spatele lui Rand, alţii ieşeau din coloană, alţii erau înlocuiţi, până când nu mai rămânea nici unul dintre cei ce porniseră alături de el la început. Uneori se lupta singur sau alerga de-a lungul unui coridor gol şi urma sunetele depărtate ale unei lupte.

La un moment dat, alături de doi Protectori, într-o colonadă aflată la intrarea într-o încăpere lungă cu multe uşi, îi văzu pe Moraine şi pe Lan, care erau înconjuraţi de troloci. Femeia Aes-Sedai stătea pe loc şi îşi ţinea capul sus ca o regină din poveste, iar în jurul ei arătările sălbatice erau cuprinse de flăcări – dar erau înlocuite de altele, care ţâşneau de pe o uşă sau pe alta, câte şase sau opt în acelaşi timp. Sabia lui Rand îi termina pe cei ce scăpau de flăcările lui Moiraine. Străjerul avea tot chipul acoperit de sânge, dar trecea cu sabia prin acele arătări la fel de uşor ca şi atunci când ar fi exersat în faţa unei oglinzi. Apoi, un troloc cu bot de lup se năpusti cu suliţa către spatele lui Moiraine. Lan se răsuci de parcă ar fi avut ochi la ceafă şi îi reteză trolocului piciorul de la genunchi. Creatura căzu urlând, dar reuşi să arunce suliţa spre Lan, exact atunci când un altul îl lovi într-un mod ciudat pe Străjer, cu spatele securii, făcându-l să cadă în genunchi.

Rand nu putu face nimic, căci chiar în acel moment cinci troloci se năpustiră asupra sa şi a celor doi companioni ai săi; toţi aveau râturi şi colţi de mistreţ şi coarne de berbec şi îi împinseră pe cei trei în afara colonadei dintr-o singură mişcare. Cinci troloci ar fi trebuit să fie în stare să ucidă trei oameni fără prea mare greutate, doar că unul dintre oameni era Rand, cu o sabie ce le trecea prin solzi ca prin pânză. Unul dintre Protectori muri, iar celălalt dispăru, alergând după un troloc rănit, singurul care supravieţuise dintre cei cinci. Când Rand se grăbi să ajungă din nou la colonadă, simţi un miros de carne arsă ce venea din încăpere şi văzu pe podea multe trupuri arse, dar nici urmă de Moiraine sau Lan.

Aceasta era, carevasăzică, legea luptei pentru Stâncă. Sau poate lupta pentru viaţa lui Rand. Încăierările se iscau şi se depărtau de locul în care începuseră sau se stingeau

atunci când una din părţi era biruită. Nu numai că se luptau oameni cu troloci şi Myrddraali. Oameni se luptau cu oameni; Iscoadele Celui Întunecat se luptau alături de Făpturile Umbrei, care erau nişte fiinţe oribil înveşmântate, ce arătau ca nişte foşti soldaţi sau bătăuşi. Păreau a se teme de troloci la fel de mult ca şi cei din Tear, ucideau însă la fel de orbeşte, în orice fel cu putinţă. Rand chiar văzu de două ori cum un troloc se lupta cu alt troloc. Putea să presupună doar că unii Myrddraali nu mai aveau control asupra lor şi că erau acum conduşi de setea lor de sânge. Dacă aveau de gând să se măcelărească între ei, n-aveau decât; Rand îi lăsă în pace.

Singur fiind din nou, căutând, se repezi după un colţ şi nimeri în faţa a trei troloci, fiecare de două ori mai voluminoşi decât el şi mult mai înalţi. Unul dintre ei, cu cioc coroiat ca de vultur, care atârna totuşi pe o faţă de om, hăcuia mâna cadavrului unei nobile din Tear, iar ceilalţi doi priveau nerăbdători şi îşi lingeau râturile. Trolocii mâncau orice, atâta timp cât era carne. Nu se poate spune cine fu mai surprins, Rand sau ei, dar el fu primul care-şi reveni.

Rand îl doborî pe cel cu cioc de vultur, care se prăbuşi cu burta despicată. Poziţia numită Şopârla prin Mărăciniş ar fi putut fi de ajuns pentru ceilalţi doi. Însă primul troloc, zvârcolindu-se pe loc, îşi ridică piciorul de sub el, începu să-şi fluture sabia şi reuşi doar să cresteze solzii ţintei sale, apoi căzu chiar în calea celui de-al doilea troloc, acesta muşcând în gol cu botul său de lup. Rand fu ţintuit la podea sub greutatea creaturii şi nu mai putut să-şi mişte nici sabia. Cel care încă se mai afla în picioare îşi ridică securea ţintată, şi aproape că schiţă un zâmbet, pe cât îi permiteau râtul şi colţii de mistreţ. Rand încercă să se mişte, să respire.

Capul de mistreţ fu despicat în două de o sabie în formă de coasă. Un al patrulea troloc îşi trase sabia înapoi şi zâmbi cu dinţi de capră, în timp ce urechile îi fluturau în spatele coarnelor. Apoi o luă la goană, pocnind din copite.

Rand reuşi să iasă de sub leşurile trolocilor, buimăcit pe jumătate. „M-a scăpat un troloc. Un troloc?” Era plin de sânge de troloc, negru şi cleios. În capătul coridorului, în direcţia opusă celei în care o zbughise creatura, o lumină alb-

albăstruie lucea în timp ce doi Myrddraali se luptau, într-o amestecătură fără noimă de mişcări haotice. Unul îl împinse pe celălalt într-un alt coridor, iar fulgerul alb-albăstrui nu se mai văzu. „Sunt nebun. Asta e. Sunt nebun, iar ăsta e un vis dement.”

— Rişti totul dacă alergi nebuneşte cu... cu sabia aia în mână.

Rand se întoarse şi o văzu pe Lanfear. Îşi schimbase din nou înfăţişarea în cea de fată, cu nici un an mai vârstnică decât el, poate chiar mai tânără. Îşi ridică fusta albă pentru a păşi peste cadavrul spintecat al unei femei; după expresia de pe chipul ei, ai fi zis că păşeşte peste un buştean.

— Îţi construieşti o colibă din vreascuri, continuă ea, când ai putea să ai palate de marmură cât ai clipi. Vieţile lor ar fi putut fi ale tale, iar sufletele celor ca trolocii se pot stăpâni cu uşurinţă, însă ei aproape că te-au ucis. Trebuie să înveţi. Alătură-te mie!

— Asta e făcătura ta? întrebă el. Trolocul ăla care m-a salvat? Myrddraalii ăia? Ai fost tu sau nu?

Lanfear cântări puţin întrebarea, înainte de a-şi roti capul uşor şi cu regret.

— Dacă îmi asum toate acestea, te vei aştepta să o fac din nou, iar asta ar putea fi fatal. Ceilalţi nu sunt siguri în ce poziţie mă aflu, şi aşa şi vreau. Să nu te aştepţi la ajutor din partea mea.

— Să mă aştept la ajutor? mârâi el. Tu vrei să trec de partea Umbrei. Cuvintele dulci nu mă pot face să uit ceea ce eşti.

Rand începu să conducă, iar Lanfear se izbi de un perete, fiind prinsă atât de tare în strânsoare încât începu să icnească. El o ţinu acolo, ţintuită precum un vultur ţesut pe o tapiserie cu scene de vânătoare, cu picioarele deasupra podelei şi cu rochia ca de zăpadă desfăcută şi lipită de perete. Cum reuşise oare să le blocheze pe Egwene şi pe Nynaeve? Trebuia să-şi amintească.

Brusc, se trezi că zboară de-a lungul coridorului şi că se izbeşte de peretele din faţa lui Lanfear. *Ceva* îl ţinea lipit acolo ca o insectă, şi abia mai putea respira.

Lanfear părea să nu aibă probleme cu respiraţia.

— Tot ce poţi face tu, Lews Therin, pot şi eu. Şi chiar mai bine, spuse ea netulburată, deşi era ţintuită la perete; iar zumzetul luptei crescu dintr-odată undeva în apropiere, apoi se pierdu înapoi în depărtare. Îţi foloseşti doar jumătate din cea mai mică fărâmă din ceea ce poţi face şi refuzi ceea ce ţi-ar putea da puterea să zdrobeşti orice îţi stă în cale. Unde e Callandor, Lews Therin? Tot sus în dormitorul tău, pe post de ornament? Crezi că doar mâna ta o poate stăpâni, acum că ai eliberat-o? Dacă Sammael este aici, o va lua cu siguranţă şi o va folosi împotriva ta. Chiar şi Moghedien ar lua-o, ca să te rupă de puterea ei; femeia ar putea să câştige mult dacă ar da-o la schimb unuia dintre bărbaţii Numiţi.

Rand se zbătu să se elibereze, dar nu reuşi să-şi mişte decât capul pe care şi-l smuci dintr-o parte într-alta. „Callandor în mâinile unuia dintre bărbaţii Rătăciţi.” Teama şi zădărnicia îl cuprinseră. Conducea, încerca să se smulgă din ceea ce îl ţinea, dar ar fi putut la fel de bine să nu fie nimic din care să se smulgă. Şi dintr-odată totul dispăru; se desprinse de perete, încă luptându-se, până când realiză că era liber. Şi nu pentru că făcuse el ceva.

O privi pe Lanfear. Ea încă atârna acolo, liniştită de parcă ar fi respirat aerul curat de pe malul unui râu. Femeia încerca să-l potolească, să-l păcălească să o elibereze. Rand stăpânea cu neîncredere undele ce o ţintuiau. Dacă le-ar fi legat şi le-ar fi dat drumul, lăsând-o acolo, poate că ea ar fi dărâmat jumătate din Stâncă în încercarea de a se elibera – asta dacă n-o omora vreun troloc, cu gândul că era o simplă locuitoare a Stâncii. Asta n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze – nu moartea unui Rătăcit –, dar îl dezgusta gândul de a lăsa o femeie neajutorată pradă unui troloc, sau chiar pe oricine. Cu o singură privire îi remarcă din nou ţinuta trufaşă şi alungă acest gând. Nimeni, nimic din Stâncă nu i-ar fi făcut nici un rău ei, atâta timp cât putea conduce. Dacă ar fi găsit-o pe Moiraine, ar fi putut să o oprească…

Din nou, hotărî Lanfear pentru el. Fu zdruncinat de impactul undelor tăiate, iar ea căzu încet pe podea. Rand rămase cu ochii larg deschişi, în timp ce ea se depărtă de zid

şi îşi scutură liniştită fusta.

— Nu poţi face asta, spuse el cu răsuflarea tăiată, iar ea îi zâmbi.

— Nu e nevoie să văd o undă ca s-o răpun, dacă ştiu ce şi unde e. Vezi tu, mai ai multe de învăţat. Îmi placi aşa cum eşti. Pentru că eşti prea comod, totdeauna ai fost prea căpos şi sigur pe tine. Era mai bine când erai puţin nesigur de hotărârile tale. Carevasăzică, ai uitat de Callandor?

Rand şovăia în continuare. În faţa lui se afla unul dintre Rătăciţi. Şi nu putea face absolut nimic. Se întoarse şi fugi spre Callandor. Râsul lui Lanfear părea că-l urmăreşte.

De data asta nu se mai opri să înfrunte nici un troloc sau Myrddraal, nu încetini goana sa nebună prin Stâncă, decât atunci când îi ieşeau în cale. Când era cazul, îşi făcea loc cu sabia sa de foc. Îi văzu pe Perrin şi pe Faile, el cu o secure în mână, iar ea îi păzea spatele cu pumnalele sale; se părea că trolocii se temeau să întâlnească privirea de fiară a lui Perrin la fel cum se temeau de tăişul securii sale. Rand îi lăsă în urmă fără a mai arunca nici o privire. Dacă unul dintre Rătăciţi luase sabia, nici unul dintre ei n-ar mai fi apucat răsăritul.

Fără suflu, goni prin anticamera cu coloane, sări peste morţii care încă se aflau acolo. Protectori şi troloci la un loc, şi se grăbi să ajungă la Callandor. Rand deschise ambele uşi cu putere. Sabia care nu e Sabie stătea aşezată pe piedestalul său lucrat în aur şi nestemate şi strălucea în lumina soarelui ce tocmai apunea. Îl aştepta.

Acum că o văzu în siguranţă, aproape că îi era scârbă să o atingă. O dată folosise sabia aşa cum trebuia să fie folosită în adevăr. Doar o dată. Ştia ce îl aşteaptă în momentul când avea să o ridice din nou, pentru a atinge Adevăratul Izvor, cu mult peste ceea ce ar fi putut face un alt om fără ajutor. Îi părea că a da drumul sabiei roşii-aurii era mult peste puterile sale; când aceasta dispăru, el aproape că o chemă înapoi.

Îşi târâi picioarele, ocoli leşul Vineţiului şi apucă încet mânerul lui Callandor. Era rece, precum cristalul cufundat în întuneric, dar nu părea atât de lunecoasă cât să o scape.

Ceva îl făcu să-şi ridice privirea. Un Pierit stătea la intrare,

şovăielnic, cu privirea sa palidă aţintită la Callandor.

Rand fu cuprins de *saidin.* Prin Callandor. Sabia care nu era Sabie lucea în mâna sa de parcă ar fi fost soarele de amiază. Puterea se revărsă în el şi îl lovi ca un fulger de piatră. Spurcăciunea îl năpădi, ca un val de negreală. Prin vene îi pulsa piatră topită; răceala din interior ar fi putut să îngheţe şi soarele. Trebuia să se folosească de ea, altfel ar fi pocnit precum un pepene putred.

Creatura se întoarse să fugă, dar brusc hainele negre şi armura se prăvăliră pe podea, iar în aer se răspândiră firicele uleioase.

Rand conducea, dar nici măcar nu îşi dăduse seama până când nu termină; nu putea descrie ce făcuse nici măcar dacă ar fi fost în joc viaţa lui. Însă nimic nu putea să îl ameninţe atâta timp cât ţinea sabia în mână. Puterea ardea în el precum pulsul vieţii înseşi. Cu Callandor în mână, putea face orice. Puterea apăsa asupra lui, cu o forţă ce ar fi putut despica munţii. Un fir condus apucă rămăşiţele aeriene ale creaturii şi le scoase în anticameră; la fel şi armura, şi acoperământul său; iar o undă se prelinse şi le arse. O luă la pas pentru a-i vâna pe cei ce veniseră să îl vâneze pe el.

Unii dintre ei ajunseseră chiar până în anticameră. Un alt Pierit şi o gloată de troloci înghesuiţi unii în alţii se aflau în partea mai îndepărtată a coloanelor; se holbau la cenuşa ce se ridica în aer, ultimele rămăşiţe ale unui Myrddraal şi a veşmintelor acestuia. La vederea lui Rand şi a sabiei Callandor, ce pâlpâia în mâinile lui, trolocii începură să urle ca nişte fiare. Pieritul încremeni de uimire. Rand nu le dădu nici o şansă să fugă. Intenţionat, se îndreptă conducând spre ei în acelaşi ritm ca şi până atunci, iar de sub marmura neagră pe care stătea Făptura Umbrei, ţâşniră flăcări, atât de puternice, încât creatura încercă să se apere cu mâna. Până să ridice braţul, flăcările deja se făcură nevăzute; nu mai rămăsese nimic în afară de câteva cercuri palide pe marmură.

Rand coborî înapoi în Stâncă, şi fiecare troloc, fiecare Myrddraal pe care îl vedea, izbucnea în flăcări. Îi omora în timp ce se luptau cu Aieli sau cu cetăţeni din Tear, şi când omorau servitori ce încercau să se apere cu suliţe sau săbii pe

care le înhăţaseră de la cei morţi. Îi ardea în timp ce fugeau, fie după o victimă, fie îndepărtându-se de el. Rand începu să se mişte din ce în ce mai repede, mergând cu paşi mari, apoi alergând, trecând pe lângă răniţi ce zăceau de multe ori fără a se îngriji nimeni de ei, şi pe lângă morţi. Nu era destul, nu se putea mişca destul de repede. În timp ce ucidea troloci cu duzina, alţii încă îşi vedeau de treabă, deşi poate doar încercau să scape.

Brusc se opri într-un coridor larg, unde era înconjurat de morţi. Trebuia să facă ceva – ceva mai mult. Puterea îi aluneca prin oase, esenţa pură a focului. Ceva mai mult. Puterea îi îngheţă măduva. Ceva pentru a-i omorî pe toţi, pe toţi în acelaşi timp. Mirosul de *saidin* îl copleşi, un morman de mizerie putredă ce ameninţa să-i acopere sufletul. Ridică sabia, se legă de Izvor, se legă până când simţi că ar fi trebuit să urle şi să scoată pe gură flăcări îngheţate. Trebuia să-i omoare pe toţi.

Imediat sub tavan, chiar deasupra capului său, aerul începu să se învârtă uşor, rotindu-se din ce în ce mai tare, formând un vârtej de roşu, negru şi argintiu. Începu să se tulbure, formând o pâlnie spre interior, fierbând şi mai tare, ţiuind în timp ce se răsucea şi se făcea din ce în ce mai mică.

Pe chipul lui se prelingea sudoarea în timp ce privea în sus. Nu avea nici o idee ce era asta, doar că nişte unde agitate, pe care nu avea cum să le numere, îl legau de acea masă. Avea masă; o greutate ce creştea din ce în ce mai mult în timp ce lucrul ăsta se prăbuşea în interior. Callandor lucea din ce în ce mai tare, prea strălucitoare pentru a mai putea fi privită; îşi închise ochii şi i se păru că lumina îi arde pleoapele. Puterea se zvârcolea în el, ca un torent ce ameninţa să-i arunce toată fiinţa într-un vârtej. Trebuia să-i dea drumul. Trebuia. Se forţă să-şi deschidă ochii şi i se păru că priveşte toate fulgerele din lume adunate într-o bilă de forma capului unui troloc. Trebuia să… să… să…

„Acum.” Reteză undele ce ieşeau din el, iar acel lucru se învârti în continuare, scrâşnind ca un burghiu într-un os. „Acum.”

Din tavan ieşiră fulgere ce luceau ca nişte şuvoaie argintii.

Un Myrddraal ieşi dintr-un coridor lateral şi, fără a mai putea face un alt pas, câteva dâre lucitoare înjunghiară arătarea şi o spulberară. Celelalte şuvoaie curgeau mai adânc şi pătrundeau prin fiecare bifurcaţie a coridorului, iar apoi erau înlocuite de altele, care ţâşneau în fiecare secundă.

Rand n-avea nici o idee ce făcuse, sau cum. Putea doar să stea pe loc şi să tremure din cauza Puterii ce îl obliga să o folosească. Chiar dacă l-ar fi distrus. Simţea cum piereau troloci şi Myrddraali, simţea cum fulgerele loveau şi ucideau. Putea să îi omoare oriunde, oriunde în lume. Ştia asta. Putea face orice cu Callandor. Şi ştia la fel de bine că încercarea îl putea şi ucide.

Fulgerele începură să pălească şi dispărură odată cu ultima Făptură; masa rotitoare explodă, cu un zgomot puternic de aer ce era supt în interior. Callandor, însă, lucea în continuare precum soarele; Rand tremura din cauza Puterii.

Moiraine se afla la câţiva paşi distanţă şi îl privea. Rochia ei era perfect aranjată, toate faldurile de mătase albastră erau la locul lor; avea însă câteva şuviţe de păr ieşite în afară. Arăta ostenită – şi şocată.

— Cum…? Ceea ce tocmai ai făcut nu aş fi crezut niciodată posibil.

Lan îşi făcu şi el apariţia, şchiopătând de-a lungul coridorului, cu sabia în mână, cu faţa plină de sânge, cu surtucul sfâşiat. Fără a-şi întoarce privirea de la Rand, Moiraine întinse o mână şi îl opri pe Străjer nu departe de ea. Destul de departe de Rand, însă. De parcă ar fi fost prea periculos ca până şi Lan să se apropie de el.

— Eşti… bine, Rand?

Rand îşi întoarse privirea de la ea şi dădu cu ochii de trupul unei fetiţe cu părul negru; doar un copil. Era întinsă pe spate, cu ochii larg deschişi şi fixaţi în tavan, cu rochia neagră de atâta sânge. Mâhnit, Rand se aplecă şi îi dădu la o parte firele de păr de pe chip.

— Pe Lumină, e doar un copil. Am făcut-o prea târziu. De ce nu am făcut-o mai devreme? Un copil!

— Voi da ordin să aibă cineva grijă de ea, Rand, rosti Moiraine cu blândeţe. Nu o mai poţi ajuta acum.

— Cu asta pot face orice, spuse el cu o voce care îi părea chiar şi lui sălbatică, iar mâna îi tremura atât de tare pe Callandor, încât abia o mai ţinea. Orice!

— Rand! strigă Moiraine.

El nu asculta. Avea Puterea în el. Callandor strălucea, iar el *era* Puterea. Începu să conducă şi îndreptă valuri în trupul copilei, căutând, încercând, scotocind; fetiţa se ridică în picioare, cu mâinile şi picioarele drepte şi tremurânde.

— Rand, nu poţi face asta. Nu asta!

— Respiră! Trebuie să respire.

Pieptul fetiţei se umfla şi cobora.

— Inima. Trebuie să bată.

Sângele deja gros şi negru îi ieşea din rana din piept.

— Trăieşte! Trăieşte, arde-te-ar focul! îmi pare rău că am făcut-o atât de târziu.

Ochii ei albicioşi erau aţintiţi asupra lui Rand. Ochi fără viaţă.

— Trebuie să trăiască! Vindec-o, Moiraine. Eu nu ştiu cum. Vindec-o!

— Moartea nu poate fi vindecată, Rand. Nu eşti Creatorul.

Rand privi acei ochi stinşi şi îşi retrase încet undele. Trupul căzu ţeapăn. Trupul. Rand îşi aruncă brusc capul pe spate şi urlă, la fel de sălbatic ca şi un troloc. Fuioare de foc ţâşniră în ziduri şi în tavan, în timp ce el se cutremura de durere şi zădărnicie.

Plecându-se, se dezlegă de *saidin,* şi îl împinse; era ca şi cum ar fi împins un bolovan, ca şi cum ar fi împins viaţa. Se simţi stors de vlagă de îndată ce ieşi din el Puterea. Cu toate astea, spurcăciunea rămase, apăsându-l ca o pată de întuneric. Fu nevoit să înfigă sabia în podea şi să se sprijine în ea, pentru a se putea ţine pe picioare.

— Ceilalţi, rosti cu greu. Elayne, Perrin, restul? Şi pentru ei a fost prea târziu?

— Nu a fost prea târziu, spuse calm Moiraine, dar fără să se apropie prea tare, iar Lan părea gata să sară între ea şi Rand. Nu trebuie să…

— Sunt încă în viaţă? ţipă Rand.

— Sunt! îl asigură ea.

Rand dădu uşurat din cap. Încerca să nu privească trupul fetiţei. Trei zile aşteptase, pentru a se bucura de câteva sărutări furate. Dacă ar fi plecat cu trei zile înainte... Dar învăţase ceva în aceste zile, ceva ce putea folosi dacă ar fi găsit vreo noimă. Dacă. Măcar nu fusese prea târziu pentru prietenii săi. Nu fusese prea târziu pentru ei.

— Cum au intrat trolocii? Nu cred că au urcat pe ziduri ca Aielii, nu cu soarele pe cer. Mai e pe cer? spuse el şi îşi scutură capul pentru a împrăştia o parte din ceaţă. Nu contează. Trolocii. Cum?

— Opt corăbii mari cu grâu au ajuns la docurile Stâncii în după-amiaza asta, răspunse Lan. Se pare că nimeni nu s-a gândit să întrebe de ce nişte corăbii încărcate cu grâu ar veni în *josul* râului – vocea lui era plină de mulţumire – sau de ce au oprit în Stâncă, sau de ce echipajul a lăsat trapele închise până aproape de apus. De asemenea, a sosit o caravană de căruţe cu coviltir – cu aproape două ceasuri în urmă – treizeci de căruţe, care cică ar fi adus lucrurile unui senior sau altul, care s-ar fi întors de la ţară înapoi în Stâncă. Când au fost înlăturate prelatele, s-a descoperit că aceste căruţe erau pline cu Jumate-Oameni şi troloci. Dacă au mai intrat şi prin altă parte, nu ştiu încă.

Rand scutură din nou din cap, iar eforul îi făcu genunchii să cedeze. Într-o clipită Lan fu lângă Rand şi îi ridică braţul peste umărul său pentru a-l susţine. Moiraine îi luă chipul în mâini. Pe Rand îl trecu un fior; nu răceala năprasnică a Tămăduirii, ci un fior ce înlătura sfârşeala. Aproape toată sfârşeala. Mai rămase o fărâmă, de parcă ar fi muncit o zi întreagă la plantat tutun. Rand se depărtă de sprijinul de care nu mai avea nevoie. Lan îl privi cu atenţie, ca să vadă dacă acesta era în stare să stea singur pe picioare, sau poate pentru că Străjerul nu era sigur de cât de periculos era, de cât de sănătos la minte.

— Am lăsat puţin intenţionat, îi spuse Moiraine. Trebuie să dormi în noaptea asta.

Somn. Erau prea multe de făcut ca să mai şi doarmă. Dar mai dădu o dată din cap. Nu voia să fie păzit de ea. Şi totuşi, spuse:

— Lanfear a fost aici, şi am vorbit cu ea. Nu a încercat să mă omoare, iar eu nu am încercat să o omor pe ea. Nu vă miră?

— Mă îndoiesc că ai fi putut să o omori. Totuşi… Privi spre Callandor la fel de repede cât ar fi clipit din ochii ei negri. Nu fără ajutor. Şi mă îndoiesc că va încerca să te omoare. Totuşi. Ştim puţine despre oricare dintre Rătăciţi, cu atât mai puţin despre Lanfear, dar ştim că îl iubea pe Lews Therin Telamon. A spune că ea nu e un pericol pentru tine ar fi prea mult – nu cred însă că va încerca să te omoare atâta timp cât ea crede că îl va putea avea din nou pe Lews Therin.

Lanfear îl voia. Fiica Nopţii, cea de care pomeneau mamele când voiau să-şi sperie copiii, cu toate că nu credeau întru totul în existenţa ei. Cu siguranţă, lui îi era frică de ea. Era de-ajuns să-l facă să râdă. Întotdeauna se simţea vinovat când se uitase la oricare altă femeie în afară de Egwene, iar Egwene nu îl voia, dar Domniţa-Moştenitoare din Andor voia să-l sărute, iar una dintre Rătăcite spunea că îl iubeşte. Destul să îi stârnească râsul, dar nu era chiar aşa. Lanfear părea să fie geloasă pe Elayne; „albicioasa aia cu părul spălăcit”, cum îi spusese ea. Nebunie. Totul era o nebunie.

— Mâine, spuse Rand şi se grăbi să plece de lângă ei.

— Mâine? repetă Moiraine.

— Mâine vă voi spune ce voi face.

Cel puţin o parte din lucruri avea să le dezvăluie. Gândul la faţa pe care ar fi făcut-o Moiraine dacă i-ar fi mărturisit tot îl făcu să râdă. Asta dacă ştia el totul deja. Lanfear îi dăduse ultima piesă a misterului, fără să-şi dea seama. Încă un pas în seara aceea. Mâna în care ţinea sabia Callandor tremura. Cu ea putea face orice. „Încă nu am înnebunit. Nu sunt încă destul de nebun ca să fac asta.”

— Mâine. O noapte bună nouă, tuturor, cu voia Luminii!

A doua zi avea să dezlănţuie un alt fel de fulgere. Fulgere care îl puteau salva. Sau îl puteau ucide. Încă nu înnebunise.

11 Taine din vis

Numai în cămaşă, Egwene răsuflă adânc şi lăsă inelul de piatră să zacă alături de o carte deschisă, pe măsuţa de lângă pat. Era plin de pete şi dungi maronii, roşii şi albastre, puţin prea mare pentru un deget şi prost modelat – era turtit şi răsucit, astfel încât, dacă-ţi plimbai degetul pe el, îi dădeai ocol şi pe dinafară, şi pe dinăuntru înainte să te întorci de unde plecaseşi. Părea cu neputinţă, dar s-ar fi zis că avea o singură margine. Se hotărâse să-l lase acolo, dar nu pentru că, fără el, ar fi putut să nu izbutească, pentru că şi-ar fi dorit, cumva, să nu izbutească. Numai că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să încerce şi fără ajutor, altfel n-ar fi putut niciodată decât să-şi înmoaie degetele în apa în care voia să înoate. Aşa că se hotărâse s-o facă acum. Era singura pricină. Singura.

Cartea groasă, legată în piele, se numea *Călătorie în Tarabon* şi fusese scrisă de Eurian Romavni, din Kandor, cu cincizeci şi trei de ani în urmă, după ceea ce spunea autorul pe prima pagină – aşadar, nu trecuse prea mult timp de atunci, ceea ce însemna că lucrurile importante nu aveau cum să se fi schimbat. Unde mai pui că era singurul volum cu ilustraţii folositoare pe care-l găsise. Cele mai multe nu aveau decât chipuri de regi sau scene de luptă pictate de oameni care nu fuseseră acolo să le vadă.

Ambele ferestre erau întunecate, dar lampa dădea îndeajuns de multă lumină. Poate prea multă. Într-un sfeşnic suflat cu aur, pe măsuţă, ardea o lumânare înaltă, de ceară. Egwene se dusese ea însăşi s-o aducă – nu era o noapte potrivită pentru a trimite slujnicele după lumânări. Cele mai multe se îngrijeau de răniţi sau îşi plângeau morţii, sau erau, ele însele, îngrijite. Foarte mulţi oameni... mult prea mulţi pentru a fi Tămăduiţi toţi, aşa că trebuiseră să se mulţumească numai cu cei care, fără ajutor, ar fi murit.

Elayne şi Nynaeve aşteptau, aşezate în jilţuri cu spătarul înalt, de-o parte şi de alta a patului cu baldachin mare, ai cărui stâlpi erau incrustaţi cu imagini de păsări. Încercau să-şi

ascundă neliniştea, dar nu le ieşea pe de-a-ntregul. Elayne izbutea să pară îndeajuns de demnă şi liniştită, dându-se de gol numai prin felul în care se încrunta şi-şi muşca buza de jos, când credea că Egwene n-o vedea. Nynaeve se prefăcea încrezătoare, aşa cum era pe vremuri, când venea s-o bage în pat şi să o acopere bine-bine cu pătura dacă era bolnavă, însă Egwene îi recunoştea privirea – spunea că fosta Meştereasă era înspăimântată.

Aviendha şedea lângă uşă, cu picioarele încrucişate sub ea. Veşmintele ei maronii şi cenuşii se distingeau bine pe fondul albastru al covorului. De această dată, femeia Aiel avea pumnalul cu lamă lungă la cingătoare, o tolbă plină ochi şi patru suliţe scurte pe genunchi. Scutul rotund, de piele, se odihnea în apropiere, alături de un arc de corn, într-o ramă încinsă cu curele, pe care o putea duce în spate. După cele ce se petrecuseră, Egwene n-o putea învinui că era înarmată. Şi ea însăşi îşi dorea să poată avea la îndemână un trăsnet, gata să-l slobozească.

„Pe Lumină, ce-a făcut Rand? M-a speriat aproape la fel de mult ca Pieriţii, arde-l-ar focul! Poate şi mai mult. Nu e cinstit că el poate face aşa ceva, iar eu nici măcar nu izbutesc să văd undele."

Se urcă în pat şi luă cartea legată în piele pe genunchi, privind încruntată o hartă gravată, cu Tanchico. Nu erau cine ştie ce locuri folositoare înfăţişate acolo. Vreo duzină de fortăreţe care împrejmuiau portul, străjuind oraşul aşezat pe cele trei peninsule stâncoase, Verana la răsărit, Maseta în mijloc şi Calpene cel mai aproape de mare. Nimic de folos. Câteva pătrate mari, locuri deschise care păreau a fi parcuri şi nişte monumente închinate unor stăpânitori morţi demult. Nimic de folos. Câteva palate şi lucruri care păreau ciudate, Marele Cerc, de pildă, de pe Calpene. Pe hartă era doar atât, un rotocol, dar jupân Romavni spunea că era un loc uriaş unde mii de oameni se puteau întâlni pentru a urmări curse de cai sau spectacolele Artificierilor. Mai era şi Cercul Regelui, de pe Maseta, şi mai mare decât primul, şi Cercul Panarhului, de pe Verana, doar un pic mai mic. Se vedea şi Canonicatul Artificierilor. Dar nimic nu-i folosea. Textul oricum nu.

— Eşti sigură că vrei să încerci fără inel? întrebă încet Nynaeve.

— Da, răspunse Egwene, cât putu de liniştită.

Stomacul îi tresărea la fel ca atunci când văzuse acel prim troloc, care-o ţinea de păr pe sărmana femeie şi-i tăiase gâtul ca unui iepure. Tot ca un iepure şi ţipase, biata! Faptul că-l omorâse pe troloc nu-i făcuse nici un bine – femeia era moartă şi ea. Numai că strigătul ascuţit nu voia să-i iasă din minte.

— Dacă nu merge, pot să încerc şi cu el, la fel de bine, spuse, aplecându-se să facă un semn cu unghia în ceara lumânării. Treziţi-mă când arde până aici. Pe Lumină, ce păcat că nu avem un ceas!

Elayne râse, un hohot sprinţar care aproape că nu suna forţat.

— Ceas în dormitor? Maică-mea are o duzină de ceasuri, dar n-am auzit niciodată să fie vreunul pus în dormitor.

— Ei, taică-meu are unul singur, mormăi Egwene, singurul din sat, de fapt, şi ce n-aş da să fie aici! Credeţi că va arde mai mult de atât într-un ceas? Nu vreau să dorm mai mult. Trebuie să mă treziţi de îndată ce ajunge la semn. Nici o clipă mai târziu!

— Aşa o să facem, spuse, mângâietoare, Elayne. Făgăduiesc.

— Inelul de piatră, se auzi, dintr-odată, glasul Aviendhei. Egwene, de vreme ce nu-l foloseşti, nu poate una dintre noi să vină cu tine, cu ajutorul lui?

— Nu, şopti Egwene. „Pe Lumină, aş vrea să vină toate.” Dar îţi mulţumesc pentru acest gând.

— Numai tu poţi să-l foloseşti, Egwene? întrebă femeia Aiel.

— Ar putea s-o facă oricare dintre noi, îi răspunse Nynaeve, chiar şi tu, Aviendha. Nu e musai ca femeia să ştie să conducă, trebuie doar să-i atingă pielea în timp ce doarme. Cine ştie dacă n-ar putea s-o facă şi un bărbat. Dar noi nu cunoaştem Tel'aran'rhiod la fel de bine ca Egwene, nici tărâmul, nici legile care domnesc acolo.

— Înţeleg, făcu Aviendha, încuviinţând din cap. Dacă nu

cunoaşte legile, oricine poate face greşeli, îşi poate pierde viaţa sau le poate face rău celor din jur.

— Chiar aşa, zise Nynaeve. Lumea Viselor e un loc primejdios. Măcar asta o ştim.

— Dar Egwene va avea mare grijă, adăugă Elayne, chipurile pentru urechile Aviendhei, dar de fapt, era limpede, pentru Egwene însăşi. A promis. Nu va face decât să se uite puţin împrejur – cu mare grijă! – şi atât.

Egwene îşi îndreptă atenţia asupra hărţii. Cu mare grijă. Dacă nu şi-ar fi păzit cu atâta vigilenţă inelul răsucit de piatră – da, ajunsese să se gândească la el ca la lucrul său; pesemne că Divanul Turnului nu ar fi încuviinţat un asemenea gând, dar femeile de-acolo nu ştiau că-l avea – dacă le-ar fi îngăduit lui Elayne sau Nynaeve să-l folosească de mai multe ori, acum ar fi putut şti îndeajuns de multe pentru a veni cu ea. Îşi feri privirea de celelalte femei, dar nu din pricina părerilor de rău, ci pentru că nu voia să-i observe frica oglindită în ochi.

Tel’aran’rhiod. Lumea nevăzută. Lumea Viselor. Nu era vorba de visele oamenilor obişnuiţi, cu toate că, uneori, şi aceştia atingeau, preţ de câteva clipe, tărâmul acela, în vise care păreau aievea. Pentru că aşa şi erau. Tot ceea ce se-ntâmpla în Lumea Nevăzută era real, într-un chip ciudat. Pe de o parte, ceea ce făceai dincolo nu se regăsea în lumea treziei – o uşă deschisă în Lumea Viselor rămânea închisă aici, un copac tăiat dincolo rămânea în picioare – pe de alta, o femeie putea muri sau îşi putea pierde înzestrările. „Ciudat” era prea puţin pentru a descrie cum era acolo. În Tel’aran’rhiod, o lume întreagă era deschisă – şi poate şi altele, căci orice loc putea fi atins; sau, cel puţin, imaginea sa. Acolo, cineva care se pricepea putea citi ţesătura Pânzei – prezent, trecut, viitor. O Vestitoare-n vise. În Turnul Alb nu mai existase aşa ceva din vremea lui Corianin Nedeal, cu aproape cinci sute de ani înainte.

„Patru sute şaptezeci şi trei, de fapt, se gândi Egwene. Sau or fi şaptezeci şi patru? Când a murit Corianin?” Dacă mai prindea vreodată prilejul să se instruiască în Turn, ca Aleasă, poate că avea să afle. Erau atât de multe lucruri pe care le-ar fi putut învăţa! În buzunarul ei se găsea o listă unde erau

înşirate ter'angrealele, cele mai multe mici şi uşoare, care fuseseră furate de femeile din Ajah Neagră, la fuga lor din Turn. Toate trei aveau câte o copie. Despre treisprezece dintre ter'angreale se spunea „folosinţă necunoscută" şi „cercetate ultima oară de Corianin Nedeal". Dar, chiar dacă femeia Aes-Sedai într-adevăr nu descoperise la ce foloseau, Egwene era sigură măcar de un lucru. Ele deschideau calea către Tel'aran'rhiod, poate nu la fel de uşor ca inelul de piatră, şi poate nu fără ajutorul Puterii, dar o făceau.

Două dintre ele fuseseră găsite la Joiya şi Amico: un rotocol de fier, micuţ, incrustat pe ambele părţi cu o spirală îngustă, şi o plăcuţă cam cât palma ei, care părea din ambră, dar era îndeajuns de dură pentru a zgâria oţelul, în mijlocul căreia se vedea silueta unei femei adormite. Amico le spusese totul despre ele, şi la fel şi Joiya, după o discuţie cu Moiraine, în temniţa sa, care-o lăsase albă la faţă şi aproape politicoasă. Conducând o undă de Spirit în oricare din cele două, aveai să adormi adânc şi să pătrunzi în Tel'aran'rhiod. Elayne făcuse câte o scurtă încercare cu fiecare din ele şi izbutise, dar nu văzuse decât Stânca şi Palatul Regal din Caemlyn, al lui Morgase. Egwene n-ar fi vrut s-o lase, dar nu din invidie – totuşi, nu izbutise s-o convingă, căci se temuse că Elayne şi Nynaeve aveau să ghicească ce-i trecea prin minte. Ele aveau două, dar celelalte unsprezece erau încă în stăpânirea femeilor din Ajah Neagră. Asta încercase să le facă să priceapă. Unsprezece ter'angreale care puteau deschide calea unei femei către Tel'aran'rhiod, în mâinile surorilor Negre. Atunci când Elayne pătrunsese, chiar şi pentru puţină vreme, în Lumea Viselor, ar fi putut să dea acolo peste Ajah Neagră care-o aştepta sau să le întâlnească pe duşmance, fără să ştie unde erau. La gândul acesta, lui Egwene i se făcu stomacul ghem. Puteau s-o aştepte şi pe ea, chiar acum. Nu cu bună ştiinţă – de unde era să ştie că venea? – dar puteau fi acolo când apărea ea. Cu una singură nu ar fi avut probleme, dacă nu era luată pe nepregătite – şi nu avea de gând să îngăduie aşa ceva. Dar, până la urmă, dacă nu le vedea? Dacă erau două sau trei? Liandrin şi Rianna, Chesmal Emry şi Jeane Caide şi toate celelalte. Dacă erau toate unsprezece

împreună?

Încruntându-se la hartă, se sili să-şi descleşteze pumnii. După seara aceea, nu mai puteau aştepta. Dacă făpturile Umbrei fuseseră în stare să atace Stânca, dacă unul dintre Rătăciţi izbutise să apară, pe neaşteptate, în mijlocul lor, însemna că ea nu mai putea să dea înapoi în faţa temerilor. Trebuia să afle ce le rămânea de făcut. Trebuia să aibă şi altceva în afară de povestea neclară a lui Amico. Ceva. Dacă, măcar, ar fi putut şti unde se afla Mazrim Taim, în cuşca sa, în drum spre Tar Valon, sau dacă s-ar fi putut strecura în visele Supremei pentru a-i vorbi. Poate că astfel de lucruri erau cu putinţă pentru o Vestitoare, dar, chiar şi aşa, ea nu ştia cum. Tanchico era singura cale.

— Trebuie să mă duc singură, Aviendha, n-am de ales.

Glasul cu care vorbise i se păruse sigur şi liniştit, dar Elayne o mângâie pe umăr. Egwene nu înţelegea de ce se uita cu atâta atenţie la hartă. O învăţase deja pe dinafară, ştia cum este aşezată fiecare clădire faţă de celelalte. Ce exista în lume se regăsea şi în Tel'aran'rhiod – ba, uneori, acolo erau şi mai multe decât aici. Îşi alesese deja locul unde voia să ajungă. Răsfoi cartea până ce ajunse la singura gravură care înfăţişa ceva dinăuntrul unei clădiri de pe hartă, adică Palatul Panarhului. Nu i-ar fi folosit la nimic să se trezească într-o încăpere, fără să ştie în ce clădire din oraş era aceasta. Oricum, era cu putinţă să nu afle nimic folositor. Alungă, însă, gândul. Trebuia să fie încrezătoare.

Gravura îi arăta o încăpere mare, cu tavanul înalt. Stâlpi înalţi cam până la brâul unui om, între care spânzura o frânghie, îi împiedica pe privitori să se apropie prea mult de lucrurile aşezate pe postamente sau în vitrine deschise, pe lângă pereţi. Cele mai multe nu se vedeau bine, însă ceea ce se afla în capătul îndepărtat, da. Artistul se străduise să înfăţişeze cât mai limpede scheletul uriaş care stătea acolo, ca şi cum restul făpturii ar fi dispărut chiar în clipa aceea. Avea patru picioare groase, dar altminteri nu semăna cu nici un animal pe care-l văzuse Egwene vreodată. Mai întâi pentru că era foarte mare, cel puţin de două ori mai înalt ca ea. Capul rotund, aşezat jos, pe nişte omoplaţi ca de taur, părea

îndeajuns de lat pentru ca un copil să poată pătrunde înăuntru şi, din gravură, părea să aibă patru găvane pentru ochi. Datorită scheletului – ce-o fi fost el, căci Eurian Romavni, chiar dacă ştiuse, nu spusese nimic în carte – încăperea se deosebea de toate celelalte.

— Ce e Panarhul, până la urmă? întrebă Egwene, lăsând cartea la o parte, după ce se uitase de zeci de ori la gravură. Scriitorii ăştia nu explică nimic.

— Panarhul din Tanchico are la fel de multă putere ca un rege, turui Elayne. Dar acum este vorba de o femeie. Însărcinarea ei este să strângă dările, vămile şi tributurile, iar misiunea regelui este să cheltuie banii într-un chip cât mai înţelept. Ea stăpâneşte Straja Oraşului şi tribunalele, în afară de înalta Curte care este a regelui. Armata, fireşte, e tot a lui, în afară de Legiunea Panarhului, care…

— De fapt, nu prea mă interesează, oftă Egwene; o spusese doar aşa ca să mai amâne vreme de câteva clipe ceea ce-avea de făcut.

Lumânarea ardea, arătându-i că irosea clipe preţioase. Ştia cum să iasă din vis când voia, cum să se trezească, dar timpul trecea altfel în Lumea Viselor şi era uşor să te zăpăceşti.

— De îndată ce ajunge la semn, zise ea, iar Elayne şi Nynaeve încuviinţară în şoaptă.

Lăsându-şi capul pe pernele moi, la început nu făcu decât să privească lung tavanul, pictat în albastru precum cerul, cu norişori şi cu vrăbiuţe în zbor, dar fără să-l vadă. În ultima vreme, visase aproape numai lucruri rele. Despre Rand, fireşte. Rand, înalt ca un munte, mergând prin felurite oraşe, sfărâmând clădirile sub picioare, în vreme ce oamenii mici ca nişte furnici fugeau urlând din calea lui. Rand în lanţuri, urlând el însuşi. Rand clădind un zid, cu el pe o parte, iar pe cealaltă ea şi Elayne şi alţii pe care nu-i vedea bine. „Trebuie, spunea el, adunând pietroaiele. De-acum nu mă mai puteţi opri.” Dar coşmarurile nu erau numai despre el. Visase şi Aieli care se luptau şi se ucideau între ei, sau îşi aruncau armele şi fugeau de parcă îşi pierduseră minţile. Îl visase pe Mat, care se lupta cu o femeie Seanchan care-l legase cu o lesă

nevăzută, sau un lup – despre care era convinsă că era Perrin – luptându-se cu un bărbat al cărui chip se tot schimba, pe Galad care se înfăşură într-un veşmânt alb ca un linţoliu, pe Gawyn cu priviri îndurerate şi pline de ură, pe mama ei, plângând. Acestea erau visele vii, cele despre care ştia că însemnau ceva. Erau îngrozitoare şi de neînţeles. Cum să creadă că avea să găsească ceva folositor în Tel'aran'rhiod? Dar nu avea de ales. Dacă nu încerca, rămâneau cu toatele în întuneric, şi asta nu se putea.

În ciuda neliniştii, nu-i veni greu să adoarmă – era istovită. Nu trebuia decât să închidă ochii şi să răsufle adânc. Îşi fixă în minte încăperea din Palatul Panarhului şi scheletul uriaş. Răsufla adânc, liniştit. Îşi amintea ce simţea când folosea inelul, cum păşea în Tel'aran'rhiod. Răsufla adânc, liniştit.

Egwene făcu un pas înapoi, gâfâind şi ducându-şi mâna la gât. Văzut atât de aproape, scheletul părea chiar mai mare decât crezuse; oasele erau albite, uscate şi fără luciu. Stătea chiar în faţa lui, dincolo de funia care îl împrejmuia. O funie albă, groasă cât încheietura ei şi pesemne din mătase. Nu se îndoia deloc că ăsta era Tel'aran'rhiod. Amănuntele se vedeau la fel de bine ca în realitate, chiar şi pentru lucrurile pe care de-abia le zărea cu coada ochiului. Ştia unde se află din faptul că-şi dădea seama cât era locul acesta de deosebit faţă de un vis obişnuit. Pe lângă asta, mai şi părea… aşa cum trebuie.

Se întinse spre *saidar.* O crestătură la deget dobândită în Lumea Viselor avea să fie acolo şi când se trezea, iar dacă era lovită de moarte cu Puterea, ori chiar cu o sabie sau un ciomag, n-avea să se mai trezească defel. N-avea de gând să se lase neapărată, nici pentru o clipă.

În loc de cămaşă de noapte, acum purta ceva care semăna mult cu veşmintele de Aiel ale Aviendhei, dar din mătase roşie brodată cu fir de aur; până şi încălţările moi, înşiretate până la genunchi, erau din piele roşie, atât de fină c-ar fi fost bună de făcut mănuşi din ea, iar şireturile erau aurite. Râse încet de ea însăşi. În Tel'aran'rhiod, hainele era aşa cum voiai tu să fie. Pesemne că o jumătate din mintea ei

voia să fie gata să se mişte repede, iar cealaltă voia să fie gata de mers la bal. Nu se putea aşa. Roşul dispăru, înlocuit de nuanţe de gri şi brun – surtucul, pantalonii şi încălţările deveniră întocmai cu cele ale Fecioarelor Lăncii. Nici aşa nu se putea, nu într-un oraş. Pe neaşteptate, se pomeni într-o rochie întocmai cu cele purtate mereu de Faile, neagră, cu fuste strâmte şi despicate, mâneci lungi şi un corsaj înalt şi comod. „E o prostie să-mi fac griji din pricina asta. Doar n-o să mă vadă nimeni, decât dacă visează, şi rareori se întâmplă ca visele obişnuite să ajungă aici. N-ar conta nici dacă aş fi dezbrăcată.”

Pentru o clipă, chiar fu dezbrăcată. Se îmbujoră, ruşinată; până să-şi aducă înapoi rochia neagră, nu apăru nimeni s-o vadă goală ca în baie, dar ar face bine să ţină seama că gândurile răzleţe puteau să schimbe lucrurile pe aici, mai ales dacă îmbrăţişaseşi Puterea. Elayne şi Nynaeve credeau că ştie atât de multe! Ştia ea câteva din legile Lumii Viselor, dar ştia şi că mai sunt o sută, o mie, pe care nu le cunoştea deloc. Cumva, trebuia să le înveţe, dacă era să fie prima Vestitoare-n vise din Turn, de la Corianin încoace.

Se uită mai de aproape la craniul uriaş. Trăise într-un sat, la ţară, şi ştia cum arată oasele de animal. Nu erau totuşi patru orbite. Două din ele păreau de fapt să fie găuri pentru un fel de colţi, aşezaţi de-o parte şi de alta a locului unde fusese nasul. Vreun fel de mistreţ cumplit, pesemne, deşi nu semăna deloc cu craniile de porc pe care le văzuse ea. Simţea totuşi că e vechi – foarte, foarte vechi.

Aici, putea să simtă lucruri ca astea, dacă atingea Puterea. Fireşte, simţurile îi erau, ca de obicei, mai ascuţite. Simţea crăpăturile mititele din basoreliefurile de ghips poleit care acopereau tavanul, la cincizeci de picioare deasupra ei, sau lustrul neted de pe pardoseală. Şi în piatra albă a pardoselii se întindeau crăpături foarte fine, care nici nu se vedeau cu ochiul liber.

Încăperea era imensă, pesemne lungă de vreo două sute de paşi şi lată cel puţin pe jumătate, cu şiruri de coloane albe şi subţiri, şi cu funia albă întinsă de jur împrejur, mai puţin unde erau porţile cu câte două arce ascuţite. În mijloc, alte

funii împrejmuiau mai multe vitrine şi suporturi de lemn, pe care fuseseră aşezate alte lucruri pentru a fi privite. Sus, chiar sub tavan, pereţii erau străpunşi de un model complicat de sculpturi delicate, care lăsau să intre multă lumină. Părea că se visase într-un Tanchico unde era zi.

„O suită uimitoare de obiecte din Vârste de mult trecute, din Vârsta Legendelor şi din Vârstele de dinainte, spre a fi văzută de toţi, chiar şi oameni de rând, trei zile pe lună şi de sărbători”, aşa scrisese Eurian Romavni. Descrisese cu vorbe avântate cele şase nepreţuite figurine din cuendillar, aşezate într-o vitrină cu geam, în mijlocul peretelui şi păzite mereu de patru dintre gărzile personale ale Domniţei Panarh, atunci când li se dădea voie oamenilor să intre. Autorul mai umpluse şi vreo două pagini despre oasele dihăniilor de poveste, „pe care ochii omului nu le-au privit niciodată vii”. Egwene vedea câteva astfel de oase. Într-o parte a încăperii se afla scheletul a ceva ce semăna puţin cu un urs, dacă urşii ar fi avut câte doi colţi lungi de-un cot; de partea cealaltă erau oasele unui fel de lighioană zveltă, cu patru picioare şi un gât atât de lung, încât craniul ajungea pe la jumătatea încăperii, în înălţime. Mai erau şi altele, la fel de neînchipuite, răspândite de-a lungul pereţilor. Pe toate le simţea atât de vechi, că, pe lângă ele, Stânca din Tear părea că nici nu fusese vreodată înălţată. Trecând pe sub opritoarea de funie, o luă încet prin încăpere, privind în jurul ei cu mirare.

O statuetă mâncată de vreme – de forma unei femei, pesemne goale şi înfăşurate doar în părul care-i ajungea până la glezne – nu părea, la prima vedere, altfel decât celelalte cu care împărţea aceeaşi vitrină. Nici una nu era cu mult mai mare decât palma lui Egwene. Dar statueta asta o făcea să simtă o căldură plăcută pe care o recunoştea. Era un angreal, fără îndoială; se întrebă cum de nu izbutise Turnul să-l ia de la Domniţa Panarh. Se înfioră în faţa unei salbe frumos îmbinate şi a două brăţări de metal negru, mat, aşezate singure pe o poliţă – simţea că de ele se leagă întunecime şi durere, durere veche, veche şi crâncenă. Într-o altă vitrină se găsea un obiect argintiu, ca o stea cu trei colţuri înăuntrul unui cerc, făcut dintr-un material pe care nu-l cunoştea; era mai moale

decât metalul, zgâriat şi scobit cu dalta, dar mai vechi chiar decât oricare din oasele străvechi. Simţea mândrie şi înfumurare de la zece paşi.

Unul din obiecte părea totuşi cunoscut, deşi n-ar fi ştiut de unde să-l ia. Vârâtă într-un colţ al unei vitrine, de parcă cel care-o pusese acolo n-ar fi ştiut bine dacă merită sau nu să stea la vedere, era jumătatea de sus a unei statuete cioplite într-o piatră albă, strălucitoare: o femeie ţinând sus în palmă o sferă de cristal, cu chipul liniştit, demn şi plin de înţelepciune şi autoritate. Dacă ar fi fost întreagă, ar fi avut pesemne un picior înălţime. Dar de ce i se părea atât de cunoscută? Aproape că o striga pe Egwene să vină şi s-o ridice.

Înainte ca degetele să i se strângă în jurul statuetei sparte, Egwene nici nu-şi dăduse seama că sărise peste funie. „Ce prostie, mai ales că nici nu ştiu ce e”, gândi ea, dar deja era prea târziu.

De îndată ce o apucă, Puterea se scurse năvalnic înăuntrul ei, apoi în jumătatea de statuetă şi înapoi în ea, în statuetă şi înapoi, înainte şi înapoi. Din sfera de cristal izbucneau în răstimpuri străfulgerări aprinse şi, de fiecare dată, lui Egwene i se înfigeau ace în creier. Suspinând adânc din pricina chinului cumplit, îi dădu drumul şi-şi duse amândouă mâinile la cap.

Sfera de cristal se făcu ţăndări când statueta se izbi de pardoseală şi se sparse, iar acele dispărură, lăsând în urmă doar amintirea ştearsă a durerii şi o greaţă care o făcu să se clatine pe picioare. Îşi ţinu ochii strâns închişi, ca să nu vadă încăperea învârtindu-se. Pesemne că statueta era un ter'angreal; dar atunci, de ce o duruse atât de tare, când de-abia o atinsese? Poate pentru că era spartă; poate că, aşa spartă, nu mai era în stare să facă ceea ce ar fi trebuit. Egwene nici nu voia să se gândească pentru ce o fi fost făcută – era primejdios să cercetezi ter'angreale. Acum cel puţin trebuie să fi fost prea spartă ca să mai fie primejdioasă. Cel puţin aici. „Oare de ce mă chema?”

Greaţa dispăru şi Egwene deschise ochii. Statueta era înapoi pe raft, la fel de întreagă cum fusese când o văzuse

pentru prima oară. În Tel'aran'rhiod se întâmplau lucruri ciudate, dar aşa ceva era chiar mai ciudat decât şi-ar fi dorit ea să vadă. Şi nu pentru asta venise. Mai întâi, trebuia să găsească ieşirea din Palatul Domniţei Panarh. Trecând înapoi peste funie, se grăbi să iasă din încăpere, străduindu-se să n-o ia la fugă.

Nu era nici ţipenie în palat. Cel puţin, nici ţipenie de om. Nişte peşti înotau în fântâni întinse, care împroşcau vesele apă în curţile înconjurate de porticuri şi terase cu paravane de piatră atent sculptată, ca o dantelă. Pe apă pluteau nuferi, cu flori albe, mari cât nişte farfurii. În Lumea Viselor, fiecare loc era aşa cum era şi în aşa-zisa lume reală. Mai puţin oamenii. În coridor erau lămpi migălos făurite, de aur, cu fitilele neaprinse, dar ea simţea mirosul uleiului parfumat din ele. Picioarele ei nu ridicau nici un fir de praf din covoarele viu colorate, care, fără îndoială, nu era niciodată bătute, cel puţin nu aici.

La un moment dat, văzu totuşi un om mergând înaintea ei, un bărbat cu cămaşă de zale şi cu platoşă poleită şi împodobită, care îşi ducea sub braţ coiful auriu, ascuţit, cu pene albe de egretă în vârf.

— Aeldra? strigă el, zâmbind. Aeldra, vino şi uită-te la mine! Mi se zice Seniorul Căpitan al Legiunii Domniţei Panarh. Aeldra? Mai făcu un pas, încă strigând, apoi dispăru. Nu era Vestitor-în vise. Nici măcar nu folosise vreun *ter'angreal*, ca inelul ei de piatră sau discul lui Amico. Doar un om al cărui vis atinsese un loc de care el n-avea habar, cu primejdii pe care nu le ştia. Oamenii care mureau pe neaşteptate în somn pătrunseseră în vis în Tel'aran'rhiod şi muriseră, de fapt, acolo. Acum, bărbatul pe care îl văzuse era departe de Lumea Viselor, înapoi într-un vis ca toate visele.

Înapoi în Tear, lumânarea ardea în continuare, mistuindu-se. Tot aşa i se isprăvea şi ei vremea pe care o putea petrece în Tel'aran'rhiod.

Grăbi pasul şi ajunse la uşile înalte, sculptate, care se deschideau spre nişte trepte largi şi albe şi dădeau într-o piaţetă imensă şi pustie. În orice parte se uita, vedea oraşul Tanchico întinzându-se peste coline abrupte; rânduri întregi

de clădiri albe, cocoţate parcă unele peste altele, sclipeau toate în bătaia soarelui, cu sute de turnuleţe şi aproape la fel de multe cupole, unele chiar poleite. Cercul Domniţei Panarh, un zid rotund de piatră albă, se vedea foarte bine, puţin mai la vale, la nici jumătate de milă depărtare de palat. Palatul Domniţei Panarh se înălţa pe coama uneia dintre cele mai semeţe coline. Unde stătea ea, la capătul scărilor, era îndeajuns de sus şi putea să zărească, spre apus, scânteierea apei – intrânduri care o despărţeau de celelalte coline pe care era întins oraşul. Tanchico era mai mare decât Tear, poate chiar mai mare decât Caemlyn.

Avea o întindere atât de vastă unde să caute, şi nici măcar nu ştia ce caută. Ceva care să însemne că Ajah Neagră erau aici sau care să-i arate vreo primejdie pentru Rand, dacă exista vreuna. De-ar fi fost o adevărată Vestitoare-n vise, instruită cum să-şi mânuiască înzestrarea, ar fi ştiut fără îndoială după ce să se uite şi cum să tălmăcească ceea ce vedea. Dar nu mai rămăsese nimeni care s-o poată învăţa. Înţeleptele Aielilor se presupunea că ştiau să tâlcuiască visele. Dar Aviendha nu voise nici în ruptul capului să le vorbească despre Înţelepte, aşa că Egwene nu mai întrebase despre asta pe nimeni dintre Aieli. Pesemne că o Înţeleaptă ar fi putut s-o îndrume. Asta dacă ar fi avut cum să găsească vreuna.

Făcu un pas spre piaţetă şi, dintr-odată, se pomeni altundeva, în jurul ei se înălţau colţuri măreţe de stâncă; arşiţa îi sorbea până şi umezeala din răsuflare. Soarele îi trecea de-a dreptul prin rochie şi părea să o coacă, iar adierea care îi sufla în faţă părea să vină dintr-un cuptor. Câţiva copaci piperniciţi se iţeau din loc în loc, într-o privelişte din care lipsea aproape orice altă plantă, mai puţin câteva palme de ierburi uscate şi buruieni cu ghimpi, pe care nu le cunoştea. Dar leul îl recunoscu, deşi nu văzuse nici unul în carne şi oase. Stătea întins într-o crăpătură din peretele de stâncă, la nici douăzeci pe paşi şi dădea leneş din coada terminată cu un smoc negru, uitându-se nu la ea, ci la ceva la vreo sută de paşi depărtare. Un mistreţ mare, acoperit cu păr aspru, fornăia şi scormonea cu râtul la rădăcina unui tufiş plin

de spini, fără s-o vadă pe femeia Aiel care se apropia pe furiş de el, gata-gata să arunce lancea pe care o ţinea în mână. Era înveştmântată ca Aielii din Stâncă şi avea *shoufa* în jurul capului, dar chipul nu îi era acoperit.

„Pustia, gândi Egwene, nevenindu-i să creadă. Am făcut un salt până în Pustia Aielilor! Când am să mă-nvăţ minte să am grijă la ce mă gândesc aici?”

Femeia Aiel încremeni. Acum avea privirea îndreptată spre Egwene, nu spre mistreţ. Asta dacă mistreţ era – animalul nu prea arăta aşa cum ar fi trebuit.

Egwene era sigură că femeia nu e Înţeleaptă. Înţeleptele nu purtau veşminte ca ale Fecioarelor Lăncii, căci, din câte ştia Egwene, o Fecioară trebuia să „părăsească lancea” dacă voia să devină Înţeleaptă. Pesemne că aceea din faţa ei era doar o femeie Aiel care se visase în Tel’aran’rhiod, ca şi insul din palat. Şi el ar fi văzut-o dacă şi-ar fi întors numai capul spre ea. Egwene închise ochii şi se concentră pe singurul lucru din Tanchico pe care-l avea limpede în minte: straşnicul schelet din încăperea cea mare.

Când deschise ochii, avea în faţă oasele uriaşe. Abia acum văzu că fuseseră legate între ele cu sârmă. Isteaţă treabă – sârmele nu se vedeau aproape deloc. Jumătatea de statuetă, cea cu sfera de cristal, era încă la locul ei, pe raft. Nu se mai apropie de ea, tot aşa cum se ţinu departe de salba neagră şi de brăţările care te făceau să simţi atâta durere şi suferinţă. Angrealul, femeia de piatră, o ispitea. „Ce-ai de gând să faci cu el? Lumină, doar ai venit aici să te uiţi, să cauţi! Atât şi nimic mai mult. Dă-i-nainte, femeie!”

De data asta îşi găsi iute drumul până în piaţetă. Aici, vremea se scurgea altfel; Elayne şi Nynaeve ar putea s-o trezească din clipă în clipă, iar ea nici nu începuse încă. Nu mai avea nici o clipă de pierdut. De-acum înainte, trebuia să fie cu băgare de seamă la ce se gândea. Nu mai trebuia să se gândească deloc la Înţelepte. Până şi dojana făcu totul să se clatine puţin în jurul ei. „Concentrează-te pe ce faci!” îşi zise ea cu hotărâre.

Porni prin oraşul pustiu, mergând repede, aproape luând-o la fugă. Străzile întortocheate, pavate cu piatră, se unduiau în

sus şi-n jos, luând-o în toate părţile; toate erau pustii, în afară de porumbeii cu pene verzi pe spate şi de pescăruşii cenuşii-deschis, care îşi luau zborul fâlfâind puternic din aripi când se apropia de ei. De ce erau pe aici păsări, dar oameni nu? Prin aer mai bâzâiau şi muşte, iar pe jos vedea gândaci de bucătărie şi alte astfel de gângănii fugind prin umbră. O haită de câini sfrijiţi, cu blana de toate culorile, ţopăiau de cealaltă parte a străzii. De ce câini?

Se adună şi se gândi iar la pricina pentru care venise aici. Oare cum ar fi arătat o mărturie că Ajah Neagră se afla prin preajmă? Sau că exista vreo primejdie pentru Rand? Cele mai multe din clădirile albe erau văruite, dar tencuiala era crăpată şi cojită, dând la iveală lemnul decolorat sau cărămizile de un brun-deschis de dedesubt. Numai turnurile şi clădirile mai mari – palate, după câte i se părea ei – erau de piatră, chiar dacă toate erau albe. Dar până şi piatra, în cea mai mare parte, era brăzdată de mici crăpături, prea fine ca să poată fi zărite cu ochiul liber, dar pe care ea le simţea cu Puterea din ea, întinzându-se ca o pânză de păianjen prin zidurile cupolelor şi turnurilor. Pesemne că asta însemna ceva. Pesemne că însemna că locuitorii din Tanchico nu se îngrijeau de oraşul lor. Asta sau orice altceva.

Tresări când un bărbat căzu din cer în faţa ei, ţipând. Abia avu timp să bage de seamă nişte pantaloni largi, albi, şi o mustaţă groasă acoperită de un văl străveziu, că omul şi dispăru, la doar un pas deasupra pământului. Dacă s-ar fi ciocnit de pavaj, aici în Tel'aran'rhiod, ar fi fost găsit mort în pat.

„Pesemne că nici el n-avea de-a face cu toate astea mai mult decât gândacii", îşi zise Egwene.

Poate era ceva înăuntrul clădirilor. Erau slabe şanse, dar ea era îndeajuns de disperată încât să se agaţe de orice nădejde, oricât de nebunească. Aproape de orice nădejde. Vreme. Câtă vreme îi mai rămăsese? începu să fugă de la o uşă la alta, vârându-şi capul în prăvălii şi hanuri şi case.

În sălile mari ale câte unui han, mesele şi băncile era frumos rânduite, ca şi farfuriile şi halbele de cositor, care luceau mat de pe rafturile lor. Prăvăliile erau la fel de

ordonate de parcă vânzătorul abia deschisese dimineaţa, dar, dacă taraba unui croitor avea multe pânzeturi sau tejgheaua unui neguţător de cuţite şi foarfeci era plină, în prăvălia măcelarului cârligele atârnau goale, iar pe rafturi nu era nimic. Dacă dădea cu degetul, nu găsea nicăieri praf; până şi mama ei ar fi fost mulţumită de curăţenie.

Pe străduţele mai înguste erau case, clădiri mici şi simple, văruite, cu acoperişuri plate şi cu ferestre ce nu dădeau în stradă; în toate ar fi putut chiar atunci să intre membrii familiei şi să se aşeze pe băncuţe, în faţa vetrei reci sau în jurul mesei înguste cu picioare cioplite, unde era pusă la loc de cinste strachina sau tava cea mai bună a vreunei gospodine. În cuiere erau agăţate haine, din tavan atârnau vase, iar pe mese zăceau unelte, aşteptând.

Având o bănuială, se întoarse deodată vreo zece paşi, doar ca să vadă, şi aruncă încă o privire în ceea ce, în lumea reală, era casa vreunei femei. Era aproape aşa cum fusese. Aproape. Strachina roşie, vărgată, care fusese pe masă, era acum o vază albastră, înaltă; una din băncuţe, care înainte fusese lângă vatră, cu un ham rupt şi unelte de reparat, stătea acum după uşă, cu un coş de cusut şi o rochie brodată de copil.

„De ce s-a schimbat?! Dar, de fapt, de ce-ar fi rămas la fel? Lumină, nu ştiu nimic!”

Peste drum era un grajd, cu pereţii albi pe care se vedeau din loc în loc porţiuni de cărămidă, acolo de unde căzuse tencuiala. Se grăbi înspre el şi deschise o uşă. Pe jos, pe pământ, erau aşternute paie, ca în toate grajdurile pe care le mai văzuse, numai că boxele erau goale. Nici urmă de cai. De ce? Fâşâi ceva prin paie, şi Egwene îşi dădu seama că grajdul nu era chiar atât de gol. Şobolani. Zeci de şobolani, care se holbau la ea obraznic, încercând să-i găsească mirosul în aer. Nu fugi nici unul dintre ei, şi nici nu se speriară; se purtau de parcă ar fi avut mai mult drept să fie acolo decât ea. Făcu un pas înapoi fără să vrea. „Porumbei, pescăruși şi câini, muşte şi şobolani. Poate că o Înţeleaptă ar şti care e pricina.”

Nici nu-şi terminase gândul, că se şi pomeni înapoi în Pustie.

Se prăvăli pe spate, ţipând, în timp ce fiinţa păroasă ce semăna cu un porc mistreţ alerga mâncând pământul, direct spre ea, mare cât un ponei. Sări sprinten peste ea, iar Egwene observă că nu era un porc – botul îi era prea ascuţit şi plin de colţi, şi la fiecare labă avea câte patru degete. Gândi asta liniştită, dar se cutremură când dihania galopă mai departe printre stânci. Era îndeajuns de mare încât s-o fi călcat în picioare, rupându-i oasele sau chiar mai rău; pesemne că ar fi putut-o spinteca şi sfâşia la fel de bine ca un lup, cu colţii pe care-i avea. S-ar fi deşteptat cu toate rănile. Asta, dacă s-ar mai fi trezit măcar.

Stânca pe care zăcea era fierbinte ca o plită încinsă. Se ridică greoi, mânioasă pe ea însăşi. Dacă nu era în stare să aibă grijă la ce face, n-avea să înfăptuiască nimic. În Tanchico ar fi trebuit să se afle; pe asta trebuia să se concentreze. Pe nimic altceva.

Renunţă să-şi mai scuture nisipul de pe rochie când băgă de seamă că o femeie Aiel o privea cu nişte ochi albaştri pătrunzători, de la o depărtare de zece paşi. Femeia era de-o seamă cu Aviendha, deci nu mai în vârstă decât ea însăşi, dar şuviţele care îi ieşeau de sub *shoufa* erau atât de deschise la culoare, că păreau aproape albe. Ţinea în mână o lance pe care era gata s-o arunce, iar de la depărtarea asta n-avea cum să nu nimerească.

Se spunea că Aielii se poartă mai mult decât sever cu cei care intră în Pustie fără să li se dea voie. Egwene ştia că ar fi putut să învăluie femeia în Aer, cu lance cu tot, şi să o ţină bine, dar oare ar fi rezistat undele destul atunci când începea ea să dispară de acolo? Sau aveau doar s-o înfurie pe femeie atâta cât să-şi arunce lancea de cum era în stare, poate chiar înainte ca Egwene să fi dispărut de tot? Tare bine-ar mai fi să se întoarcă în Tanchico străpunsă de o lance a Aielilor! Dacă ar lega undele astfel încât să ţină şi după plecarea ei, femeia ar rămâne prinsă în Tel’aran’rhiod până s-ar fi rupt ţesătura de unde, şi ar fi neajutorată în caz că s-ar întoarce leul sau dihania cu chip de mistreţ.

Nu. Nu trebuia decât ca femeia să lase lancea în jos, doar atât cât să nu-i mai fie frică să închidă ochii şi să se întoarcă

în Tanchico. Înapoi la ce ar fi trebuit să facă. Nu mai avea vreme să se vânture de colo-colo, purtată de imaginaţie. Nu ştia prea bine dacă cineva care apăruse numai din întâmplare în Lumea Viselor putea s-o rănească la fel de grav ca restul lucrurilor de aici, dar nu avea de gând să afle, atâta vreme cât era ameninţată de ascuţişul unei lănci de-a Aielilor. Pesemne că femeia avea să dispară în câteva clipe. Îi trebuia ceva care s-o tulbure puţin până atunci.

Era lesne să-şi schimbe hainele; odată cu gândul, veşmintele lui Egwene se prefăcură în aceleaşi nuanţe de brun şi cenuşiu ca ale femeii.

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău, spuse Egwene, izbutind să pară foarte liniştită.

Femeia nu-şi lăsă în jos lancea. Ba mai mult, se încruntă şi zise:

— N-ai dreptul să porţi cadin'sor, fetiţo!

Şi Egwene se pomeni în pielea goală, cu soarele bătând-o în creştet şi cu pământul fierbinte pârlindu-i tălpile.

În prima clipă rămase cu gura căscată de uimire, ţopăind de pe un picior pe altul. Nu crezuse că se putea să schimbi ceva la obiectele sau fiinţele întâlnite aici. Erau atâtea posibilităţi şi atâtea reguli pe care nu le ştia! Se grăbi să se îmbrace cu gândul înapoi în încălţări zdravene şi în rochia neagră cu fuste strâmte, despicate; de asemenea, făcu să dispară veşmintele femeii Aiel. Trebuise să se folosească de *saidar* să facă asta – pesemne că femeia se concentra să o ţină pe Egwene dezbrăcată. Avea o undă pregătită, să înşface lancea, în caz că femeia dădea să o arunce.

De data asta, cea uimită fu femeia Aiel. Lăsă şi lancea să-i cadă, iar Egwene profită de această clipă: închise ochii şi se întoarse în Tanchico, înapoi la scheletul uriaş de mistreţ. Sau de ce-o fi fost. Nici nu se mai uită la el. Deja se cam săturase de lucruri care arată a mistreţi, dar nu erau. „Cum o fi izbutit să facă aşa ceva? Nu! E de mirare cum şi de ce mă tot rătăcesc de la calea mea. De data asta o să ţin drumul drept."

Şovăi totuşi. Chiar în clipa când închisese ochii, i se păruse că vede o altă femeie, în afară de femeia Aiel, una care le privea pe amândouă. O femeie cu păr auriu, ţinând în

mână un arc de argint. „Te laşi purtată de închipuiri nebuneşti. Ai ascultat prea multe dintre poveştile lui Thom Merrilin.” Birgitte era moartă de mult; n-avea cum să se întoarcă până n-o chema Cornul lui Vaiere înapoi din mormânt. Morţii, chiar şi eroii de legendă, n-aveau cum să se viseze în Tel’aran’rhiod.

Dar nu şovăi decât o clipă. O luă la goană spre piaţetă, lăsând la o parte îndoielile zadarnice. Oare câtă vreme îi mai rămăsese? Avea un oraş întreg de scotocit, timpul se scurgea, iar ea nu aflase nimic de când venise. Măcar de-ar fi avut habar după ce să se uite! Sau unde să se uite. Aici, în Lumea Viselor, fuga nu părea s-o obosească, dar oricât de iute ar fi alergat, n-avea cum să străbată întregul oraş înainte să fie trezită de Elayne şi Nynaeve. Nu voia să fie silită să se întoarcă.

Deodată, în mijlocul stolului de porumbei care se adunaseră în piaţetă, apăru o femeie. Avea rochia de un verde pal, subţire şi îndeajuns de strâmtă încât i-ar fi plăcut şi lui Berelain; părul negru şi-l purta în zeci de cosiţe subţiri împletite, iar faţa îi era acoperită de un văl transparent, aşa cum avusese şi bărbatul de mai înainte. Porumbeii îşi luară zborul, şi la fel făcu şi femeia – se ridică, plutind, până pe cel mai apropiat acoperiş, apoi dispăru.

Egwene zâmbi. Întotdeauna visase să zboare ca o pasăre, iar acum era într-un vis, la urma urmelor. Săltă în aer, şi o luă tot mai sus, înspre acoperişuri. Se clătină puţin, gândindu-se cât era de caraghios – Să-şi ia zborul? Oamenii nu zboară! – apoi îşi găsi echilibrul, silindu-se să aibă încredere. Zbura, atâta tot. Ăsta era un vis, iar ea zbura. Vântul îi bătea în faţă, iar ei îi venea să râdă.

Se uită în treacăt peste Cercul Domniţei Panarh – de la zidurile înalte şi până jos, la întinderea de nisip bătătorit din mijloc, se întindeau rânduri-rânduri de bănci, aşezate înclinat. Şi le închipui pline de oameni care se uitau la un spectacol de artificii ţinut chiar de Breasla Artificierilor. Acasă, artificiile erau o desfătare rară. Îşi aducea aminte de cele câteva ori când avuseseră artificii şi în Emond’s Field, iar oamenii mari fuseseră la fel de emoţionaţi ca şi copiii.

Pluti pe deasupra acoperişurilor ca un şoim, trecând peste palate şi conace, locuinţe sărăcăcioase şi prăvălii, depozite şi grajduri. Alunecă în zbor pe lângă cupole terminate cu vârfuri aurite şi morişti de vânt din bronz, pe lângă turnuri cu balcoane de piatră dantelată. În curţi aşteptau mai multe căleşti şi căruţe. Porturile măreţe erau pline de vase, la fel ca intrândurile de apă dintre micile peninsule care formau oraşul – la docuri stătea barcă lângă barcă. Totul părea dărăpănat şi neîngrijit, de la şarete până la corăbii, dar nimic din toate acestea nu o ducea cu gândul la Ajah cea Neagră. Cel puţin atât pe cât i se părea ei.

Se gândi să şi-o închipuie pe Liandrin, – doar ştia prea bine cum arată chipul acela de păpuşă, cu o mulţime de cosiţe de culoarea mierii, cu ochii căprui plini de îngâmfare şi rânjetul de pe gura ca un boboc de trandafir – să se gândească la ea nădăjduind să fie atrasă spre locul unde se afla sora Neagră. Dar, dacă ar fi mers, ar fi putut da peste Liandrin chiar aici, în Tel'aran'rhiod, şi poate şi peste altele. Nu era pregătită pentru aşa ceva.

Îi veni în minte că, dacă vreuna din femeile din Ajah Neagră se întâmpla să fie în Tanchico, în acest Tanchico din Lumea Viselor, atunci nu făcea decât să se fâțâie pe sub nasul lor. Oricine s-ar fi uitat pe cer ar fi zărit o femeie zburând, una care nu dispărea după câteva clipe. I se împletici puţin zborul, şi coborî până la nivelul acoperişurilor, plutind de-a lungul străzilor mai încet ca până atunci, dar tot mai iute decât ar fi putut galopa un cal. Se putea să ajungă chiar la ele, în goana ei, dar n-avea să se oprească şi să le aştepte.

„Neghioabă!" se răsti ea cu mânie la sine însăşi. „Neghioabă! Acum ar putea să ştie că sunt aici. Poate că deja îmi întind o cursă." Se gândi dacă să iasă din vis şi să se întoarcă în patul ei din Tear – dar încă nu aflase nimic. Dacă era ceva de aflat.

Dintr-odată, în faţa ei, pe stradă, îşi făcu apariţia o femeie înaltă, subţire, într-o fustă cafenie, înfoiată, şi o bluză albă şi largă, cu un şal cafeniu pe umeri şi o eşarfă în jurul frunţii, ca să-i ţină părul alb care i se revărsa până la brâu. În ciuda hainelor simple, purta o mulţime de coliere şi brăţări de aur,

de fildeş, sau de aur şi fildeş împreună. Cu mâinile în şold, se uita ţintă la Egwene, încruntându-se.

„Altă nepricepută care s-a visat unde n-are ce căuta şi nu-i vine să creadă ce vede”, se gândi Egwene. Ştia cum arată fiecare din femeile care fugiseră din Turn cu Liandrin, iar aceasta nu semăna cu nici una. Dar femeia nu mai dispăru; rămase acolo, în vreme ce Egwene se apropie iute de ea. „De ce nu dispare? De ce…? Ah, Lumină! Ea chiar…” Apucă la repezeală unde, să ţească un fulger, să o prindă pe femeie în Aer, bâjbâind în pripă.

— Coboară cu picioarele pe pământ, fetiţo! se răsti femeia la ea. Şi-aşa mi-ai dat destule bătăi de cap până să te găsesc, nu mai era nevoie şi să zbori ca te miri ce pasăre.

Egwene se opri brusc din zburat. Se izbi tare cu tălpile de pământ, şi se clătină. Glasul era al femeii Aiel, dar aceasta era o femeie mai bătrână. Nu chiar atât de bătrână cum i se păruse prima oară – de fapt, părea mult mai tânără decât o arăta părul alb –, dar, din pricina glasului şi a ochilor albaştri pătrunzători, era sigură că era vorba de aceeaşi femeie.

— Eşti… altfel, zise ea.

— Poţi să fii aşa cum vrei, aici. Femeia părea uşor ruşinată. Uneori îmi place să-mi aduc aminte… N-are a face. Din Turnul Alb eşti? Mult a mai trecut de când n-au mai avut nici o Vestitoare-n vise. Foarte mult. Eu sunt Amys, din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

— Eşti Înţeleaptă? Asta eşti! Şi cunoşti visele, cunoşti Tel’aran’rhiod! Poţi să… Mă numesc Egwene. Egwene al’Vere. Sunt… Răsuflă adânc; Amys nu părea omul pe care să-l minţi. Sunt Aes-Sedai. Din Ajah Verde.

Chipul lui Amys nu se schimbă deloc. Strânse doar puţin din pleoape, pesemne din pricină că nu prea îi vedea să creadă. Egwene nu arăta a fi destul de în vârstă ca să fie Aes-Sedai în toată puterea cuvântului. Dar nu spuse nimic.

— Mă gândeam, zise ea în loc de asta, să te las în pielea goală până ceri haine potrivite. Cum de-ai îndrăznit să te îmbraci în cadin’sor în felul ăla, de parcă ai fi fost…? M-ai luat prin surprindere când te-ai eliberat şi mai că mi-ai întors propria lance împotriva mea. Dar, cât oi fi tu de puternică,

încă eşti neînvăţată, nu-i aşa? Altfel nu te-ai fi ivit aşa, în mijlocul vânătorii mele, unde se vedea bine că nu voiseşi să ajungi. Şi ce-i cu zburatul ăsta? De-asta ai venit tu în Tel'aran'rhiod – chiar în Tel'aran'rhiod! – să te zgâieşti la oraşul ăsta, care-o fi el?

— E Tanchico, spuse Egwene cu glas stins. „Nu ştia asta." Dar atunci cum a urmărit-o pe ea Amys sau cum a izbutit s-o găsească? Era limpede că femeia ştia mult mai multe despre Lumea Viselor decât Egwene. Tu mă poţi ajuta. Încerc să găsesc nişte femei din Ajah Neagră, nişte Iscoade ale Celui Întunecat. Cred că aici sunt, iar dacă sunt, trebuie să le găsesc.

— Deci chiar există, până la urmă, şopti Amys. O Ajah din Gonacii Umbrei în Turnul Alb. Clătină din cap. Eşti ca o fată de-abia logodită cu lancea, care-şi închipuie că de-acum poate să se ia la trântă cu bărbaţii şi să sară munţii. Pentru ea, asta se lasă cu câteva vânătăi şi o lecţie folositoare de smerenie. Pentru tine, s-ar putea să se lase cu moartea. Amys aruncă o privire spre clădirile albe din jur şi se strâmbă. Tanchico? în... Tarabon? Oraşul ăsta e pe moarte, se devorează singur. E o întunecime aici, un rău. Mai rău decât poate fi făcut de mâna omului. Sau de mâna vreunei femei. Se uită ţintă la Egwene. Nu-l vezi, nu-l simţi, nu? Şi mai vrei să vânezi Gonaci ai Umbrei în Tel'aran'rhiod.

— Un rău? zise iute Egwene. Ele ar putea să fie. Eşti sigură? Dacă ţi-aş spune cum arată, ai şti dacă de ele e vorba? Pot să ţi le descriu. Pe una o pot descrie până la ultima cosiţă.

— Un copil, murmură Amys, care cere o brăţară de argint de la taică-său, chiar acum, deşi nu ştie nimic despre negoţ sau despre cum se făuresc brăţările – asta eşti! Mai ai multe de învăţat. Mult mai multe decât pot acum să te învăţ. Vino în Ţinutul Întreit. O să trimit eu vorbă prin clanuri că o femeie Aes-Sedai pe numele Egwene al'Vere trebuie să fie adusă la mine, în Sălaşul Stâncile Reci. Dă-ţi numele, arată-le inelul cu Marele Şarpe şi au să te lase să treci în siguranţă. Nu sunt acolo acum, dar am să mă întorc din Rhuidean înainte să ajungi tu.

— Te rog, trebuie să mă ajuţi! Trebuie să ştiu dacă sunt aici. E musai să ştiu.

— Dar nu pot să-ţi spun. Eu nu le cunosc, şi nu cunosc nici locul ăsta, Tanchico. Trebuie să vii la mine. Ceea ce faci tu e primejdios, mult mai primejdios decât crezi. Trebuie să… Unde te duci? Stai aici!

Ceva păru s-o apuce pe Egwene şi s-o tragă în întuneric.

Glasul lui Amys o urmă, gol şi din ce în ce mai încet:

— Trebuie să vii la mine şi să înveţi. Trebuie să…

12 Tanchico sau Turnul

Elayne răsuflă din greu, uşurată, când Egwene se mişcă şi deschise în sfârşit ochii. La picioarele patului, Aviendhei îi dispărură urmele de nemulţumire şi nelinişte de pe chip, iar ea schiţă un zâmbet pe care Egwene i-l întoarse. Lumânarea arsese deja mai jos de semn de câteva minute; părea că trecuse un ceas de atunci.

—Nu te mai trezeai, spuse Elayne şovăitor. Te-am tot zgâlţâit, dar tot nu te mai trezeai. Râse uşor. O, Egwene, ai speriat-o până şi pe Aviendha.

Egwene îi puse o mână pe braţ şi o strânse încet ca s-o liniştească.

— Acum m-am întors. Avea vocea obosită, şi cămaşa îi era udă leoarcă de sudoare. Mi se pare c-am avut de ce să stau mai mult decât plănuiserăm. O să am mai multă grijă data viitoare. Făgăduiesc.

Nynaeve puse cu hotărâre carafa înapoi pe policioara cu cele trebuincioase pentru spălat, dând nişte apă pe dinafară.

Fusese pe punctul să arunce apa din ea pe faţa adormită a lui Egwene. Avea trăsăturile liniştite, dar carafa zăngăni pe policioară, iar ea lăsă apa vărsată să picure pe covor.

— A fost din pricina a ceea ce-ai găsit? Sau din pricină că…? Egwene, dacă Lumea Viselor e în stare să te reţină într-un fel sau altul, atunci poate că e prea primejdios să mai încerci până când nu înveţi mai multe. Poate, cu cât te duci acolo mai des, cu atât ţi-e mai greu să te întorci. Poate că… Nu mai ştiu. Dar un lucru ştiu: că nu ne putem încumeta să te lăsăm să te rătăceşti.

Îşi încrucişă braţele pe piept, gata de sfadă.

— Ştiu, spuse Egwene, aproape cu sfială.

Elayne ridică din sprâncene; Egwene nu era niciodată sfioasă faţă de Nynaeve. Oricum altcumva, dar nu sfioasă.

Egwene se dădu cu greutate jos din pat, respingând ajutorul lui Elayne, şi se îndreptă spre policioară ca să se spele pe faţă şi pe braţe cu apa mai mult sau mai puţin rece. Elayne găsi o cămaşă uscată în dulap, în timp ce Egwene şi-o

dădu jos pe cea udă.

— M-am întâlnit cu o Înţeleaptă, o femeie pe nume Amys. Vocea lui Egwene sună înăbuşit, până îşi scoase capul prin cămaşa cea nouă. A zis că ar trebui să mă duc la ea, să învăţ despre Tel'aran'rhiod. Într-un loc din Pustie numit Sălaşul Stâncile Reci.

Elayne prinsese o licărire în privirea Aviendhei când fusese pomenit numele înţeleptei.

— O cunoşti? Pe Amys?

Femeia Aiel încuviinţă, dar fără tragere de inimă.

— O Înţeleaptă. O Vestitoare-n vise. Amys a fost *Far Dareis Mai* până să părăsească Lancea ca să se ducă în Rhuidean.

— O Fecioară! strigă Egwene. Deci de-asta... N-are a face. A spus că e în Rhuidean acum. Ştii unde e Sălaşul ăsta, Stâncile Reci, Aviendha?

— Fireşte. Stâncile Reci e sălaşul lui Rhuarc. Rhuarc e bărbatul lui Amys. Mă duc pe acolo, din când în când. Mă duceam. Lian, sora-dintâi a mamei mele, e soră-de-soţ cu Amys.

Elayne schimbă o privire cu Egwene şi Nynaeve, încurcată. Odinioară, Elayne crezuse că ştie destul de multe despre Aieli, lucruri învăţate toate de la profesorii ei din Caemlyn, dar de când o cunoscuse pe Aviendha îşi dăduse seama cât de puţine ştia de fapt. Obiceiurile şi gradele de rudenie erau toate o încurcătură. Surori-dintâi însemna să ai aceeaşi mamă; numai că prietenele puteau *să se facă* surori-dintâi dacă încheiau un legământ în faţa Înţeleptelor. Surori de-al doilea însemna că mamele erau surori; dacă taţii erau fraţi, erai soră-de-tată, ceea ce nu se socotea o legătură de rudenie atât de strânsă ca la surorile de-a doua. Mai departe, chiar că te făcea să te zăpăceşti cu totul.

— Ce înseamnă „soră-de-soţ"? întrebă ea şovăielnic.

— Că ai acelaşi bărbat.

Aviendha se încruntă văzând cum lui Egwene i se tăie respiraţia şi cum Nynaeve deschise ochii cât putu de tare. Elayne aproape că se aştepta la acest răspuns, dar tot îşi aranjă fără să vrea fustele, chiar dacă erau pe deplin netede.

— Nu e şi la voi obiceiul? întrebă femeia Aiel.

— Nu, spuse Egwene cu glas slab. Nu, nu este.

— Dar tu şi cu Elayne ţineţi una la alta ca nişte surori-dintâi. Ce-aţi fi făcut dacă nici una din voi nu s-ar fi învoit să se dea la o parte pentru Rand al'Thor? V-aţi fi certat pentru el? Aţi fi lăsat un bărbat să strice legăturile dintre voi? N-ar fi fost atunci mai bine să vă măritaţi amândouă cu el?

Elayne se uită la Egwene. Gândul că... Ar fi putut să facă aşa ceva? Chiar şi cu Egwene? Ştia că i se îmbujoraseră obrajii. Egwene arăta doar luată prin surprindere.

— Dar eu am vrut să mă dau la o parte, spuse Egwene.

Elayne ştia că vorbele ei erau şi pentru ea, nu numai pentru Aviendha, dar gândul tot nu-i dădea pace. Oare Min avusese vreo viziune? Ce-ar face dacă-i aşa? „Dacă e vorba de Berelain, am s-o strâng de gât, şi pe el la fel! Dacă trebuie să fie cineva, de ce n-ar putea măcar să fie Egwene? Lumină, la ce-mi stă gândul?" Ştia că o cuprinsese neastâmpărul şi, ca să-l ascundă, spuse cu glas uşor:

— Vorbeşti de parcă bărbatul n-ar avea nimic de zis în povestea asta.

— Poate să zică nu, admise Aviendha de parcă ar fi fost limpede, dar dacă vrea să se însoare cu una din ele, trebuie să se însoare cu amândouă când îl cer. Vă rog, n-o luaţi ca pe-o jignire, dar eu una am fost uluită când am aflat că în ţinuturile voastre bărbatul poate să-i ceară unei femei să se mărite cu el. Bărbatul ar trebui să lase să se vadă că e interesat, apoi să aştepte să vorbească femeia. Fireşte, unele femei îl fac ele pe bărbat să vadă unde-i este interesul, dar dreptul de a pune întrebarea e al ei. Nu prea ştiu eu foarte multe despre lucrurile astea. De mică am vrut să mă fac *Far Dareis Mai.* Nu vreau de la viaţă decât Lancea şi pe surorile-de-lance, încheie ea destul de apăsat.

— N-o să încerce nimeni să te facă să te măriţi, îi spuse Egwene împăciuitor.

Aviendha se uită la ea uimită.

Nynaeve îşi drese zgomotos glasul. Elayne se întrebă dacă se gândise la Lan; erau cu siguranţă pete de culoare pe obrajii ei.

— Bănuiesc, Egwene, spuse Nynaeve cu o voce puţin cam prea hotărâtă, că nu ai găsit ce căutai, altfel ai fi spus ceva până acum.

— N-am găsit nimic, răspunse Egwene cu părere de rău. Dar Amys a zis că… Aviendha, ce fel de femeie e Amys?

Femeia Aiel începuse să cerceteze covorul.

— Amys e tare ca munţii şi nemiloasă ca soarele, spuse ea fără să ridice privirea. E o Vestitoare-n vise. Poate să te înveţe. Odată ce pune mâna pe tine, are să te ducă şi de păr către ce vrea ea. Rhuarc e singurul care îi poate sta împotrivă. Până şi celelalte Înţelepte păşesc cu grijă când vorbeşte Amys. Dar poate să te înveţe.

Egwene dădu din cap.

— Voiam să zic, dacă s-ar afla într-un loc ciudat, ar tulbura-o asta, ar face-o să fie neliniştită? Dacă s-ar afla într-un oraş? I s-ar părea că vede lucruri care nu există?

Aviendha râse, cu un sunet scurt şi ascuţit.

— Tulburată? Nici dac-ar găsi un leu la ea în pat nu s-ar tulbura Amys. A fost Fecioară, Egwene, şi nu s-a mai îmblânzit, poţi să fii sigură de asta.

— Ce a văzut femeia asta? întrebă Nynaeve.

— Nu e chiar ceva ce a văzut, spuse Egwene încet. Nu *cred* că de văzut e vorba. A spus că în Tanchico este ceva rău. Mai rău decât poate fi făcut de mâna omului, a zis ea. Ar putea fi Ajah Neagră. Nu spune că nu-i aşa, Nynaeve, adăugă ea cu glas mai puternic. Visele trebuie tălmăcite. Ar putea foarte bine să fie aşa.

Nynaeve începuse să se încrunte de îndată ce Egwene pomenise de răul din Tanchico, iar încruntarea i se schimbase într-o căutătură aprigă când Egwene îi spusese să n-o contrazică. Uneori, lui Elayne îi venea să le zgâlţâie pe amândouă. Se băgă repede în discuţie, înainte să apuce femeia mai în vârstă să izbucnească.

— Ar putea foarte bine să fie aşa, Egwene. Ai găsit totuşi ceva. Mai mult decât am fi putut să găsim eu sau Nynaeve. Nu-i aşa, Nynaeve? Nu ţi se pare?

— Ar putea să fie aşa, spuse Nynaeve în silă.

— Ar putea.

Egwene nu părea fericită de acest lucru. Respiră adânc.

— Nynaeve are dreptate. Trebuie să învăţ ce să fac. Dacă aş fi ştiut ce trebuie, nu ar fi trebuit să mi se spună despre acest rău. Dacă aş fi ştiut ce trebuie, aş fi putut să găsesc chiar camera unde stă Liandrin, oriunde ar fi ea. Amys mă poate învăţa. De asta... De asta trebuie să mă duc la ea.

— Să te duci la ea? Nynaeve părea îngrozită. În Pustie?

— Aviendha poate să mă ducă până la Sălaşul ăsta, Stâncile Reci.

Privirea lui Egwene, pe jumătate dispreţuitoare, pe jumătate neliniştită, se plimbă de la Elayne la Nynaeve.

— Dacă aş fi sigură că sunt în Tanchico, nu v-aş lăsa să vă duceţi acolo singure. Asta dacă vă hotărâţi totuşi să vă duceţi. Dar dacă Amys mă ajută, poate izbutesc să aflu unde sunt. Poate izbutesc să... Asta-i tot. Nici măcar nu ştiu de ce voi fi în stare, doar că sunt sigură că o să fie mult mai mult decât pot să fac acum. Nu-i totuşi ca şi când v-aş părăsi. Puteţi să luaţi inelul cu voi. Cunoaşteţi Stânca destul de bine ca să vă puteţi întoarce aici prin Tel'aran'rhiod. Sau pot să vin eu la voi în Tanchico. Orice aflu de la Amys, pot să vă învăţ şi pe voi. Vă rog, spuneţi că înţelegeţi. Pot să învăţ atât de multe de la Amys, apoi pot să folosesc toate astea ca să vă ajut pe voi. Ar fi ca şi când toate trei am fi instruite de ea. O Vestitoare-n vise; o femeie care *ştie!* Liandrin şi restul au să fie ca nişte copii; n-au să ştie nici pe sfert din ce o să ştim noi. Îşi muşcă buza, gânditoare. Doar nu credeţi că vă las de izbelişte, nu? Dacă asta credeţi, nu mă mai duc.

— Fireşte că trebuie să te duci, îi spuse Elayne. Are să-mi fie dor de tine, dar nu ne-a promis nimeni că o să putem fi împreună până nu se săvârşeşte asta.

— Dar voi două... să vă duceţi singure... Ar trebui totuşi să merg cu voi. Dacă sunt într-adevăr în Tanchico, atunci ar trebui să fiu cu voi.

— Prostii, spuse Nynaeve aspru. De instruire ai tu nevoie. Asta ne-ar ajuta pe viitor mult mai mult decât să vii acum cu noi în Tanchico. Dacă sunt acolo, eu şi Elayne ne vom descurca foarte bine împreună, dar am putea să ajungem acolo şi să ne dăm seama că acest rău nu e decât războiul. Pe

Lumină, războiul ar trebui să fie îndeajuns de rău pentru oricine. S-ar putea să ne întoarcem în Turn înaintea ta. Trebuie să ai mare grijă în Pustie, mai spuse pe un ton sfătos. E un loc primejdios. Aviendha, aşa-i că o să ai tu grijă de ea?

Înainte ca femeia Aiel să apuce să răspundă, se auzi un ciocănit în uşă, după care Moiraine îşi făcu apariţia. Femeia Aes-Sedai le învălui cu o privire care le cerceta, le măsura şi le cântărea, pe ele şi ceea ce făcuseră – totul fără ca vreo mişcare cât de mică a vreunei gene să trădeze concluziile la care ajunsese.

— Joiya şi Amico sunt moarte, le înştiinţă ea.

— Atunci asta să fie pricina atacului? spuse Nynaeve. Toate astea numai ca să le ucidă pe ele? Sau, poate, să le ucidă dacă nu le pot elibera. Ştiam eu că Joiya era aşa de încrezătoare pentru că se aştepta să fie salvată. Pesemne că totuşi a minţit. Nu m-am încrezut eu niciodată în căinţa ei.

— Poate că n-a fost scopul cel mai însemnat, răspunse Moiraine. Căpitanul a fost foarte chibzuit şi şi-a ţinut oamenii la posturile lor din temniţe, în timpul atacului. N-au văzut nici un troloc sau Myrddraal. Dar le-au găsit pe cele două moarte, după aceea. Fiecare cu gâtul tăiat destul de urât. Asta după ce limbile li se bătuseră în cuie de uşă.

Le spunea toate astea de parcă ar fi fost vorba să-şi dea o rochie la cârpit.

Lui Elayne i se întoarse stomacul pe dos din pricina nepăsării cu care le zugrăvise scena femeia Aes-Sedai.

— Nu le-aş fi dorit aşa ceva. Nu în halul ăsta. Lumina să le lumineze sufletele.

— Şi le-au vândut de mult Umbrei, spuse Egwene cu asprime. Îşi apăsa totuşi stomacul cu amândouă mâinile. Cum… cum s-a făptuit? Vineţiii?

— Mă îndoiesc că ar fi izbutit până şi Vineţiii, spuse Moiraine sec. Se pare că Umbra are mai multe mijloace decât ştiam noi.

— Da. Egwene îşi netezi şi rochia, şi glasul. Dacă n-a fost nici o încercare de a le salva înseamnă că au spus amândouă adevărul. Au fost ucise pentru că au vorbit.

— Sau ca să nu vorbească, adăugă Nynaeve posomorâtă.

Nu putem decât să nădăjduim că ei nu ştiu că astea două ne-au spus ceva. Joiya poate s-o fi căit, dar tot nu-mi vine să cred.

Elayne înghiţi în sec, gândindu-se cum e să fii într-o celulă, să ţi se strivească faţa de uşă ca să ţi se scoată limba afară şi să... Se cutremură, dar se adună şi spuse:

— S-ar putea să fi fost omorâte doar ca să le pedepsească pentru că s-au lăsat prinse. Lăsă la o parte gândul că uciderea ar fi putut să fie un mijloc de a le face pe ele să creadă ce spuseseră Joiya şi Amico; aveau şi aşa destule îndoieli cu privire la ce să facă. Trei lucruri sunt cu putinţă, şi doar una înseamnă că Ajah Neagră ştie că ele au dezvăluit ceva. De vreme ce toate trei sunt la fel, se prea poate să nu ştie.

Egwene şi Nynaeve păreau uluite.

— Să le *pedepsească?* spuse Nynaeve, nevenindu-i să creadă.

Amândouă erau mai puternice decât ea în multe – le admira pentru asta –, dar ele nu crescuseră având sub ochi uneltirile de curte din Caemlyn şi ascultând poveşti despre cruzimea cu care locuitorii din Cairhien şi Tear jucau Jocul Caselor.

— Nu cred că Ajah Neagră ar fi prea blândă cu vreo nereuşită de orice fel, le spuse ea. Mi-o pot închipui pe Liandrin poruncind aşa ceva. Joiya ar fi putut fără îndoială s-o facă fără nici o greutate. Moiraine o privi în treacăt, cântărind-o din nou cu privirea.

— Liandrin, spuse Egwene, cu glasul cât se poate de searbăd. Da, mi le pot închipui pe Liandrin sau pe Joiya dând aşa o poruncă.

— Oricum, n-aţi mai fi avut prea multă vreme să le luaţi la întrebări, spuse Moiraine. Ar fi fost îmbarcate pe o corabie până mâine la amiază. I se simţea un strop de mânie în glas; Elayne îşi dădu seama că, pesemne, Moiraine vedea în moartea surorilor Negre o scăpare de la pedeapsă. Nădăjduiesc că vă veţi hotărî în curând. Tanchico sau Turnul.

Elayne întâlni privirea lui Nynaeve şi dădu uşor din cap, a încuviinţare.

Nynaeve încuviinţă şi ea, ceva mai hotărâtă, apoi se

întoarse spre femeia Aes-Sedai.

— Eu şi Elayne pornim spre Tanchico de îndată ce găsim o corabie. Una iute, sper. Egwene şi Aviendha au să meargă la Sălaşul Stâncile Reci, în Pustiul Aiel. Nu dădu nici un fel de lămuriri, iar Moiraine ridică din sprâncene.

— Poate s-o ducă Jolien, spuse Aviendha, rupând tăcerea care se lăsase pentru o clipă. Se feri să se uite la Egwene. Ori Sefela, ori Bain şi Chiad. Mie... mie mi-e gândul să mă duc cu Elayne şi Nynaeve. Dacă e război în oraşul ăsta, Tanchico, atunci o să aibă nevoie de o soră care să le poarte de grijă.

— Dacă aşa vrei tu, Aviendha... spuse Egwene încet.

Părea uimită şi jignită, dar nu mai uimită decât Elayne.

Crezuse că cele două începuseră să se împrietenească.

— Mă bucur că vrei să ne ajuţi, Aviendha, dar tu ar trebui să o duci pe Egwene la Stâncile Reci.

— Ba nu se duce nici la Tanchico, nici la Stâncile Reci, spuse Moiraine, scoţând o scrisoare din săculeţ şi despăturind-o. Am primit-o acum un ceas. Tânărul Aiel care mi-a adus-o mi-a zis că i-a fost dată în urmă cu o lună, înainte să ajungă vreuna din noi în Tear. Şi totuşi, are numele meu pe ea şi scrie că mi-a fost trimisă aici, în Stânca din Tear. Aruncă o privire pe ultima pagină. Aviendha, le cunoşti cumva pe Amys, din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad, pe Bair, din Septul Haido al Aielilor Shaardad, pe Melaine, din Septul Jhirad al Aielilor Goshien, şi pe Seana, din Septul Stânca Neagră al Aielilor Nakai? Ele iscălesc.

— Sunt toate Înţelepte, Aes-Sedai. Toate Vestitoare-n vise.

Chiar dacă nu părea să fi băgat ea însăşi de seamă, expresia de pe chipul Aviendhei devenise bănuitoare. Arăta de parcă ar fi fost gata să lupte sau s-o ia la fugă.

— Vestitoare-n vise, vorbi Moiraine gânditoare. Poate că aşa se desluşeşte treaba. Deschise scrisoarea pe a doua pagină. Uite ce zic despre tine. Ce au zis poate înainte să te fi hotărât tu să vii în Tear. „Se află printre Fecioarele Lăncii în Stânca din Tear o fată îndărătnică pe nume Aviendha, din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad. De-acum se cuvine ca ea să vină la noi. Fără preget şi fără vreo altă dezvinovăţire.

Avem să o aşteptăm pe povârnişurile din Chaendaer, mai la deal de Rhuidean.” Mai scrie despre tine, dar mai cu seamă mi se spune să mă îngrijesc să ajungi neîntârziat la ele. Aruncă porunci în dreapta şi-n stânga la fel ca Suprema Înscăunată, Înţeleptele astea ale tale. Moiraine pufni ţâfnos, ceea ce o făcu pe Elayne să se întrebe dacă Înţeleptele nu încercaseră cumva să-i dea până şi ei porunci. Nu prea era de crezut. Iar dacă ar fi încercat, era cu totul de necrezut să fi izbutit. Totuşi, scrisoarea avea ceva care pe femeia Aes-Sedai o enerva.

— Sunt *Far Dareis Mai,* spuse Aviendha cu mânie. Nu vin fuguţa, ca un copil, de câte ori mă strigă cineva pe nume. Am să pornesc spre Tanchico dacă aşa mi-e voia.

Elayne îşi strânse buzele, gânditoare. Era ceva nou pentru femeia Aiel. Nu mânia – o mai văzuse pe Aviendha mânioasă şi înainte, chiar dacă nu chiar atât de tare ci ceea ce lăsa să se înţeleagă dincolo de cuvinte. Nu putea să-i zică decât „îmbufnare”. Părea cu neputinţă – nu şi-o putea închipui îmbufnată, tot aşa cum nu îl putea vedea nici pe Lan îmbufnat – şi totuşi chiar aşa era.

Şi Egwene îşi dădu seama de asta. O bătu uşor pe braţ pe Aviendha.

— Nu-i nimic. Dacă vrei să te duci la Tanchico, eu mă bucur că ai să le aperi pe Elayne şi pe Nynaeve. Aviendha îi aruncă o privire de-a dreptul nefericită.

Moiraine clătină din cap, puţin doar, însă totuşi cu hotărâre.

— I-am arătat deja asta lui Rhuarc. Aviendha îşi deschise gura, furioasă, dar femeia Aes-Sedai îşi înălţă glasul şi vorbi mai departe liniştită: Aşa cum îmi cerea scrisoarea să fac. Fireşte, i-am arătat doar partea care te priveşte pe tine. Pare pe deplin încredinţat că ai să faci întocmai cum ţi se cere în scrisoare. Cum ţi se porunceşte, de fapt. Mi se pare cel mai chibzuit să faci aşa cum vor Rhuarc şi Înţeleptele, Aviendha. Nu crezi?

Aviendha se holbă sălbatic prin încăpere, de parcă ar fi fost prinsă într-o capcană.

— Sunt *Far Dareis Mai,* bombăni ea, apoi ieşi cu paşi mari

din cameră fără să mai zică altceva.

Egwene făcu un pas, ridicându-şi pe jumătate braţul ca s-o împiedice să plece, dar îl lăsă să cadă când uşa se închise în urma femeii Aiel, trântindu-se.

— Ce vor de la ea? ceru ea să afle de la Moiraine. Tu mereu ştii mai multe decât laşi să se vadă. Ce mai ascunzi de data asta?

— Oricare ar fi pricinile Înţeleptelor, spuse Moiraine netulburată, este fără doar şi poate ceva între Aviendha şi ele. Dacă ar fi vrut să ştiţi, v-ar fi spus ea.

— Nu te mai opreşti din uneltit, zise Nynaeve cu amărăciune. Acum unelteşti ceva legat de Aviendha, nu-i aşa?

— Nu eu. Înţeleptele. Şi Rhuarc. Moiraine împături scrisoarea şi o puse la loc în săculeţul de la cingătoare, cu nişte gesturi întru câtva tăioase. Poate oricând să zică nu. O căpetenie de clan nu e la fel ca un rege, din câte înţeleg eu despre obiceiurile Aielilor.

— Oare chiar poate? întrebă Elayne. Rhuarc îi aducea aminte de Gareth Bryne. Căpitanul General al Gărzilor Regale ale mamei sale nu pusese piciorul în prag prea des, dar când o făcuse, nici măcar Morgase nu-l putuse îndupleca, decât printr-o poruncă regală. De data asta nu avea să vină nici o poruncă regală – dacă stătea să se gândească mai bine, nici Morgase nu emisese vreuna pentru Gareth Bryne când el hotărâse că avea dreptate – şi, în lipsa unei asemenea porunci, Elayne se aştepta s-o vadă pe Aviendha pornind spre povârnişurile din Chaendaer, mai la deal de Rhuidean.

— Măcar aşa poate să călătorească împreună cu tine, Egwene. Nu prea poate Amys să te întâlnească la Sălaşul Stâncile Reci dacă şi-a pus în gând s-o aştepte pe Aviendha la Rhuidean. Puteţi să mergeţi împreună la Amys.

— Dar nu vreau să vină cu mine, spuse Egwene cu tristeţe. Nu, dacă ea nu-şi doreşte asta.

— Orice şi-ar dori una sau alta din noi, spuse Nynaeve, avem treabă. O să ai nevoie de o grămadă de lucruri pentru un drum prin Pustie, Egwene. Are să-mi zică Lan ce anume. Iar eu şi Elayne trebuie să ne pregătim pentru îmbarcarea spre Tanchico. Bănuiesc că o să putem găsi o corabie mâine,

dar asta înseamnă că trebuie să ne hotărâm astă-seară ce luăm cu noi.

— E o corabie a Oamenilor Mării în docurile din Maule, le spuse Moiraine. Un brăzdar-de-ape. Nu există corăbii mai rapide pe lume. Doar o corabie rapidă ţi-ai dorit.

Nynaeve încuviinţă cu părere de rău.

— Moiraine, spuse Elayne, ce are să facă Rand acum? După atacul ăsta… are să pornească războiul pe care-l vrei tu?

— Eu nu vreau nici un război, răspunse femeia Aes-Sedai. Vreau doar ceea ce-l va ţine în viaţă, ca să lupte în Tarmon Gai'don. Zice că mâine o să ne spună tuturor ce are de gând să facă. O foarte uşoară încruntare îi încreţi fruntea netedă. Mâine, cu toţii avem să ştim mai multe decât ştim în noaptea asta.

Plecă pe neaşteptate.

„Mâine, se gândi Elayne. Ce-o să facă atunci când o să-i spun? Ce-o să zică? E musai să înţeleagă." Plină de hotărâre, se alătură celorlalte două tinere, să vorbească despre pregătirile de plecare.

13 Zvonuri

Cârciuma gemea de oameni ca oricare alta din Maule. Era gălăgioasă ca o căruţă plină cu gâşte sau oale, hurducându-se la vale prin noapte. Murmurul vocilor încerca să se ridice peste sunetele făcute de muzicanţii care cântau la trei tobe diferite, două ţambale şi un semsir umflat care scotea nişte triluri plângăreţe. Fetele care serveau, îmbrăcate în rochii de culoare închisă, lungi până la glezne, încheiate până la bărbie şi purtând şorţuri scurte şi albe, se grăbeau printre mesele înghesuite, ţinând mănunchiurile de halbe de lut deasupra capului, ca să se poată strecura. Oamenii de la docuri, desculţi şi cu veste de piele, se amestecau cu indivizi în surtuce strânse pe talie şi cu bărbaţi cu pieptul gol, cu eşarfe late şi colorate care le ţineau pantalonii largi. Atât de aproape de docuri, veşmintele străinilor se vedeau pretutindeni prin mulţime; gulere înalte de la miazănoapte şi gulere lungi de la apus, lanţuri de argint pe surtuce şi clopoţei pe veste, cizme lungi până la genunchi şi cizme lungi până la coapse, lănţişoare şi cercei purtaţi de bărbaţi, dantele pe surtuce şi cămăşi. Un bărbat lat în umeri şi cu burtă mare avea o barbă galbenă şi despicată, iar altul îşi unsese mustăţile ca să lucească în lumina lămpilor şi să se răsucească de-o parte şi de alta a chipului său lunguieţ. Se aruncau zaruri în trei din ungherele încăperii şi la mai multe mese, iar arginţii treceau repede dintr-o mână într-alta, însoţite de strigăte şi râsete.

Mat stătea singur, cu spatele la perete, într-un loc de unde putea să vadă toate uşile, însă mai mult se zgâia într-o cană de vin roşu-închis, încă neatinsă. Nu se apropia de jocurile de zaruri, şi nici nu trăgea vreodată cu ochiul la gleznele fetişcanelor care serveau. Pentru că era atât de multă lume în cârciumă, se găsea din când în când câte cineva care să vrea să stea cu el la masă, dar, uitându-se mai bine la chipul său, plecau toţi învârtindu-se şi se înghesuiau altundeva pe vreo bancă.

Înmuindu-şi degetul în vin, Mat mâzgălea pe masă, la întâmplare. Neghiobii ăştia habar n-aveau ce se întâmplase în

Stâncă în seara asta. Îi auzise pe câţiva locuitori din Tear pomenind de ceva necazuri, cuvinte spuse la repezeală şi care se pierduseră în râsete încordate. Nu ştiau şi nu voiau să ştie. Aproape că-şi dorea să nu fi ştiut nici el. Ba nu, îşi dorea să priceapă mai bine ce se petrecuse. Imaginile îi tot licăreau în minte, îi licăreau prin găurile din amintire, fără să aibă cu adevărat vreun înţeles.

Ecoul larmei unei lupte purtate undeva în depărtare răsuna de-a lungul coridorului, înăbuşit de tapiseriile de pe pereţi. Îşi scoase cuţitul din leşul Vineţiului cu mâna tremurătoare. Un Vineţiu, şi încă unul care îl vâna pe el. După el venise, pesemne. Vineţiii nu colindă încoace şi-n colo. Ucigând la întâmplare; au ţinte la fel de bine stabilite ca şi săgeţile. Se întoarse s-o ia la goană, dar în spatele lui era un Myrddraal apropiindu-se de el cu paşi mari, ca un şarpe cu două picioare, cu chipul palid şi fără ochi care îl făcea să se înfioare până în măduva oaselor. De la treizeci de paşi, Mat îşi azvârli cuţitul spre locul unde ar fi trebuit să fie un ochi; de la distanţa aceea putea să nimerească un nod nu mai mare decât un ochi în patru din cinci încercări.

Sabia neagră a Pieritului luci întunecat când acesta îndepărtă cuţitul dintr-o mişcare aproape firească; nici măcar nu se opri din mers.

— E vremea să mori, Sună-n-Corn!

Vocea îi era ca şuieratul aspru al unei năpârci, vestitor de moarte.

Mat se dădu înapoi. Acum avea câte un cuţit în fiecare mână, deşi nu-şi amintea să le fi scos. Nu că nişte cuţite ar fi fost de prea mare ajutor în faţa unei săbii, dar, dacă ar fi fugit, sabia cea neagră i s-ar fi înfipt fără doar şi poate în spate – era la fel de sigur de asta pe cât ştia că cinci de şase fac mai mult decât patru de trei. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi avut o bâtă! Sau un arc; i-ar fi plăcut să vadă cum ar mai fi putut creatura să abată din drum o săgeată slobozită dintr-un arc din Ţinutul celor Două Râuri. Îşi dori să fie altundeva. Avea să moară, aici.

Dintr-odată, vreo doisprezece troloci se iviră, urlând,

dintr-o parte a culoarului, năpustindu-se grămadă pe Pierit, lovind turbaţi cu securile şi înfigându-şi săbiile în el ca apucaţii. Mat se holbă, nevenindu-i să creadă. Jumate-Omul lupta ca un vârtej întunecat, îmbrăcat în armură. Mai mult de jumătate din troloci erau ucişi sau pe moarte înainte ca Pieritul să se prăbuşească la pământ, zdruncinându-se; un braţ se încorda şi se zbătea ca un şarpe în chinurile morţii, la trei paşi de corp, dar cu pumnul încă încleştat pe sabia cea neagră.

Un troloc cu coarne de berbec se zgâi la Mat, cu botul ridicat ca să adulmece aerul. Mârâi la el, apoi scheună şi începu să lingă o tăietură lungă, care îi spintecase armura şi braţul păros. Ceilalţi terminaseră de tăiat gâturile tovarăşilor răniţi, iar unul dintre ei urlă câteva cuvinte aspre, guturale. Fără să-i mai arunce vreo privire lui Mat, trolocii se întoarseră şi se îndepărtară tropăind, cu cizmele şi copitele sunând sec pe podeaua de piatră.

Se îndepărtaseră de el. Mat se înfioră. Să-i sară trolocii în ajutor! În ce îl mai vârâse Rand de data asta? Văzu ce desenase cu vin – o uşă deschisă – şi şterse mâzgălitura, furios. Trebuia să scape de aici. Trebuia. Dar mai simţea şi imboldul dintr-un colţişor al minţii lui, care-i spunea că era timpul să se întoarcă în Stâncă. Dădu gândul la o parte cu mânie, dar tot nu-i dădea pace.

Prinse din zbor câteva cuvinte rostite la masa din dreapta lui, unde insul tras la faţă şi cu mustăţi răsucite îi dădea înainte, vorbind cu un puternic accent din Lugard:

— Bine, Dragonul ăsta al vostru o fi el bărbat însemnat, io nu neg, da’ nu face nici cât o ceapă degerată pe lângă Logain. Păi, Logain o băgat tot Ghealdanu’ în război, şi juma’ din Amadicia şi Altara, pe deasupra. O făcut pământu’ să înghită oraşe întregi care i-or stat împotrivă. Clădiri, oameni şi tot restu’. Iar ăla din Saldaea, Maseem ăla? Păi, cică o făcut soarele să stea în loc pe cer până o înfrânt el oştirile Seniorului din Bashere. Chiar aşa o făcut, aşa se zice.

Mat clătină din cap. Cu toate că Stânca se prăbuşise şi Callandor era în mâinile lui, tâmpitul ăsta tot credea că Rand

e un fals Dragon. Iar mâzgălise forma uşii. Ştergând desenul cu mâna, dădu să ridice cana cu vin la gură, dar se opri cu ea la jumătatea drumului. Cu tot zgomotul, urechea lui prinsese un nume cunoscut, rostit la o masă din apropiere. Dând banca la o parte cu un hârşâit, se îndreptă spre masa aceea, cu cana în mână.

Oamenii din jurul mesei erau amestecătura ciudată din cârciumile din Maule. Doi marinari desculţi, purtând surtuce unsuroase direct pe piele, unul având un lanţ gros de aur în jurul gâtului. Un bărbat care fusese pe vremuri gras şi căruia îi atârnau acum fălcile, îmbrăcat într-un surtuc din Cairhien, închis la culoare, brăzdat de panglici roşii, aurii şi verzi, haină care ar fi putut însemna că era nobil, chiar dacă una din mâneci era descusută la umăr; foarte mulţi locuitori din Cairhien porniseră în pribegie prin lume. O femeie căruntă, îmbrăcată toată în albastru-închis, cu chipul sever şi privire tăioasă şi cu degetele pline de inele grele de aur. Şi cel care vorbise, individul cu barba despicată, cu un rubin de mărimea unui ou de porumbel în ureche. Cele trei lanţuri de argint care atârnau pe pieptarul întins al surtucului său roşu-închis îl arătau ca fiind mare neguţător din Kandor. Era o breaslă a neguţătorilor în Kandor.

Vorbăria se curmă şi toţi ochii se îndreptară spre Mat, când acesta se opri la masa lor.

— V-am auzit pomenind de Ţinutul celor Două Râuri.

Barbă-Despicată îi aruncă iute o privire: părul nepieptănat, căutătura încordată de pe chip, cana de vin din mână, cizmele negre strălucitoare, surtucul verde cu podoabe de aur, deschis la piept, care lăsa să se zărească o cămaşă de in albă ca zăpada, dar la fel de mototolită ca şi surtucul; pe scurt, tocmai cum arăta un tânăr nobil care se distra printre oamenii de rând.

— Am pomenit, Seniore, spuse el din toată inima. Ziceam că n-o să fie tutun de-acolo anul ăsta, pot să pun rămăşag. Dar eu am douăzeci de lădiţe din cel mai bun tutun din Ţinutul celor Două Râuri; altul mai bun nici nu găseşti. O să iau un preţ minunat pe ele mai încolo. Dacă Seniorul doreşte o lădiţă pentru proviziile sale... Se trase de una din colţurile

bărbii sale galbene şi îşi puse un deget lângă nas… Sunt sigur c-aş putea să…

— Poţi să pui rămăşag, da? zise Mat încet, întrerupându-l. De ce să nu mai fie tutun din Ţinutul celor Două Râuri?

— Păi, din cauza Mantiilor Albe, Seniore. Copiii Luminii.

— Ce-i cu Mantiile Albe?

Marele neguţător aruncă o privire de jur împrejurul mesei, căutând ajutor; în glasul liniştit al lui Mat se simţea vag ameninţarea. Marinarii arătau de parcă ar fi fost gata s-o şteargă, dacă ar fi îndrăznit. Bărbatul din Cairhien se holba la Mat, stând prea ţeapăn şi netezindu-şi surtucul ponosit, legănându-se; era limpede că halba goală din faţa lui nu fusese singura pe care o golise în seara aceea. Femeia căruntă îşi dusese halba la gură, cercetându-l pe Mat, cu privirea ei tăioasă, de după buza halbei.

Izbutind să facă o plecăciune, aşa aşezat cum era, neguţătorul îşi luă un ton linguşitor:

— Zvonul e, Seniore, că Mantiile Albe au intrat în Ţinutul celor Două Râuri. Ca să-i dea de urmă Dragonului Renăscut, se zice. Însă asta, fireşte, nu se poate, de vreme ce Seniorul Dragon este aici în Tear. Se uită la Mat să vadă cum primise vestea; chipul lui Mat nu se schimbă. Zvonurile astea pot s-o mai ia şi razna, Seniore. Poate că nu-i decât furtună într-o găleată cu apă. Ca şi zvonul că tot Mantiile astea Albe mai caută şi o Iscoadă a Celui Întunecat, pe unul cu ochi galbeni. Aţi auzit vreodată să aibă cineva ochii galbeni, Seniore? Nici eu. Furtună într-o găleată cu apă.

Mat îşi puse cana pe masă şi se aplecă mai aproape de neguţător.

— Şi pe cine mai caută, după cum zice zvonul ăsta? Pe Dragonul Renăscut. Pe un om cu ochi galbeni. Pe mai cine?

Chipul neguţătorului se îmbrobonă de sudoare.

— Pe nimeni, Seniore. Pe nimeni, din câte ştiu eu. Numai zvonuri, Seniore. Paie-n vânt, nu mai mult. Un fuior de fum, care se risipeşte iute. Aş putea avea cinstea să-i ofer Seniorului o lădiţă de tutun din Ţinutul celor Două Râuri? Ca preţuire pentru… cinstea de a… ca să-mi arăt…

Mat aruncă o coroană de aur din Andor pe masă.

— Cumpără-ţi de băut pe cheltuiala mea.

Întorcându-se, auzi bodogăneli de la masă.

— Am crezut c-o să-mi taie gâtul. Ştii cum sunt puii ăştia de nobil, când sunt băuţi.

Asta spusese neguţătorul cu barba despicată.

— Ciudat tânăr, zise femeia. Primejdios. Nu-ţi încerca şiretlicurile cu unul ca ăsta, Paetram.

— Nici nu cred că era măcar senior, zise alt bărbat, arţăgos.

Cel din Cairhien, bănui Mat. Se strâmbă. Senior? Nu s-ar fi făcut Senior nici dacă i s-ar fi oferit titlul. „Mantii Albe în Ţinutul celor Două Râuri. Lumină! Lumina să ne-ajute!"

Croindu-şi drum până la uşă, smulse o pereche de saboţi de lemn din maldărul rezemat de perete. Nu ştia dacă erau aceia pe care îi purtase la venire – erau toţi la fel – şi nici nu-i păsa. Erau pe potriva cizmelor lui.

Afară începuse ploaia, o ploaie uşoară care făcea ca întunericul să fie şi mai adânc. Ridicându-şi gulerul, mărşălui anevoie pe străzile pline de noroi din Maule. Trecu pe lângă cârciumi gălăgioase, hanuri bine luminate şi case cu ferestrele întunecate. Când pietrele de pavaj luară locul noroiului, dincolo de zidul de la intrarea în oraşul interior, Mat zvârli saboţii din picioare şi alergă mai departe, lăsându-i acolo unde căzuseră. Protectorii care păzeau poarta cea mai apropiată din Stâncă îl lăsară să treacă fără să-l întrebe nimic; ştiau cine e. Alergă până la camera lui Perrin şi dădu uşa de perete, fără să se uite la despicătura din lemn. Boccelele lui Perrin zăceau pe pat, iar acesta îndesa în ele cămăşi şi şosete. O singură lumânare era aprinsă, dar Perrin nu părea să bage de seamă întunecimea.

— Deci ai auzit, spuse Mat.

Perrin continuă să împacheteze.

— Despre acasă? Da. Am coborât să miros vreun zvon pentru Faile. După seara de azi, mai mult ca niciodată, trebuie să-i… Mârâitul pe care îl scoase din fundul gâtului îi făcu pielea de găină lui Mat; parcă ar fi fost un lup furios. N-are a face. Am auzit. Poate că e bine şi aşa.

„Şi aşa?" se întrebă Mat.

— Şi tu crezi?

Pentru o clipă, Perrin îşi ridică privirea; ochii lui prindeau lumina lumânării, strălucind galben-auriu.

— Nu prea pare să fie loc de îndoială, pentru mine. E mult prea aproape de adevăr.

Mat se foi, neliniştit.

— Rand ştie? Perrin dădu doar din cap şi se întoarse la bagaje. Păi, şi ce zice?

Perrin se opri, holbându-se la mantia împăturită pe care o ţinea în mână.

— A început să bombăne de unul singur. „A zis c-o s-o facă. Aşa a zis. Ar fi trebuit să-l cred.” Tot aşa. N-avea nici o noimă. Apoi m-a luat de guler şi-a zis că trebuie să facă „ce nu se-aşteaptă ei”. Voia să pricep eu, dar nu sunt sigur dacă măcar el pricepe. Nu părea să-i pese dacă plec sau rămân. Ba nu, îmi iau înapoi cuvintele. Cred că a respirat uşurat că plec.

— Poţi să-l arzi, şi tot n-are să facă nimica, zise Mat. Pe lumină, cu Callandor ar putea să facă zob o mie de Mantii Albe! Doar ai văzut ce le-a făcut afurisiţilor ălora de troloci. Pleci, nu-i aşa? Înapoi în Ţinutul celor Două Râuri? Singur?

— Numai dacă nu cumva vii şi tu cu mine. Perrin îndesă mantia în boccea. Vii?

În loc să răspundă, Mat se plimbă încoace şi-n colo, cu chipul ba în umbră, ba în lumina slabă. Mama şi tatăl său erau în Emond’s Field, la fel şi surorile lui. Mantiile Albe n-aveau nici o pricină să le facă rău. Dacă s-ar fi întors acasă, bănuia că nu avea să mai plece de acolo niciodată, că mama sa avea să-l însoare înainte să apuce să se aşeze pe primul scaun. Dar dacă nu se ducea, dacă Mantiile Albe le făceau rău… Numai un zvon le trebuia Mantiilor Albe, aşa auzise. Dar de ce să fie vreun zvon despre el? Până şi Coplinii, nişte mincinoşi şi nişte scandalagii, îl plăceau pe tatăl său. Toată lumea îl plăcea pe Abell Cauthon.

— Nu-i musai să vii, spuse Perrin încet. Nimic din ce-am auzit nu pomenea şi de tine. Numai de Rand şi de mine.

— Arde-m-ar, o să pl… Nu putea s-o spună. Să se gândească la plecare nu era prea greu, dar chiar să spună că pleacă? Gâtlejul i se strânse ca să-i sugrume vorbele. Ţie ţi-e

uşor, Perrin? Să pleci, vreau să zic. Tu nu… simţi nimic? Care încearcă să te tragă înapoi? Care îţi şopteşte tot felul de pricini ca să nu te duci?

— Ba chiar o sută de pricini, Mat, dar îmi dau seama că până la urmă e vorba de Rand, şi de ta'veren. Nu vrei să recunoşti, nu? O sută de pricini să rămân, dar acea pricină să mă duc, una singură, cântăreşte mai greu decât toate celelalte la un loc. Mantiile Albe sunt în Ţinutul celor Două Râuri, şi le vor face oamenilor rău încercând să mă găsească pe mine. Pot să-i împiedic, dacă mă duc.

— De ce ar vrea Mantiile Albe să pună mâna pe tine atât de tare încât să facă rău cuiva? Pe Lumină, dacă se apucă să întrebe de cineva cu ochi galbeni, n-o să ştie nimeni din Emond's Field despre cine vorbesc! Şi cum poţi tu să împiedici ceva? O pereche de mâini în plus n-au să ajute la nimic. Uuuf! Mantiile Albe au luat-o pesemne razna, dacă li se pare că pot să-i silească pe oamenii din Ţinutul celor Două Râuri să facă ce vor ei.

— Îmi ştiu numele, spuse Perrin încet. Privirea i se îndreptă spre peretele unde îi era atârnată securea, prinsă de curea într-un cârlig. Sau poate se uita la ciocan, care stătea rezemat de perete sub secure; Mat nu-şi dădea bine seama. Pot să-mi găsească familia. De ce? Au ei pricinile lor, Mat. Cum le am şi eu pe ale mele. Cine ştie care sunt mai bune?

— Arde-m-ar, Perrin! Arde-m-ar! Vreau să p-pl… Vezi? Acum nici măcar nu pot să rostesc cuvântul. De parcă mintea mea ar şti că o voi face dacă îl rostesc. Nici măcar nu pot să mi-l spun în minte!

— Căi diferite. Am mai fost noi trimişi pe căi diferite şi până acum.

— Mama lor de căi diferite, mormăi Mat. M-am săturat ca Rand şi femeile Aes-Sedai să mă tot împingă pe afurisitele lor de cărări. Vreau şi eu să mă duc unde-mi place, şi să fac ce-mi place!

Se întoarse spre uşă, dar vocea lui Perrin îl opri:

— Sper să-ţi fie calea fericită, Mat. Să-ţi trimită Lumina numai fete drăguţe şi neghiobi care vor să joace cărţi.

— Of, arde-m-ar, Perrin! Să-ţi trimită şi ţie Lumina ce vrei.

— Aşa sper.

Nu părea prea fericit de asta.

— Îi spui tu tatei că sunt bine? Şi mamei? Ea îşi făcea mereu griji. Şi ai grijă de surorile mele. Mă pândeau ele pe mine şi mă pârâu mamei pentru orice, dar n-aş vrea să li se întâmple vreun rău.

— Îţi făgăduiesc, Mat.

Închizând uşa în urma sa, Mat o porni de-a lungul coridoarelor, fără vreo ţintă anume. Surorile lui. Eldrin şi Bodewhin obişnuiau să dea fuga ţipând: „Mami, Mat iar a dat de bucluc, Mat face ce nu trebuie, mami!” Mai ales Bode. Acum ar avea şaisprezece şi şaptesprezece ani. Pesemne că aveau să se gândească la măritiş nu peste mult timp, având în minte vreun fermier plicticos, ales fie că el o ştia, fie că nu. Oare chiar plecase atât de demult? Nu părea să fie aşa, câteodată. Uneori, i se părea că plecase din Emond’s Field doar de o săptămână sau două. Alteori, i se părea că plecase de mulţi ani, ani de care abia dacă îşi putea aduce aminte. Îşi amintea totuşi de rânjetele lui Eldrin şi Bode când fusese el bătut cu nuiaua, dar chipurile lor nu-i mai erau limpezi. Chipurile propriilor surori. Afurisitele astea de găuri din amintire, ca nişte găuri în propria viaţă.

O zări pe Berelain venind spre el şi zâmbi fără să-şi dea seama. Cu toate aerele ei, era o femeie foarte frumoasă. Mătasea albă cu care era înveşmântată ar fi fost îndeajuns de subţire şi pentru o batistă, pe lângă că era tăiată îndeajuns de mult în partea de sus pentru a lăsa la vedere o bună bucată din pieptul minunat de alb.

Făcu cea mai bună plecăciune pe care o ştia, elegantă şi ceremonioasă.

— Vă urez o seară bună, Domniţă! Ea dădu să treacă pe lângă el iară să-i arunce măcar o privire, iar el se îndreptă de spate mânios. Eşti şi surdă, nu numai chioară, femeie? Nu sunt un preş să treci peste mine[1]; pare-mi-se, cu tine-am

---

[1] Joc de cuvinte în original. În limba engleză, *(door) mat* = ştergător de picioare, preş. (n.tr.)

vorbit. Dacă te-oi ciupi de fund, poţi să-mi tragi o palmă, dar, până atunci, când îţi vorbesc politicos, aştept să-mi răspunzi la fel.

Întâia încremeni, uitându-se la el în felul femeilor. Cu privirea asta atât de iscoditoare ar fi putut să-i ia măsura pentru o cămaşă, ba chiar să-i spună ce greutate are şi când a făcut ultima dată baie. Apoi se întoarse, murmurând ceva pentru sine. Mat nu auzi decât: „Se aseamănă prea mult cu mine”.

Se holbă în urma ei, uluit. Nici o vorbă pentru el! Chipul ăla, mersul, şi nasul pe care şi-l ţinea atât de sus, de era de mirare că mai atingea pământul cu picioarele. Aşa-i trebuia, dacă vorbea cu unele ca Berelain sau Elayne! Nobile care cred că eşti un gunoi dacă nu ai un palat şi un şir de strămoşi care se trag din Artur Aripă-de-Şoim. Ei bine, ştia el o fată de la bucătărie, rotunjoară – doar cât trebuie de rotunjoară – care nu-l credea un gunoi. Dara avea un fel de a-i morfoli urechile, care…

Se opri brusc. Se întrebă dacă Dara mai era trează şi gata de-o giugiuleală. Ba chiar îi trecu prin cap să cocheteze cu Berelain. Cu Berelain! Apoi îşi aminti ultimele vorbe pe care i le spusese lui Perrin. „Ai grijă de surorile mele.” Ca şi când deja se hotărâse, ca şi când deja ar fi ştiut ce să facă. Numai că nu se hotărâse încă. N-avea de gând să se hotărască, cel puţin nu aşa de uşor. Poate că exista totuşi o cale.

Scoase o monedă de aur din buzunar, o aruncă în aer şi o prinse pe dosul palmei. O marcă din Tar Valon, observă pentru prima oară, şi se zgâi la Flacăra din Tar Valon, desenată simplu, sub formă de lacrimă.

— Arde-le-ar pe toate femeile Aes-Sedai! declară cu voce tare. Şi arde-l-ar pe Rand al’Thor că m-a târât şi pe mine în asta!

Un servitor în livrea negru cu auriu se opri din mers. Holbându-se la el cu îngrijorare. Ducea un morman de bandaje şi borcane cu alifie pe o tipsie de argint. Când îşi dădu seama că Mat îl zărise, tresări.

Mat aruncă moneda de aur pe tipsia bărbatului.

— De la cel mai mare neghiob din lume. Ai grijă, s-o cheltui cum se cuvine, pe vin şi femei.

— Mu-mulţumesc. Seniore, se bâlbâi omul. Buimăcit.

Mat îşi văzu mai departe de drum. „Cel mai mare neghiob din lume. Ăsta-s eu!”

14 Obiceiuri din Mayene

Perrin clătină din cap de îndată ce ieşi Mat pe uşă. Mat şi-ar fi tras mai degrabă un ciocan în cap decât să se întoarcă în Ţinutul celor Două Râuri. Cel puţin nu atâta timp cât avea de ales. La rândul său, nici Perrin n-ar fi dorit să se întoarcă acasă. Însă nu exista nici o cale de scăpare; acest adevăr era la fel de dur ca fierul şi mai puţin iertător. Diferenţa între el şi Mat era că el putea să accepte lucrurile, chiar atunci când îşi dorea asta mai puţin.

Dezbrăcatul cămăşii îl făcu să icnească, cu toate că fu cât se poate de grijuliu. O vânătaie mare, deja pălind în tonuri de maro şi galben, îi acoperea umărul stâng. Un troloc reuşise să treacă de toporul său, şi numai repeziciunea cu care Faile îşi mânuise cuţitul îl ferise de ceva mult mai rău decât o vânătaie. Umărul îl durea la spălat, însă măcar apa rece se găsea din belşug în Tear.

Îşi împachetase lucrurile şi era gata de drum. Doar hainele pentru dimineaţă mai rămăseseră pe afară.

De îndată ce răsărea soarele, urma să se ducă după Loial. Nu avea nici un rost să îl deranjeze pe Ogier în seara aceasta. Era probabil deja în pat, acolo unde şi Perrin avea de gând să se afle în curând. Singura problemă pe care nu o rezolvase era Faile. Pentru ea, chiar şi să rămână în Tear ar fi fost mai bine decât să meargă cu el.

Uşa se deschise, luându-l prin surprindere. Un parfum discret se lăsă purtat prin aer până la el de îndată ce uşa începu să scârţâie, făcându-l să se gândească la flori căţărătoare într-o noapte fierbinte de vară. Un miros aţâţător... nu prea greoi, cel puţin nu pentru el, însă nu unul cu care i-ar fi plăcut lui Faile să se dea. Totuşi, fu şi mai surprins atunci când Berelain intră în cameră.

Berelain se ţinu de tocul uşii şi clipi, dându-i de înţeles că pentru ea de abia dacă era destulă lumină.

— Mergi undeva? întrebă ea cu nehotărâre. Cum lumina lămpilor de pe coridoare o învăluia din spate, era greu să nu căşti ochii.

— Da, Domniţă, răspunse el făcând o plecăciune nu prea graţioasă, însă atât de bună pe cât era în stare să o facă – Faile putea să pufnească oricât avea chef, însă el nu avea de ce să nu fie cuviincios. Pornesc de dimineaţă.

— Şi eu.

Închise uşa şi îşi încrucişă mâinile sub sâni. El se uită în altă parte, urmărind-o cu coada ochiului, astfel încât să nu o facă să creadă că se holbează. Ea continuă fără să observe reacţia sa. Flacăra singuratică a lumânării se oglindea în ochii ei întunecaţi.

— După noaptea aceasta… Mâine voi pleca spre Godan cu trăsura, iar de acolo cu o corabie spre Mayene. Ar fi trebuit să plec de zile întregi, însă credeam că se va găsi o cale să descurc treburile. Numai că nu s-a găsit, desigur. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai repede. Seara aceasta m-a convins. Felul în care el… Toate fulgerele acelea năvălind pe coridoare. Voi pleca mâine.

— Domniţă, zise Perrin încurcat, de ce îmi spui mie toate acestea? Felul în care Berelain îşi arunca părul pe spate îi aminti de o iapă pe care o potcovise în Emond’s Field; iapa aceea avea prostul obicei de a încerca să înhaţe câte o bucată din tine.

— Ca să îi spui Seniorului Dragon, bineînţeles.

Era peste puterile lui să o mai înţeleagă şi pe aceasta.

— Domniţa poate să îi spună chiar ea toate acestea, răspunse el, aproape de capătul răbdărilor. Nu am vreme să transmit răvaşe înainte de a pleca.

— Cred că Seniorul… nu doreşte să mă vadă.

Orice bărbat şi-ar fi dorit să o vadă şi era plăcută la privit; ea ştia prea bine aceste lucruri. I se păru că Berelain începuse să zică altceva. Putea oare să fie atât de speriată de ceea ce se întâmplase în acea seară în camera lui Rand? Sau de atac şi de felul în care îl oprise Rand? Se putea, însă aceasta nu era o femeie care să se sperie uşor, aşa cum se ghicea şi din aerul cu care îl cerceta.

— Dă-i mesajul unei slugi. Mă îndoiesc că îl voi revedea vreodată pe Rand. Nu înainte să plec. Oricare slugă îi va duce un răvaş.

— Ar fi mai bine primit din partea ta, un prieten al Seniorului…

— Dă-i mesajul unei slugi sau uneia dintre femeile Aes-Sedai.

— Nu ai de gând să faci precum îţi cer? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Nu. Nu m-ai ascultat până acum?

Berelain îşi aruncă din nou părul pe spate, însă de data aceasta fu altfel – deşi lui Perrin îi era greu să spună în ce fel. Cercetându-l gânditoare, murmură ca pentru sine:

— Ce ochi fermecători…

— Ce?

Perrin îşi dădu deodată seama că stătea în faţa ei gol până la brâu. Îl cercetă cu privirea de parcă ar fi fost un armăsar pe care voia să îl cumpere. Mai lipsea să îi pipăie gleznele şi să îl caute la dinţi. Apucă de pe pat cămaşa pregătită pentru dimineaţă şi şi-o trase peste cap.

— Dă-i mesajul unei slugi. Vreau să mă culc. Am de gând să mă trezesc devreme. Înainte de răsărit.

— Unde pleci mâine?

— Acasă. În Ţinutul celor Două Râuri. S-a făcut târziu. Dacă şi Domniţa pleacă mâine, gândesc că vrea să doarmă. Eu, cel puţin, sunt obosit.

Căscă de îi trosniră fălcile. Ea tot nu se dădea dusă.

— Eşti fierar, nu-i aşa? Am nevoie de un fierar în Mayene. Unul care să se ocupe de lucrări ornamentale. Un scurt popas înainte de a te întoarce în Ţinutul celor Două Râuri? Mayene ţi se va părea… plin de încântări.

— Merg acasă, îi spuse el hotărât, iar Domniţa se va întoarce la odăile proprii.

Felul în care ea se scutură uşor, îl făcu să se uite degrabă în altă parte.

— Poate altă dată… întotdeauna primesc ceea ce îmi doresc până la urmă. Şi cred că îmi doresc… se opri, privindu-l din cap până în picioare, ornamente din fier… pentru ferestrele odăii mele de noapte.

Berelain zâmbi atât de nevinovat, încât Perrin auzi gonguri sunând alarma în propriul cap. Uşa se deschise din

nou, şi Faile îşi făcu apariţia în încăpere.

— Perrin, în timp ce te căutam mi-a ajuns la urechi un zvon…

Se opri însă, încremenind cu ochii la Berelain.

Cea Dintâi nu o băgă în seamă. Veni mai aproape de Perrin şi îşi trecu mâna de-a lungul braţului său, iar apoi peste umăr. Pentru o clipă Perrin crezu că Berelain avea de gând să îi tragă capul în jos pentru a-l săruta – în orice caz, felul în care ea îşi întorsese chipul în sus părea să trădeze această intenţie – totuşi, nu făcu decât să îşi plimbe mâna pe gâtul lui ca într-o mângâiere scurtă şi apoi păşi înapoi. Scena se petrecuse prea repede pentru a o mai putea opri.

— Nu uita, spuse ea încet, ca şi când ar fi fost singuri, obţin de fiecare dată ceea ce îmi doresc.

Apoi alunecă pe lângă Faile şi ieşi din odaie.

Perrin aştepta ca Faile să răbufnească cumva, însă ea aruncă o privire coburilor plini de pe pat şi zise:

— Înţeleg că ai auzit deja zvonul. Totuşi, nu este decât un zvon, Perrin.

— Ochii cei galbeni îl fac să fie mai mult decât un zvon.

În tot acest timp, Faile ar fi trebuit să se aprindă ca o mână de crenguţe uscate aruncate în foc. De ce era atât de calmă?

— Foarte bine. Atunci, Moiraine este următoarea problemă. Va încerca să te oprească?

— Nu, atâta timp cât nu are idee despre asta. Dacă încearcă totuşi, voi pleca oricum. Am familie şi prieteni, Faile; nu îi voi lăsa pe mâna Mantiilor Albe. Sper însă că voi reuşi să-mi ascund intenţiile faţă de Moiraine până mă îndepărtez de oraş.

Până şi ochii ei erau liniştiţi, ca două iazuri întunecate dintr-o pădure. Lui Perrin i se zburli părul văzând-o.

— Dar trebuie că a fost nevoie de câteva săptămâni pentru ca zvonul să ajungă în Tear şi drumul până în Ţinutul celor Două Râuri va mai dura şi el săptămâni întregi. Mantiile Albe ar putea să îşi ia tălpăşiţa până atunci. Ei bine, îmi doream să pleci de aici. Nu ar trebui să mă plâng. Voiam doar să ştii la ce să te aştepţi.

— Nu va dura săptămâni dacă o iau prin Căi. Două zile sau poate trei.

Două zile. Socotea că nu putea ajunge mai repede de atât.

— Eşti la fel de nebun ca Rand al'Thor, spuse Faile cu îndoială. Se aşeză pe marginea patului, îşi încrucişă picioarele şi începu să i se adreseze ca şi când i-ar fi făcut morală unui copil. Dacă o iei pe Căi, vei ieşi de acolo nebun fără speranţă de vindecare. Asta dacă mai ieşi, ceea ce e îndoielnic să se întâmple. Căile sunt pângărite, Perrin. Au fost cuprinse de întunecime de trei sute de ani, sau chiar de patru sute. Poţi să îl întrebi pe Loial. E în măsură să te lămurească. Chiar Ogierii au construit Căile, sau le-au mărit, sau ce le-or fi făcut. Nici măcar ei nu le mai folosesc. Ba chiar de ai trece teafăr prin ele, doar Lumina ştie pe unde ai ieşi.

— Am mai călătorit pe Căi, Faile. (Şi fusese cu adevărat o călătorie înfricoşătoare.) Loial îmi poate arăta drumul. Ştie să citească semnele; aşa ne-am descurcat ultima oară. Mă va ajuta din nou aflând cât de important este.

Loial era şi el nerăbdător să plece din Tear; părea să se teamă că mama lui ştia unde se afla. Perrin era sigur că îl va ajuta.

— Ei bine, spuse ea, frecându-şi mâinile de zor... Ei bine. Aventură îmi doream şi chiar aventură primesc. Să părăsesc Piatra din Tear şi pe Dragonul Renăscut, călătorind pe Căi pentru a mă lupta cu Mantiile Albe. Mă întreb dacă îl putem convinge pe Thom Merrilin să ne însoţească. Dacă nu putem avea un bard, ne vom mulţumi cu un menestrel. El ar putea compune povestea, iar noi doi vom fi eroii săi. Fără Dragoni Renăscuţi sau Aes-Sedai care să facă legea în istorisire. Când plecăm? De dimineaţă?

Perrin trase adânc aer în piept ca să îşi liniştească vocea:

— Voi merge singur, Faile. Doar eu şi Loial.

— Vom avea nevoie de un cal de povară, spuse ea ca şi când el nu ar fi zis nimic înainte. Chiar de doi. Căile sunt întunecate. Vom avea nevoie de felinare şi de mult ulei. Oamenii tăi din Ţinutul celor Două Râuri... Fermieri? Se vor lupta cu Mantiile Albe?

— Faile, am zis că…

— Am auzit ce ai zis, se răsti ea. Umbrele o făceau să pară periculoasă, cu ochii săi oblici şi pometţii înalţi. Am auzit şi nu are nici o noimă. Dacă fermierii ăştia nu au de gând să lupte? Sau nu ştiu cum? Cine o să-i înveţe? Tu? De unul singur?

— Voi face ceea ce trebuie făcut, spuse el cu răbdare. Fără tine.

Faile sări în picioare atât de repede, încât el crezu că i se repede la gât.

— Crezi că Berelain te va însoţi? O să îţi păzească ea spatele? Sau poate ai vrea mai degrabă să stea la tine în poală şi să guiţe după cum îi e obiceiul? Bagă-ţi cămaşa în pantaloni, nătâng păros ce eşti! Chiar trebuie să fie atât de întuneric? Lui Berelain îi cam place lumina puţină, ia zi? Ce o să te mai ajute ea împotriva Copiilor Luminii!

Perrin deschise gura ca să o contrazică, dar apoi alese să spună altceva decât intenţionase:

— Pare bună de luat în braţe Berelain asta. Ce bărbat nu ar vrea să o ţină în poală?

Durerea care se citea pe faţa lui Faile îi strânse inima în chingi de fier, însă vorbi în continuare:

— Când termin acasă, s-ar putea să trec prin Mayene. M-a rugat să mă duc şi poate că aşa voi face.

Faile nu spuse nici un cuvânt. Se uită lung la el cu o faţă împietrită, apoi se întoarse pe loc şi fugi afară trântind uşa.

Fără să vrea, Perrin dădu să o urmeze, apoi se opri, strângând tocul uşii până începură să îl doară degetele. Uitându-se fix la crăpătura căscată în uşă de toporul lui, se trezi spunându-i ceea ce nu putuse să îi spună lui Faile:

— Am omorât Mantii Albe. M-ar fi omorât ei pe mine altfel, dar ei tot crimă o numesc. Mă duc acasă pentru a muri, Faile. Numai aşa îi pot opri să le facă rău alor mei. Să mă spânzure, dacă asta poftesc. Nu te pot lăsa să fii de faţă. Nu pot. Ai putea încerca să îi opreşti şi atunci…

Capul îi căzu, proptindu-se de uşă. Acum Faile nu va regreta că nu îl va mai vedea; asta era important. Îşi va căuta aventura altundeva, departe de Mantii Albe şi ta’veren. Doar asta conta. Şi-ar fi dorit să nu îi vină să urle de amărăciune.

Faile mai că alerga pe coridoare, fără să-i pese pe lângă cine trecea sau cine era nevoit să se ferească din calea ei. Perrin. Berelain. Perrin. Berelain. „Îi trebuie o uşuratică cu faţa ca laptele care umblă pe jumătate despuiată? Nu ştie ce vrea. Bufon cu cap de lemn! Fierar prost! Şi scroafa aia şireată de Berelain. Căpriţa aia zburdalnică!”

Nu îşi dădu seama încotro se îndrepta până nu o văzu pe Berelain în faţa ei, alunecând în rochia ei care nu lăsa nimic imaginaţiei, unduindu-se calm, ca şi cum mersul acela al ei nu fusese gândit să scoată din orbite ochii bărbaţilor. Înainte să-şi dea seama ce face, se repezi înaintea lui Berelain şi se opri faţă în faţă cu ea, în locul unde se întâlneau două coridoare.

— Perrin Aybara e al meu, se răsti ea. Ţine-ţi mâinile şi zâmbetele departe de el!

Roşi toată când se auzi vorbind. Îşi promisese că nu va face asta niciodată, că nu se va bate niciodată pentru un bărbat ca o ţărăncuţă care se tăvăleşte în noroi la vremea recoltei.

Berelain îşi arcui o sprânceană cu calm suveran.

— E al tău? Ciudat, nu am văzut nici o zgardă la gâtul lui. Voi, servitoarele – sau eşti vreo fată de fermier? – aveţi cele mai stranii idei.

— Servitoare? Servitoare! Sunt... Faile îşi muşcă limba ca să oprească vorbele furioase. Cea Dintâi din Mayene, chiar că...

Erau moşii în Saldaea mai întinse decât Mayene. Nu ar fi rezistat o săptămână în curţile din Saldaea. Putea ea să recite poezie şi să vâneze cu uliul în acelaşi timp? Putea ea să vâneze călare o zi întreagă, iar noaptea să cânte în timp ce discută tactici împotriva raidurilor trolocilor? Credea că ştie totul despre bărbaţi? Dar cunoştea oare limbajul evantaielor? Putea să îi spună unui bărbat să vină sau să plece sau să mai rămână, şi o sută de alte lucruri, toate numai dintr-o mişcare a încheieturii şi din poziţia unui evantai de mătase? „Lumina să mă lumineze, oare unde mi-o fi mintea? Jurasem să nu mai ţin vreodată un evantai în mână!” Dar în Saldaea mai erau şi alte obiceiuri. Faile fu surprinsă când văzu cuţitul în mâna

proprie; fusese învăţată să nu scoată cuţitul decât dacă avea de gând să îl folosească.

— Ţărăncuţele din Saldaea au grijă în felul lor de femeile care înhaţă bărbaţii altora. Dacă nu juri să îţi iei gândul de la Perrin Aybara, o să te rad în cap de vei ajunge să semeni cu un ou. Poate că atunci o să mai suspine după tine doar băieţii care au grijă de găini.

Nu era sigură cum reuşise Berelain să o apuce de încheietură, însă deodată se trezi zburând prin aer. Podeaua mai că îi trecu prin spinare, astfel că rămase fără pic de aer în plămâni.

Berelain zâmbea nemişcată, bătându-şi uşor lama cuţitului de palmă.

— Un obicei din Mayene. Celor din Tear le place să folosească asasini, iar gărzile nu au cum să fie întotdeauna pe aproape. Urăsc să fiu atacată, ţărăncuţo, deci iată ce voi face. O să îţi iau fierarul şi îl voi ţine ca animal de casă atâta timp cât am chef de el. Pe cuvântul meu de ogier, ţărăncuţo. E chiar fermecător – umerii aceia, braţele; ca să nu mai zic nimic de ochii lui – şi de-o fi un pic cam necioplit, pot să îndrept lucrul acesta. Curtenii mei îl vor învăţa să se îmbrace şi îl vor scăpa de barba aceea îngrozitoare. Oriunde s-ar duce, îl voi găsi şi îl voi face al meu. Poţi să îl iei înapoi când termin eu cu el. Asta dacă te mai vrea, bineînţeles.

Reuşind în sfârşit să tragă aer în piept, Faile se ridică cu greu, scoţând un al doilea cuţit.

— O să te târăsc la el, după ce îţi tai hainele alea pe care nici nu s-ar zice că le porţi, şi o să te pun să îi zici că nu eşti decât o scroafă.

„Lumina să mă ajute! Chiar mă port ca o ţărăncuţă şi vorbesc ca una!” Cel mai rău era că ea chiar credea ce spunea.

Berelain luă o poziţie războinică. Avea de gând să îşi folosească mâinile, nu cuţitul. Pe acesta îl ţinea ca pe un evantai. Faile avansa cu paşi apăsaţi, însă aproape pe vârfuri.

Deodată, Rhuarc apăruse şi el acolo, între cele două, tronând deasupra lor, smulgându-le cuţitele înainte ca vreuna din femei să îşi dea prea bine seama că era acolo.

— Nu aţi văzut deja destul sânge în noaptea asta? spuse el cu răceală. Dintre toţi cei pe care m-aş fi gândit să-i descopăr tulburând pacea, voi două aţi fi fost ultimele numite.

Faile rămase cu gura căscată. Fără vreo înştiinţare, se învârti în loc, împlântându-şi pumnul între coastele mai scurte ale lui Rhuarc. Cel mai dur bărbat ar fi simţit o lovitură acolo.

Păru că se mişcă fără să se uite la ea, îi prinse mâna, împingându-i braţul în lateralul ei şi răsucindu-l. Dintr-odată, stătea foarte dreaptă, sperând că nu îi va scoate braţul din umăr.

Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, i se adresă lui Berelain:

— Vei merge în camera ta şi nu vei mai ieşi de-acolo până la răsăritul soarelui. Voi porunci să nu ţi se aducă micul dejun. Foamea îţi va aminti că războiul are timpul şi locul lui.

Berelain îşi trase umerii înapoi cu indignare.

— Sunt întâia Doamnă din Mayene. Nu voi primi astfel de ordine…

— Vei merge la odăile tale. Acum, spuse Rhuarc sec.

Faile se întrebă dacă ar putea să îi tragă un picior; probabil se încordase, căci de îndată ce gândul îi trecu prin minte, Rhuarc înteţi strânsoarea de pe încheietură, iar ea se ridică pe vârfuri. El continuă, spunându-i lui Berelain:

— Dacă te împotriveşti, vom lua de la capăt întâia noastră discuţie. Amândoi. Chiar aici.

Berelain se albi şi se îmbujoră pe rând.

— Prea bine… spuse ea înţepată. Dacă ţii cu tot dinadinsul, poate că voi…

— Nu am spus că vreau să stăm la taclale. Să nu mai văd nici urmă din tine până ajung la trei… Unu.

Cu respiraţia tăiată, Berelain îşi ridică fustele şi plecă în fugă. Reuşea să îşi unduiască ademenitor trupul chiar şi când fugea.

Faile se uită lung după ea minunându-se. Aproape că meritase să i se smucească braţul din încheietură. Rhuarc privea şi el în urma lui Berelain cu un zâmbet ascuns de apreciere.

— Ai de gând să mă ţii aşa toată noaptea?

Îi dădu drumul şi îşi vârî cuţitele ei la cingătoare.

— Dar sunt ale mele! protestă ea.

— Se confiscă, spuse el. Pedeapsa lui Berelain a fost să fie văzută de tine atunci când am trimis-o la culcare ca pe un copil îndărătnic. Pedeapsa ta este să rămâi fără cuţitele pe care le preţuieşti. Ştiu că mai ai şi altele. Dacă te împotriveşti, s-ar putea să le iau şi pe acelea. Nu voi îngădui ca pacea să fie tulburată.

Faile se uita la el nevenindu-i parcă să creadă, însă pe undeva ştia că Rhuarc vorbea serios. Cuţitele îi fuseseră făcute de un meşter cu multă pricepere în meseria lui; erau numai bune ca mărime şi greutate.

— Ce *întâie discuţie* ai purtat cu Berelain? De ce a fugit în felul acela?

— Asta ne priveşte. Nu te vei mai apropia de ea, Faile. Nu cred că ea a început; armele acesteia nu sunt cuţitele. Dacă vreuna din voi mai îndrăzneşte să tulbure liniştea, vă trimit pe amândouă la cărat de măruntaie. Unii dintre cei din Tear au crezut că se pot duela mai departe după ce poruncisem pacea în oraş, însă duhoarea carelor cu resturi i-a făcut degrabă să îşi vadă greşeala. Să nu care cumva să fie nevoie să repet lecţia.

Faile începu să îşi maseze umărul, dar nu înainte de a-l fi văzut plecat pe Rhuarc. Îi amintea de tatăl ei. Nu că tatăl ei i-ar fi răsucit vreodată braţul, însă nici el nu avea mai multă răbdare cu zurbagiii, indiferent cine ar fi fost ei, şi, mai ales, nimeni nu îl putea lua prin surprindere. Se întrebă dacă ar putea să îi întindă o cursă lui Berelain, măcar să o vadă pe întâia Doamnă din Mayene trudind printre carele cu resturi. Dar Rhuarc spusese că vor fi pedepsite împreună. Pe deasupra, şi tatăl său se ţinea întotdeauna de cuvânt. Berelain. Ceva anume din tot ce spusese Berelain îi dădea ghes. Cuvântul ei de ogier. Asta era. Un ogier nu îşi încalcă niciodată cuvântul. A spune: „Ogier fără de cuvânt” e ca şi cum ai spune „laş viteaz” sau „netot înţelept”.

Nu se putea abţine de la a râde în gura mare.

— Tu să mi-l iei *mie,* păuniţă prostuţă? Până îl vei mai vedea din nou, *dacă* îl vei mai vedea vreodată, va fi din nou al

meu.

Râzând pentru sine şi masându-şi umărul la răstimpuri, Faile merse mai departe cu inima uşoară.

15 Dincolo de poartă

Ridicând lampa de sticlă pe care-o avea în mână, Mat trase cu ochiul în josul coridorului îngust, care cobora în străfundurile Stâncii. „Numai dacă viaţa mi-ar fi în primejdie. Aşa am făgăduit. Păi, arde-m-ar focul, chiar aşa şi este!” înainte ca îndoielile să pună, din nou, stăpânire pe el, o luă iute la picior, trecând de uşi putrezite, care atârnau întredeschise, şi de altele din care nu mai rămăseseră decât câteva scândurele şi balamalele ruginite. Podeaua fusese măturată de curând, dar împrejur tot mai mirosea a praf adunat de secole şi a mucegai. Prin beznă se auzi un foşnet, iar Mat îşi scoase pumnalul, până să-şi dea seama că era numai un şobolan care fugea de el – către vreo ascunzătoare pe care numai el o cunoştea, fără îndoială.

— Arată-mi drumul pe care se poate ieşi, şopti în urma şobolanului, şi vin cu tine. „Dar de ce vorbesc în şoaptă? Nu e nimeni aici care să m-audă.”

Şi totuşi, părea un loc unde era mai bine să nu ridici glasul. Parcă Stânca întreagă îl apăsa pe umeri, făcându-l să lase capul în jos.

Ultima uşă, spusese Egwene. Şi pe aceea o găsi întredeschisă. O lovi cu piciorul, făcând-o să se prăbuşească. Încăperea era plină de obiecte înghesuite laolaltă, de-abia întrezărite, cufere, butoiaşe şi alte cele, îngrămădite pe lângă pereţi şi pe podea. Şi de praf. „Marea Vistierie! Zici că e pivniţa unei ferme părăsite, dacă nu şi mai rău.” Rămase uimit să vadă că Egwene şi Nynaeve nu făcuseră curăţenie, când coborâseră acolo. Că doar femeile numai atâta ştiau – să şteargă praful şi să facă ordine, chiar şi când nu era nevoie. Podeaua era plină de urme – unele lăsate de încălţări bărbăteşti: pesemne că avuseseră cu ele câţiva bărbaţi, să le care obiectele mai grele. Aşa făcea Nynaeve – tot timpul le găsea de lucru bărbaţilor din jurul ei. Pesemne că îi făcuse o mare plăcere să găsească unii care tocmai căutau să se distreze şi ei puţin, după ce-şi îndepliniseră corvezile.

Lucrul pe care-l căuta se deosebea de celelalte. O ramă

de uşă, înaltă, din piatră roşie. Umbrele aruncate de lampa din mâna lui Mat o făcea să arate ciudată. Când se apropie, văzu şi cât era de veche. Şi părea, cumva, strâmbă – n-o putea privi de jur împrejur, colţurile parcă nu se împreunau aşa cum trebuia. Şi fragilă, gata să se prăbuşească la orice atingere. O împinse uşor, dar ea nici măcar nu tremură. Apoi îi trase un ghiont ceva mai zdravăn, întrebându-se dacă nu cumva era mai bine s-o culce la pământ şi s-o sfărâme. Marginea de jos se mişcă puţin, lăsând o dâră în praf. Mat simţi cum i se făcea pielea de găină. Pesemne că atârna de vreo frânghie legată în tavan – ridică lampa să vadă… dar nu era nici o frânghie. „Măcar asta înseamnă că n-o să cadă, câtă vreme sunt eu înăuntru. Pe Lumină, deci m-am hotărât să intru sau cum?”

Lângă el găsi un butoiaş aşezat în picioare, pe care erau împrăştiate mai multe statuete şi lucruşoare învelite în cârpe putrede. Le dădu la o parte, aşeză lampa şi se apucă să cerceteze rama. Ter’angrealul, adică – dacă nu cumva greşise Egwene. Şi nu prea părea cu putinţă să greşească. Probabil că, oricât s-ar fi chinuit să spună că nu era aşa, ea apucase să înveţe multe lucruri ciudate acolo, în Turn. „Dar cum s-o recunoască? Doar vrea să devină Aes-Sedai. Măcar atât a recunoscut, nu?”

Dacă privea cu ochii mijiţi, obiectul arăta întocmai ca o ramă de uşă, tăiată în piatră, şlefuită, dar fără strălucire şi plină de praf. O ramă foarte simplă. Sau poate nu – căci se vedeau şi trei dungi care şerpuiau pe fiecare parte, de sus şi până jos, încrustate adânc în piatră. Era mult mai sărăcăcioasă decât multe rame pe care le văzuse la ferme. Probabil că, dacă păşea prin ea, avea să se găsească la loc în încăperea cea plină de praf şi mucegai.

„Dar n-am să ştiu până nu încerc, aşa-i? Pe Lumină!” Trăgând aer adânc în piept şi înecându-se din pricina prafului, puse un picior de partea cealaltă.

I se păru că tocmai păşise printr-o perdea de lumină albă, strălucitoare, atotputernică, nesfârşită. Vreme de o clipă, care i se păru o veşnicie, îşi pierdu vederea. În urechi îi răsuna un tunet, ca şi cum toate sunetele lumii s-ar fi adunat într-un

singur loc. Un pas – un pas nemăsurat de lung – şi totul se sfârşi.

Împleticindu-se pe picioare, privi uimit în jur. Ter'angrealul era acolo, dar locul în care ajunsese era, în mod limpede, cu totul altul decât cel din care plecase. Rama strâmbă de piatră se găsea în mijlocul unei săli rotunde, atât de înalte încât tavanul se pierdea printre umbre, împrejmuită de coloane ciudate, galbene, spiralate, care şerpuiau prin întuneric, ca nişte viţe uriaşe, încolăcite pe araci care fuseseră, apoi, smulşi din locurile lor. În vârful unor colaci făcuţi din metal alb se aflau sfere mărişoare, care străluceau, împrăştiind o lumină plăcută. Ce le făcea să strălucească, însă, nu se putea şti – nu păreau să fie flăcări. Era ca şi cum sferele sclipeau cu de la sine putere. Podeaua era alcătuită din lespezi spiralate, albe şi galbene, care porneau de la ter'angreal. Împrejur era un miros puternic, uscat, nu prea plăcut. Mat simţi un imbold de a se întoarce pe dată de unde venise.

— Vreme îndelungată.

Tresări, scoase un pumnal şi trase cu ochiul printre coloane, căutând să vadă de unde venea glasul înfundat care rostise vorbele cu atâta asprime.

— Vreme îndelungată a trecut, şi totuşi, iată, s-au întors să caute răspunsuri. Au sosit iarăşi unii care vor să ştie.

Printre coloane apăru o siluetă – un bărbat, din câte i se păru lui Mat.

— E bine. N-ai adus lămpi, torţe, aşa cum era învoiala, aşa cum este şi cum va fi mereu. Dar fier? Dar instrumente muzicale?

Silueta se apropie. Era o făptură înaltă, desculţă, învăluită în mai multe straturi de pânză gălbuie. Mat nu mai era atât de convins că avea de-a face cu un bărbat. Sau cu un om. La prima vedere, aducea a om, deşi era, poate, prea graţios – dar şi prea slab pentru înălţimea sa, cu un chip îngust şi alungit. Pielea şi chiar şi părul negru, tăiat drept, reflectau lumina slabă într-un chip care amintea de solzii unui şarpe. Cât despre ochi… pupilele erau numai nişte despicături negre. Nu, nu era om.

— Fier. Instrumente muzicale. Nu ai?

Mat se întrebă în treacăt de ce nu părea să-i pese de cuţitul pe care încă îl mai avea în mână. Oricum, lama era din oţel zdravăn, nu din fier.

— Nu. Nu am fier şi nu am instrumente… De ce…? începu el, dar se întrerupse brusc. Egwene îi vorbise de trei întrebări – nu avea de gând să irosească una pe „fier” sau „instrumente muzicale”. „Şi dac-aş avea o duzină de muzicanţi în buzunar şi o fierărie în spate, de ce i-ar păsa?” Am venit în căutarea unor răspunsuri. Dacă nu eşti tu cel îndreptăţit să mi le oferi, du-mă la unul care să fie.

Bărbatul – căci Mat se hotărî în cele din urmă că făptura, orice-ar fi fost, era de parte bărbătească – zâmbi uşor, dar fără să-şi arate dinţii.

— Cum a fost învoiala. Haide. Urmează-mă, răspunse, făcându-i semn cu o mână cu degete lungi.

— Ia-o înainte şi arată-mi drumul, spuse Mat, ascunzându-şi pumnalul la loc în mânecă. „Numai să rămâi în faţa mea, unde să te pot urmări. Locul ăsta îmi dă fiori.”

Ciudata făptură îl conduse pe o cale unde nu se zărea nici o linie dreaptă – în afară de podeaua însăşi. Până şi tavanul era arcuit peste tot, iar pereţii se rotunjeau în afară. Coridoarele şerpuiau întruna, arcadele uşilor erau rotunjite, ferestrele erau cercuri desăvârşite. Lespezile podelei erau aranjate în spirale şi linii curbe, iar incrustaţiile meşteşugite de metal, din tavan, erau şi ele spirale, care de care mai încurcate. Nu existau tablouri, nici tapiserii – doar modele care erau peste tot numai bucle.

Nu văzu pe nimeni, în afară de călăuza sa cea mută. Poate că locul era pustiu, şi numai ei doi se aflau acolo. De cine ştie unde, îşi aminti o senzaţie – păşea pe coridoare pe care picior de om nu le mai călcase de sute de ani. La fel simţea şi acum. Cu toate astea, din când în când prindea, cu coada ochiului, o urmă de mişcare – dar, oricât de iute s-ar fi întors, nu zărea pe nimeni. Prefăcându-se că-şi dezmorţeşte braţele, cercetă pumnalele din mâneci, ca să se simtă ceva mai în siguranţă.

Ceea ce se vedea prin ferestrele rotunde era încă şi mai rău. Copaci înalţi, subţiratici, care aveau crengi numai la vârf,

ca un soi de pălărie, sau alţii cu evantaie uriaşe de frunze dantelate, un desiş aidoma unui tufiş uriaş de mărăcini, totul scăldat într-o lumină slabă, palidă, cu toate că pe cer nu se vedea nici un nor. Erau foarte multe ferestre, toate aşezate pe aceeaşi parte a coridorului curbat, dar din când în când drumul îşi schimba direcţia, astfel încât ar fi trebuit să dea cu ochii de alte încăperi sau de vreo curte interioară – însă nu se vedea decât pădurea. Mat nu izbuti să zărească nici măcar un colţişor din palatul acela, sau ce-o fi fost, nici vreo altă clădire, în afară de...

Printr-o fereastră rotundă văzu trei spirale înalte, argintii, răsucindu-se una spre cealaltă, astfel încât vârfurile li se uneau. De la fereastra următoare, aflată la numai trei paşi, nu se mai zăreau, însă după câteva minute, când apucaseră să schimbe direcţia de atâtea ori încât Mat era convins că se află într-o cu totul altă parte, le zări iarăşi. Încercă să-şi spună că erau, pesemne, altele, însă între el şi spirale se afla unul dintre copacii în formă de evantai, cu o creangă ruptă, un copac care fusese în acelaşi loc şi prima dată. După ce le văzu şi a treia oară, la vreo trei paşi, însă de cealaltă parte a coridorului, nici măcar nu mai încercă să-şi dea seama ce se afla afară.

Drumul părea să nu se mai sfârşească.

— Oare...? Când...? începu Mat, dar apoi se întrerupse scrâşnind din dinţi – trei întrebări: erau greu să afli ceva fără să pui întrebări. Nădăjduiesc că mă duci la unii care să-mi poată răspunde. Arde-mi-ar oasele, pentru binele tău şi-al meu, nădăjduiesc că-i aşa. Pe Lumină!

— Aici, spuse ciudata făptură în galben, arătând cu un braţ subţiratic către o arcadă rotunjită, de două ori mai mare decât cele de până atunci. Ochii săi ciudaţi erau aţintiţi asupra lui Mat – stătea cu gura deschisă, răsuflând lung şi încet – Mat se încruntă, iar străinul ridică uşor din umerii rotunjiţi. Aici se află răspunsurile. Intră. Intră şi întreabă.

Mat trase şi el aer în piept, apoi se strâmbă şi se frecă la nas. Mirosul puternic era din ce în ce mai supărător. Făcu un pas tremurat către arcadă, apoi se uită în jur, căutându-şi călăuza. Aceasta însă, dispăruse. „Pe Lumină! Nu ştiu de ce

mă mai mir. Ei, arde-m-ar focul dacă mă întorc acum!” Încercând să nu-şi mai pună întrebarea cum avea să ajungă îndărăt la ter’angreal, de unul singur, intră.

Încăperea era rotundă, la fel ca şi celelalte, cu podeaua alcătuită din spirale roşii şi albe, şi tavanul arcuit. Nu existau coloane, nici mobile, ci doar trei piedestaluri groase, aducând cu nişte colaci de funie, aşezate pe podea. Mat se întrebă dacă exista vreo cale de a ajunge în vârf – nu părea să se poată decât căţărându-te cu ajutorul braţelor şi picioarelor şi totuşi, pe fiecare piedestal, şedea câte un bărbat asemenea călăuzei sale, cu picioarele încrucişate sub el. Erau îmbrăcaţi cu mai multe straturi de pânză roşie şi nu, nu erau toţi bărbaţi – observă Mat după ce se uită a doua oară. Două dintre chipuri, deşi aveau aceiaşi ochi ciudaţi, păreau, fără îndoială, de parte femeiască. Îl priveau lung, cântărindu-l, sfredelindu-l, şi răsuflau adânc, aproape gâfâit. Se întrebă dacă era din pricina lui – dacă erau, cine ştie de ce, speriaţi de el. „N-aş prea crede, ce mama mă-sii! Mai degrabă ei mă înfricoşează pe mine.”

— A trecut mult, spuse femeia din dreapta.

— Foarte mult, adăugă cea din stânga.

— Şi totuşi, se întorc, încuviinţă bărbatul.

Toţi trei aveau glasuri înfundate, precum cel al călăuzei – la urma urmelor, nu părea să fie aproape nici o deosebire – şi vorbeau cu aceeaşi asprime. Apoi grăiră laolaltă, ca şi cum ar fi fost o singură făptură:

— Intră şi întreabă, aşa cum spune învoiala de demult.

Mat se gândi că fiorul de teamă pe care-l simţise mai înainte nu era nimic pe lângă cel care tocmai îl cuprinsese. Cu toate astea, se sili să se apropie. Cu mare grijă – cu mare, mare grijă, ca nu cumva să-i scape ceva care aducea cu o întrebare – le povesti cum stăteau lucrurile. Mantiile Albe se aflau, cu siguranţă, în satul său, căutându-i pe prietenii lui, pesemne că şi pe el. Unul din cei doi prieteni pleca să-i înfrunte, celălalt nu. Familia sa nu părea a fi în primejdie, dar cu atâţia nemernici de Copii împrejur… Un ta’veren care-l atrăgea cu atâta forţă încât de-abia se mai putea mişca. Nu le dezvălui nici un nume – nu vedea de ce – şi nici nu pomeni că

Rand era Dragonul Renăscut. Cât despre întrebări – nu doar prima, ci şi următoarele – se hotărâse din vreme care aveau să fie, încă dinainte să coboare în Vistierie.

— Ce-ar trebui să fac? Să mă întorc acasă să-mi ajut neamul? întrebă el, în cele din urmă.

Cele trei perechi de ochi se îndepărtară de el – cam fără tragere de inimă, din câte i se păru – şi sfredeliră aerul de deasupra capului său. Apoi, femeia din stânga spuse:

— Trebuie să mergi în Rhuidean.

De îndată ce rosti acestea, privirile celor trei se întoarseră la el. Cu toţii se plecară înainte, răsuflând greu, ca la început, dar în aceeaşi clipă se auzi un clopot care răsună puternic în încăpere. Cei trei se îndreptară de spate, privindu-se, apoi scrutând din nou aerul de deasupra capului lui Mat.

— Iată altul, şopti femeia din stânga. Ce încordare! Ce încordare!

— Ce desfătare, zise bărbatul. A trecut mult.

— Mai e vreme, le spuse cealaltă femeie; nu părea tulburată – nici unul nu părea – şi totuşi, atunci când se întoarse către Mat şi îi vorbi din nou, glasul îi suna mai aspru: Întreabă! Întreabă!

Mat îi fulgeră cu privirea. „Rhuidean? Pe Lumină!” Era pe undeva prin Pustie, numai Lumina şi Aielii ştiau unde. El unul habar nu avea. În Pustie! De mânie, uită că avusese de gând să întrebe cum să scape de Aes-Sedai şi cum să-şi capete amintirile îndărăt.

— Rhuidean! făcu el, furios. Lumina să-mi pârjolească toate oasele dacă am vreun gând să plec în Rhuidean! N-am s-o fac, lua-m-ar moartea! De ce-aş face-o? Ce răspuns e ăsta? Aşteptam să-mi daţi explicaţii, nu cimilituri.

— Dacă nu mergi în Rhuidean, spuse femeia din dreapta, ai să mori.

Clopotul sună iarăşi, mai tare, de astă dată. Mat simţi un fior care-l străbătu până în tălpi. Cei trei se priviră, şi de-acum era limpede că erau neliniştiţi. Deschise gura să vorbească, dar ei nu-l băgară în seamă.

— Ce încordare, spuse în grabă una din femei. E prea mult.

— Ce desfătare, zise pe dată cealaltă. A trecut aşa mult.

— Încordarea e prea mare, spuse bărbatul, fără măcar s-o lase să isprăvească. Întreabă! Întreabă!

— Crăpa-ţi-ar ochii, laşule, mârâi Mat, asta am să şi fac! De ce am să mor, dacă nu merg în Rhuidean? După capul meu, mai degrabă am să-mi pierd viaţa dacă-ncerc. N-are a face…

Bărbatul îl întrerupse şi-i răspunse în grabă:

— Dacă n-o faci, vei încălca iţele sorţii, îţi vei lăsa viitorul să plutească în voie în bătaia vremurilor şi vei fi ucis de cei care nu vor să-ţi vadă soarta împlinită. Şi-acum, pleacă! Trebuie să pleci! Iute!

Dintr-odată, călăuza în galben apăru lângă Mat şi, cu mâinile sale mult prea lungi, începu să-l tragă de mânecă. Mat se smuci.

— Nu! N-am să plec! Voiam să întreb altceva, iar voi m-aţi zăpăcit şi mi-aţi dat răspunsuri fără noimă! Nu pot pleca acum! Despre ce soartă vorbeşti? Măcar un răspuns limpede să-mi daţi!

Clopotul sună a jale, pentru a treia oară, şi întreaga încăpere se zgudui.

— Du-te! urlă bărbatul. Ţi-ai primit răspunsurile. Trebuie să pleci, până nu e prea târziu!

Deja, în jurul lui Mat apăruseră, ca din senin, vreo şase bărbaţi în galben, care încercau să-l tragă spre uşă, dar el se lupta lovindu-i cu pumnii, cu coatele, cu genunchii.

— Ce soartă? Arde-v-ar inimile, ce soartă?

Dangătul clopotului răsuna peste tot – pereţii şi podeaua se cutremurau, mai să-i arunce pe Mat şi pe atacatorii săi la pământ.

— Ce soartă?

Cei trei se ridicaseră în picioare, pe piedestalurile lor. Fiecare îi răspunse, dar nici măcar nu izbuti să-şi dea seama cine ce spusese:

— Să te cununi cu Fiica celor Nouă luni!

— Să mori şi să reînvii, mlădiţă nouă a unei lumi apuse!

— Să pierzi lumina, jumătate, pentru a izbăvi lumea!

Apoi, gemură toţi trei, ca aburul care scăpa şuierând

dintr-o oală în clocot:

— La Rhuidean, războinicule! La Rhuidean, păcăliciule! Du-te, norocosule! Du-te!

În acea clipă, atacatorii îl înşfăcară pe Mat şi-l ridicară în sus de braţe şi picioare, cărându-l pe deasupra capetelor.

— Daţi-mi drumul, pui de capră fără minte! urlă el, zbătându-se. Arde-v-ar ochii! Cădea-v-ar sufletele în Umbră, daţi-mi drumul! O să vă spintec şi-o să-mi fac corzi de arc din maţele voastre!

Numai că, oricât s-ar fi zbătut, degetele cele lungi îl strângeau ca nişte chingi de fier. Clopotul – sau palatul întreg – răsună de încă două ori. Totul se clătină ca la cutremur. Pereţii bubuiră de ecouri asurzitoare, fiecare mai puternic decât precedentul. Cei care-l duceau pe Mat se grăbeau în drumul lor, gata-gata să cadă la pământ, dar fără să se oprească din cursa împleticită. Nici nu văzu unde-l duceau, până ce nu se opriră dintr-odată, aruncându-l în sus. Apoi zări rama cea strâmbă, ter'angrealul, în timp ce zbura spre ea.

Lumina cea albă îl orbi; mugetul îi umplu urechile, făcându-l să uite de orice altceva.

Căzu grămadă pe podea, în lumina slabă, apoi se rostogoli până ce se lovi de butoiaşul din Marea Vistierie pe care îşi lăsase lampa. Acesta se clătină, iar statuetele şi celelalte lucruşoare căzură, cu zgomot de piatră, fildeş şi porţelan care se frânge. Sărind în picioare, Mat se năpusti îndărăt către rama de piatră.

— Arde-v-ar focul, nu vă las să vă purtaţi aşa cu mine…!

Trecu în goană pe dedesubt – şi se lovi de lăzile şi butoiaşele din partea cealaltă. Fără să pregete, se întoarse şi sări iarăşi prin ramă. Dar se întâmplă acelaşi lucru – de astă dată, izbuti să se sprijine de butoiaşul pe care stătea lampa, care aproape că se răsturnă peste lucruşoarele, deja căzute, care împânzeau podeaua de sub picioarele sale. Îl prinse la vreme, pârlindu-se la mână, şi îl aşeză mai bine.

„Arde-m-ar focul, că doar nu vreau să rămân aici pe întuneric, se gândi, sugându-şi buricele degetelor. Pe Lumină, la cum îmi merge norocul, pesemne că am să stârnesc un incendiu şi am să ard de viu!"

Se uită urât la ter'angreal. De ce nu mai putea trece? Poate că făpturile de dincolo izbutiseră să-l închidă, cine ştie cum. Nu înţelegea mai nimic din ceea ce se întâmplase. Suna clopotul, ei se înspăimântaseră… parcă le era teamă să nu li se prăvălească acoperişul în cap. La urma urmelor, cam aşa se şi petrecuse. Cât despre Rhuidean şi toate celelalte… Ca şi cum îndemnul de a pleca în Pustie nu era îndeajuns de rău, îi mai spuseseră şi că era sortit să ia de soaţă o femeie numită Fiica celor Nouă Luni! De soaţă! O fată de speţă înaltă, după câte părea. Mai degrabă lua o scroafă! Apoi, cică avea să moară şi să reînvie. „Oricum, frumos din partea lor că nu s-au oprit la prima parte." Dacă vreun Aiel, cu vălul negru pe ochi, avea să-l omoare în drum spre Rhuidean, pesemne că avea să afle şi cât era de adevărată această profeţie. Ce prostie, nu credea o iotă… numai că… mizeria de ter'angreal chiar îl dusese cine ştie unde, iar făpturile de dincolo fuseseră dispuse să-i răspundă la trei întrebări, aşa cum spusese Egwene.

— Nu iau de soaţă nici o nobilă! se răsti el înspre ter'angreal. Am să mă-nsor numai când îmbătrânesc şi nu mă mai pot distra, şi cu asta basta! Cât despre Rhuidean, să-mi…

Dinăuntrul arcadei strâmbe de piatră apăru vârful unei încălţări, apoi, încet-încet, ieşi şi Rand, cu sabia de foc în mână. De îndată ce păşi afară şi oftă uşurat, tăişul dispăru. Până şi în lumina puţină, Mat observă că era neliniştit – când dădu cu ochii de el, tresări.

— Ce faci, Mat, ai venit să tragi cu ochiul? Sau ai trecut şi tu?

Vreme de câteva clipe, Mat îl privi pieziş. Măcar sabia dispăruse. Nu părea să conducă Puterea – cu toate că nu avea cum să fie sigur – şi nu prea aducea a om cu minţile rătăcite. De fapt, arăta cam aşa cum arătase dintotdeauna. Se văzu nevoit să-şi readucă aminte că nu mai erau acasă şi că Rand nu mai avea cum să fie cel de demult.

— Am trecut, cum să nu trec! După capul meu, ăia de dincolo sunt numai nişte mincinoşi! Ce sunt? Mie mi-au amintit de nişte şerpi.

— Orice-ar fi, mincinoşi nu cred că sunt, zise Rand, cu un

glas care lăsa de înţeles că şi-ar fi dorit să fie altfel. Asta nu. Le era frică de mine, încă de la început. Iar când a început clopotul… sabia i-a ţinut departe. Nici măcar nu se puteau uita la ea. Se fereau, îşi ascundeau ochii. Ţi-au răspuns?

— Numai prostii, bombăni Mat. Ţie?

Pe neaşteptate, dinăuntrul ter'angrealului apăru Moiraine, părând să păşească, plină de graţie, prin văzduh, plutind. Dacă n-ar fi fost Aes-Sedai, ar fi fost numai bună de luat la dans. Văzându-i, strânse din buze.

— Voi? Eraţi înăuntru, amândoi… De-asta…! începu ea, apoi şuieră supărată. Şi unul era mult prea îndeajuns, dar doi ta'veren, în acelaşi timp… aţi fi putut rupe cu totul legătura, şi atunci aţi fi rămas acolo, întemniţaţi. Băieţi neghiobi, care vă jucaţi cu lucruri primejdioase, fără s-o ştiţi. Perrin! Nu cumva e şi Perrin acolo? N-a luat şi el parte la mica voastră… expediţie?

— Când l-am văzut ultima oară, răspunse Mat, se pregătea să se culce.

Cine ştie dacă Perrin nu avea să-l dea de gol în clipa următoare, ieşind şi el dinăuntru. Totuşi, dacă-i stătea în puteri, trebuia să încerce s-o linişească pe Aes-Sedai. De ce să-l vâre în necazuri şi pe sărmanul Perrin? „Poate că scapă măcar de ea, dacă pleacă înainte ca Moiraine să afle ce-are de gând. Femeie nesuferită! Pun rămăşag că-i nobilă, ce mama mă-sii!”

Moiraine era furioasă – asta era limpede. Avea obrajii albi ca varul, şi ochii ca nişte hăuri întunecate care se aţintiră asupra lui Rand.

— Măcar aţi scăpat cu viaţă. Cine v-a povestit despre asta? Care din ele? Am s-o jupoi de vie!

— Am aflat dintr-o carte, răspunse liniştit Rand, apoi se aşeză pe marginea unei lăzi care scârţâi sub greutatea sa, şi-şi încrucişă braţele pe piept, netulburat – Mat îşi dori să fi putut face şi el la fel. De fapt, din mai multe: *Comorile Stâncii din Tear* şi *Negoţul cu Mayene.* Ce de lucruri poţi afla din cărţi, dacă ai îndeajuns de multă răbdare… e de-a dreptul uimitor, nu crezi?

— Dar tu? făcu femeia, îndreptându-şi privirea

sfredelitoare către Mat. Şi tu ai citit într-o carte? Nu-mi spune…

— Să ştii că mi se mai întâmplă, câteodată, răspunse el, sec.

Nu că nu i-ar fi plăcut să le bage în necazuri pe Egwene şi Nynaeve, după tot ce-i făcuseră ca să le dezvăluie unde ascunsese hârtia Supremei – faptul că-l strânseseră cu ajutorul Puterii nu era nimic, dar tot restul… – numai că era mai distractiv să-şi bată joc de Moiraine.

— *Comorile. Negoţul.* Din cărţi afli tot soiul de chestii.

Norocul său că femeia nu-i ceru să-i mai spună o dată titlurile, în întregime. Nu prea fusese atent la ce spusese Rand, însă Moiraine nu-l mai băgă în seamă şi se întoarse către prietenul său.

— Şi răspunsurile?

— Sunt numai pentru urechile mele, se împotrivi el, apoi se încruntă. Dar n-a fost uşor. Au adus o… femeie… care să-mi tălmăcească, dar vorbea ca dintr-o carte din vechime. Unele cuvinte nici nu le puteam înţelege. Nu m-am gândit că ar putea să-mi vorbească într-o altă limbă.

— Limba străveche, îi spuse Moiraine. Pe asta o folosesc când au de-a face cu oamenii. De fapt, e vorba de un dialect dintre cele mai puţin cunoscute. Dar tu, Mat? Ai izbutit să înţelegi ce ţi se traducea?

Mat îşi simţi gura uscată şi se văzu nevoit să-şi umezească puţin buzele ca să poată vorbi:

— Limba străveche? Deci asta era? Eu n-am avut pe nimeni să-mi tălmăcească şi… de fapt, n-am primit nici un răspuns. Clopotul a început să dangăne şi m-am trezit luat pe sus, ca şi cum m-ar fi dus la tăiere.

Dar Moiraine continua să-l privească, de parcă ar fi încercat să-i străpungă mintea. Ea ştia foarte bine că, uneori, i se întâmpla să înceapă să bâiguie în limba străveche.

— Câte un cuvânt… două… parcă am înţeles, dar nu mare lucru. Însă tu şi cu Rand aţi primit răspunsuri. Ei ce câştig au din asta? Şerpii ăia cu picioare, adică. Doar n-o să ne trezim, când urcăm la loc, că au trecut zece ani peste noi, ca în povestea lui Bili?

— Câştigă senzaţii, răspunse Moiraine, făcând o strâmbătură. Senzaţii, emoţii, experienţe. Scotocesc prin ele – asta se întâmplă atunci când simţi că ţi se face pielea de găină. Poate că, într-un fel, cu asta se hrănesc. Femeile Aes-Sedai care-au cercetat ter'angrealul pe când se găsea în Mayene au lăsat scris că, după ce-l foloseau, simţeau o mare nevoie să se spele. Asta vreau şi eu, acum.

— Dar, oare, răspunsurile sunt adevărate? întrebă Rand, când ea dădu să plece. Eşti sigură? Aşa spunea şi cartea, dar de unde pot ei să ştie ce va fi?

— Răspunsurile sunt adevărate, rosti, încet, Moiraine, câtă vreme au de-a face cu viitorul tău şi numai al tău. Asta e sigur. Cum izbutesc să o facă, însă, continuă, privindu-i pe amândoi, de parcă ar fi cântărit efectul vorbelor sale asupra lor, nu se poate decât bănui. Lumea este, oarecum... pliată. Ştiu că e ciudat, dar mai limpede de-atât nu vă pot explica. Se poate ca asta să le îngăduie să citească soarta unui om, feluritele căi pe care aceasta poate fi ţesută în Pânză. Sau poate că e, pur şi simplu, o înzestrare de-a lor. Cu toate astea, răspunsurile sunt, adesea, greu de înţeles. Dacă aveţi nevoie de cineva care să v-ajute să pricepeţi ce-au vrut să spună, mă ofer.

Ochii ei îi sfredeliră pe rând, pe amândoi, iar Mat aproape că începu să înjure, pesemne că nu-l credea că nu obţinuse nici un răspuns. Dacă nu cumva femeile Aes-Sedai îi bănuiau de minciună pe toţi oamenii cu care aveau de-a face.

— Dar tu? grăi Rand, zâmbindu-i larg. Oare ai să-mi spui ce-ai întrebat şi ce ţi-au răspuns?

Ea nu făcu decât să-i întoarcă privirea, netulburată şi scrutătoare, apoi plecă spre uşă. Pe neaşteptate, în faţa sa începu să plutească un glob mic de lumină, strălucitor ca o lampă, care o ajută să-şi găsească drumul.

Mat ştia că ar fi fost mai bine să lase totul baltă, pe loc. S-o lase să plece, nădăjduind că avea să uite că fusese şi el, cândva, aici jos. Dar în suflet încă îi ardea un grăunte de mânie. Ce de prostii îi mai îndrugaseră! Poate că or fi fost adevărate, dacă aşa spunea Moiraine, dar tot simţea nevoia de a-l apuca pe unul dintre nemernici de guler – sau de ce-o fi

avut în loc de guler – şi de a-l sili să-i explice câte ceva.

— Moiraine, de ce nu poţi pătrunde acolo de două ori? strigă el, în urma femeii. De ce?

Era cât pe ce s-o întrebe şi de ce făpturile se temeau de fier şi de instrumente muzicale, dar îşi muşcă limba la vreme. Dacă nu înţelesese ce i se spunea, de unde ar fi putut şti toate acestea? Moiraine se opri în dreptul uşii. Era cu neputinţă să-şi dea seama dacă se uita la Rand sau la ter'angreal.

— Dacă aş şti totul, Matrim, n-aş mai avea nevoie să întreb.

Apoi, mai rămase o clipă, uitându-se înăuntru – către Rand, era limpede – şi plecă graţioasă, în tăcere. O vreme, Rand şi Mat se priviră şi ei, fără cuvinte.

— Deci ai aflat ce voiai să ştii? întrebă Rand, în cele din urmă.

— Dar tu?

O lumină puternică izbucni dintr-odată, din palma lui Rand. Nu era un glob neted, sclipitor, precum cele ale femeilor Aes-Sedai, ci o flacără aspră, ca o torţă. Tocmai când Rand dădea să plece, Mat continuă:

— Chiar ai de gând să laşi Mantiile Albe să-şi facă mendrele pe acasă? Ştii că se îndreaptă spre Emond's Field, dacă nu cumva or fi şi ajuns. Ochi galbeni, Dragonul Renăscut, ce mama mă-sii… ar fi prea mult.

— Perrin va face… tot ceea ce trebuie, pentru a salva Emond's Field, răspunse Rand, cu un glas chinuit. Iar eu trebuie să fac ce am de făcut, la rândul meu, altfel va fi şi mai rău, şi un duşman mai cumplit decât Mantiile Albe va câştiga lupta.

Mat rămase pe gânduri, uitându-se la flacăra care dispărea pe coridor, până ce-şi aminti unde se afla. Apoi înşfăcă lampa cu care venise şi se grăbi să plece. „Rhuidean! Pe Lumină, ce-am să fac oare?"

16 Plecări

Cum stătea culcat pe cearşafuri asudate, uitându-se fix la tavan, Perrin realiză că întunericul făcea loc unei lumini gri. Soarele mai avea puţin până să-şi arate creştetul în zare. Dimineaţa. Ceasul speranţelor înnoite, ceasul la care te trezeşti pentru a face ceea ce trebuie. Speranţe înnoite. Aproape că râse. De cât timp să fi fost treaz? Un ceas sau chiar mai mult, fără îndoială. Scărpinându-şi barba creaţă, chipul său trădă o clipă durerea. Umărul învineţit îi înţepenise. Se ridică încet; faţa i se umplea de sudoare pe măsură ce îşi dezmorţea braţul, mişcându-l din umăr. Continuă cu răbdare ceea ce făcea, deşi din când în când era nevoit să îşi înăbuşe câte un geamăt sau câte o înjurătură, până când se simţi în stare să îşi mişte braţul în voie, chiar dacă nu fără durere.

Somnul pe care apucase să îl doarmă fusese agitat şi adeseori întrerupt. Cât stătuse treaz, văzuse chipul lui Faile, cu ochii săi întunecaţi acuzându-l, iar durerea care se citea în ei – pe care chiar el o provocase – îl măcina. Atunci când dormea visa cum urcă treptele până la o spânzurătoare şi Faile priveşte sau, chiar mai rău, încearcă să oprească faptele, luptându-se cu Mantii Albe care mânuiesc săbii şi lănci, iar el ţipă când îi pun laţul la gât, ţipă pentru că o omoară pe Faile. Uneori Faile privea cu un zâmbet satisfăcut cum îl spânzurau. Nu era de mirare că astfel de vise îl făceau să se trezească. Odată visase lupi ieşind în goană dintr-o pădure pentru a-i salva pe el şi pe Faile, numai ca să ajungă să fie traşi în ţeapă pe lăncile Mantiilor Albe sau doborâţi de săgeţile lor. Nu fusese o noapte odihnitoare. Spălându-se şi îmbrăcându-se cât de repede putu, ieşi din cameră sperând să lase în urmă amintirea acelor vise.

Nu prea mai rămăseseră mărturii vizibile ale atacului din acea noapte, doar pe ici, pe colo câte o tapiserie sfârtecată cu sabia, sau câte un cufăr cu un colţ sfărâmat de vreun topor, sau pete mai deschise, acolo de unde fusese îndepărtat vreun covor murdar de sânge. Majhere îşi scosese la muncă armata de slugi în livrea, dintre care multe purtau bandaje; toate

măturau, spălau podelele, strângeau rămăşiţele şi înlocuiau obiecte. Această femeie solidă, cu părul grizonant împins în sus ca într-o bonetă de către bandajul din jurul capului, şchiopăta de colo până colo sprijinindu-se într-un toiag, dând ordine cu o voce hotărâtă, cu intenţia clară de a şterge toate urmele celei de a doua tulburări ale Stâncii. Văzându-l pe Perrin, de-abia dacă schiţă o plecăciune. Nici chiar Înalţii Seniori nu se bucurau de mai mult din partea ei, nici măcar atunci când era sănătoasă. În ciuda curăţatului şi a frecatului, ascuns de mirosurile multelor feluri de ceară şi soluţii de curăţat, Perrin putea încă simţi mirosul de sânge, mirosul metalic pătrunzător de sânge de om, cel fetid de sânge de troloc sau Myrddraal care-ţi ardea nările de înţepător ce era. De abia aştepta să plece din locul acela.

Uşa camerei lui Loial era de două ori mai înaltă decât era lată, iar clanţa neobişnuit de mare, întruchipând mlădiţe de viţă sălbatică, îi venea lui Perrin până în dreptul capului. Stânca avea un număr de odăi pentru oaspeţii ogieri, care nu apucau să fie folosite prea des; Stânca din Tear era acolo dinainte de vremea marilor lucrări în piatră ale ogierilor, însă mândria unei cetăţi cerea tocmirea sculptorilor ogieri din când în când. Perrin bătu în uşă şi, la auzul unei voci ca o avalanşă domoală rostind: „Intră”, apăsă clanţa şi pătrunse înăuntru.

Camera era construită din toate punctele de vedere la aceeaşi scară cu uşa, totuşi Loial, care stătea în picioare în mijlocul covorului cu model înfăţişând frunze, îmbrăcat sumar, şi ţinând o pipă lungă între dinţi, o făcea să pară de o mărime obişnuită. Ogierul, în cizmele sale lungi până peste genunchi, era mai înalt decât un troloc, chiar dacă nu la fel de lat în umeri. Lui Perrin, haina sa de un verde-închis strânsă de talie, apoi evazată până deasupra cizmelor, ca un kilt purtat peste pantaloni largi, nu i se mai părea ciudată, însă puteai să îţi dai seama dintr-o singură privire că acela nu era un om oarecare într-o încăpere oarecare. Nasul ogierului era atât de mare, încât putea fi asemuit unui rât, iar sprâncene ca două mustăţi lungi spânzurau pe lângă ochi mari cât două ceşcuţe de ceai. Urechile îi ieşeau la iveală prin părul negru şi ciufulit,

lung până aproape de umeri. Rânji când îl văzu pe Perrin.

— Bună dimineaţa, Perrin! exclamă el cu voce tunătoare, scoţându-şi pipa din gură. Ai dormit bine? Nu îţi vine prea uşor după aşa o noapte. Cum am stat să scriu toate cele întâmplate, nici eu nu am dormit jumătate din noapte.

În mâna în care nu ţinea pipa avea un toc, iar degetele asemenea unor cârnăciori îi erau acoperite de pete de cerneală.

Cărţile erau răspândite peste tot, pe scaune potrivite pentru un ogier, şi pe imensul pat, şi pe masa care îi venea lui Perrin până la piept. Însă nu acestea erau surprinzătoare, ci florile. Flori de toate felurile şi de toate culorile. Vaze cu flori, coşuri cu flori, bucheţele legate cu panglici sau aţă, întregi ziduri de flori împletite ca nişte bucăţi de gard verde străbătând camera. Perrin hotărât nu mai văzuse aşa ceva într-o cameră. Mirosul lor umplea aerul. Totuşi, ceea ce nu putea slăbi din ochi erau umflătura cât pumnul de pe capul lui Loial şi şchiopătatul său greoi. Dacă Loial fusese cumva rănit prea grav pentru a călători… îi era ruşine de ceea ce gândise – Ogierul îi era prieten –, însă era nevoit să gândească aşa.

— Ai fost rănit, Loial? Moiraine te-ar putea vindeca. Sunt sigur că o va face.

— Dar pot să merg de colo până colo fără greutate. Şi sunt atâţia care chiar au nevoie de ajutorul ei. Nu aş vrea să o deranjez. Fără îndoială că nu sunt rănit atât de grav încât să îmi îngreuneze lucrul. Loial aruncă o privire la masa pe care stătea deschisă, lângă o călimară fără dop, cartea mare îmbrăcată în pânză – mare era doar pentru Perrin, căci unui Ogier i-ar fi încăput în buzunarul hainei. Sper că am scris totul aşa cum s-a petrecut. Nu am apucat să văd prea multe noaptea trecută până după terminarea luptei.

— Loial este, începu să vorbească Faile, ridicându-se cu o carte în mâini din spatele unuia dintre zidurile de flori, un erou.

Perrin sări cât colo; florile ascunseseră până atunci mirosul ei. Cu urechile tresărindu-i de ruşine, Loial începu să scoată sunete care implorau tăcerea şi să îşi fluture mâinile mari înspre Faile, însă ea continuă, cu vocea calmă şi

ţintuindu-l cu ochii pe Perrin:

— A adunat cât de mulţi copii a putut, împreună cu mamele unora dintre ei, într-o încăpere mare, ţinând uşa închisă pe toată durata luptei, în ciuda trolocilor şi a Myrddraalilor care doreau să se năpustească înăuntru. Florile au fost aduse de femeile Stâncii – daruri cinstindu-i curajul, statornicia şi loialitatea.

În gura ei, „statornicie” şi „loialitate” sunară ca nişte plesnituri de bici.

Perrin de-abia reuşi să nu tresară. Făcuse ceea ce trebuia, însă ea nu ar fi avut cum să îşi dea seama. Chiar dacă ar fi cunoscut motivul nu ar fi înţeles… „Făcuse ceea ce trebuia cu adevărat să facă.” Nu îşi mai dorea decât să se simtă mai împăcat cu faptele. Nu era nici pe departe drept să ştie că procedase corect, simţindu-se în acelaşi timp ca şi cum ar fi ceva greşit.

— Nu a fost mare lucru, spuse Loial, iar urechile îi fremătau întruna. Am făcut-o doar pentru că cei mici nu s-ar fi putut apăra. Atâta tot. Nici chiar un erou. Nu…

— Prostii! Faile puse un deget ca semn de carte şi se apropie de Ogier. Nu îi venea nici până la piept. Nu există femeie în Stâncă care nu ar vrea să o iei de nevastă dacă ai fi om, şi destule ar vrea chiar şi aşa. Porţi numele Loial cu cinste, căci ai o fire loială. Orice femeie ar putea să iubească asta.

Urechile Ogierului rămaseră nemişcate de şoc, iar Perrin rânji. Fără îndoială că Faile îl ţinuse pe Loial în laude toată dimineaţa în speranţa că Ogierul va încuviinţa să o ia în călătorie indiferent de ceea ce şi-ar fi dorit Perrin, însă, încercând să îl înduplece pe Loial, tocmai reuşise să îi servească un gând amar. Aşadar, Perrin îl întrebă:

— Ai vreo veste de la mama ta, Loial?

— Nu, răspunse el, reuşind să pară liniştit şi îngrijorat în acelaşi timp. Însă ieri l-am văzut pe Laefar în oraş. A fost la fel de surprins să mă vadă pe cât am fost eu să îl văd pe el; în Tear nu dai chiar la tot pasul de cei din neamul nostru. A sosit de la steddingul Shangtai ca să tocmească reparaţii la nişte lucrături în piatră ale ogierilor într-unul dintre palate. Nu am

nici o îndoială că primele sale cuvinte de îndată ce se va întoarce în stedding vor fi „Loial e în Tear”.

— Ăsta chiar e un motiv de îngrijorare, spuse Perrin, iar Loial încuviinţă din cap cu amărăciune.

— Laefar mi-a zis că Bătrânii m-au declarat fugar, iar mama mea şi-a dat cuvântul că mă va însura şi mă va aşeza la casa mea. Are chiar pe cineva în gând. Laefar nu a ştiut să îmi spună pe cine. Sau, cel puţin, a spus că nu ştie. Crede că lucrurile astea sunt amuzante. Mama ar putea ajunge aici într-o lună.

Chipul lui Faile exprima atâta confuzie, încât Perrin mai că rânji din nou. Credea că ştia mult mai multe decât el despre lume – ei bine, chiar ştia – însă nu îl ştia pe Loial. Steddingul Shangtai era casa lui, în Osia Lumii, şi, cum de-abia trecuse de nouăzeci de ani, nu era considerat destul de matur să plece de capul lui. Ogierii trăiau foarte mult timp; potrivit rânduielii lor, Loial nu era mai mare decât Perrin, ba poate era chiar mai tânăr. Însă el îşi luase tălpăşiţa ca să vadă lumea, iar frica lui cea mai mare era că mama sa îl va găsi şi îl va trimite înapoi la stedding, de unde, odată însurat, nu avea să mai plece vreodată.

În timp ce Faile încerca să se lămurească despre ce era vorba, Perrin întrerupse tăcerea:

— Trebuie să mă întorc în Ţinutul celor Două Râuri, Loial. Mama ta nu te va găsi acolo.

— Asta aşa e. Ogierul ridică din umeri într-un fel care trăda o senzaţie de neplăcere. Dar cartea mea? Povestea lui Rand? Şi a ta, şi a lui Mat? Am adunat până acum destule notiţe, dar… Se învârti pe loc în spatele mesei, aruncând priviri cărţii deschise, paginilor acoperite de scrisul lui îngrijit. Eu voi fi cel care va scrie povestea adevărată a Dragonului Renăscut, Perrin. Singura carte scrisă de cineva care a călătorit alături de el, care a văzut cu ochii lui cum se desfăşoară povestea. *Dragonul Renăscut,* de Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, din steddingul Shangtai. Încruntându-se, se aplecă peste carte, înmuindu-şi tocul în călimară. Aici nu am scris chiar bine. Era mai…

Perrin puse o mână pe pagina unde Loial avea de gând să

scrie.

— Nu o să mai scrii nici o carte dacă te găseşte mama ta. Cel puţin nu despre Rand. Iar eu am nevoie de tine, Loial.

— Ai nevoie, Perrin? Nu înţeleg.

— Sunt Mantii Albe în Ţinutul celor Două Râuri. Care mă vânează.

— Te vânează? Pentru ce? Loial părea aproape la fel de confuz cum fusese Faile cu câteva momente în urmă.

Faile, pe de altă parte, afişa un aer satisfăcut, care nu părea de bun augur. Perrin continuă totuşi:

— Nu contează pentru ce motiv mă vânează. Dar ăsta e adevărul. Ar putea să le facă rău unor oameni, familiei mele, dorind să dea de mine. După cum îi cunosc eu, probabil că aşa vor şi face. Pot opri lucrurile dacă ajung acolo repede, însă trebuie să se întâmple cât mai repede cu putinţă. Numai Lumina poate şti ce au făcut deja. Am nevoie să mă duci acolo, Loial, prin Căi. Mi-ai spus odată că se găseşte o Poartă pe aici, şi ştiu că era una la Manetheren. Trebuie să mai fie încă acolo, în munţii care se înalţă deasupra de Emond's Field. Ai spus că nimic nu poate distruge o poartă. Am nevoie de tine, Loial.

— Ei bine, desigur că te voi ajuta. Căile. Oftă. Vreau să scriu despre aventuri, nu să am aventuri. Dar presupun că încă o călătorie pe acolo nu poate să doară. Aşa să ne ajute Lumina, încheie el cu zel în glas.

Faile îşi drese glasul cu delicateţe.

— Nu cumva ai uitat ceva, Loial? Ai făgăduit că mă vei duce pe Căi oricând ţi-o voi cere şi înainte de a duce pe altcineva.

— Ţi-am făgăduit într-adevăr că îţi voi arăta o Poartă, spuse Loial. Şi că îţi voi arăta cum e de cealaltă parte a uneia. Iar dorinţa ţi se va îndeplini atunci când voi pleca împreună cu Perrin. Ne poţi însoţi, presupun, însă nu e lucru uşor să călătoreşti prin Căi, Faile. Eu însumi m-aş feri să intru, dacă nu i-ar face trebuinţă lui Perrin.

— Faile nu ne va însoţi, interveni Perrin neînduplecat. Doar noi doi, Loial.

Ignorându-l, Faile zâmbi către Loial, tachinându-l.

— Mi-ai făgăduit că voi avea parte de ceva mai mult decât o simplă privire. Că mă vei duce oriunde voi dori, oricând voi dori, şi asta înainte de a duce pe altcineva. Ai jurat.

— Aşa este, protestă Loial, dar asta doar pentru că refuzai să crezi că îţi voi arăta. Ai spus că nu mă vei crede dacă nu jur. Voi face precum am făgăduit, însă fără îndoială că nu îţi doreşti să o iei înaintea lui Perrin.

— Ai jurat, spuse Faile cu calm. Ai jurat pe mama ta, pe mama mamei tale şi pe mama mamei mamei tale.

— Ai dreptate, Faile, însă Perrin…

— Ai jurat, Loial. Ai de gând să îţi calci cuvântul?

Ogierul arăta de parcă toate nenorocirile s-ar fi abătut asupra lui. Era adus de umeri, colţurile gurii i se lăsaseră, iar capetele sprâncenelor sale lungi îi atârnau peste obraji.

— Te-a păcălit, Loial. Te-a păcălit cu bună ştiinţă – spunând acestea, Perrin se întreba dacă ceilalţi auzeau cum îi scrâşnesc dinţii.

Deşi obrajii i se înroşiseră, Faile mai avu curajul să zică:

— Am făcut asta doar pentru că am fost nevoită, Loial. Doar pentru că un bărbat nerod crede că îmi poate mânui viaţa astfel încât să îi fie lui bine. Nu aş fi făcut-o altfel. Trebuie să mă crezi.

— Chiar nu contează că te-a păcălit? vru să ştie Perrin.

La aceasta, Loial scutură cu amărăciune din cap.

— Ogierii îşi ţin cuvântul dat, replică Faile. Iar Loial mă va duce la Ţinutul celor Două Râuri. Sau măcar până la Poarta de la Manetheren. Îmi doresc să văd Ţinutul celor Două Râuri.

Loial se îndreptă de spate, spunând:

— Dar asta înseamnă că până la urmă îl pot ajuta pe Perrin. Faile, de ce ai lungit discuţia în felul ăsta? Nici măcar lui Faelar nu i s-ar părea ceva amuzant.

Se putea simţi furie în glasul lui. Iar să înfurii un Ogier nu era lucru uşor.

— Dacă mă roagă, încuviinţez… spuse ea neînduplecată. Şi asta ai jurat, Loial. Să nu ne însoţească nimeni, atâta timp cât nu mi se cere mie îngăduinţa. Trebuie să îmi ceară el să îl luăm.

— Nu, îi răspunse Perrin până ca Loial să apuce să mai

rostească vreun cuvânt. Nu am de gând să cer nici o îngăduinţă. Mai degrabă ajung călare până la Emond's Field. Mai degrabă o iau pe jos! Aşa că ai face bine să renunţi la neroziile astea. Să îl tragi pe sfoară pe Loial, auzi… Să încerci să te bagi acolo unde… unde nu te vrea nimeni.

Faile se înfurie.

— Şi până ajungi tu acolo, eu şi Loial le vom fi venit de hac Mantiilor Albe. Vom fi terminat treaba de mult. Roagă-mă doar, cap de nicovală ce eşti! Roagă-mă doar şi ne poţi însoţi.

Perrin încercă să îşi ţină firea. Nu avea rost să se certe cu ea, însă nici nu voia să o roage. Faile avea dreptate – ar fi avut nevoie de săptămâni întregi ca să ajungă la Ţinutul celor Două Râuri călare; ei poate că ar fi putut ajunge în vreo două zile dacă o luau pe Căi – şi totuşi nu avea de gând să o roage nimic. „După ce l-a tras pe sfoară pe Loial şi a încercat să mă pună la respect…"

— Atunci o voi lua de unul singur pe Căi, până la Manetheren. O să vă urmăresc. Dacă rămân destul de în urmă ca să nu fac parte din grupul vostru, nu voi schimba nimic din ceea ce a făgăduit Loial. Nu mă poţi împiedica să vă urmez.

— Dar e primejdios, Perrin, spuse Loial îngrijorat. Căile sunt întunecate. Dacă nu iei cotitura bună sau o apuci pe podul greşit te poţi pierde pentru totdeauna. Sau până te găseşte Machin Shin. Hai, roag-o, Perrin! A spus că poţi veni cu noi dacă o rogi. Roag-o!

Vocea gravă a ogierului rostise numele Machin Shin tremurând, iar Perrin simţi cum i se face pielea de găină. Machin Shin. Vântul Negru. Nici măcar femeile Aes-Sedai nu ştiau dacă e lucrul Umbrei sau a apărut din pervertirea Căilor. Machin Shin era ceea ce făcea din călătoria prin Căi o înfruntare cu moartea; aşa se zicea printre Aes-Sedai. Vântul Negru mânca suflete; iar pe aceasta Perrin o lua de bună. Dar reuşi să-şi stăpânească tremurul vocii şi să nu arate ce simţea. „Arde-m-ar focul dacă o las să creadă că mă înmoi."

— Nu pot, Loial. Sau, în orice caz, nu o voi face, spuse Perrin.

Loial făcu o grimasă.

— Faile, va fi primejdios pentru el dacă ne urmează. Te

rog, înduplecă-te şi lasă-l…

— Nu, îl întrerupse. Dacă el e prea încăpăţânat să mă roage, de ce n-aş fi şi eu? De ce să îmi pese mie că se va rătăci? Se întoarse apoi către Perrin. Poţi călători aproape de noi. Oricât de aproape ai nevoie, atâta timp cât e clar că ne urmezi. Vei merge în urma mea ca un căţel până mă rogi. De ce nu mă rogi?

— Oameni încăpăţânaţi, rosti în barbă ogierul. Grăbiţi şi încăpăţânaţi, chiar şi atunci când din cauza grabei vă treziţi într-un cuib de viespi.

— Aş vrea să plec azi, Loial, spuse Perrin fără să se uite la Faile.

— E cel mai bine să plecăm degrabă, încuviinţă Loial cu o privire plină de regrete îndreptată spre cartea de pe masă. La urma urmelor, pot să îmi pun ordine în notiţe chiar şi pe drum. Doar Lumina ştie ce o să pierd cât lipsesc din preajma lui Rand.

— Ai auzit ce am spus, Perrin? îi ceru Faile socoteală.

— Îmi voi pregăti calul şi ceva provizii, Loial. Putem să fim deja pe drum la mijlocul dimineţii.

— Arde-te-ar, Perrin Aybara, răspunde-mi!

Loial o privi îngrijorat.

— Perrin, eşti sigur că nu ai putea…?

— Nu, îi tăie calm vorba Perrin. E încăpăţânată ca un catâr şi îi place să joace feste. Nu o să joc după cum îmi cântă pentru distracţia ei.

Nu dădu atenţie sunetului care se ridica din adâncul gâtlejului ei, amintind de o pisică gata să atace un câine de pripas.

— Te voi înştiinţa de îndată ce sunt gata.

O porni apoi spre uşă, iar ea strigă furioasă în urma lui:

— Eu hotărăsc *când* plecăm, Perrin Aybara. Eu şi Loial. Mă auzi? Ai face bine să fii gata în două ore sau te lăsăm în urmă. Vei da de noi la grajdurile de la Poarta de la Zidul Dragonului dacă ai de gând să vii. Mă auzi?

Perrin simţi o mişcare şi închise uşa chiar înainte ca un obiect să o lovească cu o bufnitură. Părea să fi fost o carte. Loial avea să îl certe. Prefera să îi tragi una în cap decât să îi

strici vreo carte.

Pentru moment se sprijini de uşă fără speranţă. Tot ce făcuse, toate lucrurile la care se supusese pentru a o face să îl urască, iar ea avea să fie totuşi de faţă atunci când îşi va găsi moartea. Nu putea decât să mai spere că, după cele întâmplate, îi va face plăcere să îl vadă murind. „Femeie încăpăţânată… ca un catâr!”

Când să pornească mai departe, îl văzu apropiindu-se pe unul dintre Aieli, un bărbat înalt, cu păr roşcat şi ochi verzi, care ar fi putut fi un văr mai în vârstă de-al lui Rand sau un unchi mai tânăr. Îi era cunoscut şi chiar simpatic acest Gaul, măcar şi pentru faptul că nu dădea nici o atenţie ochilor săi galbeni.

— Fie să găseşti umbra în dimineaţa asta, Perrin! Majhere mi-a spus că o să te găsesc aici, deşi cred că tare ar fi bucurat-o să-mi pună o mătură în mână. Femeia aia e la fel de încăpăţânată ca una dintre Înţelepte.

— Fie să găseşti umbra în dimineaţa asta, Gaul. După mine toate femeile sunt încăpăţânate.

— Poate că aşa e, atunci când nu ştii cum să le iei. Aud că ai de gând să te îndrepţi spre Ţinutul celor Două Râuri.

— Pe Lumină! mârâi Perrin înainte ca Aielul să apuce să mai spună ceva. Ştie chiar toată Stânca?

Dacă ar fi aflat Moiraine…

Gaul scutură din cap.

— Rand al’Thor m-a luat deoparte şi mi-a zis lucrurile acestea, cerându-mi să nu mai spun nimănui. Cred că a vorbit şi cu alţii, însă nu ştiu câţi vor dori să te însoţească. Suntem de partea asta a Zidului Dragonului de multă vreme, iar mulţi tânjesc după Ţinutul Întreit.

— Să mă însoţească, zici? Perrin încremenise. Dacă s-ar fi aflat Aieli alături de el… Se întrezăreau posibilităţi la care nici nu îndrăznise să viseze. Te-a rugat Rand să mă însoţeşti? Să mergi cu mine în Ţinutul celor Două Râuri?

Gaul scutură din nou din cap.

— A spus doar că tu ai de gând să mergi acolo şi că vei da de oameni care vor încerca să te omoare. Mi-am pus însă în gând să te însoţesc dacă primeşti.

— Cum să nu primesc! Perrin aproape că râse. Primesc bucuros. În câteva ceasuri vom fi pe Căi.

— Pe Căi…?

Chipul lui Gaul nu trăda nimic deosebit, însă clipi scurt.

— Schimbă cu ceva lucrurile?

— Cu toţii ne aşteptăm moartea, Perrin.

Răspunsul nu era tocmai unul liniştitor…

— Nu îmi vine să cred că Rand poate fi atât de crud, spuse Egwene.

— Măcar nu a încercat să te oprească, adăugă Nynaeve.

Aşezate pe patul lui Nynaeve, tocmai terminau de împărţit aurul de la Moiraine. Câte patru punguţe burduşite de fiecare, ce urmau să fie cărate în buzunare cusute pe interiorul fustelor lor, şi încă o punguţă pe deasupra, nu atât de mare încât să atragă ochii iscoditori, urmând a fi purtată la cingătoare. Cum în Pustiu era mai mică trebuinţă de galbeni, Egwene luase mai puţin.

Elayne se uita încruntată la cele două boccele legate cu grijă care şedeau pe podea, lângă uşă. Conţineau toate hainele sale şi alte lucruri pe deasupra. Cuţit şi furculiţă în cutia lor, perie şi pieptene de păr, ace cu şi fără gămălie, aţă, degetar, foarfece. O cutie de iască pentru aprins focul şi un al doilea cuţit, mai mic decât cel de la cingătoare. Săpun şi pudră de baie şi… Nu avea nici un rost să treacă din nou peste toată lista. Inelul de piatră al lui Egwene se afla la loc sigur în buzunar. Era gata de plecare. Nimic nu mai putea să o ţină în loc de-acum.

— Adevărat, nu a încercat. Elayne era mândră de cât de calmă şi stăpână pe sine părea. „Ai fi zis că i s-a luat o piatră de pe inimă! Iar eu a trebuit să îi dau scrisoarea aia, deschizându-mi inima în faţa lui ca o nebună orbită. Măcar nu o va deschide până ce nu voi fi plecat.” Tresări simţind mâna lui Nynaeve pe umărul ei.

— Ai fi vrut să te roage să rămâi? Ştii care ar fi fost răspunsul tău. Ştii prea bine, nu-i aşa?

Elayne strânse din buze.

— Desigur că ştiu, dar nu trebuia să se arate de-a dreptul

fericit că plec.

Nu intenţionase să spună asta. Nynaeve îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Chiar şi în cele mai fericite momente nu e uşor cu bărbaţii.

— Tot nu îmi vine să cred că a putut fi atât de… de… începu să mormăie mânioasă Egwene. Însă Elayne nu apucă să o asculte până la capăt, căci în acea clipă uşa se deschise atât de violent că se trânti de perete.

Elayne atinsese *saidar* înainte de asta şi preţ de o clipă se simţi ruşinată. Văzând uşa în timp ce se închidea, îl plesni pe Lan peste mâna întinsă. Decise să rămână legată de Izvor măcar încă o vreme. Străjerul umplea tocul uşii cu umerii săi laţi, cu chipul răvăşit de furie. Dacă ar fi putut cu adevărat să scoată trăsnete prin ochii săi albaştri prevestitori de furtună, ar fi făcut-o fărâme pe Nynaeve. Strălucirea *saidar* o învălui şi pe Egwene, şi nu păli.

Lan nu părea să vadă pe altcineva în afară de Nynaeve.

— M-ai lăsat să cred că te întorci la Tar Valon, se răsti el.

— Se poate că asta ai crezut, însă eu nu ţi-am spus-o niciodată.

— Nu ai spus-o niciodată? Nu ai spus-o niciodată!? Ziceai că pleci azi şi de fiecare dată făceai o legătură cu trimiterea Iscoadelor Celui Întunecat la Tar Valon. De fiecare dată! Ce doreai să înţeleg?

— Dar nu am spus niciodată…

— Pe Lumină, femeie! tună el. Nu încerca să mă încurci în vorbe.

Elayne schimba priviri îngrijorate cu Egwene. Omul ăsta avea o stăpânire de sine tare ca fierul, însă acum era pe cale să cedeze. Nynaeve, pe de altă parte, dădea adeseori frâu liber emoţiilor, însă acum îl înfrunta fără patimă, cu capul sus şi ochii senini.

Lan încercă să se calmeze cu un efort evident. Chipul său trăda la fel de puţin ca de obicei – însă Elayne era sigură că era doar o aparenţă.

— Nu aş fi ghicit încotro o apuci, dacă nu aş fi auzit că ai tocmit o trăsură. Care să te ducă până la o corabie care

merge la Tanchico. Nu ştiu de ce aţi primit permisiunea de la Amyrlin să părăsiţi Turnul sau de ce v-a pus Moiraine să le interogaţi pe surorile Negre, însă voi trei sunteţi Alese. Alese, nu Aes-Sedai. În clipa asta nimeni nu are ce căuta în Tanchico, în afară de o femeie Aes-Sedai adevărată, însoţită de un Străjer care să îi poarte de grijă. Nu o să vă las!

— Deci, spuse Nynaeve pe un ton liniştit, pui la îndoială hotărârile lui Moiraine laolaltă cu cele ale Supremei Înscăunate? Poate că am înţeles greşit menirea Străjerilor în tot acest timp. Credeam că juraţi să acceptaţi şi să vă supuneţi, printre altele. Lan, îţi înţeleg grija şi îţi sunt recunoscătoare – mai mult decât recunoscătoare – însă avem cu toţii datorii de împlinit. Plecăm; trebuie să accepţi lucrul ăsta.

— De ce? Pentru dragostea de lumină, măcar spune-mi de ce? Tocmai Tanchico!

— Dacă Moiraine nu ţi-a spus, atunci probabil că are motivele ei. Trebuie să ne ducem până la capăt însărcinările, la fel ca şi tine.

Lan se cutremură – se putea vedea! – şi închise gura mânios. Începu să vorbească cu glas şovăielnic.

— Vei avea nevoie de cineva care să te ajute în Tanchico. Cineva care să împiedice un hoţ din Tarabon atunci când vrea să te înjunghie pe la spate pentru galbeni. Tanchico era genul acesta de oraş înainte ca războiul să înceapă, iar ceea ce mi-a ajuns la urechi mă face să cred că acum e mult mai rău. Aş putea… să te apăr, Nynaeve.

Sprâncenele lui Elayne se arcuiră. Nu avea cum să spună că… Nu era posibil.

Nynaeve nu dădu nici un semn că ar fi spus ceva deosebit.

— Locul tău e alături de Moiraine.

— Moiraine. Sudoarea curgea în broboane pe faţa dură a Străjerului. Pot să… trebuie să… Nynaeve, eu… eu…

— Vei *rămâne* alături de Moiraine, spuse Nynaeve neînduplecată, până ce ea te va elibera de jurământ. Vei face după cum îţi zic. Scoţând o hârtie împăturită cu grijă din sacul său, i-o vârî în mână. Lan se încruntă, citi, iar apoi clipi şi citi

din nou.

Elayne cunoştea conţinutul.

Purtătorul acesteia face totul din porunca şi cu îngăduinţa mea. Daţi-i ascultare, fără vreo vorbă. Aşa vă poruncesc.

Siuan Sanche
Păzitoarea Peceţilor
Flacăra din Tar Valon
Suprema Înscăunată

Celălalt răvaş se afla în punga lui Egwene, deşi nici una dintre ele nu prea înţelegea cu ce îi va fi de folos în locul unde mergea.

— Însă asta îţi îngăduie să faci tot ceea ce pofteşti, protestă Lan. Poţi vorbi în numele Supremei Înscăunate. De ce i-ar da aşa ceva unei Alese?

— Nu îmi pune întrebări la care nu îţi pot răspunde, spuse Nynaeve, apoi adăugă cu umbra unui rânjet pe chip: Fii mulţumit că nu te pun să dansezi pentru mine.

Elayne se abţinu să nu zâmbească. Egwene păru că se îneacă încercând să îşi înghită râsul. Chiar aşa zisese Nynaeve atunci când Suprema le înmânase răvaşele pentru prima oară. „Cu ăsta o să pot face orice Străjer să danseze.” Nici una dintre ele nu avusese vreo îndoială despre ce Străjer era vorba.

— Chiar nu mă pui? Ai scăpat de mine foarte elegant. Ai vorbit de legătura mea şi de jurămintele mele. Iar acum răvaşul acesta.

Lan avea o sclipire rău-prevestitoare în ochi, pe care Nynaeve nu păru să o bage în seamă atunci când vârî răvaşul la loc în punga de la cingătoare.

— Eşti foarte plin de tine, al’Lan Mandragoran. Facem doar ceea ce trebuie, de ne dai voie.

— Plin de mine, Nynaeve al’Meara? *Eu* sunt plin de mine?

Lan se repezi spre Nynaeve atât de ameninţător, încât Elayne aproape că îl înfăşură în curenţi de aer fără să-şi dea seama. Pentru un moment Nynaeve privi nemişcată cum

bărbatul înalt se repezea spre ea. În clipa următoare pantofii îi atârnau la trei palme de podea, iar ea era sărutată straşnic. La început îi trase şuturi în fluierul piciorului şi îl lovi cu pumnii, scoţând sunete de furie şi revoltă, însă apoi loviturile încetară, în timp ce ea se ţinea de umerii lui fără să pară câtuşi de puţin nefericită.

Egwene lăsă ochii în pământ ruşinată, însă Elayne privea cu interes. Oare aşa arătase atunci când Rand… „Nu! Nu mă voi gândi la el.” Se întreba dacă mai avea timp să îi scrie o altă scrisoare, în care să îşi retragă toate cuvintele din prima, făcându-l să înţeleagă că trebuia să o ia în serios. Însă chiar îşi dorea asta?

După o vreme, Lan o lăsă pe Nynaeve pe propriile picioare. Ea se clătină încercând să îşi aranjeze rochia şi părul.

— Nu ai nici un drept să… începu ea cu suflarea tăiată, iar apoi se opri înghiţind în sec. Nu accept să fiu tratată în felul ăsta în văzul tuturor. Mă împotrivesc!

— Nu chiar în văzul tuturor, îi răspunse el. Dar atâţia câţi au văzut vor şi auzi. Ţi-ai făcut loc în inima mea, acolo unde credeam că nu e loc de nimic. Ai făcut să crească flori acolo unde eu creşteam praf şi pietre. Aminteşte-ţi asta în această călătorie pe care insişti să o faci. Dacă mori, nu voi mai trăi nici eu prea mult.

Îi oferi atunci lui Nynaeve unul dintre rarele sale zâmbete. Chiar dacă nu îi îmblânzea de tot chipul, măcar îl făcea mai puţin dur.

— Şi ţine minte, de asemenea, că nu sunt întotdeauna atât de uşor de supus, nici măcar cu răvaşe de la Suprema Înscăunată.

Făcu o plecăciune elegantă; pentru o clipă, Nynaeve crezu chiar că avea de gând să îi sărute inelul cu Marele Şarpe al lui Nynaeve.

— După cum ai poruncit, aşa voi face, murmură el. Era greu să îţi dai seama dacă era întru totul serios.

De îndată ce uşa se închise în spatele său, Nynaeve se prăbuşi pe marginea patului ca şi cum şi-ar fi lăsat genunchii să cedeze, în sfârşit. Se holba încruntată şi gânditoare la uşă.

— Zgândăreşte-l prea des şi poţi fi sigură că şi cel mai blând câine te va muşca, cită Elayne. Nu că Lan ar fi prea blând.

Nynaeve o privi aspru şi pufni.

— E un nesuferit, spuse Egwene. Chiar e uneori. Nynaeve, de ce ai făcut asta? Era gata să vină cu tine. Ştiu că nu îţi doreşti nimic mai mult decât să-l vezi eliberat de Moiraine. Nu încerca să negi.

Nynaeve nu încercă nimic. În schimb, îşi aranjă rochia şi netezi cuvertura.

— Dar nu în felul ăsta, spuse după o vreme. Îmi doresc să fie al meu. Cu totul. Nu vreau să îşi tot amintească faptul că a încălcat un jurământ. Nu vreau să ne despartă aşa ceva. Pentru nici unul din noi nu îmi doresc asta.

— Dar cum va schimba lucrurile dacă îl faci să îi ceară lui Moiraine să îl elibereze? întrebă Egwene. Lan e genul ală de bărbat care ar vedea lucrurile la fel. Nu mai rămâne decât să o faci să îl elibereze de bunăvoie. Şi cum ai de gând să reuşeşti asta?

— Nu ştiu. Totuşi, ceea ce trebuie făcut poate fi făcut. Se găseşte întotdeauna o cale. Însă asta e o grijă pentru alte vremuri. Acum avem treabă, iar noi stăm şi suferim după bărbaţi. Eşti sigură că ai tot ce îţi trebuie pentru Pustie, Egwene?

— Aviendha se ocupă de tot. Încă pare abătută, însă crede că putem ajunge la Rhuidean în puţin mai mult de o lună, dacă avem noroc. Până atunci veţi fi ajuns şi voi în Tanchico.

— Poate chiar mai repede, îi spuse Elayne. Asta dacă e adevărat ce se spune despre brăzdarele-de-ape. Vei avea grijă de tine, da, Egwene? Chiar şi cu Aviendha pe post de călăuză, Pustia nu poate fi un loc prea sigur.

— Voi avea grijă. Să aveţi şi voi. Amândouă. Tanchico nu e mai puţin primejdios decât Pustia la timpul ăsta.

Dintr-odată începură să se strângă în braţe, să repete promisiunile că vor avea grijă de ele şi să se asigure că îşi amintesc când trebuie să se întâlnească în Tel’aran’rhiod’s.

Elayne îşi şterse lacrimile de pe obraji şi râse tremurând.

— Ce bine că nu e Lan aici să ne vadă. Ar fi zis că ne

purtăm prosteşte.

— Nu ar fi zis asta, spuse Nynaeve ridicându-şi fustele pentru a aranja o punguţă cu aur într-unul din buzunare. O fi bărbat, dar nu e chiar neghiob.

Elayne hotărî că trebuia să mai aibă timp să găsească un toc şi hârtie până la plecarea trăsurii. Va găsi timp. Nynaeve avea dreptate. Bărbaţii au nevoie să fie ţinuţi din scurt. Rand avea să afle că nu poate scăpa de ea atât de uşor. Şi nu îi va fi uşor să intre din nou în graţiile ei.

17 Amăgiri

Având grijă la piciorul drept, pe care nu prea îl putea mişca, Thom se înclină fluturându-şi mantia de menestrel care arăta ca un curcubeu de petice colorate. Îşi simţea ochii împăienjeniţi, însă avu grijă să vorbească cu o voce senină:

— Bună dimineaţa.

Îndreptându-se de spate, începu să dea bobârnace mărunte vârfurilor mustăţilor sale lungi şi albe. Slugile îmbrăcate în negru şi auriu păreau surprinse. Cei doi flăcăi bine făcuţi se îndreptară şi ei, întrerupându-se – erau pe cale să ridice un cufăr de lac roşu bătut în ţinte aurite al cărui capac fusese sfărâmat –, iar cele trei femei încetară şi ele să mai dea cu măturile. În porţiunea aceea de coridor nu se mai afla nimeni în afară de ei, şi nu le trebuia vreun motiv prea serios pentru a se opri din lucru, mai ales la acea oră. Arătau la fel de obosiţi precum se simţea Thom, cu umerii lăsaţi şi cearcăne negre.

— Dimineaţa bună, menestrelule, spuse cea mai bătrână dintre femei. Chiar dacă era plinuţă şi avea un chip oarecare, zâmbetul îi era frumos, pe cât de obosită o fi fost. Te putem ajuta?

Thom făcu să apară atunci patru mingi colorate dintr-o mânecă încăpătoare şi începu să jongleze cu ele.

— Merg şi eu de colo până colo şi încerc să înveselesc oamenii. Un menestrel trebuie şi el să facă măcar atât cât poate. Ar fi folosit mai mult de patru mingi, însă era destul de istovit încât până şi astea îi cereau un efort de concentrare. Cât timp să fi trecut de când aproape scăpase o a cincea minge? Două ore? îşi înăbuşi un căscat, preschimbându-l într-un zâmbet liniştitor. A fost o noapte grea, iar inimile voastre trebuiesc şi ele bucurate!

— Ne-a salvat Seniorul Dragon… spuse una dintre femeile mai tinere.

Aceasta era frumuşică şi zveltă, însă lucirea din ochii ei negri amintea de un animal de pradă, iar Thom ştiu cât şi cum să zâmbească. Bineînţeles, putea fi de folos dacă era şi

lacomă, şi cinstită, adică dacă ar fi rămas de partea lui odată ce o cumpăra. Era întotdeauna folositor să aibă la îndemână o altă pereche de mâini care să furişeze un răvaş, sau poate o limbă care să îi spună ce se mai vorbea şi să zică mai departe ceea ce dorea el, unde dorea el. „Bătrân netot! gândi el. Ai deja destule mâini şi urechi, aşa că nu te mai gândi la trupşorul acela şi aminteşte-ţi privirea din ochii ei!” Partea interesantă era că glasul ei suna ca şi cum ar fi crezut ceea ce zisese, iar unul dintre flăcăii tineri încuviinţă din cap.

— Da, spuse Thom, mă întreb care dintre Înalţii Seniori avea docurile în grijă ieri?

Aproape că scăpă mingile de ciudă. Să îi scape pe gură chiar aşa... Era prea istovit; ar fi trebuit să fie în pat. Ar fi trebuit să fie acolo de ore bune.

— Docurile sunt treaba Protectorilor, dădu să îi explice femeia mai în vârstă. Dar nu aveaţi de unde să ştiţi asta. Înalţii Seniori nu s-ar obosi...

Însă Thom o ştia prea bine.

— Chiar aşa? Ei bine, eu nu sunt din Tear, desigur.

Aici începu să arunce mingile ca într-o buclă dublă, în loc de un cerc simplu; părea mai dificil decât era, iar fata cu privirea de animal de pradă bătu din palme. Acum că începuse treaba, nu mai avea rost să dea înapoi. După aceea, însă, avea să meargă la culcare – dar iată că soarele deja răsărea.

— Totuşi, e păcat că nu a întrebat nimeni de ce se aflau acele barje în docuri. Cu trapele lăsate, ascunzând toţi trolocii ăia. Nu zic că ar fi ştiut careva că acolo erau troloci. Bucla sa dublă de mingi păru că se va destrăma, aşa că reveni la cercul de la început. „Pe Lumină, cât de istovit era!” Da’ mă gândesc şi eu că vreunul dintre Înalţii Seniori ar fi putut să întrebe...

Cei doi tineri se priviră unul pe altul cu o încruntătură care spunea că-i pusese pe gânduri, iar Thom zâmbi în sinea lui. Încă o sământă sădită, şi foarte uşor, chiar prea uşor. Iată încă un zvon care se năştea chiar dacă ei aveau deja o idee despre cine trebuia să aibă grijă de docuri. Iar zvonurile au obiceiul să se răspândească – un astfel de zvon nu avea să

rămână mult între zidurile oraşului, aşa că suspiciunea dintre oamenii simpli şi nobili avea să se adâncească. Deci la cine vor trage oamenii simpli, dacă nu la omul pe care ştiau cât de mult îl urăsc nobilii. Cel care salvase Stânca de Făpturile Umbrei. Rand al'Thor. Seniorul Dragon.

Venise timpul să lase să crească ceea ce tocmai sădise. Dacă rădăcinile prinseseră, nu mai putea spune nimic care să le desprindă, iar în această noapte mai împrăştiase şi alte seminţe. Însă i-ar fi încurcat socotelile dacă ar fi ştiut cineva că el fusese cel care se ocupase de toate astea.

— Da' vitejeşte s-au mai luptat azi-noapte şi Înalţii Seniori. Păi, eu am văzut…

Se îndepărta şi vorbele i se auzeau din ce în ce mai încet – femeile se apucară degrabă de măturatul lor, iar tinerii luară cufărul şi plecară.

— Am ce le da de lucru până şi menestrelilor, se auzi majhere în spatele său. Mâinile care nu fac nimic se cheamă că stau degeaba.

Se întoarse cu agilitate spre ea, având în vedere piciorul beteag, şi făcu o plecăciune adâncă. Creştetul ei îi venea până sub umăr, însă părea să cântărească de două ori mai mult decât el. Chipul ei îi amintea de o nicovală – iar bandajul din jurul tâmplelor nu o făcea deloc mai atrăgătoare –, avea o bărbie în plus şi ochii ca două bucăţi negre de cremene adânc înfipte în cap.

— Dimineaţa bună, cinstită doamnă. Iată un mic dar care să stea mărturie zilei ce tocmai a început. Îşi flutură mâinile prin aer şi îi vârî în părul grizonant care ieşea pe deasupra bandajului o floare galben-aurie vârstată, care nu arăta prea rău, deşi o ţinuse o vreme în mânecă. Bineînţeles că ea trase floarea afară imediat şi o privi cu suspiciune, însă el chiar asta îşi dorea. Până să se dezmeticească, el deja făcuse trei paşi mari, iar atunci când strigă după el, nu o ascultă şi nici nu încetini. „Ce femeie îngrozitoare, îşi zise el. Dacă i-am fi dat drumu' printre troloci, ar fi reuşit să îi pună pe toţi la măturat şi lustruit."

Îşi ascunse cu mâna un căscat. Fălcile îi trosniră. Era prea bătrân pentru aşa ceva. Era istovit, iar genunchiul îl săgeta de

durere. Nopţile nedormite, bătăliile şi intrigile… Prea bătrân. Ar trebui să locuiască undeva la o fermă, printre găini. La ferme găseşti întotdeauna găini. Şi oi. Nu pot fi prea greu de îngrijit; păstorii nu fac altceva decât să şadă şi să cânte la nai. Bineînţeles, el avea să cânte la harpă, nu la nai. Sau la flaut; vremea rea nu îi pria harpei. Iar în apropiere avea să fie un orăşel cu un han unde îi va înnebuni pe muşteriii din sala cea mare. Îşi flutură din nou mantia trecând pe lângă două slujnice. Nu o purta pe căldura asta pentru alt motiv decât a lăsa să se vadă că era menestrel. Părură mai binedispuşi atunci când îl zăriră, căci sperau că se va opri pentru a-i distra câteva clipe. Ce sentiment de împlinire… într-adevăr, o fermă avea punctele sale tari. Un loc liniştit. Nici un om care să îl deranjeze. Totul era bine dacă se găsea şi un orăşel pe aproape.

Când deschise uşa odăii sale încremeni. Moiraine se îndreptă de spate ca şi cum nu ar fi fost nimic neobişnuit să îi scotocească prin hârtiile întinse pe masă, apoi îşi aranjă rochia, luând loc pe un scăunel. Avea în faţa lui o femeie frumoasă, binecuvântată cu toate harurile care încântă un bărbat, printre care se număra şi faptul că râdea de ciudăţeniile sale. „Netotule! Netot bătrân! E o Aes-Sedai, iar tu eşti prea obosit ca să mai gândeşti cum trebuie.”

— Bună dimineaţa, Moiraine Sedai, spuse el în timp ce îşi agăţa haina într-un cui. Încerca să nu se uite la cufărul pentru instrumente de scris, care se afla sub masă, aşa cum îl lăsase. Nu avea nici un rost să o lase să-şi dea seama că avea o valoare. Nu ar fi avut rost nici măcar să verifice cufărul după ce pleca Moiraine; ar fi putut să o descuie şi să o încuie la loc conducând, iar lui nu i-ar fi rămas nici o dovadă. Aşa istovit cum era, nu reuşea nici măcar să îşi amintească dacă lăsase acolo vreun lucru care să îl dea de gol. De altfel, nu îşi amintea dacă lăsase în toată camera vreun astfel de lucru. Din câte vedea el, toate erau la locul lor. Nu credea că ar fi putut să fie atât de nesăbuit încât să lase ceva la vedere. Uşile odăilor servitorilor nu aveau totuşi încuietori de nici un fel.

— Ţi-aş oferi ceva răcoritor de băut, însă mă tem că nu

am decât apă.

— Nu îmi este sete, spuse ea cu o voce plăcută şi melodioasă.

Se apleca în faţă şi, cum odaia nu era mare, îi puse mâna pe genunchi. Un fior rece îi străbătu tot corpul.

— Îmi pare rău că nu se afla prin preajmă nici o Tămăduitoare atunci când ţi s-a întâmplat. Acum e prea târziu, din păcate.

— Şi douăzeci de Tămăduitoare să fi fost şi tot nu mă ajuta cu nimic, îi răspunse el. Aici e mâna unui Jumate-Om.

— Ştiu.

„Oare ce altceva mai ştie?" se întrebă Thom. Întorcându-se cu spatele pentru a-şi scoate un scaun de după masă, se abţinu să nu înjure. Se simţea ca şi cum ar fi dormit bine întreaga noapte, iar genunchiul nu îl mai durea. Încă mai şchiopăta, însă încheietura i se mişca mai uşor decât înainte. „Nici nu m-a întrebat dacă îmi doream asta. Arde-m-ar dacă înţeleg ce vrea!" Nu dorea să îndoaie piciorul. Dacă ea nu avea să spună nimic despre asta, nici el nu va vorbi despre „darul" pe care i-l făcuse.

— Interesantă zi am avut ieri, spuse ea după ce îl văzu aşezat.

— Nu aş zice că trolocii şi Jumate-Oamenii sunt interesanţi, îi răspunse el sec.

— Nu vorbeam despre ei. Înainte de asta. Înaltul Senior Carleon a murit într-un accident la vânătoare. Se pare că bunul său prieten Tedosian l-a confundat cu un porc mistreţ. Sau poate cu o căprioară.

— Eu nu auzisem, reuşi să rostească pe un ton calm.

Chiar dacă ea găsise răvaşul, nu avea cum să ajungă la el.

Carleon însuşi ar fi putut crede că era scrisul lui. Dar chiar dacă el nu credea că Moiraine ar fi avut cum să îşi dea seama, nu putea să uite că avea de-a face cu o Aes-Sedai. Şi chiar nu ar fi putut uita asta – chipul acela frumos şi delicat faţă în faţă cu al lui, ochii aceia negri, dar senini care îl priveau şi îi cunoşteau toate secretele.

— În odăile slugilor poţi auzi multe bârfe, însă eu nu obişnuiesc să îmi plec urechea la ele.

— Chiar nu obişnuieşti? murmură ea. Atunci înseamnă că nu ai auzit cum a căzut bolnav Teodosian la nici un ceas după ce s-a întors în Stâncă, asta chiar după ce soţia îi dăduse o cupă de vin pentru a mai prinde putere şi a-şi curăţa gâtlejul de colbul vânătorii. Lumea zice că a început să plângă atunci când a auzit că tot ea îl va îngriji şi îi va da să mănânce cu propriile mâini. Fără îndoială erau lacrimi de fericire, văzând cât de mult îl iubeşte. Aud că a jurat să nu plece o clipă de lângă el până ce nu va vedea că s-a pus pe picioare. Sau până când va muri.

Ştia. Nu-şi putea da seama cum de aflase, însă Moiraine ştia totul. Dar de ce să dea lucrurile pe faţă tocmai aşa?

— O adevărată tragedie, comentă el pe un ton la fel de sec. Îmi vine să cred că Rand va avea nevoie de ajutorul tuturor Înalţilor Seniori loiali lui.

— Carleon şi Teodosian nu erau tocmai loiali. Nici unul altuia, după câte se pare. Se aflau în fruntea taberei care îşi doreşte să îl ucidă pe Rand şi să uite apoi că a existat vreodată.

— Aşa spui? Eu nu dau prea mare importanţă lucrurilor acestora. Treburile celor mari nu sunt de nasul unui biet menestrel.

Lui Moiraine aproape că-i veni să râdă, însă doar zâmbi şi începu să vorbească de parcă ar fi citit dintr-o carte:

— Thomdril Merrilin. Odată, cei care îl cunoşteau sau auziseră măcar de el îi spuneau Vulpea cea Sură. Menestrelul curţii din Caemlyn, în Palatul Regal din Andor. Iubitul lui Morgase pentru o vreme, după moartea lui Taringail. Nu cred că ea a aflat vreodată că acesta din urmă îşi dorise ca ea să moară, iar el să devină primul rege al Andorului. Să ne întoarcem însă la Thom Merrilin, un om care, după cum se spunea, ar fi putut juca şi în somn Jocul Caselor. Păcat că aşa un om spune despre el însuşi că ar fi un biet menestrel. Dar câtă trufie să nu îşi schimbe măcar numele!

Thom de abia reuşi să ascundă cât era de tulburat. Oare câte ştia despre el? Dovedise deja că ştia mai multe decât ar fi trebuit. Însă nu era ea singura care cunoştea lucruri ascunse.

— Dar dacă e să vorbim de nume, spuse el pe un ton plat, aş zice că e uimitor câte se pot lămuri dintr-un nume. Moiraine Damodred. Domniţa Moiraine din Casa Damodred, din Cairhien. Cea mai mică dintre surorile vitrege ale lui Taringail. Nepoata regelui Laman. Şi, să nu uităm, o Aes-Sedai. O Aes-Sedai care l-a ajutat pe Dragonul Renăscut încă dinainte de a şti că era doar mai mult decât încă un nebun care putea să conducă. O Aes-Sedai cu legături din cele mai înalte în Turnul Alb, aş zice eu, căci altfel nu ar fi avut curajul să rişte în felul în care a făcut-o până acum. Oare să fie cineva din Divan? Ba chiar mai multe; aşa ar trebui. Dacă s-ar afla asemenea lucruri, întreaga lume ar fi tulburată. Însă cine are nevoie de tulburări? Poate că e mai bine să laşi în pace un biet menestrel ascuns în vizuina lui de lângă odăile slugilor. E doar un menestrel bătrân care cântă la harpă şi îşi deapănă poveştile. Şi poveştile astea nu fac nici un rău.

Chiar dacă reuşise să o încurce măcar puţin, ea nu dădu nici un semn.

— Nu e bine să spui lucruri de care nu eşti sigur. Eu am ales să nu îmi folosesc numele casei. Casa Damodred avea o reputaţie proastă înainte ca Laman să taie Avendoraldera, pierzându-şi tronul şi viaţa pentru asta. De la Războiul cu Aielii numele casei a decăzut şi mai mult, dar nu fără să o merite.

Oare nimic nu putea să o sperie?

— Ce vrei de la mine? întrebă Thom pierzându-şi cumpătul.

— Elayne şi Nynaeve se urcă astăzi pe o corabie spre Tanchico. Un oraş periculos, Tanchico. Cunoştinţele şi înzestrările tale le-ar putea ţine în viaţă.

Moiraine spusese acestea fără să clipească… Deci asta era. Dorea să îl trimită departe de Rand, să îl lase pe flăcău fără apărare în faţa urzelilor ei.

— Aşa cum spui, Tanchico e periculos acum, însă adevărul e că aşa a fost dintotdeauna. Le doresc numai bine tinerelor femei, însă nu am de gând să mă vâr într-un cuib de vipere. Sunt prea bătrân să mai fac din astea. Mă gândeam să mă apuc de crescut dobitoace. O viaţă liniştită. Simplă.

— O viaţă liniştită te-ar omorî, din câte mi se pare mie. Părând amuzată, se apucă să îşi aranjeze rochia cu mâinile ei mici şi suple. Lui Thom i se părea că ascundea un zâmbet. Însă Tanchico nu te va omorî. Pot să te asigur de asta, iar prin Primul Legământ nu aş putea să te mint.

Chiar dacă se străduia să nu trădeze nimic, Thom se încruntă la ea. Aşa spusese şi nu putea minţi, dar de unde putea să ştie? Thom era convins că ea nu putea Vesti în vise; o auzise tăgăduind că ar fi avut înzestrarea. Dar o spusese. „Arde-o-ar de femeie!”

— De ce să mă duc la Tanchico?

La urma urmei, nici ea nu dorea ca toată lumea să ştie cine era.

— Ca să o aperi pe Elayne? Fiica lui Morgase?

— N-am mai văzut-o pe Morgase de cincisprezece ani. Elayne era doar un copil când am plecat din Caemlyn.

Ea şovăi, însă, când vorbi, glasul îi fu cât se poate de ferm:

— Şi motivul pentru care ai părăsit Andor? Un nepot pe nume Owyn, dacă nu mă înşel. Unul dintre sărmanii fraieri care pot să conducă. Surorile Roşii ar fi trebuit să îl aducă la Tar Valon, ca de obicei, însă în loc să facă asta l-au domolit pe loc şi l-au lăsat… la mila aproapelui.

Thom se ridică răsturnându-şi scaunul, apoi fu nevoit să se sprijine de masă pentru că îi tremurau genunchii. Owyn nu mai trăise mult timp după ce fusese domolit, gonit din casa lui de către nişte aşa-zişi prieteni care nu suportau să lase să trăiască printre ei nici măcar un om care nu mai putea conduce. Orice ar fi făcut Thom, Owyn nu îşi mai dorise să trăiască, iar tânăra lui soţie îl urmase în mormânt la mai puţin de o lună după moartea lui.

— De ce…? îşi drese el glasul răguşit, încercând să îl facă să sune mai puţin aspru. De ce îmi spui toate astea?

Pe chipul lui Moiraine se citea compasiune. Şi poate şi regret? Nu se putea. Doar era o Aes-Sedai. Nici compasiunea nu putea să fie sinceră.

— N-aş fi făcut-o dacă ai fi vrut să te duci să le ajuţi pe Elayne şi pe Nynaeve.

— De ce, naiba să te ia! De ce!

— Dacă le însoţeşti pe Elayne şi pe Nynaeve, data viitoare când te mai văd am să-ţi spun numele acelor Surori Roşii, şi am să-ţi mai spun şi cine le-a dat poruncile. Pentru că nu au acţionat de capul lor. Şi, de văzut, am să te mai văd. Ai să scapi din Tarabon.

Thom trase aer în piept cu greutate.

— Cu ce mă ajută să ştiu numele lor? întrebă el cu un glas neutru. Nume de Aes-Sedai, învăluite în puterea ocrotitoare a Turnului Alb.

— Un jucător iscusit şi primejdios al Jocului Caselor le-ar găsi folositoare, răspunse ea calm. N-ar fi trebuit să facă ceea ce au făcut. Nu ar fi trebuit iertate pentru asta.

— Vrei să mă laşi, te rog?

— Îţi voi arăta că nu toate femeile Aes-Sedai sunt ca acele Roşii, Thom. Trebuie să înveţi lucrul ăsta.

— Hai... te rog!

Se sprijini de masă până când o văzu plecată, nevrând să o lase să îl privească prăbuşit, în genunchi, cu lacrimi curgându-i pe faţa îmbătrânită. „Pe Lumină, Owyn!” încercase să îngroape amintirea cât mai adânc. „Nu am reuşit să ajung la vreme. Eram prea ocupat. Prea ocupat cu nenorocitul de Joc al Caselor.” îşi şterse faţa cu îndârjire. Moiraine ar fi putut juca Jocul cu cei mai buni. Îl trăgea în orice parte dorea, apucând de sfori pe care el le crezuse ascunse pe vecie. Owyn. Elayne. Fiica lui Morgase. Pentru Morgase nu mai avea decât afecţiune, sau poate ceva nu cu mult mai puternic, însă nu poţi să îi întorci spatele unui copil pe care l-ai legănat pe genunchi. „Sărmana fată în Tanchico! Oraşul ăla ar mânca-o de vie chiar şi pe vreme de pace. Acum trebuie să fie de-a dreptul o văgăună plină de lupi turbaţi. Iar Moiraine îmi va spune acele nume.” Nu trebuia decât să îl lase pe Rand pe mâinile femeilor Aes-Sedai, aşa cum îl lăsase şi pe Owyn. Îl ţinea ca pe un şarpe într-un vârf de băţ, lipsit de speranţă oricât s-ar fi zvârcolit. „Arde-o-ar de femeie!”

După micul dejun, Min îşi trecu coşul peste braţ, îşi apucă fusta cu mâna liberă şi ieşi din sala de mese. Ar fi putut să

ţină o cupă plină cu vin pe cap, fără a vărsa vreo picătură. Într-o oarecare măsură, stătea atât de dreaptă pentru că rochia nu îi permitea să meargă ca lumea. Era o rochie din mătase de un albastru-deschis, cu partea de sus şi mânecile strânse pe corp, iar partea de jos atât de lungă, încât, dacă nu ar fi ţinut-o, marginea brodată i-ar fi atârnat pe podea. Pe de altă parte, ochii lui Laras pe care îi simţea aţintiţi asupra sa o făceau şi ei să stea dreaptă.

O privire peste umăr îi dovedi că avea dreptate. Mai-Marea Bucătarilor, o butie cu picioare, se uita după ea încântată din uşa sălii de mese. Cine ar fi crezut că femeia fusese o frumuseţe în tinereţile ei, sau că încă mai ţinea la fetişcanele frumoase şi binevoitoare? „Vioaie”, aşa le numea ea. Cine ar fi putut ghici că urma să o ia sub aripa ei trupeşă pe „Elmindreda”? Nu era prea plăcut. Laras n-o scăpa din ochi pe Min şi părea să o găsească oriunde s-ar fi aflat în Turn sau în împrejurimile sale. Min îi zâmbi şi îşi trecu mâna peste păr, care acum arăta ca un coif rotund de bucle negre. „Arde-o-ar! N-are şi ea ceva de gătit sau vreo servitoare la care să urle?”

Laras îi făcu cu mâna, iar ea îi răspunse. Nu putea să jignească pe cineva care o supraveghea atât de îndeaproape, mai ales că nu-şi dădea seama câte greşeli o fi făcând. Laras cunoştea toate şmecheriile fetelor „vioaie” şi avea de gând să o înveţe pe Min orice aceasta nu ştia deja.

O greşeală adevărată fusese broderia, gândi Min aşezându-se pe o bancă de marmură, sub o fereastră înaltă. Poate Laras nici nu observase, însă ea da. Scoase gherghetul din coş şi se uită mâhnită la ceea ce lucrase ziua trecută, câteva margarete strâmbe şi ceva ce intenţionase să fie un boboc galben de trandafir, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama dacă nu le-ar fi spus. Cu un oftat, se apucă să scoată firele. La urma urmei, Leane avea dreptate; o femeie putea sta ore întregi cu un gherghef în faţă, privind la toţi şi la toate, şi nimănui nu i s-ar fi părut ciudat. Însă nu ar fi fost rău să se şi priceapă cât de cât.

Cel puţin era o dimineaţă fără cusur, numai bună pentru a ţi-o petrece în aer liber. Un soare auriu tocmai se ridicase deasupra orizontului pe cerul ai cărui câţiva norişori albi

păreau aranjaţi astfel încât să sugereze perfecţiunea. Un vânticel uşor ducea cu sine mirosul suav al trandafirilor şi făceau să foşnească tufele înalte pline de boboci roşii sau albi. În curând, poteca acoperită cu pietriş care trecea pe lângă copac avea să fie plină de oameni cu diverse treburi, de la Aes-Sedai la grăjdari. O dimineaţă minunată şi un loc numai bun pentru a-i privi pe ceilalţi fără a atrage atenţia. Poate că azi avea să vadă ceva folositor.

— Elmindreda?

Min sări ca arsă şi îşi vârî în gură degetul la care tocmai se înţepase. Întorcându-se, dar rămânând aşezată, se pregăti să îl mustre pe Gawyn pentru că se furişase aşa, însă vorbele îi îngheţară pe buze. Cu el mai era şi Galad. Mai înalt decât Gawyn, cu picioare lungi, Galad se mişca cu graţia unui dansator. Avea şi mâinile lungi, elegante, dar şi vânjoase. Iar chipul… Era, pur şi simplu, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

— Nu îţi mai suge degetul aşa, spuse Gawyn cu un rânjet. Ştiam deja că eşti o fetiţă frumuşică. Nu e nevoie să ne mai convingi.

Roşind, îşi trase repede mâna, şi abia dacă se înfrână de la privirea plină de ciudă care nu s-ar fi potrivit cu felul de a fi al Elmindredei. Nu fusese nevoie să îl ameninţe sau să îi dea ordine de la Suprema Înscăunată; ajunsese să îl roage să nu o dea în vileag, însă acum el o tachina ori de câte ori avea ocazia.

— Nu e drept să râzi de alţii, Gawyn, spuse Galad. Nu a dorit să vă jignească, Domniţă Elmindreda! Îmi cer iertare, însă se poate să ne fi cunoscut înainte? Când te-ai încruntat atât de tare la Gawyn, aproape mi s-a părut că te cunosc.

Min îşi lăsă ochii în pământ cu sfială.

— O, dar nu aş fi putut să uit niciodată dacă v-aş fi cunoscut, Seniore Galad, îi răspunse ea cu voce de fetiţă naivă. Tonul plângăreţ şi furia faţă de propria greşeală o făcură să se înroşească, îmbunătăţindu-i şi mai mult deghizarea.

Nu mai semăna cu ea însăşi, iar rochia şi părul contau doar pe jumătate. Leane îi cumpărase creme şi prafuri şi o

mulţime de lucruri frumos mirositoare din oraş şi o instruise până când ajunsese să le poată folosi şi în somn. Acum avea pometi şi buze mai roşii decât înainte. Crema de culoare închisă cu care se dăduse pe pleoape şi praful fin care îi îngroşa genele îi făceau ochii să pară mai mari. Nu mai era ea însăşi. Unele novice îi spuseseră cu admiraţie cât de frumoasă li se părea, iar câteva Aes-Sedai o numiseră „o copilă foarte frumoasă”. Nu suporta toate acestea. Rochia era destul de drăguţă, trebuia să recunoască, însă restul nu îi plăcea deloc. Dar ce rost ar fi avut să se deghizeze, dacă nu avea de gând să îşi joace rolul până la capăt?

— Sunt sigur că nu ai fi uitat, spuse Gawyn sec. Nu am vrut să te întrerup din lucrul tău – rândunele, nu? Astea sunt rândunele *galbene?*

Min îşi vârî degrabă ghergheful în coş.

— Însă voiam să te rog să îmi spui ce crezi despre asta, continuă el punându-i în mâini o carte mică, veche şi ponosită, îmbrăcată în piele. Spune-i fratelui meu că sunt numai prostii. Poate pe tine te va crede, adăugă el cu o voce schimbată, dintr-odată serioasă.

Min cercetă cu atenţie cartea. *Calea Luminii* de Lothair Mantelar. Deschizând-o la întâmplare, citi: „Aşadar, dă uitării orice plăcere, căci binele este singurul spirit pur, un ideal fără de cusur, neîntinat şi ascuns de simţirile noastre murdare. Nu te îngriji de carne. Carnea este slabă, dar spiritul e tare. Gândul drept se îneacă în simţire, iar lucrarea bună în focul pasiunilor. Singura fericire să ţi-o iei din dreptate şi numai din dreptate”. Păreau să fie numai baliverne.

Min zâmbi către Gawyn şi reuşi chiar să chicotească.

— Atât de multe cuvinte… Mă tem că nu ştiu multe despre cărţi, Senior Gawyn. Tot încerc să citesc şi eu una – chiar încerc, oftă ea. Însă am atât de puţin timp! Până şi aranjatul părului îmi ia ore întregi. Nu-i aşa că e frumos?

Mirarea şi revolta care se citeau pe chipul lui aproape că o făcură să râdă, însă doar chicoti. Se bucura să poată şi ea să îl necăjească; trebuia să încerce să facă asta mai des. Această deghizare îi permitea să facă lucruri la care nu se mai gândise până atunci. Şi cum tot timpul pe care îl petrecuse în

Turn se dovedise a fi plictisitor şi agasant, merita să se distreze cât de cât.

— Lothair Mantelar, preciză Gawyn, e cel care a înfiinţat Mantiile Albe. Mantiile Albe!

— A fost un om mare, spuse Galad fără să dea înapoi. Un filosof cu idei nobile. Chiar dacă Copiii Luminii au mai… exagerat… din vremea lui până azi, asta nu schimbă lucrurile.

— Vai, Mantiile Albe, spuse Min pe nerăsuflate, ridicând din umeri. Aud că sunt nişte bărbaţi duri. Nu îmi pot imagina o Mantie Albă dansând. Credeţi că vom avea parte de un dans aici? Mi se pare că femeilor Aes-Sedai nu prea le pasă de dansat, iar mie îmi place să dansez.

Frustrarea din ochii lui Gawyn era încântătoare.

— Nu prea cred, spuse Galad, luându-i cartea din mână. Femeile Aes-Sedai sunt prea ocupate cu… treburile lor. Dacă se întâmplă să aud de vreun bal în oraş, te voi însoţi. Asta dacă doreşti. Nu trebuie să-ţi fie teamă că te vor sâcâi mocofanii ăia doi. Îi zâmbi, neştiind ce face, iar ei i se tăie respiraţia de-adevăratelea. Bărbaţii nu ar trebui lăsaţi să zâmbească aşa.

Îi luă o clipă să îşi amintească despre ce mocofani vorbea. Era vorba de cei doi bărbaţi care ceruseră mâna Elmindredei şi aproape ajunseseră să se bată din cauză că ea nu se putea hotărî, astfel încât ea fusese nevoită să îşi caute refugiul în Turn pentru că nu se putea abţine să-i încurajeze pe amândoi. Şi cam asta era scuza ei pentru a se afla acolo. „Trebuie să fie din cauza rochiei, îşi spuse. Dacă aş fi purtat hainele mele, aş fi gândit cum trebuie.”

— Am văzut că Suprema îţi vorbeşte în fiecare zi, spuse Gawyn deodată. A pomenit ceva de sora noastră Elayne? Sau de Egwene al’Vere? Nu a zis chiar nimic despre locul unde s-ar putea afla?

Min îşi dori să fi putut să îi tragă un pumn. El nu ştia de ce se prefăcea a fi altcineva, însă îi promisese că o va ajuta să treacă drept Elmindreda, iar acum o iscodea în legătură cu nişte femei despre care se ştia în Turn că erau prietene de ale lui Min.

— Vai, dar Suprema Înscăunată este o femeie atât de

minunată, spuse ea cu dulceaţă în glas, prefăcându-se că zâmbeşte. Mă întreabă de fiecare dată cum îmi petrec timpul şi îmi laudă rochia. Cred că ea speră că voi alege în curând între Darvan şi Goemal, însă eu nu pot. Făcu ochii mari sperând că o va face să pară mai neajutorată şi pierdută. Sunt amândoi atât de scumpi! Despre cine mă întrebai? Despre sora ta, Senior Gawyn? Domniţa-Moştenitoare însăşi? Nu îmi amintesc să o fi auzit pe Suprema Înscăunată vorbind despre ea. Iar pe cealaltă cum o chema?

Îl auzea pe Gawyn scrâşnind din dinţi.

— Nu ar trebui să o sâcâim pe Domniţa Elmindreda cu asta, spuse Galad. Ne priveşte doar pe noi, Gawyn. Trebuie să dăm în vileag minciuna şi să îndreptăm lucrurile.

Min de-abia dacă mai auzi aceste vorbe, întrucât deodată îşi aţinti privirea la un bărbat voinic al cărui păr negru cârlionţat atârna pe umerii-i aduşi şi care se plimba pierdut printre copaci pe una dintre potecile acoperite cu pietriş, însoţit fiind de o Aleasă care nu îl scăpa din ochi. Îl mai văzuse pe acest Logain, un bărbat cu chipul trist, dar care odată fusese plin de viaţă. O Aleasă îl însoţea de fiecare dată. Femeia trebuia să îl împiedice să îşi ia viaţa sau să evadeze. Deşi era atât de voinic, chiar nu părea să aibă de gând să fugă de-acolo. Însă nu mai văzuse niciodată o aură în jurul capului său, strălucind auriu şi albastru. Nu îl văzu decât o clipă, însă îi fu de ajuns.

Logain vestise că el era Seniorul Dragon, însă apoi fusese prins şi domolit. Faima de care s-o fi bucurat ca fals Dragon acum nu mai era decât o amintire. Acum nu îi mai rămânea decât deznădejdea celor domoliţi, ca un om căruia îi fuseseră luate vederea, auzul şi gustul, dorindu-şi doar moartea, aşteptând moartea care îi lua pe oamenii de felul acela în puţini ani. O privi, poate că fără să o vadă cu adevărat; ochii lui priveau deznădăjduiţi înăuntrul său. Deci de ce să îl fi văzut Min împodobit cu o aură care anunţa glorie şi putere? Trebuia să îi spună acestea Supremei.

— Bietul om, mormăi Gawyn. Nu pot să nu mă uit cu milă la el. Lumină, ar trebui să îl lase să termine cu toate. De ce îl pun să trăiască aşa?

— Nu merită mila nimănui, spuse hotărât Galad. Ai uitat ce a fost şi ce a făcut? Câte mii au murit până să fie prins? Câte oraşe au ars? Să trăiască în continuare ca un avertisment pentru alţii.

Gawyn încuviinţă dând din cap, însă fără tragere de inimă.

— Totuşi, oamenii l-au urmat, iar multe dintre acele oraşe au fost arse după ce îi juraseră lui credinţă.

— Trebuie să plec, spuse Min ridicându-se în picioare, iar Galad se arătă plin de grijă.

— Iertaţi-ne, Domniţă Elmindreda! Nu am dorit să vă speriem. Logain nu vă poate face nici un rău, vă asigur.

— Eu… Da, m-a speriat şi acum mă simt ameţită. Vă rog să îmi îngăduiţi să plec! Chiar ar trebui să mă întind.

Gawyn părea să nu o prea creadă, însă îi luă coşul de jos înainte ca ea să apuce măcar să îl atingă.

— Lăsaţi-mă să vă însoţesc măcar o parte din drum, spuse el cu o voce plină de grijă prefăcută. Coşul acesta trebuie să fie prea greu, aşa ameţită cum sunteţi. Nu aş vrea să vă văd leşinând.

Min şi-ar fi dorit să înşface coşul şi să îl lovească cu el, însă nu aşa s-ar fi purtat Elmindreda.

— Vai, dar vă mulţumesc Seniore Gawyn! Sunteţi prea bun. Prea bun. Nu, nu, nu mă lăsaţi să vă încurc pe amândoi, Seniore Galad. Rămâneţi aici şi citiţi-vă cartea. Vă rog să îmi promiteţi că aşa veţi face. Nu aş suporta să ştiu că aţi făcut altfel.

Îşi dădu chiar ochii peste cap. Reuşi cumva să îl facă pe Galad să se aşeze pe banca de marmură şi să se îndepărteze, deşi Gawyn o însoţea. Rochia o încurca teribil. Ar fi vrut să şi-o ridice până peste genunchi şi să o ia la fugă, însă Elmindreda nu ar fi fugit niciodată şi nu şi-ar fi arătat picioarele decât atunci când dansa. Chiar Laras o instruise cu privire la lucrul ăsta; dacă fugea o singură dată, Elmindreda ar fi fost pierdută. Iar Gawyn…!

— Dă-mi coşul ăla, idiotule, mârâi ea de îndată ce Galad nu-i mai putea vedea şi i-l smulse înainte ca el să se poată supune. Ce e în capul tău de mă întrebi despre Elayne şi Egwene de faţă cu el? Elmindreda nici nu le cunoaşte măcar.

Nici măcar nu-i pasă de ele. Cu Elmindreda nu trebuie să vorbeşti vreodată despre ele. Nu înţelegi?

— Nu, spuse el. Atâta timp cât nu îmi explici, nu voi înţelege. Însă îmi pare rău.

În vocea lui nu se simţea destulă părere de rău, ca Min să se simtă nemulţumită.

— Sunt doar îngrijorat, continuă el. Unde sunt? Veştile astea despre un fals Dragon care vin pe râu în sus nu mă liniştesc deloc. Ele sunt undeva în lumea largă, numai Lumina o fi ştiind unde, iar eu mă tot întreb dacă nu cumva se află în mijlocul vreunei pălălăi, aşa cum a făcut Logain din Ghealdan.

— Dar dacă nu este un fals Dragon? întrebă ea cu prudenţă.

— Crezi asta din cauza poveştilor care spun că a cucerit Stânca din Tear? Zvonurile reuşesc să facă lucrurile mai măreţe decât sunt. O voi crede atunci când o voi vedea cu ochii mei. Până şi Stânca poate cădea. Pe Lumină! Nici nu prea cred că Elayne şi Egwene sunt în Tear, însă faptul că nu ştiu mă arde pe dinăuntru. Dacă a păţit ceva…

Min nu era sigură la care din ele se referea şi gândea că nici el nu ştia prea bine. Deşi o necăjea, ea îi înţelegea oful, însă nu putea face nimic pentru el. „Of, numai de m-ai asculta pe mine şi…”

— Ştiu. Trebuie să am încredere în Supremă. Încredere! spuse el şi scoase un oftat prelung. Ştiai că Galad a mers prin taverne şi a băut cu nişte Mantii Albe? Oricine poate trece podurile dacă vine cu gând de pace, chiar şi nenorociţii de Copii ai Luminii.

— Galad? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Prin taverne, bând?

— Doar vreun păhărel sau două, fără îndoială. Nu s-ar fi spurcat la mai multe cupe nici de ziua lui de nume, continuă Gawyn încruntându-se ca şi cum nici el nu ar fi ştiut dacă ăsta era un lucru rău sau nu. Eu doresc doar să spun că a ajuns să stea de vorbă cu Mantiile Albe. Iar acum a mai apărut şi cartea asta. După cum scrie la început, însuşi Eamon Valda i-a dăruit-o. „în speranţa că vei găsi calea”, aşa a scris. Îţi dai seama, Min? Valda! Omul care e în fruntea Mantiilor Albe de

pe cealaltă parte a podurilor. Şi pe Galad îl roade faptul că nu mai ştie nimic despre ele dacă a ajuns să discute cu asemenea oameni. Dacă i se întâmplă ceva surorii noastre sau lui Egwene... ameninţă el scuturând din cap. Ştii cumva unde sunt, Min? Mi-ai spune dacă ai şti? De ce te ascunzi aşa?

— Pentru că am înnebunit doi bărbaţi cu frumuseţea mea şi nu ştiu pe care să îl aleg, îi răspunse ea în zeflemea.

Gawyn îşi ascunse râsul amar cu un rânjet.

— Ei, asta o pot crede, spuse el mângâind-o sub bărbie cu un deget întins. Eşti o fată tare frumuşică, Elmindreda! O fetiţă frumuşică şi ageră.

Min strânse pumnul şi încercă să îl lovească în faţă, însă el se feri, făcând-o să se împiedice în fustă şi aproape să cadă.

— Cap sec! mârâi ea.

— Ce gest graţios, Elmindreda, râse el. Ce voce dulce, ca de privighetoare sau ca uguitul unei porumbiţe. Ce bărbat nu s-ar uita pierdut la Elmindreda? Dar dintr-odată încetă să mai glumească şi vorbi serios! Dacă afli ceva, te rog să îmi spui. Te rog frumos. Te voi ruga în genunchi, Min.

— Îţi voi spune, zise ea. „Dacă pot. Dacă nu le pun pe ele în pericol. Pe Lumină, cât urăsc locul ăsta! De ce nu pot să mă întorc la Rand?”

Îl lăsă acolo pe Gawyn şi intră singură în Turn, ferindu-se de femeile Aes-Sedai sau de Alese care ar fi putut să o întrebe de ce urcase mai sus de parter şi unde mergea. Veştile despre Logain contau prea mult ca să aştepte să o găsească Suprema, aşa cum se întâmpla de obicei, după-amiaza târziu, ca şi cum ar fi fost din întâmplare. Cel puţin ea asta simţea că trebuia să facă. Nu mai avea răbdare.

Nu văzu decât câteva femei Aes-Sedai, care dispăreau după câte un colţ sau intrau într-o cameră, undeva în depărtare. Nimeni nu putea să dea pur şi simplu buzna peste Suprema Înscăunată. Dar cele câteva slugi pe care le întâlni nu îi puseră nici o întrebare, şi nici măcar nu prea se uitară la ea, făcând doar scurte plecăciuni fără să se oprească din lucru.

Împinse uşa anticamerei Supremei, având pregătită o poveste plină de smiorcăieli în caz că va găsi pe cineva în

afară de Leane, însă aici nu se afla nimeni. Se îndreptă în grabă spre uşa camerei de lucru şi băgă capul înăuntru. Suprema şi Păstrătoarea erau aşezate de o parte şi de alta a mesei, pe care se puteau vedea fâşii subţiri de hârtie. Îşi întoarseră amândouă ochii spre ea, ţintuind-o cu privirea.

— Ce cauţi aici? se răsti la ea Suprema. Tu trebuia să fii o fată prostuţă care ne-a cerut să o adăpostim, nu prietena mea din copilărie. Nu trebuie să ne întâlnim decât întâmplător, ca şi cum nu ar însemna nimic. Dacă este cazul, o voi numi pe Laras să te supravegheze, ca pe un copil. Cred că i-ar plăcea, însă mă îndoiesc că şi tu ai simţi acelaşi lucru.

Min se cutremură la acest gând. Dintr-odată Logain putea să mai aştepte; şi aşa nu ar fi avut cum să ajungă la ceva măreţ în următoarele zile. Nu era ăsta motivul pentru care venise, ci doar o scuză, iar acum nu avea de gând să dea înapoi. Închizând uşa din spatele ei, începu să povestească bâlbâindu-se ceea ce văzuse şi ce credea că înseamnă. Încă nu îi era uşor să vorbească de faţă cu Leane. Siuan scutură din cap plictisită.

— Iată încă o grijă pe capul nostru. În Cairhien se moare de foame. Nu mai ştim ce s-a întâmplat cu o soră în Tarabon. Trolocii atacă din ce în ce mai înverşunat în Ţinuturile de la Hotare. Netotul care îşi spune Profet porneşte răscoale în Ghealdan. Se pare că îi învaţă pe oameni cum că Dragonul ar fi Renăscut ca un senior din Shienar, spuse ea cu neîncredere. Până şi lucrurile neînsemnate merg rău. Războiul din Arad Doman a dus la încetarea negoţului cu Saldaea, iar acest lucru a creat tulburări în Maradon. Tenobia ar putea chiar să fie alungată de pe tron din cauza asta. Singura veste bună care mi-a ajuns la urechi e că Mana Pustiitoare a dat înapoi nu se ştie de ce. A apărut o milă şi ceva de teren înverzit sau mai mult după Pietrele de Hotar, fără urmă de pervertire sau rău, de la Saldaea la Shienar. E prima oară când oamenii îşi amintesc să se fi întâmplat aşa ceva. La urma urmei, veştile bune şi cele rele trebuie să fie în echilibru. Atunci când o barcă ia apă printr-un loc, în mod sigur va lua apă şi prin altele. Sper doar să fie un echilibru. Leane, întăreşte paza lui Logain! Nu văd ce neplăceri ne-ar putea face acum, însă nici

nu vreau să aflu. Îşi întoarse ochii albaştri spre Min. De ce ai intrat aici zburătăcind ca un pescăruş speriat? Logain putea să aştepte. Nu prea cred să dea el de putere şi glorie înainte de apus.

Auzind nişte vorbe atât de asemănătoare cu propriile gânduri, Min începu să se foiască.

— Ştiu, spuse ea. Sprâncenele lui Leane se ridicară ameninţător, iar Min adăugă la repezeală un „Mamă”. Păstrătoarea dădu din cap aprobator.

— Dar asta nu îmi răspunde la întrebare, copilă, spuse Siuan.

Min îşi făcu curaj.

— Mamă, nimic din ce am văzut din prima zi până acum nu a avut vreo importanţă. În nici un caz nu am văzut vreun lucru care să se lege de Ajah Neagră. Min încă simţea un fior când rostea numele acela. V-am spus tot ce ştiu despre năpasta care pare să vă aştepte şi orice altceva aş mai spune nu v-ar folosi la nimic. Privirea aceea parcă ar fi trecut prin ea, aşa că simţi nevoia să se oprească pentru o secundă, înghiţind în sec. Mamă, nu e nici un motiv pentru care să nu plec. Sunt chiar motive ca să plec. Poate că pe Rand îl vor ajuta cu adevărat înzestrările mele. Dacă a luat cu adevărat Stânca... Mamă, ar putea să aibă nevoie de mine. „Eu cel puţin am nevoie de el, arde-m-ar!”

Păstrătoarea se scutură fără sfială la auzul numelui lui Rand. Siuan, pe de altă parte, pufni tare.

— Profeţiile tale ne-au fost de mare ajutor. Contează să ştim ce se întâmplă cu Logain. L-ai aflat pe grăjdarul care fura înainte ca altcineva să fie măcar acuzat. Şi acea novice cu părul de foc care mai avea puţin şi rămânea grea... Sheriam a oprit nenorocirea; nici n-o să se mai gândească fata aia la bărbaţi înainte să îşi termine ucenicia – însă, dacă nu erai tu, am fi aflat prea târziu. Nu, nu poţi pleca. Mai devreme sau mai târziu profeţiile tale îmi vor arăta calea către Ajah Neagră, iar până atunci, ne folosesc oricum.

Min oftă, şi asta nu numai pentru că Suprema nu dorea să îi dea drumul. Ultima oară când o văzuse pe acea novice cu părul de foc, fata se îndrepta pe ascuns către un loc împădurit

din împrejurimi, împreună cu o gardă, un bărbat bine făcut. Până la sfârşitul verii, puteau să fie deja căsătoriţi. Min ştiuse asta de cum îi văzuse împreună, deşi Turnul nu lăsa niciodată o novice să plece înainte ca Turnul să fie pregătit, nici chiar atunci când aceasta nu mai avea nimic de învăţat. În viitorul celor doi se puteau ghici o fermă şi o droaie de copii, însă nu avea nici un rost să îi spună asta Supremei.

— Ai putea măcar să le spui lui Gawyn şi Galad că Egwene şi sora lor sunt bine? Nu îi plăcea să întrebe asta, iar propria voce îi plăcea şi mai puţin – ca de copil care, după ce nu a primit o felie de tort, cerşeşte un biscuit. Măcar spune-le altceva decât povestea aia cu ispăşirea la o fermă.

— Ţi-am mai spus că nu e treaba ta. Nu mă face să ţi-o spun din nou.

— Dar nici ei nu cred povestea mai mult decât mine, reuşi să zică Min înainte ca zâmbetul sec al Supremei să îi închidă gura.

Nu era un zâmbet binevoitor.

— Deci vrei să schimb locul în care am zis că sunt? După ce am făcut pe toată lumea să creadă că sunt la o fermă? Nu crezi că asta ar face să se ridice nişte sprâncene? Toată lumea le crede la fermă, mai puţin băieţii aceia. Şi cu tine. Dar asta înseamnă doar că Coulin Gaidin va trebui să îi muncească şi mai tare. Durerea din muşchi şi transpiraţia îi face pe majoritatea bărbaţilor să uite de griji. Şi pe majoritatea femeilor la fel. Dacă mai pui multe întrebări o să vreau să văd dacă la tine ajută frecatul oalelor. Mai bine nu îţi folosim talentele câteva zile decât să îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Nici nu ştii dacă nu au dat de belea, nu-i aşa? Sau dacă Moiraine e bine – însă nu la Moiraine se gândea.

— Fetiţo, spuse Leane pe un ton ameninţător… însă pe Min nu o mai oprea nimic de-acum.

— De ce nu am auzit nimic? Zvonurile au ajuns deja aici de vreo două zile. De două zile! De ce nu există nici un mesaj de la ea printre răvaşele de pe masa ta? Nu are porumbei cu ea? Credeam că femeile Aes-Sedai au trimişi cu porumbei călători peste tot. Dacă nu aveţi pe nimeni în Tear, ar cam

trebui să aveţi. Un om călare ar fi ajuns până la Tar Valon de atunci. De ce…?

Palma pe care Siuan o izbi de masă îi curmă vorba lui Min.

— Dar văd că eşti tare supusă. Copilă, până nu auzim altceva, tu să îţi zici că tânărul e bine. Roagă-te să fie bine. Leane se scutură din nou. În Maule există o vorbă, continuă Suprema: „Nu zgândări grijile, până nu te zgândără ele pe tine”. Ia aminte, copilă!

Se auzi un ciocănit sfios.

Suprema şi Păstrătoarea se uitară una la alta, iar apoi două perechi de ochi se întoarseră către Min. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. În mod sigur nu avea unde să se ascundă; până şi balconul se vedea cu totul din odaie.

— Să găsim un motiv pentru care te-ai afla aici şi care să se potrivească cu rolul de fătucă prostuţă pe care îl joci, mormăi Siuan. Leane, stai la uşă! Siuan împreună cu Păstrătoarea stăteau în picioare. Ia-i locul lui Leane! Hai, copilă, mişcă-ţi picioarele! Acum prefă-te abătută… nu supărată, abătută! Scoate-ţi în afară buza de jos şi uită-te fix la podea. Ai grijă că s-ar putea să te pun să porţi funde în păr. Unele mari şi roşii! Aşa. Leane! Suprema îşi puse mâinile în şolduri şi spuse, ridicând vocea; Şi dacă se mai întâmplă să dai buzna peste mine, copilă…

Leane deschise uşa, care lăsă să se vadă o novice smeadă care, după ce tresări la cuvintele lui Siuan, făcu o plecăciune adâncă.

— Au venit mesaje pentru Supremă, chiţăi fata. Tocmai au ajuns doi porumbei în porumbar. Aceasta era una dintre cele care îi spuseseră lui Min cât este de frumoasă şi încerca să se uite cu ochii mari pe lângă Păstrătoare.

— Asta nu te priveşte, copilă, spuse Leane luând cilindrii de os din mâna acesteia. Înapoi la porumbar! Înainte ca fata să îşi termine plecăciunea, Leane închise uşa şi se sprijini de ea oftând. Am tresărit la fiecare zgomot de când mi-ai spus… încă două mesaje, Mamă. Doreşti să…? întrebă ea întorcându-se la masă.

— Da, poţi să le deschizi, încuviinţă Suprema. Fără îndoială că Morgase s-a hotărât până la urmă sa invadeze

Cairhien. Sau că trolocii au năpădit Ţinuturile de la Hotare. S-ar potrivi de minune cu toate celelalte.

Min rămase aşezată; unele dintre ameninţările lui Siuan păruseră că se pot împlini cu uşurinţă. Leane cercetă sigiliul de ceară roşie de la capătul unuia dintre cilindri, care nu era mai gros decât încheietura unui deget de-ale ei, apoi îl rupse cu unghia degetului mare după ce se asigură că nu umblase nimeni înainte. Scoase hârtia răsucită dinăuntru cu un beţişor subţire de fildeş.

— E aproape la fel de rău ca trolocii, Mamă, spuse ea aproape imediat ce începu să citească. A scăpat Mazrim Taim.

— Lumină! strigă Siuan. Cum s-a întâmplat?

— Aici scrie doar că a fost luat noaptea, pe ascuns. Au murit două surori.

— Lumina să le scalde sufletele. Însă nu avem mult timp de plâns morţii cât timp Taim sau alţii ca el trăiesc şi sunt nedomoliţi. Unde s-a întâmplat, Leane?

— La Denhuir, Mamă. Un sat la est de Dealurile Negre, pe Drumul Maradonului, mai sus de Izvoarele râurilor Antaeo şi Luan.

— Trebuie să fi fost nişte ucenici de-ai lui. Netoţii! De ce nu înţeleg că au fost învinşi? Strânge cam o duzină de Surori în care te încrezi, Leane… Suprema se schimonosi. Să te încrezi, mormăi ea. Dacă aş şti care sunt acelea mai de încredere decât o ştiucă argintie, nu aş avea necazurile pe care le am. Dar fă ce poţi, Leane. Vreo duzină de Surori. Şi cinci sute dintre gărzi. Nu, de-a dreptul o mie.

— Mămică, spuse Păstrătoarea cu îngrijorare, Mantiile Albe…

— … Nu ar îndrăzni să treacă podurile chiar dacă nu aş pune pe nimeni să le păzească. Le-ar fi frică de o capcană. Nu se ştie ce o să găsim acolo, Leane. Vreau ca toţi cei pe care îi trimit să fie pregătiţi pentru orice. Şi, Leane… îl veţi domoli pe Mazrim Taim de îndată ce îl prindeţi.

Ochii lui Leane se făcură mari de mirare.

— Legea…

— Cunosc legea la fel de bine ca şi tine, însă nu vreau să scape nedomolit. Nu îmi doresc încă un Guaire Amalasan, mai

ales acum.

— Da, Mamă, spuse Leane cu glasul pierdut.

Suprema luă al doilea cilindru de os şi îl rupse în două cu un pârâit ca să scoată mesajul.

— În sfârşit, veşti bune. Respiră adânc, iar pe chip îi înflori un zâmbet. Veşti bune. „Praştia a fost folosită. Păstorul ţine sabia în mâini.”

— Rand? întrebă Min, iar Siuan încuviinţă din cap. Desigur, copilă. Stânca a căzut. Rand al'Thor, Păstorul, ţine în mâinile sale Callandor. Acum pot începe să mişc, Leane. Vreau ca în această după-amiază să se adune Divanul. Ba nu, chiar în această dimineaţă.

— Nu înţeleg, spuse Min. Ştiai de la început că zvonurile sunt despre Rand. De ce aduni Divanul tocmai acum? Ce nu puteai face înainte şi poţi acum?

Siuan chicoti ca o fetiţă.

— Acum le pot spune că am primit veşti de la o Aes-Sedai cum că Stânca a fost luată şi un bărbat a scos-o pe Callandor din piatră. *Profeţia* s-a împlinit. Cel puţin s-a împlinit cât aveam eu nevoie din ea. Dragonul a Renăscut. Se vor îndoi, se vor certa, dar nimeni nu va putea să se opună poruncii mele ca acest om să fie călăuzit de Turn. În sfârşit, pot să mă ocup pe faţă de el. Măcar în cea mai mare parte pe faţă.

— Oare facem ce trebuie, Mamă? întrebă Leane dintr-odată. Ştiu… dacă a reuşit să pună mâna pe Callandor, atunci trebuie să fie Dragonul Renăscut, însă el poate conduce, Mamă. Un bărbat care conduce. Nu l-am văzut decât o dată, însă chiar şi atunci avea ceva ciudat. Ceva mai mult decât faptul că este ta'veren. Mămică, oare să fie chiar atât de diferit de Taim, la urma urmelor?

— Însă el chiar *este* Dragonul Renăscut, fiica mea, o asigură Suprema liniştită. Taim este un lup şi poate că-i şi turbat. Rand al'Thor este copoiul pe care îl vom folosi pentru a învinge Umbra. Dar ţine numele pentru tine. Cel mai bine e să nu dezvăluim prea multe atât de repede.

— Fie cum doreşti, Mamă, spuse Păstrătoarea, deşi părea încă neliniştită.

— Acum pleacă. Vreau ca Divanul să se adune într-o oră.

Siuan se uită îngândurată după femeia mai înaltă care se îndepărta. S-ar putea să se opună mai multe decât mi-aş dori, spuse ea atunci când uşa se închise cu un pocnet.

— Doar nu vrei să zici că… spuse Min privind-o tăios.

— Ei, nu e nimic grav, copilă. Cel puţin nu atâta timp cât nu se va afla de câtă vreme mă ocup de băiatul al'Thor. Se uită din nou la răvaş, iar apoi îi dădu drumul pe masă. Îmi pare rău că Moiraine nu mi-a spus mai multe.

— Dar oare de ce? Şi de ce nu ne-a mai scris nimic până acum?

— Văd că mai ai întrebări. Iar pe aceasta trebuie să i-o pui lui Moiraine. Ea a făcut întotdeauna după cum a tăiat-o capul, îi vei pune întrebarea chiar lui Moiraine, copilă.

Sahra Covenry dădea cu sapa fără prea mare tragere de inimă, încruntându-se la buruienile de gheara-găinii şi fir-de-frunză de abia răsărite printre straturile de varză şi sfeclă. Nu o supăra faptul că Jupâneasa Elward era severă – nu era mai severă decât mama Sahrei, şi, cu siguranţă, mai blândă decât Sheriam –, ci că după ce fusese la Turnul Alb, acum tot la săpat grădina cu noaptea-n cap ajunsese. Hainele ei albe de novice erau strânse; purta o haină de lână maro care arăta de parcă ar fi cusut-o chiar maică-sa, cu fusta strânsă peste genunchi ca să nu târâie prin noroi. Era atât de nedrept. Doar ea nu făcuse nimic.

Dând din degetele de la picioare prin glodul brazdei, Sahra se uită îndelung la o buruiană îndărătnică şi conduse, vrând să o ardă. Pe lângă tulpina verde începură să ţâşnească scântei până aceasta se veşteji. O reteză degrabă, încercând să nu se gândească la ce făcuse. Dacă în lumea asta mai era o urmă de dreptate, Senior Galad trebuia să iasă la vânătoare şi să treacă, nu se ştie cum, pe la fermă.

Rezemându-se în sapă, se pierdu în visare. Îşi imagina că Tămăduia rănile cu care se alesese Galad căzând de pe cal – nu era vina lui, bineînţeles; el era un călăreţ desăvârşit –, iar apoi el o pune pe şa în faţa lui, hotărând că va fi Străjerul ei – ea va fi Ajah Verde, bineînţeles – iar apoi…

— Sahra Covenry?

Sahra tresări la auzul vocii tăioase, însă văzu că nu era Jupâneasa Elward. Încercă să facă o plecăciune cât mai cuviincioasă, ţinându-şi poalele fustei.

— Ziua bună, Aes-Sedai! Ai venit să mă duci înapoi în Turn?

Femeia Aes-Sedai se apropie fără să îi pese că îşi ţâra fusta prin noroi. În ciuda vremii călduroase, de vară, purta o pelerină cu gluga trasă peste ochi.

— Chiar înainte să pleci din Turn, ai condus la Suprema Înscăunată o femeie care îşi spunea Elmindreda.

— Aşa este, Aes-Sedai, răspunse Sahra uşor mirată. Nu îi plăcea felul în care sunaseră vorbele femeii – ca şi cum nu avea să se mai întoarcă în Turn.

— Spune-mi tot ce ai auzit sau ai văzut, fato. Tot ce s-a întâmplat de când ai luat-o în primire.

— Dar nu mi-a zis nimic, Aes-Sedai. Păstrătoarea mi-a spus să plec de îndată ce…

O durere cumplită îi străbătu tot corpul, făcând-o să îşi înfigă degetele de la picioare în glod şi să se îndoaie de spate; totul se petrecu într-o clipită, însă lucrurile părură să dureze o veşnicie. Chinuindu-se să respire, îşi dădu seama că avea obrazul lipit de pământ, iar degetele care încă îi tremurau i se înfipseseră în pământ. Nu îşi amintea când căzuse. Vedea coşul de rufe al Jupânesei Elward răsturnat pe o parte aproape de casa din piatră. Cearşafurile ude erau căzute pe jos. Ameţită cum era, i se păru ciudat; Moria Elward nu şi-ar lăsa niciodată rufele aşa.

— Vreau să ştiu tot, spuse femeia Aes-Sedai cu răceală în glas. Acum stătea deasupra Sahrei, fără a încerca să o ajute. Îi făcuse rău; nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. Toţi cei cu care a vorbit, fiecare vorbă pe care a scos-o, fiecare întorsătură de frază, continuă femeia.

— A vorbit cu Senior Gawyn, Aes-Sedai. Lui Sahra i se scurgeau lacrimile pe pământ. Asta e tot ce ştiu, Aes-Sedai. Totul.

Începu să plângă cu toată fiinţa, însă asta nu avea să o mulţumească pe femeie. Avea dreptate. Nu se opri din urlat pentru multă vreme, iar atunci când femeia Aes-Sedai plecă,

în împrejurimile fermei nu se mai auzea nici un sunet în afară de cotcodăcitul găinilor, nu se mai auzea nici măcar respiraţia unui om.

18 Intrarea în Căi

În timp ce se încheia la haină, Perrin se opri preţ de o clipă pentru a se uita la securea care mai atârna pe perete, aşa cum o lăsase după ce o scosese din uşă. Ideea de a purta din nou arma nu îl încânta, însă dezlegă cingătoarea din cui şi se încinse cu ea peste mijloc. Ciocanul fu legat la coburii deja burduşiţi. Cu pătura şi coburii peste umăr, mai adună o tolbă plină şi arcul dintr-un colţ al camerei.

Soarele care începuse să urce pe cer îşi vărsa lumina şi căldura peste cameră prin ferestrele înguste. Aşternuturile boţite erau singurul semn că dormise cineva acolo. Odaia pierduse deja urma prezenţei lui; părea chiar să aibă un iz de pustiu, deşi în aşternuturi mai dăinuia mirosul lui. Nu rămânea nicăieri destul de mult timp pentru a lăsa o urmă care să ţină chiar şi după ce o pornise deja spre alte locuri. Nicăieri nu se oprea destul timp ca să prindă rădăcini, să simtă că are o casă. „Ei bine, acum merg acasă."

Întorcându-se cu spatele la încăperea deja nelocuită, ieşi.

Gaul se ridică cu uşurinţă din locul unde stătuse ghemuit, sprijinit de perete, sub o tapiserie înfăţişând bărbaţi călare la vânătoare de lei. Toate armele sale, pe lângă două burdufuri pentru apă, o pătură făcută sul şi o oală mică, îi atârnau pe spate alături de tocul pentru arc lucrat din piele. Era singur.

— Şi ceilalţi? întrebă Perrin.

Gaul scutură din cap.

— E prea departe de Ţinutul Întreit. Te-am avertizat, Perrin. Ţinuturile astea ale voastre sunt prea umede; când respiri, parcă ai respira apă. Sunt prea mulţi oameni, prea înghesuiţi. Le-a ajuns cât au văzut din tărâmul ăsta ciudat.

— Înţeleg, spuse Perrin.

De fapt, ceea ce înţelegea el acum era că nu urma să aibă parte de nici o intervenţie miraculoasă; nu avea să apară nici o legiune de Aieli care să gonească Mantiile Albe din Ţinutul celor Două Râuri. Îşi ţinea dezamăgirea pentru el. Era un gând dureros, după ce crezuse că scăpase de o soartă crudă, însă nu putea spune că nu se pregătise şi pentru altceva. Nu avea

nici un rost să te pui pe plâns atunci când se crăpa fierul; îl încingeai şi îl modelai din nou.

— Ai avut greutăţi încercând să faci ceea ce te-am rugat?

— Nici una. I-am spus unui om din Tear să ducă fiecare dintre lucrurile pe care le-ai cerut la grajdul de la Poarta Zidului Dragonului şi să nu spună nimănui. Vor vedea şi altceva acolo, dar vor crede că lucrurile sunt ale mele şi-şi vor ţine gura. Zidul Dragonului. Ai crede că Osia Lumii e chiar în zare, şi nu la o sută şi mai bine de mile depărtare. Aielul ezită înainte să continue. Fata şi Ogierul nu ascund în nici un fel faptul că se pregătesc să plece. Ea tot încearcă să dea de menestrel şi spune în stânga şi în dreapta că o va apuca pe Căile de Taină.

Scărpinându-se în barbă, Perrin respiră greu, aproape mârâind.

— Dacă mă dă de gol faţă de Moiraine, jur că nu o să poată şedea o săptămână.

— Pare să se priceapă să mânuiască toate cuţitele alea ale ei, spuse Gaul pe un ton plat.

— Dacă m-a dat de gol, nu o va ajuta cu nimic că se pricepe. Perrin ezită. Fără o legiune întreagă de Aieli, tot spânzurătoarea îl aştepta. Gaul, dacă mi se întâmplă ceva, să o duci de-acolo pe Faile, când îţi voi da semnalul. Nu va dori să plece, însă du-o de-acolo. Fii sigur că a scăpat teafără din Ţinutul celor Două Râuri. Îmi făgăduieşti?

— Voi face tot ce îmi stă în puteri, Perrin. Am o datorie de sânge la tine.

Deşi Gaul nu părea încrezător, Perrin nu credea că Faile i s-ar putea împotrivi, cu cuţitele ei cu tot.

O porniră pe coridoare puţin ştiute şi scări înguste pentru servitori. Lui Perrin i se părea păcat că oamenii din Tear nu construiseră şi coridoare mai largi pentru slugile lor. Cu toate astea, nu văzură mulţi oameni nici măcar pe holurile largi, luminate de lămpi aurite şi bogat decorate, iar nobilii lipseau cu desăvârşire.

Perrin remarcă lucrul acesta, iar Gaul îi răspunse că Rand al'Thor îi chemase în Inima Stâncii.

Perrin răspunse printr-un mormăit, sperând că şi Moiraine

fusese chemată. Se întreba dacă aşa îl ajuta Rand să scape de ea. Oricare ar fi fost motivul, el se bucura să profite de situaţie.

Coborâră şi ultimul şir de scări înguste şi ajunseră la nivelul cel mai de jos al Stâncii, acolo unde coridoare late cât drumurile conduceau spre porţile exterioare. Aici nu mai atârnau decoraţiuni pe pereţi. Lămpi negre de fier erau înfipte la înălţime pentru a lumina coridoarele lipsite de ferestre, iar podeaua era pavată cu dale mari şi rezistente, menite să facă faţă copitelor potcovite. Perrin o luă la pas. Grajdurile se vedeau de-acum, ceva mai în faţă de-a lungul marelui coridor, iar la capăt, Poarta Zidului Dragonului şedea deschisă, păzită doar de o mână de Protectori. Moiraine nu mai putea să le ţină calea de-acum, decât, poate, dac-ar fi avut de-a dreptul norocul Celui Întunecat.

Poarta arcuită a grajdului avea o lăţime de cincisprezece paşi. Perrin dădu să intre, dar se opri.

Aerul era greu de mirosul de paie şi fân, sub care puteai da de straturi de orz, piele tăbăcită şi balegă de cal. Despărţiturile în care se vedeau numai cai nobili din Tear, preţuiţi în întreaga lume, erau înşirate de-a lungul pereţilor, în timp ce altele formau rânduri dintr-o parte în alta a podelei întinse. O mulţime de grăjdari pieptănau şi ţesălau caii, râneau sau reparau harnaşamente. Fără a se opri din lucru, câte unul dintre ei mai arunca din când în când câte o privire către Faile şi Loial, care purtau cizme şi erau gata de drum. Iar lângă ei, Bain şi Chiad şedeau încărcate întocmai ca Gaul, cu arme şi pături, burdufuri şi oale.

— Din cauza lor ai zis că nu poţi decât să încerci să o duci pe Faile din Ţinutul celor Două Râuri la momentul potrivit? întrebă Perrin încet.

Gaul ridică din umeri.

— Voi face ce pot, însă ele îi vor ţine partea. Chiad e o Goshien.

— Chiar contează clanul ei?

— Între clanurile noastre există o duşmănie veche, Perrin, iar ea şi cu mine numai surori-dintâi nu suntem. Însă poate că se va supune legămintelor apei. Nu m-aş prinde în dansul

suliţelor cu ea decât dacă mi-o cere.

Perrin scutură din cap. Un popor ciudat. Ce or fi legămintele apei? îl întrebă totuşi:

— De ce o însoţesc?

— Bain zice că doresc să vadă mai mult din ţinuturile voastre, însă cred că ceea ce le fascinează e cearta dintre tine şi Faile. O plac şi, auzind de călătorie, au hotărât să meargă cu ea, şi nu cu tine.

— Atâta timp cât o apără de necazuri…

Fu surprins atunci când Gaul îşi aruncă brusc capul pe spate şi izbucni în râs. Îl făcu să se scarpine îngrijorat în barbă.

Loial se apropie de ei, cu sprâncenele sale lungi căzute de neastâmpăr. Buzunarele hainei îi erau umflate, ca de obicei când călătorea, iar în cele mai multe dintre ele, forme ascuţite lăsau să se ghicească tomuri. Măcar părea să nu mai şchioapete la fel de rău.

— Faile devine nerăbdătoare, Perrin. Cred că ar putea insista să plecăm din clipă în clipă. Grăbeşte-te, te rog! Nu ai putea nici măcar să dai de intrarea Căii de Taină fără mine. Nu că ar fi o idee bună să încerci, fără îndoială. Voi, oamenii, mă faceţi să mă agit aşa de tare, că nici nu mai ştiu unde mi-e capul. Te rog, grăbeşte-te!

— Nu o să-l las în urmă, strigă Faile. Nici chiar dacă e încă prea încăpăţânat şi nesăbuit ca să îmi ceară o favoare modestă. Şi de-o fi aşa, poate totuşi să meargă în urma mea precum un căţeluş pierdut. Făgăduiesc că îl voi scărpina după urechi şi voi avea grijă de el.

Femeile Aiel se îndoiră de râs.

Gaul sări în sus, făcând o mişcare acrobatică la doi paşi deasupra podelei, în timp ce îşi învârtea una dintre suliţe.

— Vă vom lua urma ca nişte fiare sălbatice la pândă, ca lupii la vânat, strigă apoi.

Ateriză uşor. Loial se holbă la el buimăcit.

Bain, pe de altă parte, îşi pieptăna leneş cu degetele părul scurt şi roşu ca para focului.

— Am o piele de lup foarte călduroasă laolaltă cu aşternuturile, îi spuse ea lui Chiad pe un ton plictisit. Lupii

sunt uşor de prins.

Din gâtlejul lui Perrin se făcu auzit un mârâit, atrăgând către el privirile celor două. Pentru o clipă, Bain păru gata să mai adauge ceva, însă se uită încruntată la privirea lui galbenă intensă şi tăcu, nu speriată, dar brusc încordată.

— Căţelul ăsta nu e încă bine dresat, le destăinui Faile femeilor Aiel.

Perrin refuza să o privească. Se îndreptă în schimb către despărţitura grajdului care îi adăpostea armăsarul sur, la fel de înalt ca oricare dintre animalele celor din Tear, însă cu spinarea mai zdravănă. Făcându-i semn să plece unui îngrijitor, Perrin îi puse zăbala lui Trăparu şi îl conduse el însuşi afară. Bineînţeles că îngrijitorii îl mai plimbaseră, însă fusese oricum ţinut într-un spaţiu închis, iar acum tropăia cu paşi repezi şi apăsaţi după cum îi era felul. Pentru asta îl botezase Perrin astfel. Îl linişti cu siguranţa pe care o poate avea doar unul care potcovise mulţi cai la viaţa lui. Îi puse cu uşurinţă şaua înaltă de care agăţă coburii şi, mai în spate, pătura făcută sul.

Gaul privea cu chipul lipsit de expresie. Nu obişnuia să călărească decât la nevoie, iar atunci doar până unde putea să o ia din nou la picior – ca toţi Aielii de altfel. Perrin nu înţelegea de ce. Din mândrie, pesemne, căci puteau să alerge pe distanţe mari. Aielii se comportau ca şi cum ar fi fost ceva mai profund, însă avea impresia că nici unul nu ar putea să îi explice.

Calul de povară trebui de asemenea pregătit, însă asta se făcu repede, de vreme ce tot ceea ce poruncise Gaul să se aducă era aranjat într-o grămadă ordonată. Mâncare şi burdufuri mari de apă. Ovăz pentru cai. Nici unele dintre acestea nu aveau să fie de găsit odată ajunşi pe Căi. Mai erau pe deasupra câteva lucruşoare, ca pripoane, leacuri pentru cai, în caz de nevoie, amnar de rezervă şi altele de acest fel.

Cea mai mare parte din coşurile împletite din nuiele erau ocupate cu burdufuri, asemenea celor în care Aielii cărau apă, doar că mai mari şi pline cu ulei pentru felinare. De îndată ce felinarele, în vârf de prăjini, erau legate deasupra încărcăturii, treaba fu gata.

După ce îşi vârî arcul fără coardă sub cureaua şeii, apucă hăţul animalului de povară şi apoi se ridică dintr-odată în şaua lui Trăparu. Apoi aşteptă încordat.

Loial era deja călare pe un cal uriaş cu smocuri de păr deasupra copitelor, care, deşi mai înalt cu câteva palme bune decât oricare altul din grajduri, părea să fie un ponei pe lângă picioarele atârnânde ale Ogierului. Într-o vreme şi el fusese la fel de puţin dornic să călărească precum Aielii, însă acum era deja obişnuit. Faile, pe de altă parte, nu părea să se grăbească să urce în şa, căutându-şi calul pe toate părţile de parcă ar fi fost prima oară când dădea cu ochii de iapa neagră şi lucioasă, deşi Perrin ştia că deja preţăluise bine calul înainte de a-l cumpăra, puţin după ce ajunseseră în Stâncă. Calul, pe nume Rândunica, era un frumos exemplar Tairen, cu glezne zvelte şi grumazul arcuit, care părea să se descurce la fel de bine şi la galop, şi la drum lung, deşi nu destul de bine potcovit pentru placul lui Perrin. Aşa potcoave uşoare nu aveau să ţină mult.

Tot ceea ce făcea Faile era doar ca să îi arate lui Perrin cum stau lucrurile, şi numai ea ştia cum stăteau.

Atunci când se urcă şi ea în şa, cu fusta ei despicată, struni calul mai aproape de Perrin. Călărea bine, contopindu-şi mişcările cu cele ale calului.

— De ce nu poţi să mă rogi, Perrin? spuse ea uşor. Ai încercat să mă ţii departe de ceea ce mi se cuvine, aşa că acum trebuie să mă rogi. Poate un lucru atât de simplu să fie atât de greu de făcut?

Stânca răsună ca un clopot monstruos. Podeaua grajdului păru că se ridică în sus, iar tavanul se cutremură dând impresia că era pe cale să se prăbuşească. Trăparu se cabră, scuturând sălbatic din cap şi nechezând; Perrin trebui să dea tot ce avea mai bun ca să se ţină în şa. Grăjdarii se ridicară de pe podeaua pe care fuseseră aruncaţi şi acum fugeau disperaţi de la un cal la altul pentru a-i linişti – unii dintre aceştia încercau să iasă din despărţiturile lor, iar alţii se ridicau doar pe picioarele din spate nechezând înspăimântaţi.

Rand. Perrin ştia că el trebuia să fie. Forţa ta’veren îl trăgea spre ea, precum două vârtejuri dintr-un râu trag unul

la altul. Tuşind de la praful din jur, îşi scutură bine capul pentru a nu cădea pradă tentaţiei de a descăleca şi a o lua înapoi prin Stâncă.

— Pornim! strigă el în timp ce Stânca încă se cutremura. Pornim acum, Loial! Acum!

De data asta nici Faile nu mai părea să tragă de timp; îi dădu pinteni iepei şi porni, galopând alături de calul mai înalt al lui Loial, fiecare trăgând după el şi câte un cal de povară. Protectorii le aruncară o privire şi apoi se împrăştiară, unii dintre ei încă în patru labe. Datoria lor era să ţină oamenii afară din Stâncă, iar să le fi ordonat cineva să îi ţină pe aceştia înăuntru nici nu putea fi vorba. Nu că, dacă ar fi primit astfel de ordine, ar fi avut capul destul de limpede să reuşească să-i şi oprească; deasupra lor, Stânca se cutremura în continuare, ceva mai încet, părând că geme.

Perrin era chiar în spatele lor, trăgând şi el calul de povară, dorindu-şi ca animalul Ogierului să poată alerga mai repede, sau ca el să poată să lase în urmă pe Loial şi să întreacă forţa care îl atrăgea, ta'veren trăgând la ta'veren. Galopau alături pe străzile din Tear, înspre soarele care se înălţa din ce în ce mai sus, de abia reuşind să nu se ciocnească de care şi căruţe. Bărbaţi cu haine strâmte şi femei cu multe şorţuri, încă şocaţi de ceea ce se petrecuse, se holbau la ei, de multe ori ferindu-se din calea lor de abia în ultima clipă.

După o vreme, pavajul fu înlocuit de un drum desfundat, iar pantofii şi hainele de picioare goale şi piepturi dezvelite, mai jos de care brâuri late ţineau la locul lor pantaloni ponosiţi. Şi oamenii din această parte a oraşului se fereau cu râvnă, căci Perrin nu dorea să îl lase mai uşor pe Trăparu până ce nu vor fi trecut de zidul oraşului, lăsând în urmă casele şi prăvăliile simple din piatră adunate în pâlcuri în afara oraşului, dând naştere unui ţinut rural presărat cu ferme şi desişuri. De abia atunci, Perrin simţi că lăsase în urmă şi ta'veren. Apoi, respirând aproape la fel de greu ca şi calul său plin de spume, îl struni pe Trăparu, lăsându-l să meargă la pas.

Urechile lui Loial stăteau în sus de spaimă. Faile, albă ca

varul la faţă, se linse pe buze, uitându-se când la Ogier, când la Perrin.

— Ce s-a întâmplat? A fost… el?

— Nu ştiu, minţi Perrin. „Trebuie să mă duc, Rand. Ştii asta. M-ai privit în faţă când ţi-am spus-o şi ai zis că trebuie să fac ceea ce cred eu că sunt dator să fac.”

— Unde sunt Bain şi Chiad? întrebă Faile. O să le ia o oră să ne ajungă din urmă. Aş vrea să fi avut şi ele obiceiul călăritului. M-am oferit să le cumpăr cai şi au părut jignite. Oricum, după aşa o cursă tot trebuia să mergem la pas, pentru a-i lăsa să se răcorească.

Perrin se abţinu să-i spună că nu ştia nici pe departe cât credea că ştie despre Aieli. Vedea zidurile oraşului în spate şi Stânca înălţându-se ca un munte. Putea să desluşească până şi unduirea flamurei din vârf şi păsările care zburau de jur împrejur. Nici ceilalţi nu ar fi răzbătut cu privirea până acolo. Nu îi era greu să vadă trei oameni gonind în urma lor, cu paşi mari, mâncând pământul. Gândea că el nu ar fi putut alerga aşa repede, cel puţin nu pentru multă vreme, însă ei păreau să nu fi încetinit de când au pornit din Stâncă, după cât de aproape ajunseseră.

— Nu va trebui să aşteptăm chiar atât de mult, spuse el.

Faile se încruntă uitându-se către oraş.

— Să fie chiar ei? Eşti sigur?

Dintr-odată încruntătura se îndreptă spre el, provocându-l să răspundă. Să îl întrebe cu frumosul era ca şi cum l-ar fi primit în grupul ei.

— Se mândreşte foarte tare cu ochii lui, îi spuse ea lui Loial, însă cu memoria nu stă prea bine. Uneori îmi vine să cred că, dacă nu i-aş aminti, ar uita până şi să aprindă o lumânare seara. Eu zic că nu a văzut altceva decât o familie amărâtă fugind de ceea ce cred ei că a fost un cutremur.

Loial se foi în şa şi mormăi ceva despre oameni, care lui Perrin nu îi sună a compliment. Faile nici nu băgă de seamă, bineînţeles.

Nu după multă vreme, Faile fu nevoită să se holbeze la Perrin odată ce începu să îi desluşească pe cei trei Aieli, însă nu spuse nimic. Cu toanele pe care le avea, nu i-ar fi dat

dreptate lui Perrin nici dacă ar fi zis: cerul e albastru. Cei trei nici măcar nu respirau greu atunci când se opriră lângă cai.

— Păcat că nu a fost o fugă mai lungă.

Bain şi Chiad zâmbeau, aruncându-i priviri şirete lui Gaul.

— Altfel, am fi reuşit să-l băgăm în pământ de oboseală pe Câinele ăsta de piatră, spuse Chiad de parcă ar fi terminat propoziţia celeilalte. De asta jură Câinii de piatră să nu se retragă niciodată în luptă. Oasele şi capetele de piatră îi fac prea greoi să poată alerga.

Gaul nu păru să fie jignit, însă Perrin observă că se aşezase astfel încât să nu îi scape nici o mişcare de a lui Chiad.

— Ştii de ce sunt Fecioarele atât de des folosite ca iscoade, Perrin? Pentru că pot alerga atât de departe. Şi asta e din cauză că se tem ca nu cumva vreun bărbat să vrea să le ia de nevastă. Fecioarele ar fugi şi o sută de mile ca să scape de aşa ceva.

— Un lucru foarte înţelept din partea lor, spuse Faile muşcător. Aveţi nevoie să vă odihniţi? le întrebă ea pe femeile Aiel şi fu surprinsă să i se răspundă că nu.

Se întoarse apoi spre Loial.

— Sunteţi gata să pornim mai departe? Foarte bine. Găseşte-mi Calea asta de Taină, Loial. Am zăbovit prea mult. Dacă laşi un căţel rătăcit să se apropie prea mult va începe să creadă că vei avea grijă de el, iar aşa ceva nu se poate.

— Faile, protestă Loial, nu ai dus deja gluma prea departe?

— O voi duce oricât de departe va trebui, Loial. Şi Calea de Taină?

Cu urechile lăsate, Loial suspină scurt şi îşi întoarse din nou calul spre răsărit. Perrin îi lăsă să se îndepărteze vreo doisprezece paşi înainte să îi urmeze împreună cu Gaul. Va juca după regulile ei, însă va juca cel puţin la fel de bine ca ea.

Perrin constată că fermele din ce în ce mai rare – locuri înghesuite, cu case sărăcăcioase de piatră – nu erau bune nici pentru pus dobitoacele la adăpost. Mergând mai departe spre răsărit, odată cu fermele se răreau şi desişurile, până ce în

jurul lor nu mai rămaseră decât dealuri înierbate. Cât vedeai cu ochii numai iarbă. Doar din când în când se mai zărea câte un smoc de tufişuri.

Pe povârnişurile verzi se vedeau cai, în grupuri de câte doisprezece sau în herghelii de o sută de capete, toţi din vestita rasă din Tear. Caii erau păziţi de unul sau doi băieţi desculţi, călărind fără şa. Băieţii aveau cu ei bice cu mânerul lung pe care le foloseau pentru a ţine caii laolaltă sau pentru a-i chema înapoi pe cei rătăciţi – nici nu era nevoie să le atingă spinarea, căci animalele ştiau ce au de făcut. Cu toţii îşi mânau animalele din calea grupului de străini, însă priveau cu îndrăzneaţa curiozitate a tinerilor la strania adunătură – doi oameni şi un Ogier călări şi trei dintre fioroşii Aieli, despre care se zicea că ar fi cucerit Stânca.

Pentru Perrin era o privelişte plăcută. Îi plăceau caii. Parte din motivul pentru care ceruse să înveţe meserie pe lângă jupânul Luhhan era ocazia de a lucra cu cai, nu că în Emond's Field s-ar fi văzut vreodată atât de mulţi sau atât de mândri.

Lui Loial însă, priveliştea îi stârnea alte sentimente. Ogierul începuse de o vreme să mormăie ca pentru sine, din ce în ce mai tare pe măsură ce înaintau peste dealurile înierbate, până ce izbucni deodată cu vocea lui tunătoarea într-un registru grav:

— Nu a mai rămas nimic! Şi pentru ce? Acum a lăsat loc ierbii, dar odată se întindeau în locurile astea desişurile plantate de Ogieri. Aici nu am zidit nici o lucrare măreaţă, ca Manetheren bunăoară, sau ca oraşul căruia îi spuneţi Caemlyn, însă am plantat nişte desişuri. Copaci de toate felurile, din toate colţurile lumii. Falnicii Copaci, înălţându-se o sută de picioare spre ceruri. Fiecare dintre ei era îngrijit cu dăruire – erau meniţi să-i amintească poporului meu de steddingul pe care îl lăsaseră în urmă pentru a începe să construiască în slujba oamenilor. Oamenii cred că noi ţinem cel mai mult la lucrătura în piatră, dar ăsta e un lucru mărunt pentru noi, ceva ce am învăţat în timpul Marelui Exil, după Frângere. Noi iubim copacii. Oamenii cred că triumful nostru cel mai mare este Manetheren, însă pentru noi erau desişurile din aceste locuri. Nu a mai rămas nimic acum. Pur şi simplu

nimic… Au dispărut de pe faţa pământului şi nimeni nu le va mai vedea vreodată.

Loial se uita cu o privire crâncenă la dealurile acoperite doar de iarbă şi presărate cu grupuri de cai. Urechile i se lipiseră de cap. Mirosea a… furie. În cele mai multe poveşti se spunea despre Ogieri că erau paşnici, aproape la fel de paşnici ca Seminţia Pribegilor, însă în altele, puţine la număr, se spunea că erau duşmani de temut. Perrin nu îl mai văzuse decât o singură dată pe Loial furios. Poate că şi în acea noapte fusese furios în timp ce îi apăra pe copii. Uitându-se la chipul lui Loial, Perrin îşi aminti o vorbă de demult: „Să înfurii Ogieru’ şi să îţi pui munţii în cap”. Toată lumea înţelegea de aici că unele lucruri nu se pot înfăptui. Perrin gândea că poate înţelesul se schimbase cu vremea. Poate că la început se zicea mai degrabă: „De înfurii Ogieru’ îţi pui munţii în cap”. Greu lucru de făcut, dar aducător de moarte odată înfăptuit. Nu credea că îşi dorea ca vreodată blândul şi stângaciul Loial, cu nasul lui mare mereu într-o carte, să fie furios pe el.

Loial se duse în fruntea grupului de îndată ce ajunseră în locul unde se înălţaseră desişurile dispărute ale Ogierilor, cotind-o puţin spre sud. Nu se vedea nimic care să indice drumul, însă el ştia bine încotro se îndreaptă; era din ce în ce mai sigur cu fiecare pas. Ogierii simţeau apropierea unei Porţi şi o puteau găsi aşa cum o albină îşi găseşte stupul. Când descălecă în sfârşit, iarba nu îi trecea cu mult de genunchi. Nu atrăgea atenţia decât un tufiş des şi înalt cât Ogierul. Îl scoase din rădăcini aruncându-l într-o parte, aproape cu părere de rău.

— Poate că băieţii cu caii îl pot folosi pentru foc când s-o usca.

Acum puteau vedea Poarta.

Lipită de dealul din spate, părea să fie mai degrabă un zid de piatră decât o poartă, zidul unui palat chiar, cu o lucrătură deasă care imita atât de bine frunze şi mlădiţe, încât părea însufleţit, parcă ar fi fost tufişul de mai dinainte. Se afla acolo de mai bine de trei mii de ani, însă trecerea timpului nu lăsase nici o urmă în piatră. Te-ai fi aşteptat ca acele frunze să freamăte la prima adiere.

Pentru câteva clipe toţi rămaseră privind la Poartă în tăcere, până când Loial respiră adânc şi puse mâna pe singura frunză care era altfel decât toate celelalte. Frunza ca un trifoi din Avendesora, legendarul Copac al Vieţii. Până în acea clipă frunza păruse să facă parte din model, însă atunci când o atinse Loial, se desprinse uşor.

Lui Faile i se tăie răsuflarea de uimire. Până şi cele două femei Aiel începură să murmure. Aerul se umpluse de un sentiment greu; nu s-ar fi putut spune de la cine venea – poate că de la toţi.

Acum frunzele păreau să freamăte mişcate de o adiere imperceptibilă; prinseseră o umbră verzuie, o umbră de viaţă, încetul cu încetul o crăpătură îşi făcu apariţia pe mijloc, iar cele două jumătăţi ale Porţii se deschiseră spre în afară. În spatele lor nu se vedea dealul, ci o lucire stinsă care le reflecta chipurile.

— Se spune că odată, începu Loial, Porţile străluceau ca nişte oglinzi, şi că cei care călătoreau prin Căi parcă ar fi călătorit prin ceruri, laolaltă cu soarele. Acum însă s-au dus toate. La fel ca desişurile.

Perrin scoase în grabă un felinar din încărcătura calului şi îl aprinse.

— Afară e oricum prea cald. Un pic de umbră va fi binevenită, adăugă el şi îi dădu pinteni lui Trăparu înspre Poartă. I se păru că o aude din nou icnind pe Faile.

Armăsarul sur se smucea în hăţuri pe măsură ce se apropia de propria reflexie pe Poartă, însă Perrin îi dădu din nou pinteni. Încetul cu încetul, începu să îşi amintească. Trebuia să aibă răbdare cu calul. Acesta îşi atinse fără mare tragere de inimă botul de imaginea sa, iar apoi înaintă până începu să se confunde cu aceasta, ca şi cum ar fi intrat într-o oglindă. Perrin se apropie la rândul său de „el însuşi”, iar apoi întinse mâna… O răceală de gheaţă i se prelinse pe toată pielea, învăluindu-i fiecare fir zburlit de păr; timpul începu să curgă mai încet.

Deodată frigul dispăru, ca un balon care se dezintegrează într-o clipită, iar el se trezi într-un întuneric fără margini, lumina felinarului răzbătând puţini paşi în jurul său, ca şi cum

ar fi fost strivită din toate părţile. Trăparu şi calul de povară nechezară agitaţi.

Gaul trecu şi el de cealaltă parte şi începu să pregătească încă un felinar. În spatele lui părea să fie o oglindă de sticlă fumurie. Se puteau zări şi cei rămaşi dincolo, Loial încălecând la loc, Faile strângând hăţurile, dar toţi păreau abia să se mişte. Timpul curgea altfel pe Căile de Taină.

— Faile pare să se fi înfuriat, spuse Gaul de îndată ce reuşi să îşi aprindă felinarul. Nu părea să fie mult mai multă lumina. Întunericul înghiţea lumină. Pesemne, i se pare că ai încălcat vreo înţelegere. Iar pe Bain şi Chiad… să nu le laşi să te prindă singur. Au de gând să-ţi dea o lecţie, de dragul lui Faile, şi nu îţi va fi uşor să stai pe animalul ăla al tău dacă reuşesc ceea ce şi-au propus.

— Eu nu am făcut nici o înţelegere cu ea, Gaul. Nu fac decât ceea ce ea, prin vicleşug, m-a împins să fac. Cât de curând vom fi nevoiţi să îl urmăm pe Loial, după cum îşi doreşte ea, însă am de gând să rămân în frunte cât de mult voi putea. Arătă înspre o linie albă groasă care trecea pe sub copitele lui Trăparu. Deşi părea că se întrerupe deseori, se vedea că merge înainte, dispărând în întuneric la puţini paşi în faţa lor.

— Duce la primul semn. Va trebui să îl aşteptăm acolo pe Loial, care îi va desluşi înţelesul şi ne va spune pe care pod să o luăm. Până acolo însă, poate şi Faile să ne urmeze pe noi.

— Pod… îngână Gaul dus pe gânduri. Cunosc cuvântul acela. Pe aici e vreo apă?

— Nu. Nu este chiar felul ăla de pod. Arată la fel, oarecum, însă… Poate că îţi poate explica Loial.

Aielul se scărpină în cap.

— Ai vreo idee ce faci, Perrin?

— Nu, recunoscu Perrin, însă Faile nu trebuie să ştie asta.

Gaul râse.

— E bine să fii atât de tânăr, nu-i aşa, Perrin?

Uşor încruntat, neştiind sigur dacă omul râsese de el sau nu, Perrin îi dădu pinteni lui Trăparu, trăgând şi calul de povară după ei. Lumina felinarelor nu răzbătea aici la mai mult de douăzeci de paşi. Perrin voia să fie deja mai departe

când trecea şi Faile, astfel încât ea să nu mai vadă nici o urmă din lumina felinarelor lor. Mai bine să creadă că se hotărâse să meargă înainte fără ea. Dacă se va frământa câteva minute până să îl găsească la semn, măcar o merita cu vârf şi îndesat.

19 Joacă-n val

Soarele auriu de-abia trecuse de linia orizontului, când caleaşca lucitoare, vopsită în negru, se opri, legănându-se, la piciorul docului, trasă de un atelaj din patru cai cenuşii, mânaţi de un vizitiu cu plete negre şi unsuroase, într-o livrea negru cu auriu, care sări să deschidă uşa. Fireşte, caleaşca nu avea blazon. Nobilii din Tear nu le ajutau pe Aes-Sedai decât dacă erau siliţi, oricât de linguşitoare ar fi fost zâmbetele cu care le întâmpinau, şi nici unul nu voia ca numele sau însemnele sale să fie, în vreun fel, puse în legătură cu Turnul.

Recunoscătoare, Elayne coborî, fără s-o mai aştepte pe Nynaeve, îndreptându-şi mantia albastră şi uşoară, de călătorie. Străzile din Maule erau desfundate din pricina căruţelor greoaie, trase de boi, iar arcurile de piele ale caleştii nu erau foarte bune. După arşiţa din Stâncă, briza uşoară care adia peste apele râului Erinin făcea să pară de-a dreptul răcoare împrejur. Elayne îşi pusese în minte să nu dea nici un semn că era ostenită de călătorie, dar, odată ce ieşise, nu se mai putu abţine şi-şi masă puţin ceafa. „Măcar praful nu s-a ridicat în aer, datorită ploii de astă-noapte”, se gândi, bănuind că special li se oferise o caleaşca fără perdele.

La miazăzi şi miazănoapte se aflau alte docuri, ca nişte degete late de piatră care se întindeau în apele râului. Mirosea a smoală şi frânghie, a peşte, mirodenii şi ulei de măsline, precum şi a nenumărate lucruri care putrezeau în apa stătută dintre docuri şi a fructe – nişte fructe ciudate, lungi, galben-verzui, adunate în grămezi mari în faţa depozitului de piatră aflat la câţiva paşi de ea. În ciuda faptului că era încă devreme, bărbaţi cu veste de piele sau goi până la brâu se foiau de colo-colo, cărând cu spinarea baloturi uriaşe sau împingând roabe pline cu butoiaşe sau lădiţe. Nici unul nu le arunca mai mult de o privire posomorâtă, lăsându-şi apoi repede ochii în jos şi atingându-şi fruntea într-un gest de salut şovăitor. De fapt, cei mai mulţi nici măcar nu ridicau capetele. Văzând asta, Elayne se întristă. Nobilii din Tear se purtaseră prost cu poporul lor.

Foarte prost. În Andor, ar fi fost îndreptăţită să aştepte zâmbete vesele şi câteva vorbe de salut, respectuoase, din partea unor bărbaţi cu spatele drept, care-şi cunoşteau atât propriile merite, cât şi pe ale ei. Aproape că-i părea rău să plece. Fusese crescută să conducă şi să guverneze, cândva, un popor mândru, şi se simţea îmboldită să-i înveţe pe aceşti oameni ce era demnitatea. Dar asta era treaba lui Rand, nu a ei. „Şi, dacă n-o face bine, am să-i arăt eu. Da, da, am să-i arăt." Măcar începuse deja s-o facă, urmându-i sfaturile. Şi trebuia să recunoască şi ea că ştia cum să se poarte cu poporul. Merita observat ce apuca să facă, până să se întoarcă ea. Dacă mai avea rost să se întoarcă.

De unde stătea, vedea bine cam o duzină de corăbii, dincolo de care se mai aflau şi altele, dar una singură, ancorată la docul lângă care se opriseră, cu prora ascuţită în susul râului, îi atrase privirea. Brăzdarul de ape al Seminţiei Mării avea cam o sută de paşi în lungime, aproape de două ori cât corabia următoare, cu trei catarge mari la mijloc şi unul aflat pe puntea ridicată de la pupa. Elayne mai urcase pe corăbii, dar niciodată pe una atât de mare şi care să iasă în largul mării.

Până şi numele stăpânilor ei vorbea de ţinuturi îndepărtate şi porturi ciudate. Atha'an Miere. Seminţia Mării. Poveştile care voiau să aţâţe curiozitatea ascultătorilor aveau mereu şi oameni din Seminţia Mării, dacă nu Aieli.

Nynaeve coborî şi ea din caleaşcă, legându-şi la gât mantia verde şi mormăind pentru sine şi pentru vizitiu:

— S-a legănat ca o găină într-o furtună. Şi s-a împiedicat ca o bătrână beată. Cum ai izbutit să dai peste fiecare şanţ şi fiecare groapă de-aici până-n Stâncă, omule? Asta da, înzestrare. Păcat că n-ai atâta şi când te îndeletniceşti cu caii.

Morocănos, vizitiul încercă să-i întindă mâna s-o ajute să coboare, dar ea nu primi. Oftând, Elayne scoase din pungă de două ori mai mulţi bani decât voia la început.

— Mulţumesc pentru că ne-ai adus repede şi în siguranţă, îi zâmbi ea, îndesându-i banii în palmă. Noi ţi-am spus să te grăbeşti, şi ai făcut întocmai. Nu e vina ta cum arată străzile. Te-ai descurcat foarte bine, în împrejurări potrivnice.

Fără să privească monedele, omul îi făcu o plecăciune adâncă, o privi recunoscător şi-i mulţumi într-o şoaptă – nu doar pentru bani, ci şi pentru vorbe, era convinsă. Învăţase ea de mai demult că o vorbă bună şi o mică laudă erau adesea primite la fel de bine ca argintul, dacă nu şi mai bine. Deşi nici acesta nu trecea neobservat, fireşte.

— Facă Lumina să aveţi o călătorie fără primejdii, Domniţă, adăugă vizitiul şi, după privirea pe care i-o aruncă, preţ de o clipă, lui Nynaeve, păru că urarea era adresată numai lui Elayne; aceasta se gândi că prietena ei trebuia, odată şi odată, să înveţe să mai lase de la ea şi să-i bage în seamă şi pe cei din jur.

După ce le dădu bagajele jos din caleaşcă, vizitiul întoarse caii şi se îndepărtă.

— N-ar fi trebuit să mă răstesc la el, spuse Nynaeve, cam fără tragere de inimă. Nici măcar o pasăre n-ar fi putut călători cu uşurinţă pe străzile alea. Oricum, nu în caleaşcă. Dar, după ce m-am hurducăit tot drumul, mă simt de parcă am călărit o săptămână.

— Nu e vina lui că ai o… spinare sensibilă, zise Elayne, încercând să risipească încordarea, adunându-şi lucrurile.

— Păi, asta am spus şi eu, nu? râse scurt Nynaeve. Acum, ce vrei? Să fug după el să-mi cer iertare? I-ai dat un pumn de arginţi. Asta ar trebui să-i vindece toate rănile, în afară de cele mortale. Zău că trebuie să înveţi să fii mai chibzuită cu banii, Elayne! Nu mai ai toate bogăţiile din Andor la îndemână. O familie întreagă poate trăi liniştită o lună cu ce le dai tu celor care deja au fost plătiţi să-ţi facă o treabă oarecare.

Elayne o privi cu indignare, dar în tăcere. Nynaeve părea să creadă mereu că trebuia să trăiască mai rău decât nişte servitori, dacă nu exista vreo pricină anume să nu o facă. Întocmai pe dos decât era firesc. O privi ea ce-o privi, dar cealaltă nu păru să observe chipul care-i făcea întotdeauna pe oamenii din Gardă să sară în picioare. În loc de asta, Nynaeve îşi luă bagajele şi se întoarse spre doc.

— Măcar pe corabia asta va fi mai bine. Nădăjduiesc. Ce facem, urcăm?

— Nynaeve, zise Elayne în vreme ce-şi croiau drum printre muncitori şi grămezile de butoaie şi căruţele pline, din câte am fost învăţată, cei din Seminţia Mării pot fi destul de supărăcioşi, până ce ajung să te cunoască. Crezi că ai putea să încerci să te porţi cu puţin mai mult...?

— Mai mult ce?

— Tact, Nynaeve, făcu Elayne, gata să se împiedice când cineva scuipă chiar la picioarele ei; nu izbuti să-şi dea seama cine – când ridică privirea, cu toţii stăteau cu capetele plecate şi munceau de zor – dar, chiar dacă fuseseră prost trataţi de Înalţii Seniori, dacă ar fi putut să-l găsească pe vinovat, i-ar fi zis ea vreo două. Ai putea încerca să te porţi cu puţin mai mult tact?

— Fireşte, răspunse Nynaeve, apucând-o în sus pe pasarela care urca pe puntea brăzdarului. Câtă vreme nu încearcă să mă joace pe degete.

Ajungând pe punte, Elayne se gândi mai întâi că părea foarte îngustă pentru cât era de lungă. E drept că ea nu ştia mare lucru despre corăbii, dar brăzdarul semăna cu o aşchie uriaşă. „Pe Lumină, asta o să se legene mai rău decât caleaşca, oricât ar fi de mare.” După aceea, se gândi la echipaj. Auzise poveşti despre Atha'an Miere, dar nu văzuse niciodată un astfel de om în carne şi oase. Şi nici măcar poveştile nu spuneau foarte multe. Era un neam cu multe taine, care nu prea se amesteca printre străini – aproape la fel de misterios precum al Aielilor. Numai ţinuturile de dincolo de Pustie puteau fi încă şi mai ciudate, şi oamenii nu ştiau decât că Seminţia Mării aducea de acolo fildeş şi mătăsuri.

Bărbaţii de pe punte aveau părul negru şi umblau desculţi şi dezbrăcaţi până la brâu, cu toţii proaspăt bărbieriţi, cu plete lungi şi drepte şi braţe tatuate. Se mişcau cu siguranţa celor care ştiu bine ce au de făcut, astfel încât nu au nevoie să-şi îndrepte întreaga atenţie într-acolo. Aveau în mişcări un soi de graţie ca şi cum, chiar dacă brăzdarul nu se mişca, simţeau deja unduirile mării. Cei mai mulţi purtau la gât lanţuri de aur sau argint, şi cercei cu pietre şlefuite în urechi – câteodată chiar doi sau trei.

Erau şi femei în echipaj, cam la fel de multe, care trăgeau

de parâme şi le făceau colac cot la cot cu bărbaţii. Aveau aceleaşi tatuaje pe braţe, aceiaşi nădragi bufanţi dintr-o pânză de culoare închisă şi unsă cu ulei, strânşi cu eşarfe înguste şi colorate, şi largi la glezne, dar purtau şi bluze, tot largi şi colorate, numai în roşu, albastru şi verde. Aveau cel puţin la fel de multe lanţuri şi cercei ca bărbaţii. Erau vreo două sau trei, pe care Elayne le observă cam înfiorată, care aveau inele petrecute printr-o nară.

Graţia lor o întrecea pe cea a bărbaţilor, amintindu-i lui Elayne de anumite poveşti pe care le auzise când era copilă şi trăgea cu urechea la discuţii care nu erau potrivite pentru ea. În ele, femeile Atha'an Miere erau toate uluitor de frumoase şi ispititoare, vrăjindu-i pe toţi bărbaţii. Cele de pe corabie nu erau, de fapt, mai frumoase ca altele, însă, privindu-le cum se mişcau, mai că-i venea să creadă în poveşti.

Două dintre ele, aflate pe puntea înălţată de la pupa, arătau altfel decât cele din echipajul obişnuit. Erau tot desculţe şi îmbrăcate cu haine de aceeaşi croială, dar numai din mătăsuri şi brocart – una albastre, alta verzi. Cea mai în vârstă, în verde, purta patru cercei mici, de aur, în fiecare ureche, şi un inel în nara stângă. Acestea sclipeau în soarele dimineţii. De la inelul din nară şi până la unul purtat în ureche se întindea un lănţişor subţire, pe care se legănau o sumedenie de medalioane micuţe, iar pe unul dintre lanţurile de la gât avea o cutiuţă aurită, făcută parcă din dantelă de aur, pe care o ridica din când în când s-o miroasă. Cealaltă, mai înaltă, avea şase cercei şi ceva mai puţine medalioane, dar o cutiuţă la fel de fină. Chiar că erau ciudate. Numai gândul la inelele din nări o făcu pe Elayne să se înfioare. Şi lanţul!

Era ceva ciudat şi cu puntea aceea, dar la început nu înţelese ce. Apoi văzu. Nu există cârmă. Bun, era acolo o roată cu spiţe, legată ca să nu se răsucească, dar cârma în sine nu se vedea. „Cum fac oare să cârmuiască?” Până şi bărcuţele pe care le văzuse pe râu aveau cârmă, precum şi toate corăbiile ancorate la docuri. Erau din ce în ce mai ciudaţi aceşti Oameni ai Mării.

— Adu-ţi aminte ce ne-a zis Moiraine, o preveni pe

Nynaeve, în vreme ce se apropiau de punte; nu fusese, de fapt, mare lucru, căci nici măcar femeile Aes-Sedai nu ştiau multe despre Atha'an Miere, dar Moiraine le dezvăluise vorbele potrivite şi politeţurile. Şi nu uita de tact, adăugă ea, într-o şoaptă hotărâtă.

— Nu uit, răspunse aspru Nynaeve. Pot să am şi eu tact.

Elayne nădăjduia din tot sufletul să fie aşa.

Cele două femei le aşteptară chiar în capul scărilor – care, îşi aminti Elayne, pe corabie se numeau trepte. Nu înţelegea deloc de ce acolo toate lucrurile obişnuite purtau alte nume. Podeaua era podea, într-un hambar, han sau palat. Pe corabie de ce nu? Împrejurul celor două plutea un parfum, ca de mosc, care izvora din cutiuţele de aur. Tatuajele lor înfăţişau stele şi păsări de mare, înconjurate de rotocoale şi spirale ca valurile mării. Nynaeve îşi înclină fruntea.

— Sunt Nynaeve al'Meara, Aes-Sedai din Ajah Verde. O caut pe Căpităneasa corăbiei ca să-i cer, cu voia Luminii, să ne primească. Aceasta este prietena şi tovarăşa mea de călătorie, Elayne Trakand, tot din Ajah Verde. Să vă scalde Lumina, pe Domniile Voastre şi corabia, şi fie să aveţi parte de vânturi prielnice.

Repetase aproape cuvânt cu cuvânt ce-i spusese Moiraine, mai puţin povestea cu Ajah Verde – cu toate că Moiraine păruse împăcată cu gândul şi amuzată de alegerea pe care o făcuseră.

Femeia mai în vârstă, care avea câteva şuviţe cărunte printre cele negre şi riduri fine la colţurile ochilor mari, căprui, înclină şi ea fruntea, la fel de solemnă. Chiar şi aşa, părea să le cântărească din cap până în picioare, mai ales inelele cu Marele Şarpe pe care le purtau pe mâna dreaptă.

— Eu sunt Coine din Jubai Vânt Sălbatic, Căpităneasa de pe *Joacă-n val.* Iat-o şi pe Jorin din Jubai Aripă Albă, Călăuza Vânturilor pe *Joacă-n-val.* Cu voia Luminii, v-aş putea primi la bord. Să vă scalde Lumina şi fie să ajungeţi cu bine la capătul călătoriei.

Elayne rămase uimită să audă că erau surori. Semănau întrucâtva, dar Jorin părea mult mai tânără. Îşi dori să fi avut de-a face numai cu ea; ambele femei erau retrase şi ascunse,

dar, cine ştie de ce, Călăuza Vânturilor îi amintea de Aviendha. Era caraghios, fireşte – femeile acelea nu erau mai înalte decât ea însăşi, la ten nu puteau fi mai deosebite de Aieli şi singurele arme la vedere erau cuţitele petrecute prin eşarfa de la brâu, care păreau foarte femeieşti, în ciuda incrustaţiilor şi firelor de aur de pe mâner. Şi totuşi, Elayne simţea ceva care-o asemăna pe Jorin cu Aviendha.

— Atunci, să vorbim, Căpităneasă, dacă binevoieşti, zise Nynaeve, cu vorbele aflate de la Moiraine, despre corabie, porturi şi darul pentru călătorie.

Din câte aflaseră, Seminţia Mării nu primea plată de la pasageri; călătoria era un dar, care se întâmpla să aibă aceeaşi valoare cu cel pe care-l primeau căpitanii de la aceştia. Coine întoarse capul şi privi către Stâncă şi flamura albă care flutura deasupra ei.

— Dacă binevoiţi, Aes-Sedai, vom vorbi în cabina mea, spuse, arătând către un tambuchi deschis, aflat în spatele ciudatei roţi. Vă urez bun venit pe punte şi fie ca binecuvântarea Luminii să plutească asupra voastră până ce coborâţi.

Altă scară – alt şir de trepte înguste! – duceau într-o încăpere curată, ceva mai mare şi mai înaltă decât s-ar fi aşteptat Elayne, amintindu-şi de celelalte corăbii pe care le văzuse, cu hublouri rotunde şi lămpi apărate de globuri de sticlă pe pereţi. Aproape totul părea fixat, în afară de câteva cufere mai mici sau mai mari. Patul era mare şi jos, aflat chiar dedesubtul hublourilor de la pupa, iar în mijlocul cabinei se afla o masă îngustă, înconjurată de scaune cu braţe.

Nu era dezordine. Pe masă se aflau hărţi făcute sul, pe rafturi erau câteva statuete micuţe, din fildeş, înfăţişând animale ciudate, iar pe pereţi erau vreo şase săbii, fără teci, de felurite forme, unele cum Elayne nu mai văzuse niciodată. Un gong pătrat, din alamă, atârna de o bârnă deasupra patului, în vreme ce, chiar în faţa hublourilor, ca într-un loc de onoare, era un coif aşezat pe un cap de lemn, fără trăsături, făcut special pentru asta, un coif ca un cap de insectă monstruoasă, lăcuit în roşu şi verde, cu câte o pană îngustă, albă, de fiecare parte. Una din pene era frântă. Elayne

recunoscu coiful.

— Seanchan, făcu ea, fără să se gândească; Nynaeve îi aruncă o privire de reproş, meritată – se înţeleseseră că era mai bine, şi mai cuvenit, ca Nynaeve, cea mai în vârstă, să vorbească şi în numele ei.

Coine şi Jorin schimbară o privire în care nu se putea citi nimic.

— Ştiţi de ei? spuse Căpităneasa. Fireşte. E de aşteptat ca nişte Aes-Sedai să ştie astfel de lucruri. Când venim aşa departe către răsărit, auzim tot felul de poveşti, cele mai adevărate fiind scorneli numai pe jumătate.

Elayne ştia că era mai bine să nu mai aducă vorba, dar curiozitatea o stârni.

— Cum aţi dobândit coiful, dacă-mi îngăduiţi să întreb?

— Anul trecut, *Joacă-n val* s-a întâlnit cu o corabie de Seanchani, răspunse Coine. Au vrut să-l ia cu ei, dar eu n-am vrut să li-l dau, adăugă, ridicând uşor din umeri. Coiful îl am aici ca să-mi amintească, iar pe Seanchani i-a luat marea, fie ca Lumina să-i scalde pe toţi cei care navighează. De-acum înainte, n-am să mă mai apropii de corăbii cu pânze ca acelea.

— Aţi avut noroc, spuse scurt Nynaeve. Seanchanii le capturează pe femeile care pot conduce şi le folosesc ca arme. Dacă ar fi avut vreuna la bord, v-ar fi părut rău că v-au căzut ochii asupra lor.

Elayne se strâmbă la ea, dar era prea târziu. Nu-şi dădea, însă, seama, dacă femeile din Seminţia Mării se simţeau insultate de tonul pe care li se vorbise. Nu se schimbară la faţă, numai că Elayne începuse să observe că nu obişnuiau să lase să se vadă prea multe, mai ales unor străini.

— Să vorbim de călătorie, spuse Coine. Dacă-i voia Luminii, poate ajungem unde doriţi să mergeţi. Cu ajutorul Luminii, totul e cu putinţă. Să ne aşezăm.

Scaunele din jurul mesei nu se lăsau pe spate, iar masa însăşi era fixată în podea. În schimb, braţele se desfăceau ca nişte porţi, iar apoi se legau la loc, odată ce te aşezai. Văzând asta, Elayne îşi aminti de previziunile sale sumbre, despre legănări şi tresăriri. Ea una se descurca, fireşte, însă stomacul

lui Nynaeve nu îndura cine ştie ce. Iar pe ocean pesemne că era şi mai greu decât pe râu, în ciuda vântului. Şi, cu cât stomacul lui Nynaeve avea s-o ducă mai rău, cu atât avea să fie ea mai iritată. Nynaeve bolnavă şi furioasă în acelaşi timp – din câte văzuse Elayne în viaţa ei, puţine lucruri erau mai îngrozitoare decât acesta.

Ea şi Nynaeve se treziră aşezate împreună, de o parte a mesei, în vreme ce Căpităneasa şi Călăuza Vânturilor luară scaunele de la capete. La început, părea ciudat, până ce îşi dădu seama că, aşa, puteau să se uite amândouă la cea care vorbea, ceea ce le îngăduia să o privească nestingherite. „Oare aşa fac cu toţi pasagerii sau e numai pentru că suntem Aes-Sedai? Mă rog, pentru că aşa ne cred.” Asta îi dădea de înţeles că era cu putinţă să nu fie totul atât de simplu cu oamenii aceştia. Nădăjduia să fi observat şi Nynaeve.

Nu auzise să se fi dat vreo poruncă, însă văzu apărând o tânără zveltă, cu câte un singur cercel în fiecare ureche, care aducea o tipsie cu un ceainic pătrat, cu mâner de alamă albă, şi căni mari, fără toartă, nu din porţelanul Seminţiei Mării, aşa cum ar fi fost de aşteptat, ci din ceramică groasă. Pesemne că erau mai greu de spart, pe vreme urâtă, îşi dădu seama. Cea care atrăgea atenţia, însă, era tânăra – goală până la brâu, întocmai ca bărbaţii de deasupra. Elayne izbuti să-şi ascundă bine surprinderea – cel puţin aşa credea – însă Nynaeve pufni tare. Căpităneasa aşteptă ca fata să toarne ceaiul aproape negru, apoi spuse:

— Dorele, am plecat din port şi n-am observat eu? Se mai vede uscatul?

Tânăra cea zveltă roşi până-n vârful urechilor.

— Se vede, Căpităneasă, răspunse într-o şoaptă nefericită.

— Până când trece o zi, făcu Coine cu un semn din cap, de când nu am mai văzut uscatul deloc, ai să munceşti la pompe, să cureţi santina de apă. Acolo, veşmintele mai mult te stingheresc. Poţi să pleci.

— Da, Căpităneasă, spuse fata, încă şi mai nefericită, apoi se întoarse, desfăcându-și eşarfa roşie, cu umerii lăsaţi, în vreme ce ieşea pe uşa de la capătul îndepărtat al cabinei.

— Luaţi ceai, dacă binevoiţi, spuse Căpităneasa, ca să putem vorbi în linişte. Vă rog, continuă, sorbind din cană, în vreme ce Elayne şi Nynaeve făceau la fel, să ne iertaţi dacă v-am supărat, Aes-Sedai. Dorele n-a mai fost pe o corabie, decât în călătorii scurte, între insule. Adesea, tinerii uită obiceiurile celor legaţi de mal. Dacă v-a insultat, am s-o mai pedepsesc.

— Nu e nevoie, se grăbi Elayne, prinzând şi prilejul de a pune cana jos – ceaiul era şi mai tare decât părea, foarte fierbinte, neîndulcit şi deci de-a dreptul amar. Credeţi-mă, nu ne-a insultat. Alte neamuri, alte obiceiuri. „Facă Lumina ca deosebirile să nu fie încă şi mai mari. Pe Lumină, dacă în larg nu mai poartă nici un fel de haine? Vai de mine!” Numai o proastă se supără din pricina unor obiceiuri deosebite de-ale ei.

Nynaeve îi aruncă o privire netulburată, potrivită cu rolul de Aes-Sedai pe care-l juca şi luă o înghiţitură zdravănă de ceai.

— Vă rog, nici să nu vă mai gândiţi, spuse ea; atât şi nimic mai mult, şi era cu neputinţă de spus dacă era pentru Elayne sau pentru cele două femei din Seminţia Mării.

— Atunci, dacă binevoiţi, să vorbim de călătorie, zise Coine. În ce port doriţi să ajungeţi?

— Tanchico, răspunse Nynaeve, mai repede decât ar fi trebuit. Ştiu că nu plănuiaţi să mergeţi acolo, dar trebuie să ajungem repede, cum numai un brăzdar de ape ne poate duce, şi fără opriri, dacă e cu putinţă. Pentru deranjul pe care vi-l facem, vă oferim acest mic dar.

Scoase o hârtie din punguţă şi o desfăcu, împingând-o pe masă, către Căpităneasă. Moiraine le-o dăduse, pe aceea şi încă una ca ea. Fiecare îngăduia celui care-o avea să scoată până la trei mii de coroane de aur de la cămătarii de peste tot, cu toate că, pesemne, aceşti bărbaţi şi femei habar nu aveau că erau banii Turnului. Elayne făcuse ochii mari, văzând suma, iar Nynaeve rămăsese de-a dreptul cu gura căscată, dar Moiraine le spusese că putea fi nevoie, pentru a o face pe Căpităneasă să renunţe la porturile în care se gândise să ajungă. Coine atinse misiva cu un deget şi o citi.

— Mulţi bani pentru darul de călătorie, şopti, chiar dacă îmi cereţi să-mi schimb planurile. Acum sunt şi mai uimită decât înainte. Ştiţi că nu ni se întâmplă decât rar să ducem Aes-Sedai pe corăbiile noastre. Foarte rar. Dintre toţi cei care ne cer asta, numai pe femeile Aes-Sedai putem să nu le primim, şi aproape niciodată nu o facem, încă din prima zi de călătorie. Ele ştiu şi nu vin să ceară, aproape niciodată.

Se uita în cană, nu la ele, dar Elayne trase cu ochiul în cealaltă parte şi o văzu pe Călăuza Vânturilor cercetându-le mâinile, aşezate pe masă. Nu, inelele.

Moiraine nu le spusese nimic despre asta. Le arătase brăzdarul, cea mai iute corabie pe care-o aveau la-ndemână, şi le încurajase să se îmbarce. Pe de altă parte, le dăduse misivele care, pesemne, ajungeau pentru a cumpăra o întreagă flotă de corăbii asemenea acesteia. Mă rog, cel puţin vreo cinci. Oare pentru că ştia că avea să fie nevoie, ca să-şi cumpere călătoria? Dar de ce atâtea taine? Asta era o întrebare prostească – Moiraine avea mereu taine. Dar de ce să le facă să-şi piardă timpul?

— Deci nu aveţi de gând să ne primiţi? făcu Nynaeve, care lăsase tactul la o parte şi vorbea cu asprimea ei obişnuită. Dacă nu vă place să aveţi Aes-Sedai la bord, de ce ne-aţi mai adus aici? De ce nu ne-aţi spus sus, ca să terminăm mai iute?

Căpităneasa desfăcu un braţ al scaunului, se ridică şi se duse să privească pe hublourile de la pupa, către Stâncă. Cerceii şi medalioanele de pe obrazul stâng sclipeau în lumina soarelui care se ridica pe cer.

— Am auzit că el poate conduce Puterea Supremă şi că are Sabia Care nu Poate fi Atinsă. Aielii au trecut Zidul la porunca lui. Am văzut câţiva pe străzi, şi se spune că Stânca e plină de ei. Stânca însăşi a căzut, şi peste toate popoarele din lume bântuie războiul. Cei care-au stăpânit cândva s-au întors, şi au fost iarăşi alungaţi. Profeţiile se îndeplinesc.

Elayne se simţi zăpăcită auzindu-i vorbele, iar Nynaeve arăta la fel.

— Profeţiile Dragonului? întrebă Elayne după o vreme. Da, se împlinesc. Căpităneasă, el este Dragonul Renăscut. „E un bărbat căpăţânos, care-şi ascunde sentimentele atât de

adânc încât nu le pot afla, asta e!”

— Nu Profeţiile Dragonului, Aes-Sedai, spuse Coine, întorcându-se. Profeţiile Jendai, care vorbesc despre Coramoor. Nu cel pe care voi îl aşteptaţi, cu teamă în suflet, ci cel pe care-l căutăm noi, vestitorul unei noi Vârste. La Frângerea Lumii, strămoşii noştri au fugit în siguranţă, în vreme ce pământul se umfla şi se spărgea ca valurile de furtună. Se zice că nu ştiau nimic despre corăbiile pe care s-au urcat ca să fugă, dar Lumina a fost de partea lor şi au scăpat cu viaţă. N-au mai văzut pământul până ce nu s-a liniştit, când, deja, se schimbaseră multe. Totul – lumea întreagă – plutea pe ape şi vânturi. Era în anii de după ce profeţiile Jendai fuseseră rostite pentru prima oară. Noi trebuie să brăzdăm apele până ce se întoarce Coramoor şi apoi să-l slujim. Suntem legaţi de mare; prin vine ne curge apă sărată. Cei mai mulţi dintre noi nu pun piciorul pe uscat decât pentru a aştepta o altă corabie, o altă călătorie. Bărbaţi în toată firea încep să plângă, dacă sunt siliţi să slujească pe uscat. Femeile urcă pe punte pentru a aduce copiii pe lume – dacă n-au unde, măcar într-o barcă – fiindcă noi trebuie să ne naştem pe apă, şi pe apă să murim şi ei să-i fim încredinţaţi după aceea. Profeţiile se împlinesc. El este Coramoor. Femeile Aes-Sedai îl slujesc, şi voi ne-o dovediţi, fiind aici, în acest oraş. Şi asta s-a profeţit: „Şi Turnul Alb se va frânge din pricina numelui său şi femeile Aes-Sedai vor îngenunchea pentru a-i spăla picioarele şi a i le usca, cu pletele lor”.

— Dacă este să aşteptaţi până spăl eu picioarele unui bărbat, spuse cu arţag Nynaeve, va mai trece mult. Şi ce are asta cu călătoria noastră? Ne luaţi sau nu?

Elayne se făcu mică, dar Căpităneasa răspunse la fel de hotărâtă:

— De ce vreţi să ajungeţi în Tanchico? în ultima vreme, e un port neprimitor. Am fost acolo astă-iarnă şi oamenii de pe uscat s-au năpustit pe punţile mele, cerându-mi să-i duc altundeva, oriunde. Nu le păsa unde aveau să ajungă, câtă vreme plecau din Tanchico. Nu cred să fie mai bine acum.

— Aşa faceţi cu toţi pasagerii? Îi luaţi la întrebări? zise Nynaeve. V-am oferit îndeajuns de mulţi bani pentru a

cumpăra un sat întreg. Două, chiar! Dacă mai vreţi, spuneţi: care-i preţul?

— Nu e vorba de preţ, îi şopti Elayne la ureche. E un dar!

Coine nu dădu nici un semn că s-ar fi simţit insultată, nici măcar că ar fi auzit.

— De ce? repetă.

Nynaeve îşi strânse cosiţa în pumn, dar Elayne îi puse o mână pe braţ. Se vorbiseră să păstreze şi ele câteva taine, dar era limpede că auziseră îndeajuns de multe de la sosire pentru a-şi schimba gândul. Câteodată, sosea şi clipa adevărului.

— Jupâneasă, suntem pe urmele celor din Ajah Neagră. Credem că unele sunt în Tanchico, spuse ea, înfruntând liniştită privirea mânioasă a lui Nynaeve. Trebuie să le găsim, ca să nu-i facă vreun rău… Dragonului Renăscut. Celui pe care-l numiţi Coramoor.

— Lumina să ne călăuzească, şopti Călăuza Vânturilor, vorbind pentru prima dată, şi făcând-o pe Elayne să se holbeze, uimită, la ea; Jorin se încrunta, stătea cu privirea în gol, dar îi vorbi surorii sale: Putem să le ducem, soră. Şi suntem nevoite.

Coine încuviinţă dând din cap. Elayne schimbă o privire cu Nynaeve şi o zări la fel de uimită. De ce hotăra Călăuza? De ce nu Căpităneasa, la urma urmelor? Măcar aveau să obţină ce doreau. Dar cât avea să le coste? se întrebă Elayne. Cât de mare urma să fie „darul”? Îşi dorea ca Nynaeve să nu fi dezvăluit că aveau mai mult decât stătea scris în prima misivă. „Şi tot de mine se leagă că arunc cu aur în stânga şi-n dreapta.”

Uşa se deschise şi apăru un bărbat masiv, cărunt, îmbrăcat cu nădragi largi, din mătase verde, strânşi cu o eşarfă, care frunzărea nişte hârtii. Avea câte patru cercei în fiecare ureche, şi trei lanţuri grele la gât, printre care unul cu o cutiuţă cu parfum. Obrazul îi era brăzdat de o cicatrice lungă şi încreţită, iar la brâu avea două pumnale curbate, care-l făceau să pară oarecum periculos. Pe după urechi avea petrecută o ramă ciudată, care-i ţinea în faţa ochilor două lentile sclipitoare. Oamenii din Seminţia Mării făureau cele

mai bune ocheane, lentile pentru aprins focul şi altele asemenea, undeva, pe insulele lor, dar Elayne nu mai văzuse niciodată un asemenea obiect. Bărbatul privea hârtiile prin lentile şi începu să vorbească fără să ridice ochii:

— Coine, am găsit un prost care vrea să-mi ofere cinci sute de piei de vulpi de zăpadă din Kandor, în schimbul celor trei butoiaşe cu tutun din Ţinutul celor Două Râuri, pe care le-am dobândit în Ebou Dar. Cinci sute! Le aduce până în prânz, iartă-mă, nevastă, adăugă, după ce ridicase ochii şi tresărise. Nu ştiam că ai oaspeţi. Lumina fie cu Domniile Voastre!

— La vremea prânzului, bărbate, spuse Coine, vom fi în jos pe râu. Până la căderea nopţii, vom fi în larg.

— Nevastă, făcu el, încordându-se, mai sunt Mai-marele încărcăturii sau mi s-a luat locul câtă vreme nu eram atent?

— Eşti încă Mai-marele încărcăturii, bărbate, dar acum negoţul trebuie să înceteze şi trebuie făcute pregătiri de plecare. Mergem în Tanchico.

— Tanchico! izbucni bărbatul, mototolind hârtia în pumn, apoi, cu ceva greutate, izbuti să se stăpânească. Nevastă! Nu, Căpităneasă! Mi-ai spus că urma să aruncăm ancora în Mayene şi apoi s-o pornim spre răsărit, către Shara. Cu gândul la asta mi-am făcut negoţul. Shara, Căpităneasă, nu Tarabon. Ceea ce-avem în cală n-o să ne-aducă cine ştie ce în Tanchico! Poate nimic! Îmi îngădui să întreb de ce-mi prăpădeşti negoţul şi vrei să-i sărăceşti pe toţi cei îmbarcaţi pe *Joacă-n val?*

Coine şovăi puţin, apoi îi răspunse cu acelaşi glas solemn de până atunci:

— Eu sunt Căpităneasa, bărbate! *Joacă-n val* pleacă unde şi când spun eu. Deocamdată, atât.

— Cum spui, Căpităneasă, îngână el, aşa va fi.

Apoi îşi duse mâna la inimă – lui Elayne i se păru că o vede pe Coine tresărind – şi plecă, cu spatele foarte drept, ca unul dintre catargele brăzdarului.

— Trebuie să-l împac, şopti încet Coine, privind către uşă. Fireşte, e plăcut să-l împaci. De cele mai multe ori. Soră, m-a salutat ca un om de rând de pe punte.

— Ne pare rău să vă facem necazuri, Căpităneasă, spuse

cu grijă Elayne. Şi ne pare rău că am fost de faţă. Dacă v-am stingherit, pe Domnia Voastră sau pe altcineva, vă rugăm să ne iertaţi.

— Să mă stingheriţi? făcu Coine, părând uimită. Aes-Sedai, eu sunt Căpităneasa. Nu prea cred ca vederea voastră să-l fi stingherit pe Toram, şi, dacă ar fi aşa, nu mi-aş cere iertare în numele lui. Se ocupă de negoţ, dar eu sunt Căpităneasa. Va trebui să-l împac – şi nu va fi uşor, pentru că nu-i pot dezvălui pricina – pentru că are dreptate şi pentru că nu mi-a venit îndeajuns de iute în cap un răspuns potrivit. I-am vorbit ca unui om oarecare din echipaj. Cicatricea aia de pe faţă a dobândit-o alungându-i pe Seanchani de pe puntea corăbiei. Are şi altele, mai vechi, cu care s-a ales apărând-o, şi unde mai pui că, datorită negoţului făcut de el, nu trebuie decât să întind mâna pentru a mă umple de aur. Dar trebuie să-l împac pentru lucrurile pe care nu i le pot spune, căci, la urma urmelor, merită să le afle.

— Nu înţeleg, spuse Nynaeve. Desigur, vă vom cere să păstraţi taina despre Ajah Neagră, adăugă, aruncându-i lui Elayne o privire care-i făgăduia că avea să mai zică ea felurite lucruri despre asta, după ce rămâneau singure; Elayne, pe de altă parte, voia şi ea să-i spună câteva despre ce însemna tactul. Dar sunt sigură că trei mii de coroane sunt îndeajuns pentru a ne duce în Tanchico.

— Domniile Voastre sunteţi taina, Aes-Sedai. Ce sunteţi şi de ce vreţi să ajungeţi acolo. Mulţi oameni din echipajul meu cred că femeile Aes-Sedai aduc ghinion. Dacă ar şti că asta au la bord şi că se îndreaptă către un port unde e cu putinţă să se afle alte Aes-Sedai, în slujba Părintelui Furtunilor… Slavă Luminii că n-a fost nici unul îndeajuns de aproape de noi sus, pe punte, pentru a auzi cum v-am vorbit. V-ar supăra dacă vă rog să rămâneţi cât mai mult sub punte şi să nu purtaţi inelele când ieşiţi?

Drept răspuns, Nynaeve îşi scoase inelul cu Marele Şarpe şi-l îndesă în punguţă. Elayne făcu la fel, dar cu ceva mai puţină tragere de inimă – îi cam plăcea ca oamenii să-i observe inelul. Dat fiind că nu prea mai avea încredere în răbdarea care-i mai rămăsese lui Nynaeve, vorbi ea prima:

— Căpităneasă, cu voia Domniei Tale, iată darul pentru călătorie. Dacă nu e îndeajuns, pot întreba de ce-ar mai fi nevoie?

Coine se întoarse la masă, pentru a privi misiva, apoi o împinse îndărăt către Nynaeve.

— O să fac asta pentru Coramoor. Cu voia Luminii, am să vă duc în siguranţă oriunde vreţi. Se va face, adăugă, ducându-şi degetele mâinii drepte la buze. Pe Lumină, ne-am învoit.

Jorin scoase un oftat înfundat:

— Sora mea, s-a întâmplat oare vreodată ca Mai-marele Încărcăturii să se răzvrătească împotriva Căpitănesei?

Coine o privi netulburată.

— Am să pun eu darul pentru călătorie, din propriul cufăr. Şi dacă aude Toram, sora mea, am să te arunc în santină cu Dorele. În loc de lest, poate.

Pesemne că ambele femei lăsaseră politeţurile la o parte, într-adevăr, Călăuza Vânturilor râse:

— Şi atunci, sora mea, ai s-ajungi în Chachin sau în Caemlyn, căci fără mine nu vei mai putea găsi marea.

— Aes-Sedai, începu Căpităneasa, pe un ton de regret, către Elayne şi Nynaeve, de vreme ce-l slujiţi pe Coramoor, ar trebui să vă onorez precum pe Căpităneasa şi Călăuza unei alte corăbii. Ar trebui să facem baie împreună, să bem vin cu miere şi să ne spunem poveşti care să ne facă să râdem şi să plângem. Dar acum trebuie să mă pregătesc de plecare şi…

Joacă-n val se ridică dintr-odată şi începu să se legene, aşa cum îi era numele, lovindu-se de doc. Elayne se clătină în scaun, întrebându-se dacă, la urma urmelor, n-ar fi fost mai bine să fi fost azvârlită la podea. În cele din urmă, se termină. Corabia se legănă din ce în ce mai încet, apoi se opri. Coine sări în picioare şi fugi pe trepte, cu Jorin pe urmele sale, strigându-le deja celor din echipaj să vadă dacă suferiseră ceva stricăciuni.

20 Vântul care se stârneşte

Elayne se chinui să desfacă braţele scaunului şi ţâşni după ele, mai să se ciocnească la trepte cu Nynaeve. Corabia încă se legăna, dar nu atât de tare ca mai înainte. Neştiind dacă se scufundau sau nu, o împinse pe Nynaeve, înghiontind-o să urce mai repede.

Pe punte, marinarii săreau de colo-colo, verificând velatura sau aplecându-se peste margine, să se uite la carenă. Toţi urlau ceva legat de un cutremur. Şi oamenii de pe doc zbierau acelaşi lucru, dar, chiar dacă obiectele de pe chei se prăvăliseră, iar corăbiile încă mai săltau în odgoane, Elayne cunoştea adevărata pricină.

Privi spre Stâncă. Uriaşa fortăreaţă era neclintită, în afară de stolurile de păsări speriate, care dădeau ocoluri în zbor, şi de flamura deschisă la culoare, care se unduia, aproape leneş, în bătaia unei adieri răzleţe. Nici urmă de ceva care să fi atins vreodată ridicătura de forma unui munte. Dar totuşi, Rand fusese. N-avea nici o îndoială.

Se întoarse şi o găsi pe Nynaeve, uitându-se la ea; ochii li se întâlniră, iar cele două se priviră preţ de câteva clipe.

— Frumoasă ispravă, dacă a făcut stricăciuni la corabie, spuse până la urmă Elayne. Cum o să reuşim noi să ajungem în Tanchico, dacă el se apucă să azvârle toate corăbiile încoace şi-n colo? „Lumină, trebuie să fie bine. Dacă nu e, eu n-am cum să-l ajut. Este bine. Chiar e.”

Nynaeve o atinse pe braţ, încercând să-i dea curaj.

— Scrisoarea aia a ta, a doua, l-a atins fără îndoială într-un punct dureros. Bărbaţii dau întotdeauna pe dinafară când îşi dau frâu liber emoţiilor; aşa se întâmplă, dacă le ţin prea mult ascunse – trebuie să plătească pentru asta cumva. O fi el Dragonul Renăscut, dar trebuie şi el să înveţe că între bărbaţi şi femei… Dar ăştia ce caută aici?

„Ăştia” erau doi bărbaţi care stăteau pe punte, în mijlocul agitaţiei produse de Oamenii Mării. Unul din ei era Thom Merrilin, cu mantia de Menestrel pe el, cu harpa şi flautul atârnate pe spate în cutiile lor de piele, şi cu o boccea la

picioare, lângă un cufăr ponosit, încuiat cu lacăt. Celălalt era un bărbat din Tear, zvelt şi chipeş, de vârstă mijlocie, părând dur şi bronzat. Purta o pălărie conică de paie, turtită, şi un surtuc aşa cum aveau oamenii de rând – din acelea bine strânse pe trup până la brâu, dar largi mai jos, ca nişte fustanele. Un pumnal rupe-săbii, crestat, îi atârna la cingătoarea de peste surtuc, şi se sprijinea într-un toiag de lemn noduros şi parcă făcut din bucăţi, deschis la culoare, cât el de înalt, dar nu mai gros decât degetul lui mare. Ţinea un pachet pătrăţos, agăţat cu o sfoară de umăr. Elayne îl recunoscu: îl chema Juilin Sandar.

Chiar dacă stăteau unul lângă altul, se vedea limpede că cei doi nu se cunoşteau între ei: se ţineau băţoşi şi rezervaţi. Amândoi, însă, erau cu băgare de seamă la aceleaşi lucruri, adică se uitau când la Căpităneasa care se îndrepta spre pupa, când la Elayne şi la Nynaeve. Fără îndoială că erau şi ei şovăitori, dar îşi acopereau nesiguranţa, prefăcându-se vioi şi încrezători. Thom rânjea şi-şi mângâia mustăţile lungi şi albe ori de câte ori le arunca o privire, iar Sandar le făcea plecăciuni grave, sigur pe el.

— Nu a păţit nimic, spuse Coine, urcând pe trepte. Pot să pornesc în larg într-o oră, dacă binevoiţi. Chiar mai puţin de-o oră, dacă izbutim să găsim un cârmaci din Tear. Dacă nu, am să pornesc şi fără el, dar asta înseamnă că n-o să mai venim niciodată pe aici.

Le urmări privirile şi văzu că se uitau la cei doi bărbaţi.

— Ne cer să-i luăm la bord, Menestrelul până în Tanchico, iar prinzaşul-de-furi până unde mergeţi şi voi. Nu pot să nu-i primesc, dar… îşi întoarse ochii negri spre Elayne şi Nynaeve. Dar am s-o fac, dacă aşa îmi cereţi voi. Din glasul ei, se vedea că şovăie să încalce obiceiurile, dar şi… că vrea să le ajute? Să-l slujească pe Coramoor? Prinzaşul e un om bun, cu toate că e legat de mal. Lumina ştie, n-am vrut să vă jignesc nici pe voi cu asta. Pe Menestrel nu-l ştiu, dar un Menestrel însufleţeşte întotdeauna călătoria şi uşurează ceasurile de neodihnă.

— Îl cunoşti pe jupân Sandar? întrebă Nynaeve.

— De două ori i-a găsit pe cei care au şterpelit de la noi, şi

încă iute. Alt om legat de mal, în locul lui, ar fi lungit-o, numai ca să ne ceară mai mulţi bani. Se vede că şi voi îl cunoaşteţi. Voiţi să nu-l iau la bord?

Încă mai şovăia.

— Mai întâi să vedem de ce au venit, zise Nynaeve sec, cu un glas care nu suna a bine pentru nici unul din cei doi.

— Cred că ar trebui să vorbesc eu, sugeră Elayne, cu blândeţe, dar şi cu hotărâre. În felul ăsta, tu poţi să fii cu ochii pe ei şi să vezi dacă ne ascund ceva. Nu mai zise şi că, în felul acesta, Nynaeve n-avea să se lase dusă de mânie, dar zâmbetul ei cu jumătate de gură arăta că înţelesese şi asta.

— Foarte bine, Elayne. Am să fiu cu ochii pe ei. Poate te uiţi şi tu cât de liniştită pot să rămân. Ştii cum eşti când te înfurii.

Lui Elayne îi veni să râdă.

Cei doi bărbaţi se îndreptară de spate când se apropiară de ei. În jurul lor, marinarii se îmbulzeau, roind în preajma velelor, trăgând de funii, legând ceva şi dezlegând altceva, urmând poruncile Căpitănesei. Treceau pe lângă cei patru oameni ai uscatului fără să le arunce nici o privire.

Elayne se încruntă la Thom Merrilin, gânditoare. Ştia bine că nu-l mai văzuse pe Menestrel înainte să apară în Stâncă, dar, chiar de atunci, avea o senzaţie ciudată în ceea ce-l priveşte, ceva care părea cunoscut. Nu că s-ar fi putut aşa ceva. Menestrelii dădeau spectacole prin sate, mai ales; la palatul din Caemlyn al mamei sale nu fusese nici unul, fără îndoială. Singurii Menestreli de care-şi amintea Elayne fuseseră în satele din apropierea domeniilor de la ţară ale lui Morgase, iar şoimul ăsta de bărbat sigur nu fusese printre ei.

Hotărî să vorbească mai întâi cu prinzaşul-de-furi. Elayne îşi amintea că aşa voia să i se zică; ceea ce era un poteraş prin alte părţi se chema prinzaş-de-furi în Tear, iar el ţinea mult la această deosebire.

— Jupâne Sandar, începu ea grav. Poate că nu-ţi mai aduci aminte de noi. Eu sunt Elayne Trakand, iar aceasta este prietena mea, Nynaeve al’Meara. Înţeleg că vrei să călătoreşti încotro mergem şi noi. Aş putea să întreb de ce? Ultima oară când te-am văzut, nu prea ne-ai slujit bine.

Omul nici nu clipise când Elayne sugerase că ar fi putut să nu le mai cunoască. Ochii i se opriră o clipă asupra mâinilor celor două femei, băgând de seamă că le lipsesc inelele. Cu ochii ăia negri ai lui, băga de seamă tot, şi-şi întipărea totul bine în minte.

— Da, îmi aduc aminte, jupâniţă Trakand, şi încă bine. Dar, dacă mi-e cu iertare, ultima oară când v-am slujit, am făcut-o împreună cu Mat Cauthon, când v-am scos pe amândouă din apă, înainte să vă muşte ştiucile argintii.

Nynaeve îşi drese glasul, dar nu cu mult zgomot. Fusese vorba de o temniţă, nu de apă, şi de Ajah Neagră, nu de ştiuci argintii. Lui Nynaeve, mai ales, nu-i plăcea să i se aducă aminte că avuseseră nevoie de ajutor atunci. Fireşte, dacă n-ar fi fost Juilin Sandar, n-ar fi ajuns ele în acea temniţă. Ba nu, nu era cinstit să dea toată vina pe el. Era adevărat, dar nu era cinstit.

— Asta aşa e, îl repezi Elayne, dar tot nu ne-ai zis de ce vrei să mergi în Tanchico.

Omul trase adânc aer în piept şi se uită cu sfială la Nynaeve. Elayne nu ştia dacă îi plăcea sau nu că bărbatul era cu mai mare băgare de seamă faţă de Nynaeve, nu faţă de ea.

— Am fost luat cu arcanul din casă acum nici jumătate de ceas, spuse el cu grijă, de către un om pe care cred că îl cunoaşteţi. Unul înalt, cu chipul împietrit, care-şi zice Lan. Nynaeve ridică uşor din sprâncene. Venea din partea unui alt bărbat pe care îl ştiţi. Un… păstor, aşa mi-a spus. Mi-a dat o grămadă de aur şi mi-a zis să vă însoţesc. Pe amândouă. Mi-a zis că, dacă Domniile Voastre nu vă întoarceţi cu bine din această călătorie… Să zicem că mai degrabă mă duc şi mă înec, decât să mă mai întorc. Lan a apăsat bine cuvintele, şi la fel şi… păstorul, în vorbele pe care mi le-a trimis. Căpităneasa îmi spune că nu mă poate primi la bord decât dacă încuviinţaţi şi Domniile Voastre. Mă pricep şi eu la anumite lucruri care vă pot fi de folos.

Şi îşi roti o dată în mână toiagul, atât de repede că nu se mai văzu decât un vârtej. Atinse cu degetele pumnalul rupe-săbii de la şold, care arăta ca o sabie scurtă, dar neascuţită,

cu despicături făcute să prindă tăişurile săbiilor.

— Bărbaţii ăştia fac ei ce fac şi mereu trec peste cuvintele tale, bălmăji Nynaeve, oarecum mulţumită.

Elayne nu făcu decât să se încrunte, ofensată. Rand îl trimisese? Pesemne că o făcuse înainte să citească cea de-a doua scrisoare. „Arde-l-ar focul! De ce sare şi el aşa? Nu mai e timp să-i trimit încă o scrisoare, iar dacă i-aş trimite, l-aş băga în ceaţă şi mai rău. Şi aş părea încă şi mai proastă. Arde-l-ar!”

— Şi dumneata, jupân Merrilin? zise Nynaeve. Păstorul a mai trimis şi un Menestrel după noi? Sau celălalt bărbat te-a trimis? Pesemne, ca să ne înveseleşti cu jonglerii şi înghiţind flăcări.

Thom îl cerceta pe Sandar de aproape, dar se îndreptă lin spre Nynaeve şi îi făcu o plecăciune elegantă, stricată numai de o fluturare prea înflorată a mantiei pline de petice.

— Nu păstorul, jupâniţă al’Meara. O doamnă pe care o cunoaştem amândoi m-a rugat – da, chiar m-a rugat – să vă însoţesc. Acea doamnă care v-a găsit în Emond’s Field, pe dumneata şi pe păstor.

— De ce? spuse Nynaeve, bănuitoare.

— Şi eu mă pricep la oareşceva, le spuse Thom, aruncându-i o privire prinzaşului. Vreau să zic, pe lângă că ştiu să jonglez. Şi am mai fost în Tanchico de câteva ori. Cunosc bine oraşul. Vă pot zice unde găsiţi un han bun, şi ce cartiere sunt primejdioase, ziua, ca şi după lăsarea serii. Sau pe cine trebuie să mituiţi, ca să nu-şi bage Garda Cetăţenească nasul prea tare în treburile voastre. Tare le mai place să fie cu ochii pe străini! Vedeţi dară, vă pot ajuta cu multe lucruri.

Senzaţia că îl cunoaşte nu-i dădea pace lui Elayne. Înainte să-şi dea seama ce face, întinse mâna şi îl trase de una din mustăţile lungi şi albe. El tresări, iar ea îşi duse repede amândouă mâinile la gură, înroşindu-se până-n vârful urechilor.

— Iertare. Parcă.... Parcă-mi amintesc că am mai făcut asta înainte. Adică... îmi pare foarte rău. „Lumină, de ce am făcut aşa ceva? Acum pesemne că mă crede puţină la minte.

— Mi-aş… mi-aş fi adus aminte, zise el, băţos.

Elayne nădăjduia să nu-l fi jignit. De pe faţa lui, n-aveai cum să-ţi dai seama. Bărbaţii se întâmpla să se simtă jigniţi când ar fi trebuit să se amuze, şi să se amuze, când ar fi trebuit să se simtă jigniţi. Dacă aveau să călătorească împreună… Atunci, pentru prima dată, îşi dădu seama că se hotărâse să le dea voie să vină şi ei.

— Nynaeve?

Fireşte, cealaltă înţelese întrebarea nerostită. Îi cercetă cu luare-aminte pe cei doi bărbaţi, apoi dădu din cap a încuviinţare.

— N-au decât să vină. Dar numai dacă se învoiesc să facă aşa cum li se spune. N-am de gând să las un bărbat cu creier de câlţi să facă ce-i trece prin cap şi să ne pună în primejdie.

— Cum porunceşti, jupâniţă al’Meara, zise iute Sandar, făcându-i o plecăciune.

— Menestrelul e un suflet liber, Nynaeve, spuse repede Thom, dar pot să-ţi făgăduiesc că n-am să vă pun în primejdie. Departe de mine aşa ceva.

— Să faci cum ţi se spune, zice ea tăios. Ori îţi dai cuvântul, ori ai să te uiţi de pe doc în urma corăbiei.

— Atha’an Miere iau la bord pe oricine le cere, Nynaeve.

— Aşa crezi? Oare numai poteraşului – Sandar tresări – i s-a zis că trebuie să-i dăm noi voie? Aşa cum ţi se spune, jupâne Merrilin, zise Nynaeve, apăsând cuvântul, jupân”.

Thom îşi dădu pe spate capul alb, ca un cal plin de neastâmpăr, şi răsuflă adânc, dar până la urmă încuviinţă.

— Îmi dau cuvântul, jupâniţă al’Meara.

— Foarte bine, atunci, zise Nynaeve, înviorată. Ne-am învoit. Voi doi găsiţi-o acum pe Căpităneasă şi spuneţi-i că v-am zis să vă dea vreun ungher tihnit, dacă poate, pe undeva unde să nu ne staţi în cale. Acum, ştergeţi-o! Repejor.

Sandar făcu o plecăciune şi plecă; înainte de a i se alătura, cu spatele ţeapăn, Thom tremură de indignare.

— Nu cumva te-ai purtat prea aspru cu ei? zise Elayne de cum se îndepărtaseră îndeajuns de mult încât să nu le mai audă. Cu zarva de pe punte, nici nu trebuia să meargă prea departe. Până la urmă, trebuie să călătorim împreună. Ştii

cum se zice: „Vorba bună ţi-aduce tovarăşi buni”.

— Mai bine facem de la bun început aşa cum vrem s-o ţinem şi pe mai departe. Elayne, Thom Merrilin ştie prea bine că nu suntem Aes-Sedai în toată puterea cuvântului.

Rostise aceste vorbe încet, uitându-se în jur. Nici unul din marinari nu le arunca nici măcar o privire, mai puţin Căpităneasa, care le privea de la pupa, unde îi asculta pe Menestrel şi pe prinzaş.

— Bărbaţii nu-şi pot ţine gura – niciodată n-o fac – aşa că foarte curând o să afle şi Sandar. Dacă am fi Aes-Sedai, nu ne-ar face nici un necaz, dar cum suntem doar Alese… Dacă le dăm o cât de mică ocazie, au să facă amândoi ce cred ei de cuviinţă, orice am spune noi. Nu vreau să le dau nici măcar ocazia aia cât de mică.

— Poate că ai dreptate. Crezi că ştiu de ce mergem noi în Tanchico?

— Nu; altfel, pare-mi-se, n-ar mai fi aşa plini de zel, răspunse Nynaeve, pufnind pe nas. Şi nici n-aş vrea să le zicem, până nu suntem chiar nevoite. Se uită cu înţeles la Elayne – nu trebui să spună că, după capul ei, nici Căpităneseі nu ar fi fost musai să-i spună. Uite altă zicală: „Cine ia cu împrumut o belea, dă înapoi zece”.

— Nynaeve, vorbeşti de parcă n-ai avea încredere în ei.

I-ar fi zis că se purta ca Moiraine, dar lui Nynaeve nu i-ar fi plăcut deloc asemuirea.

— Dar ce, putem avea? Juilin Sandar ne-a mai trădat o dată. Da, da, ştiu că nici un om n-ar fi putut să n-o facă, dar tot acelaşi lucru e. Iar Liandrin şi celelalte ştiu cum arată. Va trebui să-l îmbrăcăm altfel. Poate să-l punem să-şi lase părul mai mare. Sau să-şi lase mustaţă, ca porcăria aia de pe faţa Menestrelului. S-ar putea să meargă.

— Şi Thom Merrilin? întrebă Elayne. În el cred că putem avea încredere. Nu ştiu de ce, dar aşa mi se pare.

— A recunoscut că l-a trimis Moiraine, zise Nynaeve, obosită. Dar ce n-o mai fi recunoscut, la o adică? Ce i-o fi zis ea lui, dar el nu ne-a spus şi nouă? Oare trebuie să ne ajute sau e altceva la mijloc? Moiraine îşi face propriile jocuri atât de des, că în ea am încredere numai cu atât mai mult decât în

Liandrin. Şi arătă cu degetele o distanţă nici cât o unghie de mare. Dacă e spre binele lui Rand, se va folosi oricum de noi – şi de tine, şi de mine. Sau, mai degrabă, dacă e spre binele planurilor pe care le are ea cu Rand. Dac-ar putea, l-ar pune-n lesă ca pe-un câine de salon.

— Moiraine ştie ce trebuie făcut, Nynaeve.

O dată în viaţă, lui Elayne nu-i veni să spună asta. Ceea ce ştia Moiraine că trebuia făcut ar fi putut să-l împingă pe Rand înspre Tarmon Gai'don încă şi mai repede. Poate să-l împingă chiar spre moarte. De-o parte, Rand; de alta, lumea. Era caraghios – prostesc şi copilăresc – să-şi închipuie o asemenea balanţă, iar talerele să se legene la aceeaşi înălţime pentru ea. Dar nu îndrăznea să le mişte, mici măcar în mintea ei, căci nu ştia în ce parte s-ar fi înclinat balanţa.

— Ea ştie mai bine decât el, spuse, străduindu-se să pară convinsă. Mai bine decât noi.

— O fi, suspină Nynaeve, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă.

La prora se dădu drumul la parâme, iar pânzele în trei colţuri se desfăcură dintr-odată; *Joacă-n val* îşi luă astfel avânt şi se depărtă de doc. Mai apărură şi alte pânze, mari şi albe, în trei sau patru colţuri; marinarii traseră parâmele de la pupa, iar corabia se răsuci şi făcu o voltă largă spre râu, strecurându-se printre celelalte ancorate acolo, care-şi aşteptau rândul la chei, şi ajunse, în cele din urmă, cu prora spre miazăzi, în josul apei. Oamenii Mării îşi mânuiau corăbiile aşa cum ar fi făcut un călăreţ priceput cu un armăsar bun.

La pupa stătea un locuitor din Tear, un bărbat dolofan, cu înfăţişare abătută, cu un surtuc galben, spălăcit, cu mâneci largi, cenuşii. Omul îşi freca neliniştit mâinile – era cârmaci şi fusese luat la bord la repezeală, tocmai când se trăgea pasarela, ca să-l cârmuiască pe *Joacă-n val* în josul râului. Legile din Tear prevedeau că nici o corabie nu avea voie să treacă printre Degetele Dragonului fără să aibă un cârmaci din Tear la bord. Cârmaciul acesta era abătut, fără îndoială, pentru că nu făcea nimic, căci, chiar dacă dădea indicaţii, Oamenii Mării tot nu-l băgau în seamă.

Bălmăjind că vrea să vadă cum arăta cabina lor, Nynaeve

coborî la parter – adică, sub punte dar lui Elayne îi plăcea să simtă briza şi senzaţia că pornesc la drum. Să călătorească, să vadă locuri pe care nu le mai văzuse, era o bucurie în sine. Nu se aşteptase să călătorească, cel puţin nu aşa. Domniţa-Moştenitoare din Andor putea face câteva vizite de stat, şi avea să facă mai multe după ce avea să fie încoronată, dar toate acestea aveau să fie îngrădite de pompă şi de tot felul de politeţuri. În nici un caz ca acum. Oamenii Mării, desculţi, şi o corabie care se îndrepta spre mare.

Pe măsură ce soarele urca pe cer, malul râului aluneca în urma lor; din loc în loc, se zăreau ciorchini de ferme cu pereţi de piatră şi hambare, înghesuite laolaltă, mohorâte şi singuratice, care dispăreau apoi în zare. Oraşe nu se zăreau deloc. Tear n-ar fi îngăduit nici unui oraş, cât de mic, să se ridice pe malul râului, între capitală şi mare, căci, oricât de prăpădit ar fi fost la început, un orăşel ar fi putut să crească şi să devină într-o zi rival cu Tear. Înalţii Seniori ţineau sub control mărimea satelor şi oraşelor din toată ţara, folosindu-se de dări pe zidit, dări care deveneau tot mai împovărătoare, cu cât se ridicau mai multe clădiri. Fără îndoială că nici oraşului Godan, din Golful Remara, nu i s-ar fi îngăduit să prospere, dacă n-ar fi fost nevoie să fie acolo un oraş puternic, care să ţină sub supraveghere Mayene. Într-un fel, Elayne se simţea uşurată că lasă în urmă nişte oameni atât de neghiobi. Numai de n-ar fi trebuit să lase în urmă şi un anume bărbat, şi el tot neghiob…

Cu cât înaintau cu corabia spre miazăzi, cu atât se vedeau din ce în ce mai multe bărci de pescuit, toate mici, cărora le dădeau târcoale stoluri dese de pescăruşi şi de alte păsări care nădăjduiau şi ele să găsească ceva peşte. Când *Joacă-n val* pătrunse în labirintul de ape numit Degetele Dragonului, se întâmpla să se poată zări doar păsările de pe cer, împreună cu stâlpii înalţi de care erau prinse plasele de pescuit, căci, în jur, erau numai câmpii întregi de trestie unduindu-se în bătaia vântului. Ici-colo mai erau şi insuliţe joase, pe care creşteau nişte copaci ciudaţi, cu crengi răsucite şi cu rădăcini încurcate ca nişte plase de păianjen, care se vedeau deasupra pământului. Multe dintre bărci pescuiau

chiar printre trestii, dar nu cu plase. Când se apropiară de câteva, Elayne văzu că bărbaţii şi femeile din acestea aruncau în apa plină de buruieni nişte beţe lungi şi arcuite, iar când le scoteau, de ele erau agăţaţi, zbătându-se de mama focului, nişte peşti dungaţi cu negru, lungi cât braţul unui bărbat.

De cum intrară în deltă, cârmaciul din Tear începu să se plimbe, îngrijorat, în susul şi în josul punţii, şi strâmbă din nas când i se întinse pâine şi o strachină de tocană groasă şi condimentată de peşte. Elayne îşi mâncă însă cu poftă porţia, ba chiar şterse cu ultima coajă de pâine strachina de ceramică, dar şi ea era neliniştită. În toate părţile se întindeau culoare de apă, unele mai late, altele mai înguste. Unele se terminau pe neașteptate, făţiş, dând în vreun perete de trestii. Dar despre celelalte n-aveai de unde să ştii dacă nu cumva aveau să dispară la fel de brusc, după următoarea cotitură. Cu toate astea, Coine nu-l încetini pe *Joacă-n val,* şi nici nu stătea pe gânduri care cale s-o aleagă. Se vedea limpede că ştia pe care din canale s-o ia, ori ea, ori Călăuza vânturilor, dar cârmaciul tot mai bodogănea singur, de parcă din clipă în clipă s-ar fi aşteptat să se ciocnească de un mal.

Era deja seara târziu, când, pe neaşteptate, în faţă le apărură gura râului şi, dincolo de ea, întinderea nețărmurită a Mării Furtunilor. Oamenii Mării făcură ceva pe la pânze, iar corabia tremură uşor, apoi se opri de tot. Abia atunci băgă Elayne de seamă o barcă mare, cu vâsle, care ieşea, ca un gândac de apă, cu multe picioare, de pe lângă o insulă unde se vedeau câteva clădiri părăsite, de piatră, în jurul unui zid îngust şi înalt, pe care erau cocoţaţi câţiva oameni, chiar sub flamura oraşului Tear, trei semiluni albe, pe un câmp roşu şi auriu. Fără să zică o vorbă, cârmaciul luă punga pe care i-o întinse Coine, apoi coborî repede pe o scară de funie, până la barcă. De cum ajunse jos, pânzele corăbiei se întinseră din nou şi *Joacă-n val* dădu piept cu primele valuri ale mării, se ridică uşor, brăzdând apele. Oamenii Mării fugeau pe la velatură, dând drumul la alte pânze, iar corabia se îndreptă cu grabă spre miazănoapte şi apus, lăsând uscatul în urmă.

Când şi ultima fâşie subţire de uscat se pierdu dincolo de

zare, femeile din Seminţia Mării îşi scoaseră bluzele. Toate, chiar şi Căpităneasa şi Călăuza vânturilor. Elayne nu mai ştia încotro să se uite. Toate femeile astea care se plimbau pe jumătate despuiate, fără să le pese nici cât negru sub unghie de bărbaţii din jurul lor… Lui Juilin Sandar părea să-i fie la fel de greu ca şi ei, şi ba se holba la femei cu ochii cât cepele, ba stătea numai cu ochii în jos; până la urmă, coborî sub punte. Elayne nu voia să fie pusă pe fugă aşa uşor. În loc să plece, preferă să se uite peste bord, în largul mării.

„Obiceiuri diferite, îşi spuse ea. Atâta timp cât nu se aşteaptă să fac şi eu la fel.” Numai gândindu-se la asta, şi-i şi veni să râdă ca o apucată. Cumva, parcă-i venea mai uşor să se gândească la Ajah Neagră, decât la asta. „Obiceiuri diferite. Lumină!”

Cerul devenise stacojiu, iar soarele se vedea chiar pe linia orizontului, auriu şi mat. Cete de delfini întovărăşeau corabia, încovoindu-se şi sărind în jur, şi, puţin mai departe, din apă săreau un fel de peşti strălucitori, albaştri-argintii, care se ridicau la suprafaţă în bancuri, pluteau prin aer vreo cincizeci de paşi sau chiar mai mult, deschizându-şi aripioarele, apoi se scufundau din nou în apele umflate, cenuşii-verzui. Uluită, Elayne le urmări cu privirea vreo zece sau doisprezece astfel de zboruri, apoi nu se mai iviră.

Dar şi delfinii, cu măreţele lor siluete alunecoase, erau la rândul lor o privelişte îndeajuns de minunată, formând o gardă de onoare care îl conducea pe *Joacă-n val* înapoi în patria mărilor, unde îi era locul. Delfinii îi recunoscuse după descrierile din cărţi; se zicea că, dacă te găseau gata să te îneci, te împingeau la mal. Nu era sigură dacă o credea sau nu, dar era o poveste drăguţă. Îi urmă, mergând de-a lungul punţii, spre proră, unde ei se zbenguiau în valurile stârnite de corabie – se întorceau pe o parte şi se uitau în sus la ea, dar înotau la fel de repede.

Aproape ajunsese în partea cea mai îngustă a prorei, când îşi dădu seama că Thom Merrilin era deja acolo, zâmbindu-le delfinilor cam trist, cu mantia unduindu-i-se în vânt la fel ca pânzele de deasupra. Îşi lăsase catrafusele pe undeva. Da, chiar părea cunoscut, chiar foarte tare.

— Nu eşti fericit, jupân Merrilin?

— Te rog, spune-mi doar Thom, Domniţă, îi răspunse el, uitându-se pieziş la ea.

— Thom să fie. Dar nu „Domniţă”. Aici sunt doar jupâniţa Trakand.

— Cum spui Domnia Ta, jupâniţă Trakand, zise el, cu un zâmbet abia zărit în colţul gurii.

— Cum poţi să te uiţi la delfinii ăştia şi să nu te cuprindă fericirea, Thom?

— Ei sunt liberi, murmură el cu un asemenea glas, că Elayne nici nu ştia dacă ei îi răspunse. Ei n-au nici hotărâri de luat, nici preţuri de plătit. N-au nici o grijă pe lume, trebuie doar să găsească peşte să mănânce. Şi să aibă grijă la rechini, pare-mi-se. Şi la peştii-leu. Şi la încă vreo sută de alte lucruri de care eu n-am habar. Pesemne, nu e o viaţă chiar aşa de invidiat, până la urmă…

— Îi invidiezi?

El nu răspunse, dar, oricum, întrebarea fusese nepotrivită. Trebuia să-l facă să zâmbească din nou, într-un fel sau altul. Ba nu, să râdă. Nu ştia de ce, dar, cumva, simţea că, dacă izbutea să-l facă să râdă, avea să-şi aducă aminte unde-l mai văzuse. Se gândi să aducă vorba de altceva, de ceva mai pe sufletul Menestrelului.

— Ai de gând să plăsmuieşti balada lui Rand, Thom? Baladele erau de domeniul Barzilor, nu al Menestrelilor, dar un pic de măgulire n-avea cum să strice. Balada Dragonului Renăscut. Ştii, şi Loial are de gând să scrie o carte.

— Poate că am s-o plăsmuiesc, jupâniţă Trakand. Dar, odată cu trecerea vremii, nici plăsmuirile mele, nici cartea Ogierului nu vor avea cine ştie ce urmări. Poveştile noastre nu se vor păstra, odată cu trecerea vremii. Când va începe următoarea Vârstă… Se strâmbă şi se trase de capătul unei mustăţi. Dacă stai să te gândeşti, asta ar putea să fie peste numai un an sau doi. Cum este însemnat sfârşitul unei vârste? N-are cum să fie mereu o catastrofă de grozăvia Frângerii. Totuşi, dacă e să credem Profeţiile, sfârşitul acesteia aşa va fi. Asta e necazul cu profeţiile. Originalul e tot timpul în Limba Străveche, ba uneori e şi în Declamaţie –

dacă nu ştii de dinainte ce înseamnă un lucru, n-ai cum să-i descifrezi înţelesul. Oare chiar înseamnă ceea ce scrie acolo, sau e doar un fel înflorit de a spune cu totul şi cu totul altceva?

— Vorbeai de baladă, îl întrerupse Elayne, încercând să îl aducă înapoi, dar el clătină din cap, scuturându-şi părul alb şi zburlit.

— Vorbeam de prefacere. Balada mea, dacă o compun, şi cartea lui Loial, nu vor fi altceva decât nişte... sâmburi – şi asta, dacă avem noroc. Cei care ştiu adevărul vor muri, iar nepoţii nepoţilor lor îşi vor aduce aminte de altceva. Iar nepoţii nepoţilor acestora, altceva, încă şi mai altfel. După vreo douăzeci, douăzeci şi ceva de generaţii, cine ştie, poate că dumneata o să fii eroina, nu Rand.

— Eu? râse ea.

— Ori poate Mat, sau Lan. Ori poate chiar eu. Îi zâmbi, iar chipul lui bătut de vreme se îmblânzi. Thom Merrilin. Nu Menestrel, ci.... Ce? Cine ar putea să spună? Nu unul care înghite flăcări, ci le scuipă. Le azvârle încoace şi-ncolo ca o Aes-Sedai. Îşi înfoie mantia. Thom Merrilin, eroul de taină, care răstoarnă munţii şi înscăunează regi. Zâmbetul lui se schimbă într-un râs sănătos, din toţi rărunchii. Dacă Vârsta care vine o să-şi amintească numele lui Rand al’Thor aşa cum trebuie, se cheamă că va fi avut noroc.

Elayne simţi că avusese dreptate. Nu era doar o senzaţie. Chipul acela, râsul plin de veselie.... Da, îşi amintea de ele. Dar de unde? Trebuia să-l facă să vorbească mai departe.

— Tot timpul se întâmplă aşa? Nu cred că este cineva care să se îndoiască, să zicem, că Artur Aripă-de-Şoim a cucerit un imperiu întreg. Lumea toată, sau pe-aproape.

— Aripă-de-Şoim, jupâniţă dragă? O fi întemeiat el un imperiu, nu zic nu, dar oare o fi făcut tot ce zic cărţile şi poveştile, şi baladele? Aşa cum se zice acolo că a făcut? O fi omorât el o sută dintre cei mai buni luptători ai oştirii vrăjmaşe, aşa, unul câte unul? Oare cele două oştiri or fi stat aşa, degeaba, în vreme ce doar unul dintre generali – şi încă regele însuşi! – dădea luptă după luptă, de o sută de ori?

— În cărţi scrie că aşa a făcut.

— Între răsăritul şi apusul soarelui nici măcar nu e vreme ca un singur om să se lupte de o sută de ori, fetiţo!

Elayne, mai-mai să-l oprească – „Fetiţo”?! Era Domniţa-Moştenitoare din Andor, nu „fetiţo” –, dar el se pornise, ca un cal care-şi muşcase frâul.

— Şi încă asta a fost acum numai o mie de ani. Să ne ducem înapoi în timp, la cele mai vechi poveşti pe care le ştiu, cele din Vârsta de dinainte de Vârsta Legendelor. Oare Mosk şi Merk chiar s-or fi bătut cu lănci de foc, şi oare chiar or fi fost uriaşi? Oare Elsbet chiar o fi fost regina întregii lumi, şi oare Anla chiar i-o fi fost soră? Oare chiar Anla asta o fi fost Înţeleapta Sfetnică, sau altcineva? Tot aşa, am putea să ne întrebăm şi de la ce fel de animal ne vine fildeşul, sau ce fel de plantă face mătase. Dacă nu cumva şi aia tot de la un animal vine.

— La celelalte întrebări nu ştiu să-ţi răspund, zise Elayne, cam băţos – încă o rodea că fusese făcută „fetiţă” –, dar despre fildeş şi mătase ai putea să-i întrebi pe Oamenii Mării.

El râse din nou – aşa cum nădăjduise ea, însă n-o ajuta să-şi amintească de unde îl ştie, ci doar că într-adevăr îl ştia – dar, în loc să-i spună că era prostuţă, aşa cum se aşteptase ea, zise:

— Eşti cu picioarele pe pământ şi ştii să pui degetul pe rană, la fel ca maică-ta. Cu amândouă picioarele pe pământ şi nu te laşi prea des purtată de închipuire.

Elayne îşi ridică puţin bărbia, şi se strădui să aibă chipul mai rece. S-o fi dat ea drept jupâniţa Trakand pe aici, dar asta era altceva. Thom era un bătrânel drăguţ şi chiar voia să-i dezlege taina, dar, până la urmă, era doar Menestrel, şi n-ar fi trebuit să vorbească despre o regină pe un ton atât de apropiat. Ba chiar – într-un fel ciudat, care o scotea din fire – el părea să se distreze de acest lucru!

—Nici cei din Seminţia Mării nu ştiu, zise el. Când li se dă voie să tragă la ţărm, în ţinuturile de dincolo de Pustiul Aiel, ei nu zăresc decât vreo câteva mile de jur împrejur, şi asta doar în câteva dintre porturi. Locurile alea au ziduri înalte, pe care le păzesc bine, să nu se urce cumva cineva şi să vadă ce e dincolo de zid. Dacă vreuna dintre corăbiile lor acostează

altundeva – sau dacă ajunge pe acolo o corabie care nu e a lor; doar Oamenilor Mării li se îngăduie să vină la ei – atunci nu se mai aude nimic nici de corabie, nici de echipaj. Şi asta-i cam tot ce-ţi pot spune, după ce am tot întrebat, mulţi ani la rând – chiar mai mult decât îmi place să mă gândesc. Atha’an Miere îşi ţin tainele, dar, aici, nu cred că ştiu nici ei prea multe – n-au ce taine să ţină. Din ce-am mai putut să aflu, la fel păţeau şi locuitorii din Cairhien, pe vremea când încă li se dădea dreptul să traverseze Pustia pe Calea Mătăsii. Neguţătorii din Cairhien nu zăreau decât un singur oraş, cu ziduri înalte, iar cei care plecau de acolo dispăreau pentru totdeauna.

Elayne se pomeni că îl cercetează din priviri aşa cum făcuse şi cu delfinii. Ce fel de om mai era şi ăsta? Până acum, de două ori ar fi avut de ce să râdă de ea – şi o dată chiar se distrase pe seama ei, chiar dacă ei nu-i plăcea deloc s-o recunoască –, dar, în loc să râdă, el vorbea cu ea la fel de serios ca… da, ca un tată cu fiica lui.

— S-ar putea să găseşti câteva răspunsuri pe corabia asta, Thom. Până s-o convingem noi pe Căpităneasă să ne ducă în Tanchico, ei voiau să se îndrepte spre răsărit. Spre Shara, aşa a zis Mai-marele încărcăturii, la răsărit de Mayene; asta, pesemne, e dincolo de Pustie.

Thom se holbă la ea preţ de o clipă.

— Shara, zici? N-am auzit numele ăsta până acum. Ce e Shara, oraş sau popor? Sau şi una, şi alta? Da, pesemne că am să mai învăţ şi eu câte ceva.

„Ce-am zis? se miră Elayne. Am zis ceva care l-a pus pe gânduri. Lumină! I-am zis că noi am convins-o pe Coine să-şi schimbe planurile.” N-avea cum să conteze prea mult, dar ea îşi trase o muştruluială zdravănă. Pesemne că o vorbă scăpată fără băgare de seamă în faţa acestui bătrânel drăguţ n-avea să facă nici un rău, dar aceeaşi vorbă putea să-i aducă moartea în Tanchico – ei, lui Nynaeve, ca să nu-i mai punem la socoteală pe prinzaşul-de-furi şi pe Thom însuşi. Asta, dacă într-adevăr era un bătrânel drăguţ.

— Thom, de ce ai venit cu noi? Numai pentru că aşa ţi-a cerut Moiraine?

Thom se cutremură din umeri; Elayne îşi dădu seama că râdea de sine însuşi.

— Despre asta, cine ştie? Nu-i prea uşor să te împotriveşti, când o Aes-Sedai te roagă ceva. Poate că m-am gândit cât de plăcut o să fie să călătoresc împreună cu Domnia Ta. Sau poate că mi-am zis că Rand e destul de mare încât să-şi poarte şi singur de grijă o vreme.

Râse din toată inima, iar Elayne nu putu decât să râdă şi ea cu el. Insul ăsta bătrân, să aibă grijă de Rand! Senzaţia că poate avea încredere în el îi reveni, mai puternică decât până atunci, când el o privi. Nu pentru că era în stare să râdă de el însuşi, sau nu numai de asta. N-ar fi putut să dea vreo pricină, dar, uitându-se în ochii lui albaştri, nu putea nicicum să creadă că omul acesta ar fi fost în stare să-i facă vreodată rău.

Îi veni din nou să-l tragă de mustăţi, dar se strădui să-şi ţină mâinile acasă. Că doar nu era copil. Copil. Deschise gura… şi, dintr-odată, îi ieşiră toate din minte.

— Iertare, Thom, spuse ea, grăbită. Trebuie… Iertare. Porni iute către pupa, fără să aştepte vreun răspuns. Pesemne că el o fi crezut că mişcările corăbiei o deranjaseră la stomac. *Joacă-n val se* înclina mai tare şi aluneca mai repede, spintecând valurile umflate ale mării, pe măsură ce vântul se înteţi.

La roata de la pupa stăteau doi bărbaţi – era nevoie de puterea amândurora pentru a ţine corabia pe drumul drept; Căpităneasa nu era pe punte, dar Călăuza vânturilor, da. Femeia stătea în picioare lângă balustradă, în spatele oamenilor de la roată, dezbrăcată până la brâu la fel ca bărbaţii şi cercetând cu ochii cerul, pe care talazurile de nori se învălătuceau mai grozav decât talazurile mării. De data asta, pe Elayne nu o mai deranjă cum era Jorin îmbrăcată – sau dezbrăcată, mai bine zis. Femeia era înconjurată de strălucirea pe care o aveai când îmbrăţişai *saidar* – se vedea limpede, chiar dacă era cam întuneric. Asta simţise, asta o adusese încoace. Faptul că o femeie conducea.

Elayne se opri aproape de pupa, să se uite la ce făcea. Undele de Aer şi Apă pe care le mânuia femeia erau groase

cât nişte funii, şi totuşi ţesătura ei era complicată, aproape diafană, şi se întindea pe deasupra apelor cât vedeai cu ochii – o plasă întinsă pe cer. Vântul se stârni mai tare şi mai tare; bărbaţii de la roată se încordară, iar *Joacă-n val* brăzdă lin marea. Ţeserea se opri, strălucirea *saidarului* dispăru, iar Jorin se prăbuşi lângă margine, proptindu-se în mâini.

Elayne urcă încet treptele, dar, de cum fu îndeajuns de aproape încât s-o poată auzi, femeia din Seminţia Mării îi vorbi uşor, întorcându-şi capul spre ea:

— În timp ce lucram, mi s-a părut că mă priveşti. N-aveam cum să mă opresc atunci – ar fi putut să vină o furtună din care să nu scape nici *Joacă-n val.* Marea Furtunilor îşi merită numele; şi fără ajutorul meu, şi tot aruncă vânturi rele. N-aş fi vrut să fac asta, dar Coine a zis că trebuie să mergem repede. Pentru Domniile Voastre, şi pentru Coramoor. Îşi ridică privirea spre cer. Dacă binevoieşte Lumina, vântul ăsta are să ţină până dimineaţă.

— De-asta nu iau Oamenii Mării Aes-Sedai la bord? zise Elayne, aşezându-se lângă ea. Ca să nu afle Turnul că voi, Călăuzele vântului, puteţi conduce. De-asta Domnia Ta a trebuit să hotărăşti dacă ne primiţi sau nu, şi nu sora dumitale. Jorin, Turnul nu va încerca să vă oprească. Nu există nici o lege în Turn care să oprească femeile să conducă, chiar dacă nu sunt Aes-Sedai.

— Turnul ăsta Alb al Domniilor Voastre are să se vâre în treburile noastre. Are să încerce să se întindă spre corăbii, iar noi nu suntem legaţi nici de uscat, nici de oamenii uscatului. Va încerca să ne agaţe de el, îndepărtându-ne de mare. Suspină adânc. Valul, de-a trecut, nu-l mai poţi chema înapoi.

Elayne şi-ar fi dorit să-i poată spune că nu era aşa, dar Turnul chiar căuta femei şi fete care puteau învăţa să conducă, atât pentru a spori numărul de Aes-Sedai, care se micşorase acum faţă de ce fusese odată, cât şi din pricina primejdiei de a învăţa să conduci fără îndrumare. De fapt, o femeie care învăţa cum să atingă Adevăratul Izvor se pomenea de obicei în Turn, orice ar fi vrut ea de fapt, cel puţin până era instruită măcar cum să nu omoare din greşeală pe cineva sau pe ea însăşi.

După o clipă, Jorin vorbi mai departe:

— Nu toate putem conduce. Numai unele. Trimitem şi noi câteva fete în Tar Valon, ca să nu vină femeile Aes-Sedai şi să caute printre noi. Nici o corabie a cărei Călăuză ştie să ţească vânturile nu va primi Aes-Sedai. Când v-aţi spus prima oară numele, m-am gândit că mă ştiţi, pesemne, dar n-aţi zis nimic, şi ne-aţi cerut să vă luăm la bord, iar eu am nădăjduit că nu sunteţi chiar Aes-Sedai, cu toate că purtaţi inele. Ce nădejde prostească! V-am simţit puterea. La amândouă. Iar acum Turnul Alb are să afle.

— Nu pot să-ţi făgăduiesc să vă păstrez taina, dar am să fac tot ce pot.

Femeia merita mai mult de atât.

— Jorin, jur pe onoarea Casei Trakand din Andor că voi face tot ce-mi stă în putere să vă păstrez taina de oricine ar putea să vă fac rău, Domniei Tale şi poporului dumitale, iar, dacă voi fi nevoită să spun asta cuiva, voi face totul ca să îţi apăr neamul de amestecul altora. Casei Trakand nu-i lipseşte influenţa, chiar şi în Turn. „Şi am s-o fac pe mama să se folosească de influenţa ei, dacă e nevoie. Cumva, am s-o fac.”

— Dacă binevoieşte Lumina, zise Jorin, parcă lăsându-se în voia sorţii, atunci totul are să fie bine. Totul va fi bine, şi toate vor fi bune, şi oricum va fi bine, dacă binevoieşte Lumina.

— Pe acea corabie a Seanchanilor era o damane, nu-i aşa? Călăuza vânturilor o privi încurcată. O prizonieră care ştie să conducă.

— Vezi departe pentru cât de tânără eşti. De-asta mi s-a părut prima dată că n-ai fi Aes-Sedai, pentru că eşti atât de tânără; fiicele mele sunt mai mari decât tine, pare-mi-se. Nu am ştiut că era prizonieră; acum că mă gândesc, îmi doresc să fi avut cum s-o fi salvat. La început, *Joacă-n val* a depăşit vasul Seanchanilor cu uşurinţă – auziserăm de pânzele lor vărgate şi de ei, că cer jurăminte ciudate şi că îi pedepsesc pe cei care nu vor să jure – apoi femeia – damane? – i-a frânt două catarge, şi s-au urcat pe puntea lui cu săbii. Am izbutit să aprind foc pe corabia Seanchanilor (mai departe decât să aprind o lampă, mi-e greu să mânuiesc Focul, dar Lumina a

binevoit şi a fost destulă puterea mea), iar Toram, în fruntea echipajului, i-a împins pe Seanchani până înapoi, pe puntea lor. Am tăiat cârligele cu care se legaseră de noi, iar corabia lor a plutit departe, în flăcări. Se tot străduiau să-l salveze, aşa că nu ne-au mai băgat în seamă, cât ne-am îndepărtat încet de ei. Mi-a părut rău să-l văd cum a ars şi s-a scufundat – era un vas bun, unul pentru largul mărilor. Acum îmi pare rău, pentru că am fi putut s-o eliberăm pe femeie, pe damane. Chiar dacă l-a distrus, pesemne că n-ar fi făcut-o dacă ar fi fost liberă. Fie-i sufletul luminat, şi apele s-o ia în pace!

Depănându-şi povestea, femeia se întristase. Trebuia să-i abată gândul de la asta.

— Jorin, de ce numesc Atha'an Miere corăbiile „el"? Toţi oamenii cu care am mai vorbit le numesc „ea". Asta nu schimbă nimic, cred, dar, totuşi, de ce?

— Bărbaţii ţi-ar da alt răspuns, spuse Călăuza vânturilor, zâmbind. Ei ţi-ar vorbi de putere şi de măreţie şi de alte lucruri din acestea, dar iată care-i adevărul. Corabia e vie, iar el e ca un bărbat şi are o inimă cu adevărat bărbătească. Călăuza mângâie cu drag balustrada, ca şi cum ar fi alintat ceva viu, care i-ar fi simţit dezmierdarea. Dacă te porţi frumos şi ai grijă de el cum trebuie, atunci şi el va lupta pentru tine, oricât ar fi marea de rea. Va lupta să te ţină în viaţă chiar şi după ce el însuşi şi-a primit de mult lovitura de moarte. Însă dacă nu îţi pasă de el, dacă, de fiecare dată când el îţi arată că se apropie primejdia, tu nu-l bagi în seamă, atunci te îneacă şi când e marea liniştită şi cerul fără pic de nori.

Elayne nădăjdui că Rand nu era chiar atât de nestatornic. „Atunci, de ce sare de la una la alta? Ba se bucură că mă vede plecată, ba-l trimite pe Juilin Sandar după mine…" îşi zise că nu trebuie să se tot gândească la el. Era departe, de-acum. Nu mai putea să-i facă nimic.

Aruncă o privire peste umăr, către prora. Thom plecase. Era sigură că găsise cheia tainei lui, chiar cu o clipă înainte să simtă că Jorin conduce. Era ceva legat de zâmbetul său. Orice ar fi fost, acum îi ieşise din minte. Ei bine, avea de gând să-şi aducă aminte, înainte să ajungă în Tanchico, chiar dacă

trebuia să-l silească. Dar pe el avea să-l găsească şi dimineaţă.

— Jorin, cât mai e până ajungem în Tanchico? Am auzit şi eu că brăzdarul de ape e cea mai iute corabie din lume, dar cât de repede o să ajungem?

— În Tanchico? Ca să-l slujim pe Coramoor, nu ne vom opri în nici un port până acolo. Vreo zece zile, dacă izbutesc să ţes vânturile îndeajuns de bine, dacă binevoieşte Lumina să găsesc curenţii potriviţi. Cu voia şi îndurarea Luminii, chiar mai puţin, vreo şapte-opt.

— Numai zece zile? Elayne rămase cu gura căscată. Aşa ceva nu se poate.

Văzuse şi ea hărţi, totuşi. Cealaltă femeie zâmbi, pe jumătate mândră, pe jumătate cu îngăduinţă.

— Cum ai spus chiar dumneata – cele mai iuţi corăbii din lume. Următoarea corabie rapidă ar face încă jumătate pe-atât, oricât de lung sau de scurt ar fi drumul, iar celelalte corăbii ar face de două ori pe atât. Iar bărcile care îmbrăţişează malul şi aruncă ancora în apă mică în fiecare noapte... călăuza pufni cu dispreţ... astea ar face de zece ori mai mult.

— Jorin, ai vrea să mă înveţi să fac ceea ce făceai dumneata mai adineaori?

Călăuza vânturilor tresări, cu ochii negri măriţi şi strălucind în lumina foarte slabă.

— Să te învăţ? Dar Domnia Ta eşti Aes-Sedai.

— Jorin, eu una n-am ţesut niciodată o undă nici pe jumătate de groasă precum cele pe care le mânuiai dumneata. Şi cât erau de lungi! Sunt înmărmurită, Jorin!

Călăuza o mai privi o clipă, nu cu uimire, ci de parcă ar fi încercat să-şi fixeze în minte chipul lui Elayne. Într-un sfârşit, îşi sărută degetele de la mâna dreaptă şi le duse la buzele tinerei.

— Dacă binevoieşte Lumina, amândouă vom învăţa.

21 În Inima Stâncii

Grozava încăpere cu bolţi măreţe şi susţinută de uriaşele coloane de piatră roşie şlefuită, groase de zece picioare, înălţându-se în umbra lămpilor aurite ce atârnau de lanţuri poleite tot cu aur, era plină ochi de nobilii din Tear. Sub cupola cea mare din inima încăperii forfotea o roată de Înalţi Seniori şi Domniţe, cu un gol în mijloc, nobilii mai mici fiind aşezaţi mai în spate, şir după şir, până mai înapoi în pădurea de coloane. Cu toţii erau îmbrăcaţi în cele mai de seamă catifele şi mătăsuri şi dantele, cu mâneci largi şi gulere încreţite, şi cu pălării ascuţite, murmurând de nerăbdare, iar tavanul înalt umplea sala de ecouri ca de gâşte agitate. Dintotdeauna, doar Înalţilor Seniori li se permisese să pătrundă în acest loc, pe numele său Inima Stâncii, şi veneau aici doar de patru ori pe an, aşa cum o cereau atât legea, cât şi obiceiurile. Acum veniseră din nou, toţi cei care nu erau plecaţi prin provincie, la ordinul noului lor domn, cel care făcea legile şi nu lua în seamă obiceiurile.

Mulţimea înghesuită cedă înaintea lui Moiraine, de îndată ce oamenii văzură cine era, astfel că ea şi Egwene păşiră ca printr-un gol de aer. Lipsa lui Lan o necăjea pe Moiraine. Nu îi stătea în fire bărbatului să se facă nevăzut atunci când avea nevoie de el; obiceiul său era să o vegheze de parcă ar fi fost neajutorată fără un păzitor. Dacă nu ar fi simţit legătura dintre ei şi dacă nu ar fi ştiut că nu putea fi prea departe de Stâncă, poate că şi-ar fi făcut griji.

Lan se lupta cu iţele în care îl înfăşurase Nynaeve, de parcă s-ar fi luptat cu trolocii în Mana Pustiitoare, însă oricât de mult nu voia să recunoască, era la fel de prins în mrejele acestei tinere cum era şi ea, deşi prin alte mijloace. Ar fi fost mai uşor să rupă oţel decât mrejele acestea. Moiraine nu era tocmai geloasă, însă Lan fusese mâna ei de sabie, scutul şi tovarăşul ei vreme de prea mulţi ani ca să renunţe la el atât de uşor. „Acolo am făcut ce trebuia făcut. Îl va putea avea când mor, dar nu până atunci. Unde o fi omul ăsta? Ce face oare?”

O femeie îmbrăcată cu o rochie roşie, cu guler de dantelă, o Domniţă din Ţinut cu faţă de cal pe nume Leitha, îşi trase fustele cam cu multă stăruinţă, iar Moiraine o privi. O privi doar, fără să-şi rărească pasul; însă femeia se înfioră şi îşi plecă privirea. Moiraine dădu din cap ca pentru sine. Putea să accepte că aceşti oameni le urau pe Aes-Sedai, dar nu putea suporta grosolănia făţişă, şi trufia discretă pe deasupra. Oricum, cu toţii se dădură cu un pas înapoi când văzură că Leitha privea în jos.

— Eşti sigură că nu a zis nimic legat de ce vrea să anunţe? întrebă Moiraine încet.

Din toată bolboroseala din încăpere, nici măcar cineva care se afla la trei paşi distanţă nu ar fi priceput vreun cuvânt. Cetăţenii din Tear se aflau cam la această distanţă. Lui Moiraine nu îi plăcea să fie auzită.

— Nimic, spuse Egwene la fel de uşor, dând impresia că era la fel de necăjită ca şi Moiraine.

— Circulă zvonuri.

— Zvonuri? Ce fel de zvonuri?

Fata aceasta nu se prea pricepea să-şi controleze chipul şi vocea; cu siguranţă nu auzise poveştile despre cele petrecute în Ţinutul celor Două Râuri. Totuşi, n-ar fi fost o idee prea bună să se bizuie că Rand nu auzise.

— Ar trebui să-l faci să se încreadă în tine. Are nevoie de cineva care să-l asculte. Îi va fi de ajutor să se destăinuie unei persoane în care are încredere.

Egwene îi aruncă lui Moiraine o privire piezişă. Ea devenise prea sofisticată pentru metode atât de simple. Şi totuşi, Moiraine grăise doar purul adevăr – băiatul ăsta avea nevoie de cineva care să-l asculte, ca să mai scape din povară – şi poate că avea să meargă.

— Nu s-ar încrede în nimeni, Moiraine. Îşi ascunde suferinţele şi speră să se îngrijească de ele înainte să vadă cineva, spuse Egwene cu furie în priviri. Zevzecul!

Moiraine simţi că îl compătimea în acel moment. Era de aşteptat ca fata asta să nu accepte că Rand se plimba de colo-colo la braţ cu Elayne, sărutându-se prin unghere unde se credeau ascunşi de ochii lumii. Şi Egwene nici măcar nu

ştia partea mai rea. Momentul de compasiune nu dură prea mult. Erau prea multe lucruri importante de rezolvat, ca această fată să se agite pentru ceva ce oricum nu putea avea.

Elayne şi Nynaeve ar fi trebuit să fie deja la bordul brăzdarului şi să nu le mai stea în cale. Călătoria lor ar fi putut până la urmă să-i dezvăluie lui Moiraine dacă bănuielile ei legate de Călăuzele Vânturilor erau adevărate. Asta era ceva neînsemnat, însă. În cel mai rău caz, cele două aveau destul aur ca să cumpere o corabie şi să tocmească un echipaj – lucru ce se putea dovedi de necesitate, având în vedere zvonurile din Tanchico – şi le rămânea destul pentru mita de care era nevoie pentru oficialităţile din Tarabon. Camera lui Thom Merrilin era goală, iar informatorii ei o vestiseră că acesta bodogănise ceva despre Tanchico când ieşise din Stâncă. El urma să aibă grijă ca femeile să găsească un echipaj bun şi să vorbească cu oficialităţile potrivite. Presupusul plan cu Mazrim Taim era cel mai probabil din cele două, dar mesajul trimis Supremei ar fi trebuit să aibă grijă de asta. Cele două tinere puteau face faţă unui mai puţin probabil pericol ascuns în Tanchico, şi erau şi departe de ea şi de Rand. Moiraine regreta doar că Egwene refuzase să plece cu ele. Tar Valon ar fi fost cel mai sigur loc pentru toate trei, dar era bine şi în Tanchico.

— Apropo de zevzeci, chiar vrei să mergi mai departe cu planul acesta al tău de a pleca în Pustie?

— Da, vreau, spuse fata cu hotărâre.

Trebuia să se întoarcă în Turn şi să-şi călească puterile. „La ce se gândea oare Siuan? Pesemne că atunci când voi apuca s-o întreb, îmi va spune vreo zicală de-a ei cu bărci şi peşti.”

Moraine se gândea că măcar Egwene nu avea să-i mai stea în cale, iar fata Aiel urma să aibă grijă de ea. Poate că reuşeau Înţeleptele să o înveţe şi pe ea ceva despre Harul Vestirii. Acea scrisoare de la ele fusese cea mai uimitoare, deşi nu-şi permitea să-i acorde atâta atenţie. Până la urmă, călătoria lui Egwene în Pustie ar fi putut fi folositoare.

Ultimul şir de oameni se despărţi, lăsând un mic gol, iar

Moiraine şi cu Egwene ajunseră în spaţiul deschis de sub cupolă. Aici se vedea cel mai bine neliniştea nobililor; mulţi îşi studiau degetele de la picioare ca nişte copii bosumflaţi, iar alţii priveau în gol, uitându-se în oricare altă direcţie decât cea în care se aflau cele două femei. Aici fusese ţinută Callandor înainte să fie scoasă de Rand. Aici, sub această cupolă, neatinsă de nici o mână timp de peste trei mii de ani şi de neatins pentru oricare altă mână în afară de cea a Dragonului Renăscut. Celor din Tear nu le plăcea să recunoască defel că Inima Stâncii exista.

— Biata femeie, murmură Egwene.

Moiraine urmări privirea fetei. Înalta Doamnă Alteima, deja înveşmântată din cap până în picioare în alb sclipitor, cum aveau obiceiul văduvele în Tear, deşi bărbatul ei era încă printre cei vii, era poate cea mai reţinută dintre toţi nobilii. Era o femeie subţire, cu atât mai frumoasă datorită surâsului trist ce îl purta pe buze, cu ochi mari căprui şi cu părul ei negru, lung până la brâu. O femeie înaltă, deşi Moiraine recunoştea că avea obiceiul să judece astfel de lucruri prin comparaţie cu ea, şi pieptul puţin cam plin. Cei din Cairhien nu erau înalţi defel, iar ea era considerată chiar scundă.

— Într-adevăr, o biată femeie, spuse ea, deşi nu făcuse remarca din compasiune.

Îi părea bine să vadă că Egwene nu ajunsese încă atât de departe încât să vadă mereu dincolo de aparenţe. Fata era deja cu mult mai puţin influenţabilă decât ar fi trebuit să fie la acea vreme. Trebuia să fie educată înainte să devină prea rece.

Thom îşi ratase şansa cu Alteima. Sau poate că nu dorise să vadă asta; părea să aibă o reţinere ciudată în a face avansuri femeilor. Înalta Doamnă era mult mai periculoasă decât soţul sau amantul ei, şi pe amândoi îi învârtise pe degete fără ca ei să ştie. Poate mult mai periculoasă decât oricare altcineva din Tear, bărbat sau femeie. Cât mai curând avea să găsească pe alţii de care să se folosească. Alteima avea obiceiul să tragă sforile din spate. Trebuiau luate măsuri împotriva ei.

Moiraine îşi plimbă privirea printre şirurile de Înalţi Seniori

şi Domniţe, până când o zări pe Estanda, în brocarturi de mătase galbenă, cu un guler de dantelă de culoarea fildeşului şi cu o pălărie de aceeaşi culoare. Frumuseţea de pe chipul acesteia era mascată de o asprime anume, şi privirile ocazionale ce i le arunca Alteimei erau ca de oţel. Între cele două era un sentiment mai mult decât de rivalitate; dacă ar fi fost bărbaţi, una i-ar fi luat viaţa celeilalte cu mulţi ani în urmă. Dacă această duşmănie putea fi aprinsă şi mai tare, Alteima ar fi fost prea ocupată să-i facă probleme lui Rand.

Pentru o clipă, îi păru rău că îl trimisese pe Thom de acolo. Lui Moiraine nu-i plăcea să-şi piardă timpul cu astfel de chestiuni neînsemnate. Însă Thom avea prea multă influenţă asupra lui Rand; băiatul trebuia să asculte de sfaturile ei. De ale ei şi numai de ale ei. Numai Lumina ştia cât de dificil era, chiar şi fără amestecul nimănui. Thom îl aşezase pe băiat în fruntea oraşului Tear, când de fapt era nevoie să treacă la lucruri mai importante. Dar asta se rezolvase pentru moment. Putea să-l aducă la respect mai încolo pe Thom Merrilin. Rand era dilema acum. Ce voia oare să anunţe?

— Unde o fi? Pare-mi-se că a învăţat prima lege a regilor. Să se lase aşteptat.

Nu îşi dădu seama că vorbise cu voce tare până când Egwene îi aruncă o privire speriată. Moiraine îşi alungă imediat mânia de pe chip. Rand avea să apară, până la urmă, şi ea avea să afle ce voia el să facă. Avea să afle alături de toţi ceilalţi. Aproape că scrâşni din dinţi. Zăpăcitul acela de băiat care era prea orb să vadă că lumea putea să cadă odată cu el, în timp ce se arunca fără nici o grijă cu capul înainte în prăpăstii întunecate. Dacă ar fi reuşit să-l convingă să nu mai plece pentru a-şi salva satul de baştină, poate că el ar fi căzut de acord, deşi acum nu-şi putea permite să nu o facă. Poate că Rand nu ştia; Moiraine putea măcar spera.

Mat stătea în partea opusă, nepieptănat, cocoşat şi cu mâinile înfipte în buzunarele surtucului său verde cu guler înalt. Haina era încheiată doar pe jumătate, ca de obicei, iar cizmele sale erau pline de zgârieturi, în contrast total cu eleganţa pedantă din jurul său. Se întoarse furios într-o parte când o văzu că îl priveşte, apoi schiţă obişnuitul său rânjet

sfidător. Măcar el se afla aici, sub ochii ei. Era foarte obositor să ţii pasul cu un tânăr precum Mat Cauthon, care evita spionii lui Moiraine cu uşurinţă; el nu dăduse niciodată vreun semn că ar şti de existenţa lor, dar „ochii” şi „urechile” femeii o anunţau că acesta dispărea ori de câte ori ei se apropiau prea tare de el.

— Am impresia că doarme îmbrăcat în surtuc, rosti Egwene cu indignare. Intenţionat. Oare unde-o fi Perrin? întrebă ea şi se ridică pe vârfuri, încercând să caute deasupra capetelor din mulţime.

Moiraine se încruntă şi scrută adunarea cu privirea, nu că ar fi putut să distingă mare lucru mai departe de primul rând. Lan putea fi în spate, printre coloane. Nu avea însă de gând să se forţeze sau să se apuce să ţopăie pe vârfuri ca o copiliţă nerăbdătoare. Venise vremea să aibă o vorbă cu Lan, vorba pe care acesta nu avea s-o uite prea devreme, odată ce punea mâna pe el. Era fie tras într-o parte de Nynaeve, fie de ta’veren – Rand, în orice caz – în cealaltă, iar Moiraine se mira la cât de strânsă era încă legătura dintre ei. Măcar timpul petrecut cu Rand fusese folositor; îi dăduse lui Moiraine încă o cale de a ajunge la tânăr.

— Poate că e cu Faile, spuse Egwene. Nu se poate să fi fugit, Moiraine. Perrin are un puternic simţ al datoriei.

Aproape la fel de puternic ca acela al unui Străjer, Moiraine ştia asta, de aceea nu îl urmărea aşa cum făcea cu Mat.

— Faile a tot încercat să-l convingă să plece, draga mea, spuse Moiraine, şi putea chiar să se întâmple aşa, întrucât de obicei era cu ea. Nu te arăta atât de surprinsă. Vorbesc destul de des – şi se şi ceartă – în locuri în care sunt auziţi.

— Află că nu mă miră, spuse Egwene sec, că Faile ar încerca să-l convingă să nu mai facă ceea ce el ştie că trebuie făcut.

— Poate că ea nu crede în asta la fel cum crede el.

De altfel, nici Moiraine nu crezuse la început, până când nu văzuse cu ochii ei. Trei ta’veren, toţi de aceeaşi vârstă, toţi din acelaşi sat; trebuie să fi fost oarbă la momentul acela, de nu-şi dăduse seama că erau legaţi. Totul devenise mult mai

complicat odată cu această veste. Era de parcă ar fi trebuit să jongleze cu trei dintre mingile colorate ale lui Thom, cu o singură mână şi legată la ochi; îl văzuse pe Thom făcând asta, dar nu ar fi vrut să încerce şi ea. Nu avea nici un indiciu despre cum erau legaţi sau ce trebuiau să facă ei; Profeţiile nu spuneau nimic de vreun tovarăş.

— Îmi place de ea, spuse Egwene. E numai bună pentru el, exact ce are nevoie. Şi ţine la el foarte mult.

— Bănuiesc că aşa e.

Dacă Faile avea să-i facă probleme, Moiraine trebuia să-i vorbească despre secretele pe care femeia le păstra faţă de Perrin. Sau putea să pună pe unul dintre ochii şi urechile ei s-o facă. Asta trebuia s-o potolească.

— O spui de parcă n-ai crede. Se iubesc, Moiraine. Nu vezi asta? Nu recunoşti nici măcar sentimentele unui om când le vezi?

Moiraine îi aruncă o privire severă, una care o făcu pe Egwene să stea dreaptă, aşa cum se cuvenea. Fata aceasta ştia atât de puţine şi credea că ştia atât de multe! Moiraine tocmai avea de gând să-i spună asta în chip jignitor, când din grămada de cetăţeni ai oraşului Tear se auzi brusc murmur de voci.

Mulţimea se grăbi să se dea în lături, cei din faţă forţându-i pe cei din spate să se dea mai înapoi, deschizând un pasaj larg până sub cupolă. Rand traversă în grabă acest coridor, în timp ce privea drept înainte, arătând ca un împărat, îmbrăcat cu un surtuc sângeriu brodat cu aur de-a lungul mânecilor, ţinând-o pe Callandor în mâna dreaptă ca un sceptru. Cu toate acestea, nu numai el îi făcuse pe oameni să se dea în lături. În urma sa păşeau poate o sută de Aieli, cu suliţele şi arcurile pregătite, cu *shoufa* înfăşurată în jurul capului, chipurile, mai puţin ochii, fiind ascunse sub vălurile negre. Lui Moiraine i se păru că îl vede pe Rhuarc în faţă, chiar în spatele lui Rand, însă doar după felul în care păşea. Erau anonimi. Pregătiţi să ucidă. Nu conta ce avea de gând să-i anunţe Rand, pentru că el intenţiona să înăbuşe orice fel de împotrivire, înainte să apară alianţe.

Aielii se opriră, însă Rand continuă să meargă până când

ajunse chiar sub centrul cupolei, apoi îşi trecu privirea peste întreaga adunare. Părea surprins, şi neliniştit poate, când o văzu pe Egwene; îi aruncă însă lui Moiraine un rânjet care o înfurie, şi lui Mat unul care îi făcu pe amândoi să arate ca nişte băieţandri, după ce Mat îl îngână. Toţi oamenii erau albi la faţă, neştiind dacă să privească la Rand şi Callandor sau la Aieli; îi putea oricum aştepta moartea.

— Înaltul Senior Sunamon, strigă Rand dintr-odată, făcându-l pe omul cu pricina, care era puţin cam plinuţ, să tresară, mi-a jurat că va obţine un tratat de pace cu Mayene urmând doar instrucţiunile pe care i le-am dat eu. A jurat cu viaţa, spuse Rand, după care râse de parcă ar fi făcut o glumă, iar mare parte din nobili râseră şi ei; nu şi Sunamon, care arăta de parcă ar fi fost lovit de racilă. Dacă va da greş, îi vesti Rand, a consimţit să fie dus la spânzurătoare, şi va fi nevoit s-o facă.

Râsetele încetară. Chipul lui Sunamon căpătă acum o nuanţă bolnăvicioasă de verde. Egwene îi aruncă lui Moiraine o privire îngrijorată şi se ţinu de fuste cu ambele mâini.

Moiraine stătea şi aştepta; Rand nu îi adunase pe toţi nobilii de pe o rază de aproximativ zece mile ca să le vorbească de un tratat sau să ameninţe un grăsan. Moiraine dădu drumul fustelor, de care şi ea se ţinea strâns.

Rand privi de jur împrejur, cântărind chipurile pe care le cunoştea.

— Datorită acestui tratat, vor fi pregătite în curând corăbii ce vor transporta spre apus grâu din Tear, pentru a găsi noi pieţe.

Imediat se auziră câteva şoapte de mulţumire, care încetară la fel de repede.

— Dar asta nu e tot. Armatele oraşului Tear vor pleca la război.

Oamenii izbucniră în urale, tavanul răsunând sub tumultul strigătelor. Bărbaţii ţopăiau, chiar şi Înalţii Seniori, şi îşi agitau pumnii deasupra capetelor, şi aruncau în aer pălăriile lor ascuţite de catifea. Femeile zâmbeau la fel de emoţionate ca bărbaţii, sărutau obrajii celor ce aveau să plece la război, şi vânturau cu delicateţe sub nas micuţele sticle de porţelan cu

săruri mirositoare, care nu lipseau nici unei soţii de nobil, prefăcându-se că vestea le tulburase.

— Illian va cădea! strigă cineva, şi alte o sută de voci îi urmară precum un tunet. Illian va cădea! Illian va cădea! Illian va cădea!

Moiraine văzu buzele lui Egwene mişcându-se, cuvintele ei fiind acoperite de jubilaţie. Reuşi, totuşi, să le citească: „Nu, Rand. Te rog, nu! Te rog nu o face!” De partea cealaltă, Mat protesta în linişte, încruntat. Ei doi şi cu Moiraine erau singurii care nu sărbătoreau, lăsându-i deoparte pe Rand şi pe Aielii ce stăteau mereu cu ochii în patru. Rand zâmbea dispreţuitor, deşi nu i se vedea asta în priviri. Pe chip i se prelingea sudoare proaspătă. Moiraine îi întâlni privirea zeflemitoare şi aşteptă. Mai urma ceva, ceva, bănuia ea, care avea să nu-i fie pe plac.

Rand îşi ridică mâna stângă. Liniştea se aşternu încet, cei din faţă şâşâind nerăbdători pentru a-i linişti pe cei din spate. Aşteptă să se facă linişte absolută.

— Armatele vor pleca spre miazănoapte, în Cairhien. Înaltul Senior Meilan le va conduce, şi sub comanda sa, Înalţii Seniori Gueyam, Aracome, Heame, Maraconn şi Simaan. Armatele vor fi generos finanţate de înaltul Senior Torean, cel mai avut dintre voi, şi va acompania armatele pentru a se asigura că banii săi sunt cheltuiţi cu chibzuinţă.

Acest anunţ fu primit cu o linişte mormântală. Nimeni nu mişcă, iar Torean cu greu se mai putea ţine pe picioare.

Moiraine îl felicită în gând pe Rand pentru hotărârea aceasta. Trimiţându-i pe cei şapte în afara oraşului, rezolva uşor cele mai periculoase comploturi uneltite împotriva lui, tot în număr de şapte, şi nici unul dintre ei n-avea destulă încredere în ceilalţi pentru a urzi ceva împreună. Thom Merrilin îl sfătuise bine; cu siguranţă că spionilor ei le scăpaseră câteva dintre bileţelele pe care Thom i le strecura lui Rand în buzunare. Dar restul? Era o nebunie. Nu se putea să fi primit aceste răspunsuri de cealaltă parte a ter’angrealului. Nu era posibil, fără îndoială.

Meilan evident era de acord cu ea, poate chiar din aceleaşi motive. Acesta păşi în faţă şovăielnic; un bărbat

zvelt, dintr-o bucată, însă extrem de speriat.

— Senior Dragon… se opri, înghiţi în sec şi îşi reluă vorba cu o voce puţin mai hotărâtă. Senior Dragon, să intervenim într-un război civil e ca şi cum am păşi într-o mlaştină. Douăsprezece tabere doresc Tronul Soarelui, fiind în joc la fel de multe alianţe schimbătoare, cu din ce în ce mai multe trădări pe zi ce trece. Ba mai mult de-a atât, hoţii au năpădit oraşul Cairhien precum puricii. Ţăranii înfometaţi au golit pământul de roade. Am auzit dintr-o sursă sigură că mănâncă frunze şi scoarţă de copac. Senior Dragon, „un smârc” e puţin spus pentru…

— Nu doreşti ca armatele din Tear, îl întrerupse Rand, să ajungă chiar până la Pumnalul Ucigaşului-de-Neam, Meilan? Asta e în ordine. Ştiu pe cine aş vrea să pun pe Tronul Soarelui. Nu plecaţi pentru a cuceri, Meilan, ci pentru a readuce ordinea şi pacea. Şi pentru a-i hrăni pe cei înfometaţi. Avem acum în hambar mult mai mult grâu decât am putea vinde, iar fermierii vor scoate o recoltă cu atât mai bogată anul acesta, dacă vă veţi supune ordinelor mele. Va fi transportat în căruţe spre miazănoapte, în urma trupelor, iar acei ţărani… acei ţărani nu vor mai trebui să mănânce scoarţă de copac, Senior Meilan.

Înaltul Senior, care era chiar înalt, încercă să vorbească din nou, dar Rand întoarse sabia şi îndreptă vârful ei cristalin spre faţa acestuia.

— Ai o întrebare, Meilan?

Dând din cap, Meilan se întoarse înapoi în mulţime, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

— Ştiam că nu va porni un război, spuse Egwene aspru. Ştiam eu.

— Crezi că acum vor muri mai puţini? îi şopti Moiraine.

„Ce punea oare la cale băiatul acesta? Măcar el nu plecase în grabă să-şi salveze satul, în timp ce Rătăciţii îşi făceau hatârul cu restul lumii.”

— Mormanele de trupuri vor fi la fel de înalte, fetiţo. Nu e mare diferenţă între asta şi un război.

Dacă ataca Illian şi pe Sammael, Rand câştiga timp chiar şi dacă intra într-un impas. Timp în care putea să se deprindă

cu puterea sa, şi poate chiar să-l doboare pe unul dintre cei mai puternici duşmani ai săi, intimidându-i pe ceilalţi. Ce câştiga cu asta? Pace în ţinuturile natale ale lui Moiraine, şi hrană pentru oamenii înfometaţi din Cairhien; l-ar fi felicitat din nou. Era un lucru lăudabil de omenos – dar întru totul zadarnic acum. O vărsare de sânge inutilă, în loc să înfrunte un duşman care îl putea distruge dacă avea o şansă câtuşi de mică. „De ce? Lanfear. Ce îi spusese, oare, Lanfear? Ce făcuse ea, oare?” Bănuielile îi dădură fiori lui Moiraine. Rand avea să fie şi mai precaut acum. Ea nu îl putea lăsa să treacă de partea Umbrei.

— A, da, zise Rand ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Soldaţii nu ştiu prea multe despre cum să ajute oameni înfometaţi, nu-i aşa? Din această cauză, cred că avem nevoie de implicarea unei femei cu suflet mare. Domniţă Alteima, ştiu cât sunteţi de mâhnită, dar n-aţi vrea să vă ocupaţi de distribuirea hranei? Veţi avea un popor de hrănit.

„Şi putere de câştigat”, gândi Moiraine. Asta era prima lui greşeală. Pe lângă faptul că alese să meargă spre Cairhien, şi nu Illian, desigur. Fără dar şi poate că Alteima s-ar fi întors în Tear, alături de Meilan sau Gueyam, pregătită să uneltească un nou complot. Îl putea ucide pe Rand chiar înainte de asta, dacă el nu avea grijă. Poate reuşea să aranjeze un accident în Cairhien.

Alteima făcu o reverenţă graţioasă, desfăcându-şi fustele sclipitor de albe, şi abia dacă păru uimită de propunere.

— Mă supun poruncii domnului meu Senior Dragon. Îmi aduce mare bucurie să îl slujesc pe Seniorul Dragon.

— Bănuiam eu, spuse Rand cu îngâmfare. Deşi îţi iubeşti soţul foarte mult, nu l-ai vrea alături de tine în Cairhien. Împrejurările nu vor fi plăcute pentru un om bolnav. Mi-am luat libertatea de a-l muta în apartamentele înaltei Doamne Estanda. Va avea dumneaei grijă de el cât timp veţi fi plecată, şi îl va trimite în Cairhien atunci când se va face bine.

Estanda zâmbi; zâmbetul discret al triumfului. Alteima îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi la pământ. Moiraine clătină din cap uşor. Chiar era mai aspru ca înainte. Mai primejdios. Egwene porni către femeia căzută, însă Moiraine o apucă de

braţ.

— Mi se pare că a fost doar copleşită de emoţii. Îmi pot da seama, crede-mă. Femeile sunt slabe de înger pe-aici.

Câteva dintre reprezentantele sexului slab de înger se adunaseră în jurul Alteimei, strângând-o de încheietura mâinii şi agitând săruri mirositoare sub nasul acesteia. Ea tuşi şi îşi deschise ochii, însă păru gata să leşine din nou, când o văzu pe Estanda aplecată asupra sa.

— Am impresia că Rand tocmai a făcut o mişcare inteligentă, zise Egwene cu o voce indiferentă. Şi cu multă cruzime. Are tot dreptul să arate că-i e ruşine.

Se părea că lui Rand chiar îi era ruşine, pentru că rânjea şi îşi plimba privirea pe podea. Poate că nu era atât de aspru precum încerca să fie.

— O merită, totuşi, spuse Moiraine.

Egwene era promiţătoare, dacă izbutea să observe lucruri pe care nu le înţelegea. Trebuia însă să înveţe să-şi controleze emoţiile pentru a vedea ce trebuia făcut la fel de clar cum vedea ce dorea să se poată face.

— Să sperăm că nu mai face pe deşteptul până mâine.

Foarte puţini dintre cei aflaţi în grandioasa încăpere înţelegeau întocmai ce se întâmplase, în afară de faptul că leşinul Alteimei îl supărase pe Seniorul Dragon. Câţiva oameni din spate începură să strige: „Cairhien va cădea!”, dar nimeni nu le urmă exemplul.

— Cu Domnia Ta în frunte, Senior Dragon, vom cuceri lumea! ţipă un tânăr care îl ajuta pe Torean să se ţină pe picioare – Estean, fiul mai mare al acestuia; asemănarea dintre chipuri era limpede, deşi tatăl bodogănea pentru sine în continuare.

— Eu nu vă voi fi alături. Eu… plec pentru o vreme, zise Rand, smucindu-şi capul; părea surprins sau poate mânios.

După ce zise asta, se făcu din nou linişte. Toţi ochii erau aţintiţi asupra sa, însă el era concentrat doar pe Callandor. Mulţimea tresări când Rand ridică lama de cristal în dreptul chipului său, de pe care curgea sudoare, mult mai multă sudoare ca înainte.

— Callandor a fost a Stâncii înainte să ajung eu aici. Ar

trebui să fie din nou a Stâncii, până mă întorc.

Sabia transparentă începu să lucească brusc în mâinile sale. O întoarse cu mânerul în sus şi o împinse în pământ. În podeaua de piatră. Un fulger albăstrui se ridică către cupolă. Piatra răsună ca un tunet, iar Stânca se cutremură, legănându-se, şi oamenii căzură la pământ.

Moiraine o împinse de pe ea pe Egwene, în timp ce zguduiturile încă mai răsunau în încăpere, şi se ridică în picioare. „Ce făcuse? Şi de ce? Să plece?” Era cel mai cumplit dintre coşmarurile ei.

Aielii erau deja din nou în picioare. Toţi ceilalţi erau întinşi pe jos, în mâini şi în genunchi, buimăciţi. Mai puţin Rand. El se sprijinea într-un genunchi şi ţinea cu ambele mâini sabia, cu lama înfiptă până la jumătate în podeaua de piatră. Sabia era din nou de cristal. Sudoarea îi strălucea pe faţă. Îşi desprinse degetele unul câte unul, împreunându-le în jurul mânerului, fără a-l atinge. Preţ de o clipă, Moiraine crezu că o va apuca din nou, în schimb el se ridică cu ceva efort în picioare. Chiar făcuse un efort; Moiraine era sigură de asta.

— Aveţi grijă de ea cât timp sunt eu plecat, spuse el cu o voce mai blândă ca de obicei, mai aproape de felul în care vorbea atunci când Moiraine îl găsise în satul lui, dar la fel de ferm ca înainte. Priviţi şi luaţi aminte. Luaţi aminte că eu mă voi întoarce să o iau. Dacă vrea cineva să-mi ia locul trebuie doar s-o scoată din piatră, zise el fluturând un deget şi zâmbind oarecum răutăcios. Luaţi însă aminte la preţul ce va fi plătit dacă daţi greş.

Rand se roti pe călcâie, porni spre ieşire, iar Aielii se aliniară în spatele său. Holbându-se la sabia înfiptă în podeaua Inimii, cetăţenii oraşului Tear se ridicară încet în picioare. Mulţi păreau gata să o ia la fugă, erau însă prea înfricoşaţi.

— Of şi omul ăsta! bombăni Egwene, scuturându-şi de praf rochia de olandă verde. A înnebunit? spuse ea, dar îşi duse imediat mâna la gură. Vai, Moiraine, doar nu a…? E cumva deja…? Nu încă.

— Fie ca Lumina să ne dea de veste că nu e aşa, murmură Moiraine.

Nu îşi putea lua ochii de la sabie, la fel ca toţi ceilalţi. Lumina să-l scalde pe băiatul ăsta! De ce nu rămăsese tânărul ascultător pe care îl găsise în Emond's Field?" Se grăbi să-l prindă din urmă pe Rand.

— Voi afla eu de ce.

Aproape alergând, îl prinseră repede din urmă, pe un culoar căptuşit cu tapiserii de in. Aielii, cu vălurile desfăcute acum, dar uşor ridicate pentru orice eventualitate, se dădură la o parte fără a se opri. Le priveau pe Moiraine şi pe Egwene, cu feţele neschimbate, dar cu acea îngrijorare în priviri pe care o aveau mereu Aielii în preajma unei Aes-Sedai.

Cum de puteau aceştia să se simtă neliniştiţi în preajma ei, în timp ce îl urmau calm pe Rand, ea nu putea înţelege. Era greu să afle ceva mai mult decât frânturi despre ei. Aielii răspundeau la întrebări nestingheriţi – despre orice altceva decât o interesa pe ea. Prin iscoade, şi chiar şi atunci când trăgea ea cu urechea, nu afla nimic. Nu de când o femeie fusese legată de glezne, atârnată de un parapet şi lăsată să privească disperată, cu un căluş în gură, la căderea de patru sute de picioare de sub ea. Şi nu de când un bărbat dispăruse. Bărbatul pur şi simplu nu mai era; femeia, care refuza să urce mai sus de parter, fusese o amintire constantă, până când Moiraine o trimisese la ţară. Rand nu-şi slăbi pasul mai mult decât Aielii, când ea şi Egwene ajunseră lângă el. Şi el avea o privire îngrijorată, dar într-un alt fel, şi părea lovit de o furie extremă.

— Credeam că ai plecat, îi spuse lui Egwene. Credeam că ai plecat cu Elayne şi Nynaeve. Aşa ar fi trebuit să faci. Chiar şi Tanchico e… De ce ai rămas?

— Nu voi mai rămâne pentru mult timp, zise Egwene. Plec în Pustie cu Aviendha, la Rhuidean, ca să studiez alături de Înţelepte.

Rand uită să păşească în momentul în care auzi de Pustie şi o privi cu neîncredere, apoi îşi continuă drumul. Părea liniştit acum, mult prea liniştit; ca un ceainic cu buza astupată şi capacul pus.

— Îţi aduci aminte când înotam în râu, spuse el încet. Pluteam pe spate şi mă gândeam că lucrul cel mai greu pe

care aveam să-l fac vreodată era să dau cu plugul sau poate să tund oi. Să tund oi de la răsărit şi până-n seară, abia oprindu-mă să mănânc până nu lăsam foarfecele din mână.

— Să torc lână, zise Egwene. Uram să fac asta mai mult decât să spăl podelele. Încep să te doară degetele, tot învârtind firele alea.

— De ce-ai făcut-o? întrebă Moiraine, nelăsându-i să mai depene amintiri din copilărie.

Rand o privi pieziş şi îi zâmbi batjocoritor, aşa cum ar fi făcut Mat.

— Aş fi putut oare s-o spânzur pe femeia care a încercat să-l omoare pe cel care plănuia să mă omoare pe mine? Ar fi mai multă dreptate în asta decât în ceea ce am făcut eu? zise el, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Există oare dreptate în ceva făcut de mine? Sunamon va fi spânzurat dacă dă greş. Pentru că aşa am spus eu. Ar merita-o pentru felul în care a încercat mereu să profite, fără să-i pese că semenii săi ar putea muri de foame; dar nu va merge la spânzurătoare pentru asta. Va fi spânzurat pentru că aşa am spus. Pentru că eu am spus-o.

Egwene îl apucă de braţ, însă Moiraine nu-i dădu voie să se dea într-o parte.

— Ştii că nu asta am vrut să zic.

— Callandor, zise el, şi dădu din cap aprobator; de data aceasta zâmbetul său era înfricoşător, silit. Atâta timp cât ţin sabia aia în mână, pot face orice. Orice. Ştiu că pot face orice. Acum însă, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Nu înţelegi, nu-i aşa?

Moiraine chiar nu înţelegea, deşi o enerva că el vedea asta.

— Poate că te va ajuta să ştii că vine din Profeţii.

Înfige-va cu sabia în inimă
în inimă, şi pe-ale lor inimi le va stăpâni.
Cel ce din piatră o va scoate după-i va urma,
Ce mână poate oare să-mblânzească această lamă?

— Înţelegi? Chiar din Profeţii.

— Uiţi un singur lucru, îi spuse ea printre dinţi. Ai scos-o pe Callandor din piatră pentru a îndeplini o profeţie. Sigiliile care au ţinut-o acolo, aşteptându-te pe tine mai mult de trei mii de ani, au fost rupte. Nu mai este Sabia care nu poate fi atinsă. Aş putea conduce chiar şi eu pentru a o scoate afară. Ba mai rău, ar putea s-o facă unul dintre Rătăciţi. Dacă se întoarce Lanfear? N-ar şti să folosească sabia mai mult decât ştiu şi eu, însă ar putea s-o ia.

Rand nu reacţionă când auzi numele cu pricina. Pentru că nu se temea de ea – caz în care ar fi fost un nesăbuit – sau din alt motiv?

— Dacă Sammael sau Rahvin sau oricare alt bărbat dintre Rătăciţi pune mâna pe Callandor, ar putea să o mânuiască la fel de bine ca şi tine. Gândeşte-te cum ar fi să te confrunţi cu puterea căreia tu îi dai drumul atât de nepăsător. Gândeşte-te la acea putere în mâinile Umbrei.

— Aproape că sper să încerce, spuse el, în timp ce o lumină ameninţătoare îi sclipi în ochi; ochi ce arătau ca nişte nori de furtună. Am pregătit o surpriză pentru oricine încearcă să conducă şi s-o scoată pe Callandor din Stâncă, Moiraine. Nici să nu te gândeşti să o muţi în Turn ca să fie mai în siguranţă; n-aş putea să fac capcana să aleagă pe cine da şi pe cine nu. E nevoie doar de Putere ca să se declanşeze şi să se aşeze înapoi la loc după aceea. Nu renunţ la Callandor pentru totdeauna. Doar până când… se opri şi trase aer în piept. Callandor va rămâne acolo până când mă voi întoarce s-o iau. Prin faptul că stă acolo, amintindu-le oamenilor cine sunt şi ce sunt, le dă de înţeles că mă pot întoarce şi fără armată. Şi mă vor întâmpina înapoi acasă de-alde Alteima şi Sunamon. Asta dacă Alteima va supravieţui dreptăţii pe care o vor împărţi soţul ei şi Estanda, şi dacă Sunamon va supravieţui mie. Pe Lumină, ce harababură nenorocită!

Nu putea face capcana să aleagă sau nu voia? Moiraine era hotărâtă să nu îl subestimeze. Locul lui Callandor era în Turn; dacă nu voia s-o mânuiască, aşa cum ar fi trebuit, trebuia să stea în Turn până avea s-o mânuiască. „Doar până când” ce? Rand voise să zică mai mult decât: „până când mă voi întoarce”. Dar ce?

— Şi unde vei pleca? Sau ai de gând să ţii totul secret? întrebă Moiraine, jurându-şi că nu-l va mai lăsa să scape niciodată, şi sperând să-l poată opri cumva, dacă avea de gând să plece spre Ţinutul celor Două Râuri, ceea ce ar fi surprins-o.

— Nu e un secret, Moiraine. Nu faţă de tine şi de Egwene, cel puţin, zise el, iar mai apoi se uită la tânără şi mai spuse un singur cuvânt: Rhuidean.

Egwene păru atât de uluită, încât ai fi zis că nu mai auzise în viaţa ei acest nume. Şi nici Moiraine nu era mai puţin uimită. Dinspre Aieli se auzi un murmur, însă când femeia privi înapoi, îi văzu pe aceştia patrulând cu chipurile lipsite de expresie. Îşi dorea să îi facă să plece, însă nu ar fi plecat din ordinul ei, şi nu i-ar fi cerut lui Rand să le poruncească. Nu ar fi ajutat-o cu nimic să-i ceară favoruri, mai ales când ştia că va fi refuzată.

— Nu eşti un şef de clan al Aielilor, Rand, spuse ea hotărâtă, şi nici nu ţi-ar fi de folos. Lupta ta e de partea aceasta a Zidului Dragonului. Doar dacă nu cumva… E oare acesta unul dintre răspunsurile primite în ter’angreal? Cairhien, şi Callandor, şi Rhuidean? Ţi-am spus că răspunsurile de acolo pot fi greu de descifrat. Poate că ai înţeles greşit, şi asta ţi-ar putea aduce sfârşitul. Şi nu numai ţie.

— Ştiu că ai încredere în mine, Moiraine. La fel cum de foarte multe ori a trebuit să am şi eu încredere în tine.

Din câte putea vedea Moiraine în privirea lui Rand, faţa lui ar fi putut la fel de bine să aparţină unui Aiel.

— Voi avea încredere în tine pentru moment. Să nu amâni, însă, să-mi ceri sfatul până când e prea târziu. „Nu voi lăsa Umbra să te ia. Am muncit prea mult, ca să las să se întâmple asta. Nu contează ce va trebui să fac.”

22 Afară din Stâncă

Procesiunea pe care Rand o conducea afară din Stâncă şi spre răsărit era una stranie, în timp ce soarele de amiază era umbrit de nori albi şi un vânt îmbietor bătea deasupra oraşului. Din ordinul său, nu se vestise nimic, nu se dăduse nici o proclamaţie, dar vorba despre *ceva* se răspândea încet: cetăţenii oraşului se opriseră din ce făceau şi se grăbiseră spre locuri din care să poată vedea totul bine. Aielii mărşăluiau prin oraş, mărşăluiau spre ieşirea din oraş. Oamenii care nu-i văzuseră venind pe timpul nopţii, care nu prea crezuseră că aceştia se aflau în Stâncă, formau şiruri din ce în ce mai lungi pe marginea străzilor, se înghesuiau le ferestre şi chiar se căţărau pe acoperişuri. Se auzea un murmur în timp ce oamenii îi numărau pe Aieli. Aceste câteva sute n-ar fi putut niciodată să asedieze Stânca. Flamura Dragonului flutura încă deasupra fortăreţei. Pesemne că încă mai erau mii de Aieli înăuntru. Şi Seniorul Dragon.

Rand călărea încet, îmbrăcat în hainele sale simple, şi fără îndoială că nici unul dintre privitori nu ar fi zis că era o persoană neobişnuită. Un străin, destul de bogat pentru a fi pe cal – un superb armăsar bălţat, din rasa cea mai pură de cai din Tear – un om bogat care călătorea într-o companie dintre cele mai ciudate, dar, cu siguranţă, doar un om, până la urmă. Nici măcar liderul acestei procesiuni ciudate; acest titlu era fără îndoială dat lui Lan sau Moiraine, în ciuda faptului că se aflau la ceva distanţă în urma lui Rand, chiar în fruntea Aielilor. Zumzetul uşor de uimire ce însoţea alaiul se datora desigur, Aielilor, şi nu lui Rand. Toţi aceşti oameni ar fi putut chiar să-l confunde cu o slugă, călare pe armăsarul stăpânului său. Ei, nu, asta nu; nu aşa în frunte cum se afla el. Era o zi minunată, în orice caz. Nu era năduşeală, ci doar cald. Nimeni nu aştepta de la el să împartă dreptate sau să conducă un popor. Putea să se bucure de anonimat, călărind şi bucurându-se de adierea uşoară a vântului. Pentru o vreme, putea să uite de bâtlanii înfieraţi în palme. „Măcar încă puţin, se gândi el. Încă puţin."

— Rand, zise Egwene, crezi că a fost drept să-i laşi pe Aieli să ia toate lucrurile alea?

El privi în jur, în timp ce ea îşi zori iapa cenuşie – Negura – ca să poată ajunge lângă el. Reuşise să facă rost de o rochie verde-închis cu fusta strâmtă şi şliţuri, iar părul şi gâtul le avea înfăşurate cu câte o fâşie de catifea verde.

Lan şi Moiraine erau încă în urmă, la câteva zeci de paşi, ea călare pe o iapă albă, şi îmbrăcată cu o rochie de călărie de mătase albastră, cu dungi verzi, cu părul prins într-o plasă aurie, iar el călare pe uriaşul său armăsar negru de luptă, îmbrăcat cu o mantie schimbătoare de Străjer, care probabil stârnea mai multe exclamaţii de uimire decât Aielii. Când vântul îi umfla mantia, nuanţe de verde, maro şi cenuşiu jucau de-a lungul ei; când era nemişcată părea a se contopi cu ce se afla în spatele ei, astfel că se putea vedea cu ochiul liber prin Lan şi prin calul său. Nu era un lucru prea plăcut la vedere.

Mat era şi el acolo, stând în şa cu o expresie resemnată pe chip, şi încercând să se ţină departe de Străjer şi de Aes-Sedai. Îşi alesese un cal hereluit, murg, ce cu greu putea fi descris, un animal căruia el îi zicea Cimpoiaş; trebuia să priveşti cu mare atenţie la pieptul adânc şi spinarea puternică a lui Cimpoiaş cel cu botul strâmb pentru a-ţi da seama că la iuţeală şi trăinicie nu-l putea bate pe armăsarul lui Rand sau pe cel al lui Lan. Hotărârea lui Mat de a veni fusese una neaşteptată; Rand încă nu ştia motivul. Din prietenie, poate, şi totuşi, poate că nu. Mat putea fi străin de ceea ce făcea şi motivul pentru care o făcea.

— Nu ţi-a explicat prietena ta Aviendha cum e cu „a cincea parte”? întrebă Rand.

— A pomenit ea ceva, dar… Rand, doar nu crezi că şi ea a…. *luat*… lucruri*,* nu?

În urma lui Moiraine şi a lui Lan, în urma lui Mat, în urma lui Rhuarc, Aielii, conduşi de cel din urmă, păşeau aliniaţi, de ambele părţi ale catârilor împovăraţi, în formaţii de câte patru. Când Aielii cucereau una dintre fortăreţele inamice din Pustie, după obicei – sau poate după lege, Rand nu înţelegea exact – luau cu ei a cincea parte din bunuri, mai puţin hrana.

Nu găsiseră nici un motiv pentru care să nu facă acelaşi lucru şi în Stâncă. Cu toate că bieţii catâri nu duceau decât cea mai mică parte dintr-o parte a celei de-a cincea părţi din comorile Stâncii. Rhuarc spunea că lăcomia e un ucigaş mai aprig decât sabia. Prin urmare, coşurile de nuiele erau aproape ticsite cu tapiserii şi covoare. Iată ce îi aştepta: mai întâi aveau de străbătut, cu oarecare greutate, Osia Lumii, şi apoi o călătorie şi mai grea prin Pustie.

„Când să le spun? se întrebă el. În curând; trebuie să fie cât mai curând”. Moiraine sigur avea să creadă că era o alegere îndrăzneaţă, o idee cutezătoare; ar fi putut chiar să fie de acord. Poate. Ea credea că îi cunoaşte tot planul acum, şi nu se sfia să arate acest fapt; fără îndoială că dorea să se termine totul o dată pentru totdeauna, cât mai repede. Şi Aielii... „Dacă refuză? Ei, dacă refuză, refuză. Tot trebuie s-o fac.” Cât despre a cincea parte... Nu vedea cum ar fi putut să-i oprească pe Aieli, chiar şi dacă ar fi vrut dinadins, însă lui nu îi păsa oricum; aceştia îşi meritau recompensa, şi nu avea de gând să le poarte de grijă seniorilor din Tear, care îşi câştigaseră averile pe spinarea semenilor, de-a lungul generaţiilor.

— Am văzut-o când îi arăta lui Rhuarc o cupă de argint, zise el cu voce tare. Când a băgat-o în desagă, am auzit un clinchet şi asta m-a făcut să cred că avea ceva mai mult argint acolo. Sau poate aur. Nu eşti de acord?

— Nu, spuse ea rar, cu puţină neîncredere în glas, dar apoi vocea îi deveni fermă. Doar că nu m-am gândit niciodată că ea ar... Cei din Tear nu s-ar fi gândit de două ori, dacă ar fi fost invers. Ar fi încărcat în căruţe tot ce nu era sculptat direct în piatră, şi ar fi furat căruţele, ca să poată scoate totul din Stâncă. Doar pentru că obiceiurile unui neam sunt diferite nu înseamnă că sunt şi greşite, Rand. Ar trebui să ştii asta.

El râse uşor. Era aproape ca pe vremuri; el pregătit să-i explice ei cum şi de ce greşea, iar ea gata să-i fure poziţia şi să arunce în el cu explicaţia pe care încă n-o rostise. Armăsarul său dănţui vreme de câţiva paşi pentru a-şi intra în ritm. Rand îi mângâie coama. O zi frumoasă.

— Un cal pe cinste, spuse ea. Ce nume i-ai dat?

— Jeade'en, spuse el prudent, pierzând puţin din buna lui dispoziție.

Îi era cam ruşine de acest nume, de motivele pentru care îl alesese. Una dintre cărţile sale preferate fusese dintotdeauna *Călătoriile lui Jain Neopritul,* şi acel mare călător îşi numise calul Jeade'en – Cel ce Află Toate Drumurile, în Limba Veche – deoarece animalul mereu reuşea să găsească drumul spre casă. Ar fi fost un gând frumos ca Jeade'en să-l ducă înapoi acasă într-o zi. Frumos, dar greu de crezut, şi nu îşi dorea să intre cineva la bănuieli în privinţa acestui nume. Fanteziile de băieţandru nu-şi aveau locul în viaţa lui acum. Nu prea mai era loc pentru altceva în afară de ceea ce avea de făcut.

— Un nume pe cinste, spuse ea cu gândul în altă parte.

El ştia că şi Egwene citise cartea şi bănuia că recunoscuse numele, dar părea că altceva o frământa, în timp ce îşi muşca gânditoare buza de jos.

Liniştea îl mulţumea pe Rand. După ce lăsară în urmă oraşul dădură peste nişte ferme amărâte de ţară. Nici măcar un Congar sau un Coplin, oameni din Ţinutul celor Două Râuri renumiţi mai ales pentru lenea lor, nu ar fi lăsat să ajungă în asemenea hal aceste case de piatră aspră, cu pereţi lăsaţi într-o parte gata-gata să se dărâme pe găinile ce scurmau în noroi. Hambare strâmbe, aplecate peste tufele dimprejur. Ploaia probabil că trecea prin toate acoperişurile cu ţiglele sparte sau crăpate. Caprele behăiau nemulţumite, în ţarcuri de piatră ce puteau la fel de bine să fi fost încropite în grabă chiar în dimineaţa aceea. Femei şi bărbaţi fără nimic în picioare stăteau cocoşaţi şi prăşeau păşunile neîngrădite, şi nici măcar nu-şi ridicară privirile atunci când trecu pe lângă ei marele alai. Mierlele şi sturzii ce foiau prin desiş nu reuşeau deloc să însenineze atmosfera mohorâtă.

„Trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Am să... Nu, nu acum. Să încep cu începutul. Am făcut tot ce-am putut pentru ei în cele câteva săptămâni. Nu pot face mai mult acum."! Rand încercă să nu privească fermele părăginite. Oare şi livezile cu măslini din miazăzi arătau la fel de jalnic? Oamenii care lucrau pământurile acolo nici măcar nu le aveau în

proprietate; erau toate ale Înalţilor Seniori. „Nu. Adierea vântului. Ce plăcut, cum omoară căldura! Mă pot bucura de asta încă puţin. Trebuie să le spun, destul de curând.”

— Rand, spuse Egwene brusc. Vreau să-ţi vorbesc, zise ea cu o privire serioasă; ochii ei mari şi negri, pironiţi asupra lui o făceau să semene puţin cu Nynaeve, când se pregătea să facă morală cuiva. Vreau să vorbesc cu tine despre Elayne.

— Ce-i cu ea? întrebă el cu grijă.

Îşi atinse punguţa de la brâu, unde se găseau două scrisori mototolite, alături de un obiect dur. Dacă n-ar fi trecut prin aceeaşi palmă mlădioasă, n-ar fi crezut niciodată că veneau amândouă de la aceeaşi femeie. Şi după atâtea îmbrăţişări şi sărutări. Înalţii Seniori erau mai uşor de înţeles decât femeile.

— De ce ai lăsat-o să plece aşa?

— Ea a vrut să plece, zise el nedumerit. Ar fi trebuit să o leg ca să o pot opri. Şi oricum, va fi mai în siguranţă în Tanchico decât în preajma mea – sau Mat – dacă vom atrage bule necurate, aşa cum zice Moiraine. Ar fi mai bine şi pentru tine.

— Nu asta am vrut să zic. Sigur că a vrut să plece. Şi nu ai fi avut nici un drept să o opreşti. Dar de ce nu i-ai spus că ai fi vrut să rămână?

— Ea a vrut să plece, repetă Rand, şi când Egwene îşi dădu ochii peste cap, de parcă el ar fi vorbit în limba păsărească, el se simţi şi mai nedumerit.

Dacă nu avea nici un drept să o oprească pe Elayne, şi ea voise să plece, de ce ar fi trebuit el să o convingă să nu o facă. Mai ales dacă era în siguranţă.

Se auzi glasul lui Moiraine, chiar în spatele său:

— Eşti gata să-mi spui următorul secret? E clar că-mi ascunzi ceva. Măcar ţi-aş putea spune dacă ne conduci într-o prăpastie.

Rand oftă. Nu îi auzise pe ea şi pe Lan venind din spate. Şi Mat, pe lângă asta, deşi stătea la ceva distanţă de Aes-Sedai. Chipul lui Mat era o curiozitate, neîncrederea şi sila şi voinţa nestăvilită îşi făceau loc pe rând pe chipul său, mai ales când privea scurt către Moiraine. Nu o privea niciodată direct, doar

cu coada ochiului.

— Eşti sigur că vrei să vii, Mat? întrebă Rand.

Mat ridică din umeri şi scoase la înaintare un rânjet, unul nu prea încrezător.

— Cine mama mă-sii ar da cu tifla şansei de a vedea Rhuidean? spuse el, iar Egwene ridică din sprâncene. O, iertaţi-mi limbajul, Aes-Sedai! V-am auzit rostind lucruri mai urâte, şi fără prea multe motive, sunt sigur.

Egwene îl privi indignată, însă petele roşii din obrajii ei spuneau că lovitura lui Mat era una reuşită.

— Fii fericit că Mat este aici, îi zise Moiraine lui Rand, cu vocea calmă şi nemulţumită. Ai făcut o mare greşeală că l-ai lăsat pe Perrin să fugă, fără să-mi spună că pleacă. Lumea stă pe umerii tăi, însă ei trebuie să te susţină şi pe tine, ori vei cădea cu tot cu lume.

Mat tresări, iar Rand crezu că acesta mai avea puţin şi întorcea pe loc calul şi o lua la goană înapoi.

— Îmi cunosc datoria, îi spuse Rand. „Şi îmi cunosc soarta”, gândi el, însă nu o spuse cu voce tare; nu avea nevoie de compătimire. Unul din noi trebuia să se întoarcă. Moiraine, iar Perrin asta voia. Tu eşti gata să laşi totul pentru a salva lumea. Eu… eu fac ce trebuie făcut.

Străjerul dădu din cap, deşi fără a spune nimic; Lan nu o contrazicea pe Moiraine de faţă cu alţii.

— Şi următorul secret? spuse ea insistent.

Moiraine nu voia să se dea bătută până când nu scotea totul cu cleştele, iar Rand nu mai avea nici un motiv pentru a mai păstra secretul. Cel puţin nu partea asta.

— Pietrele de Trecere, spuse el cu o voce firească. Dacă avem ceva noroc.

— Pe Lumină! mârâi Mat. Mama mă-sii de Lumină! Nu te rânji la mine, Egwene! Noroc? Nu e de ajuns o dată? Aproape că ne-ai omorât, îţi aduci aminte? Nu, chiar mai rău de-atât. Mai degrabă m-aş întoarce la una dintre fermele alea şi aş cere să lucrez ca îngrijitor de porci pentru tot restul vieţii.

— Îţi poţi urma calea, Mat, îi spuse Rand.

Chipul calm al lui Moiraine masca furia acesteia, însă Rand nu luă în seamă privirea de gheaţă ce încerca să-i ţină

limba în loc. Chiar şi Lan privea dezaprobator, deşi chipul său sever nu îşi schimbase cu mult înfăţişarea; Străjerul credea în datorie înainte de toate. Rand avea să-şi facă datoria, însă prietenii lui… Lui Rand nu-i plăcea să oblige oamenii să facă ceva; nu voia să le facă asta prietenilor săi. Măcar atâta putea evita, cu siguranţă.

— Nu e nevoie să vii în Pustie.

— Ba da, e nevoie. Cel puţin… Arde-m-ar focul! Am o singură viaţă de dat, nu? De ce să nu mi-o dau aşa? spuse Mat, râzând agitat, şi puţin sălbatic. Mama mă-sii de Pietre de Trecere! Pe Lumină!

Rand oftă; el era cel despre care toţi ziceau că va înnebuni, însă Mat părea să fie cel care stătea pe muchie acum.

Egwene îl privi pe Mat îngrijorată, se aplecă însă spre Rand.

— Rand, Verin Sedai mi-a spus câte ceva despre Pietrele de Trecere. Mi-a povestit despre… călătoria pe care ai făcut-o. Chiar ai de gând să faci asta?

— E ceea ce trebuie să fac, Egwene.

Trebuia să se mişte rapid şi nu exista o altă cale mai rapidă decât Pietrele de Trecere. Rămăşiţele unei Vârste mai vechi decât Vârsta Legendelor; se părea că nici măcar femeile Aes-Sedai din vremea Vârstei Legendelor nu le înţeleseră. Dar nu exista o altă cale mai rapidă. Asta dacă lucrurile aveau să meargă după cum spera.

Moiraine ascultase răbdătoare dialogul. Mai ales ce zisese Mat, deşi Rand nu-şi dădea seama de ce. Apoi ea spuse:

— Verin mi-a povestit şi mie despre călătoria ta prin Pietrele de Trecere. Atunci a fost vorba doar de câţiva bărbaţi şi cai, nu sute, şi chiar dacă n-ai dus pe toată lumea aproape de moarte, aşa cum zice Mat, tot pare o experienţă pe care nimeni n-ar vrea să o repete. Şi nici măcar nu a mers aşa cum sperai. De asemenea, ai avut nevoie de foarte multă Putere; destulă cât să te omoare, mi-a spus Verin. Chiar dacă laşi aproape toţi Aielii în urmă, ai curaj să rişti?

— Trebuie, spuse el, atingându-şi punguţa de la curea, atingând obiectul dur dintre scrisori, însă Moiraine continuă

fără să ia în seamă vorbele lui Rand.

— Eşti măcar sigur că există o Piatră de Trecere în Pustie? Verin cu siguranţă ştie mai multe despre toate acestea decât mine, însă eu nu am auzit niciodată că ar exista una. Dacă este aşa, ne va duce mai aproape de Rhuidean decât suntem acum?

— Cu aproape şase sute de ani în urmă, îi zise el, un neguţător ambulant a vrut să vadă şi el Rhuidean.

Cu altă ocazie i-ar fi făcut multă plăcere să îi ţină o predică lui Moiraine, măcar o dată. Însă nu astăzi. Erau prea multe lucruri pe care nu le ştia.

— Şi se pare că băiatul ăsta nu a apucat să vadă mai nimic; zicea că zărise un oraş de aur deasupra norilor, plutind peste munţi.

— Nu există nici un oraş în Pustie, spuse Lan, nici deasupra norilor şi nici pe pământ. M-am luptat cu Aielii. Ei nu au oraşe.

Egwene dădu din cap.

— Aviendha mi-a spus că a văzut pentru prima dată un oraş abia după ce a plecat din Pustie.

— Poate că aşa e, admise Rand. Negustorul, însă, a văzut ceva înfipt în marginea acelor munţi. O Piatră de Trecere. A descris-o exact. Nu există altceva care să semene cu o Piatră de Trecere. Când am descris-o bibliotecarului-şef din Stâncă… Fără a numi obiectul pe care îl căuta, adăugă:… a recunoscut-o, chiar dacă nu ştia ce este, şi a fost destul cât să-mi arate patru dintre ele pe o hartă veche a oraşului Tear…

— Patru? tresări Moiraine neliniştită. Şi toate simt în Tear? Pietrele de Trecere nu se găsesc pe toate drumurile.

— Patru, zise Rand hotărât.

Bătrânul şi scofâlcitul bibliotecar fusese sigur pe el, şi căutase chiar un manuscris zdrenţuros şi îngălbenit în care se povestea despre eforturile depuse pentru mutarea „vestigiului necunoscut al unei Vârste mai tinere” în Marea Vistierie. Toate încercările eşuaseră, iar cei din Tear renunţaseră într-un final. Asta îi întărea convingerea lui Rand; Pietrele de Trecere nu se lăsau mutate.

— Una se află la mai puţin de o oră de mers pe cal de

locul în care ne aflăm acum, continuă el. Aielii i-au permis neguţătorului ambulant să plece, pentru că era un neguţător ambulant. Alături de unul dintre catârii săi, şi luând cu el toată apa pe care o putea pune pe spatele catârului. Cumva, a reuşit să ajungă până la steddingul din Osia Lumii, unde a întâlnit un bărbat pe care îl chema Soran Milo, care scria o carte ce se numea *Ucigaşii Vălului Negru.* Bibliotecarul mi-a adus o copie zdrenţăroasă când am cerut cărţi despre Aieli. Milo se pare că a scris cartea inspirându-se din felul cum se purtau Aielii care veneau să facă negoţ în stedding, şi a înţeles cam greşit totul, după spusele lui Rhuarc, însă o Piatră de Trecere nu poate fi altceva decât o Piatră de Trecere.

Rand căutase şi prin alte hărţi şi manuscrise, zeci şi zeci, prefăcându-se că studia despre oraş şi despre istoria sa, şi învăţase astfel despre ţinuturile din jur; nimeni nu s-ar fi gândit, cu mai puţin de câteva minute înainte, la ce avea el de gând.

Moiraine strâmbă din nas, iar iapa sa, Aldieb, se foi puţin, pentru a-şi intra în ritm.

— O poveste care ar putea fi adevărată, spusă de un neguţător ambulant care ar putea fi adevărat, care zicea că a zărit un oraş de aur plutind deasupra norilor. Rhuarc a văzut această Piatră de Trecere? El chiar a fost în Rhuidean. Chiar dacă acest neguţător a trecut prin Pustie, şi chiar dacă a văzut o Piatră de Trecere, aceasta ar fi putut să fie oriunde. Când un om povesteşte ceva, încearcă să facă lucrurile să sune mai interesant. Un oraş care pluteşte deasupra norilor?

— Şi de unde ştii că nu-i aşa? spuse Rand.

Rhuarc luase în râs toate lucrurile pe care Milo le scrisese despre Aieli, dar nu făcuse la fel şi când fusese vorba de Rhuidean. Ba chiar dimpotrivă. Aielul refuzase chiar să vorbească despre fragmentele în care se presupunea că era vorba de Rhuidean. Rhuidean, în ţinuturile Aielilor Jenn, clanul care nu mai exista; asta era aproape tot ce zicea Rhuarc. Rhuidean nu trebuia menţionat.

Femeia Aes-Sedai nu se mulţumi doar cu un comentariu aiurit, însă lui Rand nu-i păsă. Şi ea ţinuse prea multe secrete şi îl făcuse să o urmeze cu încredere oarbă de prea multe ori.

Să fie şi rândul ei. Trebuia să vadă că el nu era o marionetă. „Îi voi urma sfaturile când voi crede de cuviinţă, dar nu voi mai cânta în strună Tar Valonului niciodată.” Voia să moară din propria vină.

Egwene mână calul spre Rand, aproape atingându-i acestuia genunchiul.

— Rand, chiar ai de gând să ne pui vieţile în pericol bazându-te pe o... o bănuială? Rhuarc nu ţi-a zis nimic, nu-i aşa? Când o întreb pe Aviendha de Rhuidean, amuţeşte ca o piatră.

Mat nu arăta prea bine. Rand nici măcar nu clipea, ca să nu se dea de gol că îi era măcar puţin ruşine. Nu voise să-şi sperie prietenii.

— Există o Piatră de Trecere acolo, o ţinu el una şi bună.

Rand frecă din nou obiectul din punguţă. Trebuia să meargă.

Hărţile bibliotecarului erau vechi, dar îl ajutau mult. Pe pajiştile pe care le străbăteau ei acum se înălţaseră păduri pe vremea când hărţile respective fuseseră desenate; mai rămăseseră însă câţiva copaci, crânguri costelive şi răsfirate de stejar alb, pin şi iarba-fecioarei; arbuşti înalţi şi solitari pe care Rand nu îi recunoştea, cu tulpinile subţiri şi scorojite. Putea ghici forma acestor pământuri, dealurile fiind acum acoperite în mare parte de iarbă înaltă.

Pe hărţi două creste înalte şi aplecate, una în spatele celeilalte, arătau spre grupul de dealuri unde se găsea Piatra de Trecere. Asta dacă hărţile fuseseră bine făcute. Asta dacă bibliotecarul recunoscuse cu adevărat descrierea lui, şi dacă semnul în formă de diamant verde vestea nişte vestigii antice, aşa cum zicea bibliotecarul. „De ce ar fi minţit? Am început să fiu prea suspicios. Nu, trebuie să fiu suspicios. Încrezător ca o viperă, şi la fel de rece”. Nu îi plăcea să fie aşa.

Spre miazănoapte aproape că putea desluşi dealurile pe care nu se găsea nici un copac, acoperite de puncte mişcătoare care trebuiau să fie cai. Hergheliile Înalţilor Seniori, ce păşteau pe marginea fostelor desişuri plantate de Ogieri. Rand spera că Perrin şi Loial reuşiseră să fugă în

siguranţă. „Ajută-i, Perrin, se gândea el. Ajută-i cumva, pentru că eu nu pot.”

Desişurile plantate de Ogieri erau un semn că acele creste trebuiau să se afle prin apropiere, şi în curând el le văzu puţin mai spre miazăzi, precum două săgeţi, una înfiptă în cealaltă, şi câţiva copaci în vârf, care alcătuiau o linie pe cer. În depărtare, dealurile pitice şi bombate se loveau de alte dealuri, ca nişte baloane acoperite cu iarbă. Mai multe dealuri decât erau desenate pe hartă. Prea multe, pentru acel petic de teren care avea mai puţin de o milă pătrată. Dacă nu corespundeau cu cele de pe hartă, atunci unde se găsea Piatra de Trecere?

— Aielii sunt mulţi, spuse Lan încet, şi au ochi ageri.

Dând din cap în semn de recunoştinţă, Rand trase de frâu şi rămase în urmă pentru a-i explica problema lui Rhuarc. Îi descrise doar Piatra de Trecere, fără a spune ce era; era destul timp pentru asta când aveau să o găsească. Se pricepea la păstrat secrete acum. Oricum, Rhuarc probabil habar n-avea ce era aia o Piatră de Trecere. Puţini ştiau în afara de Aes-Sedai. Nici Rand nu ştiuse până să-i zică altcineva.

Mergând la pas alături de armăsarul bălţat, Aielul se încruntă puţin – la fel ca orice om îngrijorat – apoi dădu din cap.

— Putem găsi ce căutaţi, spuse el ridicându-şi vocea. Aethan Dor! Far Aldazar Din! Duadhe Mahdi’in! *Far Dareis Mai!* Seia Doon! Sha’mad Conde!

În timp ce acesta striga, membrii frăţiilor războinice ieşeau în faţă, până când un sfert dintre Aieli se adunară în jurul lui şi a lui Rand. Pavezele Roşii. Frăţia Vulturului. Fecioarele Lăncii. Fântânarii. Ochii întunecaţi. Tunătorii.

Rand o căută cu privirea pe prietena lui Egwene, Aviendha, o femeie frumuşică, înaltă, cu o privire trufaşă lipsită de orice zâmbet. Surorile îi păziseră uşa, dar nu îşi aducea aminte să o fi văzut înainte ca Aielii să se pregătească de plecare. Ea îl privi, mândră ca un păun umflat în pene, apoi îşi întoarse dintr-odată capul pentru a fi atentă la căpetenia de clan.

„Ei, că tot voiam să fiu din nou normal”, gândi el, oarecum mâhnit. Aielii cu siguranţă îl făceau să se simtă aşa. Căpetenia de clan însuşi era ascultat doar din respect, fără stima protocolară pe care o pretindea un senior, şi supunerea părea a însemna că toţi erau egali. Rand nu se prea putea aştepta la mai mult pentru sine.

Rhuarc dădu ordinele în puţine cuvinte, iar Aielii care îl ascultaseră o luară înainte spre pâlcul de dealuri, alergând uşor, unii punându-şi vălurile pentru orice eventualitate. Ceilalţi aşteptară, în picioare sau pe vine, alături de catârii împovăraţi.

Erau din aproape fiecare clan – mai puţin Aieli Jenn, desigur; Rand nu înţelegea dacă acest clan Jenn exista sau nu, întrucât din felul cum vorbeau Aielii despre ei, lucru pe care rareori îl făceau, putea înţelege ori una, ori cealaltă – chiar şi câteva clanuri care îşi purtaseră duşmănie, şi unele care se luptau adeseori între ele. Măcar atâta învăţase şi el despre ei. Nu era pentru prima dată când se întreba ce îi ţinea atât de legaţi încă. Era oare vorba doar de profeţiile lor în care se spunea că va cădea Stânca, şi căutarea Celui Care Vine cu Zorile?

— Ba mai mult, zise Rhuarc, iar Rand îşi dădu seama că gândise cu voce tare. Profeţiile ne-au adus în spatele Zidului Dragonului, iar numele ce nu se pomeneşte ne-a adus în Stâncă.

Numele de care vorbea el era „Neamul Dragonului”, un nume secret pentru Aieli; doar căpeteniile de clan şi Înţeleptele îl cunoşteau şi foloseau, rareori, se părea, şi doar între ei.

— Iar în rest? Nimeni nu are dreptul să verse sângele celui care e din acelaşi neam, desigur, cu toate că s-au înfrăţit Aieli Shaarad cu Goshien, Taardad şi Nakai cu Shaido… Poate că şi eu aş fi dănţuit cu suliţele cu cei din Shaido dacă Înţeleptele nu ne-ar fi pus pe toţi cei care am trecut dincolo de Zidul Dragonului să ţinem legământul apei, adică să ne purtăm la fel cu Aielii care nu sunt din neamul acestor munţi. Chiar şi cei şireţi din Shaido… spuse el ridicând uşor din umeri. Vezi? Nici mie nu îmi este uşor.

— Aceşti Shaido sunt duşmanii tăi? spuse Rand împotmolindu-se în nume; în Stâncă, Aielii fuseseră cunoscuţi după frăţii, şi nu după clan.

— Am ocolit duşmăniile, zise Rhuarc, dar cei din Taardad şi Shaido nu au fost niciodată prietenoşi; septurile năvălesc unele peste altele uneori şi fură capre sau vite. Dar legămintele s-au ţinut, chiar dacă au existat şi duşmănii ancestrale şi diverse dispute între septuri şi clanuri. Ne e de mare ajutor că ne îndreptăm spre Rhuidean, chiar dacă unii ne vor părăsi înainte. Nu va fi vărsat sângele nimănui atâta timp cât e călător din sau spre Rhuidean, spuse Aielul, ridicând privirea spre Rand, chipul fiindu-i lipsit de expresie. Se poate ca în curând nici unul dintre noi să nu mai verse sângele nimănui.

Era greu de spus dacă Rhuarc era mulţumit de acest gând. Una dintre Fecioare scoase un ţipăt prelung, în timp ce flutura din mâini din vârful unui deal.

— Se pare că ţi-au găsit coloana de piatră, spuse Rhuarc.

Smucind frâul, Moiraine îi aruncă lui Rand o privire sinceră, în timp ce el trecu pe lângă ea, dând nerăbdător bice lui Jeade'en. Egwene îşi aduse calul lângă Mat, aplecându-se şi sprijinindu-se de măciulia de la şaua lui, pentru a vorbi cu el între patru ochi. Se părea că încerca să-l facă să-i zică tot sau să recunoască ceva, şi dacă ar fi fost după gesturile agitate ale lui Mat, era fie la fel de nevinovat ca un prunc, fie un mincinos fără pereche.

Aruncându-se din şa, Rand se grăbi să urce colina uşor înclinată, pentru a vedea ce găsise Fecioara – despre Aviendha era vorba – pe jumătate îngropat în pământ şi ascuns în iarba înaltă. O coloană de piatră cenuşie bătută de vreme, lungă de aproape trei stânjeni şi groasă de un picior. Era acoperită de simboluri ciudate cât se putea vedea cu ochii, fiecare simbol fiind înconjurat de inscripţii înguste ce lui i se păreau că seamănă a scris. Chiar dacă ar fi putut citi acea limbă – dacă era într-adevăr o limbă – literele – dacă asta erau cu adevărat – nu mai puteau fi de mult citite. Simbolurile le mai putea dibui. O parte dintre ele; multe ar fi putut la fel de bine să fi fost urmele ploii şi ale vântului.

Rand începu să smulgă cât mai multă iarbă, pentru a putea vedea mai bine, şi o privi pe Aviendha. Ea îşi lăsase *shoufa* pe umeri, lăsând să iasă la iveală părul roşcat, şi îl privea cu o expresie indiferentă, aspră pe chip.

— Nu prea mă ai la suflet, spuse el. De ce?

Trebuia să găsească un simbol anume, singurul pe care îl cunoştea.

— Nu te am la suflet? se miră ea. Ai putea fi Cel Care Vine cu Zorile, un om al destinului. Cine ar putea să nu te aibă sau să te aibă la inimă? Şi oricum, eşti liber, un udar, în pofida chipului pe care îl porţi, şi cu toate acestea mergi în Rhuidean pentru onoare, în timp ce eu…

— În timp ce tu…? o întrebă el după ce ea se opri.

Unde era oare? Două linii paralele, ondulate, tăiate în diagonală de o mâzgălitură ciudată. „Pe Lumină, dacă e îngropat o să ne ia ore întregi să întoarcem piatra asta.”

Rand începu să râdă dintr-odată. Nu ore întregi. Putea conduce şi putea s-o scoată din pământ, sau o putea face Moiraine, sau Egwene. Poate că o Piatră de Trecere nu se lăsa mutată, dar fără îndoială că ar fi putut să o mute măcar puţin. Să conducă, însă, nu l-ar fi ajutat la găsirea liniilor ondulate. Asta o putea face doar simţind cu degetele pe piatră.

În loc să-i răspundă, femeia Aiel se aplecă, punându-şi suliţele scurte pe genunchi.

— Te-ai purtat urât cu Elayne. Nu mi-ar păsa, dar Elayne e soră apropiată cu Egwene, care e prietena mea. Şi cu toate acestea, Egwene te place în continuare, aşa că de dragul ei voi încerca.

Căutând în continuare de-a lungul coloanei, Rand dădu din cap. Elayne din nou. Uneori avea impresia că toate femeile aparţineau unei bresle, la fel cum erau organizaţi meşteşugarii în oraşe. Dacă aveai ceva de împărţit cu unul, următorii zece ştiau de asta şi erau împotriva ta.

Degetele sale se opriră, şi reveni la bucata pe care tocmai o cercetase. Era atât de roasă de vreme încât aproape că nu se mai vedea, dar el era sigur că acolo se aflau cele două linii ondulate. Acestea reprezentau o Piatră de Trecere din Capul Toman, nu din Pustie, şi încă se mai putea vedea baza

coloanei, acolo unde stătuse pe pământ. Simbolurile de deasupra reprezentau lumi; cele de dedesubt erau Pietre de Trecere. Cu un simbol de deasupra şi unul de dedesubt se presupunea că ar fi putut călători spre o anumită Piatră de Trecere dintr-o anumită lume. Cu unul de dedesubt ştia că poate ajunge la una dintre Pietrele de Trecere din acea lume. Piatra de Trecere de lângă Rhuidean, de exemplu. Asta dacă ştia simbolul potrivit. Acum chiar avea nevoie de noroc, avea nevoie de acel ta'veren care să fie foarte dornic să-l ajute.

Rand simţi o mână trecându-i peste umăr, iar Rhuarc zise cu o voce şovăielnică:

— Astea două înseamnă Rhuidean în vechile scrieri. Cu multă vreme în urmă, nici măcar numele nu se scria cu litere.

Rhuarc trasă cu degetul două triunghiuri, amândouă având în interior ceea ce păreau a fi fulgere, unul fiind îndreptat spre stânga şi altul spre dreapta.

— Ştii cumva ce e asta? întrebă Rand, iar Aielul îşi întoarse privirea. Arde-m-ar focul, Rhuarc, trebuie să aflu. Ştiu că nu vrei să pomeneşti despre asta, dar trebuie să-mi spui. Spune-mi, Rhuarc! Ai mai văzut aşa ceva vreodată?

Bărbatul trase aer în piept înainte de a răspunde:

— Da, am mai văzut aşa ceva, zise el, dând impresia că trăgea de fiecare cuvânt. Când un bărbat merge în Rhuidean, Înţeleptele şi cei din clan aşteaptă pe colinele din Chaendaer lângă o astfel de piatră.

Aviendha se ridică în picioare şi se depărtă cu o privire gravă; Rhuarc se uită după ea, încruntându-se.

— Nu ştiu mai mult, Rand al'Thor. Fie să nu am un loc sub soare dacă nu e aşa.

Rand atinse literele de necitit din jurul triunghiurilor. Care dintre ele? Doar unul putea să-l ducă acolo unde voia. Celălalt l-ar fi putut arunca în celălalt capăt al lumii sau pe fundul oceanului.

Restul Aielilor se opriseră la poalele dealului împreună cu catârii lor împovăraţi. Moiraine şi ceilalţi descălecară şi urcară pe colină lăsând caii să meargă înainte. Mat îi ţinea de frâu atât pe Jeade'en, cât şi calul său maroniu, şi îl ţinea pe armăsar departe de Mandarb al lui Lan. Cei doi armăsari se

priveau furios, acum că nu mai aveau călăreţi.

— Tu chiar nu ştii ce faci, nu-i aşa? spuse Egwene nervoasă. Moiraine, opreşte-l! Putem să mergem călare până în Rhuidean. De ce îl laşi să facă asta? De ce nu spui nimic?

— Ce propui să fac? ripostă sec femeia Aes-Sedai. Abia dacă pot să-l trag de ureche. S-ar putea să vedem în curând cât de folositor e Harul Vestirii.

— Harul Vestirii? se miră Egwene. Ce legătură are Harul Vestirii cu toate astea?

— Nu mai tăceţi odată din gură? spuse Rand, încercând să pară răbdător. Încerc să iau o hotărâre.

Egwene îl privi revoltată; pe Moiraine nu o trăda nici o emoţie, însă îl privea cu atenţie.

— Chiar trebuie să o facem în felul ăsta? zise Mat. Ai ceva împotrivă dacă mergem călare?

Rand doar îl privi şi ridică din umeri nervos.

— Arde-m-ar focul! Dacă încerci să iei o hotărâre…

Luând frâiele ambilor cai într-o singură mână, Mat scoase o monedă din buzunar, o monedă de aur din Tar Valon, şi oftă.

— Ar fi aceeaşi monedă, nu-i aşa, spuse el şi întoarse moneda pe spatele palmei. Sunt… norocos uneori, Rand. Îmi las norocul să decidă. Cap pentru cea din stânga; flacără pentru cealaltă. Ce zici?

— Asta e una dintre cele mai caraghioase… începu Egwene, dar o opri Moiraine, atingând-o pe braţ.

Rand încuviinţă din cap.

— De ce nu?

Egwene mormăi ceva; tot ce auzi el fu „bărbaţi” şi „copii”, dar nu părea a fi un compliment.

Moneda sări în aer de pe degetul mare a lui Mat, sclipind uşor în lumina soarelui. Când fu cel mai sus, Mat o prinse şi o lipi de spatele celeilalte palme, apoi şovăi.

— E un lucru afurisit să te încrezi într-o monedă aruncată în aer, Rand.

Rand acoperi cu mâna unul din simboluri fără a se uita.

— Ăsta, spuse el. Pe ăsta l-ai ales.

Mat se uită la monedă şi rămase uimit.

— Ai dreptate. Cum ai ştiut?

— Trebuia să meargă şi la mine la un moment dat.

Nimeni nu înţelegea – iar el putea vedea asta –, dar nu conta. Luându-şi mâna de pe simbol, se uită la ce aleseseră el şi Mat. Triunghiul arăta spre stânga. Soarele coborâse de pe mijlocul cerului. Trebuia să facă totul cum trebuia. O singură greşeală, şi ar fi putut să piardă timpul, nu să îl câştige. Aceasta era, probabil, cea mai serioasă urmare. Trebuia să fie aşa.

Ridicându-se în picioare, scoase din săculeţ acel obiect mic şi dur, o sculptură dintr-o piatră de culoare verde-închis ce îi încăpea perfect în palmă, un bărbat cu faţa rotundă şi care era la rândul său rotund, cu picioarele încrucişate şi cu o sabie pe genunchi. Frecă figurina pe capul chel al micului bărbat.

— Adună-i pe toţi aproape. Pe toţi. Rhuarc, zi-le să aducă şi catârii aici. Toţi trebuie să fie cât mai aproape de mine.

— De ce? întrebă bărbatul.

— Mergem la Rhuidean, spuse Rand şi agită piatra în palmă, apoi se aplecă pentru a atinge Piatra de Trecere. La Rhuidean. Chiar acum.

Rhuarc îi aruncă o privire lungă şi nedumerită, apoi se ridică în picioare, deja chemându-i pe ceilalţi Aieli.

Moiraine urcă încă un pas pe colina acoperită de iarbă.

— Ce ai acolo? întrebă ea curioasă.

— Un angreal, zise Rand, întorcând obiectul cu mâna. Unul pe care îl pot folosi bărbaţii. L-am găsit în Marea Vistierie, când căutam intrarea aceea. Sabia m-a făcut să îl iau în mână, şi apoi am ştiut. Dacă te întrebai cum am de gând să conduc atât de multă Putere pentru a ne duce pe toţi – Aieli, catâri, pe toţi şi totul – iată cum.

— Rand, spuse Egwene nerăbdătoare. Am încredere că tu eşti convins că faci ce e mai bine, dar eşti sigur? Eşti sigur că acel angreal e destul de puternic? Nici nu îmi dau seama dacă e unul sau nu. Te cred dacă tu zici că e, dar există mai multe tipuri de angreal, Rand. Sau cel puţin aşa sunt cele pe care le pot folosi femeile. Unele au mai multă forţă decât altele, şi nu îţi poţi da seama după formă sau mărime.

— Normal că sunt sigur, minţi Rand.

Nu avusese cum să-l testeze, nu pentru a face aşa ceva, nu fără a da de veste oamenilor din Tear că pune ceva la cale, dar se gândea că va funcţiona. Atât cât trebuie. Şi la cât de mic era, nimeni nu avea să ştie că lipsea din Stâncă, decât dacă s-ar fi făcut un inventar în Visterie. Lucru puţin probabil.

— O laşi pe Callandor în urmă şi aduci asta, murmură Moiraine. Se pare că ai ceva ştiinţă despre cum se folosesc Pietrele de Trecere. Mai mult decât m-aş fi gândit vreodată.

— Verin mi-a povestit destule, spuse el.

Într-adevăr, Verin. Însă Lanfear fusese cea care îi pomenise de ele pentru prima dată. O ştia drept Selene pe atunci, dar nu avea de gând să-i explice asta lui Moiraine, la fel cum nu avea de gând să-i spună că această femeie se oferise să-l ajute. Femeia Aes-Sedai primise vestea despre Lanfear cu prea mult calm, chiar şi pentru ea. Şi avea acea privire scrutătoare în ochi, de parcă îl cântărea în minte.

— Ai grijă, Rand al'Thor, spuse cu vocea sa lipsită de căldură, dar melodioasă. Orice ta'veren schimbă forma Pânzei într-un fel sau altul, dar un ta'veren ca tine ar putea să destrame Marea Dantelă pentru totdeauna.

Rand ar fi vrut să ştie ce gândeşte femeia. Ar fi vrut să ştie ce plănuia ea.

Aielii urcară dealul alături de catârii lor împovăraţi, acoperind colina, şi se înghesuiră în jurul lui Rand şi în jurul Pietrei de Trecere, aşezându-se umăr lângă umăr, mai puţin lângă Moiraine şi Egwene. Pentru ele două lăsară puţin loc. Rhuarc încuviinţă din cap, de parcă i-ar fi zis lui Rand: „Asta a fost, totul e în mâinile tale acum".

Ridicând strălucitorul angreal verde, se gândi să le spună Aielilor să lase animalele, dar se punea problema dacă ar fi făcut-o, iar el voia să ajungă cu toţii la destinaţie, cu sentimentul că făcuse ce era mai bine pentru ei. Buna înţelegere ar fi putut fi la mare căutare în Pustie. Toţi îl priveau nemişcaţi. Deşi unii îşi puseseră vălul. Mat, care tot rotea agitat între degete moneda din Tar Valon, şi Egwene, care avea faţa acoperită cu broboane de sudoare, erau singurii ce păreau emoţionaţi. Nu avea de ce să mai amâne.

Trebuie să se mişte mai repede decât se aştepta oricine.

Se înfăşură în Hău şi se întinse după Adevăratul Izvor, acea lumină bolnăvicioasă ce lucea mereu undeva peste umărul său. Fu cuprins de Putere, suflul vieţii, un vânt ce putea scoate din rădăcini stejarii, vânt de vară cu miresme de flori, o boare îmbâcsită cu putoarea bălegarului. Plutind în gol, fixă triunghiul tăiat de fulger în faţa sa şi trecu prin angreal, încărcându-se din plin cu potopul violent de *saidin.* Trebuia să îi poarte pe toţi. Trebuia să meargă. Ţinând simbolul, trase din Puterea Supremă, o trase în el până când simţi că e gata să plesnească. Trase şi mai tare. Şi mai tare.

Lumea păru să dispară cu totul.

23 Dincolo de Stâncă

Egwene se împiedică, înfăşurându-şi mâinile în jurul gâtului Negurei, în timp ce pământul i se cutremura sub picioare. Peste tot în jurul ei, erau Aieli care tot ce puteau face era să ţipe, iar catârii de povară alunecau pe o colină abruptă de munte unde nu creştea nimic. Căldura ce îi aducea aminte de Tel'aran'rhiod o lovea din toate părţile. Aerul vibra sub ochii săi; pământul îi ardea picioarele prin tălpile încălţărilor. Preţ de o clipă, pielea o ustură foarte tare, apoi sudoarea i se revărsă din tot corpul. Îi umezea doar rochia, apoi imediat se părea că sudoarea se evaporă.

Catârii chinuiţi şi Aielii ascundeau aproape tot ce era în jurul lui Egwene, însă ea reuşea să vadă câte ceva printre ei. O coloană grea de piatră ieşea din pământ într-o parte, la mai puţin de trei paşi de ea, atât de erodată de nisipul bătut de vânt încât nu se cunoştea că ar fi fost geamănă cu Piatra de Trecere din Tear. Munţi de piatră golaşă, ce păreau ciopliţi cu toporul vreunui uriaş nebun, fierbeau sub un soare arzător, pe un cer lipsit de nori. Cu toate acestea, în mijlocul văii lungi şi golaşe, ce se vedea jos în depărtare, pluteau vălătuci de ceaţă groasă, la fel de agitaţi precum norii; acel soare fierbinte ar fi trebuit să o împrăştie în câteva momente, dar ceaţa îşi urma drumul nestingherită. Şi prin acel vârtej cenuşiu treceau vârfurile unor turnuri, unele ascuţite, altele terminându-se brusc, de parcă zidarii încă mai aveau de lucru la ele.

— A avut dreptate, murmură Egwene pentru sine. Un oraş deasupra norilor.

Ţinând strâns frâul calului, Mat privi în jur cu ochii cât cepele.

— Suntem aici! spuse el râzând lui Egwene. Suntem aici, Egwene, şi fără să... Arde-m-ar focul, suntem aici! spuse el şi îşi desfăcu şireturile de la guler. Pe Lumină, ce cald e! Acuma chiar că mă arde focul!

Egwene îşi dădu brusc seama că Rand era în genunchi, cu capul plecat, sprijinindu-se cu o mână pe pământ. Trăgând

calul după ea, îşi făcu loc prin mulţimea de Aieli ca să ajungă la el, chiar în momentul în care Lan îl ajuta să se ridice. Moiraine era deja acolo, scrutându-l pe Rand cu un calm aparent – iar buzele ei uşor ţuguiate spuneau că ar fi vrut să-i tragă una peste urechi.

— Am reuşit, spuse Rand gâfâind, şi privi în jur. Putea sta pe picioare doar pentru că îl ţinea Străjerul; faţa sa era trasă şi suptă, ca a unui om aflat pe patul de moarte.

— Ai fost foarte aproape, spuse Moiraine liniştită; foarte liniştită. Angrealul nu a fost destul de puternic pentru asta. Să nu mai faci aşa ceva niciodată! Dacă îţi asumi riscuri, trebuie să fii pregătit şi să ai un motiv bun. Aşa trebuie să fie.

— Nu îmi asum riscuri, Moiraine. Mat e ăla cu riscurile.

Rand se forţă să-şi deschidă pumnul; angrealul, acel bărbat mic şi plinuţ, înfipsese vârful sabiei în carnea lui Rand, chiar în bâtlan.

— Poate că ai dreptate. Poate că aş fi avut nevoie de unul mai puternic. Doar puţin, poate… zise el, după care râse forţat. A mers, Moiraine. Asta e important. I-am depăşit pe toţi. A mers.

— Asta contează, spuse Lan, clătinând din cap.

Egwene plescăi iritată. Bărbaţii! Unul din ei aproape că se omorâse, apoi încercase să facă o glumă din asta, iar celălalt îi spusese că procedase bine. Chiar nu aveau să se maturizeze niciodată?

— Osteneala ce urmează după ce ai condus nu e o simplă oboseală, zise Moiraine. Nu te pot scăpa de ea întru totul, nu după ce ai condus atât de mult, dar voi face tot ce îmi stă în putinţă. Poate că ceea ce va rămâne îţi va aminti să fii mai precaut pe viitor.

Moiraine era supărată; în vocea ei se putea simţi cu siguranţă puţină satisfacţie.

Femeia Aes-Sedai era acoperită de o aură de *saidar* în timp ce se apropie de Rand, luându-i capul între mâini. Un icnet răbufni din el, iar ea începu să tremure nestăpânit, apoi Rand se smuci din strânsoarea ei, depărtându-se şi de Lan.

— Întreabă-mă, Moiraine, spuse Rand calm, îndesând angrealul în punguţa de la cingătoare. Întrebă-mă mai întâi.

Nu sunt căţelul tău, ca să te joci cum vrei, de câte ori vrei.

Rand începu să-şi frece palmele una de alta pentru a scăpa de o mică dâră de sânge.

Egwene scoase din nou iritată sunetul de mai înainte. Rand era ca un copil nerecunoscător. Acum putea să stea singur în picioare, deşi avea încă o privire îngrijorată, iar Moiraine nu avea nevoie să-i vadă palma pentru a fi sigură că înţepătura dispăruse de parcă n-ar fi fost niciodată. Pur şi simplu, nerecunoscător. În mod surprinzător, Lan nu îi ceruse socoteală lui Rand pentru că vorbise aşa cu Moiraine.

Egwene îşi dădu seama că Aielii stăteau absolut nemişcaţi, acum că reuşiseră să liniştească şi catârii. Se holbau îngrijoraţi în depărtare, nu către vale şi către oraşul învăluit în ceaţă, care trebuia să fie Rhuidean, ci către cele două tabere, câte una pe fiecare parte, aflate probabil la distanţă. Cele două tabere de zeci şi zeci de corturi scunde şi desfăcute într-o parte, una fiind de două ori mai mare decât cealaltă, se întindeau pe versantul muntos şi aproape că nu se observau. Aielii din fiecare tabără, însă, se vedeau bine, cu tot cu suliţele lor scurte şi arcurile încordate, în timp ce se acopereau cu vălurile, dacă nu erau deja. Păreau a sta ca pe pietre-ncinse, gata să atace.

— Pace celor din Rhuidean, se auzi vocea unei femei de pe deal, iar Egwene simţi cum se aşterne încordarea peste Aielii din jurul ei.

Cei de lângă corturi începură să-şi desfacă vălurile, deşi priveau în continuare cu grijă.

Egwene îşi dădu seama că mai era şi o a treia tabără, puţin mai sus; câteva corturi joase aşezate pe o porţiune mai dreaptă. Patru femei veneau dinspre această tabără, grave şi demne, îmbrăcate cu fuste greoaie de culoare închisă şi bluze albe largi, şi şaluri maronii sau gri peste umeri, cu toate că era atât de cald, încât Egwene începuse să ameţească. În jurul gâtului aveau coliere, iar la mâini brăţări, toate din fildeş şi aur. Două dintre femei aveau părul cărunt, iar cealaltă de culoarea soarelui; căzut pe spate, lung până în talie şi legat în jurul frunţii cu basmale împăturite.

Pe una din femeile cu păr cărunt Egwene o recunoscu:

Amys, Înţeleapta pe care o întâlnise în Tel'aran'rhiod. Şi fu din nou impresionată de contrastul dintre trăsăturile arse de soare ale lui Amys şi părul ei alb precum ninsoarea; Înţeleapta pur şi simplu nu arăta destul de bătrână. Cea de-a doua femeie căruntă avea un chip boţit, de bătrânică, şi una din celelalte două, cu părul negru grizonant, părea aproape la fel de bătrână. Egwene ştia cu siguranţă că toate cele patru erau Înţelepte, foarte probabil chiar cele care semnaseră scrisoarea adresată lui Moiraine.

Femeile Aiel se opriră la zece paşi de mulţimea adunată în jurul Pietrei de Trecere, iar femeia care arăta ca o bătrânică îşi deschise mâinile şi începu să vorbească cu un glas îmbătrânit, dar puternic:

— Pacea din Rhuidean fie cu voi! Cei ce vin la Chaendaer se pot întoarce la casele lor în pace. Nu se va vărsa sânge pe acest pământ.

Acestea fiind spuse, Aielii din Tear începură să se împrăştie, descărcând şi împărţind foarte repede poverile şi conţinutul coşurilor. Nu se mai împărţeau pe frăţii acum; Egwene văzu unele Fecioare plecând alături de diferite grupuri, câteva dintre acestea croindu-şi imediat drum în jurul muntelui, evitându-se unele pe altele şi evitând taberele, cu sau fără pacea din Rhuidean. Alţii se îndreptară către una dintre mulţimile de corturi, unde armele fuseseră în sfârşit lăsate în jos.

Nu toată lumea crezuse în pacea din Rhuidean. Lan dădu drumul mânerului de la sabia sa ce încă se afla în teacă, deşi Egwene nu văzuse când acesta o apucase. Iar Mat strecură grăbit o pereche de pumnale înapoi în mâneci. Rand stătea cu degetele mari înfipte la cingătoare, dar în privirea lui se putea citi uşurarea.

Egwene o căută cu privirea pe Aviendha, pentru a o întreba câte ceva înainte de a o aborda pe Amys. Cu siguranţă, femeia Aiel avea să fie mai binevoitoare faţă de Înţelepte aici, pe meleagurile ei. O văzu pe Fecioară, care căra o desagă mare din iută şi două covoare de perete pe umeri, în timp ce mergea în grabă spre una dintre tabere.

— Vei rămâne aici, Aviendha, spuse tare Înţeleapta cu

părul grizonant, iar Aviendha se opri brusc şi nu privi pe nimeni.

Egwene porni spre ea, însă Moiraine spuse încet:

— Cel mai bine ar fi să nu te amesteci. Mă îndoiesc că va dori compătimire sau orice altceva îi vei oferi.

Egwene aprobă din cap, deşi nu era de aceeaşi părere. Aviendha chiar părea că vrea să fie lăsată în pace. Ce doreau oare Înţeleptele de la ea? Încălcase oare vreo regulă, vreo lege?

Nu i-ar fi părut rău nici lui Egwene dacă ar fi avut ceva mai multă companie. Se simţea foarte vulnerabilă fără nici un Aiel în jurul ei, şi cu toţi cei de lângă corturi privind-o. Aielii care veniseră din Stâncă fuseseră curtenitori, deşi nu prea prietenoşi; cei ce îi priveau nu arătau a fi deloc aşa. Era tentant să se folosească de *saidar.* Doar Moiraine, calmă şi senină ca întotdeauna, în ciuda sudorii de pe faţă, şi Lan, netulburat precum pietrele din jur, o mai opreau. Ei aveau să simtă pericolul. Atâta timp cât ei acceptau situaţia, şi ea avea să facă la fel. Îşi dorea, însă, ca Aielii cu pricina să nu se mai holbeze.

Rhuarc urcă povârnişul zâmbind:

— M-am întors, Amys, deşi nu pe calea pe care te aşteptai, sunt sigur.

— Ştiam că vei fi aici astăzi, umbră a inimii mele, spuse ea şi se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge obrazul, lăsând să-i cadă şalul pe umeri. Sora-mea-soţie îţi trimite inima.

— Deci asta voiai să zici când ai spus înzestrarea Vestirii, şopti Egwene lui Moiraine, Lan fiind singurul care se afla destul de aproape încât să audă. De aceea erai gata să-l laşi pe Rand să ne aducă aici prin Piatra de Trecere. Ele ştiau despre asta şi ţi-au zis în scrisoarea aia. Nu, n-are nici un sens. Dacă ar fi spus ceva de vreo Piatră de Trecere, nu ai fi încercat să-l convingi să se răzgândească. Ştiau că vom ajunge aici, totuşi.

Moiraine dădu din cap, fără a-şi lua privirea de la Înţelepte.

— Mi-au scris că ne vor întâmpina aici, pe Chaendaer, astăzi. M-am gândit că e… imposibil… până când Rand a adus

vorba de Pietre. Când a trecut peste avertismentele mele şi s-a convins că există una aici… Să spunem doar că a devenit brusc foarte posibil că vom ajunge pe Chaendaer astăzi.

Egwene trase o gură de aer fierbinte. Deci ăsta era unul dintre lucrurile pe care le putea face o Vestitoare-n vise. Abia aştepta să fie instruită. Vru să se ducă după Rhuarc şi să se prezinte lui Amys – să se prezinte din nou, adică – însă Rhuarc şi Amys priveau unul în ochii celuilalt într-un mod ce ţinea departe oaspeţii nepoftiţi.

Veni câte un bărbat din fiecare tabără, unul înalt şi lat în umeri, cu plete precum focul şi încă departe de vârsta de aur; iar celălalt – mai bătrân şi cu părul mai întunecat, la fel de înalt, dar mai subţire. Se opriră la câţiva paşi de fiecare parte a lui Rhuarc şi a Înţeleptelor. Bărbatul mai în vârstă, cu faţa boţită, nu purta nici o armă la vedere, mai puţin pumnalul cu lama lată de la brâu, însă celălalt purta lance şi scut, şi îşi ţinea capul în sus cu o privire exagerat de mândră îndreptată către Rhuarc.

Rhuarc nu îl luă în seamă, întorcându-se spre bărbatul mai în vârstă.

— Bine te-am găsit, Heim! Pare-mi-se că vreun şef de sept a hotărât că deja sunt mort. Cine caută să-mi ia locul?

— Bine te-am găsit, Rhuarc! Nimeni din Taardad nu a intrat în Rhuidean şi nici nu caută să o facă. Amys a spus că va veni să te întâmpine astăzi în acest loc, iar celelalte Înţelepte au călătorit împreună cu ea. I-am adus pe aceşti bărbaţi din septul Jindo pentru a mă asigura că ajung în siguranţă.

Rhuarc dădu din cap solemn. Egwene avu impresia că tocmai se grăise ceva important. Înţeleptele nu îl priveau pe bărbatul cu părul precum focul, nici Rhuarc şi Heim, dar după roşeaţa ce începuse să-i apară în obraji, ar fi putut la fel de bine să se holbeze la el. Egwene îi aruncă o privire lui Moiraine, care îi răspunse printr-o mică înclinare a capului; nici femeia Aes-Sedai nu înţelegea.

Lan se apleca între cele două, vorbind încet:

— O Înţeleaptă e oriunde în siguranţă, indiferent de clan. Am impresia că nici măcar duşmăniile vechi nu le afectează

pe Înţelepte. Acest Heim a venit pentru a-l proteja pe Rhuarc de cei din tabăra cealaltă, oricine ar fi ei, însă nu ar fi demn să se spună asta.

Moiraine ridică puţin dintr-o sprânceană, iar el adăugă:

— Nu ştiu prea multe despre ei, deşi mă luptam destul de des cu aceştia înainte de a te cunoaşte. Nu m-ai întrebat niciodată despre ei.

— Îmi voi repara greşeala, spuse sec femeia Aes-Sedai.

Întorcându-şi privirea înapoi către Înţelepte şi către cei trei bărbaţi, Egwene începu să se simtă ameţită. Lan îi înfipse în mână o ploscă din piele, fără capac, iar ea îşi dădu capul pe spate şi bău cu recunoştinţă. Apa era călduţă şi mirosea a piele, dar în acea căldură părea proaspătă ca la izvor. Îi oferi plosca pe jumătate goală lui Moiraine, care bău cumpătat şi o dădu înapoi. Egwene se simţi fericită când sorbi şi restul, închizându-şi ochii; peste creştet îi ţâşni apă, şi deschise ochii brusc. Lan golea o altă ploscă peste creştetul lui Egwene, iar părul lui Moiraine era deja leoarcă.

— Căldura asta te poate ucide dacă nu eşti învăţată cu ea, spuse Străjerul în timp ce uda o pereche de eşarfe albe din olandă, pe care le scosese din haină. La îndrumarea lui, ea şi cu Moiraine îşi legară cele două eşarfe umede în jurul frunţii. Rand şi Mat făceau acelaşi lucru. Lan rămase cu capul descoperit sub soarele arzător; părea că nimic nu îl putea tulbura pe acest bărbat.

Tăcerea dintre Rhuarc şi bărbatul Aiel de lângă el deveni şi mai apăsătoare, până când căpetenia de clan se întoarse în sfârşit către bărbatul cu părul precum focul.

— Au nevoie de o căpetenie de clan cei din Shaido sau nu, Couladin?

— Suladric e mort, răspunse bărbatul. Muradin a intrat în Rhuidean. Dacă va da greş, voi intra eu.

— Nu ai cerut permisiune, Couladin, spuse Înţeleapta cea bătrână, cu vocea ei mlădioasă, şi totuşi puternică. Dacă Muradin va da greş, cere permisiune. Suntem patru, destule cât să zică da sau nu.

— E dreptul meu, Bair, spuse Couladin furios; arăta ca un om care nu era obişnuit să i se pună nimeni în cale.

— E dreptul tău să ceri permisiune, zise femeia cu voce subţire. Iar al nostru e cel de a răspunde. Nu cred că vei avea voie să intri, indiferent de ce se va întâmpla cu Muradin. Greşelile tale vin din interior, Couladin.

Femeia îşi luă şalul şi-l înfăşură peste umerii săi costelivi, într-un fel ce sugera că spusese mai mult decât considera că e nevoie. Bărbatul cu părul precum focul se înroşi.

— Fratele meu dintâi se va întoarce însemnat căpetenie de clan, şi vom conduce pe Shaido spre înaltă cinste. Ăsta ne e gândul! spuse acesta şi îşi ferecă gura, pocnind din dinţi şi aproape că tremură.

Egwene se gândi că ar trebui să fie cu ochii pe acesta dacă avea să stea în apropierea ei. Îi amintea de cei din familiile Congar şi Coplin, acasă, plini de laude şi de griji. Fără îndoială că nu mai văzuse un Aiel vorbind cu atâta pasiune.

Rand păru foarte mirat vreme de o clipă, şovăind, dar mai apoi începu să urce pe colină pentru a se aşeza lângă Rhuarc, la acelaşi nivel cu privirea femeilor. Bluza albă îi era lipită de corp de la atâta sudoare, iar pantalonii erau mai închişi la culoare în unele porţiuni. Având o cârpă răsucită în jurul capului, cu siguranţă nu arăta la fel de măreţ ca atunci când fusese în Inima Stâncii. Făcu o plecăciune stranie; cu piciorul stâng înainte, mâna stângă pe genunchi, cu palma dreaptă întinsă în sus.

— Prin dreptul strămoşesc, zise el, cer permisiunea să intru în Rhuidean, spre a cinsti onoarea străbunilor noştri şi memoria a ceea ce a fost.

Amys clipi clar uimită, iar Bair spuse încet:

— Într-o formă veche, dar întrebarea a fost pusă. Îţi răspund da.

— Iar eu răspund tot da, spuse Amys. Seana?

— Acest bărbat nu este Aiel, izbucni Couladin furios, iar Egwene suspectă că era furios aproape totdeauna. Prezenţa pe acest pământ înseamnă moarte pentru el! De ce l-a adus Rhuarc? De ce?

— Vrei să devii Înţeleaptă, Couladin? întrebă Bair şi se încruntă astfel încât ridurile de pe faţă i se încreţiră şi mai tare. Îmbracă o rochie şi vino la mine, şi voi vedea dacă poţi fi

instruit. Până atunci, fii tăcut când vorbesc înţeleptele!

— Mama mea a fost Aiel, spuse Rand cu o voce forţată.

Egwene îl privi fix. Kari al'Thor murise pe când Egwene abia coborâse din leagăn, dar dacă soţia lui Tam ar fi fost Aiel, ea cu siguranţă ar fi auzit. Îi aruncă o privire lui Moiraine; femeia Aes-Sedai îi privea cu faţa senină, calmă. Rand semăna destul de mult cu Aielii, înalt, cu ochi căprui-albaştri şi păr negru, dar asta era prea de tot.

— Nu mama ta, spuse Amys cumpătat. Ci tatăl tău.

Egwene scutură din cap. Toate astea erau nebunie. Rand îşi deschise gura, însă Amys nu îl lăsă să vorbească:

— Seana, ce spui?

— Da, zise femeia cu părul grizonant. Melaine?

Ultima dintre cele patru, o femeie arătoasă cu părul roşu-auriu, cu nu mai mult de zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât Egwene, şovăi.

— Trebuie făcut, spuse ea în final, şi nu trebuie să te opui. Răspund da.

— Ţi s-a răspuns, îi zise Amys lui Rand. Poţi intra în Rhuidean, şi… se opri în timp ce Mat se grăbi să urce, imitând plecăciunea lui Rand într-un mod ciudat.

Cele patru Înţelepte se holbară la el. Rand îşi întoarse brusc capul de uimire. Egwene credea că nimeni nu putea fi mai surprinsă decât ea, însă Couladin îi demonstră că se înşelase. Ridicând una din suliţe, mârâi şi îl împunse pe Mat în piept.

Amys şi Melaine străluceau înconjurate de *saidar,* în timp ce bărbatul cu părul precum focul fu aruncat la câţiva zeci de paşi în spate de un curent de Aer. Egwene rămase cu ochii holbaţi. Puteau să conducă. Sau cel puţin două dintre ele. Brusc, trăsăturile fine, tinereşti, de sub părul acela alb al lui Amys, îi dezvăluiseră lui Egwene ce însemnau cu adevărat, ceva foarte asemănător cu tinereţea veşnică a unei Aes-Sedai. Moiraine stătea perfect nemişcată. Totuşi, Egwene aproape că auzea cum femeii îi clocoteau gândurile. Toate acestea erau fără îndoială la fel de surprinzătoare atât pentru Aes-Sedai, cât şi pentru ea.

Couladin reuşi să se ridice în picioare cu greutate.

— Îl acceptaţi pe acest străin ca fiind unul dintre noi, spuse el scrâşnind, şi arătă spre Rand cu suliţa pe care încercase s-o folosească împotriva lui Mat. Dacă aşa spuneţi, atunci fie. Tot un udar moale rămâne, iar Rhuidean îl va ucide.

Suliţa se întoarse spre Mat, care încerca să strecoare un pumnal înapoi în mânecă fără a fi văzut.

— Dar el – prezenţa lui aici înseamnă moarte, şi e un sacrilegiu chiar să ceară permisiune să intre în Rhuidean. Doar cei ce se trag din acest sânge pot intra. Doar ei!

— Întoarce-te la corturile tale, Couladin, spuse Melaine cu răceală. Şi tu, Heim. Şi la fel şi tu, Rhuarc. Acestea sunt treburi de datoria Înţeleptelor, şi nu a bărbaţilor, mai puţin cei ce au cerut permisiune.

Rhuarc şi Heim încuviinţară din cap şi îşi croiră drum spre adunătura mai mică de corturi, vorbind între ei. Couladin îi privi mâniat pe Rand şi Mat, şi pe Înţelepte, după care se smuci în direcţia opusă şi se îndreptă cu paşi repezi spre tabăra mai mare.

Înţeleptele schimbară priviri între ele. Priviri îngrijorate, ar fi zis Egwene, deşi erau la fel de bune ca o Aes-Sedai în a-şi ascunde sentimentele, atunci când voiau.

— Nu e permis, spuse Amys într-un final. Tinere, nici nu ştii ce ai făcut! întoarce-te cu ceilalţi!

Privirea femeii trecu repede peste Egwene, Moiraine şi Lan, care stăteau acum singuri alături de cai, lângă Piatra de Trecere roasă de vânt. Egwene nu putu găsi nimic asemănător cu ea în aceasta privinţă.

— Nu pot; Mat părea disperat. Am ajuns până aici, dar asta oricum nu contează, nu-i aşa? Trebuie să merg în Rhuidean.

— Nu e permis, spuse Melaine cu o voce ascuţită, iar părul ei roşu-auriu flutură în timp ce scutură din cap. Prin venele tale nu curge sânge de Aiel.

Rand îl scrutase pe Mat în tot acest timp.

— Va veni cu mine, spuse el dintr-odată. Mi-aţi dat permisiunea, iar el poate veni cu mine fie că spuneţi că poate sau nu.

Privi înapoi spre Înţelepte, nu sfidător, ci doar hotărât, cu mintea fixată la un singur lucru. Egwene îl cunoştea ca fiind aşa; nu avea să cedeze, indiferent ce i-ar fi zis femeile.

— Nu e permis, spuse Melaine cu hotărâre, adresându-se surorilor sale; îşi trase şalul pentru a se acoperi. Legea spune clar. Nici o femeie nu poate merge mai mult de două ori în Rhuidean, nici un bărbat mai mult de o singură dată, şi nimeni altcineva dacă nu are sânge de Aiel.

Seana scutură din cap:

— Multe se schimbă, Melaine. Vechile obiceiuri…

— Dacă el este acela, zise Bair, Vremea Schimbării a venit. Aes-Sedai se află în Chaendaer, şi Aan'allein cu mantia sa schimbătoare. Mai putem oare să păstrăm vechile obiceiuri? Când ştim cât de multe se vor schimba?

— Nu ne putem opune, spuse Amys. Totul se află pe punctul de a se schimba acum. Melaine?

Femeia cu părul auriu privi la munţii din jurul ei, şi la oraşul de dedesubt învăluit în ceaţă, apoi oftă şi aprobă din cap.

— Aşa să fie, zise Amys, întorcându-se către Rand şi Mat. Tu, începu ea, apoi se opri. După ce nume eşti cunoscut?

— Rand al'Thor.

— Mat. Mat Cauthon.

Amys dădu din cap:

— Tu, Rand al'Thor, trebuie să mergi în inima oraşului Rhuidean, în chiar mijlocul său. Dacă doreşti să mergi alături de el, Mat Cauthon, atunci fie, dar trebuie să ştii că aproape toţi oamenii care ajung în inima oraşului, nu se mai întorc, iar unii se întorc nebuni. Nu puteţi lua cu voi nici mâncare, şi nici apă, în amintirea rătăcirilor noastre de după Frângere. Trebuie să mergeţi în Rhuidean fără de arme, cu mâinile goale şi cu inima, pentru a-i onora pe Aielii Jenn. Dacă aveţi arme, lăsaţi-le pe pământ în faţa noastră. Vă vor aştepta aici când vă veţi întoarce. Dacă vă veţi întoarce.

Rand scoase din teacă pumnalul de la brâu şi îl puse la picioarele lui Amys, şi după o vreme puse şi omuleţul rotund din piatră verde.

— Asta e tot ce am, spuse el.

Mat începu cu pumnalul de la brâu şi o ţinu tot aşa, scoţând pumnale din mâneci şi din haină, chiar şi unul de la ceafă, şi alcătui un morman ce părea să le uimească până şi pe femeile Aiel. Se prefăcu că se opreşte, le privi pe femei, apoi scoase alte două din fiecare cizmă.

— Uitasem de ele, zise el, rânjind şi ridicând din umeri.

Privirile neclintite ale Înţeleptelor îi şterseră rânjetul de pe buze.

— Sunt legaţi de Rhuidean, spuse Amys cu solemnitate, privind peste capetele bărbaţilor, iar celelalte trei răspunseră împreună:

— Rhuidean aparţine morţilor.

— Nu vor putea vorbi cu cei vii până se întorc, predică ea, şi din nou celelalte răspunseră:

— Morţii nu le vorbesc celor vii.

— Nu îi vom mai vedea până când se vor afla din nou printre cei vii.

Amys îşi trase şalul peste ochi, şi rând pe rând şi celelalte făcură la fel. Cu feţele ascunse, vorbiră la unison:

— Plecaţi dintre cei vii, şi nu ne bântuiţi cu amintirea a ceea ce s-a pierdut. Nu grăiţi din ceea ce văd morţii.

Apoi, în linişte, stătură acolo pur şi simplu, ţinându-şi şalurile ridicate, aşteptând.

Rand şi Mat se uitară unul la altul. Egwene vru să meargă la ei, să le vorbească – purtau pe chip figurile mult prea nemişcate ale unor bărbaţi care nu voiau să-şi dea seama cineva că erau agitaţi sau că le era frică –, dar asta ar fi putut strica ceremonia. În final, Mat izbucni în râs.

— Ei, presupun că morţii pot măcar să vorbească între ei. Mă întreb dacă asta e la fel cu… Nu contează. Crezi că putem să mergem călare?

— Nu cred, zise Rand. Am impresia că trebuie să mergem pe jos.

— Ah, arde-m-ar focul, cât de tare mă dor picioarele! Presupun că ar fi mai bine să pornim. O să ne ia jumătate de după-amiază doar ca să ajungem acolo. Dacă avem noroc.

Rand îi zâmbi încrezător lui Egwene, în timp ce ei doi începură să coboare, încercând parcă să o convingă că nu era

nici un pericol, nimic ce nu ar fi putut înfrunta. Mat rânjea ca atunci când voia să facă ceva absolut prostesc, cum ar fi să danseze pe vârful unui acoperiş.

— N-ai să faci nimic… *nebunesc…* nu-i aşa? spuse Mat. Intenţionez să mă întorc viu.

— Şi eu, îi răspunse Rand. Şi eu.

Nu mai putură fi auziţi şi se făcură din ce în ce mai mici, coborând muntele. Când siluetele lor deveniră atât de mici încât abia dacă mai semănau a oameni, Înţeleptele îşi coborâră şalurile.

Egwene îşi aranjă rochia dorindu-şi să nu fie atât de asudată, apoi urcă distanţa scurtă până la ele trăgând-o pe Negura de căpăstru.

— Amys? Eu sunt Egwene al'Vere. Ai spus că ar trebui să…

Amys o opri, ridicând braţul, şi privi în direcţia în care Lan îi conducea pe Mandarb, Cimpoiaş şi Jeade'en, în urma lui Moiraine şi a lui Aldieb.

— Acestea sunt socoteli de-ale femeilor acum, Aan'allein. Trebuie să stai deoparte. Mergi la corturi. Rhuarc îţi va oferi apă şi umbră.

Lan aşteptă ca Moiraine să-şi încline capul uşor, înainte de a face o reverenţă şi de a pleca în direcţia lui Rhuarc. Mantia schimbătoare ce îi atârna pe spate îl făcea în răstimpuri să arate ca un cap fără trup, şi cu mâinile plutind deasupra pământului pe care păşeau cei trei cai.

— De ce îi spuneţi aşa? întrebă Moiraine când Lan nu mai putea să audă. Ultimul Bărbat. Îl cunoaşteţi?

— Cunoaştem lucruri despre el, Aes-Sedai, zise Amys şi făcu acest titlu să sune ca între egali. Ultimul dintre Malkieri. Bărbatul care nu renunţă la războiul propriu împotriva Umbrei, deşi ţara sa a fost de mult distrusă de ea. Multă onoare are. Mi-am dat seama din vis că, dacă aveaţi să veniţi, atunci aproape fără îndoială că şi Aan'allein avea să vină, însă nu ştiam că vă slujeşte.

— E Străjerul meu, spuse Moiraine simplu.

Lui Egwene i se păru că Aes-Sedai era neliniştită, în ciuda tonului ei, şi cunoştea motivul. Lan avea să o urmeze pe

Moiraine *aproape* fără îndoială? Lan o urma mereu pe Moiraine; ar fi urmat-o şi în Puţul Osândei fără crâcnire. La fel de interesant i se părea lui Egwene şi „dacă aveaţi să veniţi”. Ştiuseră Înţeleptele că trebuiau să vină sau nu? Poate că citirea unui Vis nu era atât de uşoară pe cât spera ea. Era pe punctul de a întreba, când Bair vorbi:

— Aviendha? Vino aici!

Aviendha stătuse ghemuită deoparte, necăjită, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor şi cu ochii în pământ. Se ridică încet în picioare. Dacă Egwene n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că femeii îi era frică. Aviendha îşi târî picioarele în timp ce urcă spre locul în care se aflau Înţeleptele, îşi aşeză desaga pe pământ şi desfăcu câteva tapiserii.

— A venit vremea, zise Bair, fără grabă, deşi nu se simţea nici un compromis în ochii de un albastru-deschis. Ai alergat cu lăncile în mână destul. Mai mult decât ar fi trebuit.

Aviendha îşi ridică sfidător capul.

— Sunt o Fecioară a Lăncii. Nu vreau să devin Înţeleaptă. Nu vreau!

Chipul Înţeleptelor se înăspri. Egwene îşi aminti cum Soborul de acasă înfruntase o femeie care era cât pe ce să facă ceva nesăbuit.

— Deja ai fost tratată mult mai blând decât pe vremea mea, spuse Amys cu o voce aspră. Şi eu am refuzat când am fost chemată. Surorile mele de lance mi-au rupt lăncile chiar sub ochii mei. M-au dus la Bair şi Coedelin legată de mâini şi de picioare şi îmbrăcată doar în costumul în care m-am născut.

— Şi cu o păpuşă frumoasă la subsuoară, adăugă Bair sec, ca să-ţi amintesc cât de copilăroasă erai. Dacă îmi aduc bine aminte, ai fugit de nouă ori în prima lună.

Amys dădu din cap cu îndârjire.

— Şi m-aţi făcut să plâng în hohote de fiecare dată. Am fugit doar de cinci ori în a doua lună. Credeam că sunt cât de puternică şi de aspră poate fi o femeie. Şi totuşi, nu eram deloc deşteaptă; mi-a luat jumătate de an să înţeleg că erai mai puternică şi mai aspră decât aş putea eu să fiu vreodată, Bair. În cele din urmă mi-am înţeles datoria, obligaţia faţă de

oameni. La fel cum vei face şi tu, Aviendha. La fel cum eu şi cu tine avem această obligaţie. Nu eşti un copil. A venit vremea să laşi păpuşile – şi lăncile – şi să devii femeia care îţi este scris să fii.

Dintr-odată Egwene îşi dădu seama de ce se simţise atât de apropiată de Aviendha de la bun început, îşi dădu seama de ce Amys şi celelalte voiau ca fata să devină Înţeleaptă. Aviendha putea conduce. La fel ca şi ea, Elayne sau Nynaeve – şi Moraine, mai ales – era una dintre acele femei rare care nu numai că puteau fi învăţate să conducă, dar care avea înzestrarea aceasta de la naştere, deci avea să atingă Adevăratul Izvor, în cele din urmă, fie că ştia sau nu ce face. Faţa lui Moiraine era imobilă, calmă, dar Egwene văzu confirmarea în ochii ei. Aes-Sedai ştiuse cu siguranţă încă de atunci când se aflase la câţiva paşi de femeia Aiel. Egwene îşi dădu seama că şi ea se simţea la fel de apropiată de Amys şi Melaine. Dar nu şi de Bair sau Seana. Doar primele două puteau să conducă; era sigură de asta. Şi acum simţea acelaşi lucru la Moiraine. Era prima dată când simţea aşa ceva. Aes-Sedai era o femeie rece.

Măcar unele dintre Înţelepte se părea că vedeau mai multe pe chipul lui Moiraine.

— Trebuie să o luaţi la Turnul Alb, zise Bair, pentru a fi una dintre voi. Este Aiel, Aes-Sedai.

— Poate deveni foarte puternică dacă e pregătită aşa cum trebuie, răspunse Moiraine. Pe cât de puternică va fi şi Egwene. În Turn poate atinge această forţă.

— Şi noi o putem instrui, Aes-Sedai, zise Melaine cu o voce calmă, deşi în ochii săi verzui sclipea dispreţul. Chiar mai bine. Am mai vorbit cu alte Aes-Sedai. Voi răsfăţaţi femeile în Turn. Ţinutul Întreit nu e un loc al răsfăţurilor. Aviendha ar putea învăţa ce poate face, în timp ce voi încă aţi lăsa-o să se joace de-a v-aţi ascunselea.

Egwene îi aruncă o privire îngrijorată Aviendhei; femeia îşi privea picioarele, fără a mai fi sfidătoare. Dacă ele aveau impresia că pregătirea în Turn era un *răsfăţ…* Ca novice ea trebuise să lucreze şi să înveţe disciplina mai mult decât oricând în viaţa sa. Simţi o fărâmă de simpatie pentru femeia

Aiel.

Amys întinse mâinile, iar Aviendha îi dădu fără tragere de inimă lăncile şi scutul, şi tresări când Înţeleapta le aruncă în lături pe pământ. Încet, Aviendha îşi dădu jos arcul şi îl cedă, îşi desfăcu cingătoarea în care se aflau pumnalul şi tolba cu săgeţi. Amys lua tot ce primea şi arunca totul ca pe gunoi; Aviendha tremura încet de fiecare dată. Se miji o lacrimă în colţul unuia din ochii albaştri-verzui.

— Chiar trebuie să vă purtaţi cu ea astfel? întrebă Egwene furioasă.

Amys şi celelalte îi aruncară priviri lipsite de expresie, însă ea nu avea să se lase intimidată.

— Trataţi lucrurile la care ţine ca pe nişte gunoaie.

— Trebuie să le vadă ca pe nişte gunoaie, zise Seana. Când se va întoarce – dacă se va întoarce – le va arde şi va împrăştia cenuşa. Metalul îl va da unui fierar, ca să facă din el lucruri simple. Nu arme. Nici măcar un cuţitaş de bucătărie. Catarame sau oale, sau jocuri pentru copii. Lucruri pe care la va împărţi cu propriile mâini atunci când vor fi făcute.

— Ţinutul Întreit nu e un loc blând, Aes-Sedai, spuse Bair. Fiinţele blânde mor aici.

— Leapădă-te de cadin'sor, Aviendha, zise Amys în timp ce arătă cu degetul către armele aşezate morman. Noile tale veşminte te vor aştepta.

Mecanic, Aviendha se dezbrăcă, aruncând mantia şi pantalonii, cizmele uşoare, peste morman. Goală cum era, stătea în picioare fără a clipi măcar, deşi Egwene avea impresia că până şi picioarele ei aveau să ia foc prin tălpile încălţărilor. Îşi aduse aminte cum hainele pe care le purtase până la Turnul Alb fuseseră arse; o ruptură de viaţa trecută; dar nu fusese aşa. Nu chiar până la piele.

Când Aviendha adăugă la morman şi desaga şi podoabele de perete, Seana i le luă.

— Acestea le poţi primi înapoi. Dacă te întorci. Dacă nu, vor merge către familia ta, ca amintire.

Aviendha dădu din cap; nu părea să-i fie frică. Nu avea nici o tragere de inimă, era furioasă, posomorâtă chiar, dar nu îi era frică.

— În Rhuidean, zise Amys, vei găsi trei inele, aşezate în acest fel; femeia desenă trei linii în aer, care se întâlneau la mijloc. Treci prin oricare dintre ele. Ţi se va arăta viitorul, din nou şi din nou, schimbându-se mereu. Nu te vor călăuzi întru totul, aşa cum este mai bine, pentru că se vor stinge ca nişte poveşti spuse cu mult timp în urmă, deşi îţi vei aminti destule cât să ştii lucruri ce vor fi, pentru că tu, deşi vei urî aceste lucruri, şi unele ce nu vor fi, vei fi avut totuşi speranţa că sunt. Acesta e începutul în a fi numită Înţeleaptă. Unele femei nu se mai întorc din inele; poate că nu pot face faţă viitorului. Unele care supravieţuiesc nu trec cu bine de a doua călătorie în Rhuidean, în inima oraşului. Nu renunţi la o viaţă aspră şi plină de pericole pentru una mai blândă, ci pentru una mai aspră şi mai plină de pericole.

Un ter'angreal. Amys descria un ter'angreal. Ce fel de loc era acest Rhuidean? Egwene se surprinse dorindu-şi să meargă şi ea acolo, pentru a afla. Acesta era un lucru prostesc. Nu se afla aici pentru a se pune în primejdie din cauza unui ter'angreal despre care nu ştia nimic.

Melaine o apucă pe Aviendha de bărbie şi întoarse faţa tinerei femei către ea.

— Ai destulă putere, spuse ea cu încredere tăcută. O minte puternică şi o inimă puternică sunt armele tale acum, dar le ţii mai strâns decât ai ţinut vreodată o lance. Ţine-le minte, foloseşte-te de ele, şi te vor ajuta să treci prin orice.

Egwene era uimită. Dintre cele patru, ar fi crezut că femeia cu părul auriu ar fi fost ultima care să dea dovadă de înţelegere.

Aviendha dădu din cap şi reuşi chiar să schiţeze un zâmbet.

— Voi ajunge în Rhuidean înaintea acelor bărbaţi. Ei nu pot alerga.

Cele patru Înţelepte o sărutară uşor pe fiecare obraz, murmurând:

— Să vii înapoi la noi.

Apucând-o pe Aviendha de mână şi strângând-o, Egwene primi acelaşi răspuns. Apoi femeia Aiel începu să alerge cu paşi mari. Părea să aibă destule şanse să-i prindă din urmă pe

Rand şi pe Mat. Egwene o privi îngrijorată cum se îndepărta. Se părea că toate astea erau ca şi cum ar fi fost ridicată la gradul de Aleasă, dar fără nici un fel de pregătire de novice, fără a avea pe cineva care să o consoleze măcar un pic după aceea. Cum ar fi fost dacă ar fi crescut ca Aleasă din prima ei zi în Turn? Egwene se gândi că ar fi înnebunit. Nynaeve fusese crescută astfel, din cauza forţei sale; se gândi că măcar o parte din dezgustul pe care îl avea Nynaeve faţă de Aes-Sedai se datora acelei perioade. „Să vii înapoi la noi, se gândi ea. Fii tare!”

Când Aviendha dispăru din vedere, Egwene oftă şi se întoarse către Înţelepte. Avea ţelul ei de urmat, şi nu ajuta pe nimeni dacă dădea înapoi.

— Amys, în Tel’aran’rhiod mi-ai spus că trebuie să vin la tine să fiu instruită. Am venit.

— Graba, zise femeia cu părul alb. Ne-am grăbit, pentru că Aviendha s-a chinuit atât de mult cu tohul ei, pentru că ne-am temut că Aielii Shaido ar putea să-şi îmbrace vălurile, chiar şi aici, dacă nu l-am fi trimis pe Rand al’Thor în Rhuidean înainte ca ei să se poată gândi.

— Credeţi că ar fi încercat să-l omoare? spuse Egwene. Dar el e cel după care aţi trimis oameni dincolo de Zidul Dragonului. Cel Ce Vine cu Zorile.

Bair îşi ridică şalul.

— Poate că e. Vom vedea. Dacă trăieşte.

— Are atât ochii mamei sale, zise Amys, şi mult din chipul ei, cât şi ceva din tatăl său, însă Couladin i-a văzut doar hainele, şi calul. Ceilalţi Shaido ar fi făcut la fel, şi poate chiar şi Aielii Taardad. Străinii nu au voie pe acest pământ, şi acum se află cinci dintre voi aici. Nu, patru; Rand al’Thor nu e străin; nu contează unde a fost crescut. Dar deja am dat permisiune unuia să intre în Rhuidean, ceea ce e de asemenea interzis. Schimbarea vine ca o avalanşă, fie că vrem sau nu.

— Trebuie să vină, zise Bair pe un ton deloc îmbucurător. Pânza ne aşază acolo unde vine.

— I-aţi cunoscut pe părinţii lui Rand? întrebă Egwene cu grijă, cu toate că nu conta ce ar fi zis ele, pentru că ea tot i-ar

fi văzut pe Tam şi pe Kari al'Thor ca părinţii lui Rand.

— Aceasta e povestea lui, dacă vrea să o audă, zise Amys, însă după cum îşi strângea buzele, părea că nu avea să mai scoată nici un cuvânt legat de asta.

— Poftiţi, zise Bair. Nu mai e nevoie să ne grăbim acum. Poftiţi! Vă oferim apă şi umbră.

Genunchii lui Egwene aproape că se înmuiară când auzi de umbră. Cârpa cândva udă pe care o avea în jurul frunţii era acum aproape uscată; creştetul îi părea pârjolit, iar restul trupului nu mai avea nici el mult. Moiraine păru aproape la fel de recunoscătoare să le poată urma pe Înţelepte până la unul din grupurile mici de corturi joase desfăcute într-o parte.

Un bărbat înalt, care purta sandale şi o robă cu glugă le luă caii de hamuri. Chipul său de Aiel arăta ciudat sub acea glugă adâncă şi moale, având privirea abătută.

— Adăpaţi animalele! porunci Bair înainte de a intra sub unul dintre corturile joase şi fără pereţi, iar bărbatul făcu o plecăciune în spatele ei, atingându-şi fruntea.

Egwene şovăi înainte de a-l lăsa pe bărbat să o ia pe Negura. Părea de încredere, dar ce putea şti un Aiel despre cai? Cu toate acestea, nu crezu că le-ar fi făcut vreun rău, şi în cort părea a fi un întuneric minunat. Chiar aşa era, şi plutea o răcoare plăcută, în comparaţie cu arşiţa de afară.

Acoperişul cortului era în formă de con, în jurul unei deschizături, dar chiar şi sub aceasta abia era loc de stat în picioare. Pare-se pentru a compensa culorile şterse pe care le purtau Aielii, perne mari aurii cu ciucuri roşii erau împrăştiate peste covoare viu colorate, ce erau aşezate într-un strat destul de gros, cât să acopere bine pământul de dedesubt. Egwene şi Moiraine le imitară pe Înţelepte, întinzându-se pe covoare şi sprijinindu-se cu un cot pe o pernă. Stăteau toate în cerc, destul de aproape cât să se atingă una pe alta.

Bair lovi un gong mic de alamă, şi două femei tinere intrară cu tipsii de argint, plecându-se graţios; purtau robe albe cu glugi adânci şi aveau privirea abătută, ca şi bărbatul care luase caii. Se aşezară în genunchi în mijlocul cortului, una umplu cu vin câte o cupă mică de argint pentru fiecare dintre femeile care stăteau sprijinite pe câte o pernă, iar

cealaltă umplu cu apă nişte cupe mai mari. Fără a scoate un cuvânt, ieşiră făcând câte o plecăciune, şi lăsară tipsiile şi urcioarele lucitoare acoperite cu picături de apă.

— Iată apa şi umbra, zise Bair ridicând paharul ei cu apă, oferită de bunăvoie. Să nu fie nici un fel de sfiiciune între noi. Toată lumea e bine-venită aici, precum surorile-dintâi.

— Să nu fie nici un fel de sfiiciune, murmurară Amys şi celelalte două. După ce luară o înghiţitură de apă, femeile Aiel începură să se prezinte solemn. Bair din septul Shaarad Aiel. Amys, din septul celor Nouă Văi al Taardad Aielilor. Melaine, din septul Goshien Aiel. Seana, din septul Piscului Negru al Aielilor Nakai.

Egwene şi Moiraine urmară ritualul, deşi Moiraine strânse din buze atunci când Egwene se prezentă ca o Aes-Sedai din Ajah Verde.

Schimbul de nume şi împărţirea apei parcă dărâmaseră un zid, iar atmosfera din cort se schimbă vizibil. Zâmbete din partea femeilor Aiel, o uşoară relaxare, iar prezentările solemne luară sfârşit.

Egwene era mai recunoscătoare pentru apă decât pentru vin. Cu toate că era mai răcoare în cort decât afară, numai şi respirând simţea cum i se usca gâtul. La semnul lui Amys, îşi turnă nerăbdătoare încă un pahar.

Oamenii în alb fuseseră ceva neaşteptat. Era o prostie, dar Egwene îşi dădu seama că se gândise că, în afara Înţeleptelor, Aielii erau cu toţii războinici precum Rhuarc şi Aviendha. Sigur că aveau fierari şi ţesătoare şi alţi meşteşugari; trebuiau să aibă. De ce nu şi slujitori? Doar că Aviendha fusese dispreţuitoare faţă de servitorii din Stâncă, şi nu-i lăsase să facă nimic din ceea ce puteau face alţii pentru ea. Aceşti oameni, cu purtarea lor nobilă, nu păreau a fi Aieli. Egwene nu îşi aducea aminte să fi văzut nimic alb în celelalte două tabere mai mari.

— Doar Înţeleptele au slujitori? întrebă ea.

Melaine se înecă cu vin.

— Slujitori? se miră ea. Sunt gai'shain, nu slujitori, zise ea cu o voce care ar fi trebuit să explice totul.

Moiraine ridică uşor din sprâncene cu privirea în paharul

cu vin.

— Sunt gai'shain, şi atât, spuse Amys şi părea să-şi fi dat seama că femeile nu înţelegeau. Iertaţi-mă, dar ştiţi despre ji'e'toh?

— Onoare şi obligaţie, răspunse Moiraine imediat. Sau poate onoare şi datorie.

— Acestea sunt cuvintele. Dar ce înseamnă. Noi trăim după ji'e'toh, Aes-Sedai.

— Nu încerca să le explici chiar totul, Amys, o avertiză Bair. Cândva mi-am petrecut o lună încercând să explic ji'e'toh unui udar, iar la sfârşit a avut mai multe întrebări decât la început.

Amys dădu din cap.

— Mă voi rezuma doar la ce e important. Dacă doreşti să auzi explicaţia, Moiraine.

Egwene ar fi preferat să înceapă să vorbească despre Vise, şi despre pregătire, dar, spre supărarea ei, Aes-Sedai spuse:

— Da, dacă eşti amabilă.

Dând din cap către Moiraine, Amys începu:

— Voi urma doar linia gai'shain. În dansul lăncilor, cel mai mult ji, onoarea, este dobândită prin atingerea unui duşman înarmat fără a-l ucide sau a-l răni în vreun fel.

— Cea mai mare onoare pentru că e atât de dificilă, spuse Seana, ochii săi albaştri-cenuşii clipind repede, astfel că se face rareori.

— Cea mai mică onoare se trage din ucidere, continuă Amys. Doar un copil sau un bufon poate ucide. Între cele două se găseşte luarea de ostatici. Să ştiţi că voi explica doar câteva lucruri. Sunt multe grade. Gai'shain sunt aceşti ostatici, deşi un războinic care a fost atins poate uneori să ceară să fie luat gai'shain, pentru a micşora onoarea duşmanului său şi chiar propria înfrângere.

— Fecioarele Lăncii şi Câinii de Piatră sunt cunoscuţi pentru asta în mod deosebit, adăugă Seana, şi primi o privire aspră din partea lui Amys.

— Să povestesc eu sau tu? După cum ziceam. Unii nu sunt luaţi gai'shain, desigur. O Înţeleaptă, un fierar, un copil, o

femeie însărcinată sau care are un copil sub zece ani. Un gai'shain are toh faţă de cel pe care l-a luat ostatic. Pentru un gai'shain asta înseamnă că trebuie să fie slujitor timp de un an şi o zi, supunându-se umil, şi să nu pună mâna pe armă, să nu facă nimic violent.

Egwene deveni interesată, deşi la început fusese reticentă.

— Nu încearcă să fugă? Eu, cu siguranţă, aşa aş face. „Nu voi lăsa pe nimeni să mă ia prizonieră vreodată!"

Înţeleptele rămaseră năucite.

— S-a mai întâmplat, zise Seana aspru, dar nu e nici o onoare în a face asta. Un gai'shain care fuge este adus înapoi de septul lui pentru a începe un nou an şi o zi. Pierderea onoarei este atât de mare, încât un frate-dintâi sau o soră-dintâi ar putea fi luat sau luată gai'shain pentru a scăpa septul de toh. Chiar mai mult de o persoană, dacă simt că pierderea ji e prea mare.

Moiraine părea să asculte cu calm, luând înghiţituri mici de apă. Egwene însă bea apa doar ca să nu scuture din cap. Aielii erau nebuni; ăsta era adevărul. Şi era chiar mai rău.

— Unii gai'shain devin trufaşi prin a fi umili, zise Melaine dezaprobator. Au impresia că se câştigă onoare prin acest fapt, fiind ascultători şi supuşi până la batjocură. Acesta e un lucru nou şi prostesc. Nu are a face cu ji'e'toh.

Bair râse, un sunet ciudat de vesel în comparaţie cu vocea ei ascuţită.

— Întotdeauna au existat nechibzuiţi. Când eram doar o fetiţă, şi când Shaarad şi Tomanelle îşi furau unii altora vitele şi caprele în fiecare noapte, Chenda, stăpâna moşiei de la Mainde Cut a fost împinsă de un tânăr Fântânar din septul Haido. Femeia s-a dus în Valea Prăbuşită şi a cerut băiatului să o ia gai'shain; nu voia să îi dea ocazia să capete onoarea de a fi atins-o, pentru că avusese un cuţitaş în mână când făcuse el asta. Un cuţitaş! Era o armă după spusele ei, de parcă ea ar fi fost Fecioară. Băiatul nu a avut încotro şi a acceptat, făcându-se de râsul tuturor. Nimeni nu trimite o stăpână a unei moşii înapoi la temniţa sa în picioarele goale. Înainte să treacă un an şi o zi, septul Hando şi septul Jenda au

făcut schimb de lănci, iar băiatul se văzu în curând însurat cu fiica mai mare a Chendei. Iar mama de-a doua îi era încă gai'shain. A încercat să o dea soţiei sale ca parte din zestre, dar ambele femei spuneau că el încerca să le fure onoarea. Aproape că a fost nevoit să o ia gai'shain pe propria soţie. Aproape că s-a ajuns la un nou conflict între Haido şi Jenda până când a fost redat toh.

Femeile Aiel aproape leşinară de atâta râs, iar Amys şi Melaine îşi şterseră ochii.

Egwene nu înţelesese prea multe din poveste – cu siguranţă nu înţelegea ce era atât de amuzant –, dar reuşi să zâmbească din politeţe.

Moiraine îşi puse apa deoparte şi luă cupa de vin.

— Am auzit oamenii vorbind despre luptele cu Aielii, dar nu am mai auzit aşa ceva până acuma. Fără îndoială, nu am auzit de nici un Aiel care să se predea pentru că a fost atins.

— Nu se predă, zise Amys pentru a sublinia ideea. Acesta e ji'e'toh.

— Nimeni nu ar cere să fie luat gai'shain de către un udar, spuse Melaine. Străinii nu ştiu nimic despre ji'e'toh.

Femeile Aiel făcură schimb de priviri. Se simţeau stânjenite. „De ce?" se întrebă Egwene. „Ah." Pentru Aieli a nu şti despre ji'e'toh trebuie să fi fost ca şi cum nu ai avea bune maniere sau ca şi cum nu ai avea onoare.

— Se găsesc oameni de onoare, zise Egwene. Mare parte dintre noi. Ştim să distingem binele de rău.

— Sigur că ştiţi, murmură Bair pe un ton care spunea că nu era chiar deloc acelaşi lucru.

— Mi-aţi trimis o scrisoare în Tear, spuse Moiraine, înainte ca eu să ajung aici. În ea spuneaţi multe lucruri, unele dintre ele dovedindu-se adevărate. Inclusiv faptul că mă voi întâlni şi că trebuie să mă întâlnesc cu voi aici – aproape că mi-aţi ordonat să vin aici. Şi, cu toate acestea, mai devreme aţi zis că *dacă* aveam să vin. Câte dintre cele ce mi-aţi scris le-aţi ştiut a fi adevărate?

Amys oftă şi lăsă jos cupa cu vin, însă Bair fu cea care vorbi:

— Multe lucruri sunt îndoielnice, chiar şi pentru o

Vestitoare-n vise. Amys şi Melaine sunt cele mai bune dintre noi, şi nici măcar ele nu văd tot ce există, sau tot ce poate exista.

— Prezentul e mult mai limpede decât viitorul chiar şi în Tel'aran'rhiod zise Înţeleapta cu părul precum soarele. Ce se întâmplă deja sau ce începe se vede mult mai uşor decât ce se va întâmpla sau ce s-ar putea întâmpla. Pe Egwene şi pe Mat Cauthon nu i-am văzut deloc. Erau şanse egale ca tânărul ce îşi spune Rand al'Thor să vină sau să nu vină. Dacă nu ar fi venit, cu siguranţă că ar fi murit, la fel şi Aielii. Şi totuşi, a venit, şi dacă trece cu bine de Rhuidean, măcar o parte dintre Aieli vor supravieţui. Acest lucru îl ştim. Dacă nu aţi fi venit, el ar fi murit. Dacă Aan'allein nu ar fi venit, aţi fi murit voi.

Dacă nu treceţi prin inele... femeia se opri de parcă şi-ar fi muşcat limba.

Egwene se aplecă intenţionat. Moiraine trebuia să intre în Rhuidean? Dar Aes-Sedai nu părea să fi băgat în seamă, iar Seana se grăbi să vorbească pentru a acoperi scăparea lui Melaine.

— Nu există o cale deja hotărâtă către viitor. Pânza face în aşa fel încât cea mai fină ţesătură să arate ca un sac grosolan împletit, sau ca un şiret încâlcit. În Tel'aran'rhiod e posibil a vedea câteva feluri în care viitorul ar putea fi ţesut. Nimic mai mult.

Moiraine luă o înghiţitură de vin.

— Limba Veche e de multe ori dificil de tradus.

Egwene se holbă la ea. Limba Veche? Dar cu inelele cum rămâne, şi cu ter'angreal-ul? Moiraine, însă, continuă nepăsătoare:

— Tel'aran'rhiod înseamnă Lumea Viselor sau poate Lumea Nevăzută. Nici o variantă nu e tocmai exactă; e mult mai complicat de atât. Aan'allein. Ultimul Bărbat, dar şi Bărbatul care E Un Neam întreg, şi mai sunt două sau trei feluri în care se poate traduce. Şi a tuturor cuvintelor pe care le folosim mereu, fără a ne gândi la înţelesurile acestora în Limba Veche. Străjerii se numesc „Gaidin", care însemna „fraţi de luptă", Aes-Sedai însemna „slujitor a tot ce este". Iar „Aiel", „devotat", în Limba Veche. Ba chiar mai mult de-atât;

ţine de un jurământ înscris în oasele voastre. M-am întrebat adesea cui sunt devotaţi voi, Aielii.

Feţele Înţeleptelor se făcuseră ca stana de piatră, dar Moiraine continuă:

— Şi „Aielii Jenn”. „Cei cu adevărat devotaţi”, dar parcă din nou ceva mai mult. Poate „singurii devotaţi”. Singurii Aieli adevăraţi? zise Moiraine şi le privi întrebătoare pe femei, de parcă privirile acestora nu se făcuseră deja de piatră. Nici una dintre ele nu vorbi.

Ce făcea Moiraine? Egwene nu avea de gând să o lase pe Aes-Sedai să-i zădărnicească şansa de învăţa orice ar fi putut Înţeleptele să-i arate.

— Amys, am putea vorbi despre înzestrarea Vestirii acum?

— Vom avea destul timp la noapte, zise Amys.

— Dar...

— La noapte, Egwene. Chiar dacă eşti Aes-Sedai, trebuie să devii elevă din nou. Nici măcar nu te poţi duce la culcare atunci când vrei sau să dormi destul de uşor, încât să îţi dai seama ce vezi, înainte de a te trezi. Când soarele va începe să apună, eu voi începe să te instruiesc.

Aplecându-şi capul, Egwene privi pe sub marginea acoperişului de la cort. Din acea umbră adâncă, lumina de afară lucea prin aburii de căldură din aer; soarele era ascuns cam pe jumătate în spatele culmilor.

Moiraine se ridică brusc în genunchi; îşi duse mâna la spate şi începu să-şi descheie rochia.

— Presupun că trebuie să plec la fel ca Aviendha, zise ea, nu sub forma unei întrebări.

Bair îi aruncă lui Melaine o privire aspră, pe care femeia mai tânără o întâlni doar pentru o clipită, după care îşi plecă ochii în pământ.

— Nu trebuia să afli, zise Seana cu o voce resemnată. Acum s-a terminat. Schimbarea. Unul ce nu e din această seminţie a plecat în Rhuidean, şi acum un altul..

— Are vreo importanţă dacă am aflat? zise Moiraine oprindu-se.

— Poate chiar o foarte mare importanţă, zise Bair şovăielnic, poate că deloc. De multe ori noi călăuzim, dar nu

vorbim. Când te-am văzut mergând către inele, de fiecare dată tu erai cea care vorbea despre asta, tu erai cea care cerea dreptul acesta, deşi nu eşti din seminţie. Acum una dintre noi a vorbit. Deja sunt schimbări în ceea ce am văzut noi. Cine poate spune ce sunt?

— Şi ce aţi văzut dacă nu mă duc?

Faţa boţită a lui Bair era lipsită de expresie, dar i se citea compasiunea în ochii albaştri.

— Ai aflat deja prea multe de la noi, Moiraine. Ceea ce vede o Vestitoare-n vise e ceea ce se poate întâmpla, nu ce se va întâmpla cu adevărat. Cei care trăiesc cu prea multă ştiinţă a viitorului nu se pot feri de catastrofa ce îi aşteaptă în final, fie din mulţumirea pe care o au pentru că ştiu ce va urma, fie din încercarea lor de a schimba ce va urma.

— Amintirile şterg îndurarea inelelor, spuse Amys. O femeie ştie câteva lucruri – puţine – care se vor întâmpla; pe altele nu le va acceptă până când nu se va afla în faţa hotărârii, poate chiar nici atunci. Viaţa înseamnă nesiguranţă şi luptă, alegere şi schimbare; o femeie care ar şti cum e viaţa ei ţesută în Pânză la fel de bine cum ştie că un covor e ţesut ar avea o viaţă de animal. Dacă nu cumva ar înnebuni. Omenirea e făcută să fie nesigură, să lupte, să facă alegeri şi să se schimbe.

Moiraine ascultă fără să dea nici un semn de nerăbdare, deşi Egwene bănuia că nerăbdarea era la locul ei; femeia Aes-Sedai era obişnuită să-i mustre pe alţii, nu să fie ea mustrată. Nu scoase nici un cuvânt cât timp Egwene o ajută să-şi scoată rochia şi nu vorbi până când nu se ghemui goală la marginea covoarelor, privind în vale către oraşul învăluit în ceaţă. Apoi zise:

— Nu îl lăsaţi pe Lan să vină după mine. Va încerca, dacă mă vede.

— Va fi aşa cum va fi, zise Bair, iar vocea ei subţire sună rece şi hotărâtă.

După o vreme, Moiraine dădu din cap cu silă şi se strecură din cort în lumina arzătoare a soarelui. Începu să alerge imediat, coborând colina pârjolită în picioarele goale.

Egwene se strâmbă. Rand şi Mat, Aviendha, acum

Moiraine, cu toţii se duceau în Rhuidean.

— Va... supravieţui? Dacă aţi visat asta, trebuie să ştiţi.

— Sunt unele locuri unde nu se poate intra în Tel'aran'rhiod, zise Seana. Rhuidean. Steddingul Ogierilor. Şi alte câteva. Ce se întâmplă acolo e ascuns de ochii Vestitoarelor-n vise.

Acesta nu era un răspuns – puteau să o fi văzut ieşind din Rhuidean –, dar acesta era fără îndoială singurul răspuns pe care avea să-l primească.

— Prea bine. Să plec şi eu? Nu o tenta gândul de a trece prin inele; ar fi fost ca şi cum ar fi fost din nou ridicată la gradul de Aleasă; dar dacă tot pleca toată lumea...

— Nu fi prostuţă, zise Amys cu o voce puternică.

— Nu te-am văzut în nici una dintre toate acestea, zise Bair pe un ton mai blând. Nu te-am văzut deloc.

— Iar eu nu aş încuviinţa, dacă ai cere permisiunea, continuă Amys. E nevoie de patru pentru permisiune, iar eu aş spune nu. Eşti aici pentru a învăţa cum să fii Vestitoare.

— În cazul ăsta, spuse Egwene, aşezându-se înapoi pe pernă, învaţă-mă. Trebuie să fie ceva ce-mi poţi spune înainte de lăsarea serii.

Melaine se încruntă la ea, dar Bair râse sec.

— E la fel de dornică şi nerăbdătoare ca şi tine, Amys, când te hotărâseşi să înveţi.

Amys dădu din cap.

— Sper să poată rămâne la fel de doritoare şi să scape de nerăbdare, pentru binele ei. Ascultă-mă, Egwene! Deşi va fi greu, trebuie să uiţi că eşti Aes-Sedai, dacă vrei să înveţi. Trebuie să asculţi, să iei aminte şi să faci ceea ce ţi se spune. Şi mai presus de orice, nu trebuie să intri în Tel'aran'rhiod din nou până când nu îţi cere una dintre noi. Primeşti toate acestea?

Nu ar fi fost greu să uite că e Aes-Sedai când nu era de fapt. În rest, suna ca şi cum ar fi trebuit să devină din nou novice.

— Primesc, zise ea, sperând că nu dăduse impresia de nesiguranţă.

— Bine, zise Bair. Îţi voi povesti acum despre Vestitoare şi

Tel'aran'rhiod, în general. Când voi termina, tu vei repeta ce am zis eu. Dacă nu reuşeşti să atingi toate punctele, vei spăla oalele în locul unui gai'shain în seara asta. Dacă memoria ta e atât de slabă încât să nu poţi repeta ce spun eu după o a doua ascultare… Ei, vom discuta despre asta când se va întâmpla. Ascultă!

— Aproape oricine poate atinge Tel'aran'rhiod, dar puţini pot intra în el. Dintre toate Înţeleptele, doar noi patru putem vesti, iar Turnul vostru nu a mai avut parte de o Vestitoare-n vise de aproape cinci sute de ani. Nu ţine de Puterea Supremă, deşi toate femeile Aes-Sedai cred asta. Eu nu pot conduce, şi nici Seana, şi cu toate acestea putem vesti la fel de bine ca Amys sau Melaine. Mulţi oameni se lovesc de Lumea Viselor în timp ce dorm. Dar pentru că doar se lovesc de el, se trezesc cu dureri, în loc de oase rupte sau răni mortale. O Vestitoare intră în vis cu totul, astfel că rănile sale sunt adevărate după trezire. Pentru cineva care e în vis cu totul, Vestitoare sau nu, moartea de acolo înseamnă moarte aici. Să intri prea mult în vis, totuşi, înseamnă să pierzi legătura cu trupul tău; nu te poţi întoarce, iar trupul moare. Se spune că au existat cândva oameni care puteau să intre în vis cu tot cu trup, şi să nu mai facă parte din această lume deloc. Acesta e un lucru nefast, căci respectivii oameni făceau lucruri nefaste; nu trebuie să încerci niciodată, chiar dacă te crezi în stare să o faci, fiindcă de fiecare dată vei pierde o parte din ceea ce te face om. Trebuie să înveţi să intri în Tel'aran'rhiod când doreşti, la nivelul la care doreşti. Trebuie să înveţi să găseşti ceea ce ai nevoie să găseşti şi să citeşti ceea ce vezi, să intri în visele unuia ce se află în apropiere pentru a ajuta la tămăduire, pentru a-i recunoaşte pe cei care au intrat în vis destul de adânc cât să te rănească, să…

Egwene asculta cu atenţie. Era fascinată, gândindu-se la lucruri pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile, dar în afară de asta nu avea nici o intenţie de a spăla oale. Într-un fel, nu I se părea drept. Indiferent prin ce treceau Rand şi Mat şi ceilalţi în Rhuidean, nu aveau să fie trimişi la spălat oale. „Iar eu am fost de acord!" Nu era drept. Dar pe de altă parte, se îndoia că ei ar fi putut să scape din Rhuidean, la fel cum

nici ea nu avea să scape prea curând de aceste femei.

24 Rhuidean

Pietricica netedă pe care Mat o ţinea în gură nu-l mai ajuta – de ceva vreme, gâtul şi limba i se uscaseră. O scuipă şi se aşeză pe vine lângă Rand, uitându-se lung la zidul cenuşiu, vălurit, aflat la vreo treizeci de paşi în faţa lor. Ceaţă. Nădăjduia ca măcar acolo, înăuntru, să fie mai răcoare. Şi poate găseau şi nişte apă. Avea buzele crăpate de căldură. Îşi desfăcu eşarfa cu care se legase la cap şi se şterse pe faţă, dar nu mai avea atâta umezeală în trup încât să mai şi asude. Ce-i trebuia era un loc în care să se odihnească. Picioarele sale, vârâte în încălţări, erau ca nişte cârnaţi bine rumeniţi în tigaie. De fapt, aşa se simţea din creştet până-n tălpi. Zidul de ceaţă se întindea mai bine de o milă, şi în stânga, şi în dreapta, şi li se înălţa deasupra capetelor ca o stâncă uriaşă. O creastă de ceaţă groasă, în mijlocul unei văi pustii şi pârjolite. Era musai să fie apă acolo.

„Cum se face, oare, că nu se risipeşte?” Gândul ăsta nu-i prea plăcea. Ajunsese aici tocmai pentru că avusese de-a face cu Puterea – iar acum părea că trebuia s-o facă din nou. „Pe Lumină, ce-aş vrea să scap de Putere şi de Aes-Sedai! Arde-m-ar focul, cât de mult mi-aş dori!” Ar fi făcut orice numai ca să uite, fie şi pentru o clipă, că era nevoit să păşească prin zidul de ceaţă.

— Nu m-am înşelat, zise el răguşit. Femeia pe care-am văzut-o alergând era chiar prietena lui Egwene. „Alergând? Prin arşiţa asta? Parcă începe să mă doară capul numai când mă gândesc.” Aviendha, parcă o chema.

— Dacă zici tu, făcu Rand, cercetând zidul de ceaţă; vorbea de parcă ar fi înghiţit un pumn de praf, era ars de soare pe faţă şi se clătina uşor pe picioare. Dar ce-o fi făcând aici? Şi goală puşcă, pe deasupra!

Mat o lăsă baltă. Rand n-o văzuse cu ochii săi – de când începuseră să coboare de pe munte, nu se uitase decât la valurile de ceaţă – şi nici pe el nu-l credea că ar fi văzut-o. Şi totuşi… fugea ca o nebună, ferindu-se cât putea de mult de ei doi. I se păruse că se îndrepta şi ea tot către locul acela

ciudat, acoperit de ceţuri. Cât despre Rand... nu părea prea încântat de gândul că trebuia să intre acolo. Era cam la fel de neliniştit ca şi el însuşi. Se întrebă, dintr-odată, dacă arăta la fel de rău ca şi prietenul său. Pipăindu-şi obrazul, se înfioră de usturime. Mda, pesemne că aşa era.

— O să rămânem aici toată noaptea? Valea asta e destul de adâncă. În vreo două ceasuri, se va lăsa întunericul. Poate că se va face mai răcoare, dar nu cred că vreau să mă-ntâlnesc cu făpturile care stăpânesc aici peste noapte. Pesemne că sunt lei. Am auzit că e plin de ei în Pustie.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, Mat? Ai auzit ce-au spus Înţeleptele. Aici poţi să mori sau să-ţi pierzi minţile. Mai ai vreme să te întorci la corturi. Ţi-ai lăsat plosca şi un burduf cu apă la şa.

Mai bine nu i-ar fi amintit. Mai bine nu şi-ar fi amintit de apă.

— Arde-m-ar focul, nu, nu vreau. Trebuie s-o fac. Dar tu? Nu-ţi e de ajuns să fii Dragonul Renăscut, ce mama mă-sii? Chiar e musai să fii şi căpetenie de clan printre Aieli? De ce eşti aici?

— Sunt nevoit, Mat, sunt nevoit, spuse Rand cu un glas în care se citea resemnarea, dar şi altceva pe deasupra, un soi de încântare; era nebun ce mai – pesemne că voia cu adevărat să se pună la încercare.

— Rand, m-am gândit la ceva. Poate că aşa le răspund tuturor, şerpălăii ăia. Du-te în Rhuidean! Poate că, la urma urmelor, nici nu e nevoie să fim aici.

Nu credea aşa ceva, dar cu zidul acela de ceaţă care tremura la numai câţiva paşi...

Rand se uită la el, în tăcere. După o vreme, îi răspunse:

— Mie nu mi-au pomenit nimic de Rhuidean, Mat.

— Of, arde-m-ar focul!

Într-un fel sau altul, trebuia să găsească el o cale să pătrundă iarăşi prin rama aceea strâmbă din Tear. Cu minţile aiurea, scoase din buzunar momeala de aur din Tar Valon, se jucă puţin cu ea pe dosul palmei, apoi o îndesă la loc. De voie, de nevoie, şerpii ăia aveau să-i dea, până la urmă, nişte răspunsuri. Cumva.

Fără vreun alt cuvânt, Rand se ridică şi o apucă înspre valul de ceaţă, cu paşi mari, dar nesiguri, cu ochii aţintiţi înainte. Mat se grăbi după el. „Arde-m-ar! Arde-m-ar focul! Zău că nu vreau să fac asta.”

Rand pătrunse printre ceţuri fără să şovăie, iar Mat îl urmă, dar cu mai puţină înflăcărare. Era limpede că ceaţa aceea avea de-a face cu Puterea – pe dinafară, clocotea ca un cazan, dar nici nu înainta şi nici nu dădea înapoi, nici măcar cu un pas. „S-o ia toţi dracii de Putere, şi pe mine la fel, fiindcă n-am de ales.” Primul pas aduse cu el o uşurare binecuvântată – era răcoare şi bine. Deschise gura, astfel încât ceaţa să-i umezească limba. După încă trei paşi, începu să se îngrijoreze. Nu vedea nici măcar la doi paşi – valurile cenuşii acopereau totul. Nu zărea nici o umbră care ar fi putut fi Rand.

— Rand? încercă el să strige, dar era în zadar; negurile înăbuşeau orice zgomot. Nici măcar el însuşi nu izbutea să-şi audă glasul. Cu toate că, de când se ştia nu se rătăcise niciodată, acum nu mai era convins că mergea în direcţia cea bună. În faţa lui putea fi orice. Şi sub tălpi, la fel. Nu-şi mai vedea picioarele – de la brâu în jos, ceaţa îl învăluise cu totul. Totuşi, iuţi pasul şi, pe neaşteptate, se trezi alături de Rand, într-un loc bine luminat şi fără nici o umbră.

Ceaţa alcătuia o cupolă uriaşă, ca o perdea care acoperea cerul. Pe dedesubt, fierbea şi sclipea într-o nuanţă de albastru-deschis. Rhuidean nu era nici pe departe la fel de mare ca alte oraşe, precum Tear sau Caemlyn, însă străzile sale pustii erau foarte largi, despărţite în două de petice de praf care arătau locurile în care crescuseră cândva copacii, cu fântâni măreţe şi cu statui. De-o parte şi de alta se aflau clădiri mari, palate ciudate, din marmură, cristal şi sticlă, înălţându-se sute de picioare, în trepte sau cu pereţii abrupţi. Nu se vedea nici o clădire mai mică, ceva ce-ar fi putut aduce cu o cârciumă, un han sau un grajd – numai palate uriaşe, cu coloane lucioase, groase şi înalte, roşii, albe sau albastre, şi turnuri măreţe, spiralate sau drepte, dintre care unele se înălţau până la norii sclipitori.

Cu toată măreţia sa, oraşul nu fusese niciodată terminat.

Multe dintre clădiri fuseseră părăsite, înainte să se desăvârşească. Unele ferestre din sticlă colorată înfăţişau bărbaţi şi femei, cu toţii maiestuoşi şi chipeşi, înalţi de mai bine de treizeci de picioare, răsărituri de soare sau cerul nopţii, spuzit cu stele. Altele, însă, se căscau goale. Un oraş neterminat şi demult părăsit. Toate fântânile secaseră. Liniştea învăluia locul, la fel de adâncă precum cupola de ceaţă. Aerul era mai rece decât afară, dar la fel de uscat. Lespezile din piatră albicioasă erau acoperite de praful care scrâşnea sub tălpi.

Mat se apropie de fântâna cea mai apropiată, ca să vadă dacă nu cumva… Erau acolo trei statui, înfăţişând femei dezbrăcate, de două ori mai înalte ca el, ridicând deasupra capetelor un peşte ciudat, cu gura căscată, şi privind în jos, într-un bazin larg, prăfuit şi la fel de uscat ca şi limba sa.

— Fireşte, îl auzi pe Rand din spatele său. Trebuia să mă fi gândit mai devreme.

— La ce? făcu Mat, privind peste umăr; Rand se holba la fântână, râzând pe muteşte şi tremurând din tot trupul. Rand, revino-ţi, că doar n-ai înnebunit într-un minut. La ce să te fi gândit?

În acea clipă, un gâlgâit înfundat îl făcu să se uite din nou înspre fântână. Fără veste, din gura peştelui ţâşni un şuvoi de apă, gros cât piciorul său. Sări în bazin şi alergă să se aşeze sub el, cu capul pe spate şi cu gura deschisă. Apa era rece şi dulce, îndeajuns de rece pentru a-l face să se înfioare, mai dulce ca vinul. Îi năclăi părul, surtucul, pantalonii. Bău până avu impresia că se îneca, apoi, în cele din urmă, se sprijini, gâfâind, de piciorul uneia dintre femeile de piatră.

Rand rămăsese pironit în loc, uitându-se fix la fântână, roşu la faţă şi cu buzele crăpate, râzând încet.

— Apa, Mat. Ne-au spus că nu avem voie să aducem apă, dar n-au pomenit nimic despre ceea ce se afla deja aici.

— Hei, Rand, nu bei?

Celălalt tresări, apoi păşi în bazinul care începuse să se umple, şi veni împroşcând până în locul în care stătuse şi Mat, bând aşa cum o făcuse şi el mai înainte, cu ochii închişi şi cu faţa în sus, lăsând şuvoiul să-l ude din cap până în picioare.

Mat îl privi îngrijorat. Nu era încă nebun, nu în toată puterea cuvântului. Dar cât ar fi stat Rand aşa, râzând, cu gâtlejul uscat ca iasca, dacă nu l-ar fi chemat el? În cele din urmă, îl lăsă acolo şi ieşi din fântână. Apa care i se scurgea din haine îi ajunsese până în încălţări. Pleoscăia la fiecare pas, dar nu se opri să-şi scoată încălţările, de teamă că nu le-ar mai fi putut pune la loc. Unde mai pui că senzaţia era plăcută.

Uitându-se împrejur, se întrebă ce căuta el în oraşul acela. Şerpii îi spuseseră că avea să moară, dacă nu ajungea acolo. Dar, oare, era îndeajuns că pătrunsese prin valul de ceaţă? „Sau trebuie să fac ceva? Dar ce?"

În lumina slabă, albăstruie, nu se vedea nici o umbră – nici pe străzi, nici pe pereţii palatelor neterminate. Mat simţi o mâncărime pe spate. Toate ferestrele goale, care-l priveau de sus, toate acele ieşituri din piatră, îndărătul cărora s-ar fi putut ascunde tot felul de făpturi, mai ales într-un loc ca ăsta. „Orice grozăvie, ce mama mă-sii!" Îşi dori să mai fi avut cu el măcar pumnalele ascunse în carâmbi. Numai că femeile alea, Înţeleptele, se holbaseră la el de parcă ştiau că voia să le păstreze. Şi conduseseră Puterea – una dintre ele sau poate toate la un loc. Nu era deloc chibzuit să te pui rău cu asemenea femei. „Arde-m-ar focul, dac-aş putea scăpa de Aes-Sedai, n-aş mai avea nevoie de nimic niciodată. Sau, mă rog, pentru multă vreme. Pe Lumină, mă întreb dacă se ascunde ceva pe-aici."

— Inima trebuie să fie încolo, Mat, făcu Rand, care tocmai ieşea din bazin, ud fleaşcă.

— Inima?

— Înţeleptele mi-au spus că trebuie s-ajung la inimă – adică în centrul oraşului, fără îndoială, spuse Rand, întorcând capul înspre fântână; dintr-odată, şuvoiul de apă începu să slăbească, apoi se opri cu totul. Acolo jos este un adevărat ocean cu apă proaspătă. În străfunduri. Atât de jos, încât aproape că nu l-am găsit. Dacă l-aş putea face să urce... Dar să nu facem risipă. Putem să mai bem o dată, înainte de a pleca.

Mat se foi neliniştit. „Prostule! De unde crezi că venea apa? Sigur că a făcut el ceva cu Puterea. Chiar credeai că a

reînceput să curgă aşa, de la sine, după cine ştie cât timp?”

— Centrul oraşului. Fireşte. Ia-o înainte!

O luară la pas, pe mijlocul străzii late, mergând pe lângă peticele de praf. Trecură de încă nişte fântâni secate – unele aveau numai bazinul de piatră şi piedestalul de marmură pe care ar fi trebuit să fie statuile. Nu era nimic prăbuşit, numai că totul era… neterminat. Palatele se înălţau de ambele părţi, ca nişte stânci. Pesemne că erau felurite lucruri înăuntru. Mobile, poate, dacă nu putreziseră. Aur? Pumnale. În aerul uscat, oţelul nu avea cum să ruginească, oricât de mult timp ar fi trecut.

„Şi, poate şi vreun Myrddraal. Pe Lumină, de ce-a trebuit să mă gândesc la asta?” Măcar dacă şi-ar fi luat o bâtă, când plecase din Stâncă. Poate ar fi izbutit să le convingă pe Înţelepte că era un toiag de călătorie. Dar degeaba se mai gândea, îi ajungea şi un copac – dacă putea să taie o cracă şi s-o cureţe de frunze. Dacă, dacă… nimic nu era sigur. Se întrebă dacă oamenii care clădiseră oraşul izbutiseră să facă şi vreun copac să crească acolo. După cât muncise la ferma tatălui său, învăţase să recunoască locurile potrivite pentru cultivat. Fâşiile lungi de pământ uscat erau sărăcăcioase. Numai buruienile puteau creşte acolo – şi nici măcar ele nu o făceau cu uşurinţă. Acum, de pildă, nu se vedea nici una.

Parcurseseră cam o milă, când strada se termină pe neaşteptate, scoţându-i într-o piaţă uriaşă, care se întindea cât vedeau cu ochii, împrejmuită de palatele din marmură şi cristal. Spre marea lor mirare, acolo se afla un copac, înalt de cel puţin o sută de picioare, care-şi întindea crengile groase, pline de frunze, peste lespezile albe şi prăfuite. Alături, erau un soi de cercuri concentrice alcătuite din coloane sclipitoare de sticlă, subţiri ca nişte ace, pentru cât erau de înalte – aproape cât copacul. Mat se întrebă în treacăt cum de izbutise acesta să crească aici, fără soare – dar, de îndată, atenţia i se îndreptă către felurite obiecte care umpleau restul pieţei.

Toate străzile care dădeau în piaţă erau unite prin alei de locul în care se aflau coloanele şi copacul – între ele, însă, se afla o îngrămădeală de statui, unele în mărime naturală,

altele pe jumătate cât primele, din piatră, cristal sau metal, aşezate direct pe lespezi. Iar printre ele… la început, Mat nu-şi dădu seama ce erau toate acele ciudăţenii: un inel plat, argintiu, destul de mare şi subţire ca o lamă. Un soclu de cristal, pe care s-ar fi putut găsi una dintre statuile mai micuţe. O ţepuşă din metal negru, sclipitor, subţire ca o suliţă şi cam la fel de lungă, care, însă, stătea dreaptă, ca şi cum ar fi prins rădăcini în praf. Erau sute de obiecte, poate chiar mii, de toate formele, făurite din tot soiul de materiale, împânzind piaţa, unul lângă altul.

Suliţa cea neagră din metal, înălţându-se aşa, nefiresc, în văzduh, îl dumiri pe Mat. Erau ter’angreale. Lucruri care aveau de-a face cu Puterea, oricum. Cel puţin unele. Semănau cu rama cea strâmbă de piatră din Marea Vistierie – nici aceea nu se prăbuşea, cu toate că n-ar fi trebuit să poată rămâne în picioare.

Mat era cât pe ce să se întoarcă şi s-o ia la fugă, însă Rand nu se opri, aproape că nici nu se uită la toate lucrurile care-i ieşeau înainte. Numai o singură dată rămase cu ochii aţintiţi la două statuete, care ar fi putut cu uşurinţă trece neobservate, printre celelalte. Erau micuţe şi înfăţişau un bărbat şi o femeie, care ridicau fiecare, într-o mână, câte un glob de cristal.

Rand se aplecă, de parcă ar fi vrut să le atingă, dar se ridică pe dată, făcându-l pe Mat să se întrebe dacă nu cumva i se păruse. Şovăi puţin, apoi îl urmă pe prietenul său, grăbindu-se să-l ajungă. Cu cât se apropiau mai mult de coloanele sclipitoare, se încorda. Dacă toate cele din jur aveau de-a face cu Puterea, atunci şi coloanele erau la fel. Era sigur. Stâlpii atât de înalţi şi de subţiri răspândeau sclipiri albăstrui, ameţindu-l. „Mi-au spus să vin încoace. Dar de Putere n-au pomenit, „tu-i mama mă-sii!”

Rand se opri dintr-odată, atât de brusc, încât Mat îl depăşi fără să-şi dea seama. Apoi îl observă: se holba la copac. Copacul. Mat se trezi apropiindu-se, ca şi cum cineva l-ar fi tras cu o frânghie. Observă frunzele – despărţite în trei. Asemenea frunze nu se puteau găsi decât într-un loc. Nu era, aşadar, orice copac – era unul legendar.

— Avendesora, şopti Rand. Copacul Vieţii. E aici.

Mat se opri sub crengile desfăcute şi sări, încercând să prindă o frunză, dar, cu toate că-şi întinse braţul cât putu de mult, nici măcar nu izbuti să le atingă. Se mulţumi să se apropie de trunchi şi să se sprijine cu spatele de el. După o clipă, se lăsă să alunece, aşezându-se pe lespezi. Poveştile din vechime erau adevărate. Se simţea… împăcat. Liniştit. Mulţumit. Nici măcar picioarele nu-l mai supărau. Rand se apropie la rândul său, şi se aşeză cu picioarele încrucişate sub el.

— Parcă-mi vine să cred în poveşti. Ghoetam a şezut patruzeci de ani la umbra Copacului, pentru a dobândi înţelepciunea. În clipa asta, cred.

Mat îşi lăsă capul pe spate, lipindu-l de trunchi.

— Mda. Dar parcă n-aş avea încredere în păsări, să-mi aducă hrana. Mai devreme sau mai târziu, tot m-aş ridica. „Dar numai după un ceas sau două. Sau o zi întreagă.” Oricum, n-are nici o noimă. Ce soi de hrană pot aduce păsările? Şi ce păsări?

— Poate că Rhuidean n-a fost dintotdeauna aşa, Mat. Poate… nu ştiu. Poate că Avendesora era în altă parte, pe atunci.

— În altă parte, şopti Mat. Şi eu aş vrea să fiu în altă parte. „Totuşi… e… plăcut.”

— În altă parte? făcu Rand, apoi se întoarse, privind coloanele înalte şi subţiri, care sclipeau acolo, aproape. Povara datoriei e mai grea decât un munte, oftă el.

Era jumătatea unei zicale pe care o aflase din Ţinuturile de la Hotare. „Moartea e mai uşoară decât o pană, povara datoriei e mai grea decât un munte.” Lui Mat i se părea o prostie. Totuşi, îl văzu ridicându-se şi-l urmă, cam fără tragere de inimă.

— Peste ce crezi c-o să dăm acolo?

— Cred că mai departe trebuie să merg singur, răspunse încet Rand.

— Cum adică? se răsti Mat. Doar am ajuns până aici, nu? N-am de gând să mă întorc. „Deşi, tare mi-ar plăcea.”

— Dar nu merge aşa, Mat. Dacă intri acolo, fie ieşi

căpetenie de clan, fie mori. Sau îţi pierzi minţile. Altceva nu cred că e cu putinţă. Decât dacă nu cumva şi Înţeleptele pătrund acolo.

Mat şovăi. „Să mori şi să reînvii.” Aşa îi spuseseră şerpii. Totuşi, n-avea de gând să devină căpetenia vreunui clan de Aieli – pesemne că aceştia l-ar fi străpuns pe dată cu suliţele.

— Lăsăm soarta să hotărască, zise, scoţând din buzunar moneda din Tar Valon. Asta-i moneda mea norocoasă. Cap – rămân afară, flacără – vin cu tine.

Şi o aruncă iute, înainte ca Rand să apuce să se împotrivească. Dar, cine ştie cum, nu izbuti s-o mai prindă la loc: marca i se lovi de degete, căzu cu zgomot pe lespezi, săltă de două ori... apoi rămase pe muchie. Mat îl sfredeli cu privirea pe Rand.

— O faci special? Nu te poţi stăpâni?

— Nu.

Moneda căzu, dând la iveală chipul fără vârstă al unei femei, împrejmuit de stele.

— Pare-se că trebuie să rămâi aici, Mat.

— Nu cumva ai...? începu Mat, dorindu-şi, pentru a mia oară, ca Rand să nu mai conducă Puterea atunci când era cu el. Ei, arde-m-ar focul, dacă vrei să rămân, rămân. Ascultă, continuă el, înşfăcând moneda şi îndesând-o în buzunar, tu intră, fă ce ai de făcut şi ieşi. Vreau să plec de-aici şi n-am de gând să te aştept la nesfârşit. Şi să nu cumva să crezi că intru după tine, aşa că ai face bine să ai grijă.

— N-ai face tu aşa ceva, Mat, zise Rand.

Mat îl privi bănuitor. De ce rânjea?

— Bagă bine la cap, că nu vin să te scot. Haide, dă-i bătaie! Fă-te căpetenie de clan, ce mama mă-sii! Oricum ai o moacă numai bună.

— Să nu intri, Mat. Orice s-ar întâmpla, nu o face, spuse Rand, aşteptă să-l vadă încuviinţând, apoi se întoarse pe călcâie.

Mat rămase pe loc, privindu-l cum se îndepărta printre coloanele sclipitoare. Din pricina scânteierilor, păru să dispară pe dată. „Mă înşală ochii” îşi spuse Mat. Atâta tot. „Mă înşală ochii, ’tu-i mama mă-sii de oraş!” Se apropie şi el de coloane,

dându-le ocol, chinuindu-se să-l zărească din nou pe prietenul său.

— Ai grijă ce faci, prostănacule! strigă. Dacă mă laşi singur în Pustie, cu Moiraine şi cu scârbele de Aieli, te omor cu mâna mea, chiar dacă eşti Dragonul Renăscut, fir-ar să fie de treabă. Şi nu vin să te scot de-acolo, adăugă, după vreun minut, chiar dacă dai de necaz. Mă auzi?

Nu veni nici un răspuns. „Dacă nu iese într-un ceas…”

— Ce i-o fi venit să intre acolo? Cred că şi-a pierdut minţile, bombăni. Doar n-o să-i scot eu castanele din foc. El e ăla care ştie să conducă. Dacă-şi vâră braţul în gura lupului, n-are decât să se descurce cum o putea.

„Aştept un ceas.” După care, avea de gând să plece, cu sau fără Rand. Să plece pur şi simplu. Atât. Asta avea să facă. Fără discuţie.

Era îndeajuns să privească ceva mai multă vreme ţepuşele acelea de sticlă, reflectând lumina şi sclipind albăstrui, că-l şi apuca durerea de cap, aşa că se întoarse, apucând-o pe unde venise, privind neliniştit ter’angrealele – sau ce-or fi fost – care umpleau piaţa. Ce făcea el aici? De ce venise?

Dintr-odată, se opri în loc, holbându-se la unul dintre acele ciudate obiecte – era o ramă de uşă, mare, din piatră roşie, şlefuită şi uşor strâmbă, de parcă nu putea să-i dea ocol cu privirea. Se apropie încet, printre obeliscurile sclipitoare, înalte cât el, şi ramele scunde, din aur, care strângeau la mijloc bucăţi de sticlă, aproape fără să le vadă, fără să-şi ia ochii de la arcadă.

Semăna leit cu cealaltă – la fel de mare, din acelaşi soi de piatră, cu colţurile care nu se împreunau bine. De fiecare parte se vedeau trei şiruri de triunghiuri, toate cu vârful în jos. Oare şi cea din Tear fusese la fel împodobită? Nu izbutea să-şi amintească… Dar era la fel. Trebuia să fie la fel! Prin cealaltă nu mai izbutise să pătrundă a doua oară, dar prin asta…? Poate că mai avea un prilej să dea de oamenii-şarpe, să-i silească să-i răspundă la întrebări.

Cu mâna streaşină la ochi, se uită îndărăt, către coloane. Un ceas, atât îi îngăduise lui Rand. Avea timp berechet să

intre şi să iasă de-acolo. Poate că nici n-avea să obţină nimic, de vreme ce folosise deja poarta îngemănată. „Nu îngemănată! Sunt una şi aceeaşi!” Sau poate avea să meargă. Bun, avea să dea iarăşi de Putere, dar pentru ultima dată.

— Pe Lumină, bombăni. Ter’angreale. Pietre de Trecere. Rhuidean. Ce mai contează o dată?

Şi păşi înăuntru, printr-un perete de lumină albă, orbitoare, prin miezul unui tunet atât de aprig încât îneca orice alt sunet. Clipind des, privi în jur, apoi se chinui să-şi înăbuşe o înjurătură – cea mai murdară din câte cunoştea. Se afla undeva, nu ştia unde, însă oricum nu în locul în care ajunsese atunci.

Rama cea strâmbă se înălţa în mijlocul unei încăperi uriaşe, care părea să aibă formă de stea. Era plină de coloane groase, şi ele aducând cu nişte stele în opt colţuri. Muchiile ascuţite erau galbene şi sclipeau uşor. În rest, însă, coloanele erau negre ca noaptea. Se înălţau din podeaua albă, mată, către umbrele care împânzeau tavanul, unde dispăreau cu totul. Păreau făurite din sticlă, la fel ca şi podeaua, dar, aplecându-se să pipăie lespezile, i se păru că erau, totuşi, din piatră. Şi pline de praf. Îşi şterse palma de surtuc. În aer plutea miros de mucegai. Urmele paşilor săi erau singurele care se vedeau prin praf. Pe-acolo nu mai trecuse nimeni de multă vreme.

Dezamăgit, se întoarse către ter’angreal.

— A trecut mult, mult timp.

Mat se răsuci pe călcâie, dând să-şi scoată din mânecă pumnalul care, însă, se afla undeva pe coasta muntelui. Bărbatul care apăruse printre coloane nu semăna deloc cu oamenii-şarpe. Văzându-l, îi păru rău că îşi lăsase toate armele în mâinile Înţeleptelor.

Nou-venitul era înalt, mai înalt ca un Aiel, şi destul de bine clădit, dar cu umeri prea largi pentru mijlocul zvelt şi cu pielea albă ca hârtia cea mai fină. Pe braţe şi pe pieptul gol i se încrucişau curele din piele albă, vârstate cu argint. Avea o fustanelă neagră, până la genunchi, şi ochii prea mari, aproape lipsiţi de culoare, înfundaţi în orbitele de pe chipul

îngust Părul roşu-deschis, tuns scurt, stătea ridicat, ca o perie, iar urechile lipite de cap erau uşor ascuţite la vârf. Se aplecă spre Mat, răsuflând adânc, deschizând gura parcă pentru a înghiţi aerul, arătându-şi dinţii ascuţiţi ca nişte ace. Părea o vulpe gata să sară asupra unei găini încolţite.

— Foarte mult timp, spuse el, îndreptându-se de spate, cu un glas aspru, ca un mârâit. Respecţi învoielile şi legămintele? Ai cu tine fier, instrumente muzicale sau unelte care fac lumină?

— Nici una, nici alta, răspunse încet Mat.

Nu se afla în acelaşi loc ca mai înainte, dar întrebările semănau. Iar cel care-l primise se purta la fel, adulmecându-l. „Îmi umblă prin minte, da? Ei, n-are decât. Poate mă ajută să-mi amintesc şi eu câte ceva.” Se întrebă dacă vorbise, iarăşi, în limba străveche. Neplăcut faptul că nu-şi putea da seama, că nu avea de unde să ştie.

— Dacă poţi să mă duci la cei care să-mi răspundă la câteva întrebări, dă-i drumul. Dacă nu, am să plec, cerându-mi iertare pentru că te-am făcut să-ţi iroseşti vremea cu mine.

— Nu! făcu celălalt, clipind tulburat din ochii săi mari şi fără culoare. Să nu pleci. Hai cu mine! Am să te duc acolo unde vei găsi ceea ce-ţi trebuie. Hai cu mine! Hai cu mine, mai spuse, făcându-i semn cu ambele mâini.

Trăgând cu ochiul la ter’angreal, Mat îl urmă. Ar fi fost mai bine dacă bărbatul nu i-ar fi zâmbit, aşa cum o făcuse. Poate că voia să-l încurajeze, dar colţii aceia… amintindu-şi, se hotărî să nu-şi mai lase niciodată toate cuţitele, nici măcar dacă i-o cereau Înţeleptele şi Suprema Înscăunată într-un glas.

Arcada largă, cu cinci laturi, aducea mai degrabă cu o gură de tunel, căci coridorul de dincolo era de aceeaşi formă; şi de aceeaşi mărime, cu dungile galbene sclipind uşor de-a lungul fiecărui braţ, pe podea şi pe tavan. Părea să se întindă la nesfârşit, dispărând în depărtare, ca într-o negură, sfâşiată din când în când de alte arcade cu cinci laturi. Bărbatul cu fustanelă nu o luă înainte până ce nu ajunseră amândoi în coridor, şi chiar şi după aceea se opri de mai multe ori,

trăgând cu ochiul peste umărul lat, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că Mat îl urma. În aer nu mai mirosea a mucegai, în schimb se simţea o undă uşoară şi neplăcută, ceva familiar, dar nu îndeajuns de puternic pentru a fi recunoscut.

La prima arcadă, Mat aruncă o privire, în treacăt, şi oftă. Dincolo de nişte coloane negre în formă de stea, văzu o ramă strâmbă, din piatră roşie, aşezată pe podeaua mată, de sticlă. Urmele de paşi din praf arătau că o persoană venise dinspre ter'angreal şi fusese condusă către coridor, de către o alta, desculţă. Privi peste umăr. În loc să se termine la cincizeci de paşi, într-o încăpere aidoma celei pe care trecea, coridorul se întindea cât vedea cu ochii, o imagine în oglindă a ceea ce se afla înainte. Călăuza îi aruncă un zâmbet, rânjindu-şi colţii. Părea lihnit de foame.

Mat ştia că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, după ce văzuse dincolo de poarta din Stâncă. Spiralele care se mişcau din locul în care ar fi trebuit să fie, până într-altul, unde, la prima vedere, era cu neputinţă să le regăsească… şi, dacă spiralele acelea o făceau, de ce nu şi încăperile? „Trebuia să fi rămas acolo aşteptându-l pe Rand, asta trebuia. Multe trebuia eu să fac." Măcar n-avea să-i vină prea greu să ajungă îndărăt la ter'angreal, de vreme ce toate arcadele erau la fel.

Trase cu ochiul la următoarea şi văzu coloanele negre, ter'angrealul din piatră roşie, urmele sale şi ale călăuzei în praf. Atunci când făptura se uită, iarăşi, peste umăr, Mat îi rânji, la rândul său, cu toţi dinţii.

— Să n-ai impresia că ai prins cine ştie ce fraier în plasă. Dacă încerci să mă înşeli, te jupoi de viu.

Celălalt tresări – ochii săi spălăciţi se făcură şi mai mari – apoi ridică din umeri şi-şi aranjă cureaua de pe piept. Zâmbetul său batjocoritor părea să atragă atenţia către ceea ce făcea. Dintr-odată, Mat se întrebă din ce soi de piele erau tăiate curelele. Doar nu… „Pe Lumină, cred că aşa e." Îi venea să înghită în sec. Cu mare greutate, izbuti să se oprească.

— Dă-i înainte, pui de căţea ce-mi eşti! Pielea ta nu merită bătută-n argint. Du-mă unde vreau s-ajung!

Mârâind, celălalt se grăbi mai departe, cu paşi solemni. Lui Mat nici măcar nu-i păsa dacă-l insultase. Ar fi dat orice să

aibă măcar un cuţit, totuşi. „Să mă ardă focul dacă-l las pe un vulpoi din ăsta fără creier în cap să-mi ia pielea şi să se fălească în faţa celorlalţi cu ea.”

Drumul ţinu mult – era cu neputinţă de ştiut cât. Coridorul nu se schimba niciodată – avea aceiaşi pereţi curbaţi înăuntru şi aceleaşi dungi galbene, sclipitoare. Fiecare arcadă dădea într-o încăpere aidoma celorlalte, cu ter’angreal, urme şi tot ce trebuia. Astfel, parcă timpul însuşi îşi încetă curgerea. Mat se întrebă cât de mult trecuse de când pătrunsese acolo şi începu să se îngrijoreze – oricum, era mai mult de un ceas. Hainele aproape că i se uscaseră – încălţările nu mai plescăiau. Cu toate astea, merse mai departe, cu ochii ţintă la spinarea călăuzei sale.

Pe neaşteptate, coridorul se termină cu o altă arcadă. Mat clipi surprins. Ar fi putut să jure că, numai cu o clipă în urmă, acesta se întindea cât vedea cu ochii. Însă era adevărat că fusese atent, mai degrabă, la călăuza cu colţi. Privi îndărăt, şi mai că-i veni să blesteme. Coridorul se întindea în depărtare, până ce dungile galbene, sclipitoare, păreau să se unească. Şi nu se vedea nici o arcadă.

Când se întoarse, se trezi singur în faţa unei intrări mari, cu cinci laturi. „Arde-m-ar focul, mereu îmi fac la fel.” Răsuflând adânc, trecu dincolo.

Se găsea într-o altă încăpere în formă de stea, cu podeaua albă, nu atât de mare precum cea – sau cele – cu coloanele. O stea cu opt colţuri, având în fiecare colţ câte un piedestal din sticlă neagră, sclipitoare, precum o felie tăiată dintr-una dintre coloanele pe lângă care trecuse. Dungile albe, strălucitoare, se întindeau pe muchiile încăperii şi ale piedestalelor. Mirosul neplăcut era şi mai puternic, şi acum îl recunoscu – era mirosul din bârlogul unui animal sălbatic. Însă de-abia ce-l băgă în seamă, căci încăperea, din câte văzu, era pustie.

Întorcându-se încet, se uită încruntat către piedestale. Era sigur că acolo trebuia să fie cineva, cineva care să-i răspundă la întrebări. Se simţi tras pe sfoară. Dacă tot ajunsese aici, trebuia să obţină răspunsuri.

Dintr-odată, se răsuci, uitându-se nu doar la piedestale, ci

şi la pereţii netezi, cenuşii. Intrarea dispăruse. Nu mai exista, nici o cale de scăpare.

Cu toate acestea, înainte să apuce să se răsucească a doua oară, văzu oameni stând în vârful fiecărui piedestal. Semănau cu călăuza care-l adusese, dar erau altfel îmbrăcaţi. Patru erau bărbaţi, celelalte – femei. Părul li se ridica în creştet, ca o creastă, apoi li se revărsa pe spate. Cu toţii purtau fustanele albe, care le ascundeau picioarele. Femeile aveau bluze albe care le cădeau până sub şolduri, cu gulere înalte, de dantelă, şi manşete albicioase. Bărbaţii purtau curele, încă şi mai multe decât călăuza, mai late şi bătute cu aur. Fiecare dintre ei avea, la piept, câte două cuţite, în tecile lor. După culoare, Mat îşi dădu seama că erau din bronz, dar tot ar fi dat orice să pună şi el mâna pe unul.

— Vorbeşte, spuse una dintre femei, cu glasul acela ca un mârâit. După străvechiul legământ, astfel e învoiala. Ce vrei? Vorbeşte!

Mat şovăi. Oamenii-şarpe i se adresaseră altfel. Iar ăştia îl priveau precum vulpile care se holbau la prada aleasă pentru cină.

— Cine e fiica celor Nouă Luni şi de ce trebuie s-o iau de soaţă? începu el, nădăjduind că asta avea să treacă drept o singură întrebare.

Dar nu-i răspunse nimeni. Nimeni nu vorbi. În schimb, continuară să-l privească, cu ochii mari, lipsiţi de culoare.

— Trebuie să-mi răspundeţi, spuse.

Linişte.

— Arde-v-ar ciolanele, răspundeţi-mi! Cine-i fiica celor Nouă Luni şi de ce trebuie s-o iau de soaţă? Cum am să mor şi am să reînviez? De ce trebuie să pierd lumina jumătate? Astea sunt cele trei întrebări. Spuneţi ceva!

Tăcere de nepătruns. Se auzea pe sine însuşi răsuflând, îşi auzea sângele bubuind în urechi.

— Nici prin cap nu-mi trece să mă însor. Nici să mor, că veni vorba, fie că înviez sau nu. Mintea, viaţa însăşi, mi-e plină de găuri, iar voi vă uitaţi la mine ca nişte dobitoci. Dac-ar fi după mine, aş vrea ca toate golurile să se umple, dar, dacă măcar îmi răspundeţi la întrebări, am să le mai umplu pe

cele din viitor. Trebuie să răspundeţi…

— S-a făcut, mârâi un bărbat, iar Mat clipi uimit.

S-a făcut? Ce se făcuse? Ce voia să spună?

— Arde-v-ar ochii, bombăni. Arde-v-ar sufletele! Sunteţi ca nişte Aes-Sedai! Ei bine, eu vreau să scap de Aes-Sedai şi de lucrările Puterii, şi vreau să mă întorc în Rhuidean, dacă tot nu-mi răspundeţi. Deschideţi o uşă şi daţi-mi drumul să…

— S-a făcut, spuse alt bărbat.

— S-a făcut, îi ţinu isonul şi o femeie.

Mat cercetă pereţii, apoi se uită urât la ceilalţi, cum stăteau în vârful piedestalelor, privindu-l de sus.

— S-a făcut? Ce s-a făcut? Nu văd nici o uşă, dobitocilor…

— Prostule, spuse o femeie, parcă mârâind în şoaptă, iar ceilalţi repetară:

— Prostule. Prostule. Prostule.

— Bine-ai făcut să-ţi ceri scăparea, dacă tot nu există reguli.

— Dar ce mare prostie, să nu te învoieşti asupra unui preţ.

— Preţul îl vom stabili noi.

Vorbeau atât de iute, încât Mat nici nu-şi putea da seama cine ce spunea.

— Ce ne-ai cerut, ţi se va da.

— Preţul se va plăti.

— Arde-v-ar focul, urlă el, despre ce tot vorbiţi acolo?

Bezna se închise împrejurul său. Ceva îl strângea de gât.

Nu putea răsufla. Aer. Nu putea…

25 Calea către suliţă

Fără a şovăi în faţa primului rând de coloane, Rand se forţă să păşească printre ele. Nu era cale de întoarcere, nu putea privi înapoi. „Pe Lumină, ce ar trebui să se întâmple aici? Ce se întâmplă cu adevărat în acest loc?”

Transparente precum sticla cea mai fină, groase poate de-un picior şi aflate la trei paşi sau chiar mai mult una faţă de cealaltă, coloanele erau ca o pădure de lumină orbitoare, plină de unduiri şi sclipiri şi curcubeie ciudate. Aerul era mai răcoros aici, destul cât să-l facă pe Rand să-şi dorească un surtuc, dar acelaşi praf nisipos acoperea pietrele fine şi albe de sub cizmele sale. Nu se simţea nici măcar o adiere, şi totuşi ceva îi făcea fiecare fir de păr să se ridice, chiar şi pe sub cămaşă.

În faţă şi la dreapta văzu un alt bărbat, îmbrăcat în straiele cenuşii şi maronii ale Aielilor, ţeapăn ca o statuie, stând în lumina schimbătoare. El trebuia să fie Muradin, fratele lui Couladin. Ţeapăn ca o stană de piatră; se întâmpla *ceva.* În mod straniu, având în vedere cât de tare strălucea totul, Rand reuşi să vadă clar chipul Aielului. Cu ochii larg deschişi şi holbaţi, cu faţa încordată, gura tremurând, parcă gata să scoată un mârâit. Indiferent ce vedea, nu îi făcea plăcere. Dar măcar Muradin supravieţuise până acum. Dacă el reuşise, atunci putea şi Rand. Bărbatul se afla la şase sau, în cel mai bun caz, şapte paşi de el. Gândindu-se cum de el şi cu Mat nu-l văzuseră pe Muradin intrând, mai făcu încă un pas.

Se găsea în spatele unei perechi de ochi, şi simţea, dar nu controla un trup. Proprietarul acelor ochi se ghemui cu uşurinţă între bolovanii de pe un urcuş sterp, sub cerul topit de soare, şi privi în jos la nişte construcţii ciudate pe jumătate terminate „Nu! Chiar mai puţin. Acela e Rhuidean, dar fără ceaţă, şi e abia început.” Privi în jos cu dispreţ. El era Mandein, tânăr pentru o căpetenie de sept la patruzeci de ani. Nu mai simţi diferenţele dintre el şi Mandein; trebui să accepte. El era Mandein.

Aielii Jenn construiseră ceva care trăgea apă şi o transporta până la nişte bazine grozave de piatră. El se luptase pentru mai puţină apă decât ţinea unul dintre acele bazine, pe lângă care oamenii treceau de parcă apa nu avea nici o importanţă, în mijlocul agitaţiei se înălţa o stranie pădure de sticlă, care lucea în lumina soarelui, iar lângă aceasta se afla cel mai înalt copac pe care îl văzuse el vreodată, de cel puţin trei stânjeni. Construcţiile lor de piatră arătau de parcă fiecare dintre ele era gândită să găzduiască o întreagă fortăreaţă înăuntru, un întreg sept, după ce erau terminate. Ce nebunie! Acest Rhuidean nu avea cum să fie apărat. Nu că i-ar fi atacat cineva pe Jenn. Majoritatea îi evitau pe Jenn, la fel cum îi evitau şi pe Pierduţi, care hoinăreau în căutarea cântecelor despre care ei ziceau că pot aduce înapoi zilele pierdute.

O procesiune se strecura din Rhuidean spre munte, câteva zeci de Aieli şi două palanchine, fiecare fiind purtată de câte opt bărbaţi. Lemnul din care erau făcute acele palanchine era destul cât să se poată face o duzină întreagă de scaune pentru căpeteniile de clan. Mandein auzise că încă se mai găseau Aes-Sedai printre Jenn.

— Trebuie să fii de acord cu tot ceea ce îţi cer, bărbate, zise Sealdre.

El o privi atunci şi dori pentru un moment să-şi treacă degetele prin părul ei lung şi bălai, văzând-o pe fata veselă care îi aşezase la picioare cununa şi îi ceruse să se însoare cu ea. Acum însă era curioasă, agitată şi îngrijorată.

— Vin şi ceilalţi? o întrebă el.

— Unii. Majoritatea. Am vorbit cu surorile mele în vis, şi toate am visat acelaşi vis. Căpeteniile care nu vin sau cei care nu sunt de acord… Septurile lor vor pieri, Mandein. După trei generaţii vor fi pulbere, iar hambarele şi vitele lor vor aparţine altor septuri. Numele lor se vor pierde.

Lui nu îi plăcea ca ea să vorbească cu Înţeleptele din alte septuri, nici măcar în vise. Dar visele Înţeleptelor erau adevărate. Când ele ştiau, era adevărat.

— Rămâi aici, îi spuse el. Dacă nu mă întorc, ajută-i pe fiii şi fiicele noastre să ţină septul unit.

— Aşa voi face, umbră a vieţii mele. Dar nu uita. Trebuie să fii de acord, îi zise Sealdre atingându-i obrazul.

Mandein o luă din loc şi o sută de siluete acoperite cu văluri îl urmară, coborând culmea, camuflându-se de la un bolovan la altul, cu arcurile şi suliţele pregătite, în timp ce nuanţele de maroniu şi cenuşiu se contopeau cu pământul pustiu şi se făceau nevăzute chiar şi pentru ochii lui. Toţi erau bărbaţi; lăsase toate femeile septului care slujeau lancea alături de bărbaţii din jurul lui Sealdre. Dacă nu mergea bine ceva şi ea se hotăra să vină după el ca să-l salveze, bărbaţii probabil că ar fi urmat-o, însă femeile ar fi condus-o înapoi la fortăreaţă indiferent de dorinţele sale, pentru a proteja fortăreaţa şi septul. Aşa spera el. Uneori aceste femei puteau fi mai sălbatice decât un bărbat, şi mai nesăbuite.

Procesiunea din Rhuidean se oprise pe lutul crăpat înainte ca el să ajungă în partea de jos a culmii. Le făcu semn oamenilor să rămână acolo şi merse mai departe singur, coborându-şi vălul. Îşi dăduse seama că erau şi alţi oameni care părăseau muntele atât prin dreapta, cât şi prin stânga, şi care străbăteau pământul ars din toate direcţiile. Câţi? Cincizeci? Poate o sută? Unele feţe pe care se aştepta să le vadă lipseau. Sealdre avuse dreptate ca-ntotdeauna; unii nu luaseră în seamă visul Înţeleptelor. Erau feţe pe care nu le văzuse niciodată, şi feţele unor oameni pe care încercase să-i omoare, oameni care încercaseră să-l omoare pe el. Din fericire, nici unul nu avea vălul tras. Să omori în faţa unui Jenn era aproape la fel de rău ca şi atunci când omorai un Jenn. Iar el spera că şi ceilalţi aveau să-şi amintească asta. Trădare din partea unuia singur şi vălurile ar fi fost ridicate, războinicii pe care fiecare căpetenie îi adusese ar fi coborât din munţi şi acel lut uscat s-ar fi mocirlit cu sânge. Se cam aştepta să primească o suliţă în coaste în orice clipă.

Deşi încerca să fie atent la o sută de posibile surse care-i puteau aduce moartea, era greu să nu se holbeze la Aes-Sedai, în timp ce purtătorii coborau scaunele ornamentate. Femei cu părul atât de alb, încât părea aproape transparent. Chipuri fără vârstă, a căror piele părea că putea fi smulsă de vânturi. El auzise că vremea nu le atingea pe Aes-Sedai. Cât

de bătrâne puteau fi oare cele două? Ce văzuseră ele oare? Îşi aminteau oare de vremea când străbunicul său Comran descoperise pentru prima dată steddingul Ogierilor din Zidul Dragonului şi începuse să facă negoţ cu aceştia? Sau poate chiar de vremea când străbunicul lui Comran, Rhodric, îi călăuzise pe Aieli în lupta împotriva celor în cămăşi de fier care trecuseră de Zidul Dragonului? Femeile Aes-Sedai îşi întoarseră privirile către el – ochii uneia erau de un albastru pătrunzător, iar ai celeilalte căprui-închis – primii ochi căprui pe care îi vedea – şi care păreau a-i sfredeli în minte, gândurile. Ştia că doar el era privit, dar nu ştia de ce. Cu o sforţare se smulse de sub acele priviri gemene, care îl cunoşteau mai bine decât se cunoştea pe sine.

Un bătrân uscăţiv, înalt cu toate că era adus de spate, ieşi în faţă, flancat de două femei cu păr abia încărunţit, care puteau fi surori, având aceeaşi pereche de ochi de un verde-închis şi acelaşi fel de a-şi înclina capul indiferent la ce priveau. Restul de Jenn preferau să privească neliniştiţi în pământ, decât să privească la Aiel, dar nu şi aceştia trei.

— Eu sunt Dermon, spuse omul cu o voce puternică, cu privirea sa albastră vioaie şi fermă ca a oricărui Aiel. Acestea sunt Mordaine şi Narisse, zise el şi arătă către fiecare femeie în parte. Vorbim în numele oraşului Rhuidean, şi în numele Aielilor Jenn.

Oamenii din jurul lui Mandein începură să murmure. Celor mai mulţi nu le plăcea să audă că cei din clanul Jenn se intitulează Aieli, la fel cum nici lui nu-i plăcea.

— De ce ne-ai chemat aici? întrebă el, deşi îl ardea pe limbă să recunoască faptul că fusese chemat.

În loc să-i răspundă, Dermon îi spuse:

— De ce nu porţi sabie?

Întrebarea iscă alte murmure.

— Nu e permis, mârâi Mandein. Chiar şi un Jenn ar trebui să ştie asta, zise Mandein şi îşi ridică suliţele, îşi atinse pumnalul de la centură şi arcul de la spate. Armele astea sunt de ajuns pentru un războinic.

Murmurul deveni aprobator, chiar şi din partea unor bărbaţi care îi juraseră moarte. Ar fi făcut-o în continuare,

dacă ar fi avut şansa, dar erau de acord cu ceea ce spusese. Şi păreau gata să-l lase să vorbească, în timp ce femeile Aes-Sedai îl priveau.

— Nu ştii de ce, zise Mordaine.

— Ştii prea puţin. Şi cu toate astea vrei să ştii, adăugă Narisse.

— Ce vreţi? întrebă Mandein.

— Pe voi, răspunse Dermon, trecând cu privirea peste Aieli, cuprinzându-i pe toţi în acel cuvânt.

— Aceia dintre voi care ar trebui să fie conducători trebuie să vină în Rhuidean şi să înveţe de unde am venit şi de ce nu purtăm săbii. Cei ce nu vor învăţa nu vor trăi.

— Ţi-au vorbit Înţeleptele tale, zise Mordaine, altfel n-ai fi aici. Cunoşti preţul ce trebuie să-l plătească toţi cei care refuză.

Charendin îşi făcu loc până în faţă, privind când la Mandein, când la Jenn. Mandein îi lăsase cicatricea aceea mare şi încreţită pe faţă; aproape că se omorâseră de vreo trei ori.

— Trebuie doar să venim cu voi? zise Charendin. Oricare dintre noi vine cu voi îi va conduce pe Aieli?

— Nu.

Răspunsul veni uşor ca o şoaptă, dar destul de puternic cât să pătrundă în urechile tuturor. Veni de la femeia Aes-Sedai cu ochi căprui, care stătea aşezată pe scaunul ornamentat, şi cu o pătură peste picioare, de parcă i-ar fi fost frig sub soarele dogoritor.

— Acela va veni mai târziu, zise femeia. Stânca aceea care nu cade niciodată va cădea pentru a-i anunţa venirea. Din acelaşi sânge, dar fără a fi fost crescut de cei de acelaşi sânge, va veni din Rhuidean în zori, şi vă va lega împreună cu legături ce nu le veţi putea rupe. Vă va lua cu sine şi vă va distruge.

Câţiva dintre şefii de septuri dădură să plece, dar nici unul nu făcu mai mult de câţiva paşi. Fiecare ascultase de Înţeleapta septului său. „Cădeţi de acord sau vom fi distruşi de parcă n-am fi existat niciodată. Cădeţi de acord sau ne vom distruge.”

— Ăsta e un truc, ţipă Charendin, dar îşi coborî vocea sub privirile femeilor Aes-Sedai, deşi încă se simţea furia din glasul său. Vreţi să puneţi stăpânire pe toate septurile. Aielii nu se supun în faţa nici unui bărbat şi în faţa nici unei femei, zise el, dând din cap şi evitând privirile femeilor Aes-Sedai. Nimănui, murmură el.

— Nu urmărim să punem stăpânire pe nimeni, le explică Narisse.

— Zilele noastre sunt numărate, zise Mordaine. Va veni o zi când Jenn nu vor mai fi, şi doar voi veţi mai rămâne pentru a aminti de Aieli. Trebuie să rămâneţi sau toate vor fi fost degeaba, totul va fi pierdut.

Vocea ei hotărâtă, convingerea ei fermă îi închiseră gura lui Charendin, însă Mandein mai avea o întrebare.

— De ce? Dacă vă cunoaşteţi sfârşitul, de ce faceţi asta? se miră el, şi arătă spre construcţiile ce se înălţau în depărtare.

— E destinul nostru, răspunse Dermon calm. Mulţi ani am căutat acest loc, şi acum îl pregătim, dacă nu cumva din acelaşi motiv care a existat cândva. Facem ce trebuie făcut şi ne păstrăm credinţa.

Mandein studie chipul bărbatului. Nu întrezări nici urmă de teamă.

— Sunteţi Aieli, zise Mandein, şi când alţi câţiva începură să vocifereze, el ridică vocea: Voi merge la Aielii Jenn.

— Nu poţi veni înarmat în Rhuidean, zise Dermon.

Mandein râse cu gura până la urechi de nechibzuinţa bărbatului. Să îi ceri unui Aiel să meargă neînarmat. Îşi lepădă armele şi păşi înainte.

— Duceţi-mă în Rhuidean, Aieli. Vă voi egala curajul.

Rand clipi în lumina sclipitoare. Fusese Mandein; încă mai simţea dispreţul pentru acei Jenn care se pierduseră de-atâta admiraţie pentru el. Erau cei din clanul Jenn Aieli sau nu? Arătaseră la fel, înalţi, cu ochi de culoare deschisă şi chipuri arse de soare, îmbrăcaţi cu aceleaşi haine, mai puţin vălurile. Dar nu purtau nici o armă, mai puţin pumnalele de la brâu, folosite doar la munca de zi cu zi. Nu exista Aiel care să nu

poarte arme.

Ajunsese destul de departe printre coloane; mult prea departe pentru un singur pas, şi mult mai aproape de Muradin. Privirea neclintită a Aielului devenise o încruntare fioroasă. Sub cizmele lui Rand scârţâia praful zgrunţuros.

Numele său era Rhodric şi avea aproape douăzeci de ani. Soarele era o pată aurie pe cer, dar el îşi purta vălul şi-şi păstra privirea atentă. Avea suliţele pregătite – una în mâna dreaptă, trei înfipte în scutul din piele de taur – şi era pregătit. Jeordam era întins pe iarba maronie, de la poalele colinelor dinspre miazăzi, unde majoritatea tufişurilor erau mici şi uscate. Părul bătrânului era alb, precum acel lucru numit zăpadă de care vorbeau cei în vârstă, dar ochii săi erau ageri, şi nu-i pierdea din priviri pe fântânarii care ridicau la suprafaţă burdufuri pline cu apă.

La răsărit şi spre miazănoapte se întindeau munţi, iar partea dinspre miazănoapte, deşi înaltă, abruptă şi cu vârfurile albe, părea un pitic pe lângă cea de la răsărit. Aceşti munţi arătau ca şi cum lumea ar fi încercat să atingă văzduhul, şi poate că aşa şi era. Poate că albul de pe vârfuri chiar era zăpadă. Nu avea să afle. În faţa acestui obstacol, cei din clanul Jenn trebuiau să se hotărască să o ia spre răsărit. Ocoliseră spre miazănoapte acel zid muntos luni în şir, trăgând cu trudă căruţele după ei, încercând să nu creadă faptul că Aielii îi urmăreau. Măcar avuseseră parte de apă, când traversaseră un râu, deşi nu atât de multă. Rhodric nu mai văzuse de câţiva ani un râu atât de lat, majoritatea erau doar albii secate, departe de munţi. Spera că ploile aveau să se întoarcă şi totul să fie din nou verde. Îşi amintea de vremurile în care lumea era verde.

Auzi caii înainte să-i vadă; trei bărbaţi călare, pe dealurile maronii, îmbrăcaţi cu surtuce lungi din piele acoperite cu discuri de metal, doi dintre ei purtând lănci. Rhodric îl cunoştea pe cel din faţă, Garam, fiul şefului oraşului pe care tocmai îl lăsaseră în urmă, care nu era cu mult mai în vârstă decât el. Parcă erau orbi aceşti orăşeni. Nu-l văzură pe Aiel care se foi după ce trecură şi apoi rămase nemişcat şi

aproape invizibil pe pământul acela arid. Rhodric îşi desfăcu vălul; nu avea să fie omorât nimeni, dacă nu erau provocaţi de călăreţi. Nu îi părea rău – nu chiar –, dar nu se putea convinge cât să aibă încredere în oamenii care locuiau în case şi oraşe. Se purtaseră prea multe lupte cu această naţie. Poveştile spuneau că aşa fusese dintotdeauna.

Garam trase de hamuri şi ridică mâna dreaptă în semn de salut. Era un bărbat cu părul castaniu, ca şi cei doi ce îl urmau, dar toţi trei aveau înfăţişarea unor bărbaţi duri şi pricepuţi.

— Hei, Rhodric, au terminat oamenii tăi de umplut burdufurile?

— Bine te-am găsit, Garam, spuse el cu vocea calmă şi lipsită de emoţie.

Pe Rhodric îl tulbura faptul că vedea oameni călare, chiar mai mult decât faptul că purtau săbii. Sigur că Aielii aveau animale de povară, dar era ceva nefiresc în a sta cocoţat pe un cal. Picioarele omului erau îndeajuns de bune.

— Suntem aproape. Tatăl tău doreşte cumva să-şi retragă permisiunea de a ne lăsa să ducem apă de pe pământurile sale?

Nici un alt oraş nu-şi dăduse consimţământul până atunci. Apa trebuia câştigată prin luptă dacă erau oameni prin apropiere, ca orice altceva, iar dacă era apă, trebuiau să fie şi oameni pe acolo. Nu putea fi uşor să-i învingă pe toţi trei de unul singur, gândea Rhodric. Îşi depărtă picioarele, gata să dănţuiască şi poate chiar să moară.

— Nu şi-o retrage, zise Garam, şi nici nu observă că Rhodric îşi depărtase picioarele. Avem un izvor puternic în oraş, şi tatăl meu spune că odată cu plecarea voastră vom rămâne cu fântânile pe care le-aţi săpat voi, până vom pleca şi noi. Dar bunicul tău părea că vrea să ştie dacă şi ceilalţi s-au pus în mişcare, ceea ce au şi făcut, zise el şi se sprijini cu un cot în capul şeii. Spune-mi, Rhodric, sunt, într-adevăr, din acelaşi neam cu voi?

— Ei sunt Aielii Jenn; noi, Aielii. Suntem aceiaşi, dar în acelaşi timp nu suntem aceiaşi. Nu îţi pot da alte explicaţii, Garam.

De fapt nici el nu înţelegea prea bine.

— În ce direcţie merg? întrebă Jeordam.

Rhodric se plecă liniştit în faţa străbunicului său; auzise zgomotul unui picior, a unei cizme uşoare, şi crezuse că era un Aiel. Orăşenii nu observaseră că Jeordam se apropia şi rămaseră atât de surprinşi încât traseră de hamuri. Doar faptul că Garam nu îşi ridicase mâna în aer îi opri pe ceilalţi doi din a-şi coborî lăncile. Rhodric şi străbunicul său aşteptară.

— Spre răsărit, spuse Garam după ce reuşi să-şi stăpânească din nou calul. Dincolo de Osia Lumii, continuă el şi făcu un gest către munţii ce se îngemănau cu cerul.

Rhodric tresări, dar Jeordam zise calm:

— Ce se află de partea cealaltă?

— Capătul lumii, după mine, răspunse Garam. Nu sunt sigur dacă există o cale de a trece dincolo, spuse el ezitând. Aielii Jenn au cu ei femei Aes-Sedai. Cu zecile, am auzit. Nu te simţi neliniştit să călătoreşti atât de aproape de nişte femei Aes-Sedai? Am auzit că lumea era altfel cândva, dar că ele au distrus-o.

Femeile Aes-Sedai îl nelinişteau foarte tare pe Rhodric, deşi nu i se vedea asta pe chip. Erau doar patru, nu cu zecile, dar destul cât să-i amintească de faptul că Aielii le înşelaseră încrederea femeilor Aes-Sedai într-un fel pe care nimeni nu-l cunoştea. Femeile Aes-Sedai trebuiau să ştie; rareori se despărţiseră acestea de căruţelor Aielilor Jenn în anul ce se împlinea de la sosirea lor, dar când o făcuseră, priviseră spre Aieli cu tristeţe. Rhodric nu era singurul care încerca să le evite.

— Noi îi păzim pe Aielii Jenn, zise Jeordam. Ei sunt cei ce călătoresc alături de Aes-Sedai.

Garam dădu din cap, de parcă asta ar fi însemnat ceva, apoi se aplecă din nou şi zise cu vocea scăzută:

— Tatăl meu are ca sfetnic o Aes-Sedai, dar încearcă să ţină asta secret faţă de oamenii din oraş. Ea spune că trebuie să părăsim dealurile astea şi să ne îndreptăm spre răsărit. Spune că râurile secate vor curge din nou, şi că vom construi un nou oraş lângă unul dintre ele. Spune o mulţime de lucruri.

Le aud pe Aes-Sedai plănuind construirea unui oraş – au găsit Ogieri ca să îl construiască. Ogieri! zise el şi scutură din cap, desprinzându-se de lumea legendelor şi revenind la realitate. Crezi că pun la cale să stăpânească lumea din nou? Femeile Aes-Sedai? Eu zic că ar trebui să le ucidem înainte să ne distrugă din nou.

— Trebuie să faci ceea ce crezi tu de cuviinţă, zise Jeordam, fără ca vocea sa să-i trădeze gândurile. Trebuie să-mi pregătesc oamenii de călătoria peste munţii de acolo.

Bărbatul cu păr negru se îndreptă în şa, vădit dezamăgit. Rhodric bănuia că Garam urmărise ajutor din partea Aielilor, pentru a le putea ucide pe Aes-Sedai.

— Osia Lumii, zise Garam dintr-odată. Mai are un nume. Unii îi zic Zidul Dragonului.

— Un nume potrivit, spuse Jeordam.

Rhodric se holbă la munţii ce se înălţau în depărtare. Un nume potrivit pentru Aieli. Numele lor secret, nespus nimănui, era Neamul Dragonului. Nu ştia de ce, atâta vreme cât nu se rostea cu voce tare, mai puţin atunci când îşi primeau suliţele. Ce se afla de partea cealaltă a acestui Zid al Dragonului? Măcar acolo aveau să fie oameni împotriva cărora să lupte. Totdeauna erau. În toată lumea erau doar Aieli, Aieli Jenn şi duşmani. Doar atât. Aieli, Aieli Jenn şi duşmani.

Rand trase adânc aer în piept, de parcă n-ar fi respirat de ore întregi. Coloanele din jurul său fură învăluite de inele de lumină orbitoare. Cuvintele îi răsunau încă în urechi. Aieli, Aieli Jenn şi duşmani; asta era lumea. Nu fuseseră în Pustie, cu siguranţă. Văzuse şi trăise într-o lume dinainte ca Aielii să ajungă în Ţinutul Întreit. Era acum mai aproape de Muradin. Ochii Aielului se mişcau agitaţi şi părea că se străduieşte să nu mai facă nici un pas. Rand înaintă.

Jeordam se lipi de pătura albă ce căptuşea coasta dealului, fără a lua în seamă frigul şi îi privi pe cei cinci oameni care veneau spre el. Trei bărbaţi purtând mantii, două femei îmbrăcate în rochii voluminoase, care îşi făceau drum

prin zăpadă. Iarna trebuia să se termine demult, după spusele celor mai în vârstă, dar pe de altă parte ei povesteau despre cum anotimpurile se schimbau şi nu mai erau cum fuseseră cândva. Spuneau că pământul obişnuia să se zguduie şi munţii se ridicau sau se scufundau precum apa dintr-un iaz atunci când arunci o piatră în el vara. Jeordam nu credea toate astea. Avea optsprezece ani, se născuse în corturi, şi asta era singura viaţă pe care o ştia. Zăpada, corturile şi datoria de a păzi.

Îşi dădu jos vălul, se ridică încet şi se sprijini în suliţa lungă, pentru a nu-i speria pe oamenii din căruţă, dar aceştia tot se opriră brusc şi se holbară la suliţă, la arcul agăţat de spate şi la tolba de la brâu. Nici unul nu arăta mai bătrân decât el.

— Aveţi trebuinţă de noi, Aieli Jenn? strigă el.

— Ne spui aşa ca să ne batjocoreşti, strigă un bărbat înalt şi cu nasul lung ascuţit. Dar e adevărat. Noi suntem singurii Aieli adevăraţi. Voi aţi renunţat la Cale.

— Minciuni! sări Joerdam. Nu am ţinut o sabie în mână niciodată! zise el şi trase aer în piept pentru a se linişti; nu venise aici pentru a se enerva din cauza unor Aieli Jenn. Dacă v-aţi rătăcit, aflaţi că au luat-o într-acolo căruţele voastre, spuse el şi îndreptă suliţa către miazăzi.

O femeie îl luă de braţ pe năsos şi vorbi încet. Ceilalţi încuviinţară dând din cap, şi, în final, făcu la fel şi năsosul, chiar dacă fără tragere de inimă. Femeia era frumoasă; de sub şalul negru ce îi înfăşură capul ieşeau şuviţe de păr blond. Se întoarse către Jeordam şi spuse:

— Nu ne-am rătăcit.

Femeia îl privi de parcă atunci îl vedea pentru prima dată, şi îşi înfăşură şalul mai strâns. El dădu din cap; nici el nu crezuse că se rătăciseră. Aielii Jenn reuşeau întotdeauna să se ferească de cei din corturi, chiar şi atunci când aveau nevoie de ajutor. Cei puţini care nu făceau aşa veneau doar din disperare când nu puteau găsi ajutor în altă parte.

— Urmaţi-mă.

Aveau de străbătut cale de o milă peste dealuri, până la corturile tatălui său, nişte siluete joase, parţial acoperite de

ultima zăpadă, răsfiraţi pe povârnişuri. Oamenii săi priveau cu băgare de seamă la nou-sosiţi, dar nu se opreau din ceea ce făceau, fie că era vorba de gătit, de îngrijirea armelor sau de o bătaie cu bulgări cu un copil. Jeordam era mândru de septul său de aproape două sute de oameni, cel mai mare dintre cele zece tabere împrăştiate la miazănoapte, dincolo de căruţe. Cu toate acestea, Aielii Jenn nu păreau prea impresionaţi. Pe Jeordam îl enerva faptul că erau mult mai mulţi Aieli Jenn decât Aieli.

Lewin ieşi din cortul său; era un bărbat înalt, cu părul cărunt şi cu un chip aspru. Se spunea că Lewin nu zâmbea niciodată, şi Jeordam, cu siguranţă, nu-l văzuse niciodată. Poate că obişnuia să zâmbească înainte să moară mama lui Jeordam, dar nu credea asta.

Femeia blondă – numele ei era Morin – se porni să spună o poveste, aşa cum se şi aşteptase Jeordam. Aielii Jenn făcuseră schimb cu un sat, un loc împrejmuit de un zid de trunchiuri de copac, dar bărbaţii din acel sat se întorseseră în timpul nopţii, luând înapoi ceea ce dăduseră la schimb, luând mai mult de-atât. Aielii Jenn crezuseră întotdeauna că puteau avea încredere în oamenii care locuiau în case, crezuseră întotdeauna că îi va ocroti Calea. Se pronunţară numele morţilor – părinţii, o mamă, fraţi dintâi. Captivii – surori dintâi, o soră-mamă, o fiică. Cea din urmă îl impresionă pe Jeordam; Morin vorbea cu amărăciune despre o fiică de cinci ani care fusese luată pentru a fi crescută de o altă femeie. Privind-o cu mai multă atenţie, mai adăugă câţiva ani la vârsta sa.

— Îi vom aduce înapoi, promise Lewin şi apucă un mănunchi de suliţe pe care le înfipse în pământ. Puteţi rămâne cu noi dacă doriţi, atâta vreme cât sunteţi pregătiţi să vă apăraţi atât pe voi, cât şi pe noi. Dacă veţi rămâne, nu veţi mai fi primiţi niciodată să trăiţi printre ai voştri.

Auzind una ca asta, bărbatul cu nasul ascuţit se întoarse şi se grăbi să plece înapoi de unde veniseră.

— Aceia care vor să rămână alături de noi în acest sat să apuce o suliţă. Dar luaţi aminte – dacă luaţi suliţa ca să o folosiţi împotriva oamenilor, va trebui să rămâneţi cu noi, zise el cu vocea aspră şi cu privirea severă. Veţi fi ca şi morţi în

amintirea Aielilor Jenn.

Unul dintre ultimii bărbaţi nehotărâţi şovăi, dar în final apucară toţi câte o suliţă. La fel făcu şi Morin. Jeordam o privi uimit, şi până şi Lewin clipi.

— Nu trebuie să iei suliţa doar ca să poţi rămâne, îi zise Lewin, sau doar ca noi să-ţi aducem înapoi oamenii. Apucarea suliţei înseamnă că accepţi să lupţi, nu doar să te aperi. O poţi lăsa jos. Nu e nici o ruşine.

— Mi-au răpit fiica, zise Morin.

Spre uimirea lui Jeordam, Lewin încuviinţă imediat.

— Există un început pentru orice. Pentru orice. Fie!

Jewin începu să atingă oamenii pe umeri, mergând prin tabere, numindu-i pe cei ce trebuiau să viziteze acest sat înconjurat de trunchiuri de copaci. Jeordam fu primul atins pe umăr; tatăl său îl alegea mereu pe el primul, din prima zi în care fusese destul de mare să mânuiască o suliţă. Nici nu ar fi putut fi altcumva.

Morin avea probleme cu suliţa, întrucât mânerul i se încurca în fuste.

— Nu e nevoie să mergi, îi zise Jeordam. Nici o femeie nu a mai făcut-o vreodată. Îţi vom aduce fiica.

— Mi-am pus în gând să o scot pe Kirin de acolo cu mâinile mele, zise ea cu sălbăticie. Nu mă puteţi opri!

— În cazul ăsta, trebuie să te îmbraci aşa, zise el şi arătă spre surtucul şi pantalonii săi. Nu poţi străbate ţinuturile astea noaptea îmbrăcată într-o rochie. Îi luă suliţa înainte să poată riposta. Mânuirea suliţei nu se învaţă uşor.

Cei doi bărbaţi care veniseră cu ea primiseră instrucţiunile cu stângăcie, iar faptul că aproape se împiedicară în propriile picioare confirmau acest lucru. Căută o secure şi tăie cam de-un picior din mânerul suliţei. Astfel mai rămâneau vreo patru picioare, vârful fiind numai el de aproape un picior.

— Înjunghie cu asta. Doar atât. Înjunghie. Mânerul se foloseşte pentru a bloca loviturile, dar îţi voi găsi ceva pentru cealaltă mână, să foloseşti pe post de scut.

Morin îl privi ciudat.

— Câţi ani ai? întrebă ea, chiar mai ciudat.

El îi spuse, iar ea dădu din cap cu un aer gânditor. După o

clipă, Jeordam zise:

— Unul dintre bărbaţii aceia e cumva soţul tău; bărbaţii încă se împiedicau în suliţe.

— Soţul meu o jeleşte deja pe Kirin. Îi pasă mai mult de copaci, decât de fiica lui.

— Copaci?

— Copacii Vieţii, zise ea, iar când Jeordam o privi din nou nedumerit, Morin clătină din cap. Trei copăcei plantaţi în nişte butoaie. Le pasă de aceştia aproape cât le pasă de sine. Când vor găsi un loc sigur, îi vor planta; se spune că atunci se vor întoarce vremurile de altădată. Ei. Am spus ei. Prea bine. Nu mai sunt Aiel Jenn, spuse ea şi apucă suliţa scurtată de mâner. Acesta va fi soţul meu de acum încolo, şi privindu-l cu atenţie pe Jerodam, continuă... Dacă ţi-ar răpi cineva copilul ai vorbi despre Calea Frunzei şi despre suferinţa care s-a abătut asupra noastră pentru a ne pune la încercare? El clătină din cap, iar ea zise: Aşa credeam şi eu. Vei fi un tată bun. Învaţă-mă să mânuiesc suliţa!

O femeie ciudată, dar frumoasă. Luă suliţa şi începu să-i arate femeii, care încerca şi ea odată cu el. Cu mânerul scurt era rapidă şi îndemânatică. Morin îl privea cu zâmbetul acela straniu, dar el era absorbit de ceea ce făcea cu suliţa.

— Ţi-am văzut chipul în vis, spuse ea încet, dar el nu prea auzi.

Cu o astfel de suliţă putea fi mai rapid decât un bărbat cu o sabie. În mintea sa îi vedea pe Aieli învingându-i pe toţi bărbaţii cu săbii. Nimeni nu îi putea sta în cale. Nimeni.

Lumina sclipi printre coloanele de sticlă, aproape orbindu-l pe Rand. Muradin era la doar un pas sau doi în faţă, privind drept înainte, cu dinţii încleştaţi, mârâind încet. Coloanele îi duceau în istoria pierdută în timp a Aielilor. Picioarele lui Rand o luară din loc. Înainte. Şi înapoi în timp.

Lewin îşi aranjă vălul de praf peste chip şi privi în jos la mica tabără, unde cărbunii unui foc pe terminate încă luceau sub o oală de fier. Vântul purtă până la el un miros de tocană pe jumătate arsă. Cărbunii erau înconjuraţi de mormane de

pături. Nu se vedea nici un cal. Lewin îşi dorea să fi luat cu el nişte apă, însă doar copiii aveau voie să bea apă, mai puţin cea folosită la mâncare. Îşi amintea vag de vremurile când fusese mai multă apă, când zilele nu erau atât de fierbinţi şi prăfuite şi când vântul nu bătea tot timpul. Noaptea era o alinare prea mică, soarele cel roşu şi arzător făcând schimb cu frigul. Se înfăşură mai tare în pelerina din piele de capră sălbatică pe care o folosea drept pătură.

Tovarăşii săi se îngrămădiră mai aproape de el, înfofolit cum era, lovind pietrele cu picioarele şi bombănind, încât Lewin fu sigur că aceştia aveau să-i trezească pe bărbaţii de jos. Nu se plânse; era la fel de puţin obişnuit cu aşa ceva ca şi ei. Chipurile le erau acoperite cu vălurile de praf, dar îşi putu da seama cine era fiecare. Luca, cu umerii aproape cu încă o jumătate mai laţi decât ai altcuiva; îi plăcea să joace feste. Gearan, deşirat ca o barză şi cel mai bun alergător dintre căruţaşi. Charlin şi Alijha, care semănau mult, doar că primul avea obiceiul de a-şi apleca uşor capul atunci când era îngrijorat, cum era şi acum; sora lor Colline era jos în tabără. La fel şi Mairgran, sora lui Lewin.

Când sacii pentru cules ai fetelor fuseseră găsiţi sfâşiaţi în urma unei încăierări, toţi ceilalţi erau gata să le jelească şi să plece mai departe, aşa cum făcuseră de multe ori. Chiar şi bunicul lui Lewin. Dacă Adan ar fi ştiut ce puseseră ei cinci la cale, i-ar fi oprit. Tot ce făcea Adan acum era să bombăne despre cum trebuiau să fie credincioşi femeilor Aes-Sedai pe care Lewin nu le văzuse niciodată, asta şi să aibă grijă să rămână în viaţă Aielii. Neamul Aielilor, şi nu un Aiel anume. Nici măcar Maigran.

— Sunt patru, şopti Lewin. Fetele sunt de partea asta a focului. Le voi trezi eu, încet, şi ne vom strecura cât dorm bărbaţii.

Prietenii lui Lewin priviră unul la celălalt şi dădură din cap. El se gândi că ar fi fost mai bine dacă făceau un plan înainte de asta, dar singurul lucru la care reuşiseră să se gândească era cum să vină şi să le salveze pe fete, şi cum să plece de lângă căruţaşi fără a fi văzuţi. Nu fusese sigur că puteau să-i prindă din urmă pe aceşti bărbaţi sau să-i găsească înainte să

ajungă în satul din care veneau – o adunătură de colibe grosolane, de unde Aielii fuseseră alungaţi cu pietre.

— Şi dacă se trezesc, totuşi? întrebă Gearan.

— Nu o las pe Colline, sări Charlin, chiar atunci când fratele lui zise puţin mai încet:

— Le luăm înapoi, Gearan!

— Aşa-i, zise Lewin, iar Luca îl înghionti în coaste pe Gearan, după care Gearan dădu din cap aprobator.

Să-şi croiască drum în jos prin întuneric nu era un lucru uşor. Vreascuri uscate de secetă le trosneau sub picioare; pe povârnişul prăfuit din faţa lor curgeau şiroi bolovani şi pietricele. Cu cât Lewin încerca mai tare să se mişte în linişte, cu atât părea să facă mai multă gălăgie. Luca se prăbuşi într-un tufiş de mărăcini care trosni zgomotos, dar reuşi să iasă. Charlin alunecă şi se rostogoli până la jumătatea drumului. Dar nimic nu se mişca dedesubt.

În apropierea taberei, Lewin se opri şi schimbă priviri îngrijorate cu prietenii săi, după care se furişă înăuntru. Chiar şi propria respiraţie îi părea un tunet, la fel de gălăgioasă ca şi sforăiturile ce veneau de la unul dintre cele patru siluete adormite. Acesta înlemni când văzu că grohăiturile se opriseră şi una dintre movile se ridică. Se aşeză la loc, sforăiturile începură din nou, iar Lewin reîncepu să respire.

Se aplecă încet peste una dintre siluetele mai mici şi dădu la o parte o pătură aspră de lână, ţeapănă de praf. Maigran privi fix la el, cu faţa vânătă şi umflată şi cu rochia aproape ferfeniţă. Îşi încleştă o mână peste gura ei pentru a nu scoate vreun ţipăt, dar fata continuă să-l privească pierdută, fără măcar să clipească.

— Am să te tai ca pe-un porc, băiete!

Una dintre siluetele mai mari se aruncă într-o parte, şi un bărbat cu barba vâlvoi şi haine jegoase se ridică în picioare, iar în mână cuţitul îi strălucea uşor în lumina lunii. Bărbatul lovi cu piciorul în siluetele din lături, iscând mormăituri şi agitaţie.

— Exact ca pe un porc. Ştii să guiţi, băiete, sau voi, ăştia, ştiţi doar să fugiţi?

— Fugi, zise Lewin, dar sora sa îl privi tâmp.

O apucă de umeri cu disperare, o trase, încercând să o ridice în picioare pentru a ajunge în locul în care aşteptau ceilalţi.

— Fugi!

Fata ieşi greoi de sub pătură, aproape ca un stârv fără viaţă. Colline era trează – o auzea cum scâncea –, dar părea că adună păturile murdare în jurul său mai tare, încercând să se ascundă sub ele. Maigran stătea şi privea în gol, nu vedea nimic.

— Se pare că nici măcar asta nu ştiţi să faceţi.

Rânjind, bărbatul mergea în jurul focului şi ţinea cuţitul în jos. Ceilalţi erau acum în picioare, înfăşuraţi în pături şi râzând, privind distracţia. Lewin nu ştia ce să facă. Nu putea să-şi abandoneze sora. Tot ce putea face era să moară. Poate că asta i-ar fi dat lui Maigran o şansă să fugă.

— Fugi, Maigran! Te rog, fugi!

Dar ea nu se mişcă. Părea că nici măcar nu îl aude. Ce îi făcuseră? Bărbosul veni mai aproape, fără a se grăbi, chicotind, savurând momentul.

— Nuuuuuuuuuuuuuu!

Charlin se năpusti din noapte, aruncându-se peste bărbatul care avea cuţitul în mână, doborându-l. Ceilalţi bărbaţi îi apucară de picioare. Unul dintre ei, cu capul ras lucind în lumina palidă, ridică o sabie în aer, gata să-l lovească pe Charlin.

Lewin nu fu sigur cum se întâmplase. Cumva, apucase ceaunul de mânerul de metal. Îl roti şi lovi capul ras cu o pocnitură puternică. Bărbatul se prăbuşi de parcă oasele i se topiseră. Lewin îşi pierdu echilibrul, se clătină în timp ce încerca să evite focul, şi căzu lângă el, scăpând oala. Un bărbat cu părul împletit în cozi ridică o altă sabie în aer, gata să-l facă bucăţi. El se târî pe spate ca un păianjen, privind vârful ascuţit al sabiei, mâinile sale căutând cu disperare ceva cu care să se apere, un băţ, orice. Palma îi căzu pe un lemn rotund. Lewin smuci lemnul şi îl împinse către bărbat. Ochii acestuia din urmă se deschiseră larg, sabia îi căzu din strânsoare, sângele îi ţâşni din gură. Nu era un băţ. Ci o suliţă.

Lewin îi dădu drumul de îndată ce văzu ce era. Prea târziu. Se târî înapoi pentru a se feri de bărbat în timp ce acesta căzu, şi îl privi tremurând. Un om mort. Un om pe care îl omorâse el. Dintr-odată, vântul părea foarte rece.

După o vreme îi veni să se întrebe de ce unul dintre ceilalţi bărbaţi nu îl omorâse. Fu surprins să-i vadă şi pe ceilalţi prieteni ai săi acolo lângă cărbuni. Gearan, Luca şi Alijha, cu toţii gâfâiau şi li se vedeau ochii speriaţi printre vălul de praf. Colline încă suspina încet sub pături, iar Maigran stătea în continuare şi privea în gol. Charlin era ghemuit în genunchi. Iar cei patru bărbaţi, sătenii... Lewin privi de la un trup însângerat la altul.

— I-am ucis, strigă Luca. I-am... Lumina să se îndure de noi acum.

Lewin se târî până la Charlin şi îl atinse pe umăr.

— Eşti rănit?

Charlin se rostogoli. Avea mâinile roşii în jurul mânerului pumnalului pe care îl avea înfipt în stomac.

— Doare, Lewin, şopti el.

Tremură puţin, după care lumina din ochi i se stinse.

— Ce facem acum? întrebă Gearan. Charlin e mort, iar noi... Pe Lumină, ce am făcut? Ce facem?

— Le vom duce pe fete înapoi la căruţe.

Lewin nu putea să-şi ia ochii de la privirea sticloasă a lui Charlin.

— Asta vom face.

Adunară tot ce le putea fi de folos; oala şi cuţitele. Obiectele de metal se găseau greu.

— De ce nu? zise Alijha tăios. Cu siguranţă că le-au furat de la cineva ca noi.

Totuşi, când Alijha dădu să ridice o sabie, Lewin îl opri.

— Nu, Alijha. Aceea e o armă făcută doar pentru a omorî oameni. Nu are nici o altă folosinţă.

Alijha nu spuse nimic, doar îşi trecu privirea peste cele patru cadavre, se uită la suliţele pe care Luca le înfăşură în pături pentru a-i căra leşul lui Charlin. Lewin refuza să îi privească pe săteni.

— O suliţă poate să pună hrană pe masă, Alijha. O sabie

nu. Calea o interzice.

Alijha tăcea în continuare, dar lui Lewin i se păru că acesta zâmbea dispreţuitor. Totuşi, când porniră în noapte, săbiile rămaseră lângă focul ce se stingea şi lângă cei patru morţi.

Urmă un drum lung prin întuneric, în timp ce cărau targa improvizată în care era aşezat Charlin, cu vântul care se stârnea din când în când ridicând nori de praf. Maigran se poticnea, privind drept înainte; nu ştia unde se afla, sau cine erau ei. Colline părea pe jumătate înspăimântată, chiar şi de propriul frate, tresărind dacă o atingea cineva. Nu aşa îşi imaginase Lewin întoarcerea lor la căruţe; trebuiau să râdă cu toţii, nu să care cadavrul lui Charlin.

Focurile pentru gătit apărură, şi apoi căruţele, cu hamurile deja pregătite pentru oamenii care aveau să le conducă la răsărit. Nimeni nu părăsea refugiul căruţelor după lăsarea întunericului, astfel că Lewin fu surprins să vadă trei siluete venind repede spre ei. Părul alb al lui Adan strălucea în noapte. Ceilalţi doi erau Nerrine, mama lui Colline, şi Saralin, mama lui şi a lui Maigran. Lewin îşi desfăcu vălul pentru a vesti nenorocirea.

Femeile alergară către fiicele lor cu îmbrăţişări calde, murmurând. Colline se aruncă în braţele mamei sale suspinând; Maigran părea că aproape nu vede cum Saralin mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi la vederea vânătăilor de pe faţa fiicei sale. Adan se încruntă la tinerii bărbaţi, cu chipul brăzdat de îngrijorare.

— În numele Luminii, ce s-a întâmplat? Când ne-am dat seama că şi voi aţi plecat… Se opri când dădu cu ochii de targa pe care era întins Charlin. Ce s-a întâmplat? întrebă din nou, de parcă i-ar fi fost frică să audă răspunsul.

Lewin îşi deschise uşor gura, dar Mairgran i-o luă înainte.

— L-au omorât, zise ea privind în depărtare, cu vocea firească a unui copil. Oamenii vicleni ne-au făcut rău. Ei… Apoi a venit Lewin şi i-a omorât.

— Nu trebuie să spui astfel de lucruri, copila mea, zise Saralin mângâietoare. Tu… Se opri, uitându-se în ochii fiicei sale, apoi se întoarse pentru a-l privi cu neîncredere pe Lewin.

E…? E adevărat?

— A trebuit să o facem, zise Alijha cu o voce îndurerată. Au încercat să ne omoare. Pe Charlin l-au omorât.

Adan făcu un pas înapoi.

— Aţi… ucis? Aţi ucis *oameni?* Cum rămâne cu Jurământul? Noi nu facem rău nimănui. Nimănui! Nu există nici un motiv destul de bun pentru a justifica uciderea unei alte fiinţe umane. Nici unul!

— Au luat-o pe Maigran, bunicule, spuse Lewin. Le-au luat pe Maigran şi pe Colline, şi le-au făcut rău. Le-au…

— Nu există nici un motiv! ţipă Adan şi se cutremură de furie. Trebuie să acceptăm ceea ce ne aşteaptă. Suferinţele sunt abătute asupra noastră pentru a ne pune credinţa la încercare. Acceptăm şi îndurăm! Nu ucidem! Nu doar te-ai abătut de la Cale, ai abandonat-o de tot. Nu mai eşti Da’shain de acum încolo. Eşti pervertit, şi nu vreau să îi perverteşti pe Aieli. Plecaţi de lângă noi, străinilor! Ucigaşilor! Nu sunteţi bine-veniţi în căruţele Aielilor.

Le întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi repezi, de parcă nu mai existau. Saralin şi Nerrine porniră după el, călăuzindu-le pe fete.

— Mamă? zise Lewin, şi se înfioră când văzu că ea îl privi cu ochi reci. Mamă, te rog…

— Cine eşti tu ca să mi te adresezi astfel? Ascunde-ţi chipul de mine. Am avut un fiu, cândva, cu acest chip. Nu vreau să văd un ucigaş la faţă, zise femeia şi o conduse pe Mairgran după ceilalţi.

— Sunt încă Aiel, ţipă Lewin, dar ei nu priviră înapoi. I se păru că îl aude pe Luca plângând. Vântul se porni, stârnind praful, iar el îşi acoperi faţa cu vălul. Sunt Aiel!

Lumini frenetice ţâşniră în ochii lui Rand. Durerea pierderii pe care o surprinse Lewin încă stătea agăţată de el, iar mintea i se agita furios. Lewin nu purtase armă niciodată. Nu ştiuse cum să folosească o armă. Îl îngrozea să ucidă. Nu avea nici o noimă.

Era aproape de Muradin acum, dar bărbatul nu îi simţi prezenţa. Mârâitul lui Muradin era o grimasă; faţa îi era

acoperită de broboane de sudoare; tremura de parcă ar fi vrut să o ia la goană. Picioarele îl purtaseră pe Rand înainte, şi înapoi.

26 Cei devotaţi

Înainte şi înapoi.

Adan zăcea în scobitura plină cu nisip şi îi ţinea strâns pe copiii înlăcrimaţi ai fiului său mort, care îşi acoperiseră ochii cu mantaua lui zdrenţuroasă. Lacrimile se prelingeau şi pe chipul său, dar în linişte, în timp ce privea cu grijă peste marginea scobiturii. La vârsta de cinci, respectiv şase ani, lui Maigran şi lui Lewin le revenea dreptul de a plânge; iar Adan se întreba cum de mai avea el de unde vărsa lacrimi.

Câteva dintre căruţe erau în flăcări. Morţii zăceau acolo unde fuseseră răpuşi. Caii deja fugiseră, mai puţin cei care încă erau legaţi de nişte căruţe, ce fuseseră golite. Pentru prima dată, Adan nu mai luă în seamă lucrurile încărcate în lăzi cedate în luptă de către Aes-Sedai, şi care acum stăteau claie peste grămadă în nisip. Nu era prima dată când văzuse aşa ceva, nici prima dată când văzuse Aieli morţi, dar acum nu-i mai păsa. Bărbaţii înarmaţi cu suliţe şi arcuri, bărbaţii care îi uciseseră pe toţi încărcau acum căruţele goale. Cu femei. Adan privea cum Rhea, fiica sa, era împinsă într-o căruţă alături de celelalte, înghesuite ca nişte animale de către acei ucigaşi ce se amuzau copios. Cei din urmă copii ai săi. Elwin mort de foame la zece ani, Sorelle la douăzeci, de febra ce i se arătase fetei în vise, şi Jaren, care se aruncase de pe marginea unei stânci cu un an în urmă, la nouăsprezece, când aflase că poate conduce. Murind, chiar în acea dimineaţă.

Voia să urle. Voia să alerge şi să-i oprească; să nu-i ia şi ultimul copil. Să-i oprească. Şi dacă se ridica şi alerga la ei? L-ar fi omorât şi ar fi luat-o pe Rhea oricum. Puteau chiar să-i omoare şi pe copii. Câteva dintre trupurile ce zăceau acoperite de sânge erau micuţe.

Maigran îl ţinea strâns, de parcă fata ar fi simţit că Adan avea de gând să o părăsească, iar Lewin împietri de parcă ar fi vrut să se ţină şi mai strâns de Adan, dar se gândi că era prea mare pentru asta. Bunicul le netezi părul şi le ţinu feţele lipite de pieptul său. Şi totuşi, se forţă să privească în

continuare, până când căruţele se îndepărtară, înconjurate de călăreţi foarte înalţi, care mergeau în urma cailor ce aproape că nu se mai vedeau deja, în timp ce se îndreptau spre munţii înceţoşaţi de la orizont.

Abia atunci se ridică în picioare şi le dădu drumul copiilor.

— Aşteptaţi-mă aici, le zise el. Aşteptaţi până mă întorc.

Ţinându-se unul de celălalt, cu feţele pline de lacrimi, copiii se uitară la el şi dădură din cap cu nesiguranţă.

Adan se duse lângă unul dintre cadavre şi îl rostogoli uşor. Putea spune că Siedre dormea, având chipul exact aşa cum îl vedea el când se trezea alături de ea în fiecare dimineaţă. Întotdeauna era surprins să vadă fire albe în părul ei roşu-auriu; ea era dragostea lui, viaţa lui, şi mereu tânără şi proaspătă pentru el. Încercă să nu privească la sângele ce îi acoperea partea din faţă a rochiei sau la rana adâncă de sub pieptul ei.

— Ce vei face acum, Adan? Răspunde! Ce?

Adan îi dădu părul din ochi lui Siedre – femeii îi plăcea să fie aranjată – şi se ridică în picioare, întorcându-se încet pentru a înfrunta grupul de bărbaţi furioşi şi înspăimântaţi. Sulwin era căpetenia lor; un bărbat înalt cu ochii înfundaţi în orbite. Îşi lăsase părul să crească, Sulwin adică, de parcă voia să ascundă faptul că era Aiel. Mai mulţi bărbaţi o făcuseră. Dar nici ultimii invadatori nu luaseră asta în seamă, şi nici cei dinainte.

— Voi îngropa morţii şi voi merge mai departe, Sulwin, zise el şi ochii îi alunecară înapoi la Siedre. Ce altceva aş putea face?

— Să mergi mai departe, Adan? Cum să mergem mai departe? Nu avem cai. Nu mai avem aproape deloc nici apă, nici mâncare. Tot ce ne-a mai rămas sunt căruţele pline cu lucruri pentru care nu se va întoarce nici o Aes-Sedai. Ce sunt ele, Adan? Ce sunt ele să ne dăm viaţa pentru a le căra în toată lumea, fiindu-ne frică să le atingem măcar? Nu mai putem continua ca până acum!

— Ba putem! strigă Adan. O vom face! Avem picioare; avem spinări. Vom târî căruţele dacă va fi nevoie. Vom fi credincioşi datoriei noastre!

Adan fu uimit să-şi vadă pumnul încleştat. Un pumn. Mâna îi tremură, în timp ce slăbi pumnul, şi o lăsă să cadă. Sulwin făcu un pas înapoi şi rămase ferm pe poziţii alături de tovarăşii lui.

— Nu, Adan. Trebuie să găsim un loc sigur, şi unii dintre noi au de gând să facă asta. Bunicul meu obişnuia să-mi spună poveşti pe care le auzise când era copil; poveşti despre vremea în care trăiam în siguranţă şi oamenii veneau să ne audă cântând. Vrem să găsim un loc unde să fim în siguranţă, şi să cântăm din nou.

— Să cântăm? zise Adan batjocoritor. Şi eu am auzit poveştile astea vechi, că Aielii care cântau erau un lucru minunat, dar acele cântece sunt le fel de puţin ştiute şi de mine, şi de tine. Cântecele nu mai sunt, şi nici vremurile de altădată nu mai sunt. Nu vom renunţa la datoria noastră faţă de Aes-Sedai, ca să alergăm după ceea ce nu va mai fi niciodată.

— Unii dintre noi o vor face, Adan, zise Sulwin, iar cei din spatele său aprobară din cap. Vom găsi locul acela sigur. Şi cântecele. O vom face!

O bufnitură îl făcu pe Adan să se întoarcă. Alţi tovarăşi de-ai lui Sulwin descărcau una dintre căruţe, şi o ladă mare căzuse şi se crăpase pe jumătate, dezvăluind ceea ce părea a fi un toc de uşă din piatră roşie şlefuită. Şi alte căruţe erau golite, şi nu numai de către prietenii lui Sulwin. Aproape un sfert dintre oamenii pe care îi putea vedea munceau din greu pentru a curăţa căruţele de tot, mai puţin de hrană şi apă.

— Să nu încerci să ne opreşti! îl avertiză Sulwin pe Adan.

Cel din urmă îşi slăbi pumnul din nou.

— Nu sunteţi Aieli, zise el. Voi trădaţi totul. Orice aţi fi, nu mai sunteţi Aieli!

— Urmăm Calea Frunzei la fel de mult ca şi tine, Adan!

— Plecaţi! urlă Adan. Plecaţi! Nu sunteţi Aieli! Sunteţi rătăciţi! Rătăciţi! Nu vreau să vă văd în faţa ochilor! Plecaţi!

Sulwin şi ceilalţi nu ştiură cum să plece mai repede de lângă el. Inima lui Adan se strânse din ce în ce mai mult, când privi căruţele şi morţii care zăceau printre lucrurile aruncate de-a valma. Atâţia morţi, atâţia răniţi care gemeau în timp ce

primeau îngrijiri! Sulwin şi rătăciţii săi descărcau căruţele cu grijă. Bărbaţii care purtau săbii deschiseseră lăzi până când îşi dăduseră seama că nu era aur în ele, şi nici hrană. Hrana era mai preţioasă decât aurul. Adan privi cu atenţie tocul de uşă din piatră; figurine de piatră răsturnate, forme ciudate acoperite în cristal erau aruncate printre butaşii de chora de care oamenii lui Sulwin n-aveau nici o folosinţă. Exista oare vreo trebuinţă pentru ceva? Oare? Pentru asta erau ei credincioşi? Dacă era aşa, atunci aşa să fie. Unele lucruri puteau fi salvate. Nu avea cum să-şi dea seama ce anume era foarte important pentru femeile Aes-Sedai, dar unele lucruri puteau fi salvate.

Adan îi văzu pe Maigran şi pe Lewin ţinându-se de fusta mamei lor. Era mulţumit că Saralin era în viaţă ca să poată avea grijă de ei; cel din urmă fiu al său, soţul ei şi tatăl copiilor, fusese ucis de prima săgeată din acea dimineaţă. Unele lucruri puteau fi salvate. Trebuia să-i salveze pe Aieli, oricâte sacrificii trebuia să facă. Se aşeză în genunchi şi o luă pe Siedre în braţe.

— Păstrăm credinţa încă, Aes-Sedai, şopti el. Câtă vreme mai trebuie oare să fim credincioşi?

Îşi aşeză capul pe pieptul nevestei sale şi începu să plângă.

Ochii îl usturau pe Rand din cauza lacrimilor; rosti încet: „Siedre”. Calea Frunzei? Asta nu era o credinţă de-a Aielilor. Nu putea gândi limpede; abia putea gândi, de fapt. Luminile se roteau din ce în ce mai tare. Lângă el, Muradin ţinea gura deschisă de parcă ar fi vrut să urle; Ochii Aielului se bulbucaseră de parcă ar fi văzut moartea a tot ce există. Făcură un pas înainte împreună.

Jonai stătea pe marginea unei stânci şi privea în depărtare spre apus, peste apa ce lucea în lumina soarelui. La o sută de leghe în acea direcţie se afla Cornelie. Mai degrabă se aflase Cornelie. Cornelie fusese cioplit în munţii ce dădeau spre mare. La o sută de leghe înspre apus, unde se întindea marea. Dacă Alnora ar mai fi fost în viaţă poate că ar fi fost

mai uşor să pornească la drum. Fără visele ei nu prea ştia pe unde să o ia şi ce să facă. Fără ea nu-i mai venea să trăiască. Îşi simţi fiecare fir de păr alb când se răsuci pentru a se întoarce la căruţele care îl aşteptau la o milă depărtare. Acum erau mai puţine căruţe, toţi oamenii dădeau semne de oboseală, şi erau mai puţini; unde fuseseră câteva zeci de mii acum mai rămăseseră doar câteva mii. Chiar şi aşa erau prea mulţi pentru căruţele rămase. Nimeni nu stătea în ele, mai puţin copiii care erau prea mici să meargă pe jos.

Se întâlni cu Adan în dreptul primei căruţe, un tânăr înalt cu ochi albaştri îngrijoraţi. Jonai se aştepta mereu să-l vadă pe Willim când se uita în jur. Dar Willim fusese alungat, desigur, cu mulţi ani în urmă, când începuse să conducă, deşi încercase din răsputeri să nu o facă. Erau deja prea mulţi oameni pe lume care puteau conduce; trebuiau să-i alunge pe copiii care dădeau semne. Trebuiau să facă asta. Dar îşi dorea să-i fi avut din nou pe copiii săi alături. Când murise oare Esole? Prea micuţă ca să zacă într-o groapă săpată în grabă; după o boală pentru care nu se găsise nici o Aes-Sedai să o tămăduiască.

— Sunt Ogieri, tată, zise Adan emoţionat, iar tatăl său bănui că băiatul gândise mereu că poveştile lui despre Ogieri nu erau nimic altceva decât poveşti. Au venit de la miazănoapte.

Adan îl duse la o adunătură mizerabilă, nu mai mulţi de cincizeci la număr, cu obrajii traşi, privirea pierdută, şi urechile pleoştite. Jonai se învăţase cu feţele supte şi hainele ponosite şi peticite ale semenilor săi, dar văzând acelaşi lucru şi la un Ogier, se îngrozi. Avea însă oameni în grijă şi datorii faţă de Aes-Sedai. Cât timp trecuse de când văzuse o Aes-Sedai? Chiar după moartea lui Alnorei. Prea târziu pentru Alnora. Femeia îi Tămăduise pe cei bolnavi, luase puţin din sa’angreal şi îşi văzuse de drum, râzând cu amărăciune când el o întrebase unde se poate găsi un loc sigur. Avea rochia ei peticită şi roasă la capete. Nu era sigur că femeia fusese în toate minţile. Susţinuse că unul dintre Rătăciţi nu era întru totul întemniţat sau poate chiar deloc; Ishamael încă atingea lumea, spusese ea. Femeia trebuia să fi fost la fel de nebună

ca şi ultimii bărbaţi Aes-Sedai care mai rămăseseră.

Jonai îşi îndreptă din nou gândurile către Ogierii care stăteau în faţa lui, nesiguri pe picioarele lor mari. Gândurile îi fugeau aiurea prea des de când murise Alnora. Aveau pâine şi castroane în mâini. Lui Jonai nu-i veni să creadă că simţise un ghiont de furie, pentru că împărţise cineva cu Ogierii rezerva lor săracă de hrană. Câţi dintre ai săi puteau mânca din cât ar fi consumat cincizeci de Ogieri? Nu. Să împartă era calea cea mai bună. Să dea cu generozitate. O sută de oameni? Două sute?

— Aveţi butaşi de chora, zise unul dintre Ogieri, în timp ce, cu degetele sale groase, mângâie uşor frunzele plantelor din două ghivece legate de marginea unei căruţe.

— Câteva, spuse Adan scurt. Se tot ofilesc, dar bătrânii taie mereu vlăstare înainte de asta. Adan nu avea timp să discute despre copaci. Trebuia să-şi apere oamenii. Cât de grav e la miazănoapte?

— Grav, răspunse o femeie Ogier. Mana Pustiitoare se întinde până la miazăzi, şi sunt Myrddraali şi troloci.

— Credeam că sunt morţi cu toţii.

Deci nu spre miazănoapte. Nu puteau coti spre miazănoapte. Spre miazăzi? Marea Jeren era la zece zile distanţă spre miazăzi. Sau, oare mai era aşa? Era obosit. Atât de obosit!

— Veniţi de la răsărit? întrebă un alt Ogier, după care îşi şterse castronul cu un colţ de pâine pe care îl înfulecă. Cum e la răsărit?

— Grav, răspunse Jonai. Poate nu chiar atât de grav pentru voi. Acum zece – nu, douăsprezece zile, nişte bărbaţi ne-au furat o treime din cai înainte să fugim. A trebuit să lăsăm o parte din căruţe în urmă.

Asta îl întrista pe Jonai. Căruţe lăsate în urmă, şi tot ce era în ele. Lucrurile pe care femeile Aes-Sedai le lăsaseră în grija lor, abandonate. Şi faptul că nu era prima dată făcea ca totul să fie şi mai rău.

— Aproape toţi cei pe care îi întâlnim ne fură lucrurile; tot ce vor. Dar poate că nu se vor purta aşa cu nişte Ogieri.

— Poate, spuse o femeie Ogier, de parcă n-ar fi crezut că

era aşa, şi nici Jonai nu era sigur; nu exista nici un loc sigur. Ştiţi cumva pe unde s-ar găsi un stedding?

— Nu. Nu, nu ştiu. Dar cu siguranţă că veţi găsi un stedding, zise Jonai, privind-o lung pe femeie.

— Am fugit atât de departe, şi atât de multă vreme, zise un Ogier din grup.

— Pământurile s-au schimbat atât de mult! adăugă un altul cu o voce jalnică.

— Mă gândesc că ar trebui să găsim un stedding cât mai curând, ori vom muri, spuse prima femeie. Simt un… dor… în oase. Trebuie să găsim un stedding. Trebuie.

— Nu vă pot ajuta, zise Jonai întristat.

Simţi cum îl apăsa ceva în piept. Pământurile se schimbaseră atât de mult, încât erau de nerecunoscut, şi se schimbau încă, astfel că, dacă într-un an trecea pe o câmpie, anul următor acolo puteau fi munţi. Mana Pustiitoare se întindea din ce în ce mai mult. Myrddraalii şi trolocii erau încă în viaţă. Oameni care furau, oameni cu feţe de animal, oameni care nu recunoşteau Da'shain şi care nu-i cunoşteau. Jonai abia putea respira. Ogierii erau pierduţi. Aielii erau pierduţi. Totul era pierdut. Se chirci de durere, căzu în genunchi şi îşi duse o mână la piept. Parcă i-ar fi strâns cineva inima în pumn.

— Tată, ce s-a întâmplat? zise Adan cu îngrijorare, aşezându-se lângă el. Ce-ai păţit? Ce pot face?

Jonai reuşi să-l apuce pe fiul său de gulerul uzat şi îl trase mai aproape.

— Du oamenii către miazăzi, spuse el forţând cuvintele printre convulsii care păreau a-i smulge inima din piept.

— Tată, tu eşti cel care…

— Ascultă. Ascultă! Du-i spre miazăzi. Du-i pe Aieli într-un loc sigur. Păstraţi Jurământul. Păziţi lucrurile pe care… ni le-au lăsat femeile Aes-Sedai – până când vor veni după ele. Calea Frunzei. Trebuie…

Încercase. Solinda Sedai trebuia să înţeleagă asta. Încercase. Alnora.

Alnora. Numele pieri din auz, iar pe Rand îl mai lăsă

durerea din piept. Nici un sens. N-avea nici un sens. Cum puteau fi Aieli aceşti oameni?

O lumină orbitoare pulsa în coloane. Aerul începu să se agite şi să se învârtejească. Lângă el, Muradin stătea cu gura deschisă parcă dorind să ţipe. Aielul îşi smulse vălul, îşi zgârie chipul lăsând în urmă dâre adânci de sânge. Înainte.

Jonai străbătea în grabă străzile pustii, şi încerca să nu privească la clădirile distruse şi la copacii de chora morţi. Totul murise. Măcar ultimele căruţe de mult abandonate fuseseră luate din timp. Simţea cum încă se zguduia pământul de la replicile cutremurului. Era îmbrăcat în hainele de lucru, în cadin'sor desigur, cu toate că nu era pregătit pentru munca pe care trebuia să o facă. Avea şaizeci şi trei de ani, era în floarea vârstei, nu era încă atât de bătrân încât să aibă fire albe, dar se simţea ca unul.

Nimeni nu îl întrebă de ce intrase în Sala Slujitorilor; nu era nimeni la marea intrare cu coloane care să pună întrebări sau să-i întâmpine pe cei veniţi acolo. O mulţime de oameni alergau prin încăpere, cu braţele pline de hârtii şi cufere, cu privirile îngrijorate, dar nimeni nu îi aruncă lui Jonai nici măcar o privire. Oamenii păreau tot mai panicaţi, odată cu fiecare nouă zguduitură. Speriat, străbătu coridorul şi urcă în fugă scările mari. Piatra alb-argintie era murdară de noroi. Nimeni nu avea timp de pierdut. Poate că nimănui nu-i păsa.

Jonai observă că nu fusese nevoie să bată la uşă. Nu era vorba de nici una dintre uşile aurite ce dădeau spre o sală de adunare, ci doar de o uşă simplă, care nu sărea în ochi. Totuşi, se strecură încet în încăpere şi se bucură că procedase aşa. Şase Aes-Sedai stăteau în jurul unei mese rotunde şi discutau aprins, părând să nu bage de seamă cum se cutremura clădirea. Toate erau femei.

Jonai se înfioră şi se întrebă dacă bărbaţii aveau să mai participe vreodată la o astfel de întâlnire. Când văzu ce se afla pe masă, se înfioră şi mai tare. O sabie de cristal – poate un obiect al Puterii, poate doar un ornament; nu avea cum să-şi dea seama – era aşezată pe flamura Dragonului Lews Therin Ucigaşul-de-Neam, care era întinsă ca o faţă de masă

ce cădea de pe masă. Inima i se făcu mică. Ce căuta aşa ceva aici? De ce nu fusese distrusă, împreună cu amintirea acestui om blestemat?

— Cu ce ne ajută Prorocirea ta dacă nu ne poţi spune şi când se va întâmpla? strigă Oselle; cu părul negru fluturând în timp ce ea tremura de furie. Soarta lumii stă în asta! Viitorul! Roata în sine!

— Nu sunt Creatorul. Vă pot spune doar ceea ce Prorocesc, o înfruntă cu un calm obişnuit Deirdre cea cu ochii negri.

— Pace, surorilor, zise Solinda, care era cea mai calmă dintre toate.

Părul roşu-auriu al Solindei, care îi cădea până la brâu, aproape că avea aceeaşi culoare cu părul lui Jonai. Bunicul lui o slujise în tinereţe, şi totuşi femeia arăta mai tânără decât el; era o Aes-Sedai.

— Vremea discordiei între noi a trecut. Jaric şi Haindar vor fi aici mâine.

— Asta înseamnă că nu ne permitem să ne înşelăm, Solinda.

— Trebuie să ştim…

— Există vreo şansă să…?

Jonai nu le mai ascultă. Aveau să-l primească atunci când erau pregătite. El şi Aes-Sedai nu erau singurii din încăpere. Pe peretele de lângă uşă, care avea forma interesantă a unei împletituri din frunze şi viţe, stătea sprijinit Someshta, cu puţin mai înalt decât Jonai. O dâră închisă la culoare îi străbătea chipul Nymului şi îi brăzda desişul părului. Iar când îl privi pe Jonai, privirea lui păru îngrijorată.

— Te cunosc? zise el încet.

— Sunt prietenul tău, răspunse Jonai mâhnit.

Nu îl mai văzuse pe Someshta de ani de zile. El auzise că majoritatea Nymiilor erau morţi.

— Când eram mic mă duceai în cârcă. Nu îţi aminteşti chiar deloc?

— Se cânta, zise Someshta. Se cânta? Au dispărut atât de multe amintiri? Se spune că unele se vor întoarce. Eşti Fiul Dragonului, nu-i aşa?

Jonai tresări. Numele acela era primejdios, cu toate că nu era adevărat. Dar câţi cetăţeni credeau, oare, că acest Aiel Da'shain îl slujise cândva pe Dragon şi pe nici un alt Aes-Sedai?

— Jonai?

Auzind glasul Solindei, se întoarse şi se plecă într-un genunchi când femeia se apropie. Ceilalţi încă se certau, dar mai încet.

— Totul este pregătit, Jonai? zise ea.

— Totul, Aes-Sedai. Solinda Sedai… zise el, şovăind, după care trase aer în piept. Solinda Sedai, unii dintre noi ar dori să rămână. Putem încă să vă slujim.

— Ştii ce au păţit Aielii la Tzora? întrebă femeia, dar Jonai clătină din cap, iar ea oftă şi întinse mâna pentru a-i netezi părul scurt, de parcă ar fi fost un copil. Sigur că ştii. Tu, Da'shain, ai mai mult curaj decât… Zece mii de Aieli care îşi unesc armele şi cântă, încercând să-i amintească unui nebun cine erau ei şi cine fusese el, încercând să-l facă să-şi vină în fire prin trupurile lor şi printr-un cântec. Jaric Mondoran i-a omorât. A stat acolo şi a privit ca la o enigmă, şi i-a omorât, iar ei au continuat să îşi strângă rândurile şi să cânte. Mi s-a spus că l-a ascultat pe ultimul Aiel timp de aproape o oră înainte să-l distrugă. Iar apoi Tzora a ars; o flacără enormă care a înghiţit şi piatra, şi oţelul, şi carnea. În locul în care cândva a fost al doilea cel mai mare oraş din lume se află o întindere de sticlă.

— Mulţi oameni au avut timp să fugă, Aes-Sedai. Aielii Da'shain le-au câştigat timp să fugă. Nouă nu ne este frică.

Mâna Solindei se încleştă dureros în părul lui.

— Cetăţenii au fugit deja din Paaran Disen, Jonai. Şi pe lângă asta, Aielii Da'shain mai au încă un rol de îndeplinit, dacă Deindre ar reuşi să vadă destul de departe încât să ne spună care e acel rol. În orice caz, vreau să păstrez ceva aici, şi acel ceva eşti tu.

— Cum doriţi, zise el şovăielnic. Vom avea grijă de lucrurile cu care ne-aţi însărcinat până când le veţi dori înapoi.

— Desigur. Lucrurile pe care vi le-am dat, zise ea

zâmbindu-i, după care îi dădu drumul la păr, i-l netezi din nou şi îşi încrucişă braţele. Veţi duce… lucrurile… într-un loc sigur, Jonai. Să mergeţi mereu, mereu să mergeţi, până când veţi găsi un loc sigur, unde nimeni nu vă poate face rău.

— Cum doriţi, Aes-Sedai.

— Ce se aude de Coumin, Jonai? S-a liniştit?

Nu ştia ce altceva să facă decât să-i spună; ar fi preferat să-şi muşte limba.

— Tatăl meu se ascunde undeva în oraş. A încercat să ne convingă să… ne împotrivim. Nu a vrut să asculte, Aes-Sedai. Nu a vrut să asculte. A găsit o lance de foc veche undeva, şi…

Jonai nu putu să zică mai departe. Se aştepta ca femeia să fie furioasă, dar ochii ei erau podidiţi de lacrimi.

— Să păstrezi Jurământul, Jonai. Dacă Aielii Da’shain pierd totul, îngrijeşte-te să păstreze Calea Frunzei. Promite-mi!

— Sigur că da, Aes-Sedai, zise el uimit.

Jurământul era Aielii, iar Aielii erau Jurământul; a abandona Calea însemna a abandona ceea ce erau. Coumin era o greşeală. Fusese ciudat încă de când era mic, se spunea; aproape că nu era ca un Aiel, deşi nimeni nu ştia de ce.

— Acum pleacă, Jonai! Te vreau departe de Paaren Disen până mâine. Şi ţine minte – să mergi mereu. Ţine-i pe Aieli în siguranţă.

El făcu o plecăciune din genunchi, dar femeia se întorsese deja la discuţia aprinsă de la masă.

— Putem avea încredere în Kodam şi ai lui, Solinda?

— Trebuie, Oselle. Sunt tineri şi lipsiţi de experienţă, dar abia dacă sunt atinşi de puterea spurcată, şi… Şi nu avem de ales.

— Atunci vom face ce trebuie să facem. Sabia trebuie să aştepte. Someshta, avem o sarcină pentru ultimul dintre Nymi, dacă vrei să o îndeplineşti. Am cerut prea multe de la tine; acum trebuie să îţi cerem şi mai mult.

Jonai făcu o plecăciune solemnă şi ieşi, în timp ce Nymul se ridică, aproape atingând tavanul. Deja cufundaţi în planuri, nu îl priveau, dar le adusese acest ultim onor oricum. Nu credea că mai avea să le vadă vreodată.

Alergă tot drumul din Sala Slujitorilor până la ieşirea din oraş, unde aştepta Marea Adunare. Mii de căruţe aşezate în zece rânduri se întindeau pe aproape două leghe, căruţe încărcate cu mâncare şi butoaie cu apă, căruţe încărcate cu lucruri aşezate în cufere, pe care Aielii le primiseră în grijă de la Aes-Sedai; angreal şi sa'nagreal şi ter'angreal, toate lucrurile ce trebuiau ţinute departe de oamenii care mânuiau Puterea Supremă. Cândva ar fi existat alte mijloace pentru a le transporta, căruţele şi săltăreţii, planoarele şi păsările mecanice. Acum, căruţele şi caii adunaţi cu greu trebuiau să fie de ajuns. Printre căruţe stăteau oamenii, destui cât să populeze un oraş, dar poate chiar toţi Aielii încă în viaţă din lume.

O sută veniră să-l întâmpine, femei şi bărbaţi, trimişii care cerură să ştie dacă primiseră acordul de la Aes-Sedai ca unii dintre ei să rămână.

— Nu, le spuse el; unii se încruntară şovăielnic, iar Jonai adăugă: Trebuie să ne supunem. Suntem Aielii Da'shain şi Aes-Sedai sunt stăpânii noştri.

Oamenii se împrăştiară încet pe la căruţele lor, iar lui Jonai i se păru că aude numele lui Coumin, dar nu avea timp să-şi facă griji pentru asta acum. Se grăbi să ajungă la căruţa sa, în capul uneia dintre coloanele din mijloc. Caii erau toţi agitaţi, deoarece pământul se cutremura la intervale scurte de timp.

Fiii săi erau deja aşezaţi la locurile lor – Willim, de cincisprezece ani, ţinea frâul, iar Adan, de zece ani, stătea lângă el, şi amândoi zâmbeau emoţionaţi. Esole stătea deasupra pânzei legate peste bunurile lor – şi cel mai important, peste lucrurile date în grijă de către Aes-Sedai, şi se juca cu o păpuşă. Nu era loc în căruţe decât pentru cei mici şi cei foarte bătrâni. O duzină de butaşi de chora aşezaţi în ghivece de lut erau puse în spatele băncuţei de la căruţă, gata să fie plantaţi atunci când aveau să găsească un loc sigur. Poate că era o nerozie să care aşa ceva după ei, dar nici unei căruţe nu îi lipsea ghiveciul cu butaşi. Era ceva din vremuri de mult apuse; un simbol al unor vremuri mai bune în viitor. Oamenii aveau nevoie de speranţă şi de simboluri.

Alnora aştepta lângă restul, cu părul ei negru căzut peste umeri; îi aminti lui Jonai de prima dată când o văzuse, când era doar o fetiţă. Dar acum grijile îi lăsaseră urme în jurul ochilor. El reuşi să-i zâmbească şi îşi ascunse grijile ce le purta în inimă.

— Totul va fi bine, soaţă a inimii mele, spuse Jonai, însă ea nu răspunse. Ai visat?

— Despre vremuri foarte apropiate, murmură ea. Totul va fi bine, totul va fi bine, şi toate lucrurile vor fi în bună-rânduială, zise femeia cu un zâmbet tremurător, apoi îi atinse obrazul. Alături de tine, ştiu că totul va fi bine, soţ al inimii mele.

Jonai flutură braţul deasupra capului, şi semnalul se răspândi printre rânduri. Încet, căruţele începură să se mişte, şi Aielii plecară din Paaren Disen.

Rand scutură din cap. Era prea mult. Amintirile se înghesuiau unele în altele. Aerul părea brăzdat de fulgere. Vântul forma vârtejuri de praf nisipos. Muradin îşi zgâriase adânc faţa; acum ajunsese la ochi. Înainte.

Coumin se aşeză în genunchi la marginea terenului arat, îmbrăcat în hainele sale de lucru – o haină gri-maronie şi pantaloni la fel, şi cizme din piele moale cu şireturi – aşezat într-un rând cu alţii îmbrăcaţi la fel, zece bărbaţi dintre Aielii Da’shain aflaţi la două lungimi de braţ distanţă şi apoi un Ogier, peste tot pe unde priveai. Coumin putea vedea celălalt câmp, organizat la fel, dincolo de soldaţii cu lănci de foc în mâini şi care stăteau în căruţe mecanice cu armătură. Un săltăreţ aflat în patrulare trecu pe deasupra capului său, o viespe din metal negru şi ucigător, în care stăteau doi bărbaţi. El avea şaisprezece ani, şi femeile hotărâseră că vocea îi era destul de groasă încât să poată lua parte la cântecul seminţelor.

Soldaţii îl fascinau, atât oamenii, cât şi Ogierii, la fel cum l-ar fi fascinat un şarpe veninos. Aceştia *ucideau.* Bunicul tatălui său, Charn, zicea că nu existaseră soldaţi cândva, dar Coumin nu îl crezuse. Dacă nu ar fi fost soldaţi, cine i-ar fi

oprit pe Călătorii Nopţii şi pe troloci, când veneau să-i omoare pe toţi? Sigur că Charn zicea că nu existaseră nici Myrddraali sau troloci pe atunci. Nici Rătăciţi, nici Născute-din-Umbră. Bătrânul ştia multe poveşti care ziceau că sunt de pe vremea când nu fuseseră Călători ai Nopţii şi troloci, când, spunea el, Stăpânul întunecat al Mormintelor fusese întemniţat, şi nimeni nu-i cunoştea nici numele şi nici cuvântul „război”. Coumin nu-şi putea imagina o astfel de lume; războiul era un lucru vechi de când se născuse.

Îi plăceau poveştile lui Charn chiar dacă nu reuşea să le creadă, iar unele îi aduceau bătrânului încruntări şi ocări. Ca atunci când zicea că slujise pe unul dintre Rătăciţi, odată. Dar nu pe oricare Rătăcit, ci pe Lanfear însăşi. Era la fel ca şi când ar fi spus că îl slujise pe Ishamael. Dacă tot inventa poveşti, Charn ar fi vrut să spună că îl slujise pe Lews Therin, marele comandant. Sigur că toţi ar fi întrebat de ce nu îl mai slujea încă pe Dragon, dar asta ar fi fost mai bine decât felul în care se găseau lucrurile. Lui Coumin nu-i plăcea felul în care Charn era privit atunci când zicea că Lanfear nu fusese mereu nefastă.

Agitaţia de la capătul câmpului îi dădu de veste că se apropia un Nym. Înfăţişarea aceea grozavă, cu umerii şi capul şi pieptul mai înalte decât ale oricărui Ogier, păşi pe pământul însămânţat, şi Coumin nu trebui să vadă cu ochii lui ca să-şi dea seama că lăsa urme pline de vietăţi ce încolţeau. Era Someshta, înconjurat de nori de fluturi albi, albaştri şi galbeni. Un freamăt de emoţie începu să se audă din partea sătenilor şi de la stăpânii acestor câmpuri, toţi adunaţi să privească. Fiecare câmp urma să aibă propriul Nym acum.

Coumin se gândi dacă îl putea întreba pe Someshta despre poveştile lui Charn. Îi vorbise o dată, iar Someshta era destul de bătrân cât să ştie dacă Charn spunea adevărul; Nymii erau mai bătrâni decât oricine. Unii spuneau că Nymii nu mureau niciodată, nu atâta timp cât plantele creşteau. Dar acum nu era vremea să se gândească dacă îl putea lua la întrebări un Nym.

Ogierul începu cântecul, aşa cum se obişnuia, ridicându-se în picioare pentru a cânta, cu tonuri grozave de bas, de

parcă ar fi cântat pământul. Aielii se ridicară, şi vocile bărbaţilor porniră şi ele în cântecul lor, chiar cele mai groase voci fiind cu o octavă mai sus decât Ogierii. Şi totuşi, cântecele se împleteau, iar Someshta lua acele fire şi le urzea în dansul său, plutind de-a lungul câmpului cu paşi săltăreţi, cu braţele deschise, în timp ce fluturii se roteau în jurul său şi i se aşezau pe vârful degetelor.

Coumin auzea cântecul seminţelor de pe celelalte câmpuri, auzea cum femeile băteau din palme pentru a-i încuraja pe bărbaţi; ritmul lor era bătaia inimii unei noi vieţi, dar născute din vechime. Cântecul îl prinse din urmă, iar el aproape că simţi că acest cântec era el, nu sunetele pe care le scotea, pe care Someshta le urzea în ţărână şi în seminţe. Deşi cu seminţele terminase. Câmpul era acoperit de lăstari de Zemai, care creşteau din ce în ce mai înalţi în locurile unde călca Nymul. Acele plante nu aveau să fie atinse de nici o mană, şi de nici o insectă; această sământă cântătoare avea să crească într-un final de două ori mai înaltă decât un om şi avea să umple hambarele satului. Pentru asta se născuse, pentru acest cântec şi pentru celelalte cântece ale seminţelor. Nu îi părea rău că fusese dat mai departe de către Aes-Sedai când avea zece ani, cu menţiunea că nu avea acea sclipire care trebuia. Ar fi fost ceva extraordinar să fi fost instruit ca Aes-Sedai, dar cu siguranţă cu nimic mai presus decât acel moment.

Cântecul păli uşor, în timp ce Aielii îl conduseră spre sfârşit. Someshta mai dansă câţiva paşi după ce vocile încetară, şi se părea că acel cântec încă mai atârna în aer atâta vreme cât el se mişca. Apoi se opri, şi totul se termină.

Coumin fu surprins să vadă că toţi sătenii plecaseră, dar nu avu timp să se gândească unde se duseseră sau de ce. Femeile veneau râzând să-i felicite pe bărbaţi. El era unul dintre bărbaţi acum, nu mai era un băieţaş, deşi femeile nu se hotărâseră între a-l săruta pe buze şi a-i ciufuli părul roşu şi scurt.

Atunci îl văzu pe soldatul care îl privea, la numai câţiva paşi distanţă. Acesta îşi lăsase undeva lancea de foc şi pelerina de luptă din pânză schimbătoare, dar încă purta

coiful, care arăta precum capul monstruos al unei insecte; mandibulele îi ascundeau chipul, cu toate că avea viziera ridicată. De parcă ar fi realizat că era încă în centrul atenţiei, soldatul îşi scoase coiful, descoperind un tânăr brunet care nu era decât cu vreo cinci ani mai mare ca el. Ochii căprui ce nu clipeau îi întâlniră pe ai lui Coumin, care se înfioră. Chipul îi era cu nu mai mult de patru-cinci ani mai în vârstă, însă ochii aceia… Şi soldatul probabil fusese ales de la zece ani să-şi înceapă pregătirea. Coumin era fericit că Aielii erau scutiţi de aşa o alegere.

Unul dintre Ogieri, Tornada, veni lângă soldat, cu urechile ciulite înainte.

— Ai veşti, războinicule? Am văzut că era agitaţie în jurul căruţelor mecanice când noi cântam.

— Bănuiesc că îţi pot spune, zise soldatul şovăitor, deşi încă nu e sigur. Am primit veşti că Lews Therin i-a condus pe tovarăşi într-o luptă la Shayol-Ghul în această dimineaţă, la apusul soarelui. Ceva întrerupe legătura, dar veştile sunt că Bore a fost întemniţat, alături de mare parte dintre Rătăciţi.

— Atunci s-a sfârşit, zise Tornada respirând uşurat. În sfârşit s-a terminat, Lumina fie binecuvântată!

— Da, zise soldatul şi începu dintr-odată să se uite în jur, de parcă s-ar fi rătăcit. Da, cred că aşa e. Cred… spuse el cu o voce ce părea istovită, şi îşi privi mâinile, apoi le lăsă să-i cadă din nou pe lângă trup. Localnicii abia aşteaptă să sărbătorească. Dacă veştile sunt adevărate, s-ar putea să dureze zile în şir. Mă întreb dacă…? Nu, nu vor dori să li se alăture un soldat. Dar voi?

— Poate doar în seara asta, zise Tornada. Dar mai avem încă trei sate de vizitat până când ne terminăm turul.

— Desigur. Mai aveţi încă de lucru. Aveţi asta, zise soldatul şi privi din nou în jur. Încă mai sunt troloci. Chiar dacă nu mai sunt Rătăciţii, mai sunt încă trolocii. Şi Călătorii Nopţii.

Soldatul dădu din cap pentru sine şi porni înapoi spre căruţele mecanice.

Tornada nu părea deloc încântat, desigur, însă Coumin era la fel de uimit ca tânărul soldat. Se terminase războiul?

Cum avea să fie lumea fără război? Brusc simţi nevoia să-i vorbească lui Charn.

Sunete de veselie îl întâmpinară pe Coumin înainte de a ajunge în sat – se râdea, se cânta. Clopotele din turn începură să răsune. Sătenii dansau pe străzi, bărbaţi, femei şi copii. Coumin îşi croia drum printre ei şi căuta. Charn se hotărâse să rămână la unul dintre hanurile în care stăteau Aielii, în loc să vină la cântat – nici măcar un Aes-Sedai nu prea mai avea ce să-i facă pentru durerile din genunchii lui bătrâni –, dar sigur ieşise pentru aşa ceva.

Brusc, ceva îl lovi pe Coumin în gură şi picioarele îi cedară; se ridică în genunchi înainte să-şi fi dat seama că fusese la pământ. O mână care îi fusese aşezată la gură se retrase însângerată. Privi în sus şi văzu un sătean cu faţa cuprinsă de furie şi cu pumnul pregătit.

— De ce ai făcut asta? întrebă Coumin.

— Rătăciţii sunt morţi, zise săteanul scuipându-l. Morţi, mă-nţelegi? Lanfear n-o să vă mai protejeze de-acum încolo. O să vă stârpim pe toţi cei care i-aţi slujit pe Rătăciţi în timp ce vă prefăceaţi că sunteţi de partea noastră, şi o să vă tratăm pe toţi la fel cum l-am tratat şi pe nebunul ăla bătrân.

O femeie îl trase pe bărbat de mână.

— Haide, Toma! Haide, şi ţine-ţi gura aia neghioabă! Vrei să vină Ogierul după tine?

Dintr-odată speriat, bărbatul se lăsă tras de femeie în mulţime. Coumin se ridică greu în picioare şi începu să alerge, fără să dea atenţie sângelui care îi curgea de pe bărbie. Hanul era gol, şi era linişte. Nici măcar hangiul nu era acolo sau bucătarul, sau ajutoarele. Coumin începu să alerge prin clădire şi să urle.

— Charn? Charn? *Charn?*

Poate că era în spate. Lui Charn îi plăcea să stea sub merii din spatele hanului şi să povestească întâmplări din tinereţea sa. Coumin ieşi în fugă pe uşa din spate, se împiedică şi căzu cu faţa în jos. Se lovise de o cizmă. Una din cizmele pe care le purta Charn mereu, acum că nu mai participa la cântat. Ceva îl împinse pe Coumin să privească în sus. Trupul acoperit de păr alb al lui Charn atârna de o funie aruncată peste grindă,

cu un picior desculţ, pentru că îi zburase cizma din picioare, iar degetele uneia din mâini era prinsă la gât, pentru că încercase să desfacă funia.

— De ce? zise Coumin. Suntem Da'shain. De ce?

Nu era nimeni care să-i răspundă. Strânse cizma la piept, căzu în genunchi, şi privi în sus la Charn, în timp ce zaiafetul se dezlănţui deasupra.

Rand tremură. Lumina din coloane lucea ca o ceaţă albăstruie, ce părea solidă, ce părea că-i smulge nervii de sub piele. Vântul vuia; un mare vârtej care trăgea totul în el. Muradin reuşise să se acopere cu vălul; orbitele priveau orbeşte şi însângerate din spatele vălului. Aielul molfăia ceva, iar peste piept i se prelingea spumă însângerată. Înainte.

Charn îşi croi drum pe marginea străzii largi, dar aglomerate, pe sub copacii de chora, ale căror frunze în formă de trifoi răspândeau pace şi armonie printre umbrele clădirilor argintii ce se împreunau cu cerul. Un oraş fără copaci de chora ar fi fost la fel de pustiu ca în sălbăticie. De-a lungul străzii treceau în linişte căruţele, iar pe cer ţâşni o pasăre mecanică care transporta cetăţeni către Cornelie sau Tzora, sau altundeva. El rareori mergea cu păsările mecanice – dacă trebuia să meargă foarte departe, un Aes-Sedai plutea de obicei cu el dar în acea seară trebuia, pentru a ajunge în M'jinn. În acea zi era cea de-a douăzeci şi cincea sa zi de nume, iar în acea seară avea de gând să accepte ultima urare a Naltei. Se întreba dacă femeia avea să fie uimită; o tot amânase vreme de un an, pentru că nu voia să se aşeze la casa lui. Asta însemna că trebuia să treacă în serviciul lui Zorelle Sedai, pe care Nalla o slujea, dar Mierin Sedai deja îi dăduse binecuvântarea sa.

Când tocmai dădea colţul unei străzi, abia avu timp să-l vadă pe bărbatul lat în umeri şi cu o barbă subţire, la modă, care îl lovi cu umărul şi îl doborî pe spate, făcându-l să se izbească atât de tare cu capul de pământ, încât văzu stele verzi. Rămase întins acolo, ameţit.

— Ai grijă pe unde mergi, zise înciudat bărbatul, în timp

ce îşi aranja manşetele de la surtucul său roşu şi îşi lega şireturile.

Părul negru până la umeri al bărbatului era prins la spate. Şi aceea era ultima modă, atât cât putea imita cineva care nu făcuse Jurământul un Aiel. Femeia blondă care îl însoţea îl apucă de braţ, iar rochia ei albă strălucitoare din streith deveni mai întunecată când femeia fu cuprinsă de ruşine.

— Jom, priveşte la părul lui. E Aiel, Jom.

Charn îşi pipăi capul, pentru a vedea dacă era spart, trecându-şi degetele prin părul său roşu-auriu tuns scurt. Trase de coada mai lungă de după ceafă, în loc să-şi scuture capul. „O vânătaie, şi nimic mai mult”, gândi el.

— Aşa e, zise bărbatul, în timp ce iritarea dispăru şi fu înlocuită de spaimă. Iertaţi-mă, Da’shain! Eu sunt cel care trebuie să am grijă pe unde merg. Daţi-mi voie să vă ajut să vă ridicaţi, zise el, începând deja să-şi caute cuvintele, în timp ce îl ridica pe Charn. Sunteţi bine? Daţi-mi voie să chem un săltăreţ, pentru a vă duce unde aveţi nevoie.

— Nu sunt rănit, zise Charn cu blândeţe. Într-adevăr, a fost vina mea.

Chiar era, să se grăbească aşa. L-ar fi putut răni pe acel bărbat.

— V-am lovit? Vă rog să mă iertaţi!

Bărbatul îşi deschise gura pentru a protesta – mereu făceau aşa; păreau a crede că Aielii sunt făcuţi din fier –, dar, înainte să apuce să vorbească, pământul pulsă sub picioarele lor. Şi aerul pulsă, în valuri mari. Omul privi în jur cu nesiguranţă, şi îşi trase surtucul la modă din pânză schimbătoare în jurul său şi al doamnei sale, astfel încât capetele lor păreau a pluti fără trup.

— Ce este, Da’shain?

Şi alţii care observaseră părul lui Charn începură să se adune în jurul său, punând neliniştiţi aceleaşi întrebări, însă el nu le luă în seamă, fără a se gândi măcar că ar putea fi nepoliticos din partea lui. Ba chiar începu să-şi croiască drum prin mulţime, cu ochii ţintă la Sharom; globul alb, care avea o mie de picioare împrejur, şi care plutea cât se putea de sus, deasupra cupolelor argintii de pe Collam Daan.

Mierin spusese că aceea avea să fie ziua. Afirmase că găsise un izvor nou al Puterii Supreme. Femeile şi bărbaţii Aes-Sedai ar fi putut să atingă acelaşi izvor, nu jumătăţi diferite. Ceea ce ar fi făcut acum bărbaţii şi femeile împreună ar fi fost şi mai grozav, dacă nu mai erau diferenţe. Şi în această zi, ea şi Beidomon aveau să îl atingă pentru prima dată – ultima dată când bărbaţii şi femeile ar fi lucrat împreună, mânuind o Putere diferită. În acea zi.

Ceea ce părea ca o fâşie mică de albeaţă se îndepărtă de Sharom într-un şuvoi de foc negru; coborî, înşelător de încet, aproape de neobservat. Apoi, o sută de şuvoaie ţâşniră în toate părţile în jurul uriaşei sferei albe. Sharomul se desfăcu precum un ou şi începu să se prăvălească, la fel ca un vulcan infernal. Cerul fu cuprins de întuneric, soarele fiind înghiţit de o noapte nefirească, de parcă lumina acelor flăcări ar fi fost întunericul. Oamenii ţipau. Ţipau din toate direcţiile.

Odată cu primul şuvoi de foc, Charn o luă la goană spre Collam Daan, dar ştia că era prea târziu. Jurase să-i slujească pe Aes-Sedai, şi era prea târziu. Pe chip îi şiroiau lacrimile în timp ce alerga.

Rand clipi pentru a alunga petele ce îi înceţoşau vederea şi îşi strânse capul între mâini. Imaginea încă se plimba prin faţa sa, globul acela uriaş, negru care ardea şi cădea. „Oare chiar am văzut spărtura care a fost făcută în temniţa Celui Întunecat? Oare chiar am văzut-o?” Stătea la marginea coloanelor de sticlă, privind la Avendesora. „Un copac de chora. Un oraş e ca în sălbăticie fără copaci de chora. Şi acum a mai rămas doar unul.” Coloanele străluceau în lumina albastră ce venea de la cupola de ceaţă de deasupra, dar încă o dată lumina păru o simplă splendoare de reflexii. Nu era nici urmă de Muradin; gândi că Aielul nu ieşise din pădurea de sticlă. Sau că nu avea să mai iasă vreodată.

Brusc ceva îi atrase atenţia, ceva printre crengile joase ale Copacului Vieţii. O siluetă care se clătina încet. Un bărbat, care atârna de o sfoară prinsă în jurul gâtului, legată de un ţăruş agăţat între două crengi.

Rand scoase un răget, alergă spre copac, atinse *saidin,*

sabia de foc îi apăru în mâini în timp ce făcu o săritură şi tăie sfoara. El şi Mat se loviră de dalele albe şi prăfuite în acelaşi timp. Ţăruşul se eliberă şi căzu lângă ei; nu era un ţăruş, ci o suliţă ciudată cu mâner negru şi cu o lamă scurtă de sabie în loc de vârf, uşor curbată şi cu un singur tăiş. Lui Rand nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost făcută din aur şi cuendillar bătut cu safire şi picături de foc.

Dând drumul sabiei şi Puterii, rupse sfoara din jurul gâtului lui Mat şi îşi puse urechea la pieptul prietenului său. Nimic. Smulse cu disperare pantalonii şi surtucul lui Mat, rupând un şiret de piele de care atârna un medalion de argint pe pieptul acestuia. Aruncă medalionul într-o parte şi ascultă din nou. Nimic. Nici o bătaie. Mort. „Nu! N-ar fi păţit nimic dacă nu l-aş fi lăsat să mă urmeze în locul ăsta. Nu-l pot lăsa să fie mort!”

Îşi înfipse pumnul în pieptul lui Mat cât de tare putu, ascultă. Nimic. Lovi din nou, ascultă. Da. Acolo. O bătaie slabă. Aşa era. Atât de slabă, atât de înceată. Şi încetinea şi mai tare. Dar Mat *era* încă în viaţă în ciuda urmei vineţii din jurul gâtului. Putea fi ţinut încă în viaţă.

Rand îşi umplu plămânii cu aer, şi se aruncă lângă Mat pentru a-i sufla aer în gură cât de tare putea el. Din nou. Din nou. Apoi sări peste Mat, îl apucă de talia pantalonilor şi trase în sus, ridicându-i şoldurile de jos. În sus şi în jos, de trei ori, apoi îi suflă din nou aer în gură. Ar fi putut să conducă; poate că ar fi reuşit să facă ceva în felul acesta. Amintirea fetei din Stâncă îl opri. Voia ca Mat să trăiască. Să trăiască, nu să fie o păpuşă mânuită de Putere. Cândva, văzuse în Emond’s Field cum jupân Luhhan reînviase un băiat care fusese găsit plutind pe Izvorul de Vin. Aşa că respira şi-şi făcea vânt, respira şi-şi făcea vânt şi se ruga.

Brusc Mat tresări, tuşi. Rand îngenunche lângă el, în timp ce îşi puse ambele mâini la gât şi se întoarse pe o parte, trăgând aer în piept şi horcăind chinuitor.

Mat apucă bucata de sfoară cu mâna şi începu să tremure.

— Nenorociţii ăia de pui de capre, murmură el răguşit. Au încercat să mă omoare.

— Cine? întrebă Rand şi privi în jur cu îngrijorare.

Palatele pe jumătate terminate din jurul pieţei acoperite de gunoaie îl priveau. Rhuidean pesemne că era pustiu în afară de ei doi. Doar dacă nu cumva mai era în viaţă Muradin, pe undeva.

— Ăia – din partea aialaltă – a uşii, zise Mat înghiţind cu durere, apoi se ridică în picioare şi trase nesigur o gură de aer. E unul pe-aici, Rand, zise el, cu o voce care suna în continuare de parcă i s-ar fi pilit gâtul.

— Ai reuşit să treci prin ea? Au răspuns la întrebări?

Asta putea fi ceva folositor. Avea nevoie cu disperare de mai multe răspunsuri. O mie de întrebări, şi prea puţine răspunsuri.

— Nici un răspuns, zise Mat cu vocea înecată. Ăştia trişează. Şi-au încercat să mă omoare.

Apucă medalionul de pe jos, un cap de vulpe din argint care aproape că îi umplea palma, şi după câteva clipe îl băgă în buzunar şi zâmbi strâmb.

— Măcar am scos ceva de la ei.

Mat trase suliţa ciudată către el şi îşi petrecu degetele peste mânerul ei negru. Pe lungimea sa era scris ceva, între două perechi de păsări lucrate într-un metal chiar mai întunecat decât lemnul. „Corbi”, se gândi Rand că erau. O altă pereche era gravată pe lamă. Cu un hohot de râs sec, Mat se ridică în picioare, pe jumătate sprijinindu-se în suliţă, lama fiind la acelaşi nivel cu capul său. Nu se mai deranjă să îşi lege bluza sau să-şi încheie nasturii de la surtuc.

— Am să păstrez şi asta. Gluma lor, dar am s-o păstrez.

— O glumă? întrebă Rand, iar Mat dădu din cap.

— Uite ce spune.

Aşa se-ncheie pactul nostru, aşa rămâne înţeles.
Gândul e-o săgeată a timpului; amintirea nu dispare niciodată.
Ce-a fost cerut dat fu. Preţul s-a plătit.

— O glumă bună, înţelegi. Am să le vin de hac cu propriul haz, dacă se iveşte vreodată ocazia. Le dau eu „gând şi

amintire”, zise el şi tresări, trecându-şi mâna prin păr. Pe Lumină, dar ce mă mai doare capul! Se învârte, ca o mie de frânturi de vise, şi fiecare ca un ac. Crezi că Moiraine o să-mi facă ceva pentru asta dacă o rog?

— Sunt sigur că da, răspunse Rand încet.

Mat trebuia să fi fost rănit grav dacă voia ajutorul femeii Aes-Sedai. Privi din nou mânerul negru al suliţei. Mare parte din acea scriere era sub mâna lui Mat, dar nu tot. Orice era, Rand n-avea nici o idee ce însemna. Cum reuşise Mat? Ferestrele oraşului Rhuidean îl priviră batjocoritor. „Ascundem încă multe secrete, parcă spuneau ele. Mai multe decât crezi tu. Mai rele decât crezi tu.”

— Acum hai să ne întoarcem, Mat. Nu îmi pasă dacă trebuie să traversăm valea în timpul nopţii. După cum ziceai şi tu, o să fie mai răcoare. Nu vreau să mai rămân aici nici o clipă.

— Mie îmi sună bine, zise Mat tuşind. Atâta timp cât reuşim să mai bem o gură de apă la fântâna aia.

Rand ţinea pasul cu Mat, care la început de-abia se târa cu ajutorul ciudatei suliţe pe post de cârjă. Se opri pentru a privi figurinele unui bărbat şi a unei femei care ţineau în mâini globuri de cristal, însă le lăsă acolo. Nu încă. Ba chiar nu încă pentru multă vreme, dacă era norocos.

Când lăsaseră piaţa în urmă, palatele neterminate de pe străzile pe care de asemenea le lăsau în urmă aveau o înfăţişare ameninţătoare, cu vârfurile lor ascuţite arătând ca zidurile unor mari cetăţi. Rand atinse *saidin,* deşi nu vedea nici un pericol real. Dar îl simţea, de parcă ochii unui ucigaş l-ar fi sfredelit în ceafa. Rhuidean era paşnic şi pustiu, lipsit de umbră din cauza lucirii albastre a acoperişului său de ceaţă. Praful de pe străzi se unduia în bătaia vântului… Vântul. Nu bătea vântul.

— Arde-m-ar focul, murmură Mat. Cred c-am dat de belea, Rand. Aşa-mi trebuie, dacă stau mereu în preajma ta. Întotdeauna mă bagi în belele.

Unduirile se înteţiră, şi se apropiară formând linii mai groase, tremurătoare.

— Poţi merge puţin mai repede? întrebă Rand.

— Să merg? Ce mama mă-sii, pot să alerg.

Ca să-i demonstreze, Mat trase suliţa la piept şi împleticindu-se o zbughi la fugă. Alergând pe lângă el, Rand chemă sabia înapoi, deşi nu prea ştia cum ar fi putut să o folosească împotriva liniilor tremurătoare de praf, deşi nu prea ştia dacă era cu adevărat nevoie. Era doar praf. „Ba nu e nici un praf. E una dintre nenorocitele alea de bule. Veninul Celui Întunecat plutind prin Pânză, în căutare de nenorociţi de ta'veren. Sunt sigur că asta e."

În jurul lor praful fremăta şi tremura din ce în ce mai tare, adunându-se. Dintr-odată, chiar în faţa lor, o siluetă ieşi din bazinul unei fântâni secate, o siluetă solidă a unui bărbat, întunecat şi fără trăsături, cu degetele ca nişte gheare ascuţite. Se năpusti fără zgomot asupra lor.

Rand se mişcă din instinct – lovitura Luna-Răsare-Deasupra-Apei –, iar sabia Puterii trecu prin silueta întunecată. Cât ai clipi, se transformă într-un nor de praf, plutind spre sol.

Deşi fu înlocuită de altele, siluete negre fără chip, venind din toate părţile, nici una la fel, dar toate cu ghearele întinse. Rand dănţuia cu sabia printre ele, lama făcând mişcări complicate în aer şi lăsând fire de praf plutitor în urmă. Mat mânuia suliţa sa ca pe un baston, rotindu-l ameţitor, însă înfigea tăişul de parcă folosise dintotdeauna acea armă. Creaturile mureau – sau cel puţin se întorceau înapoi în praf –, dar erau multe, şi iuţi. Pe chipul lui Rand se prelingea sângele, şi vechea rană din şold îl ustura, parcă gata să plesnească. Şi chipul lui Mat era acoperit de roşeaţă, şi pieptul de asemenea. Prea multe, prea rapide.

„Nu faci nici măcar a zecea parte din ce-ai putea face." Asta îi spusese Lanfear. Râsese în timp ce executa mişcările. Să înveţe de la unul dintre Rătăciţi. Putea face asta, dacă nu cumva exact aşa cum dorise ea. Da, ar fi putut. Începu să conducă, ţesu fire ale Puterii şi trimise un vârtej în mijlocul fiecărei siluete. Acestea explodară în nori de praf, care îl făcură să tuşească. Din câte putea vedea Rand, praful începuse să se aşeze.

Lovind şi respirând greu, Mat se sprijini în suliţa cu mâner

negru.

— Tu ai făcut asta? zise el cu răsuflarea întretăiată şi îşi şterse sângele din ochi. Era şi timpul. Dacă ştiai cum, de ce mama mă-sii n-ai făcut-o de la început?

Rand începu din nou să râdă – „Pentru că nu m-am gândit până acum. Pentru că n-am ştiut cum se face până n-am făcut-o” –, dar cuvintele îi îngheţară pe buze. Praful începu să cadă şi, când se aşeză pe pământ, începu să tremure.

— Fugi, zise el. Trebuie să scăpăm de-aici. Fugi!

Unul lângă altul, alergară spre ceaţă, tăind orice linie de praf care părea a se înteţi, ba chiar le loveau, orice numai să nu se închege. Rand trimitea vârtejuri care se învârteau nebuneşte în toate direcţiile. Praful împrăştiat începea să tremure din nou, chiar înainte să atingă pământul. Ei continuară să alerge, spre ceaţă şi prin ea ieşind într-o lumină palidă, cu umbre mari.

Chinuit de durerea din şold, Rand se roti, gata să încerce fulgere sau foc, orice. Nimic nu veni după ei din ceaţă. Poate că ceaţa era un zid pentru acele siluete întunecate. Poate că le ţinea de cealaltă parte. Poate... Nu ştia. Şi nici nu-i prea păsa, atâta vreme cât creaturile acelea nu-i puteau urmări.

— Arde-m-ar focul, murmură Mat răguşit, am fost acolo toată noaptea. Aproape că a răsărit soarele. Nu mi-am dat seama că a durat atât de mult.

Rand privi cerul. Soarele nu se ivise deasupra munţilor încă; un nimb grozav de sclipitor contura vârfurile crestate. Fundul văii era acoperit de umbre lunguieţe. „Va veni din Rhuidean în zori şi vă va lega împreună cu legături ce nu le veţi putea rupe. Vă va lua cu sine şi vă va distruge.”

Haide să ne întoarcem pe munte, zise el încet. Ne aşteaptă, *„Mă* aşteaptă.”

27 Prin Căile de Taină

Întunericul Căilor strângea din toate părţile lumina felinarului lui Perrin, făcând-o să dispară deodată, la doar câţiva paşi de el şi de Gaul. Scârţâitul şeii şi tropotul copitelor pe piatră nu păreau să răzbată nici ele mai departe decât lumina felinarului. Aerul nu purta nici un miros, nici o urmă. Aielul mergea cu uşurinţă alături de calul lui Perrin, urmărind lucirea stinsă a felinarelor din grupul lui Loial, care le-o luase înainte. Perrin nu l-ar fi numit grupul lui Faile. Căile nu păreau să îl sperie în vreun fel pe Gaul, cu toată faima rea pe care o aveau. Perrin, pe de altă parte, îşi ţinea urechile ciulite neîncetat de aproape două zile – lui atâta i se părea că se scursese în acel loc lipsit de lumină. Urechile lui ar fi cunoscut primele acel sunet care însemna că moartea sau chiar ceva mult mai rău era aproape, acel şuierat de vânt stârnindu-se în locul unde alte vânturi nu băteau niciodată – alte vânturi în afară de Machin Shin, Vântul Negru care mânca suflete. Se tot gândea că era nebunie curată să călătorească prin Căi, dar ştia că nevoia făcea nebunia să pară mai neînsemnată.

Lumina slabă pe care o urmau dispăru dintr-odată, iar Perrin trase de hăţuri în mijlocul a ceva ce părea să fie un pod de piatră de demult, care se arcuia prin beznă. Cât de vechi era se putea ghici după crăpăturile din margini şi gropile din drum. Se prea putea să fi stat în acel loc de aproape trei mii de ani, însă acum părea gata să cadă. Poate chiar în acea clipă…

Animalul de povară se trase mai aproape de Trăparu: cei doi nechezau şi se uitau speriaţi la întunericul din jur. Perrin ştia prea bine ce simţeau caii. Dacă i-ar fi însoţit măcar alţi câţiva oameni, noaptea aceea fără sfârşit ar fi fost mai uşor de îndurat. Nu s-ar fi apropiat totuşi de felinarele din faţă nici dacă ar fi fost singur. Nu îşi dorea ca tot ceea ce se întâmplase după ce intraseră în Căi să se repete. Îşi scărpină barba creaţă cu neastâmpăr. Nu ştiuse la ce să se aştepte, însă nu se aşteptase deloc ca lucrurile să se petreacă astfel…

Lumina felinarului începu să tremure atunci când el descălecă şi porni cu Trăparu şi calul de povară înspre Călăuzire, o lespede înaltă de piatră albă acoperită de intarsii argintii care aminteau de frunze şi mlădiţe, dar ciupită din loc în loc ca şi cum ar fi fost mâncată de o molimă. Nu o putea citi, se înţelege – aceea era treaba lui Loial, căci scrisul era cel al Ogierilor. După câteva clipe, începu să se învârtă în jurul lespezii şi să cerceteze Insula. Era la fel ca toate cele de până atunci, cu un perete de piatră albă care le venea până în dreptul pieptului, decorat cu cercuri şi linii curbe aranjate straniu. Din loc în loc, câte un pod se zărea într-o parte, întrerupând peretele şi pornind înainte prin întuneric, iar scări lipsite de balustradă şi care se ţineau în nu-se-ştie-ce o porneau nu se ştia încotro. Peste tot se vedeau crăpături, puţuri fără fund sau gropi mai puţin adânci, ca şi cum piatra ar fi putrezit. Atunci când porneau caii, copitele lor scoteau un sunet nisipos – piatra se rodea din ce în ce mai tare sub copitele lor. Gaul privea întunericul fără să dea dovadă de teamă, însă el nu ştia totuşi ce se putea ascunde în acel întuneric. Perrin, pe de altă parte, ştia prea bine.

Atunci când Loial împreună cu ceilalţi îi ajunseră din urmă, Faile sări imediat de pe iapa sa neagră şi porni cu paşi mari spre Perrin, privindu-l tot acest timp în faţă. Deja îi părea rău că îi dăduse motive de nelinişte, însă fata nu părea să fie deloc îngrijorată. Nu ghicea ce simţea ea de fapt; Faile avea o privire încremenită.

— Te-ai hotărât, în sfârşit, să vorbeşti cu mine, şi nu peste capul me…?

Chiar în clipa aceea primi o palmă straşnică, de începu să vadă stele verzi.

— Ce ai gândit când te-ai repezit înainte ca un mistreţ înfuriat? îi scuipă ea în faţă. Chiar nu îţi pasă. Dar chiar deloc?

— Te rugasem eu mai demult să nu faci asta niciodată, spuse Perrin respirând adânc.

Ochii ei negri şi mijiţi se făcură mari ca şi cum ar fi auzit un lucru îngrozitor. Perrin încă îşi freca obrazul când o a doua palmă i se lipi de celălalt, încât aproape că îi mută falca din loc. Cele două tinere Aiel priveau cu interes, iar lui Loial i se

pleoştiseră urechile de tot.

— Doar ce ţi-am spus să nu faci asta, mârâi el. Faile îi trase pe neaşteptate un pumn în coaste, scoţându-i tot aerul din piept şi făcându-l să se îndoaie de mijloc. Tocmai când îşi trase pumnul înapoi pentru a-l mai lovi o dată, Perrin o apucă rânjind de ceafă, iar apoi…

La urma urmelor, fusese vina ei. Chiar fusese. Doar el o rugase să nu îl lovească, i-o spusese răspicat. Doar vina ei. Cu toate astea, Perrin se mirase că nu încercase să scoată la el vreun cuţit; părea mereu să aibă la ea cel puţin la fel de multe ca şi Mat.

Bineînţeles că apoi Faile fusese furioasă. Furioasă pe Loial pentru că încercase să se bage; nu avea nevoie de nici un ajutor. Iar pe Bain şi pe Chiad era furioasă pentru că nu se băgaseră; nu îi venea să creadă când le auzise spunând că ele crezuseră că nu şi-ar fi dorit să intervină într-o bătaie pe care ea însăşi o începuse. „Atunci când lupta e aleasă de tine, spusese Bain, trebuie să primeşti fără cârteală victoria sau înfrângerea.” Însă măcar nu mai părea să fie furioasă pe el. Asta îl nelinişte a. Nu făcuse decât să se holbeze la el, cu ochii umezi, iar pentru asta se simţea vinovat. Şi pe deasupra, vinovăţia îl înfuria. De ce să se simtă el vinovat? Putea să stea locului şi să primească oricâte lovituri i-ar fi căşunat ei să îi dea? Faile încălecase şi stătea cu spatele foarte drept, privindu-l cu o expresie greu de descifrat. Era atât de neliniştit, încât mai că regreta că Faile nu scosese un cuţit.

— Au pornit din nou, spuse Gaul.

Perrin se întoarse în prezent. Se vedea că lumina din faţă se îndepărta. Apoi se opri o clipă. Cineva observase că felinarul lui şi al lui Gaul nu îi urma. Probabil Loial fusese acela. Poate că Faile nici nu s-ar fi întristat prea tare dacă el se pierdea, iar cele două Aiel încercaseră de două ori să îl convingă să le urmeze într-o direcţie necunoscută. Nu trebui să vadă semnul făcut de Gaul din cap ca să le refuze. Îi dădu pinteni lui Trăparu, iar calul de povară îi urmă.

Călăuzirea acesta era mai mâncată de vreme decât cele mai multe de până atunci, însă trecu pe lângă el fără să

zăbovească. Lumina felinarelor din faţă începuse deja să coboare una din acele scări domoale, iar el o urmă cu un suspin. Nu putea să sufere scările. De o parte şi de alta era numai întuneric. Scara începea să facă o curbă, în jos şi înapoi. Mai departe de punctul până în care răzbătea lumina felinarului, nu se mai vedea nimic. Ceva îi spunea că peste margine l-ar aştepta o cădere fără sfârşit. Trăparu şi calul de povară mergeau pe mijlocul drumului fără să fie struniţi, iar Gaul se ţinea şi el departe de margine. Atunci când scara se termina şi se vedeau pe o altă Insulă, îşi dădeau seama că aceasta se afla exact sub cea de pe care coborâseră. Faptul că şi Gaul se uita în sus cu aceeaşi nedumerire îl mai liniştea pe Perrin. Măcar nu era singurul care se întreba pe ce se sprijineau Insulele şi dacă lucrul acela mai avea multe zile.

Felinarele lui Loial şi Faile se opriră din nou înainte de o Călăuzire, aşa că Perrin smuci din nou hăţurile, chiar după ce ieşi de pe scară. De data aceasta însă, nu plecară mai departe. După câteva clipe o auzi pe Faile chemându-l. Perrin şi Gaul se uitară unul la altul. Aielul ridică din umeri. Nu mai vorbise cu Perrin de când…

— Vino-ncoace, Perrin! strigă Faile.

Nu îi ordona, însă nici nu îl ruga frumos.

Bain şi Chiad stăteau pe vine lângă Călăuzire, iar Loial şi Faile şedeau în şa, ţinând în mână felinarele. Ogierul ţinea şi frâul calului de povară. Se uita de la Faile la Perrin, iar smocurile din vârful urechilor îi zvâcneau a neastâmpăr. Faile, pe de altă parte, părea să nu vadă nimic în jurul său în afară de mănuşile de călărie pe care şi le aranja, nişte mănuşi verzi de piele moale, pe al căror dos era brodat un şoim auriu. Îşi schimbase şi rochia între timp. Tăietura era la fel cu a celeilalte, mai înaltă pe gât, strâmtă, iar cu partea de jos împărţită în două, însă aceasta era făcută dintr-un brocart verde-închis.

Părea să îi scoată în evidenţă pieptul. Perrin nu mai văzuse rochia înainte.

— Ce doreşti? o întrebă el cu grijă în glas.

Ea îşi ridică privirea ca şi cum ar fi fost surprinsă că îl

vede, apoi îşi aplecă uşor capul într-o parte şi zâmbi ca şi cum tocmai îi venise o idee.

— Am vrut doar să văd dacă te pot învăţa să vii atunci când te chem.

Zâmbetul i se lărgi, probabil din cauză că îl auzise scrâşnind din dinţi.

Perrin se frecă la nas: se simţea un miros mai greoi. Gaul râse pe înfundate.

— Ai putea la fel de bine să încerci a pricepe soarele, Perrin, stă la locul lui şi nu e treaba ta să îl înţelegi. Nu poţi trăi fără el, însă fiecare lucru îşi cere preţul său. Aşa e şi cu femeile.

Bain îi spuse ceva lui Chiad la ureche. Râseră amândouă. Din felul în care cele două îi priveau pe el şi pe Gaul, Perrin înţelese că nu şi-ar fi dorit să ştie de ce râdeau.

— Dar nu pentru asta te-am chemat, rosti Loial cu vocea sa ca un tunet, apoi se uită la Faile cu o privire dojenitoare, care nu părea să o doară câtuşi de puţin, căci nu făcu decât să îi zâmbească şi apoi se întoarse la mănuşile ei.

— Îmi cer iertare, Perrin. A ţinut să te strige ea. Şi iată de ce: am ajuns, spuse el arătând către baza Călăuzirii, de unde o linie albă scorojită pornea nu spre vreun pod sau vreo scară, ci de-a dreptul prin întuneric. Ieşirea de la Manetheren, Perrin, continuă Ogierul.

Perrin încuviinţă din cap fără nici un cuvânt. Nu avea de gând să spună că trebuia să urmeze linia; Faile ar fi urlat la el pentru că încerca să se pună în fruntea grupului. Se frecă din nou la nas fără să bage de seamă; mirosul acela greoi care începuse să se simtă îl deranja. Nu, nu avea să le sugereze nimic. Dacă Faile dorea să fie în frunte, foarte bine. Oricum, ea stătea în şa, jucându-se cu mănuşile şi aşteptându-l să scoată ceva pe gură, astfel încât ea să îi poată răspunde în zeflemea. Ei îi plăceau vorbele ticluite, iar lui – cele fără ocolişuri. Furios, trase de frâul lui Trăparu, dorind să o pornească înainte fără ea sau Loial. Linia albă ducea la ieşirea din Căi şi putea să scoată şi singur frunza de Avendesora care o deschidea.

Deodată auzi tropotul înăbuşit al unor copite venind din

întuneric şi îşi aduse aminte ce însemna acel miros greoi.

— Troloci! urlă Perrin.

Gaul se răsuci pe călcâie fără pic de efort şi îşi trecu suliţa prin pieptul acoperit de armură neagră al unui troloc cu bot de lup care se repezise în lumină cu sabia ca o coasă ridicată deasupra capului. Continuându-şi mişcarea lină, Aielul trase vârful suliţei din leşul uriaş şi făcu un pas într-o parte, lăsându-l să cadă. Însă din spatele aceluia apărură şi mai mulţi: numai boturi de capră şi colţi de mistreţ, ciocuri ascuţite şi coarne răsucite, toţi înarmaţi cu săbii curbate, topoare cu ţepi şi suliţe cu vârful încovoiat. Caii tropăiau şi nechezau înspăimântaţi.

Încercând să ţină felinarul cât mai sus, căci îl treceau fiorii la gândul că ar fi putut să lupte cu spurcăciunile pe întuneric, Perrin pipăi în jur disperat după o armă. În clipa următoare, izbi o faţă schimonosită de un bot cu colţi ascuţiţi. Nu se aşteptase să desprindă tocmai ciocanul de la locul lui, dar chiar dacă acesta nu avea ascuţişul toporului, cele câteva kilograme de fier mânuite de braţul fierarului îl trimiseră cu câţiva paşi înapoi pe trolocul care urla ţinându-şi în mâini chipul sfărâmat.

Loial se repezi cu felinarul la o căpăţână cu coarne de capră, iar acesta se sfărâmă, împroşcând trolocul cu ulei aprins din cap până în picioare şi făcându-l să o ia la goană prin întuneric cu un urlet de moarte. Ogierul îmblătea tot ce prindea cu prăjina care în mâinile lui părea un beţigaş, însă atunci când se prăvălea făcea oasele nefericitului spurcat să trosnească. Unul din cuţitele lui Faile despică un ochi ca de om de sub care ieşea un bot cu colţi de mistreţ. Aielii, care apucaseră cumva să îşi tragă vălurile peste faţă, dănţuiau cu suliţele lor. Perrin izbea necontenit în dreapta şi în stânga. Era ca un vârtej de moarte care nu se ştia cât durase… Un minut? Cinci? Păruse să fie un ceas întreg. Însă deodată trolocii fuseseră nimiciţi. Cei care nu muriseră deja îşi dădeau acum ultimele suflări zvârcolindu-se.

Perrin trase aer în piept; simţea că greutatea ciocanului îi va smulge braţul din încheietură. Îl ardea faţa, iar pe coaste şi pe un picior simţea cum se prelinge ceva, chiar din locurile

unde îl tăiase oţelul trolocilor. Fiecare dintre Aieli avea cel puţin o pată umedă mai întunecată pe hainele brun-cenuşii, iar pe coapsa lui Loial se vedea o tăietură însângerată. Ochii lui Perrin îi ocoliră însă, căci el încerca să o găsească pe Faile. Dacă fusese rănită… Dar ea se afla încă în şa, cu un cuţit pregătit în mână. Reuşise chiar să îşi dea jos mănuşile şi să le vâre sub cingătoare, la spate. Perrin nu observă să aibă vreo rană. Cu tot acel miros de sânge – de om, Ogier sau troloc – nu ar fi putut să îl simtă pe al ei şi să îşi dea seama dacă sângera, însă îi cunoştea mirosul şi nu simţea că ar fi fost amestecat cu mirosul plin de durere al celui rănit. Lumina puternică le făcea rău trolocilor; nu reuşeau să îşi obişnuiască ochii prea repede. Poate că numai din cauza trecerii de la beznă la lumină ajunseseră acei troloci să piardă lupta şi ei să fie cei care scăpaseră cu viaţă.

Nu avură decât o clipă de linişte, atât cât să privească în jur şi să tragă aer în piept. Cu un muget asemănător cu sunetul unui munte de oase zdrobite între două pietre uriaşe de moară, în globul de lumină se ivi deodată un Pierit, fixându-i ca şi cum ar fi avut ochi. Sabia sa neagră scăpăra ca un fulger. Caii nechezară înfricoşaţi şi încercară să rupă hăţurile.

Gaul abia reuşi să se ferească de sabie cu scutul său rotund, din care rămase oricum fără o bucată – lama trecuse prin straturile de piele tăbăcită de parcă ar fi fost hârtie. Îl împunse, apoi se feri cu greu de o lovitură şi îl împunse din nou. Pieptul Myrddraalului se umplu de săgeţi. Bain şi Chiad îşi agăţaseră suliţele în cureaua tolbei pentru arc, iar acum foloseau chiar acel arc scurt din corn. Şi mai multe săgeţi străpunseră pieptul Jumate-Omului ca acele înfipte într-o pernuţă. Suliţa lui Gaul ţâşnea împungând în toate părţile. Deodată, în mijlocul acelei feţe albe ca o larvă şi lipsite de trăsături, răsări unul dintre cuţitele lui Faile. Pieritul nu căzu la pământ şi nici nu renunţă la tentativa de a-i ucide. Nu ar fi reuşit nici unul să scape de sabia lui, dacă nu s-ar fi ferit pe nerăsuflate.

Perrin îşi încleştă dinţii şi mârâi fără să îşi dea bine seama ce face. Ura pentru troloci o avea oricum în sânge, însă pe

Nezămisliţi… Ar fi ucis unul chiar dacă ar fi însemnat să moară pentru asta. „Ah, dacă mi-aş înfinge colţii în beregata lui!” Fără să îi pese de săgeţile celor două, Perrin îl struni pe Trăparu din ce în ce mai aproape de spatele Nezămislitului, deşi bietul cal sur încerca să se tragă îndărăt. În ultima clipă, creatura se întoarse cu spatele la Gaul fără să se sinchisească de vârful suliţei care îi intrase între omoplaţi, ieşindu-i apoi mai jos de gât, şi îşi ridică spre Perrin acea privire care nu avea nevoie de ochi, acea privire care băga groaza în sufletul oricui. Prea târziu. Ciocanul lui Perrin se prăvăli, sfărâmându-i capul şi răpindu-i vederea.

Deşi căzuse la pământ aproape lipsit de cap, Myrddraalul treiera aerul cu sabia sa călită în Thakan’dar. Trăparu se trase înapoi nechezând agitat, iar Perrin fu brusc cutremurat de un fior rece. Până şi o femeie Aes-Sedai ar fi Tămăduit cu greu rana de la una din acele lame negre, iar el nu se păzise deloc. „Cu dinţii în beregata… Pe Lumină, trebuie să mă controlez! Trebuie!”

Auzea în continuare prin întuneric zgomote înfundate din celălalt capăt al Insulei – picioare terminate în copite pe piatră, cizme târşâite, răsuflări grele şi glasuri aspre. Mai erau trolocii de venit; nu ar fi ştiut să spună câţi anume erau. Păcat că nu fuseseră legaţi de Myrddraal. Se putea însă să nu se urnească prea uşor fără o căpetenie. De obicei trolocii erau laşi de felul lor. Le plăcea să atace atunci când puteau să omoare fără prea multă bătaie de cap. Totuşi, la un moment dat aveau să îşi adune curajul chiar şi în lipsa Myrddraalului.

— Să o luăm spre ieşire! Trebuie să scăpăm de aici înainte să se hotărască încotro s-o apuce acum că le-am omorât Myrddraalul, spuse el făcându-i un semn lui Faile cu ciocanul plin de sânge. La aceasta, Faile îşi întoarse în loc iapa cu o smucitură a frâului, iar Perrin fu într-atât de uimit, încât o întrebă: Şi n-ai de gând să te împotriveşti?

— Nu şi atunci când grăieşti înţelept! i-o întoarse ea. Nu şi atunci când grăieşti înţelept. Loial?

Ogierul o luă înainte pe calul lui negru. După ce porniră Faile şi Loial, Perrin îşi îndemnă armăsarul să meargă înapoi, cu ciocanul pregătit, iar cei trei Aieli se retraseră şi ei, de o

parte şi de alta a sa, cu arcurile încordate. Îi urmă sunetul copitelor sau al cizmelor pe piatră şi acele mormăieli într-un grai prea bolovănos pentru buzele omeneşti. Mergeau înapoi, tot înapoi, în timp ce mormăielile prindeau curaj şi se apropiau.

După câteva clipe, Perrin auzi un zgomot ca două fâşii de mătase alunecând una peste cealaltă şi simţi un fior rece în oase. Zgomotul începu apoi să se înteţească, de parcă un uriaş ar fi respirat undeva în depărtare, trăgând aer în piept şi apoi dându-l afară, şi tot aşa din ce în ce mai tare.

— Mai repede! urlă Perrin. Grăbiţi-vă!

— Mă grăbesc! se răsti Loial. Dar ce e cu zgomotul ăla? Să fie…? Lumina să ne scalde sufletele şi mâna Creatorului să ne păzească! Se deschide. Chiar se deschide! Trebuie să rămân ultimul. Afară! Ieşiţi afară! Însă nu vă… Nu, Faile!

Perrin se uită peste umăr. Două porţi gemene care păreau făcute din frunze vii se dădeau la o parte, lăsând să se vadă ca printr-o sticlă fumurie un peisaj muntos. Loial descălecase ca să scoată frunza de Avendesora şi să deschidă porţile, iar Faile ţinea sforile cailor de povară şi frâul calului imens al Ogierului. Faile îi dădu pinteni Rândunicii – iar iapa din Tear ţâşni spre ieşire – însă asta doar după ce le spusese să o urmeze.

— După ea, le spuse Perrin Aielilor. Grăbiţi-vă! Cu asta nu vă puteţi lupta.

Aielii fură destul de înţelepţi să nu zăbovească mai mult de o clipă, iar Gaul apucă şi sfoara calului lor de povară. Perrin îl opri pe Trăparu lângă Loial.

— Poţi să o închizi cumva? Să o fereci de tot? întrebă Perrin.

În mormăitul bolovănos al trolocilor începu să se simtă o urmă de nelinişte. Recunoscuseră şi ei zgomotul. Sosea Machin Shin. Ca să supravieţuiască, trebuia să iasă din Căi.

— Da, răspunse Loial, pot. Dar plecaţi acum! Ieşiţi!

Perrin îl struni pe Trăparu înapoi spre ieşire, însă, fără să îşi dea seama ce făcea, îşi dădu capul pe spate şi urlă precum lupii, sfidător, provocându-i pe toţi. „Netotule!” îşi spuse. Scrutând în continuare bezna din faţă, îl făcu pe Trăparu să

păşească tot înapoi. Fiorul rece îl trecu din cap până-n picioare, iar timpul începu să curgă mai încet. Ajungând de cealaltă parte, se simţi zdruncinat. Era ca şi cum şi-ar fi oprit brusc calul din galop.

Aielii se împrăştiară pe panta dealului, printre tufişuri mici şi pini strâmbaţi de vânt sau brazi şi alţi arbuşti. Aveau săgeţile pregătite şi nu îşi luau ochii de pe ieşire. Faile tocmai se ridica din locul unde căzuse din şa, iar iapa neagră îşi freca botul de ea. Să ieşi în galop din Căile de Taină era cel puţin la fel de rău ca şi cum ai fi intrat în galop. Avea noroc că nici ea, nici calul nu îşi frânseseră gâturile. Calul înalt al lui Loial şi cei doi cai de povară tremurau de parcă tocmai i-ar fi lovit cineva între ochi. Perrin încercă să spună ceva, iar ea se uită lung la el, provocându-l să scoată ceva pe gură. El tăcu însă cu înţelepciune.

Deodată Loial ieşi şi el, sărind prin oglinda argintie în care se vedea imaginea sa, din ce în ce mai mare, şi rostogolindu-se pe pământ. Chiar în urma lui apărură doi troloci, unul cu coarne şi bot de berbec, celălalt cu cioc de vultur şi o creastă de pene, însă înainte ca aceştia să iasă măcar pe jumătate, oglinda lucitoare se făcu neagră ca tăciunele, bolborosind şi înconjurându-i din toate părţile.

Perrin începu să audă, ca un murmurat în cap, o mie de glasuri turbate care îi zgâriau craniul. „Sânge amar. Aşa de amar sângele ăsta! Bea sângele, sfarmă osul. Sfarmă osul şi soarbe-i măduva toată. Amară măduvă, dulci-s ţipetele. Ţipete ca un cântec. Îşi cântă ţipetele. Suflete mititele. Suflete înţepătoare, înfulecă-le! Cât de dulce durerea!” Şi tot aşa…

Ţipând şi urlând, trolocii loveau disperaţi întunecimea care bolborosea în jurul lor şi trăgeau cu ghearele încercând să scape. Fură traşi înapoi, din ce în ce mai adânc, până când nu mai rămase afară decât o mână păroasă care încerca să apuce aerul. Apoi se mai văzu doar acel întuneric care ieşea spre în afară, căutând sânge, oase şi suflete. Încetul cu încetul, ieşirea din Căi fu acoperită de piatră, ca două porţi care se apropiau, strângând întunecimea şi împingând-o înapoi de unde venise. Glasurile din capul lui Perrin tăcură deodată. Loial se repezi spre peretele de stâncă şi puse nu

una, ci două frunze ca trifoiul printre celelalte frunze şi mlădiţe sculptate. Totul se făcu din nou piatră, ca o bucată din restul zidului aşezat în pustietatea unui versant puţin împădurit, iar în mulţimea de frunze se puteau vedea nu una, ci două frunze de Avendesora. Loial o luase pe cea dinăuntru şi o pusese afară.

Ogierul slobozi un oftat adânc de uşurare.

— Atât pot face. Acum nu mai poate fi deschisă decât din partea asta, spuse el aruncându-i lui Perrin o privire neliniştită, dar severă în acelaşi timp. Aş fi putut să o închid pentru totdeauna dacă nu puneam frunzele la loc, însă nu am de gând să lipsesc Căile de Taină de o intrare, Perrin. Noi le-am făcut să crească şi tot noi le-am îngrijit. Poate că într-o bună zi vor fi curăţate. Nu pot să ferec o intrare pentru totdeauna.

— E de ajuns, răspunse Perrin, întrebându-se dacă trolocii se îndreptau chiar spre acea ieşire sau dacă întâlnirea fusese întâmplătoare. În orice caz, ieşirea era ferecată.

— Acela a fost…? încercă Faile să întrebe tremurând, însă se opri ca să înghită în sec. Până şi Aielii păreau tulburaţi.

— Machin Shin, răspunse Loial. Vântul Negru. O creatură a Umbrei sau ceva care s-a născut din pângărirea Căilor, însă nimeni nu ştie sigur. Mi-e milă de trolocii aceia. Chiar şi de ei.

Lui Perrin nu prea îi era milă, nici măcar de unii care muriseră în felul acela. Văzuse ce făceau trolocii atunci când puneau mâna pe oameni. Spurcăciunile ar fi mâncat orice, numai carne să fie, şi uneori le plăcea să îşi ţină prada în viaţă cât hăcuiau bucată după bucată. Nu putea să îi fie milă de troloci.

Copitele lui Trăparu răscoliră noroiul uscat atunci când Perrin îl întoarse în loc pentru a încerca să se lămurească unde se aflau.

Pe toate părţile se vedeau piscuri învăluite în nori; tocmai de la aceşti nori care nu dispăreau niciodată se trăgea numele de Munţii de Negură. Sus, aerul era răcoros chiar şi vara, mai ales faţă de vremea din Tear. Soarele după-amiezii târzii se odihnea peste piscurile dinspre apus, aruncând raze care scânteiau atunci când întâlneau câte unul din multele

pâraie care curgeau către râul din vale. După ce ieşea din munţi, călătorind mai departe spre apus şi miazăzi, râului i se spunea Manetherendrelle, însă Perrin crescuse numind acea porţiune de râu de la marginea dinspre miazăzi a satului, cu pragurile şi vârtejurile sale care făceau din apă o spumă albă, Râul Alb. Manetherendrelle.

Steiurile de piatră răspândite prin vale sau pe costişele care coborau de jur împrejur străluceau precum sticla. Odată, peste vale şi peste munţii din împrejurimi se întindea un oraş. Manetheren, oraşul turlelor avântate spre cer şi al fântânilor arteziene jucăuşe, capitala unui neam care îi purta numele, poate cel mai frumos oraş din lume după cum spuneau poveştile Ogierilor. Acum nu mai rămăsese nici o urmă din oraş, în afară de acea intrare a Căilor de Taină, pe care nimic nu reuşise să o distrugă. Cu mai mult de două mii de ani în urmă, pe vremea Războaielor Troloce, oraşul arsese până nu mai rămăsese decât piatra. După ce Aemon al'Caar al'Thorin, ultimul său rege, murise în ultima sa luptă împotriva Umbrei, oraşul fu distrus de Puterea Supremă. Locului i se spusese Aemon's Field, iar satul care se găsea acum aici se numea Emond's Field.

Perrin se scutură. Toate acelea se întâmplaseră cu mult timp în urmă. Trolocii se mai arătaseră o singură dată de atunci, chiar de Noaptea Iernii, cu mai mult de un an înainte. Chiar după acea noapte fusese nevoit, împreună cu Rand şi Mat, să pornească cu Moiraine prin întuneric. Şi asta părea să se fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar cum intrarea Căilor fusese ferecată, asta nu se mai putea întâmpla. „Acum trebuie să am grijă la Mantiile Albe, nu la troloci.”

O pereche de şoimi cu aripile albe dădeau roată deasupra capătului mai îndepărtat al văii. Ochii lui Perrin de abia dibuiră traiectoria unei săgeţi. Unul dintre şoimi mai făcu un rotocol şi apoi căzu. Perrin se încruntă. De ce ar trage cineva într-un şoim tocmai aici în munţi? Un şoim care zboară deasupra unei gospodării, cu găini sau gâşte – se înţelege. Însă să tragi în unul acolo sus? Şi de ce ar veni cineva tocmai până acolo? Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri nu prea umblau prin munţi.

Cel de al doilea şoim ţâşni întinzându-şi aripile spre locul unde căzuse perechea sa, însă deodată începu să urce disperat. Un nor negru de corbi apăru din copaci şi începu să îl atace din toate părţile. Atunci când se aşezară la loc pe ramuri, nu se mai văzu nici urmă de şoim.

Perrin încercă să respire adânc. Mai văzuse înainte corbi sau alte păsări atacând un şoim care se apropiase prea mult de cuibul lor, însă nu putea crede că de această dată lucrurile erau la fel de simple. Păsările porniseră cam din acelaşi loc ca săgeata. Corbi. Uneori, Umbra trimitea animale ca iscoade. De obicei erau şobolani şi alte spurcăciuni care mănâncă stârvuri. Corbii nu erau neobişnuiţi. Îşi amintea bine cum fugise de stoluri de corbi care îl urmăreau, lăsându-se mai jos din când în când, ca şi cum ar fi avut minte.

— La ce te uiţi? întrebă Faile, punând mâna streaşină la frunte pentru a putea privi mai bine în zare. Alea au fost păsări?

— Da, doar nişte păsări, îi răspunse. „Poate că doar asta au fost. Nu pot să le bag tuturor frica în sân până nu sunt sigur. Nu atâta timp cât încă mai tremură după întâlnirea cu Machin Shin.”

Îşi dădu seama că încă mai ţinea în mână ciocanul plin de sângele negru al Myrddraalului, care îl făcea să lucească. Trecându-şi degetele peste obraz, simţi că începuse să i se usuce sângele în barbă. Atunci când descălecă simţi arsuri în coaste şi în picior. În coburi găsi o cămaşă cu care curăţă ciocanul înainte ca sângele Pieritului să apuce să roadă metalul. Într-o clipă avea să ştie dacă era ceva de care să se teamă în munţi. Dacă nu erau numai oameni, lupii aveau să ştie.

Faile începu să îl descheie la haină.

— Ce faci? îi ceru el socoteală.

— Îţi oblojesc rănile, îl repezi ea. Nu o să te las să sângerezi de moarte. Mă şi aştept de la tine să mori şi să mai şi trebuiască să te îngrop. Chiar nu îţi pasă. Hai, nu te mai mişca!

— Mulţumesc, spuse el încet, iar Faile păru surprinsă.

Îl puse să îşi dea jos toate hainele în afară de izmene,

pentru a putea să îi spele rănile şi să le frece cu o alifie pe care o scosese din coburi. Deşi nu putea să vadă ce tăietură avea pe faţă, i se părea că e mică şi nu foarte adâncă, chiar dacă eram cam aproape de ochi. Tăietura din partea stângă, chiar de-a lungul unei coaste, era mai lungă de o palmă, iar rana pe care i-o făcuse o suliţă în coapsă era adâncă. Faile trebui să coase totul cu ac şi aţă din cutiuţa ei. El îndură fără să crâcnească; ea tresări la fiecare împunsătură. Faile bombăni furioasă tot timpul cât lucră, mai ales atunci când îi frecă obrazul cu o cremă închisă la culoare care ustura. Arăta de parcă ar fi fost durerile ei şi vina lui. Cu toate astea, îi obloji coastele şi pulpa cu blândeţe. Între mâinile ei blânde şi bombănitul furios era o potriveală îndoielnică. Nu se putea înţelege.

Cât timp el căută prin coburi o cămaşă curată şi o pereche curată de pantaloni, Faile cercetă tăietura din haina lui, trecându-şi degetele prin ea. Dacă ar fi fost două degete mai la dreapta Perrin nu ar fi scăpat de pe acea Insulă. După ce îşi vârî picioarele în cizme, Perrin întinse mâna după haină, iar Faile i-o aruncă.

— Să nu crezi că o să ţi-o cos. Am cusut destul! M-ai auzit Perrin Aybara?

— Nici nu te rugasem.

— Şi nici să nu te gândeşti! Ţi-a ajuns!

Faile se îndepărtă şi îi ajută pe Aieli să se îngrijească pe ei înşişi şi pe Loial. Ce adunătură mai erau şi ei! Ogierul îşi dăduse jos pantalonii largi, Gaul şi Chiad se uitau unul la altul ca două pisici curioase, iar Faile îşi întindea alifiile şi lega bandaje şi în tot timpul acesta se uita cu reproş la Perrin. Ce ar fi trebuit să mai facă acum?

Perrin clătină din cap. Gaul avea dreptate; ai putea la fel de bine încerca să înţelegi soarele.

Chiar şi acum că ştia ce are de făcut nu îi venea uşor, mai ales după ce se întâmplase în Căi cu Pieritul. Odată văzuse un om care uitase că nu e decât om. Putea să i se întâmple şi lui. „Netotule! Trebuie să mai ai grijă câteva zile. Doar până dai de Mantiile Albe.” Trebuia să afle. Corbii aceia…

Îşi trimise gândurile să rătăcească prin vale în căutarea

lupilor. În locurile unde nu erau oameni se găseau întotdeauna lupi şi, dacă aceştia se aflau pe aproape, atunci putea să vorbească cu ei. Lupii se fereau de oameni, încercau să îi bage în seamă pe cât de puţin posibil, însă pe troloci îi urau, căci erau spurcaţi, iar pe Myrddraali îi dispreţuiau de moarte. Dacă se aflau Făpturile Umbrei în Munţii de Negură, atunci lupii ştiau cel mai bine.

Însă nu găsi lupi. Nici unul. Ar fi trebuit să fie măcar câţiva în acea sălbăticie. Vedea căprioare păscând în vale. Poate că nu erau lupi destul de aproape să-i simtă. Puteau vorbi la o oarecare depărtare, însă chiar şi o milă ar fi fost deja prea departe. Poate că în munţi îi putea simţi doar de la o distanţă mai mică. Poate că asta era.

Îşi plimbă privirea peste piscurile acoperite de nori şi apoi rămase cu ea aţintită spre capătul văii, spre locul de unde se ridicaseră corbii. Poate că avea să găsească lupi în următoarea zi. Nu voia să se gândească la ce ar fi însemnat dacă nu îi găsea.

28 Spre Turnul din Ghenjei

Cum noaptea se apropia, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să îşi aşeze tabăra chiar acolo pe munte, aproape de intrarea Căilor. Se împărţiră în două. Faile era neînduplecată.

— Ar fi trebuit să termini cu asta, tună Loial nemulţumit. Am ieşit din Căi, iar eu m-am ţinut de cuvânt. S-a terminat.

Faile îşi puse mâinile în şolduri şi ridică bărbia în sus, cu încăpăţânare.

— Renunţă, Loial, îi spuse Perrin. O să îmi aşez tabăra puţin mai încolo.

Loial se uită la Faile, care se întorsese spre cele două femei Aiel de cum auzise vorbele lui Perrin, apoi clătină din capul său uriaş şi se îndreptă spre Perrin şi Gaul, ca şi cum ar fi dorit să stea în tabăra lor. Perrin îl făcu însă să se întoarcă cu un gest pe care spera că femeile nu îl luaseră în seamă.

Nu se aşeză departe, poate la nici douăzeci de paşi. Chiar şi cu intrarea Căilor de Taină ferecată, rămânea să se teamă de corbi şi de orice ar fi putut prevesti ei. Voia să fie aproape dacă ar fi fost nevoie. Dacă Faile începea să se plângă, nu avea decât.

Era atât de hotărât să nu îi ia în seamă împotrivirile, încât aproape îl supără când Faile nu comentă nimic.

Fără să ia în seamă zvâcnetul din pulpă şi dintre coaste, îi dădu jos şaua lui Trăparu şi scăpă caii de povară de încărcătura lor. Perrin priponi apoi animalele şi le legă la bot saci cu ovăz. Fără îndoială că aici nu era nimic de păscut. Şi dacă erau totuşi alte lucruri, asta nu mai ştia… Luă apoi arcul căruia tocmai îi pusese coarda şi îl aşeză peste tolbă, lângă foc. Nu îi mai rămase decât să îşi desfacă securea de la cingătoare.

Gaul îl ajută să facă un foc, după care se ospătară în tăcere cu pâine, brânză şi pastramă de vită, potolindu-şi setea cu apă. Soarele se ascunse în spatele munţilor, făcând piscurile să pară umbre şi pictând norii în roşu. Valea fu învăluită în umbre şi aerul începu să se răcească.

După ce îşi scutură câteva firimituri de pe mâini, Perrin scormoni în coburi după mantaua lui verde de lână. Poate că se obişnuise mai mult decât ar fi crezut cu căldura din Tear. Se vedea bine că femeile aşezate la un foc care arunca umbre în jur nu mâncau tocmai pe tăcute. Le auzea râzând, iar ceea ce putea desluşi pe alocuri îi ardea urechile. Femeile vorbesc vrute şi nevrute; nici acestea nu cunoşteau vreo oprelişte. Loial se îndepărtase de ele cât îi fu cu putinţă, dar încercase să nu iasă de tot din lumina focului – încerca să se piardă într-o carte. Probabil că ele nici nu îşi dădeau seama cât de prost îl făceau să se simtă pe Ogier; credeau probabil că nici nu le aude.

Mormăind ca pentru sine, Perrin se aşeză la loc, faţă în faţă cu Gaul, de cealaltă parte a focului. Aielul nu părea să simtă răcoarea.

— Cunoşti vreo istorioară hazlie? îl întrebă Perrin.

— Istorioară hazlie? Nu îmi vine nici una, aşa, deodată. Gaul îşi întoarse ochii spre celălalt foc, de unde se auzeau râsete. Dar dacă mi-ar veni vreuna, ţi-aş spune. Mai ţii minte ce ţi-am zis eu despre priceputul soarelui?

Perrin începu să râdă tare, vrând să fie sigur că îl vor auzi.

— Chiar că da. Femeile astea!

În cealaltă tabără râsul se mai domoli preţ de câteva clipe, apoi reizbucni. Să le fie învăţătură de minte. Şi alţii puteau să râdă. Perrin se uită posac la flăcări. Rănile îi dădeau ghes.

— Acest loc începe să arate tot mai mult ca Ţinutul Întreit. Totuşi, e prea multă apă şi copacii sunt prea mulţi şi prea mari, dar nu e la fel de ciudat ca locurile acelea numite păduri, zise Gaul.

În locul unde Manetheren fusese înghiţită de foc, pământul era sărac, iar copacii rari şi noduroşi, răsuciţi în forme stranii, nu erau nici unul mai înalt de treizeci de picioare. Perrin se gândi că era cel mai pustiu loc pe care îl văzuse vreodată.

— Mi-ar plăcea să ajung odată prin Ţinutul ăla întreit al tău, Gaul.

— Poate că vei ajunge după ce ne terminăm treaba aici.

— Poate, încuviinţă Perrin, deşi nu credea că avea să fie aşa. Chiar nu avea cum să mai ajungă. I-ar fi putut spune şi Aielului, însă nu dorea să vorbească despre asta acum, nici măcar să se gândească la asta.

— Prin locurile astea se întindea odată Manetheren? Îţi curge sânge de Manetheren prin vine?

— Acesta a fost odată Manetheren, răspunse Perrin. Şi presupun că îmi curge.

Îi venea greu să creadă că în micuţele cătune şi fermele liniştite din Ţinutul celor Două Râuri se găseau ultimele rămăşiţe ale sângelui din Manetheren, însă Moraine aşa îi spusese. „Sângele vechi pulsează cu putere în Ţinutul celor Două Râuri”, zisese ea.

— Asta s-a întâmplat demult, Gaul. Acum suntem fermieri, păstori; nu suntem un popor măreţ, nu avem războinici străluciţi.

Gaul schiţă un zâmbet.

— Dacă spui tu. Te-am văzut luptând, şi pe Rand al’Thor, şi pe acela căruia i se spune Mat. Dar dacă aşa spui tu.

Perrin se foi stânjenit. Cât se schimbase de când plecase de acasă? El şi Rand, şi Mat? Nu era vorba de ochii lui sau de lupi, sau de harul de a conduce al lui Rand. Însă cât din el mai rămăsese neschimbat? Mat era singurul care părea să fi rămas el însuşi.

— Ştii despre Manetheren?

— Noi ştim mai multe despre lumea voastră decât vă închipuiţi. Şi mai puţin decât am fi crezut. Cu mult timp înainte să trec Zidul Dragonului am citit cărţi aduse de negustori ambulanţi. Ştiam totul despre „corăbii” şi „râuri” şi „păduri”, sau cel puţin aşa îmi închipuiam. Gaul le pronunţa de parcă ar fi fost cuvinte într-o limbă ciudată. Aşa mi-am închipuit eu o „pădure”. Făcu un semn către copacii răzleţi, pitici pe lângă înălţimea pe care ar fi trebuit s-o aibă. Să crezi într-un lucru nu înseamnă să îl faci să fie adevărat. Cum rămâne cu Gonacii Umbrei şi Mană-n-Frunze? Crezi că doar din întâmplare s-au apropiat de Calea asta de Taină?

— Nu, oftă Perrin. Am văzut corbi jos în vale. Poate că asta nu înseamnă nimic, însă nu vreau să risc, nu după ce s-a

întâmplat cu trolocii.

Gaul dădu din cap.

— Ar fi putut fi Iscoade ale Umbrei. Dacă te pregăteşti pentru ce e mai rău, toate surprizele sunt plăcute.

— Mi-ar prinde bine o surpriză plăcută. Perrin cercetă din nou după lupi şi tot nu găsi nimic. S-ar putea să reuşesc să aflu ceva în noaptea asta. Poate. Dacă se întâmplă ceva aici, va trebui să-mi dai un ghiont şi să mă trezeşti.

Asta sunase cam ciudat, dar Gaul nu făcu altceva decât să dea din nou din cap.

— Gaul, n-ai adus niciodată vorba de ochii mei, nici măcar nu te-ai uitat la ei mai cu luare-aminte. Nimeni dintre Aieli nu s-a uitat.

Ştia că aveau o lucire aurie în lumina flăcărilor.

— Lumea se schimbă, zise Gaul cu glas potolit. Rhuarc şi Jheran, chiar căpetenia tribului meu – până şi înţelepţii – au încercat să ascundă asta, însă erau tulburaţi atunci când ne-au trimis dincolo de Zidul Dragonului ca să-l căutăm pe Cel Care Vine cu Zorile. Cred că schimbarea nu va fi cea pe care ne-am închipuit-o dintotdeauna. Nu ştiu în ce fel va fi diferită, dar va fi. Creatorul ne-a adus în Ţinutul Întreit ca să ne călească şi să ne pedepsească pentru păcatul nostru, dar oare pentru ce am fost căliţi? Clătină din cap cu tristeţe. Colinda, Înţeleapta din Sălaşul Izvoarelor Calde, mi-a spus că gândesc prea mult pentru un Câine de piatră, iar Bair, cea mai bătrână dintre Înţeleptele din Shaarad, m-a ameninţat că mă trimite la Rhuidean atunci când moare Jheran, fie că îmi place sau nu. Pe lângă toate astea, Perrin, ce importanţă mai are culoarea ochilor unui om?

— Mi-aş dori să gândească toată lumea ca tine.

La celălalt foc, petrecăreţii se potoliseră în sfârşit. Una dintre femeile Aiel – Perrin nu putea să îşi dea seama care anume – se pregătea să stea de veghe, cu spatele la foc, iar toţi ceilalţi se cuibăriseră pe jos să doarmă. Fusese o zi istovitoare. Somnul ar fi trebuit să-i vină uşor, la fel ca şi visul de care avea nevoie. Se întinse lângă foc, trăgându-şi mantaua peste el.

— Nu uita! Dacă e nevoie, loveşte-mă ca să mă trezeşti.

În timp ce Gaul încuviinţa din cap, îl şi cuprinse somnul, iar visul i se înfăţişă de îndată.

Era ziuă şi se afla singur la intrarea Căilor de Taină, care arăta ca un zid frumos sculptat, urcând inegal pe coasta muntelui. În afară de asta, nu mai exista nici o urmă că picior de om călcase vreodată costişa aceea. Cerul era luminos şi senin, iar o adiere uşoară dinspre vale îi aduse în nări mirosul de căprioare şi iepuri, pitpalaci şi porumbei, o mie de izuri diferite, de apă şi pământ, şi copaci. Era visul lupului.

Pentru o clipă, fu cuprins de senzaţia că *era* un lup. Avea labe şi… „Nu!” Se pipăi şi fu uşurat să constate că se afla încă în propriul corp, în hainele şi mantaua lui. Şi încins cu centura lată de care îşi atârna de obicei toporul, dar de data asta în locul lui se afla ciocanul pe jumătate vârât prin agăţătoare.

Se încruntă şi, în mod surprinzător, toporul apăru în locul lui pentru o fracţiune de secundă, obscur şi imaterial. Deodată se transformă din nou în ciocan. Îşi linse buzele sperând în sinea lui să rămână aşa. Poate că toporul ar fi fost o armă mai bună, dar el prefera ciocanul. Nu îşi amintea să i se mai fi întâmplat aşa ceva vreodată, o astfel de schimbare, însă ştia cât de ciudat era locul acesta. Dacă puteai să îl numeşti loc. Era visul lupului, iar în el se întâmplau de obicei lucruri stranii, la urma urmei la fel de stranii ca în orice fel de vis.

De parcă însuşi gândul la ciudăţenii ar fi declanşat alta, un petic de cer deasupra munţilor se întunecă dintr-odată şi se transformă într-o fereastră către altceva. Rand se afla acolo, înconjurat de vârtejuri de vânt, râzând sălbatic, aproape ca un nebun, cu braţele ridicate, iar vântoasele erau călărite de nişte figuri micuţe, stacojii-aurii, ca acelea ciudate de pe flamura Dragonului; ochi tainici îl urmăreau pe Rand şi nu puteai şti dacă el îşi dădea seama de asta. „Fereastra” bizară se închise, doar pentru a fi înlocuită de alta mai încolo, unde Nynaeve şi Elayne se furişau cu grijă printr-un peisaj sălbatic cu umbre de clădiri răsucite, vânând cine ştie ce jivină primejdioasă. Perrin n-ar fi putut să-şi explice cum de ştia că era primejdioasă, dar de ştiut ştia. Şi acea viziune dispăru şi o

altă ruptură neagră se lăţi pe cer. Mat, stând în faţa unui drum bifurcat. Dădu cu banul, o porni pe o potecă şi, dintr-odată, se trezi purtând o pălărie cu boruri largi, înaintând cu ajutorul unui toiag şi având la cingătoare o sabie scurtă. O altă „fereastră” unde Egwene alături de o femeie cu părul lung şi alb îl privea uluită în timp ce în spatele lor Turnul Alb se prăbuşea piatră cu piatră. Apoi dispărură şi ei.

Perrin trase adânc aer în piept. Mai văzuse lucruri ca acestea, aici în visul lupului, şi bănuia că viziunile erau adevărate într-un fel sau că însemnau ceva. Orice-ar fi fost, lupii nu le vedeau niciodată. Moiraine sugerase că acest vis era ceva numit Tel’aran’rhiod, însă mai mult de-atât nu voise să-i spună. Le auzise şi pe Egwene, şi pe Elayne vorbind despre vise odată, însă Egwene ştia deja prea multe despre el, poate la fel de mult ca şi Moiraine. Nu putea să vorbească despre aşa ceva, nici măcar cu ea.

Exista o persoană cu care ar fi putut vorbi. Şi-ar fi dorit să îl găsească pe Elyas Machera, cel ce îi spusese despre lupi. Elyas cunoştea probabil lucrurile acestea. Când se gândi la bărbat, avu pentru un moment senzaţia că îşi auzea numele şoptit în vânt, dar când îşi ciuli urechile nu auzi decât vântul. Era un sunet al singurătăţii. Se afla aici singur.

— Sarsar! strigă el, şi repetă numele în gând.

Lupul era mort şi totuşi aici nu era tocmai mort. Visul lupului era locul unde veneau lupii după ce mureau, ca să aştepte să se nască din nou. Pentru lupi, era mult mai mult decât atât; chiar şi când erau treji păreau într-un fel să fie legaţi de vis. Pentru ei, visul era aproape la fel de adevărat – poate chiar la fel de adevărat – ca realitatea.

— Sarsar!

„Sarsar!” Dar Sarsar nu se arătă.

Era zadarnic. Se afla aici cu un scop, aşa că era mai bine să se apuce de treabă. Îi trebuiau câteva ore până să ajungă în locul de unde văzuse înălţându-se corbii.

Făcu un pas – peisajul în jurul lui deveni confuz – şi piciorul dădu de malul unui pârâu, între cucuta pitică şi salcia de munte, deasupra înălţându-se piscuri învăluite în nori. Pentru o clipă se holbă uluit. Se afla la celălalt capăt al văii.

De fapt, se afla chiar acolo unde voise să ajungă, locul de unde apăruseră corbii şi săgeata care ucisese primul şoim. Nu i se mai întâmplase niciodată asta. Oare învăţa mai multe despre visul lupului – Sarsar îi spusese dintotdeauna că ştia prea puţine – sau de data asta era altfel?

Fu mai grijuliu când păşi a doua oară, dar nu făcu decât un pas. Nu era nici urmă de arcaş, de corbi, nu se vedeau nici urme de paşi, nici pene, nu putea adulmeca nimic. Nu ştia precis la ce se aşteptase. Nu putea să existe vreun semn decât dacă apăruseră şi în vis. Dar dacă ar fi putut găsi lupi în vis, ar fi putut să-l ajute să-i găsească pe fraţii şi pe surorile lor din lumea reală, iar acei lupi i-ar fi putut spune dacă existau Făpturi ale Umbrei în munţi. Poate dacă se aflau mai sus i-ar fi auzit strigarea.

Cu ochii aţintiţi asupra celui mai înalt pisc de sub pătura de nori, păşi. Contururile lumii deveniră din nou confuze şi se trezi pe costişă, la mai puţin de cinci palme de talazurile albe de ceaţă. Râse fără să vrea. Era de-a dreptul distractiv. De aici vedea toată valea întinzându-se jos.

— Sarsar!

Nici un răspuns.

Sări pe muntele următor strigând, apoi pe următorul şi pe următorul, spre răsărit, spre Ţinutul celor Două Râuri. Sarsar nu răspundea. Mai îngrijorător era faptul că Perrin nu simţea nici prezenţa altor lupi. Întotdeauna se aflau lupi în visul de lup. Întotdeauna.

Din pisc în pisc se repezea cu mişcări distorsionate, chemând, căutând. Sub el munţii erau pustii, cu excepţia căprioarelor sau a altor feluri de vânat. Totuşi, din când în când mai apăreau semne de prezenţă umană. Semne străvechi. De două ori siluete masive, sculptate, apărură ocupând aproape în totalitate o costişă; în alt loc, nişte litere ciudate, ascuţite, de două palme, fuseseră scrijelite pe o stâncă un pic prea netedă şi perpendiculară. Chipurile siluetelor fuseseră măcinate de vreme, iar o privire mai puţin ageră ca a lui ar fi confundat literele cu nişte zgârieturi făcute de vânt şi ploi. După munţi şi stânci apărură Dealurile Nisipoase, dâmburi mari şi rotunde, acoperite cu iarbă aspră

şi arbuşti sterpi, odată malul unei mări imense, înainte de Frângere. Şi, dintr-odată, zări un om pe vârful unui deal nisipos.

Bărbatul era prea departe ca să îl poată vedea limpede, doar o figură înaltă cu părul negru, dar nici vorbă să fi fost vreun troloc sau ceva asemănător; cu o haină albastră şi un arc în spate, stătea aplecat asupra unui lucru de pe pământ ascuns în desişul pitic. Totuşi, ceva i se părea cunoscut la el.

Se stârni un vânt care îi aduse lui Perrin mirosul vag al omului. Un iz rece, numai aşa putea să îl descrie. Rece şi nu tocmai omenesc. Dintr-odată se trezi în mâini cu propriul arc, cu o săgeată în el şi o tolbă plină atârnându-i de cingătoare.

Celălalt ridică privirea şi îl zări. Şovăi o fracţiune de secundă, apoi se răsuci şi se transformă într-o linie fulgerătoare tăind dealurile în goană.

Perrin făcu un salt către locul unde fusese acesta, se holbă la ceea ce se afla în desiş şi fără să se gândească de două ori o porni pe urma arătării, lăsând acolo cadavrul pe jumătate jupuit al unui lup. Un lup mort în visul de lup. Era de neconceput. Ce ar fi putut ucide un lup aici? Ceva malefic.

Prada lui alerga înainte cu paşi care acopereau mile întregi, de-abia vizibil în depărtare. Ieşind dintre dealuri şi tăind de-a curmezişul Pădurii de la Apus încâlcită cu fermele sale risipite şi răzleţe, peste pământ defrişat, o întindere peticită de câmpuri îngrădite şi tufăriş mărunt, trecând de Dealul Străjii. Era ciudat să vezi sătucurile de case din paie acoperind dealurile, însă fără oameni pe uliţe, şi fermele parcă părăsite. Însă Perrin îşi ţinu ochii aţintiţi asupra omului care gonea în faţa lui. Se obişnuise atât de mult cu această urmărire, încât nu fu câtuşi de puţin mirat când ajunse dintr-o săritură pe malul dinspre miazăzi al râului Taren, şi din încă un salt între nişte dealuri sterpe, fără copaci sau iarbă. Alerga spre miazănoapte şi apoi spre apus, peste pârâuri şi drumuri şi sat şi râuri, concentrat numai asupra celui ce fugea în faţă. Pământul deveni neted şi plin de ierburi, presărat pe ici, pe colo cu desişuri, fără nici o urmă de oameni. Apoi ceva licări în faţă, lucind în lumina soarelui, un turn de metal. Prada lui se repezi către el şi dispăru. Din două sărituri, Perrin ajunse şi

el la faţa locului.

Turnul era înalt de vreo două sute de picioare şi gros de vreo patruzeci, scânteind ca oţelul lustruit. Ar fi putut la fel de bine să fie şi o coloană de metal plină. Perrin îi dădu ocol de două ori fără să observe nici o deschizătură, nici măcar o spărtură, nici cea mai mică zgârietură pe acel perete neted. Mirosul totuşi zăbovea în aer, izul acela rece, neomenesc. Urmele se sfârşeau aici. Omul – dacă era într-adevăr un om – reuşise cumva să intre. Acum trebuia să găsească o metodă de a-l urma.

„Opreşte-te!” Era un val de emoţie pură căruia mintea lui Perrin îi atribui un cuvânt. „Opreşte-te!”

Se întoarse să vadă un lup mare, cenuşiu, înalt până la talia lui, pestriţ şi plin de cicatrice care aterizase lângă el de parcă s-ar fi pogorât din cer. Poate că aşa făcuse. Sarsar îi invidiase întotdeauna pe vulturi pentru zborul lor şi iată că acum zbura şi el. O pereche de ochi galbeni se încrucişară cu altă pereche de ochi galbeni.

— De ce să mă opresc, Sarsar? A ucis un lup.

„Oamenii au mai ucis lupi şi lupii oameni. De ce te îneacă jarul mâniei de data asta?”

— Nu ştiu, zise Perrin rar. Poate pentru că s-a întâmplat aici. Nu ştiam că se poate să ucizi un lup aici. Credeam că lupii sunt în siguranţă în vis.

„Îl urmăreşti pe Ucigaş, Tăuraşule. Se află aici în carne şi oase şi e în stare să ucidă.”

— În carne şi oase? Vrei să zici că nu visează şi el? Cum poate să fie aici în carne şi oase?

„Nu ştiu. E o amintire vagă de demult, ca multe altele, de fapt. Făpturile Umbrei pătrund şi în vis, acum. Creaturile lui Muşcă-Inimă. Nimic nu mai e sigur.”

— Păi, acum a intrat, zise Perrin privind cu luare-aminte turnul neted de metal. Dacă îmi dau seama cum a intrat, pot să îi vin de hac.

„Pui nechibzuit care scormoneşti cuibul de viespi. Locul acesta e malefic. Toţi ştiu asta. Iar tu vrei să urmăreşti răul în lăcaşul său. Ucigaşul poate să omoare.”

Perrin tăcu. Cuvântul „a ucide” în mintea lui era învăluit

într-o aură de finalitate.

— Sarsar, ce se întâmplă cu un lup care moare în vis?

Lupul rămase tăcut un răstimp.

„Dacă murim aici murim pentru totdeauna, Tăuraşule. Nu ştiu dacă şi pentru tine e la fel, dar eu cred că este.”

— Un loc primejdios, arcaşule. Turnul din Ghenjei e un loc blestemat pentru omenire.

Perrin se răsuci pe călcâie, dând să ridice arcul înainte să o observe pe femeia care se afla la câţiva paşi depărtare; avea părul împletit într-o coadă groasă care îi cădea până la talie, aproape la fel cum îl purtau femeile din Ţinutul celor Două Râuri, dar cu o împletitură mai complicată. Hainele ei aveau un croi ciudat, o haină scurtă albă, pantaloni largi dintr-un material subţire, galben pal, strânşi la glezne deasupra unor cizme scurte. Pelerina ei neagră părea să ascundă ceva ce licărea argintiu.

Femeia se mişcă, iar sclipirea metalică dispăru.

— Ai nişte ochi ageri, arcaşule. Mi-am dat seama de când te-am văzut prima oară.

De când îl privea? Era jenant faptul că reuşise să se strecoare fără ca el să o audă. Măcar Sarsar ar fi putut să îl avertizeze. Lupul se lungise în iarba înaltă până la genunchi, privindu-l stând cu botul pe labele din faţă.

Femeia avea o înfăţişare cunoscută, deşi Perrin era convins că şi-ar fi adus aminte de ea dacă ar mai fi văzut-o. Cine era ea, de se afla în visul lupului? Sau era cumva Tel’aran’rhiod al lui Moiraine?

— Eşti Aes-Sedai?

— Nu, arcaşule, râse ea. Am venit doar să te previn, în ciuda Rânduielilor. Chiar în lumea oamenilor, odată ce intri în Turnul lui Ghenjei e foarte greu să mai ieşi. Aici, e aproape imposibil. Ai curajul celui care aleargă pe câmpul de bătălie fluturând flamura, despre care unii spun că nu poate fi deosebit de nechibzuinţă.

— Imposibil de ieşit din el? Tipul acela – Ucigaşul – sigur intrase. De ce ar fi făcut asta dacă ştia că nu poate ieşi?

— Şi Sarsar a zis că e primejdios. Turnul din Ghenjei? Ce este?

Ochii femeii se măriră şi îl privi pe Sarsar care stătea tot acolo întins pe iarbă, nebăgând-o în seamă şi privindu-l pe Perrin.

— Poţi să vorbeşti cu lupii? Ce putere de legendă! Deci de aceea de afli aici. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Turnul? Este o poartă, arcaşule, către Tărâmul Aelfinnilor şi Eelfinnilor.

Rosti numele de parcă el ar fi trebuit să le recunoască. Când o privi nedumerit, ea îl întrebă:

— Ai jucat vreodată jocul acela numit Şerpi şi Vulpi?

— Toţi copiii îl joacă. Cel puţin în Ţinutul celor Două Râuri. Dar renunţă la el când cresc destul de mari ca să-şi dea seama că nu pot să câştige.

— Doar să încalce regulile, zise ea. „Curaj şi putere, foc să orbeşti, cu fierul să legi şi să uluieşti."

— Sunt versuri din joc. Nu înţeleg. Ce legătură are cu turnul ăsta?

— Aşa poţi să câştigi împotriva şerpilor şi a vulpilor. Jocul e o amintire a vechilor tertipuri. Nu contează, atâta timp cât stai departe de Aelfinni şi de Eeelfinni. Acestea nu sunt malefice aşa cum e Umbra, însă ar putea la fel de bine să fie, la cât de diferite sunt de omenire. Nu poţi avea încredere în ele, arcaşule. Ţine-te departe de Turnul din Ghenjei. Evită Lumea Viselor dacă poţi. Bântuie fiinţe întunecate.

— Ca omul pe care îl urmăream? Ucigaşul?

— Un nume potrivit pentru el. Acest Ucigaş nu e bătrân, arcaşule, dar răul din el e străvechi.

Părea că se sprijină pe ceva invizibil; poate acel obiect argintiu pe care parcă îl zărise.

— Se pare că îţi spun cam multe. Nu înţeleg de ce ţi-am vorbit de la bun început. Desigur. Eşti ta'veren, arcaşule?

— Cine eşti tu?

Părea să ştie foarte multe despre turn şi despre visul de lup. „Dar s-a mirat că puteam vorbi cu Sarsar."

— Cred că te-am mai întâlnit undeva.

— Deja am încălcat prea multe Rânduieli, arcaşule.

— Rânduieli? Ce Rânduieli?

În spatele lui Sarsar ateriză o umbră şi Perrin se răsuci brusc, furios că din nou fusese luat prin surprindere. Nu era

nimeni. Dar o văzuse; umbra unui bărbat cu mânerele a două săbii iţindu-se deasupra umerilor lui. Priveliştea îi răscoli din nou amintirile.

— Are dreptate, zise femeia din spatele lui. N-ar trebui să vorbesc cu tine.

Când se întoarse spre ea, femeia dispăruse. În jurul lui nu vedea decât iarbă şi tufişuri. Şi tumul argintiu, scânteietor.

Se încruntă la Sarsar, care ridică în sfârşit capul de pe labe.

— E de mirare că nu te atacă şi veveriţele, bombăni Perrin. Ce părere ţi-ai făcut despre ea?

„Ea? O ea?” Sarsar se ridică uitându-se împrejur. „Unde?”

— Cea cu care am vorbit. Chiar aici. Chiar acum.

„Ai scos sunete în vânt, Tăuraşule. N-a fost nici o ea aici. Nimeni în afară de noi doi.”

Perrin îşi scărpină barba enervat. Fusese chiar aici. Doar nu vorbise de unul singur.

— Lucruri ciudate se întâmplă aici, spuse mai mult pentru sine. A fost de acord cu tine, Sarsar. Mi-a spus să mă ţin departe de turnul ăsta.

„E Înţeleaptă.” Gândul avea o umbră de îndoială; Sarsar încă nu credea că existase vreo „ea”.

— M-am abătut de la ceea ce voisem, mormăi Perrin.

Explică faptul că trebuia să găsească lupi în Ţinutul celor Două Râuri sau în munţii de acolo, poveşti despre corbi şi despre trolocii din Căi.

Când isprăvi, Sarsar rămase tăcut multă vreme, ţinându-şi coada stufoasă în jos, ţeapănă. Într-un sfârşit… „Stai departe de vechiul tău ţinut, Tăuraşule.” În mintea lui Perrin „vechiul lui ţinut” se înfăţişa ca un pământ însemnat de o haită de lupi. „Nu mai sunt lupi acolo. Aceia care erau acolo şi nu au fugit sunt morţi. Acolo Ucigaşul se preumblă în vis.”

— Trebuie să mă întorc acasă, Sarsar, trebuie.

„Ai grijă, Tăuraşule. Ziua Ultimei Vânători se apropie. Vom goni împreună la Ultima Vânătoare.”

— Într-adevăr, zise Perrin cu tristeţe.

Ar fi fost frumos să se poată retrage aici când avea să moară; deja era pe jumătate lup, cel puţin aşa părea

câteodată.

— Acum trebuie să plec, Sarsar.

„Să ai parte de o vânătoare bună, Tăuraşule, şi de lupoaice care să îţi dăruiască mulţi pui.”

— Cu bine, Sarsar.

Deschise ochii în lumina scăzută a cărbunilor care de-abia mai pâlpâiau pe munte. Gaul şedea ghemuit în penumbră, cercetând întunericul. În grupul celălalt Faile se trezise, venindu-i rândul să stea de veghe. Luna strălucea peste vârfurile munţilor, transformând norii în umbre sidefii. Perrin socoti că dormise vreo două ore.

— Stau eu de veghe un timp, zise aruncându-şi pelerina de pe el. Gaul dădu din cap şi se cuibări pe jos unde stătuse el. Gaul?

Aielul întoarse faţa către el.

— S-ar putea să fie mai rău în Ţinutul celor Două Râuri decât mi-am închipuit.

— Lucrurile stau de obicei mai rău decât ni le închipuim, răspunse Gaul liniştit. Aşa e viaţa.

Aielul puse capul pe pământ.

Ucigaşul. Cine era? Ce era? Făpturi ale Umbrei în Căi, corbi în Munţii de Negură, şi omul acesta numit Ucigaşul în Ţinutul celor Două Râuri. Nu putea să fie o întâmplare, oricât de mult şi-ar fi dorit.

29 Din nou acasă

Călătoria prin Pădurea de la Apus îi luase poate şase paşi mari în visul cu lupi, ieşind din zona munţilor şi traversând Dealurile Nisipoase şi durase trei zile lungi călare. Aielilor nu le fusese greu să ţină pasul mergând pe jos, dar nici măcar animalele nu reuşeau să atingă o viteză prea mare din cauza terenului denivelat. Rănile care se vindecau îl iritau groaznic pe Perrin; alifia lui Faile părea să-şi facă efectul.

Călătoria fusese una liniştită, singurele zgomote ce-o întrerupeau fiind mai ades lătratul unei vulpi ieşite la vânătoare sau ecoul ţipătului unui şoim decât vreo vorbă a cuiva. Măcar n-au mai văzut corbi. Nu o dată i s-a părut că Faile era gata să-şi mâne iapa aproape de el, gata să spună ceva, dar de fiecare dată ea se abţinea. Pe el îl bucura; îşi dorea să îi vorbească mai mult decât orice, dar dacă s-ar fi trezit împăcându-se cu ea? Se simţea vinovat pentru dorinţa de a-i vorbi. Ea îi înşelase pe Loial şi pe el. Ea urma să înrăutăţească şi să îngreuneze întreaga situaţie. Îşi dorea s-o poată săruta din nou. Îşi dorea ca ea să decidă că se săturase de el şi să plece. De ce trebuia să fie atât de încăpăţânată?

Ea şi cele două femei Aiel erau reţinute, Bain şi Chiad păşeau pe de-o parte şi pe de alta a Rândunicii când nici una din ele nu o lua înainte. Câteodată cele trei şuşoteau între ele, după care îl priveau în aşa fel, încât ar fi putut la fel de bine să arunce şi cu pietre după el. Loial călărea alături de ei la cererea lui Perrin, deşi situaţia îl supăra teribil. Urechile lui Loial tresăreau de parcă şi-ar fi dorit să nu fi auzit niciodată de oameni. Gaul părea să găsească toată situaţia nemaipomenit de amuzantă; ori de câte ori Perrin îi arunca vreo privire, pe faţa sa se lăţea câte un rânjet.

Cât despre Perrin, călătorea învăluit în griji şi-şi ţinea arcul întins sprijinit de partea din faţă a şeii. Oare acest bărbat pe nume Ucigaşul hălăduia în Ţinutul celor Două Râuri numai în visul lupului sau şi în lumea reală? Aşa bănuia Perrin. Şi probabil că Ucigaşul era acela care ucisese şoimul fără vreun motiv. Aceasta era încă o complicaţie fără de care s-ar fi

descurcat bucuros pe lângă problemele cu Copiii Luminii.

Familia lui locuia la o fermă aflată la mai mult de o jumătate de zi depărtare de Emond's Field, aproape lângă Pădurea Îmbibată. Tatăl şi mama sa, surorile sale, fratele lui cel mic. Paetram ar trebui să aibă nouă ani acum, fără îndoială găsind pricină ori de câte ori cineva îi spunea „micuţul", Deselle, o rotofeie de doisprezece ani, şi Adora, de şaisprezece, probabil pregătită să-şi împletească părul. Unchiul Edward, fratele tatălui său, mătuşa Magde, greoaie şi arătând aproape la fel, şi copiii lor. Mătuşa Neain, care mergea la mormântul unchiului Carlin în fiecare dimineaţă, şi copiii lor, şi strămătuşa Ealsin care nu se căsătorise niciodată, cu nasul ei ascuţit şi cu ochiul ei ager pentru a descoperi ce făcea fiecare cale de câteva mile. Odată intrat sub oblăduirea jupânului Luhhan, îi mai văzuse doar în zilele de sărbătoare; distanţa era prea mare pentru călătorii dese, şi mereu era de muncă. Dacă Mantiile Albe porniseră să îi vâneze pe cei din neamul Aybara, erau uşor de găsit. Răspunderea lui erau ei, nu Ucigaşul ăsta. Măcar atât putea să facă. Să-şi protejeze familia şi pe Faile. Asta înainte de toate. Şi pe urmă venea satul, şi lupii, iar Ucigaşul ăsta – ultimul. Un singur om nu se poate ocupa de toate.

Pădurea de la Apus creştea pe teren pietros mărăcinos, pământ tare, acoperit cu copaci deşi, cu gospodării şi cărări puţine. Rătăcise prin aceste păduri adânci pe când era copil, singur sau alături de Rand şi Mat, vânând cu arcul sau cu praştia, punând capcane pentru iepuri sau pur şi simplu hoinărind de dragul hoinăritului. Veveriţe cu coada stufoasă flecărind prin copaci, sturzi pătaţi care scoteau triluri pe ramuri imitaţi de coţofenele cu aripi negre, potârnichea cu spinare albastră ţâşnind din tufiş în faţa drumeţilor – toate îi vorbeau despre casă. Însuşi mirosul ţărânei răscolite de copitele cailor era un semn cunoscut.

Ar fi putut-o lua drept spre Emond's Field, în schimb o cotiră mai spre miazănoapte prin pădure, străbătând în sfârşit drumeagul larg, cu şleauri, numit Calea Carierei pe când soarele cobora spre vârfurile copacilor. De ce „carieră", nu ştia nimeni din Ţinutul celor Două Râuri, şi apoi de-abia

aducea cu un drum, nu era decât o fâşie buruienoasă pe care nici măcar n-o observai, era lipsită de copaci până dădeai cu ochii de făgaşurile acoperite cu ierburi lăsate de generaţii de care şi căruţe. Câteodată se strecurau la suprafaţă fragmente de pavaj. Poate că dusese la vreo carieră pentru Manetheren.

Ferma pe care o căuta Perrin se întindea nu departe de drum, dincolo de şiruri de meri şi peri în care se înfiripau fructele. Simţi mirosul fermei înainte de a o vedea. Era un iz de tăciune; nu părea să fi ars nimic de curând şi totuşi nici un an întreg nu ar fi putut să alunge mirosul acela.

Trase de hăţuri şi se opri cu privirea aţintită înainte de a mâna spre ceea ce fusese odată gospodăria al'Thor, cu calul de povară după el în spatele surului. Nu mai stătea în picioare decât saivanul cu pereţi de piatră, cu poarta de zăbrele deschisă şi atârnând de o singură balama. Coşul înnegrit de funingine arunca o umbră oblică de-a latul grinzilor arse şi răsturnate ale casei. Din hambar şi şopronul pentru păstrarea tutunului nu mai rămăsese decât cenuşa. Buruienile sugrumau câmpul de tutun şi straturile de zarzavat, iar grădina arăta călcată în picioare; mai tot ce nu era ulm sau iarbă zăcea stricat şi putred.

Nici măcar nu îi trecu prin minte să pună o săgeată în arc. Focul era vechi de săptămâni întregi, iar lemnul – ars-alunecos şi tocit de ploile trecute. Cârceii de viţă sălbatică aveau nevoie de aproape o lună să se înalţe atât. Învăluiseră până şi plugul şi grapa care zăceau lângă câmp; rugina se iţea pe sub frunzele palide, înguste.

Aielii cercetară totuşi locul cu atenţie, cu suliţele la îndemână şi cu ochii în patru, răscolind ţărâna şi împungând prin cenuşă. Când Bain se căţără afară din ruinele casei, îi aruncă o privire lui Perrin şi clătină din cap. Măcar Tam al'Thor nu murise acolo.

„Ei ştiu. Ştiu, Rand. Ar fi trebuit să vii." Aproape că nu se putu opri să-l împingă pe Trăparu la galop şi să-l ţină într-o întinsoare până la ferma familiei. Adică, măcar ar fi încercat – până şi Trăparu s-ar fi prăbuşit înainte să ajungă până acolo. Poate că trolocii erau de vină. Dacă ei erau, atunci poate ai lui munceau în gospodărie, încă în siguranţă. Trase adânc aer în

piept, dar cenuşa ştersese orice alt miros.

Gaul se opri lângă el.

— Oricine a făcut-o, a plecat de mult. Au omorât câteva oi şi le-au împrăştiat pe celelalte. A venit cineva mai târziu ca să adune turma şi s-o mâne spre miazănoapte. Doi bărbaţi, zic eu, dar urmele sunt prea vechi ca să fiu sigur.

— E vreun semn cine-a făcut-o?

Gaul clătină din cap. Ar fi putut fi trolocii. Ce ciudat să-ţi doreşti aşa ceva! Şi ce prostie! Mantiile Albe ştiau cum îl cheamă şi pe el, şi pe Rand, după câte se părea. „Ştiu cum mă cheamă.” Privi cenuşa gospodăriei lui al’Thor, iar Trăparu fornăi când frâul îi tremură în mână.

Loial se dăduse jos din şa la marginea şirului de pomi fructiferi, dar capul tot îi ajungea printre ramuri. Faile înaintă pe cal spre Perrin, privindu-i chipul cu luare-aminte, iapa ei păşind delicat.

— Este…? Îi cunoşteai pe ai casei?

— Rand şi tatăl lui.

— Ah, mă gândeam eu că s-ar putea… Uşurarea şi blândeţea din glasul ei erau destul ca să încheie propoziţia. Ai tăi stau prin apropiere?

— Nu, răspunse el scurt, iar ea tresări, ca plesnită peste faţă, dar cu ochii încă la el, în aşteptare.

Ce trebuia să facă s-o alunge de-acolo? Mai mult decât era în stare, dacă nu reuşise deja.

Umbrele se alungeau, iar soarele ajunsese la coroanele copacilor. Îl struni pe Trăparu să meargă şi-i întoarse grosolan spatele.

— Gaul, va trebui să aşezăm tabăra pe aproape în seara asta. Vreau s-o pornesc devreme mâine-dimineaţă. Aruncă o privire peste umăr; Faile călărea înapoi spre Loial, ţeapănă în şa. În Emond’s Field, au să ştie… Mergea acolo unde erau Mantiile Albe, ca să se poată preda înainte să le facă vreun rău alor lui. Dacă erau sănătoşi. Dacă ferma unde se născuse nu arăta deja ca aceasta. Nu. Trebuia să ajungă la timp să împiedice aşa ceva.

— O să ştie cum stau lucrurile în Emond’s Field.

— În zori, atunci. Gaul ezită. N-ai s-o alungi. Fata asta e

aproape Far Dareis Mai şi, dacă te iubeşte o Fecioară, n-ai cum să scapi, oricât ai fugi.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji cu Faile. Îşi înmuie glasul; nu de Gaul voia el să scape: În zori. Înainte să se trezească Faile.

Amândouă taberele, ridicate sub meri, fură tăcute în acea noapte. De mai multe ori, una sau alta din femeile Aiel se ridică, privind ţintă spre focul mic la care stăteau el şi Gaul, dar ţipătul unei bufniţe şi caii care băteau din copite erau singurele zgomote. Perrin nu putea dormi şi mai era un ceas până se crăpa de ziuă, luna plină apunea când el şi Gaul se furişară de acolo, cele două Aiel rămânând tăcute, iar cizmele lui moi şi copitele cailor abia dacă făceau zgomot. Bain, sau poate Chiad, îi urmări plecând. Nu-şi putea da seama care era, dar n-o trezise pe Faile, iar el îi fu recunoscător.

Soarele se ridicase bine la ieşirea din Pădurea de la Apus, puţin mai jos de sat, printre urme şi cărări de căruţe, cele mai multe din ele mărginite de garduri vii sau ziduri scunde de piatră necioplită. Fumul se ridica în dâre cenuşii, plutitoare, pe deasupra coşurilor din gospodării, după miros, gospodinele roboteau cocând pâinea de dimineaţă. Bărbaţii erau presăraţi prin câmpurile de tutun sau ovăz, iar băieţii păzeau turmele de oi. Câţiva oameni îi observară trecând, dar Perrin îl ţinu pe Trăparu la trap, sperând că nici unul dintre ei nu era de-ajuns de aproape ca să-l recunoască sau să se mire de ciudăţenia hainelor lui Gaul sau de suliţele lui.

Oamenii aveau să se afle la treabă şi în Emond’s Field, aşa că înconjură pe departe satul spre răsărit, departe de străzile de pământ tare, bătătorit şi de acoperişurile de şindrilă adunate ciorchine în jurul Pajiştii, unde Izvorul de Vin însuşi ţâşnea dintr-o ieşitură stâncoasă, cu suficientă putere ca să doboare un om, şi se aduna în Apa Izvorului de Vin. Pagubele din Noaptea Iernii de care îşi aducea aminte de anul trecut, case-le arse şi acoperişurile pârjolite erau toate refăcute şi reparate. Era ca şi cum trolocii nici nu s-ar fi întors atunci. Se rugă, ca nimeni să nu mai fie nevoit să treacă din nou prin aşa ceva. Hanul de la Izvorul cu Vin se găsea de fapt la capătul dinspre Răsărit al lui Emond’s Field, între Podul de

Căruţe, pod solid de lemn peste Izvorul ţâşnitor de Vin şi o veche şi uriaşă fundaţie de piatră, cu un stejar măreţ care creştea prin mijlocul ei. Acolo, la mesele de sub ramurile groase, stăteau oamenii în după-amiezile frumoase şi priveau jocul cu bilele. La ora aceasta matinală, mesele erau goale, desigur. Mai departe, la răsărit, nu mai erau decât câteva case. Hanul însuşi avea primul cat construit din piatra de râu, cel de al doilea, dat cu var, ieşind în afară de jur împrejur şi cu o duzină de coşuri care se înălţau deasupra unui acoperiş roşu din ţiglă, singurul acoperiş de ţiglă pe o rază de multe mile.

Legându-i pe Trăparu şi calul de povară de un par de lângă uşa bucătăriei, Perrin aruncă o privire spre grajdul acoperit cu şindrilă. Se auzeau bărbaţi lucrând înăuntru, probabil Hu şi Tad, muruind acolo unde jupân al'Vere îşi ţinea atelajul de cai de Durrham uriaşi pe care îi închiria pentru cărat. Se auzeau zgomote şi din partea cealaltă a hanului, murmurul glasurilor de pe Pajişte, gâgâit de gâşte şi uruitul unei căruţe. Nu descărcă nimic din spinarea cailor; oprirea avea să fie scurtă. Îi făcu semn lui Gaul să-l urmeze şi se grăbi să intre, purtându-şi arcul, înainte să iasă vreunul dintre grăjdari.

Bucătăria era goală, amândouă plitele de fier reci şi doar o vatră caldă, deşi mirosul de copt plutea încă în aer. Pâine şi prăjituri cu miere. La han erau rareori oaspeţi cu excepţia vremurilor când veneau negustori de la Baerlon ca să cumpere lână sau tutun, sau când sosea câte un negustor ambulant atunci când ninsoarea nu stricase drumurile sau veneau sătenii pentru o duşcă sau o masă mai târziu în cursul zilei, acum fiind toţi prinşi cu truda prin propriile gospodării. Se putea totuşi să fie cineva acolo, aşa că Perrin păşi în vârful picioarelor de-a lungul holului scurt care ducea din bucătărie spre camera de zi şi crăpă uşa ca să tragă cu ochiul.

Văzuse de mii de ori încăperea pătrată, cu căminul lui din piatră de râu, întins pe jumătate din lungimea camerei, al cărui pervaz îţi ajungea până la umăr şi pe a cărui poliţă se găsea cutia de tablă pentru tutun a jupânului al'Vere şi ceasul pe care-l iubea atât. Nu ştia cum, dar toate i se păreau mai

mici decât altădată. Pe scaunele cu spătare înalte din faţa vetrei se întrunea Sfatul Satului. Cărţile lui Brandelwyn al’Vere stăteau pe un raft din faţa căminului – fusese o vreme în care Perrin nu era în stare să-şi închipuie mai multe cărţi adunate la un loc decât cele câteva duzini de volume, cele mai multe dintre ele uzate, şi butoiaşe cu bere şi vin care se aliniau de-a lungul altui perete. Ca de obicei, pisica galbenă de la han, se întindea în somn pe unul dintre butoaie.

În afară de Bran al’Vere însuşi şi de soţia sa, Marin, care purta un şorţ lung şi alb, lustruind vasele de argint şi cositor la una din mese, nu mai era nimeni în camera de zi. Jupânul al’Vere era un bărbat lat, rotund, cu un breton firav de păr cărunt; jupâneasa al’Vere era zveltă şi mămoasă şi îşi purta coada de păr încărunţit aruncată peste un umăr. Mirosea a copt şi a trandafiri. În amintirea lui Perrin rămăseseră ca nişte oameni zâmbitori, dar acum arătau amândoi îngânduraţi, iar încruntătura de pe fruntea Starostelui n-avea cu siguranţă nici o legătură cu cana de argint pe care o ţinea în mână.

— Jupân al’Vere? împinse uşa şi intră. Jupâneasă al’Vere. Sunt eu, Perrin.

Aceştia săriră în picioare, răsturnându-şi scaunele şi făcând pisica să sară cât colo. Jupâneasa al’Vere îşi plesni palmele peste gură; şi ea, şi soţul ei căscară ochii la el şi la Gaul în aceeaşi măsură, destul cât să-l facă să-şi treacă stingherit arcul din mână în mână. Mai ales când Bran să grăbi spre una din ferestrele din faţă – se mişca surprinzător de uşor pentru un om de mărimea lui – şi dădu cu o mişcare scurtă perdelele la o parte ca să tragă cu ochiul afară, ca şi cum ar fi căutat mai mulţi Aieli în curte.

— Perrin? murmură jupâneasa al’Vere fără să-i vină să creadă. Chiar *tu* eşti. Aproape nu te-am cunoscut, cu barba aia şi… Obrazul tău. Ai fost…? Egwene e cu tine?”

Perrin îşi atinse rana pe jumătate vindecată care-i tăia de-a curmezişul obrazul, dorind să se fi curăţat sau măcar să fi lăsat arcul şi toporul în bucătărie. Nu se gândise că s-ar putea speria de înfăţişarea lui.

— Nu. N-are nimic de-a face cu ea. Ea e în siguranţă. Mai în siguranţă poate pe drumul de întoarcere la Tar Valon decât

dacă ar fi rămas în Tear cu Rand. În siguranţă, în orice caz. Crezu că mamei lui Egwene trebuia să-i dea mai mult decât un răspuns sec. Jupâneasă al'Vere, Egwene e instruită de Aes-Sedai. Şi Nynaeve la fel.

— Ştiu, spuse ea încet, punându-şi mâna pe şorţ. Am trei scrisori de la ea din Tar Valon. Din câte scrie, a trimis mai multe, iar Nynaeve cel puţin una, dar numai trei din scrisorile lui Egwene au ajuns la noi. Îmi spune câte ceva despre ce şi cum învaţă, şi mie mi se pare, zău, foarte greu.

— Asta vrea ea.

„Trei scrisori?" Sentimentul de vinovăţie îl făcu să ridice jenat din umeri. Nu scrisese nimănui nici un rând, cel puţin nu de la biletele lăsate pentru ai lui şi pentru jupânul Luhhan din noaptea în care Moiraine îl luase din Emond's Field. Nici măcar unul singur.

— Aşa se pare, deşi nu e tocmai ce-am visat eu pentru ea. Nu-i un lucru pe care să-l pot spune multora, nu? Oricum, zice că şi-a făcut prieteni, fete de treabă după cum se pare. Elayne şi Min. Le cunoşti?

— Am făcut cunoştinţă cu ele. Cred că poţi să le numeşti şi de treabă.

„Cât le spusese Egwene în scrisorile acelea? Evident, nu multe. Să creadă jupâneasa al'Vere ce-o vrea; el n-avea de gând să-i dea motiv de îngrijorare pentru lucruri cărora nu avea ce le face. Trecutul era trecut. Egwene era în suficientă siguranţă acum."

Dându-şi brusc seama că Gaul era şi el acolo, făcu grăbit prezentările. Bran clipi când Gaul fu prezentat ca făcând parte din neamul Aiel şi aruncă o privire încruntată la suliţele lui şi la vălul negru care-i atârna pe piept din *shoufa,* dar soţia lui se mulţumi să spună:

— Bine ai venit în Emond's Field, jupâne Gaul, şi la Hanul de la Izvorul cu Vin.

— Să ai totdeauna parte de apă şi umbră, stăpână a acestui acoperiş, răspunse Gaul politicos, cu o plecăciune. Cer voie să vă apăr acoperişul şi gospodăria.

Ezitând doar un pic, aceasta răspunse ca şi cum exact aşa se obişnuise să i se vorbească:

— Prea bine. Numai să mă lăsaţi pe mine să hotărăsc când va fi nevoie.

— După cum doreşti, stăpână a acoperişului. Onoarea dumneavoastră este şi a mea. De pe sub haină, Gaul scoase o solniţă de aur, un mic recipient aflat în echilibru pe spinarea unui leu iscusit făcut, şi i-o întinse. Ofer acest mic dar ca oaspete sub acoperişul vostru.

Marin al'Vere se întinse după el ca la orice alt cadou, mirarea de-abia citindu-i-se pe chip. Perrin se îndoia că în Ţinutul celor Două Râuri mai exista vreo piesă ca aceea şi cu siguranţă nu din aur. De-abia mai existau monede de aur în Ţinut, dar-mi-te ornamente. Spera să nu afle niciodată că fusese prăduită din Stânca din Tear; cel puţin el ar fi vârât mâna în foc că aşa era.

— Fiule, zise Bran, poate ar trebui să spun: „Bine ai venit acasă", dar de ce te-ai întors?

— Am auzit despre Mantiile Albe, domnule, răspunse Perrin simplu.

Starostele şi soţia lui schimbară o privire întunecată, iar Bran spuse:

— Te mai întreb o dată: De ce te-ai întors? Nu, n-ai cum să opreşti sau să schimbi nimic, băiete. Cel mai bine e să pleci. Dacă n-ai cal, o să-ţi dau eu. Dacă ai, suie-te înapoi în şa şi ia-o spre miazănoapte. Eu credeam că Mantiile Albe păzesc Taren Ferry... Ei te-au procopsit cu decoraţia aia de pe faţă?

—Nu. E...

— Atunci n-are importanţă. Dacă ai trecut pe lângă ei pe drum încoace, poţi să treci şi încolo. Tabăra lor principală e sus pe Dealul Străjii, dar patrulele lor pot fi oriunde. Fă cum îţi spun, fiule!

— Nu aştepta, Perrin, adăugă repede, dar hotărât jupâneasa al'Vere, cu vocea aceea care de obicei îi făcea pe ceilalţi să i se supună. Nici un singur ceas nu mai sta. O să-ţi fac o boccea s-o iei cu tine. Nişte pâine proaspătă şi brânză, nişte şuncă şi friptură de vită, murături. Trebuie să pleci, Perrin!

— Nu pot. Ştiţi că sunt pe urmele mele, altfel n-aţi vrea să plec. Iar ei nu făcuseră nici un comentariu despre ochii lui,

nici măcar cât să întrebe dacă era bolnav. Jupâneasa al'Vere aproape nici nu fusese uimită. Ştiau. Dacă mă predau, pot să mai opresc câte ceva. Pot să-mi ţin familia... mai apucă să zică şi deodată uşa se scutură la intrarea lui Faile, urmată de Bain şi Chiad.

Jupânul al'Vere îşi trecu o mână peste capul pleşuv; chiar văzând straiele femeilor Aiel şi făcând desigur legătura între ele şi Gaul, nu părea decât un pic buimăcit că erau femei. Arăta mai ales iritat de intrarea lor nedorită. Pisica se aşeză pe coadă ca să arunce priviri bănuitoare către toţi aceşti străini. Perrin se întrebă dacă pisicii i se părea că şi el era dintre ei. Se miră şi cum de-l găsiseră şi unde era Loial. S-ar fi gândit la orice ca să evite să se întrebe cum avea să se descurce acum cu Faile.

Aceasta nu-i lăsă prea mult timp de gândit, proţăpindu-se dinaintea lui cu pumnii în şold. Reuşea cumva trucul acela al femeilor de a părea mai înalte atunci când tremură de furie.

— Să te predai? Să te predai! Aveai de gând de la-nceput să faci asta? Ăsta-i adevărul, nu? Nătărău fără de scăpare ce eşti! Ţi-a îngheţat creierul de tot, Perrin Aybara! Erai de la început numai muşchi şi păr, iar acum nici atât nu mai ai. Dacă te vânează Mantiile Albe, o să te spânzure atunci când te predai. De ce te-ar căuta?

— Pentru că am omorât Mantii Albe. Privind în jos spre ea, nu luă în seama icnetul jupânesei al'Vere. Cei din noaptea în care te-am întâlnit şi alţi doi înainte. Ei ştiu despre aceia, Faile, şi cred că sunt o Iscoadă a Celui Întunecat. Oricum, avea să afle destul de curând toate astea. Că venise vorba de asta, poate că i-ar fi spus de ce, dacă ar fi fost numai ei doi. Cel puţin două Mantii Albe, Geofram Bomhald şi Jaret Byar, bănuiau ceva despre legătura lui cu lupii. Nici pe departe toţi, ci doar câţiva, dar pentru ei era de ajuns. Un om care alerga cu lupii n-avea cum să nu fie o Iscoadă a Celui Întunecat. Poate că unul dintre ei era cu Mantiile Albe de aici sau chiar amândoi. Ei o iau de bună, adăugă Perrin.

— Eşti tot atât de mult Iscoadă a Celui Întunecat cât sunt şi eu, şopti ea sever. Mai curând soarele ar fi o Iscoadă a Celui Întunecat.

— N-are nici o importanţă, Faile, trebuie să fac ce trebuie.

— Animal smintit ce eşti! Nu eşti *obligat* să faci aşa o tâmpenie! Creier de găină! Dacă încerci, te spânzur cu mâna mea!

— Perrin, spuse încet Jupâneasa al'Vere, nu vrei să mă prezinţi acestei tinere care are o părere atât de bună despre tine?

Obrazul lui Faile se îmbujoră când îşi dădu seama că-i tratase cu indiferenţă pe jupânul şi pe jupâneasa al'Vere şi începu să facă plecăciuni complicate şi să spună tot felul de scuze înflorite. Bain şi Chiad procedară ca Gaul, cerând permisiunea să apere acoperişul jupânesei al'Vere şi oferindu-i un mic vas de aur frumos lucrat şi o râşniţă de piper făcută din argint şi împodobită, mai mare decât pumnii lui Perrin, cu un capac înfăţişând o creatură, jumătate cal, jumătate peşte.

Bran al'Vere le fixă cu privirea şi se încruntă, scărpinându-se în cap şi murmurând pentru sine. Perrin prinse cuvântul „Aiel" rostit de mai multe ori, pe un ton neîncrezător, în plus, Starostele se tot uita la ferestre, însă nu ca să se întrebe dacă nu vor veni mai mulţi Aieli; fusese surprins când aflase că Gaul era din neamul Aiel. Poate că îşi făcea griji în legătură cu Mantiile Albe.

Marin al'Vere, pe de altă parte, luă totul firesc, tratându-le pe Faile, Bain şi Chiad la fel ca pe orice alte tinere călătoare care veneau la han, întrebându-le de oboseala adunată pe drum, făcându-i complimente lui Faile pentru costumul de călărie – mătase de un albastru-închis, în acea zi şi mărturisindu-le femeilor Aiel cât de încântată era de culoarea şi strălucirea părului lor. Perrin bănuia că Bain şi Chiad, cel puţin, nu ştiau ce să creadă despre ea, dar, cât ai bate din palme, cu un fel de hotărâre calmă de mamă, le aşezase pe cele trei la o masă, cu prosoape umede care să şteargă de pe mâni şi feţe praful adunat pe drum, sorbind ceai turnat dintr-un ceainic mare cu dungi roşii pe care Perrin îl cunoştea bine.

Ar fi putut fi amuzantă imaginea acelor aprige femei – şi cu siguranţă aici o cuprindea şi pe Faile, dintr-odată doritoare s-o asigure pe jupâneasa al'Vere că se instalaseră mai mult decât confortabil şi s-o întrebe dacă nu o puteau ajuta cu

ceva, că se obosea prea mult, tustrele făcând ochii mari precum copiii şi având tot atâtea şanse să-i ţină piept. Ar fi fost amuzant dacă aceasta nu le-ar fi aplicat şi lor acelaşi tratament, adică lui şi lui Gaul, mânându-i tot atât de ferm la masă, insistând să fie curaţi pe mâini şi pe faţă înainte de a bea o ceaşcă de ceai. Gaul se hlizea tot timpul; neamul Aiel avea un ciudat simţ al umorului.

În mod surprinzător, ea nu aruncă nici o privire către arcul şi toporul lui ori spre armele Aielilor. Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri rareori purtau până şi un arc, iar ea insista întotdeauna ca astfel de obiecte să fie lăsate deoparte când se aşeza cineva la una din mesele ei. Întotdeauna. Însă acum nu le băgă pur şi simplu în seamă.

Încă o surpriză se ivi atunci când Bran aşeză în faţa lui Perrin un pocal de argint pe jumătate plin cu rachiu de mere, şi nu un păhărel, din cele din care beau de obicei bărbaţii la han. Când plecase i s-ar fi oferit cidru, dacă nu lapte, sau poate un vin bine îndoit cu apă, ceva de-ale gurii sau poate chiar un pahar plin la o zi de sărbătoare. Îl mulţumea să fie privit ca bărbat, însă nu făcu decât să ridice paharul. Era obişnuit cu vinul, însă arareori bea ceva mai tare.

— Perrin, spuse jupânul aşezându-se lângă nevasta lui, nimeni nu îşi închipuie că eşti o Iscoadă a Celui Întunecat. Nici un om întreg la cap. Nu ai de ce să te laşi spânzurat.

Faile încuviinţă din cap cu convingere, dar Perrin o ignoră.

— Nu mă veţi convinge, jupân al'Vere. Mantiile Albe mă vor şi, dacă nu vor pune mâna pe mine, s-ar putea îndrepta către primul Aybara pe care îl găsesc. Mantiile Albe n-au nevoie de multe dovezi ca să creadă pe cineva vinovat. Nu sunt oameni binevoitori.

— Ştim, spuse jupâneasa al'Vere delicat.

Soţul ei îşi privea fix mâinile aşezate pe masă.

— Perrin, familia ta nu mai e.

— Nu mai e? Vrei să spui că ferma a fost deja arsă? Mâna lui Perrin se încleştă pe pocalul de argint. Speram să fi ajuns la timp. Cred că ar fi trebuit să-mi închipui. Am aflat prea târziu. Poate pot să-l ajut pe tata şi pe unchiul Edward să o reconstruiască. Cu cine stau? Vreau să-i văd în sfârşit înainte

de orice.

Bran făcu o grimasă şi soţia sa îi mângâie umărul alinător. Dar ochii ei se fixaseră straniu pe Perrin într-o privire tristă şi mângâietoare.

— Au murit, fiule, spuse Bran cu grabă.

— Au murit? Nu. Nu se poate să fi... Perrin se încruntă şi simţi umezeală prelingându-i-se peste mână. Ţintui cu privirea pocalul strivit ca şi cum s-ar fi întrebat de unde apăruse. Îmi pare rău. N-am vrut să... încercă să tragă de metalul boţit ca să îl readucă la forma iniţială, împingându-l cu degetele. Nu mergea. Bineînţeles că nu. Cu mare grijă puse pocalul distrus pe masă. Am să vi-l înlocuiesc. Pot să... îşi şterse mâna de haină şi se trezi brusc mângâind securea care îi atârna la cingătoare. De ce se uitau toţi la el atât de ciudat? Sunteţi sigur? mai întrebă el. Vocea îi suna îndepărtată. Adora şi Deselle? Paet? Mama?

— Toţi, îi spuse Bran. Şi mătuşile şi unchii tăi, chiar şi verii tăi. Toată lumea de la fermă. Am ajutat la îngroparea lor, fiule. Pe dealul acela jos, cel cu meri.

Perrin îşi băgă degetul mare în gură. Se tăiase prosteşte în propria secure.

— Mamei îi plac florile de măr. Mantiile Albe. De ce...? Arde-m-ar, Paet avea numai nouă ani. Fetele...

Vocea lui era ştearsă. Se gândi că ar fi trebuit să strecoare puţină emoţie în acele vorbe. Măcar puţină.

— A fost mâna trolocilor, spuse jupâneasa al'Vere repede. S-au întors, Perrin. Nu cum sosiseră când ai plecat tu, nu să atace satul; acum s-au întors să atace toate satele. Majoritatea fermelor care nu aveau vecini apropiaţi au fost abandonate.

Nimeni nu se încumetă să iasă afară seara, nici măcar în apropierea satului. E la fel de jos din Devon Ride şi până sus pe Dealul Străjii, poate şi până la Taren Ferry. Mantiile Albe, aşa răi cum erau, sunt singura noastră pază adevărată. Au salvat două familii din câte ştiu, când trolocii le-au atacat fermele.

— Doream... Speram... Nu prea era în stare să-şi aducă aminte ce anume dorise. Ceva legat de troloci. Nu voia să-şi

amintească. Mantiile Albe apărau Ţinutul celor Două Râuri? Aproape că-i venea să râdă. Tatăl lui Rand. Gospodăria lui Tam. Şi acolo, tot trolocii au fost?

Jupâneasa al'Vere deschise gura, dar Bran o întrerupse:

— Are dreptul să ştie adevărul, Marin. Acolo au fost Mantiile Albe, Perrin. Acolo şi la Cauthon.

— Va să zică şi ai lui Mat. Ai lui Rand, ai lui Mat şi ai mei. Ciudat. Glasul lui suna ca şi cum ar fi fost vorba despre şansele de ploaie în acea zi. Şi ei au murit?

— Nu, fiule. Nu. Abell şi Tam se ascund undeva prin Pădurea de la Apus. Iar mama şi surorile lui Mat... trăiesc şi ele.

— Se ascund?

— Nu-i nevoie să mai vorbim şi despre asta, spuse iute jupâneasa al'Vere. Bran, mai adu-i o cană de rachiu. Iar tu bea-o pe asta, Perrin. Soţul ei rămase pe loc, dar ea nu făcu altceva decât să se încrunte şi apoi să continue: Ţi-aş da şi un pat de dormit, dar nu eşti în siguranţă. Sunt unii care vor merge direct la Seniorul Bomhald dacă află că eşti aici. Eward Congar şi Hari Coplin se dau pe lângă Mantiile Albe ca nişte câini, nerăbdători să le facă pe plac şi să acuze pe oricine, iar Cenn Buie nici el nu-i mai breaz. Wit Congar o să ducă şi el vorba dacă nu-l opreşte Daise. Ea e Meştereasa acum. Ai face cel mai bine să pleci, Perrin. Crede-mă!

Perrin clătină încet din cap. Prea multe lucruri noi trebuiau înghiţite deodată. Daise Congar – Meştereasă? Femeia aia era ca un taur. Mantiile Albe care apărau Emond's Field. Hari şi Eward şi Wit care ajutau duşmanul. N-aveai la ce te aştepta de la cei din neamul Congar sau Copli, dar Cenn Buie făcea parte din Sfatul Satului. Seniorul Bomhald. Vasăzică, Geofram Bomhald era acolo. Faile îl pândea, cu ochii mari şi umezi. De ce oare aproape îi dăduseră lacrimile?

— Mai ai şi altele de spus, Brandelwyn al'Vere, zise Gaul. Ţi se citeşte pe chip.

— Mai am, aprobă Bran. Nu, Marin, adăugă el hotărât când ea clătină uşor din cap. Are dreptul să ştie adevărul. Tot adevărul.

Marin al'Vere se impunea mai totdeauna, cu excepţia

dăţilor când Bran avea chipul împietrit, ca acum, cu sprâncenele lăsate în jos.

— Care adevăr? întrebă Perrin. Mamei lui îi plăceau florile de măr.

— Mai întâi, Padan Fain e de partea Mantiilor Albe, spuse Bran. Îşi spune Ordeith acum şi nu vrea să răspundă deloc când îl strigi pe nume, dar el e, oricât ar privi el de sus.

— E o Iscoadă a Celui Întunecat; spuse Perrin cu mintea în altă parte. Adora şi Deselle îşi puneau în păr totdeauna flori de măr primăvara. A recunoscut el cu gura lui. El i-a adus pe troloci, în Noaptea Iernii. Lui Paet îi plăcea să se caţăre în pomi şi avea obiceiul să arunce cu mere în tine, când priveai în altă parte.

— Nu mai spune! zise Starostele încruntat. Interesant. Are oarecare trecere la Mantiile Albe. Prima oară când am aflat că sunt aici a fost după ce-au pus foc gospodăriei lui Tam. Acolo a fost mâna lui Fain; el era în fruntea Mantiilor Albe care au făcut-o. Tam i-a nimerit pe patru sau cinci cu săgeţi înainte s-o ia spre pădure şi a ajuns la gospodăria Cauthon la ţanc ca să-i oprească să-l înşface pe Abell. Dar tot le-au luat pe fete şi pe Natti. Şi pe Haral Luhhan, şi pe Alsbet. Cred că Fain i-ar fi spânzurat, numai că Seniorul Bomhald nu i-a dat voie. Dar nici nu le-a dat drumul. N-au păţit nimic, după câte am aflat, dar sunt ţinuţi în tabăra Mantiilor Albe de sus, de pe Dealul Străjii. Din cine ştie ce motive, Fain vă urăşte, şi pe tine, şi pe Rand, şi pe Mat. A pus o sută de bucăţi de aur pe capul oricărei rude de-ale voastre şi două sute pentru Tam şi Abell. Iar Seniorul Bomhald pare şi el interesat de tine. De câte ori vine pe aici vreo patrulă de Mantii Albe, de obicei apare şi el şi pune întrebări despre tine.

— Da, spuse Perrin. Sigur. Cred şi eu. Perrin din Ţinutul celor Două Râuri, care alerga cu lupii. Iscoadă a Celui Întunecat. Fain le-ar fi putut spune restul. „Fain cu Copiii Luminii?”

Era un gând îndepărtat, dar tot mai bine decât să se gândească la troloci. Îşi privi mâinile şi se strâmbă la ele, făcându-le să stea nemişcate pe masă.

— Vă apără de troloci.

Marin al'Vere se aplecă spre el, încruntându-se.

— Perrin, avem nevoie de Mantiile Albe. Da, au ars gospodăria lui Tam şi pe cea a lui Abell, au luat prizonieri şi se învârt pe aici ca şi cum tot ce vezi ar fi al lor, dar Alsbet şi Natti şi ceilalţi sunt teferi, doar prizonieri, şi aşa ceva se poate rezolva în vreun fel. Pe câteva uşi a apărut mâzgălit semnul Colţul Dragonului, dar nimeni nu dă atenţie acestui fapt, decât cei din neamul Congar şi Coplin, deşi tocmai ei se pare că sunt făptaşii. Tam şi Abell pot rămâne în ascunzătoare până pleacă Mantiile Albe, căci odată şi odată tot trebuie să plece. Dar atâta timp cât trolocii sunt aici, avem nevoie de ei. Te rog să înţelegi. Nu înseamnă că am prefera să fie ei cu noi, şi nu tu, dar avem nevoie de ei şi nu vrem să te spânzure.

— Asta numeşti dumneata apărare, stăpână a acoperişului? întrebă Bain. Dacă-i ceri leului să te apere de lupi, n-ai făcut altceva decât să-ţi alegi sfârşitul într-o altă burtă.

— Voi nu vă puteţi apăra singuri? interveni Chiad. L-am văzut luptându-se pe Perrin şi pe Mat Cauthon, şi pe Rand al'Thor. Sunteţi de acelaşi sânge.

Bran oftă adânc.

— Noi suntem ţărani, oameni simpli. Seniorul Luc vorbeşte să adunăm oameni care să se bată cu trolocii, dar asta înseamnă să-ţi laşi familia lipsită de apărare în timp ce o porneşti cu el, şi nimeni nu se dă în vânt după ideea asta.

Perrin nu ştia ce să creadă. Cine era Seniorul Luc? Puse întrebarea, iar Jupâneasa al'Vere îi răspunse:

A venit cam în acelaşi timp cu Mantiile Albe. E Corniat. Ştii povestea cu „Marea vânătoare a Cornului”? După părerea Seniorului Luc, Cornul lui Vaiere se află undeva în Munţii de Negură, deasupra Ţinutului celor Două Râuri. Dar a renunţat la vânătoare din cauza greutăţilor noastre. Seniorul Luc e un mare nobil, cu cele mai alese purtări.

Netezindu-şi părul, zâmbi aprobator; Bran îi aruncă o privire piezişă şi mormăi.

Vânători ai Cornului. Troloci. Mantii Albe. Ţinutul celor Două Râuri abia dacă mai semăna cu locul de unde plecase.

— Faile este şi ea Corniat. Îl cunoşti pe acest Senior Luc,

Faile?

— Mi-a ajuns, anunţă aceasta.

Perrin se încruntă când ea se ridică în picioare şi veni spre el la masă. Ridicându-i capul, îl trase cu faţa spre pântecele ei.

— Mama ta a murit, spuse ea încet. Tatăl tău a murit. Surorile ţi-au murit, la fel şi fratele. Toţi ai tăi au murit şi n-ai cum să schimbi lucrurile. Cu siguranţă, nici dac-ai muri şi tu. Lasă-te în voia durerii! N-o ţine închisă în tine, acolo de unde te poate roade.

O luă de braţe, cu gândul s-o dea deoparte, dar dintr-un motiv sau altul mâinile i se încleştară până când nu-l mai ţinea în picioare decât strânsoarea aceea. Abia atunci îşi dădu seama că plângea, suspinând în rochia ei ca un copil. „Oare ce o crede despre el?” Deschise gura să-i spună că n-are nimic, să se scuze că nu se abţinuse, dar tot ce-i ieşi din gură fu:

— N-am putut ajunge mai repede. N-am putut… N-am.

Scrâşni din dinţi ca să tacă.

— Ştiu, murmură ea, mângâindu-l pe cap întocmai ca pe un copil. Ştiu.

Perrin voia să se poată abţine, dar cu cât ea îi şoptea mai multe vorbe de alinare, cu atât el plângea mai tare, ca şi cum mâinile ei, pe care le simţea moi pe cap, storceau lacrimile din el.

30 Dincolo de Stejar

Cu capul pe pieptul lui Faile, Perrin nu mai ştia câtă vreme trecuse, tot plângând. Imagini ale familiei sale îi treceau prin minte, tatăl lui zâmbind când îi arăta cum se ţine un arc, mama lui cântând în timp ce torcea lâna, Adora şi Deselle tachinându-l când se bărbierise întâia oară, Paet cu ochii căscaţi la un menestrel într-o duminică de demult. Priveliştea unor morminte, rânduite, reci şi singuratice. Plânse până ce nu mai avu lacrimi. Când se ridică într-un final, ei doi erau singuri în afară de pisică, care se spăla deasupra butoiului cu bere. Se simţi uşurat de faptul că toţi ceilalţi plecaseră. Că îl văzuse Faile era îndeajuns de rău. Într-un fel, era încântat că ea rămăsese; şi-ar fi dorit doar să nu poată vedea ori auzi.

Luându-i mâinile într-ale sale, Faile se aşeză pe celălalt scaun. Era atât de frumoasă, cu ochii ei puţin oblici, mari şi negri, cu pometţii înalţi! Nu ştia cum avea să se revanşeze pentru felul în care se purtase cu ea în ultimele zile. Fără îndoială că ea îl va face să plătească într-un fel sau altul.

— Ai renunţat la gândul de a te preda Mantiilor Albe? întrebă ea.

Nimic în vocea ei nu trăda faptul că tocmai îl văzuse bocind ca un copilaş.

— S-ar părea că nu ajută cu nimic. O să fie pe urmele tatălui lui Rand, şi al lui Mat, orice aş face. Familia mea... Slăbi repede strânsoarea asupra mâinilor ei, dar ea zâmbi în loc să şi le tragă înapoi. Trebuie să îi eliberez pe jupânul Luhhan şi pe soţia lui, dacă îmi stă în putinţă. Şi pe mama şi pe surorile lui Mat; i-am promis că o să am grijă de ele. Şi că o să fac tot ce pot în legătură cu trolocii. Poate că Senior Luc ăsta avea ceva idei. Cel puţin intrarea Căilor de Taină era ferecată; nu va mai sosi nimeni prin Căi. Voia mai ales să facă ceva împotriva trolocilor. Nu o să reuşesc să fac nimic din acestea dacă îi las să mă spânzure, continuă el.

— Tare mă bucură să aud asta! îi spuse ea sec. Mai ai gândul prostesc să mă goneşti?

—Nu.

Se îmbărbătă în faţa furtunii, dar ea încuviinţă ca şi cum doar acea vorbă era tot ce aştepta. Un lucru mic, pentru care nu merită să işte ceartă. Poate că avea să-l facă să plătească în aur.

— Suntem cinci, Perrin, şase dacă Loial va fi dornic. Şi dacă i-am găsi pe Tam al'Thor şi pe Abell Cauthon... Sunt la fel de pricepuţi cu arcul ca şi tine?

— Mai buni, spuse el fără ascunzişuri. Mult mai buni.

Faile încuviinţă din cap încet, neîncrezător.

— Asta face opt. E un început. Poate că ni se vor alătura şi alţii. Şi apoi, mai este şi Senior Luc. Probabil va dori să preia el conducerea, dar dacă el nu e un neghiob, nu va conta atât de mult. Nu toţi cei care au depus Jurământul Corniatului sunt înţelepţi, totuşi. Am întâlnit unii care credeau că ştiu totul, şi mai sunt şi încăpăţânaţi ca nişte asini, pe deasupra.

— Ştiu, îi răspunse Perrin. Faile se uită la el sever, iar el izbuti să-şi şteargă zâmbetul de pe buze. Vreau să spun, ştiu că i-ai cunoscut pe unii care erau aşa. Am văzut şi eu vreo doi, îmi aduc aminte.

— Ah, aceia! Ei bine, putem să sperăm că Senior Luc nu e un mincinos filfizon. Ochii ei deveniră ficşi, iar ea îi strânse mâinile mai tare, fără să-l stânjenească, ci doar încercând să îi dea putere. Vei vrea să-ţi vizitezi ferma familiei, casa ta, continuă Faile. Am să vin cu tine, dacă mă laşi.

— Când voi putea, Faile. Nu acum, însă. Nu încă. Dacă s-ar uita acum la acele morminte de sub meri... Era ciudat. Mereu îşi luase propria putere de bună, dar acum se dovedea că nu era puternic deloc. Ei bine, terminase cu plânsetele de copil. Era târziu deja şi ceva se cerea făcut. Să începem cu începutul. Ar trebui să-i găsim pe Tam şi pe Abell, mă gândesc.

Jupânul al'Vere îşi băgă capul pe uşa sălii mari, şi intră de tot atunci când îi văzu stând separaţi.

— E un Ogier în bucătărie, îi spuse lui Perrin cu o privire pierdută. Un Ogier. Care bea ceai. Cea mai mare cană arată... Ţinu două degete ca şi cum ar fi apucat un degetar. Poate că Marin e în stare să îşi închipuie Aieli intrând pe uşa asta în fiecare zi, dar aproape a leşinat când l-a văzut pe Loial ăsta. I-

am dat o duşcă îndoită de coniac, şi a dat-o pe gât ca pe apă. Mai că s-a înecat de atâta tuse; de obicei nu bea nimic mai tare decât vinul. Cred că ar mai fi luat un gât, dacă i-aş mai fi dat. Îşi strânse buzele prefăcându-se interesat de o pată inexistentă de pe şorţul lui alb. Eşti în regulă acum, băiete?

— Sunt bine, domnule, spuse Perrin în grabă. Jupâne al'Vere, nu putem să rămânem aici prea mult. Cineva le-ar putea spune Mantiilor Albe că m-ai adăpostit.

— Dar nu sunt mulţi care ar face asta. Nu toţi Coplinii, şi nici măcar unii Congari.

Totuşi, nu îi pofti să mai stea.

— Ştiţi unde îi pot găsi pe jupânul al'Thor şi pe jupânul Cauthon?

— Pe undeva prin Pădurea de la Apus, de obicei, spuse încet Bran. Asta e tot ce ştiu sigur. Se plimbă mult. Prinzându-şi mâinile deasupra burţii proeminente, îşi înclină într-o parte capul chelios. Nu plecaţi, nu-i aşa? Eh! I-am spus lui Marin că nu o să faceţi asta, dar ea nu mă crede. Ea crede că aţi face mai bine să plecaţi – cel mai bine pentru voi – şi, ca multe alte femei, e sigură că veţi vedea lucrurile cum le vede ea, dacă vă vorbeşte îndeajuns de mult.

— Păi, jupâne al'Vere, spuse Faile cu dulceaţă, eu una am găsit mereu că bărbaţii sunt fiinţe înţelepte care nu au nevoie să le fie arătată calea cea dreaptă decât o singură dată pentru a o urma.

Starostele îi făcu pe plac cu un zâmbet amuzat.

— Aşadar, ai să-l convingi pe Perrin să plece, dacă înţeleg bine. Are dreptate Marin; este cel mai înţelept lucru, dacă vrea să scape de ştreang. Uneori oamenii nu pot să fugă şi de asta rămân. Nu-i aşa? Ei bine, fără îndoială că voi ştiţi mai bine, mai spuse Bran fără să îi bage în seamă căutătura urâtă. Vino după mine, băiete! Hai să-i dăm lui Marin vestea cea bună. Strânge din dinţi şi ţine-te bine de hotărârea ta, fiindcă sigur o să încerce să te întoarcă din drum.

În bucătărie, Loial şi Aielii stăteau turceşte pe podea. Cu siguranţă că nu exista în tot hanul vreun scaun suficient de mare pentru Ogier. Se sprijinea cu un braţ de pe masa de bucătărie, fiind destul de înalt pentru a o privi în ochi pe Marin

al'Vere din poziţia aceasta. Bran exagerase micimea cănii din mâinile lui Loial, dar la a doua privire, Perrin văzu că era un castron alb de supă.

Jupâneasa al'Vere încă se chinuia să se poarte ca şi cum prezenţa Aielilor şi a Ogierului era normală şi se plimba cu o tavă cu pâine, brânză şi murături, asigurându-se că toată lumea mânca, doar făcea ochii mari de fiecare dată când se uita la Loial, deşi acesta încerca s-o liniştească, lăudându-i aluatul delicios. Urechile lui stufoase se zbăteau ori de câte ori femeia îl privea, iar ea tresărea de fiecare dată când se întâmpla asta, după care clătina din cap, coada groasă şi încărunţită unduindu-se viguros. Dacă ar fi ţinut-o aşa câteva ore, amândoi ar fi căzut la pat cu frisoane.

Loial scăpă un oftat adânc de uşurare la vederea lui Perrin şi îşi aşeză cana – castronul – de ceai pe masă, dar în clipa următoare faţa lui lătăreaţă se întristă.

— Îmi pare rău să aud de pierderea suferită, Perrin. Îţi împărtăşesc durerea. Jupâneasa al'Vere… Urechile îi zvâcniră sălbatic chiar şi fără să se uite la ea, iar ea tresări din nou…. Îmi spune că ai să pleci, pentru că nu te mai leagă nimic de locurile acestea. Dacă asta doreşti, am să le cânt merilor înainte de plecarea ta.

Bran şi Marin schimbară priviri speriate, iar Starostele chiar se scărpină în ureche cu degetul.

— Îţi mulţumesc, Loial. Are să mă bucure gestul tău atunci când va fi timpul. Dar am o datorie de îndeplinit înainte de a pleca.

Jupâneasa al'Vere aşeză tava pe masă cu un clinchet ascuţit şi se holbă la el, dar acesta continuă, înfățișându-și planurile, aşa cum erau: să-i găsească pe Tam şi pe Abell şi să salveze oamenii ţinuţi prizonieri de Mantiile Albe. Nu pomeni nimic despre troloci, deşi avea ceva planuri şi pentru asta. Deşi poate nu atât de vagi. Nu dorea să plece câtă vreme mai era vreun troloc ori vreun Myrddraal în viaţă în Ţinutul celor Două Râuri. Îşi vârî degetele mari în spatele cingătoarei, ca să le ţină departe de tăişul securii.

— Nu va fi uşor, încheie el. Am să îţi apreciez tovărăşia, dar am să înţeleg dacă vei dori să pleci. Nu este lupta ta, şi ai

avut deja destule necazuri şi numai stând alături de oamenii din Emond's Field. Şi nu vei scrie prea mult din cartea ta aici.

— Aici ori acolo, mi se pare aceeaşi luptă, cred, răspunse Loial. Cartea poate să aştepte. Poate că o să scriu un capitol despre tine.

— Am spus că voi veni cu tine, adăugă Gaul fără să fi fost întrebat. Nu am spus că te urmez doar până începe greul. Îţi sunt dator pe viaţă.

Bain şi Chiad se uitară întrebător la Faile, iar atunci când ea încuviinţă, îşi anunţară dorinţa de a rămâne şi ele.

— Sunteţi nişte încăpăţânaţi, spuse jupâneasa al'Vere, toţi până la unul. Foarte probabil, toţi o să sfârşiţi spânzuraţi, dacă mai trăiţi până atunci. Ştiţi asta, nu? Când ei numai ce se uitară la ea, îşi desfăcu şorţul şi îl ridică deasupra capului. Ei bine, dacă sunteţi suficient de nesăbuiţi încât să rămâneţi, ar fi bine să vă arăt unde să vă ascundeţi.

Soţul ei păru uimit, dar îşi reveni repede.

— Mă gândeam la vechea infirmerie, Marin. Nimeni nu mai trece pe acolo, şi cred că încă are acoperişul aproape întreg.

Ceea ce încă era numit noua bolniţă, unde oamenii cu boli contagioase erau trimişi spre îngrijire, fusese înălţată la răsărit de sat, după moara jupânului Thane, încă de când Perrin era un băieţel. Cea veche, din Pădurea de la Apus, fusese aproape distrusă de un viscol năprasnic pe vremuri. Perrin îşi amintea că era pe jumătate acoperită de iederă şi mărăcini, cu păsări cuibărite în ce mai rămăsese din paiele de pe acoperiş şi un bârlog de bursuc sub scările din spate. Ar face un ascunziş bun.

Jupâneasa al'Vere îi aruncă lui Bran o privire încrâncenată, parcă speriată că el se gândise la asta.

— Cred că va fi de ajuns. Cel puţin pentru diseară. Acolo am să-i duc.

— Nu-i nevoie să faci tu asta, Marin. Pot să-i conduc eu, dacă Perrin a uitat drumul.

— Câteodată uiţi că eşti Starostele, Bran. Atragi privirile; oamenii o să se-ntrebe unde mergi şi ce învârţi. Mai bine ai face să rămâi aici, şi, dacă vine cineva, să îi faci să plece

crezând că totul este aşa cum ar trebui să fie. Avem tocană de miel în cratiţă şi supă de linte care trebuie doar încălzită. Şi să nu spui nimănui despre infirmerie, Bran. Cel mai bine ar fi ca nimeni să nu-şi amintească de existenţa ei.

— Nu sunt un nerod, Marin, spuse el jignit.

— Ştiu că nu eşti, dragule. Îl bătu pe soţul ei pe obraz, dar privirea ei drăgăstoasă se înăspri când se mută asupra celorlalţi. Voi chiar aduceţi necazuri, murmură ea înainte de a le da instrucţiunile.

Aveau să călătorească în grupuri mai mici, ca să nu atragă atenţia. Ea va traversa satul de una singură şi se va întâlni cu ei de partea cealaltă a pădurii. Aielii o asigurară că erau în stare să găsească stejarul despicat de trăsnet despre care le spusese, şi se strecurară pe uşa din spate. Perrin ştia de el, un copac imens, la o milă de marginea satului, care părea despărţit în două cu o secure, dar încă trăia şi chiar înflorea. Era sigur că ar fi putut merge drept la bolniţă fără vreo problemă, dar jupâneasa al'Vere insistă ca toată lumea să se întâlnească la stejar.

— Dacă rătăceşti de unul singur, Perrin, Lumina ştie peste ce poţi să dai. Ridică ochii spre Loial – acum în picioare, cu părul ciufulit măturând grinzile – şi oftă. Tare mi-aş dori să se poată face ceva în legătură cu statura ta, jupâne Loial. Ştiu că este cald, dar te-ar deranja să îţi pui mantia, cu gluga pe cap? Până şi astăzi cei mai mulţi oameni sunt în stare să se convingă că nu au văzut de fapt ceva ce nu se aşteptau să vadă, dar dacă îţi mai văd şi chipul… Nu că n-ai fi chipeş, sunt sigură, dar nu ai putea vreodată să pari din Ţinutul celor Două Râuri.

Zâmbetul lui Loial îi împărţi chipul în două de sub nasul lui lătăreţ.

— Nu pare c-ar fi prea cald pentru mantie, jupâneasă al'Vere.

Cu o lampă în mână şi înfăşurată într-un şal croşetat cu ciucuri albaştri, ea îi întovărăşi pe Perrin, Faile şi Loial până la grajduri, ca să îi trimită la drum şi, pentru o clipă, toate eforturile lor părură să fie în zadar. Cenn Buie, arătând ca şi cum ar fi fost făcut din rădăcini vechi şi răsucite, cerceta caii

cu ochii negri şi lucioşi. Cu precădere calul înalt al lui Loial, la fel de mare ca şi unul din caii de Dhurram ai lui Bran. Cenn se scărpină în creştet, holbându-se la şaua imensă de pe calul cel uriaş.

Ochii lui Cenn se deschiseră larg la vederea lui Loial şi bărbia începu să-i tremure.

— T-t-troloc! reuşi el să îngâne în cele din urmă.

— Nu fi neghiob, Cenn Buie, spuse Marin răspicat, păşind în lături pentru a atrage atenţia meşterului de acoperişuri către sine.

Perrin îşi ţinu capul aplecat, studiindu-şi arcul, şi nu se mişcă.

— Aş sta eu în pragul casei mele cu un troloc alături? Strâmbă din nas dispreţuitor. Jupânul Loial este un Ogier, după cum ar trebui să ştii dacă nu ai fi un gâscan arţăgos care mai degrabă se smiorcăie decât să se uite la ce are sub nas. Sunt în trecere şi nu am timp de pierdut cu cei ca tine. Tu vezi-ţi în continuare de treabă şi lasă-ne oaspeţii în pace! Ştii prea bine că de luni de zile Corin Ayellin e pe urmele tale pentru treaba de mântuială pe care i-ai făcut-o la acoperiş.

Cenn rosti încet cuvântul „Ogier”, clipind din ochi. Pentru o clipă s-ar fi zis că voia să îşi apere meşteşugul, dar ochii i se mutară asupra lui Perrin şi se subţiară.

— El e! El e! Eşti urmărit, tâlharule, ticălosule, ai fugit cu o Aes-Sedai şi te-ai făcut Iscoadă pentru Cel Întunecat. Ai fugit chiar atunci când veniseră trolocii peste noi. Acum te-ai întors, şi ei la fel. Să nu-mi spui mie că asta e din întâmplare! Şi la ochi ce ai? Eşti bolnav? Ai vreo boală pe care ai adus-o din depărtări ca să ne omoare, de parcă nu ne ajungeau trolocii? Copiii Luminii o să aibă grijă de tine. Să îi vezi dacă nu.

Perrin o simţi pe Faile încordată şi îşi puse în grabă mâna pe braţul ei când băgă de seamă că scoate un cuţit. Ce credea că face? Cenn era un moş neghiob şi irascibil, nu era cazul să se ajungă la cuţite. Ea îşi dădu capul pe spate exasperată, dar măcar se mulţumi cu atât.

— E de ajuns, Cenn, spuse Marin tăios. Ţine asta pentru tine. Sau ai început şi tu să le vinzi poveşti Mantiilor Albe, ca

Hari şi frati-su Darl? Am bănuielile mele pentru ce au venit Mantiile Albe să-şi bage nasul prin cărţile lui Bran. Au luat cu ei şase din ele şi i-au ţinut morală lui Bran în casa lui despre blasfemie. Taman despre blasfemie! Pentru că nu au fost de acord cu ce scria într-o carte. Ai noroc că nu te pun să-i dai în loc cărţile acelea. Au săpat prin tot hanul ca nevăstuicile. Vânau alte scrieri blasfemiatoare cică, de parcă ar ascunde cineva o carte. Au răsturnat saltelele de pe paturi, mi-au răvăşit sertarele cu lenjerie. Ai noroc că nu te-am târât încoace să punem totul la punct.

Cenn se retrase câte puţin cu fiecare propoziţie, până ce păru că încearcă să îşi înfunde capul între umerii osoşi.

— Nu le-am spus nimic, Marin, se împotrivi el. Doar fiindcă pomeneşte… Adică, am spus doar aşa întrucât… Se scutură, încă ferindu-se de ochii ei, dar revenindu-şi cât de cât în fire. Vreau să vorbesc despre asta în Sfat, Marin. Despre el, vreau să spun. Arătă cu degetul strâmb spre Perrin. Suntem toţi în pericol câtă vreme el stă aici. Dacă află Copiii că îl adăpostim, s-ar putea să dea vina pe noi, ceilalţi. Şi atunci n-o să se termine doar cu dulapuri răvăşite.

— Asta e treaba Soborului Femeilor.

Marin îşi strânse mai bine şalul în jurul umerilor şi se aşeză ca să-l privească drept în ochi pe meşterul de acoperişuri. Era cu puţin mai înalt decât ea, dar ţinuta ei demnă o făcea să îl domine. El bolborosi ceva, dar femeia îi tăie brusc orice intenţie de a vorbi.

— Treaba Soborului, Cenn Buie. Dacă tu crezi că nu-i aşa – dacă măcar îndrăzneşti să crezi că aş fi mincinoasă – dă-i înainte şi pârăşte. Să rosteşti tu un cuvinţel despre treburile Soborului Femeilor cuiva, inclusiv Sfatului Sătesc…

— Soborul nu are vreun drept să se bage în afacerile Sfatului, zbieră el.

— … Şi să vezi pe urmă dacă soţia ta nu te pune să dormi în şură. Şi să mănânci ce rămâne de la vacile de lapte. Crezi că Sfatul e mai important decât Soborul? Am să ţi-o trimit pe Daise Congar să te facă să te răzgândeşti, dacă ai nevoie să te răzgândeşti.

Cenn tresări, cum era de aşteptat. Dacă Daise Congar era

Meştereasă, probabil că îl va forţa să înghită tot felul de amestecuri oribile timp de cel puţin un an, iar Cenn era prea pricăjit ca să-i stea împotrivă. Alsbet Luhhan era singura femeie din Emond's Field mai zdravănă decât Daise, iar Daise era; răutăcioasă de fel, şi aprigă pe deasupra. Perrin nu şi-o putea închipui pe post de Meştereasă; Nynaeve probabil se va înfuria; la culme când va afla cine a înlocuit-o. Nynaeve se crezuse mereu o fiinţă bună şi raţională.

— Nu e bine să ajungem la răutăţi, Marin, murmură Cenn împăciuitor. Dacă vrei să-mi ţin gura, o să-mi ţin gura. Dar cu tot Soborul Femeilor, tot rişti să asmuţi Copiii asupra noastră, a tuturor.

Marin abia dacă ridică din sprâncene, şi după o clipă îşi luă tălpăşiţa, mormăind sub mustaţă.

— Bine ai făcut, spuse Faile când Cenn dispăru după colţul hanului. Cred că am multe de învăţat de la dumneata. Nu mă descurc nici pe jumătate la fel de bine cu Perrin cum te descurci dumneata cu jupânul al'Vere şi cu ăsta. Îi zâmbi lui Perrin ca să îi arate că glumeşte. Cel puţin el speră ca asta voise să sugereze.

— Trebuie să ştii când să strângi hăţurile, răspunse distrată femeia mai în vârstă, şi când nu trebuie decât să-i laşi de capul lor. Dacă îi laşi să-şi facă voia când nu e important, va fi mai uşor să-i struneşti când contează. Se încruntă în urma lui Cenn, nefiind prea atentă la ce spune, poate doar când adăugă: Iar unii ar trebui legaţi în grajd şi lăsaţi acolo.

Perrin interveni în grabă. Faile sigur nu avea trebuinţă de astfel de sfaturi.

— Credeţi că va tăcea, jupâneasă al'Vere?

Şovăind, spuse:

— Cred că da. Cenn s-a născut aşa şi s-a înrăutăţit cu trecerea vremii, dar nu e ca Hari Coplin şi ceilalţi.

Totuşi, şovăise.

— Am face bine să ne mişcăm, spuse Perrin. Nimeni nu se împotrivi.

Soarele era mai sus decât se aşteptau, deja mai departe de amiază, deci oamenii erau în case, stând la cină. Puţinii

care mai rămăseseră afară, cei mai mulţi dintre ei băieţi care aveau grijă de oi sau vaci, erau ocupaţi să mănânce ce îşi aduseseră cu ei înfăşurat într-o cârpă, cu ochii prea lipiţi de merinde pentru a mai fi atenţi la cine trecea prin preajmă. Totuşi, Loial primi câteva priviri chiorâşe, în ciuda glugii mari care îi acoperea chipul. Chiar şi călare pe Trăparu, Perrin nu ajungea decât până la pieptul Ogierului, cu toată înălţimea calului. Pentru oamenii care îi vedeau din depărtare trebuie să fi arătat ca un adult cu doi copii, toţi călare pe ponei, ţinând de dârlogi ponei de povară. Cu siguranţă, nu era o privelişte obişnuită, dar Perrin spera că asta credeau şi ei. Vorbitul ar atrage atenţia. Trebuia să se ferească până ce îi scăpa pe jupâneasa Luhhan şi pe ceilalţi. Măcar dacă Cenn ar sta liniştit. Şi el îşi ţinea gluga pe cap. Şi asta ar putea să le pară ciudat oamenilor, dar nu la fel cum ar fi părut barba lui, care în mod sigur nu era a unui copil. Cel puţin vremea nu era chiar aşa de caldă. Era mai degrabă o zi de primăvară, decât de vară faţă de cum ar fi fost în Tear.

Găsi fără bătăi de cap stejarul despicat, cu cele două jumătăţi ale sale atârnând bifurcate larg, având lemnul pe dinăuntru înnegrit şi întărit ca fierul, cu coroana deasă ramificată deasupra pământului deschis la culoare. Simpla traversare a satului fu mai iute decât ocolişul, aşa că jupâneasa al'Vere îi aştepta deja, aşezându-şi şalul puţin neliniştită. Aielii erau şi ei acolo, ghemuiţi pe covorul de frunze uscate de stejar şi coji de ghinde mestecate de veveriţe, Gaul separat de cele două femei.

Fecioarele şi Gaul se uitau unii la alţii cu aproape la fel de multă atenţie ca la pădurea din jur. Perrin nu se îndoia că reuşiseră să ajungă până aici neobservaţi. Şi-ar fi dorit şi el să poată; putea destul de bine să se pitească în pădure, însă Aielii nu păreau să facă diferenţa între pădure, sat şi oraş. Când nu voiau să fie văzuţi, găseau o cale să nu fie văzuţi.

Jupâneasa al'Vere insistă să meargă restul de drum pe jos, poteca fiind prea plină de bălării după spusele ei. Perrin nu fu de acord, dar descălecă oricum. Fără îndoială că nu va fi lesne să conducă oameni călare, dacă el mergea pe jos. În orice caz, capul îi era plin de planuri. Trebuia să arunce o

privire asupra taberei de Mantii Albe de pe Dealul Străjii înainte de a se hotărî cum îi va salva pe jupâneasa Luhhan şi pe ceilalţi. Şi unde se ascundeau Tam şi Abell? Nici Bran, nici jupâneasa al'Vere nu îi spuseseră; poate nici nu ştiau. Dacă Tam şi Abell nu au scos deja prizonierii afară, nu va fi o sarcină uşoară. Trebuia să reuşească într-un fel, totuşi. Apoi va putea să se ocupe şi de troloci.

Nimeni din sat nu venise pe drumul acesta de ani buni, iar cărarea nu era de găsit, totuşi copacii înalţi nu lăsau buruienile să crească prea mult. Aielii păşeau în tăcere alături de ceilalţi, fiind de acord cu insistenţele jupânesei al'Vere că ar trebui să rămână laolaltă. Loial murmura aprobator către stejari, pini înalţi şi saxifragi. Din când în când o mierlă sau un măcăleandru ciripea printre crengi şi odată Perrin mirosi o vulpe care îi privea trecând.

Deodată prinse miros de om, care nu era acolo cu o clipă în urmă, şi auzi un foşnet vag. Aielii se încordară, ghemuindu-se cu suliţele pregătite. Perrin întinse mâna spre tolbă.

— Fiţi pe pace, spuse repede jupâneasa al'Vere, făcând semn să coboare armele. Vă rog, fiţi pe pace!

Din senin doi oameni le apărură în faţă, unul înalt, zvelt şi oacheş, şi celălalt scurt, îndesat şi încărunţit pe partea dreaptă. Amândoi ţineau arcuri cu săgeţile pregătite pentru a fi ridicate şi slobozite, iar săbiile le atârnau peste tolbe la şold. Amândoi purtau mantii care păreau că se confundă cu frunzişul din jur.

— Străjeri, izbucni Perrin. De ce nu ne-ai spus că sunt Aes-Sedai aici, jupâneasă al'Vere? Nici jupânul al'Vere nu ne-a spus. De ce?

— Pentru că el nu ştie, spuse ea cu repeziciune. Nu am minţit când am spus că este treaba Soborului Femeilor. Îşi îndreptă atenţia spre cei doi Străjeri, dintre care nici unul nu se relaxase vreun pic. Tomas, Ihvon, mă cunoaşteţi. Lăsaţi arcurile jos. Ştiţi bine că n-aş aduce aici pe nimeni care să vrea rău.

— Un Ogier, spuse omul cărunt, Aieli, un bărbat cu ochii galbeni – cu siguranţă cel pe care îl caută Mantiile Albe – şi o femeie fioroasă cu un cuţit.

Perrin se uită la Faile; ţinea lama în mână, gata să o arunce. Fu de acord cu ea de data asta. Poate că aceştia erau Străjeri, dar nu dădeau semne că ar vrea să-şi coboare arcurile; feţele lor păreau cioplite în nicovale. Aielii păreau gata să-şi folosească suliţele şi să îşi tragă vălurile.

— Un grup curios, jupâneasă al'Vere, continuă Străjerul mai în vârstă. Vom vedea. Ihvon?

Bărbatul zvelt încuviinţă şi dispăru în frunziş. Perrin abia dacă îi auzi paşii îndepărtându-se. Străjerii se deplasau ca moartea însăşi atunci când doreau.

— Ce vrei să spui cu treaba Soborului Femeilor? spuse el. Ştiu că Mantiile Albe v-ar face necazuri dacă ar şti despre Aes-Sedai, aşa că n-aş vrea să afle Hari Coplin, dar să ascunzi asta Starostelui? Şi nouă?

— Aşa am căzut de acord, rosti nervoasă jupâneasa al'Vere.

Iritarea părea împărţită între Perrin şi Străjerul care încă îi păzea – nu se putea spune altfel – şi poate puţină şi faţă de Aes-Sedai.

— Ele se aflau pe Dealul Străjii înainte de sosirea Mantiilor Albe. Nimeni de acolo nu ştia cine sunt în afara Soborului, care ni le-a încredinţat nouă spre a le ascunde. De toţi, Perrin. Este cel mai bun mod de a ţine un secret. Să ştie puţini. Lumina să mă aibă în pază, cunosc două femei care au încetat să împartă patul cu soţii lor, de teamă să nu vorbească în somn. Am căzut de acord să păstrăm secret.

— De ce ai hotărât să schimbi asta? întrebă cu o voce dură Străjerul încărunţit.

— Din motive care pentru mine sunt drepte şi suficiente, Tomas. După felul în care îşi aranja şalul, Perrin bănui că speră că Soborul – şi femeile Aes-Sedai – credeau la fel. Umbla zvonul că femeile din Sobor ar putea fi chiar mai dure între ele decât erau cu restul sătenilor. Unde să te ascund mai bine, Perrin, decât cu Aes-Sedai? Sigur nu ai teamă de ele, după ce ai plecat de aici împreună cu una. Şi… Vei afla cât de curând. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Sunt fel şi fel de Aes-Sedai, îi spuse Perrin. Dar cele pe care le considera cele mai rele, Ajah Roşii, nu ţineau Străjeri;

Ajah Roşii nu îngăduiau bărbaţii defel. Acest Tomas avea ochii negri neclintiţi. L-ar fi putut lua prin învăluire sau ar fi putut pur şi simplu să plece, dar cu siguranţă Străjerul l-ar fi găurit cu o săgeată pe primul care ar face ceva ce nu i-ar conveni, iar Perrin putea să pună rămăşag că bărbatul avea mai multe săgeţi la îndemână. Aielii păreau să fie de acord; încă păreau pregătiţi să sară în orice direcţie într-o clipă, dar arătau ca şi cum ar putea şi să stea acolo până ce soarele avea să îngheţe. Perrin o bătu pe Faile pe umăr.

— Totul va fi bine, spuse el.

— Sigur că va fi, răspunse ea, zâmbind. Pusese cuţitul la loc. Dacă jupâneasa al'Vere spune aşa, eu o cred.

Perrin spera ca ea să aibă dreptate. Nu mai avea atâta încredere în oameni câtă avusese odată. Cu atât mai puţin în Aes-Sedai. Şi poate nici în Marin al'Vere. Dar poate aceste Aes-Sedai l-ar putea ajuta să se lupte cu trolocii. Ar fi avut încredere în oricine făcea asta. Dar cât se putea bizui pe Aes-Sedai? Făceau ce făceau pentru scopurile proprii; Ţinutul celor Două Râuri era casa lui, dar pentru ei era un careu pe tabla de şah. Faile şi Marin al'Vere păreau încrezătoare, totuşi, iar Aielii aşteptau. Pentru moment, se părea că nu are de ales.

31 Încredinţări

După câteva minute, Ivhon se întoarse şi, înainte de a dispărea fără zgomot în desiş împreună cu Tomas, mai spuse:

— Poţi să o iei înainte, jupâneasă al'Vere!

— Se pricep de minune să se ascundă, mormăi Gaul uitându-se în jur şi nevenindu-i să creadă.

— Şi un copil s-ar putea ascunde în desişul ăsta, spuse Chiad, jucându-se cu o ramură de mure.

Totuşi, se uita la desiş cu aceeaşi neîncredere ca şi Gaul.

Nici unul dintre Aieli nu părea nerăbdător să meargă mai departe. Nu ezitau şi în nici un caz nu se temeau, dar nici nu erau nerăbdători. Perrin spera că într-o zi va înţelege ce anume simţeau Aielii faţă de femeile Aes-Sedai. În acea zi însă, nici el nu era prea nerăbdător.

— Hai atunci să ne întâlnim cu femeia asta Aes-Sedai a dumitale, îi spuse el ţâfnos jupânesei al'Vere.

Vechea bolniţă era chiar mai dărăpănată decât îşi amintea el: un singur cat, şi acela strâmb, cu jumătate dintre odăi lipsite de acoperiş. Din una dintre cămăruţe se înălţa un copac înalt de patruzeci de picioare. Nu era decât pădure pe toate părţile. O încrengătură deasă de lujeri şi mărăcini care şerpuiau în sus pe pereţi acoperise ca într-o plasă verde paiele care mai rămăseseră din acoperiş. Perrin se gândea că poate doar plantele căţărătoare mai ţineau zidurile în picioare. Uşa de la intrare era totuşi curăţată de mărăcini. Îi mirosea a cai şi puţin a fasole şi pastramă, însă, în mod ciudat, nu se simţea miros de fum.

După ce priponiră caii de nişte ramuri mai joase, o urmară înăuntru pe jupâneasa al'Vere. Ferestrele acoperite de mlădiţe nu lăsau să intre multă lumină. Camera din faţă era largă şi lipsită de mobilă. În colţuri se vedeau grămezi de ţărână şi pânze de păianjen care scăpaseră de curăţenia ce fusese făcută, după cum se vedea, în grabă. Pe podea erau aşezate patru pături făcute sul, iar şeile, coburii şi boccelele legate cu grijă erau puse lângă perete. Mirosul de mâncare venea de la un vas mic aşezat pe vatra de piatră, deşi nu se

vedea nici un foc. Într-un ceainic mai mic părea să se găsească apă pentru ceai, care aproape fierbea. Îi aşteptau două femei Aes-Sedai. Marin al'Vere făcu o plecăciune grăbită şi începu agitată să îi prezinte pe oaspeţi.

Perrin îşi sprijini bărbia în arc. Le recunoscu pe Aes-Sedai. Verin Mathwin, cea mai rotofeie, şi care avea şuviţe cărunte în părul său castaniu în ciuda faptului că arăta la fel de neîmbătrânită ca oricare altă Aes-Sedai, era Ajah Brună şi, ca toate cele Brune, părea să îşi piardă timpul în căutarea cunoaşterii, fie lucrurile pe care le descoperea erau uitate de mult, fie cu totul noi. Însă uneori ochii ei negri îşi pierdeau aerul visător, aşa cum se întâmpla şi acum, când îl priveau fix, ca şi cum cineva l-ar fi pironit în cuie. Era una din cele două Aes-Sedai, în afară de Moiraine, care, din câte cunoştea el, mai ştiau de Rand. Perrin avea o presimţire că ştia şi despre el mai multe decât lăsa să se vadă. Ascultând-o în continuare pe Marin, ochii ei îşi redobândiră aerul acela visător. Însă pentru o clipă, acei ochi fuseseră ocupaţi să îl cerceteze pe Perrin şi să vadă cum se potrivea cu socotelile ei. Trebuia să aibă mare grijă când se afla în preajma ei.

Cealaltă era o femeie smeadă şi zveltă, îmbrăcată într-o rochie de călărie din mătase verde-închis care bătea la ochi pe lângă rochia maro, pătată cu cerneală la manşete a lui Verin. Nu o mai văzuse decât o singură dată. Alanna Mosvani era Ajah Verde, dacă îşi amintea el bine – o femeie frumoasă, cu părul lung şi negru şi ochi sfredelitori, negri şi ei. Şi acei ochi îl cercetau în timp ce o asculta pe Marin. Îşi aminti un lucru pe care i-l spusese Egwene. „Nişte Aes-Sedai care nu ar trebui să ştie despre Rand par să îi dea prea multă atenţie. Elaida, printre altele, şi Alanna Mosvani. Nu cred că am încredere în nici una dintre ele.” Poate că era de preferat să se încreadă în vorbele lui Egwene până se lămurea singur.

Perrin o auzi pe Marin spunând, încă neliniştită:

— Ai întrebat de el, Verin Sedai. Adică de Perrin. Adică ai întrebat de toţi cei trei băieţi, dar se număra şi Perrin printre ei. Mi s-a părut că lucrul cel mai uşor ar fi să îl păzesc de moarte aducându-l la dumneata. Nu am mai avut timp să întreb mai întâi. Sper să înţele…

— Înţeleg foarte bine, jupâneasă al'Vere, o întrerupse Verin cu un glas liniştitor. Ai făcut ce trebuia. Perrin se află acum pe mâini bune. Îmi va face, de asemenea, plăcere să învăţ mai multe despre Aieli, iar să vorbesc cu un Ogier este întotdeauna o bucurie. O să mă folosesc de cunoştinţele tale, Loial. Am găsit nişte lucruri fascinante în cărţile Ogierilor.

Loial îi zâmbi încântat. Îl bucura tot ce era legat de cărţi. Gaul însă schimbă priviri ferite cu Bain şi Chiad.

— Atâta timp cât nu mai aduci şi alţii fără să întrebi, continuă Alanna cu hotărâre. Doar dacă... Ai venit singur? îl întrebă ea pe Perrin cu un glas poruncitor. Ceilalţi doi s-au întors şi ei?

— Dar tu ce cauţi aici? o întrebă el în loc de răspuns.

— Perrin! îl mustră jupâneasa al'Vere. Ai grijă cum vorbeşti! Se poate să te fi pricopsit cu nişte deprinderi rele cât timp ai umblat prin lumea cea largă, dar acum, că eşti din nou acasă, ai putea să te descotoroseşti de ele.

— Fii pe pace, o linişti Verin. Perrin şi cu mine suntem prieteni vechi. Îl înţeleg, mai spuse ea, iar ochii săi negri scăpărară pentru o clipă.

— Vom avea noi grijă de el, adăugă Alanna cu un glas rece.

Vorbele ei puteau însemna multe.

Verin zâmbi şi o bătu pe Marin pe spate.

— Ai face bine să te întorci în sat. Nu am vrea să se întrebe careva ce cauţi singură în pădure.

Jupâneasa al'Vere încuviinţă dând din cap. Înainte să plece, se opri lângă Perrin şi îl atinse pe braţ.

— Ştii că îţi vreau doar binele, îi spuse ea cu blândeţe. Ţine minte doar că nu ajută la nimic dacă mori. Ascultă-le pe femeile Aes-Sedai!

El mormăi ceva ce nu suna tocmai a făgăduială, însă Marin păru să fie mulţumită.

După ce jupâneasa al'Vere se îndepărtă, Verin spuse:

— Nici noi nu îţi vrem decât binele, Perrin. Dacă ar fi fost în puterile noastre să facem ceva, nu ne-am fi dat în lături.

Însă el nu dorea să se gândească la familia lui în acea clipă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Perrin! îl mustră Faile, reuşind să imite îndeaproape glasul jupânesei al'Vere, însă lui nu îi păsa.

— Ce cauţi aici? Să fie o întâmplare? Cum aţi ajuns voi două aici în acelaşi timp cu Mantiile Albe şi trolocii?

— Ba nu e deloc o întâmplare, îi răspunse Verin. Ah, iată că a fiert apa de ceai.

În acea clipă apa se opri din fiert, iar ea începu să se învârtă pe lângă ceainic, aruncând înăuntru o mână de frunze şi trimiţând-o pe Faile după cănile de fier care se aflau într-una din boccele. Alanna, care îşi ţinea braţele încrucişate, nu îşi lua ochii arzători de la Perrin, deşi chipul ei rămase impasibil.

— Cu fiecare an care trece, continuă Verin, găsim tot mai puţine fete pe care să le putem învăţa să conducă. Sheriam crede că în ultimele trei veacuri am cernut bărbaţii care pot să conducă până ce neamul omenesc a început să piardă acest har. Din câte spune ea, dovada e că acum mai găsim doar puţini bărbaţi care să aibă harul. Chiar şi acum un veac, după cum stă scris, găseam în fiecare an câte doi sau trei, iar acum cinci veacuri...

Alanna îşi drese glasul şi zise:

— Şi ce altceva am fi putut face, Verin? Să îi lăsăm să înnebunească? Să urmăm planul nebunesc al Celei Albe?

— Nu la asta mă gândeam, îi răspunse Verin cu un glas calm. Chiar dacă am găsi femei care să poarte de bunăvoie copiii unor bărbaţi domoliţi, nu putem şti dacă acei copii vor putea conduce, sau dacă vor fi fete. Eu chiar am zis că, dacă doresc să găsească mai mulţi copii de felul ăsta, Aes-Sedai însele ar trebui să fie cele care îi poartă în pântece. Lui Alviarin nu i-a plăcut deloc gândul ăsta.

— Se înţelege că nu, râse Alanna. Felul în care chipul i se luminase de încântare, făcând ca ochii ei negri să-şi piardă pentru o clipă privirea arzătoare, era neliniştitor. Mi-aş fi dorit să îi pot vedea faţa în clipa când te-a auzit.

Încercând să scape de privirea ei sfredelitoare, Perrin se aşeză pe podea, cu arcul lângă el şi cu o cană de fier plină cu ceai tare în mână. Toţi stăteau în cerc în mijlocul odăii. Alanna

se apucă să lămurească ce căutau în Ţinutul celor Două Râuri, poate pentru a o împiedica pe cealaltă să mai vorbească vrute şi nevrute.

— Aici în Ţinutul celor Două Râuri, pe unde eu cred că nu a mai trecut nici o Aes-Sedai de o mie de ani, Moiraine a dat peste două femei care nu numai că au învăţat să conducă, dar se născuseră cu acest dar. A mai auzit şi de una care murise nereuşind să se înveţe de una singură să conducă.

— Ca să nu mai vorbim de cei trei ta'veren, murmură Verin cu nasul în cana sa cu ceai.

— Aveţi idee, continuă Alanna, prin câte sate sau oraşe trebuie să trecem până reuşim să adunăm trei fete care să fie născute cu înzestrarea? Străvechiul sânge este încă puternic aici în Ţinutul celor Două Râuri. Eram pe Dealul Străjii numai de o săptămână, atunci când au apărut Copiii Luminii, şi pe deasupra nu spuseserăm nimănui cine suntem – doar celor din Soborul Femeilor. Chiar şi aşa am găsit patru copile care pot fi instruite, iar una dintre ele cred că s-a născut cu înzestrarea.

— Nu am putut să fim sigure de la început, adăugă Verin. Nu are decât doisprezece ani. Nici una dintre ele nu se poate compara cu Egwene sau Nynaeve, însă numărul lor este de-a dreptul greu de crezut. S-ar putea să mai găsim două sau trei doar prin împrejurimile Dealului Străjii. Nu am apucat până acum să cercetăm fetele de aici sau mai dinspre miazăzi. Trebuie să recunosc că Taren Ferry a fost o dezamăgire. Cred că sângele lor s-a amestecat prea mult cu neamuri din afară.

Perrin trebuia să le dea dreptate că lucrurile se legau, însă asta nu îi răspundea la toate întrebările şi nici nu îl scăpa de îndoieli. Se foi, întinzându-şi un picior. Începuse să îl doară rana de suliţă din pulpă.

— Nu înţeleg de ce v-aţi ascuns aici. Mantiile Albe umblă după oameni nevinovaţi, iar voi nu faceţi nimic. După câte se pare, trolocii umblă de colo până colo prin Ţinut, iar voi staţi ascunse aici.

Loial mormăi ceva din care Perrin nu înţelese decât „să înfurii o Aes-Sedai” şi „cuib de viespi”, însă el nu-l luă în seamă:

— De ce nu faceţi nimic? continuă el. Sunteţi Aes-Sedai! Arde-m-ar, de ce nu faceţi nimic?

— Perrin, şuieră Faile mustrător înainte de a zâmbi către Verin şi Alanna ca şi cum le-ar fi cerut iertare. Vă rog să îl iertaţi! Moiraine Sedai l-a răsfăţat. Îmi pare că ea nu se supără uşor, aşa că nu i-a reproşat anumite lucruri. Vă implor să nu vă supăraţi pe el. Nu va mai face aşa ceva pe viitor, mai spuse ea aruncându-i lui Perrin o privire severă în semn că şi el trebuia să ia aminte sau chiar mai mult. El îi răspunse cu o încruntătură. Nu avea nici un drept să se bage.

— Moiraine nu se supără uşor? se miră Verin clipind. Nu mi-am dat seama.

Alanna îi făcu lui Faile un semn să tacă.

— Se vede că nu înţelegi, îi spuse femeia Aes-Sedai lui Perrin. Nu ştii la câte îngrădiri trebuie să ne supunem? Cele Trei Legăminte nu sunt doar vorbe. Am adus cu mine doi Străjeri – din câte ştia Perrin doar Ajah Verde puteau să lege mai mult de un Străjer; auzise că puţine dintre ele aveau chiar trei sau patru. Copiii Luminii l-au prins pe Owein traversând un câmp. Am simţit cum îl străpungea fiecare săgeată. Am simţit cum a murit. Dacă aş fi fost acolo, aş fi putut să îl apăr şi să mă apăr şi pe mine, folosind Puterea. Însă pentru răzbunare nu o pot folosi. Legămintele nu mă lasă. Copiii sunt aproape la fel de răi ca nişte Iscoade ale Celui Întunecat, însă nu sunt Iscoade, şi din această cauză nu aş putea să folosesc Puterea împotriva lor decât pentru a mă apăra. Oricât aş vrea să întorc regulile, anumite lucruri nu se pot ocoli.

— Cât despre troloci, adăugă Verin, am nimicit o parte din ei şi vreo doi Myrddraali pe deasupra, însă avem şi noi limite. Jumate-Oamenii îi simt după o vreme pe cei care conduc. Dacă facem să vină o sută de troloci asupra noastră, nu putem decât să fugim.

Perrin se scărpină în barbă. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. O văzuse pe Moiraine înfruntând troloci şi îşi făcuse o idee despre ce putea şi ce nu putea face. Îşi dădu seama că el îşi amintise cum omorâse Rand toţi trolocii din Stâncă, numai că Rand era probabil mai puternic decât oricare din cele două

Aes-Sedai, şi chiar mai puternic decât ele laolaltă. Ei bine, chiar dacă ele aveau să îl ajute sau nu, el îşi pusese în gând să scape Ţinutul celor Două Râuri de troloci. Asta după ce va fi scăpat familia lui Matt şi pe Luhhani. Trebuia să găsească o cale dacă socotea bine lucrurile. Durerea din pulpă nu îl ierta.

— Eşti rănit, spuse Alanna punând cana pe podea, iar apoi se aşeză lângă el în genunchi şi îi luă capul în mâini. Perrin simţi o furnicătură. Înţeleg, continuă ea. Se pare că nu ai căpătat tăietura asta bărbierindu-te.

— A fost mâna trolocilor, Aes-Sedai; ne-au atacat atunci când am ieşit din Căile de Taină, în munţi, spuse Bain, însă Chiad o atinse pe braţ, oprind-o.

— Însă acum intrarea e ferecată, adăugă Loial degrabă. Nu o mai poate folosi nimeni, dacă nu este deschisă din partea asta.

— Mă gândeam eu că trebuie să fi sosit prin Căi, murmură Verin ca pentru sine. Moiraine spusese şi ea că trolocii folosesc Căile. Mai devreme sau mai târziu, asta o să ne dea bătăi de cap.

Perrin se întreba ce voise Verin să spună.

— Căile! exclamă Alanna în timp ce îi ţinea în continuare capul între mâini. Ta'veren! Tineri eroi!

Rostise vorbele încât să pară deopotrivă laudă şi dojană.

— Nu sunt erou, îi răspunse el îndârjit. Căile sunt cel mai scurt drum încoace. Asta e tot.

Sora Verde continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Nu voi înţelege niciodată cum se face că Suprema Înscăunată v-a lăsat pe toţi trei s-o luaţi care încotro aţi vrut. Din pricina voastră Elaida s-a dat de ceasul morţii. Nu că ar fi fost singura, însă ea a fost cea mai îndârjită. Acum că Peceţile au început să slăbească şi Ultima Bătălie e aproape, trei ta'veren umblând de capul lor e tot ce ne mai lipsea. Eu v-aş fi legat pe fiecare cu o sfoară, ba chiar v-aş fi legat de mine. Perrin dădu să se tragă înapoi, însă ea îi zâmbi fără să-şi slăbească strânsoarea. Totuşi, respect suficient de mult datina, încât să nu leg de mine un bărbat împotriva voinţei sale. Deocamdată.

Nu era sigur cât mai avea până acolo. Zâmbetul Alannei

nu i se citea şi în ochi. Îşi trecu degetul peste tăietura pe jumătate vindecată care îi brăzda obrazul.

— E o rană prea veche. Acum nici Tămăduirea nu te mai scapă de o cicatrice.

— N-am nevoie să fiu frumos, mormăi el.

Avea nevoie doar de suficientă putere pentru a face ce avea de făcut.

— Şi pe asta cine ţi-a mai spus-o? zise Faile după ce se opri din râs.

Spre mirarea lui, cele două îşi zâmbeau.

Perrin se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva râdeau pe seama lui, însă, înainte de a apuca să mai spună ceva, fu izbit de Tămăduire şi se simţi ca şi cum ar fi îngheţat bocnă. Abia mai apucă să icnească. Cele câteva clipe care trecură până când Alanna îl slobozi i se părură nesfârşite. Când putu să respire din nou normal, Sora Verde ţinea capul roşcovan al lui Bain între mâini, Verin se ocupa de Gaul, iar Chiad îşi încerca braţul stâng, legănându-l înainte şi înapoi cu mulţumirea întipărită pe chip.

Faile luă locul Alannei alături de Perrin şi îl mângâie pe obraz cu un deget, urmând cicatricea de sub ochiul lui.

— Un semn de frumuseţe, spuse ea schiţând un zâmbet.

— Un ce?

— Ei, doar un obicei de-al femeilor Domani. Ziceam şi eu aşa…

În ciuda zâmbetului, sau poate tocmai din cauza lui, Perrin se încruntă bănuitor. Era clar că îşi bătea joc de el, doar că nu pricepea în ce fel anume.

Ihvon se strecură în cameră, şopti ceva în urechea Alannei şi dispăru iar la o şoaptă a acesteia. Paşii lui abia dacă se auzeau pe podeaua de lemn. Câteva clipe mai târziu, sunetul cizmelor pe trepte vesti sosirea unui nou rând de oaspeţi.

Perrin sări în picioare când în cadrul uşii îşi făcură apariţia Tam al'Thor şi Abell Cauthon, amândoi înarmaţi cu arcuri, având hainele boţite şi bărbile înspicate nerase de două zile ale unor oameni care nu dormiseră sub un acoperiş. Fuseseră la vânătoare. Patru iepuri atârnau la cingătoarea lui Tam şi trei la cea a lui Abell. Era clar că se aşteptau să dea de Aes-

Sedai şi de oaspeţii lor, dar se uitară cu uimire la Loial, care era cu mult mai înalt decât toţi ceilalţi, având urechile terminate în smocuri şi nasul lătăreţ. Un semn de recunoaştere trecu peste chipul sincer şi ridat al lui Tam la vederea Aielilor.

Privirea lui Tam se opri gânditoare asupra lor pentru o clipă înainte de a reveni asupra lui Perrin cu o surpriză aproape la fel de mare ca în cazul lui Loial. Era un bărbat vânjos, lat în umeri, însă părul îi încărunţise aproape complet. Un om pe care nici un cutremur nu ar fi putut să îl doboare, necum să îl descumpănească.

— Perrin, băiete! izbucni el. Rand e cu tine?

— Dar Mat? adăugă Abell nerăbdător.

Părea să fie un Mat încărunţit, însă cu o privire mai hotărâtă. Vârsta nu părea să îl fi atins prea mult, căci avea încă pasul uşor.

— Sunt bine amândoi. Sunt în Tear, le răspunse Perrin, prinzând cu coada ochiului căutătura lui Verin. Ea ştia prea bine ce însemna Tear pentru Rand. Alanna abia părea să le dea vreo atenţie. Ar fi venit amândoi cu mine, continuă el, însă nu ştiam cât de rău stau lucrurile. Mat joacă zaruri – şi câştigă – şi sărută fetişcane. Iar Rand… Ei bine, ultima oară când l-am văzut purta o haină dichisită, iar la braţul lui mergea o fată frumuşică cu părul auriu.

— Nu mă aşteptam la altceva de la Mat al meu.

— Poate e mai bine că nu au venit, spuse Tam ceva mai poticnit. De când cu trolocii şi Mantiile Albe… Ridică din umeri şi continuă: Ştiai că trolocii s-au întors?

Perrin încuviinţă din cap.

— Până la urmă avea dreptate acea Aes-Sedai, Moiraine? Chiar după voi veniseră trolocii în Noaptea Iernii? Aţi aflat de-atunci sau nu?

Sora Brună se uită spre Perrin cu o privire menită să-l prevină. Alanna părea să nu vadă nimic în afară de coburii prin care scotocea, însă el ştia că probabil asculta. Totuşi, nu din cauza lor nu îndrăznea. Pur şi simplu nu putea să îi spună lui Rand că fiul său putea să conducă, că era chiar el Dragonul Renăscut. Cum ar fi putut să îi spună cuiva un lucru

ca acela?

— Va trebui să o întrebi tu însuţi pe Moiraine. Femeile Aes-Sedai nu obişnuiesc să îţi împărtăşească mai mult decât le foloseşte lor, spuse Perrin în loc de ceea ce gândea.

— Am văzut, îi răspunse Tam sec.

Ambele Aes-Sedai îi ascultau şi nu păreau să ascundă lucrul acesta. Alanna ridică din sprânceană cu severitate către Tam, iar Abell se mută de pe un picior pe altul de parcă ar fi vrut să spună că Tam era prea îndrăzneţ, însă nu se speria el doar din atât.

— Putem vorbi afară? îi întrebă Perrin pe cei doi. Trebuie să iau o gură de aer.

Dorea să vorbească fără a fi auzit de Aes-Sedai, însă nu ar fi putut spune asta.

Tom şi Abell nu se împotriviră. Poate că şi ei erau nerăbdători să scape de privirile celor două Aes-Sedai. Mai întâi însă, trebuia să se ocupe de iepuri. Îi înmânară Alannei pe toţi.

— Aveam de gând să păstrăm doi dintre ei, zise Abell, dar se pare că voi aveţi mai multe guri de hrănit.

— Nu e nevoie, spuse Sora Verde fără patimă.

— Ne place să plătim pentru ceea ce primim la rândul nostru, îi răspunse Tam, tot fără patimă. Mâinile femeilor Aes-Sedai au Tămăduit pentru noi, îi explică el lui Perrin, şi nu dorim decât să fim siguri că şi altă dată vor da dovadă de la fel de multă bunătate.

Perrin încuviinţă dând din cap. Înţelegea de ce nu doreau să primească un dar de la femeile Aes-Sedai. „Darul de la Aes-Sedai ascunde un cârlig, precum momeala pentru peşti”, era o vorbă veche, şi nu că nu ar fi aflat-o pe pielea lui. Cu toate astea, fie că alegeai să primeşti darul, fie că îl plăteai, femeile Aes-Sedai reuşeau să te prindă în cârlig întotdeauna. Verin îl privea cu o jumătate de zâmbet, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Atunci când cei trei se îndreptară spre ieşire, luându-şi arcurile cu ei, Faile se ridică, dorind parcă să îi urmeze. Perrin o opri scuturând din cap, iar spre surprinderea lui ea se aşeză la loc. Îl făcea să se întrebe dacă nu cumva era bolnavă.

După cele câteva clipe cât Tam şi Abell îi admiraseră pe Trăparu şi pe Rândunica, o porniră toţi trei pe sub bolţi. Soarele începuse să se rostogolească spre apus, lungindu-le umbrele. Cei doi, care erau mai în vârstă decât Perrin, glumiră pe seama bărbii lui, însă nu pomeniră nimic despre ochi. Era straniu, însă pe el nu îl deranja câtuşi de puţin tăcerea lor. Avea griji mai mari decât felul în care îl privea lumea.

Atunci când Abell întrebă dacă barba era măcar bună la strecurat supa, Perrin îşi plimbă degetele peste ea şi răspunse că lui Faile îi place. Tam spuse râzând:

— Aia să fie fata? E straşnică muieruşca, băiete! O să stai treaz nopţi întregi pe seama ei şi n-o să mai ştii încotro e susul şi încotro e josul.

— Nu poţi să te descurci decât într-un singur fel cu cele ca ea, spuse Abell încuviinţând din cap. Las-o să creadă că lucrurile merg după placul ei. În felul ăsta, atunci când ceva contează cu adevărat, iar tu zici altfel decât ea, o să îi ia ceva vreme până îi vine să creadă. În timpul ăsta tu ai aranjat treburile pe placul tău, iar ea nu mai are cum să te facă să schimbi ceva.

Lui Perrin asta îi suna cam cu ceea ce îi zisese jupâneasa al'Vere lui Faile despre bărbaţi. Se întreba dacă Abell şi Marin schimbaseră vreodată impresii. Greu de crezut. Poate că ar fi putut să încerce sfaturile acelea pe Faile, numai că ea părea să facă oricum după bunul ei plac.

Perrin privi înapoi peste umăr. Bolniţa aproape că nu se mai vedea de copaci. Nu trebuia să fie auziţi de Aes-Sedai. Îşi ciuli urechile şi trase aer în piept. Undeva în depărtare se auzea cadenţa unei ciocănitori, iar în frunzişul de deasupra capetelor lor ţopăiau veveriţe. Nu cu multă vreme în urmă, pe acolo trecuse o vulpe care îşi căra în bot iepurele vânat. În afară de ei trei, Perrin nu mai mirosea nici un om. Nu părea să se ascundă nici un Străjer în desiş. Poate că le dădea prea mare importanţă, însă, chiar dacă acesta era sau nu un prilej de îngrijorare, întâmplarea de a se întâlni cu două Aes-Sedai pe care le cunoştea îl nelinişte. Într-una din ele nu avea Egwene încredere, iar în cealaltă nu ştia nici el dacă să aibă.

— Staţi aici, împreună cu Verin şi Alanna? îi întrebă.

— Nu aş zice chiar aşa, îi răspunse Abell. Cum ar putea vreun bărbat să doarmă cu două Aes-Sedai sub acelaşi acoperiş, dacă ăla se poate numi acoperiş?

— Ne gândiserăm că e o ascunzătoare bună, adăugă Tam, dar ne-au luat-o înainte. Cred că Străjerii aceia ne-ar fi omorât, dacă nu s-ar fi aflat acolo Marin şi altele din Soborul Femeilor.

Abell se încruntă.

— Cred că am scăpat pentru că femeile Aes-Sedai au auzit cine suntem, adică cine sunt fii noştri. Nu îmi place că vă urmăresc, spuse el poticnit, trecând cu degetele peste coarda arcului. Alanna asta a zis ceva cum că aţi fi ta'veren. Toţi trei. Iar eu ştiam că ele nu pot să mintă.

— Eu nu am văzut vreo urmă de ta'veren în mine, spuse Perrin cu prefăcătorie. Şi nici în Mat.

Tam îi aruncă o privire când văzu că nu pomenise nimic de Rand. Trebuia să înveţe să ascundă mai bine secretele sale şi pe ale celorlalţi. Cu toate astea, cel mai în vârstă dintre ei nu spuse decât:

— Poate nu ştii ce fel de urme să cauţi. Cum de călătoreşti alături de un Ogier şi de trei Aieli?

— Ultimul neguţător ambulant pe care l-am întâlnit zicea că au apărut Aieli în partea asta a Osiei Lumii, mai spuse Abell. Nu mi-a venit să-l cred. Zicea că, din câte auzise el, sunt Aieli tocmai în Murandy sau poate în Altara. Nu ştia nici el prea bine unde, dar oricum era departe de Pustie.

— Dar asta nu are de-a face cu ta'veren, spuse Perrin. Loial îmi e prieten şi a venit să mă ajute. Gaul cred că îmi este, de asemenea, prieten. Bain şi Chiad o însoţesc pe Faile, nu pe mine. Sunt încurcate iţele, însă aşa a fost să fie. Nu are de-a face cu ta'veren.

— Ei bine, oricare ar fi motivul pentru care pe Aes-Sedai le interesează soarta voastră, spuse Abell, eu şi Tam am mers până la Tar Valon anul trecut, până la Turnul Alb, încercând să dăm de voi. Abia dacă am reuşit să o facem pe una să ne destăinuie că auzise de voi, însă vedeam şi noi că ne ascunde ceva.

Păstrătoarea ne-a pus într-o barcă şi ne-a dat drumul pe râu în jos, după ce ne burduşise buzunarele cu aur şi încercase să ne liniştească cu vorbe nu foarte limpezi. Nu am fi apucat nici să ne strunim arcurile la cât de repede s-a mişcat. Nu îmi place să mă gândesc că Turnul s-ar putea folosi de Mat în vreun fel.

Perrin şi-ar fi dorit să îi spună tatălui lui Mat că nici nu era vorba de aşa ceva, însă nu era sigur că ar putea să mintă într-un asemenea hal fără să se dea de gol. Moiraine nu îl urmărea îndeaproape pe Mat pentru că i-ar fi plăcut rânjetul lui. Mat avusese şi el de a face cu Turnul, poate chiar mai mult decât Perrin. Ei trei erau legaţi unul de altul, iar Turnul îi juca pe toţi ca pe sfori, ca şi cum ar fi fost păpuşi.

Se lăsă tăcerea. Apoi Tam spuse încet:

— Băiete, am ceva să îţi zic despre familia ta. Veşti rele.

— Ştiu, spuse Perrin în grabă şi tăcerea se lăsă din nou.

Fiecare se uita în pământ. Era nevoie de puţină linişte.

Aveau nevoie de câteva clipe ca să uite durerea şi faptul că aceasta li se citea pe chipuri.

Se auzi un fâlfâit de aripi şi Perrin, uitându-se în sus, văzu un corb mare care se lăsase într-un stejar la cincizeci de paşi depărtare şi îşi aţintise ochii negri şi strălucitori asupra celor trei. Mâna îi ţâşni spre tolbă, dar până să apuce să îşi încordeze măcar arcul, două săgeţi doborâseră deja pasărea. Tam şi Abell deja îşi pregăteau cea de-a doua săgeată, iar ochii lor cercetau desişul şi cerul pentru a vedea dacă mai apare vreo pasăre neagră. Nu se vedea nimic.

Săgeata lui Tam nimerise corbul prin cap, iar aceasta nu era o întâmplare. Perrin nu minţise atunci când îi spusese lui Faile că cei doi erau mai buni decât el la tras cu arcul. Nici un om din Ţinutul celor Două Râuri nu se putea măsura cu Tam.

— Spurcăciuni, mormăi Abell ţintuind pasărea la pământ cu piciorul pentru a-şi scoate săgeata. După ce îi curăţă vârful în ţărână o puse înapoi în tolbă. Au început să apară peste tot, mai adăugă el.

— Femeile Aes-Sedai ne-au spus că păsările astea sunt Iscoadele Pieriţilor, iar noi le-am spus şi altora. Şi Soborul Femeilor a povestit mai departe. Dar nu i-a păsat nimănui

până nu au început să atace oi. Au scos ochii unora şi chiar au omorât. Şi aşa lâna va fi proastă anul ăsta. Nu că ar mai conta. Cu Mantiile Albe şi trolocii în ogradă, nu prea cred să avem parte anul ăsta de negustori veniţi după lână.

— Poate din pricina asta a şi înnebunit un om, adăugă Abell. Sau mai mulţi. Am dat peste tot soiul de animale moarte. Iepuri, căprioare, vulpi, chiar şi un urs. Le-a ucis şi apoi le-a lăsat să putrezească. Celor mai multe nu li se luase nici măcar pielea. E mână de om, nu de troloci. Am găsit noi urme de cizme. Trebuie să fie un bărbat mare, dar nu chiar cât un troloc. Cât păcat şi câtă risipă…

Ucigaşul. Ucigaşul era aici, nu doar în visul de lup. Ucigaşul, alături de troloci. I se păruse cunoscut bărbatul din vis. Perrin împrăştie ţărână şi frunze moarte peste stârvul corbului. Pentru troloci va avea destul timp mai târziu – întreaga viaţă, dacă ar fi avut nevoie.

— I-am promis lui Mat că voi avea grijă de Bode şi Eldrin, jupâne Cauthon. Cât de greu va fi să îi eliberăm pe ei şi pe toţi ceilalţi?

— Greu, oftă Abell cu un chip lipsit de speranţă. Dintr-odată trăsăturile îi oglindeau adevărata vârstă. Arăta chiar mai bătrân decât era cu adevărat. Va fi greu de tot, continuă el. M-am apropiat de tabără destul cât să o pot vedea pe Natti după ce au luat-o. Se plimba pe lângă cortul în care îi ţin pe toţi ceilalţi, între noi erau vreo două sute de Mantii Albe. Nu am fost destul de grijuliu, iar unul m-a străpuns cu o săgeată. Dacă Tam nu m-ar fi cărat înapoi până la femeile Aes-Sedai…

— E o tabără destul de mare, spuse Tam. E chiar sub Dealul Străjii şi are vreo şapte sau opt sute de oameni, care patrulează zi şi noapte. Cei mai mulţi sunt între Dealul Străjii şi Emond's Field. Dacă s-ar mai răspândi puţin, ne-ar face treaba mai uşoară, însă ei stau la un loc. Mai sunt vreo sută la Taren Ferry, dar în rest au lăsat Ţinutul pe mâna trolocilor. Aud că pe lângă Deven Ride oamenii o duc cel mai rău. Arde câte o gospodărie pe noapte. Şi nici între Dealul Străjii şi râul Taren nu e mai bine. Nu o să ne fie uşor să îi scăpăm pe Natti şi pe ceilalţi, şi apoi nu putem decât spera că cele două Aes-Sedai o să îi primească. Am văzut că nu doresc să se afle

unde stau.

— Nu se poate să nu le primească cineva, să nu le ascundă, protestă Perrin. Nu voi crede că v-a întors spatele chiar toată lumea. Doar nu or crede că sunteţi Iscoade ale Celui Întunecat! se supără el amintindu-şi de Cenn Buie.

— Nu aşa stau lucrurile, îi răspunse Tam. Poate doar câţiva netoţi… Mai sunt mulţi care ne oferă câte o masă caldă sau ne primesc în şopron peste noapte, sau ne dau chiar un pat, însă trebuie să înţelegi că nu le e uşor să ajute oameni căutaţi de Mantiile Albe. Nu pot să îi judec pentru asta. Viaţa e grea şi cei mai mulţi dintre bărbaţi nu încearcă decât să le poarte de grijă familiilor. Dacă i-am ruga să le primească pe Natti şi pe fete, Haral şi Alsbet… Ei bine, le-am cere cam mult.

— Aveam o părere mai bună despre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri, mormăi Perrin.

Abell abia dacă reuşi să zâmbească.

— Cei mai mulţi se simt prinşi între două pietre de moară, Perrin. Nu mai speră decât să nu fie făcuţi făină între Mantiile Albe şi troloci.

— Ar trebui să nu mai spere şi să facă ceva, se răzvrăti Perrin. Pentru o clipă se simţi mic şi ruşinat. Nu mai trăia aici de o vreme. Nu mai ştia cum e viaţa. Totuşi, ştia că are dreptate. Atâta timp cât oamenii se ascundeau în spatele Copiilor Luminii, erau nevoiţi să facă tot ce li se cerea. Trebuia să îi lase să ia cărţi sau să le aresteze nevestele şi fiicele. Mâine am să arunc o privire la tabăra asta a lor, continuă Perrin. Trebuie să fie o cale să îi scăpăm, iar apoi vom avea grijă şi de troloci. Un Străjer mi-a spus odată că trolocii îi spun Pustiului Aiel Tărâmul Morţii. Am de gând să îi fac să numească astfel şi Ţinutul celor Două Râuri.

— Perrin, începu Tam, apoi tăcu.

Ceva îl tulburase. Perrin ştia că ochii îi străluceau în umbra stejarilor. Se simţea ca şi cum chipul i-ar fi fost cioplit în piatră. Tam oftă.

— Pentru început, să vedem ce putem face cu Natti şi ceilalţi. Apoi ne vom hotărî ce e de făcut cu trolocii.

— Să nu laşi durerea să te roadă, băiete, îi spuse Abell cu blândeţe. Ura creşte până te mistuie cu totul.

— Nu mă roade nimic, răspunse Perrin fără pic de tremur în glas. Vreau doar să fac ce trebuie făcut, mai spuse el plimbându-şi degetul de-a lungul tăişului securii.

Dain Bomhald se ţinea drept în şa. Se apropia, împreună cu patrula sa de o sută de oameni, de Dealul Străjii. Acum nu mai erau totuşi o sută. De-a curmezişul a unsprezece dintre şei fuseseră aşezate trupuri învelite în mantii. Douăzeci şi trei dintre ei îşi îngrijeau rănile. Trolocii le întinseseră o cursă pregătită ca la carte. Nişte soldaţi mai puţin instruiţi şi nu la fel de dârji ca Mantiile Albe nu ar fi scăpat atât de uşor. Îl tulbura faptul că aceasta era a treia patrulă condusă de el pe care o atacau cu bună ştiinţă. Nu era o întâmplare. Nu dăduseră peste troloci ieşiţi la prădat. Aceştia îi aşteptau chiar pe ei. Aşteptau numai patrulele conduse de el însuşi. Trolocii nu prea se atinseseră de alţii. De aici porneau nişte întrebări îngrijorătoare, iar răspunsurile nu ofereau şi soluţii.

Soarele cobora. În satul cu acoperişuri de paie răspândite pe deal se aprinseseră deja câteva lumini. Singurul acoperiş de ţiglă era cel al hanului din vârf, Mistreţul Alb. Poate că în altă seară ar fi urcat până acolo ca să bea o cupă de vin, chiar dacă de îndată ce intra pe uşă un bărbat purtând mantia albă cu soare auriu se lăsa o tăcere grea. Nu obişnuia să bea, însă îi plăcea să mai stea din când în când printre oameni care nu erau dintre Copiii Luminii. După o vreme, uitau că era acolo şi reîncepeau să râdă şi să vorbească între ei. Dar asta s-ar fi întâmplat în alte seri. De data aceasta dorea să stea de unul singur şi să cugete.

Printre cele cam o sută de căruţe colorate care se adunaseră la mai puţin de jumătate de milă de poala dealului era hărmălaie. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în pânze chiar mai ţipătoare decât căruţele cercetau caii şi frâiele sau îşi strângeau catrafusele împrăştiate prin tabără de săptămâni întregi. Se părea că Seminţia Pribegilor aveau de gând să pornească în zori.

— Farran! Sutaşul îi dădu pinteni calului, aducându-l mai aproape, iar Bomhald făcu un semn din cap către tabăra

Thuata'anilor. Dă-i de ştire Căutătorului că, dacă doreşte să îşi mute oamenii, ar face bine să plece spre miazăzi, continuă el. Hărţile lui nu arătau altă trecere peste Taren în afară de cea de la Taren Ferry, însă atunci când încercase să treacă râul aflase cât de veche era şi aceasta. Nu avea de gând să lase oameni să părăsească Ţinutul celor Două Râuri lăsându-l pe el fără vreun pod pe care să îşi scape oamenii în caz de nevoie. Farran? mai adăugă el. Nu e nevoie să îţi foloseşti pumnii sau picioarele, ai înţeles? Vorbele sunt de ajuns. Raen ăsta are urechi de auzit.

— Din ordinele tale, Senior Bomhald.

Sutaşul nu părea să fie chiar dezamăgit. Ducându-şi la inimă pumnul înmănuşat în fier, se îndreptă spre tabăra Tuatha'anilor. Nu îi făcea prea multă plăcere, însă avea să se supună. Oricât ar fi urât el Seminţia Pribegilor, tot era un soldat bun.

Uitându-se la propria tabără, Bomhald se simţi mândru pentru o clipă. Rândurile lungi de corturi albe cu acoperişurile în pantă şi ţăruşii de care se priponeau caii erau bine rânduite. Chiar şi în colţul acela de lume uitat de Lumină, Copiii se îngrijeau de toate, iar disciplina nu era niciodată lăsată deoparte. Chiar că era uitat de Lumină locul acela! Trolocii o dovedeau. Dacă ajungeau să ardă ferme era doar pentru că unii oameni mai erau curaţi. Doar unii dintre ei. Ceilalţi făceau temenele şi îngânau: „Da, Seniore. Precum doreşti, Seniore", doar pentru a-şi vedea mai departe de treburile lor de îndată ce el se întorcea cu spatele. Pe lângă asta, mai ascundeau şi o femeie Aes-Sedai. La două zile spre miazăzi faţă de râul Taren omorâseră un Străjer. I-o dovedise mantia în culori schimbătoare. Bomhald dispreţuia femeile Aes-Sedai, care se jucau cu Puterea Supremă de parcă nu le ajungea că deja Frânseseră Lumea o dată. Puteau să o frângă din nou dacă nu le oprea nimeni. Clipa sa de mândrie se spulberă la fel cum zăpada se topeşte odată cu venirea primăverii.

Căută din priviri cortul în care erau ţinuţi prizonierii, în afară de acele câteva clipe când erau scoşi, unul câte unul, să facă mişcare. Nici unul dintre ei nu ar fi fugit ştiind că i-a lăsat

pe ceilalţi în urmă. Nu că fugind ar fi putut face mai mult de zece paşi – la fiecare capăt al cortului era câte un paznic, iar dacă ar mai fi făcut încă zece paşi în oricare parte ar fi dat peste Copii cu zecile. Totuşi, el îşi dorea cât mai puţine încurcături, căci lucrurile ar fi putut merge din rău în mai rău. Dacă ar fi ajuns să aibă nevoie să chinuie prizonierii, cei din sat s-ar fi putut răscula, iar atunci ar fi trebuit să se ocupe şi de asta. Byar era nechibzuit. El, alături de alţii precum Farran, îşi doreau să scoată de la prizonieri ceea ce doreau să afle. Bomhald nu era un Inchizitor şi nu îi plăcea să folosească metodele acelora. Şi nici nu avea de gând să îl lase pe Farran să se apropie de fetele acelea, chiar dacă ar fi fost Iscoade ale Celui Întunecat, aşa cum credea Ordeith.

Iar dacă ele erau sau nu Iscoade ale Celui Întunecat, el urmărea de fapt o singură Iscoadă a Celui Întunecat. Mai mult decât pe troloci sau pe femeile Aes-Sedai, dorea să pună mâna pe Perrin Aybara. Nu îi venea uşor să creadă poveştile lui Byar despre cum acel Perrin alerga alături de lupi, însă povestea despre cum Aybara îl făcuse pe tatăl său să intre într-o capcană a Iscoadelor Celui Întunecat era de netăgăduit. Geofran Bomhald îşi pierduse viaţa pe Capul Toman, de mâna Iscoadelor din Seanchan şi a aliatelor lor, Aes-Sedai. Poate că dacă nici unul dintre Luhhani nu îi spunea în curând ce dorea să afle, avea să îl lase pe Byar să îi facă fierarului orice dorea el. Dacă bărbatul nu avea să cedeze, măcar nevasta avea să spună tot ce ştia, numai văzându-l cum se chinuie. Cumva tot avea să dea de Perrin Aybara.

Atunci când descălecă în faţa cortului, Byar, ţeapăn şi lung ca o sperietoare, îl aştepta deja acolo. Bomhald privi cu scârbă spre un grup mai mic de corturi, la o parte de celelalte. Vântul bătea chiar din acea direcţie, purtând cu el mirosul micii tabere. Nu spălau nici după cai, nici după ei înşişi.

— Mi se pare că s-a întors Ordeith.

— Da, Seniore Bomhald. Byar ezită şi Bomhald se uită la el întrebător. Au zis că a avut loc o luptă cu trolocii mai spre miazăzi. Doi morţi. Şase răniţi, aşa au zis.

— Şi cine sunt morţii? întrebă Bomhald încet.

— Copilul Joelin şi Copilul Gomanes, Seniore Bomhald.

Chipul cu obraji supţi al lui Byar nu îi trăda niciodată gândurile.

Bomhald îşi scoase gânditor mănuşile întărite cu fier. Cei doi fuseseră trimişi să îl însoţească pe Ordeith pentru a vedea ce face în expediţiile sale la miazăzi. Având grijă să nu îşi ridice vocea, spuse:

— Spune-i din partea mea jupânului Ordeith cele cuvenite, Byar… Ba nu! Nu i se cuvine nimic. Spune-i întocmai că poruncesc să-şi înfăţişeze ciolanele înaintea mea chiar acum. Aşa să îi spui, Byar, şi să-l aduci aici chiar dacă pentru asta e nevoie să îl iei împreună cu netrebnicii care fac de ocară Copiii. Pleacă!

Bomhald îşi stăpâni mânia până ajunse în cort şi trase perdeaua în urma lui, iar apoi, mârâind, mătură cu braţul hărţile şi uneltele de scris. Ordeith trebuie să îşi închipuie că era un neisprăvit. Mai trimisese odată oameni care să îl însoţească, însă şi aceia fuseseră singurii care îşi pierduseră viaţa într-o „ciocnire neaşteptată cu trolocii”, pe când ceilalţi nu se aleseseră cu o rană măcar. Se întâmplase de fiecare dată la miazăzi. Omul avea ce avea cu Emond’s Field. Ei bine, poate că şi el şi-ar fi pus tabăra acolo, dacă n-ar fi fost… Dar ce mai conta? Îi avea pe Luhhani chiar acolo. Până la urmă tot i-l vor da pe Perrin Aybara. Dealul Străjii era un loc mult mai bun dacă ar fi avut nevoie să îi mute pe toţi la Taren Ferry pe nepregătite. Motivele astea veneau înaintea celor personale.

Se întrebă pentru a mia oară de ce Seniorul Căpitan Comandant îl trimisese aici. Oamenii nu erau cu nimic mai neobişnuiţi decât cei pe care îi văzuse prin alte părţi. Neobişnuită era doar râvna oamenilor din Taren Ferry în a scăpa de Iscoadele Celui Întunecat din mijlocul lor, spre deosebire de toţi ceilalţi, care se încăpăţânau să nu facă altceva decât să se uite lung atunci când mai apărea câte un Colţ al Dragonului pe vreo uşă. Într-un sat se ştia întotdeauna cine erau oile negre ale obştii. Cu puţin ajutor, toţi erau dornici să facă curăţenie, iar Iscoadele Celui Întunecat erau prinse de fiecare dată între cei de care obştea dorea să scape. Aici însă, nu. Oamenii se uitau la un colţ negru şi

ascuţit mâzgălit pe uşă cam la fel cum s-ar fi uitat la o uşă proaspăt muruită. Şi neobişnuiţi mai erau şi trolocii. Oare ştia Pedron Niall că vor apărea troloci atunci când aşternuse ordinele pe hârtie? Cum ar fi putut ghici? Însă dacă nu ştia, atunci de ce trimisese atât de mulţi Copii, încât ar fi putut înăbuşi o răscoală? Şi pentru ce îi pusese în cârcă Seniorul Căpitan Comandant un nebun ucigaş?

Perdeaua cortului se dădu în lături şi Ordeith păşi greoi înăuntru. Mândra sa haină cenuşie era brodată cu fir de argint, dar întinată de pete mari. Gâtul lui uscăţiv era şi el murdar, cum se iţea de sub guler făcându-l să semene cu o broască ţestoasă.

— Seara bună, Seniore Bomhald. O seară bună îţi doresc, şi blândă, şi plină de splendoare.

În vorbele sale se simţea graiul din Lugard.

— Ce s-a întâmplat cu Copilul Joelin şi Copilul Gomanes, Ordeith?

— Ce nenorocire, Seniore! Atunci când ne-am întâlnit cu trolocii, Copilul Gomanes, cu toată vitejia…

Bomhald îi tăie vorba lovindu-l cu mănuşile peste obraz. Clătinându-se, bărbatul osos îşi duse mâna la buza crăpată şi apoi se uită lung la sângele de pe degete. Zâmbetul lui nu mai era batjocoritor. Acum era de-a dreptul înveninat.

— Ai uitat cumva cine e cel care m-a trimis aici, boiernaşule? îl întrebă Bomhald. Pedron Niall o să te spânzure cu maţele maică-tii dacă scot o vorbă, şi asta doar după ce v-a jupuit de vii pe amândoi.

— Dar ca să scoţi o vorbă trebuie să fii în viaţă, nu-i aşa? îi răspunse Ordeith, mârâind şi ghemuindu-se ca o sălbăticiune, cu spume ieşindu-i pe la colţurile gurii. Apoi se scutură şi începu să se îndrepte de spate. Trebuie să lucrăm împreună, zise el. Glasul său nu mai amintea de graiul din Lugard, ci era mai poruncitor. Bomhald ar fi preferat să audă vorba zeflemitoare din Lugard decât dispreţul alunecos, abia ascuns, care se simţea acum. Umbra ne înconjoară pe toate părţile, continuă Ordeith, şi nu vorbesc doar de troloci şi Myrddraali. Aceia nici nu contează. În locurile acestea au fost prăsite trei Iscoade ale Celui Întunecat, iar menirea lor e să

cutremure lumea. Cel Întunecat îi prăseşte de mai bine de o mie de ani. Rand al'Thor. Mat Cauthon. Perrin Aybara. Le cunoşti numele. În aceste locuri umblă nestingheriţi aceia care vor duce lumea la pierzanie. Făpturile Umbrei umblă în noapte, pângărind inimile oamenilor şi otrăvindu-le visele. Trece ţinuturile acestea prin foc şi sabie. Atunci vor veni. Şi ei. Rand al'Thor. Mat Cauthon. Perrin Aybara, spuse el la urmă, aproape alintând numele.

Bomhald trase aer în piept cu greutate. Nu ştia sigur cum aflase Ordeith ce căuta el acolo. Într-o bună zi bărbatul dăduse pe faţă ceea ce ştia.

— Am acoperit ce lăsaseşi în urmă la gospodăria familiei Aybara...

— Trece-i prin foc şi sabie, continuă Ordeith cu glasul acela nebunesc şi cu sudoarea prelingându-i-se pe frunte. Biciuieşte-i, iar cei trei vor veni la tine.

Bomhald ridică vocea şi spuse:

— A trebuit să acopăr ce lăsaseşi în urmă. Era adevărat, nu avusese de ales. Dacă adevărul ar fi ieşit la iveală, ar fi avut de a face cu lucruri mai rele decât privirile amărâte. Ultimul lucru de care avea nevoie era o răscoală în toată regula. Însă nu voi fi de acord cu uciderea oamenilor mei, continuă Bomhald. M-ai auzit? Ce ascunzi tu de Copii?

— Te îndoieşti că Umbra va face orice e nevoie pentru a mă opri?

—Cum?

— Te îndoieşti? spuse Ordeith aplecându-se înainte. I-ai văzut şi tu pe Vineţii.

Bomhald ezită. Se afla atunci chiar în mijlocul taberei, fiind înconjurat de cincizeci de Copii. Nici unul dintre ei nu îi observase pe cei doi care purtau pumnale. Chiar el se uitase înspre ei şi nu îşi dăduse seama. Iar apoi Ordeith îi ucise. Din acea zi bărbatul slăbănog era admirat de oameni. Mai apoi, Bomhald îngropase adânc cele două pumnale. Lamele păreau să fie din oţel, însă la atingere ardeau de parcă ar fi fost încinse. Primul pumn de pământ pe care îl aruncase peste ele începuse să sfârâie şi să scoată fum.

— Crezi că pe tine te urmăreau?

— Chiar pe mine, Seniore Bomhald. Vor face orice e nevoie ca să mă oprească. Umbra însăşi vrea să mă oprească.

— Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că au fost ucişi…

— Ceea ce fac eu trebuie făcut în taină, şopti el şuierând aproape ca un şarpe. Umbra poate pătrunde în minţile şi în visele oamenilor pentru a da de mine. Doreşti să mori într-un vis? Se poate întâmpla.

— Eşti… smintit.

— Dă-mi dezlegare şi ţi-l voi da pe Perrin Aybara. Asta doreşte şi Pedron Niall. Dă-mi dezlegare şi ţi-l dau în mână pe Perrin Aybara.

Bomhald tăcu vreme îndelungată.

— Nu vreau nici să te mai văd în faţa ochilor, spuse el într-un târziu. Ieşi afară!

După ce Ordeith ieşi, Bomhald începu să tremure. Ce dorea Seniorul Căpitan Comandant să facă cu acest om? Însă dacă asta i-l aducea pe Perrin Aybara… După ce îşi aruncă mănuşile începu să îşi scormonească prin lucruri. Trebuia să aibă pe undeva o ploscă de tărie.

Omul care îşi spunea Ordeith, şi chiar credea uneori că este Ordeith însuşi, se furişa printre corturile Copiilor Luminii, privind cu neîncredere la bărbaţii care purtau mantii albe. Erau nişte unelte folositoare, nişte unelte care nu aveau habar de nimic, însă nu putea avea încredere în ei. Şi mai ales în Bomhald nu putea avea încredere. Dacă îi făcea prea multe greutăţi trebuia să scape de el. Cu Byar avea să se descurce mai uşor. Dar încă nu venise vremea. Până atunci trebuia să aibă grijă de treburi mai importante. Unii dintre soldaţi înclinau respectuos din cap atunci când trecea pe lângă ei. Când el le arăta dinţii, oamenii aveau impresia că le zâmbeşte cu prietenie. Nişte unelte fără minte.

Îşi plimba ochii cu lăcomie peste cortul în care erau ţinuţi prizonierii. Puteau să mai aştepte o vreme. Încă puţin. Nu erau decât nişte bucăţele gustoase, care nu i-ar fi ajuns pe-o măsea. Momeală. Ar fi trebuit să se stăpânească la gospodăria acelor Aybara, însă Con Aybara îi râsese în faţă, iar Joslyn îl numise „nătărău cu mintea spurcată” atunci când

el zisese că fiul ei este Iscoadă a Celui Întunecat. Într-un final îşi învăţaseră lecţia, printre ţipete şi flăcări. Nu putu să nu chicotească la gândul ăsta. Bucăţele gustoase.

Îl simţea pe unul dintre aceia pe care îi ura atât de mult, înspre miazăzi, înspre Emond's Field. Dar care să fi fost? Nu mai conta. Rand al'Thor era singurul care conta cu adevărat. Şi-ar fi dat seama dacă era al'Thor. Încă nu fusese atras de zvonuri, însă avea să se întâmple şi asta. Ordeith tremura de nerăbdare. Trebuia să se întâmple. Trebuia să mai lase poveştile să circule, ocolind gărzile lui Bomhald de la Taren Ferry. Poveşti despre cum Ţinutul celor Două Râuri este trecut prin foc şi sabie aveau să îi ajungă la urechi şi să îi chinuie gândurile lui Rand al'Thor. Mai întâi al'Thor, iar apoi Turnul, pentru ceea ce îi luaseră. Trebuia să recâştige ce era de drept al lui.

Totul mersese strună, chiar şi cu Bomhald care se tot băga, până atunci când apăruse acela cu oamenii lui Vineţii. Ordeith îşi trecu degetele osoase prin părul lui unsuros. De ce nu putea să fie stăpân măcar peste visele sale? Nu mai era de mult păpuşa pe care să o joace alţii, Myrddraali şi Rătăciţi, sau Cel Întunecat însuşi. Acum el trăgea toate sforile. Nu îl mai puteau opri, şi nu îl mai puteau omorî.

— Nimic nu mă poate omorî, mormăi el schimonosindu-se. Nu, nu. Eu am scăpat din Războaiele Troloce.

Cel puţin o parte din el mai trăia. Acum râdea ascuţit şi auzea nebunia din glasul său. O ştia prea bine, însă nu îi păsa.

Un ofiţer mai tânăr dintre Mantiile Albe se încruntă la el. De data aceasta, felul în care Ordeith îşi arătă dinţii nu se mai confundă cu un zâmbet, iar flăcăul încă lipsit de barbă se dădu un pas înapoi. Ordeith se grăbi mai departe târşâindu-şi picioarele, furişându-se.

Muşte bâzâiau în jurul corturilor sale şi ochi plini de neîncredere se fereau de ai lui. Mantiile Albe de aici erau întinate, însă spadele erau încă ascuţite şi supunerea – desăvârşită. Bomhald credea că oamenii aceştia încă erau ai lui. Şi Pedron Niall mai credea lucrul ăsta. Credea chiar că Ordeith era animalul său domesticit. Nişte netoţi.

Dând la o parte perdeaua de la intrarea cortului, Ordeith

începu să-l cerceteze pe prizonierul întins între doi ţăruşi înfipţi în pământ. Erau atât de groşi încât ar fi ţinut în loc până şi o pereche de cai de trăsură. Lanţul de oţel ţinea bine – socotise cam cât avea nevoie şi apoi pusese de două ori pe atât. Făcuse foarte bine. Dacă lanţul nu ar fi fost dat pe din două atunci verigile ar fi început să crape.

Se aşeză cu un oftat pe marginea patului. Lămpile erau deja aprinse, mai mult de zece, şi nu mai rămăsese urmă de umbră în cort. Era lumină ca în plină zi.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? Dacă primeşti, atunci te eliberez. Dacă nu primeşti… Eu ştiu cum să îi fac să sufere pe cei ca tine. Pot să te fac să ţipi de o moarte fără sfârşit. Vei muri şi vei ţipa pentru totdeauna.

Lanţurile pârâiau. Ţăruşii înfipţi adânc de asemenea.

— Fie precum doreşti. Îi răspunse Myrddraalul cu un glas care amintea de o piele uscată de şarpe ce începe să se fărâmiţeze. Primesc, numai dă-mi drumul.

Ordeith zâmbi. Îl credea prost. Dar avea să înveţe. Toţi aveau să înveţe.

— Mai întâi să vedem cum ne… înţelegem? Pe măsură ce vorbea. Myrddraalul începu să năduşească.

32 Întrebări de neocolit

— Ar fi bine să plecăm repede spre Dealul Străjii, aşa că nu pierde timpul, anunţă Verin în dimineaţa următoare, când soarele de-abia arunca o strălucire perlată pe cer.

Perrin ridică privirea din terciul rece şi întâlni o pereche de ochi hotărâţi; femeile Aes-Sedai nu stăteau la tocmeală. După o clipă, Verin adăugă gânditoare:

— Să nu crezi că asta înseamnă că am să te ajut cu neghiobiile tale. Eşti tare şiret, tinere! Cu mine să nu încerci!

Tam şi Abell rămaseră cu lingurile în aer, aruncându-şi priviri uimite; se vedea că nu avuseseră prea mult de-a face cu Aes-Sedai până atunci. Apoi îşi continuară masa, deşi tot se mai încruntau de îngrijorare. Orice nemulţumiri vor fi avut, nu spuseră nimic. Chiar şi aşa, Tomas, care deja îşi pusese mantia de Străjer în desagi, le aruncă o uitătură aspră, care părea să anticipeze şi să dărâme cu totul orice împotrivire. Străjerii făceau orice era nevoie ca să-i lase cale liberă unei Aes-Sedai.

Fireşte, Verin n-avea de gând să stea deoparte – doar era Aes-Sedai –, dar era probabil mai bine s-o aibă sub ochi decât să nu ştie ce face. Era de-a dreptul imposibil să te ţii la distanţă de Aes-Sedai când îşi puneau în gând să se amestece; n-aveai altă soluţie decât să încerci să te foloseşti de ele în timp ce şi ele se folosesc de tine, să fii atent şi să speri că le poţi scăpa printre degete dacă se hotărăsc să te arunce în vizuina iepurelui ca pe un dihor dresat. Uneori, în loc de vizuina de iepure era un bârlog de bursuc, ceea ce nu era prea bine pentru dihor.

— Şi eu îţi mulţumesc, îi spuse Perrin Alannei, dar privirea îngheţată cu care îi răspunse îl opri pe loc.

Refuzase terciul şi acum stătea în picioare la o fereastră acoperită de iederă, pândind de după perdeaua de frunze.

Nu-şi dădea seama dacă era mulţumită de planurile lui de a pleca să iscodească. Părea aproape imposibil să-i citeşti reacţiile. Se credea despre Aes-Sedai că sunt pacea şi stăpânirea întruchipată, iar Alanna nu făcea excepţie, doar că

avea izbucniri de furie aprinsă şi umor imprevizibil când te aşteptai mai puţin, ca nişte fulgere arzătoare, care lovesc şi apoi dispar. Uneori, felul cum îl privea îl făcea să creadă că, dacă n-ar fi fost Aes-Sedai, l-ar fi admirat. Alteori se uita la el ca la o maşinărie pe care avea de gând să o facă bucăţi ca să-şi dea seama cum funcţionează. Nici Verin nu era mai brează; de cele mai multe ori era pur şi simplu de necitit. Situaţia era exasperantă uneori, dar măcar Perrin n-avea nevoie să se întrebe dacă Alanna avea să se priceapă să pună bucăţile la loc.

Ar fi vrut să reuşească s-o convingă pe Faile să rămână acolo – nu că ar fi lăsat-o în urmă, voia doar s-o apere de Mantii Albe –, dar ea strângea din dinţi cu încăpăţânare, iar în ochi îi juca o sclipire periculoasă.

— M-aş bucura să văd ţinuturile unde ai crescut. Şi tata are oi.

Glasul îi era hotărât; era clar că n-avea să rămână pe loc decât dacă o lega de ceva.

Pentru o clipă, se gândi destul de serios să încerce. Dar Mantiile Albe n-aveau cum să fie atât de periculoşi acum; deocamdată, nu voia decât să arunce o privire.

— Credeam că e negustor, îi răspunse el.

— Are şi oi.

Se îmbujoră; poate că de fapt tatăl ei era un om sărac, nu negustor. Nu ştia ce motive ar avea să-l mintă, dar, dacă aşa voia ea, n-avea de gând s-o oprească. În orice caz, jenată sau nu, rămânea la fel de încăpăţânată.

Îşi aminti de metoda jupânului Cauthon.

— Nu ştiu dacă o să vezi mare lucru. Poate la unele ferme se tund oile. Probabil aceleaşi lucruri pe care le vezi şi la tatăl tău.

Uimirea care i se zugrăvi pe faţă când îşi dădu seama că nu i se împotrivea aproape că merita riscul de a o lua cu el. Poate că Abell avea dreptate.

Cu Loial, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Dar vreau să vin şi eu! protestă Ogierul aflând că trebuia să rămână. Vreau să fiu de ajutor, Perrin.

— Ai atrage atenţia, jupâne Loial, spuse Abell.

— Trebuie să trecem cât mai neobservaţi, adăugă şi Tam.

Loial oftă amărât, cu urechile pleoştite.

Perrin îl luă la o parte, pe cât de departe îi îngăduia spaţiul din încăpere. Părul ciufulit al lui Loial ştergea grinzile tavanului, până când Perrin îi făcu semn să se aşeze. Zâmbi, încercând să-l îmbărbăteze. Spera să-i păcălească şi pe ceilalţi.

— Vreau să stai cu ochii pe Alanna, îi spuse el, aproape în şoaptă.

Loial tresări, iar Perrin îl trase de mânecă, zâmbind în continuare ca un bufon.

— Zâmbeşte larg, Loial. Doar nu vorbim despre lucruri importante, nu?

Ogierul reuşi să imite un zâmbet şubred. Mergea şi aşa.

— Aes-Sedai au motivele lor să facă ce fac, Loial.

Iar motivele lor erau uneori tocmai cele la care te aşteptai mai puţin; alteori nu erau ce credeai.

— Cine ştie ce idei îi mai vin? Am avut destule surprize de când m-am întors acasă şi nu vreau să-mi mai aducă ea altele. Nu-ţi cer s-o împiedici, doar să fii atent dacă se întâmplă ceva neobişnuit.

— Mulţumesc, mârâi Loial, scuturând din urechi. Nu crezi c-ar fi mai bine să le lăsăm pe Aes-Sedai să facă ce vor?

Lui îi era uşor să vorbească; Aes-Sedai nu puteau să conducă în steddingul Ogierilor. Perrin se uită lung la el şi după o clipă Ogierul oftă.

— Mă gândeam eu că nu. Ei, fie. Nu se poate spune că viaţa cu tine prin preajmă nu e… interesantă.

Se îndreptă, se frecă sub nas cu un deget gros şi spuse către ceilalţi:

— Cam aşa e. Ei, aşa o să am timp să-mi pun ordine în notiţe. De zile întregi n-am mai lucrat la carte.

Verin şi Alanna schimbară nişte priviri de nedescifrat, apoi, fără să clipească şi cu expresii identice, îşi întoarseră ochii spre Perrin. Era de-a dreptul imposibil să-ţi dai seama ce le trecea prin minte.

Animalele de povară trebuiau lăsate acolo, bineînţeles. Caii de povară ar fi dat de bănuit că pleacă la drum lung; nici

măcar în vremuri de pace, lumea din Ţinutul celor Două Râuri nu călătorea prea departe de casă. Văzându-i cum înşeuau caii, Alanna lăsă să-i scape un uşor zâmbet satisfăcut; fără îndoială, îşi închipuia că animalele şi coşurile de nuiele îl legau de vechea bolniţă, de ea şi de Verin. În orice caz, o aştepta o surpriză. De când plecase de acasă, i se întâmplase de destule ori să trăiască doar cu ce avea în desagi. Ba chiar, uneori, doar cu ce avea în săculeţul de la cingătoare şi în buzunare.

Se îndreptă, dându-şi seama că avea mâinile încleştate pe chingile şeii lui Trăparu, şi tresări. Verin îl privea cu un aer atotcunoscător, limpede ca lumina zilei, de parcă ar fi ştiut ce gândea şi s-ar fi amuzat. Nu era deloc plăcut nici când o vedea pe Faile făcând aşa; venind de la o Aes-Sedai era de o sută de ori mai rău. Părea totuşi s-o mire ciocanul prins de desagi împreună cu pătura. Se bucura că mai erau şi lucruri pe care nu le înţelegea. Pe de altă parte, îl enerva şi surprinderea ei. Era doar un ciocan, ce putea să i se pară aşa de fascinant unei Aes-Sedai?

Cum n-aveau de pregătit decât caii de călărie, fură gata în câteva minute. Verin avea un murg destul de obişnuit, care, ca şi hainele, n-ar fi atras un ochi necunoscător, dar pieptul lat şi crupa puternică trădau tot atâta rezistenţă cât arăta şi surul înalt şi zvelt, cu ochi sălbatici, al Străjerului ei. Trăparu fornăi spre celălalt armăsar, dar se opri când Perrin îl bătu pe grumaz. Surul era mai disciplinat – şi la fel de pus pe luptă, dacă-i îngăduia Tomas. Străjerul îşi stăpânea animalul din genunchi ca şi din hăţuri, părea aproape una cu el.

Jupân Cauthon se uită cu interes la calul lui Tomas – caii dresaţi pentru bătălie erau destul de rari prin părţile acelea –, dar al lui Verin păru să-i placă de la prima privire. Nu exista om mai priceput la cai decât el în tot Ţinutul celor Două Râuri. Se vedea că şi calul lui, şi al lui al'Thor erau aleşi tot de el – animale cu părul aspru, mai scunde decât ceilalţi cai, dar solide, a căror postură trăda iuţime, forţă şi rezistenţă.

Porniră spre miazănoapte, iar cei trei Aieli zburară înainte, într-un ritm care îi şi ascunse vederii în desişul pădurii, pătat în lumina răsăritului cu umbre ascuţite şi lungi. Din când în

când se mai iţea printre copaci un licăr de cenuşiu şi cafeniu, probabil intenţionat, pentru ca toţi ceilalţi să ştie unde sunt. Tam şi Abell, cu arcurile agăţate de oblâncul şeii, trecură în frunte, urmaţi de Perrin şi Faile; Verin şi Tomas erau în ariergardă.

Perrin tare ar fi vrut să nu mai simtă privirea lui Verin pironită pe spatele lui. O simţea între omoplaţi. Se întrebă dacă ştia şi ea despre lupi. Nu era un gând prea plăcut. Se credea că surorile Brune ştiau mai multe decât celelalte Ajah – lucruri întunecate, cunoştinţe străvechi. Poate ştia cum putea să-şi separe conştiinţa, partea umană, de lup. Dacă nu-l mai găsea pe Elyas Machera, se prea putea ca ea să-i fie singura şansă. Nu trebuia decât să se încreadă în ea. Era de presupus că avea să se folosească de tot ce ştia, în mod sigur în apărarea Turnului Alb şi probabil în apărarea lui Rand. Singurul necaz era că ajutorul dat lui Rand putea să aibă urmări nedorite pentru el. Viaţa ar fi fost mult mai simplă fără Aes-Sedai.

Călăreau în tăcere, întreruptă rareori şi doar de sunetele pădurii, de veveriţe, ciocănitori şi de câte un ciripit de păsări. La un moment dat, Faile aruncă o privire în urmă şi spuse cu o voce blândă care contrasta cu sclipirea dură din ochi:

— Nu-ţi va face nici un rău.

Perrin clipi scurt. Faile voia să-l apere. De Aes-Sedai. Simţi că n-avea să ajungă vreodată s-o înţeleagă sau să ştie la ce să se aştepte de la ea. Uneori era aproape la fel de bizară ca Aes-Sedai.

Ieşiră din Pădurea de Apus la vreo patru mile şi ceva mai la miazănoapte de Emond’s Field, când soarele se ridicase binişor deasupra copacilor dinspre răsărit. Printre pâlcurile de copaci risipite, cei mai mulţi pini şi stejari, se întrevedeau nu departe câmpurile de orz şi ovăz, tutun şi otavă, despărţite de garduri vii. Ciudat era că nu se vedea nici picior de om, iar din hornurile caselor de dincolo de câmpuri nu se ridica fum. Perrin îi cunoştea pe cei care locuiau acolo, familia al’Loras, în două dintre casele mai mari, şi familia Barstere, în celelalte. Oameni harnici. Dacă ar fi fost cineva acasă, ar fi început demult munca. Gaul făcu semn cu mâna de lângă un desiş,

apoi dispăru printre copaci.

Perrin îl mână pe Trăparu lângă Tam şi Abell. Caii mergeau la pas întins.

— N-ar fi mai bine să ne ascundem cât mai putem? Şase oameni călare n-o să treacă neobservaţi.

— Nu prea are cine să ne vadă, băiete, răspunse jupân al'Thor, atâta timp cât nu ne apropiem de drumul de miazănoapte. Cele mai multe ferme de la poala pădurii sunt părăsite. Oricum, în ziua de azi nu mai călătoreşte nimeni de unul singur dacă pleacă prea departe de casă. Acum n-ar fi de mirare să vezi nici zece oameni laolaltă, deşi cei mai mulţi călătoresc rar şi atunci cu căruţa.

— Şi-aşa o să ajungem la Dealul Străjii de-abia spre seară, spuse jupânul Cauthon, darămite dacă încercăm să mergem prin pădure. Pe drum am ajunge ceva mai repede, dar ar creşte şi primejdia să ne întâlnim cu Mantiile Albe. Sau să ne dea de gol cineva de dragul recompensei.

Tam dădu din cap aprobator.

— Dar avem şi prieteni prin părţile astea. Ne-am gândit să ne oprim pe la miezul zilei la ferma lui Jac al'Seen ca să lăsăm caii să se odihnească şi să ne mai întindem picioarele. Ajungem la Dealul Străjii pe lumină.

— Lumină o să fie destulă, spuse Perrin absent; pentru el oricând era destulă lumină.

Se răsuci în şa ca să se uite la case. Părăsite, dar nu arse sau jefuite, din câte vedea. Ferestrele încă mai aveau perdele. Geamurile nu erau sparte. Trolocilor le plăcea să distrugă, iar casele goale erau ocazia perfectă. Prin lanurile orz şi ovăz creşteau buruieni înalte, dar recolta nu era doborâtă la pământ.

— La Emond's Field au atacat?

— Nu, răspunse jupân Cauthon pe un ton recunoscător. Şi să ştii că nu le-ar fi prea moale dacă ar încerca. Încă de la penultima Noapte a Iernii, oamenii au învăţat că trebuie să stea cu ochii în patru. Toată lumea ţine după uşă arcul, suliţa şi ce mai poate. Şi-apoi, Mantiile Albe trec prin Emond's Field o dată la câteva zile. Nu-mi place mie să recunosc, dar ţin trolocii la distanţă.

Perrin dădu din cap.

— Ştiţi cam câţi troloci sunt prin preajmă?

— Prea mulţi, bombăni Abell.

— Vreo două sute, spuse Tam. Poate mai mulţi. Probabil mai mulţi.

Jupânul Cauthon păru surprins.

— Ia gândeşte-te mai bine, Abell. Nu ştiu câţi au omorât Mantiile Albe, dar Străjerii zic că ei şi Aes-Sedai au omorât aproape cincizeci, plus vreo doi Pieriţi. Dar tot nu s-au împuţinat veştile despre case arse. Cred că sunt mai mulţi, dar gândeşte-te şi singur.

Celălalt bărbat aprobă trist.

— Atunci, de ce n-au atacat Emond's Field? întrebă Perrin. Dacă ar veni într-o noapte două-trei sute, sigur ar putea să dea foc la tot satul şi să şi plece înainte măcar să ajungă vorba la Mantiile Albe de pe Dealul Străjii. La Deven Ride le-ar fi şi mai uşor să atace. Spuneaţi că Mantiile Albe nu umblă atât de departe la miazăzi.

— Noroc, aia e, mormăi Abell, dar cu glas tulburat. Am avut noroc. Altceva ce să fie? Ce vrei să spui, băiete?

— Că există un motiv, asta vrea să spună, zise Faile, apropiindu-se. Rândunica îi depăşea în înălţime pe cei doi cai din Ţinutul celor Două Râuri atât de mult, încât tânăra îi putea privi în ochi pe Tam şi pe Abell – iar privirea îi era hotărâtă. Am văzut în Saldaea ce prăpăd lasă trolocii în urmă. Ce nu ard fac bucăţi, omoară sau iau cu ei oamenii şi animalele, nenorocesc orice fiinţă sau lucru fără apărare. În câte un an greu au şters de pe faţa pământului sate întregi. Caută locurile cele mai slabe, unde pot ucide cel mai mult. Tata… Se opri, trase adânc aer în piept, apoi continuă: Dacă trolocii nu v-au atacat satele, au ei un motiv.

— M-am gândit şi eu, spuse Tam molcom, dar nu-mi dau seama de ce. Până nu ştim mai multe, nu putem decât să presupunem că am avut noroc.

— Poate pregătesc o momeală, spuse Verin alăturându-se grupului.

Tomas rămăsese tot în urmă, scrutând împrejurimile cu ochii lui întunecaţi, la fel de neobosit ca orice Aiel. Străjerul se

uita şi la cer; nu se ştia niciodată când putea apărea un corb. Verin adăugă aproape fără pauză, privindu-i în treacăt pe Perrin şi cei doi bărbaţi mai în vârstă:

— Dacă se răspândesc zvonuri despre probleme care nu se mai termină şi atacuri de troloci, ar atrage atenţia spre Ţinutul celor Două Râuri. Probabil că ar veni oşteni din Andor, poate şi din alte locuri, la vestea că trolocii au lovit atât de departe spre miazăzi. Asta, bineînţeles, în cazul în care Copiii lasă să scape vreo veste. Presupun că gărzile reginei Morgase n-ar avea bucurie mai mare decât să găsească pe lângă troloci Mantii Albe.

— Război, murmură Abell. Nici acum nu stăm prea bine, dar ce spui tu acolo înseamnă război.

— Se prea poate, spuse Verin îngăduitoare. Se prea poate. Cu o încruntătură îngrijorată, scoase dintr-un săculeţ o peniţă de oţel şi un carnet legat în pânză, apoi deschise cutiuţa de piele de la cingătoare, în care ţinea o călimară cu cerneală şi una cu nisip, îşi şterse absentă peniţa de mânecă şi începu să scrie repezit, fără să pară că o deranjează scrisul călare. Părea să nici nu-şi dea seama că vorbele ei ar fi pricinuit îngrijorare. Poate aşa şi era.

Jupân Cauthon tot murmura înăbuşit: „Război”. Faile, cu ochi trişti, puse o mână pe braţul lui Perrin să-l liniştească.

Jupân al’Thor nu scoase decât un mormăit; din câte auzise Perrin, mai văzuse el război, deşi nu se ştia unde sau ce fel. Undeva nu departe de Ţinutul celor Două Râuri, unde călătorise în tinereţe şi de unde se întorsese, câţiva ani mai târziu, cu nevastă şi copil – Rand. Puţini localnici părăseau Ţinutul celor Două Râuri. Perrin se gândi că aproape nici unul dintre ei nu ştia ce înseamnă un război, cel mult auziseră poveşti de la negustorii ambulanţi şi gărzile lor, sau de la căruţaşi. El însă ştia. Văzuse războiul la Capul Toman. Abell avea dreptate. Nu era viaţa lor prea uşoară, dar nici nu se compara cu războiul.

Încercă să se calmeze. Poate că Verin avea dreptate. Sau poate urmărea doar să îi liniştească bănuielile. Dacă trolocii care bântuiau prin Ţinutul celor Două Râuri erau momeala din

capcană, capcana trebuia să fie întinsă pentru Rand, iar Aes-Sedai trebuiau să ştie. Aici era necazul cu Aes-Sedai, printre altele: erau în stare să te învârtă cu „dacă” şi „poate” până rămâneai convins că ţi-au spus sigur un lucru pe care de fapt doar îl sugeraseră. Ei bine, dacă trolocii – sau mai degrabă cine îi trimitea; să fi fost unul dintre Rătăciţi – voiau să-l prindă pe Rand în laţ, atunci să facă bine să se mulţumească cu Perrin – un simplu fierar, în loc de Dragonul Renăscut –, iar el unul n-avea de gând să le cadă în plasă.

Îşi continuară drumul în tăcere tot restul dimineţii. Fermele erau risipite, uneori la mai mult de o milă distanţă. Toate, fără excepţie, erau părăsite, câmpurile erau năpădite de buruieni, câte o pală de vânt rătăcită legăna uşile hambarelor. Doar una fusese arsă: nu mai rămăseseră din ea decât hornurile, ca nişte degete înnegrite de funingine ridicate din cenuşă. Cei morţi – din neamul Ayellin, verii celor din Emond’s Field – erau îngropaţi sub perii din spatele casei. Asta în cazul puţinelor cadavre care chiar fuseseră găsite. Pe Abell trebui să-l tragă de limbă ca să obţină ceva de la el, iar Tam nu scoase o vorbă. Păreau să creadă că l-ar îndurera. Ştia el bine ce mănâncă trolocii. Orice fel de carne. Îşi mângâie neatent securea până când Faile îl luă de mână. Din cine ştie ce motive, ea era singura care nu părea deloc afectată. N-ar fi crezut că ştia atât de puţine despre troloci.

Aielii reuşeau să se ascundă chiar şi pe întinderile dintre crânguri, mai puţin atunci când chiar voiau să se lase văzuţi. Când Tam începu să tragă spre răsărit, Gaul şi cele două Fecioare urmară noua direcţie.

Aşa cum spusese jupân Cauthon, ferma al’Seen se ivi înainte de crucea zilei. Altă fermă nu se mai vedea, deşi spre miazănoapte şi spre răsărit se ridicau firicele cenuşii de fum din hornuri nevăzute. De ce rămăseseră pe loc, izolaţi cum erau?

Dacă veneau trolocii, singura lor nădejde era ca vreo patrulă de Mantii Albe să se afle prin apropiere.

Înainte să se apropie prea mult de ferma stingheră, Tam îşi opri calul şi le făcu semn Aielilor să li se alăture, propunându-le să găsească un loc unde să aştepte până

plecau ei de la fermă.

— Despre mine sau despre Abell n-o să vorbească, dar dacă vă văd pe voi trei o să se împrăștie vestea ca vântul şi ca gândul, spuse el.

Mai pe ocolite de-atât nici n-ar fi putut vorbi, dacă te gândeai la hainele şi suliţele ciudate, unde mai pui că două erau femei. De tolbele fiecăruia atârna câte un iepure, deşi Perrin nu-şi dădea seama cum de găsiseră timp să vâneze fără să rămână în urma cailor. Ba chiar păreau mai odihniţi decât caii.

— Nu-i rău, spuse Gaul. Am să-mi găsesc un loc unde să mănânc şi de unde să vă pot vedea când plecaţi.

Se întoarse şi o luă la picior imediat. Bain şi Chiad se întrebară din priviri. După o clipă Chiad ridică din umeri şi plecară amândouă pe urma lui.

— Cum, nu sunt împreună? întrebă tatăl lui Mat, scărpinându-se în creştet.

— Povestea e lungă, răspunse Perrin.

Era mai bine aşa decât să-i spună că Chiad şi Gaul ar fi fost în stare să se omoare pentru o ceartă veche. Spera să nu încalce vreunul Legământul Apei. Îşi reaminti să-l întrebe pe Gaul ce însemna Legământul Apei.

Ferma al'Seen era printre cele mai mari din Ţinutul celor Două Râuri; avea trei hambare mari şi cinci magazii pentru uscatul tutunului. Târla cu ziduri de piatră era plină de oi cu botul negru şi mare cât o păşune, iar gardurile de bulumaci despărţeau vacile bălţate, de lapte, de cele negre, de carne. Porcii grohăiau mulţumiţi în cocină, găinile umblau peste tot, iar pe iazul măricel se bălăceau gâşte albe.

Primul lucru neobişnuit care-i sări în ochi lui Perrin fu că pe acoperişul casei şi pe hambare erau cocoţaţi opt sau nouă băieţi cu arcuri şi tolbe de săgeţi. De cum îi văzură pe călăreţi, dădură alarma, iar femeile adunară copiii înăuntru, apoi îşi umbriră ochii cu mâinile ca să vadă cine vine. Bărbaţii se adunară în ocol, unii cu arcuri, alţii cu furci şi tesle pe post de arme. Prea mulţi. Mult prea mulţi, chiar şi pentru o fermă atât de mare. Perrin îl întrebă din priviri pe jupânul al'Thor.

— Jac i-a primit la el pe-ai vărului lui, Wit, explică Tam,

fiindcă ferma lui Wit era prea aproape de Pădurea de la Apus. I-a primit şi pe ai lui Flann Lewin, după ce le-au atacat trolocii ferma. Mantiile Albe i-au gonit până să apuce să-i ardă hambarele, dar Flann s-a hotărât că a venit vremea să plece. Jac e un suflet mare.

Când intrară în ocol, cei de la fermă îi recunoscură pe Tam şi pe Abell şi se strânseră în jurul lor cu zâmbete şi urări de bun venit cât timp descălecară. Văzând cum stau lucrurile, copiii o zbughiră din casă, urmaţi de femeile care aveau grijă de ei şi de cele care tocmai ieşeau din bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţuri. Erau din toate generaţiile, de la Astelle al'Seen cea cu părul nins, încovoiată de vârstă, dar care-şi folosea toiagul mai mult ca să împungă pe cine-i stătea în cale decât ca să se ajute la mers, până la un prunc înfăşat, ţinut în braţe de o tânără mai mult decât solidă, cu un zâmbet strălucitor.

Perrin trecu peste ea cu privirea; apoi se întoarse brusc. Când plecase el din Ţinutul celor Două Râuri, Laila Deam era o zvârlugă de fată care schimba trei parteneri de dans şi tot nu obosea. Nu-i rămăseseră neschimbaţi decât zâmbetul şi ochii. Îl străbătu un fior. Într-o vreme visa să se căsătorească cu ea, iar Laila părea să-i împărtăşească sentimentele. Adevărul era că inima ei fusese mai statornică decât a lui. Din fericire era prea atentă la copil şi la bărbatul de lângă ea, chiar mai lat în umeri decât ea, ca să-l observe. Perrin îl recunoscu şi pe el. Natley Lewin. Deci Laila intrase în clanul Lewin. Ciudat. Nat nu fusese niciodată în stare să danseze. Perrin mulţumi Luminii că-l scăpase, apoi o căută din ochi pe Faile.

O găsi jucându-se absentă cu căpăstrul lui Rândunica, care o împungea cu botul în umăr. Dar ea n-o observa, ocupată cum era să-i zâmbească admirativ lui Wil al'Seen, un văr de-al lui de prin părţile Deven Ride, care-i zâmbea la rândul lui. Tare chipeş băiatul! În fine, era cu un an mai mare decât Perrin, dar arăta prea bine să nu pară mai tânăr. Când venea el la câte un dans în Emond's Field, fetele suspinau cu ochii lipiţi de el. Aşa cum făcea şi Faile chiar acum. Adevărat, ea nu suspina, dar zâmbetul ei era aprobator, nu încăpea

îndoială.

Perrin se apropie şi o înconjură cu braţul, odihnindu-şi mâna liberă pe secure.

— Cum mai merge, Wil? întrebă, zâmbind cu gura până la urechi.

Nu cumva să-şi închipuie Faile că era gelos. Nu că ar fi fost.

— Bine, Perrin. Wil îi ocoli privirea şi aruncă un ochi spre secure, în timp ce pe faţă i se zugrăvea o expresie necăjită. Foarte bine.

După care plecă să se alăture mulţimii din jurul lui Verin, evitând s-o mai privească pe Faile.

Faile privi în sus la Perrin, ţuguindu-şi buzele, apoi îl apucă de barbă cu o mână şi-i scutură uşor capul.

— Perrin, Perrin, Perrin, murmură ea blând.

Nu era prea sigur ce voia să spună, dar se gândi că-i mai înţelept să nu întrebe. Părea că nici ea nu-şi dă seama dacă e furioasă sau – amuzată, oare? Mai bine să n-o ajute să se decidă.

Fireşte, nu era Wil singurul care se uita pieziş la ochii lui. Părea că toată lumea, tineri sau bătrâni, bărbaţi sau femei, tresăreau prima dată când îl observau. Bătrâna jupâneasă al'Seen îl împunse cu toiagul, iar ochii ei bătrâni şi negri se lărgiră de uimire când îl auzi mârâind ca răspuns. Poate crezuse că nu e real. Cu toate astea, nimeni nu spunea nimic.

În scurtă vreme, caii fură duşi într-unul din grajduri – Tomas îşi duse singur surul; animalul nu părea dispus să lase pe altcineva să-i atingă hăţurile – şi toată lumea se îngrămădi în casă, care se umplu până la refuz, cu excepţia băieţilor de pe acoperişuri. Adulţii se aşezară pe două rânduri pe lângă pereţii din camera din faţă, într-un amestec dezordonat de Lewins şi al'Seen, iar copiii rămaseră în braţele mamelor sau trăgând cu ochiul pe lângă picioarele adulţilor care se îngrămădeau în uşă să arunce o privire.

Nou-veniţilor li se aduse ceai tare şi scaune cu spătarul înalt şi fundul din împletitură de ţipirig; Verin şi Faile primiră şi perne brodate. Verin, Tomas şi Faile iscară oarecare tevatură, în cameră domnea o zarvă care suna a gâgâit de

gâşte şi toată lumea se holba la cei trei de parcă ar fi purtat coroane sau de parcă s-ar fi aşteptat să-i vadă făcând scamatorii dintr-o clipă în alta. Străinii întotdeauna erau o curiozitate în Ţinutul celor Două Râuri. Sabia lui Tomas dădu naştere la o furtună de vorbe aproape şoptite, pe care Perrin le auzea cu uşurinţă. Nu se vedeau prea des săbii prin părţile locului, cel puţin nu înainte de venirea Mantiilor Albe. Unii erau de părere că Tomas e unul din Mantiile Albe, alţii credeau că e un Senior. Un băieţel care de-abia le ajungea adulţilor până la brâu spuse ceva de Străjeri, dar închise gura când cei mai în vârstă râseră de el.

Odată oaspeţii aşezaţi, Jac al'Seen se proţăpi în faţa vetrei mari de piatră. Era un bărbat îndesat, lat în umeri, cu părul mai rar decât al jupânului al'Vere şi la fel de cărunt. Pe policioara căminului, în spatele lui, ticăia un ceas aşezat între două potire de argint, dovadă a bunăstării fermei lui. Zgomotele se potoliră când ridică mâna, dar vărul lui Wit, care-i semăna leit doar că n-avea nici fir de păr, şi Flann Lewin, deşirat, ciolănos şi încărunţit, îşi ţistuiră şi ei neamurile, cerând linişte.

— Jupâneasă Mathwin, Domniţă Faile, începu Jac, cu câte o plecăciune stângace spre fiecare, sunteţi bine-venite să rămâneţi aici cât vă doreşte inima. Trebuie însă să vă previn. Ştiţi ce necazuri avem pe-aici, în câmp. Mai bine ar fi să mergeţi drept la Emond's Field sau la Dealul Străjii şi să rămâneţi acolo. Sunt prea mulţi ca să-i înfruntaţi. Eu v-aş sfătui să plecaţi din Ţinutul celor Două Râuri de fapt, dar aud că aceşti Copii ai Luminii nu lasă pe nimeni să treacă Tarenul. Nu ştiu de ce, dar aşa stau lucrurile.

— Dar pe la ferme se aud atâtea poveşti frumoase, spuse Verin, clipind blând. Dacă aş merge în sat, n-aş afla nici una.

Fără să spună vreo minciună, reuşise să lase impresia că venise în Ţinutul celor Două Râuri în căutare de poveşti vechi, cum făcuse şi Moiraine în vremea aceea care părea acum atât de îndepărtată. Inelul ei cu Marele Şarpe era în săculeţul de la cingătoare, deşi, se gândi Perrin, nimeni din cei adunaţi n-ar fi ştiut ce înseamnă.

Elisa al'Seen îşi netezi şorţul alb şi zâmbi grav spre Verin.

Deşi părul nu-i era la fel de cărunt ca al soţului, chipul ridat şi duios o făcea să pară mai bătrână decât Verin. Era probabil convinsă că aşa şi e.

— E o cinste să găzduim sub acoperişul nostru o persoană atât de învăţată; cu toate astea, Jac are dreptate, spuse ea hotărâtă. Sunteţi într-adevăr bine-venită, dar când plecaţi trebuie să vă îndreptaţi fără ocol spre un sat. Drumurile nu-s sigure. La fel şi Domniţa, adăugă ea către Faile. Două femei nu pot da piept cu trolocii apărate doar de o mână de bărbaţi.

— Mă voi mai gândi, spuse Faile liniştită. Vă mulţumesc pentru grijă. Sorbi din ceai, la fel de calmă ca Verin, care începuse iar să scrie în cărticica ei, oprindu-se doar cât să-i zâmbească Elisei şi să murmure: „Sunt atât de multe poveşti la câmpie!” Faile acceptă un fursec cu unt de la o tânără al'Seen, care făcu o reverenţă şi roşi ca racul, fără să-şi ia ochii plini de admiraţie de la Faile.

Perrin zâmbi în sinea lui. În hainele ei de călărie din mătase verde, Faile le părea neam de nobil şi trebuia să recunoască şi el că titlul i se potrivea de minune. Asta doar când voia ea. Fata n-ar fi admirat-o atâta dacă ar fi văzut-o când o apucau furiile şi avea limba aşa de ascuţită că ar fi despicat şi pielea unui căruţaş.

Jupâneasa al'Seen se întoarse spre bărbatul ei, dând din cap; se vedea că Faile şi Verin nu se lăsau convinse. Jac se uită la Tomas.

— Dumneata poţi să le lămureşti?

— Eu merg unde îmi spune ea, spuse Tomas. Chiar şi în încăperea aceea, aşezat şi cu ceaşca de ceai în mână, Străjerul părea gata să scoată sabia din teacă.

Jupânul al'Seen oftă şi îşi mută atenţia la următorul.

— Perrin, cei mai mulţi dintre noi te-au întâlnit cel puţin o dată pe la Emond's Field. Cât de cât te cunoaştem. Cel puţin te cunoşteam înainte să pleci de-aici, anul trecut. Am auzit nişte zvonuri tulburătoare, dar nu cred că Tam şi Abell ar mai umbla cu tine dacă ar fi adevărate.

Soţia lui Flann, Adine, o femeie plinuţă cu privire încrezută, pufni aspru.

— Am auzit eu nişte lucruri şi despre Tam şi Abell. Şi

despre băieţii lor care şi-au luat tălpăşiţa cu nişte Aes-Sedai. Cu Aes-Sedai! Douăsprezece, nici mai multe, nici mai puţine! Ţineţi şi voi minte cum a ars din temelii Emond's Field. Numai Lumina ştie în ce s-au băgat. Am auzit că au furat-o pe fata al'Vere.

Flann dădu din cap resemnat şi îi ceru iertare lui Jac din priviri.

— Dacă tu crezi aşa ceva, eşti în stare să crezi orice, răspunse Wit amar. Am stat de vorbă cu Marin al'Vere acum două săptămâni şi mi-a spus că fata lui a plecat de capul ei. Şi nu era decât o singură Aes-Sedai.

— Ce vrei tu să spui, Adine? întrebă Elisa al'Seen, proptindu-şi pumnii în şolduri. Spune deschis. Din tonul ei se înţelegea limpede un „dacă îndrăzneşti" nerostit.

— Eu n-am spus că aş crede, protestă tare Adine, doar că am auzit. Aici e ceva necurat. Nu i-au ales ei Copiii la nimereală pe băieţii ăştia trei.

— Dacă ai mai şi asculta, s-ar putea să afli şi nişte răspunsuri, spuse Elisa ferm. Adine se apucă să-şi netezească fustele, dar, deşi bombănea ca pentru ea, altceva nu mai adăugă.

— Mai are cineva ceva de spus? întrebă Jac cu vădită nerăbdare. Văzând că toată lumea tace, continuă: Perrin, nu crede nimeni că ai fi o Iscoadă, cum nu credem nici despre Tam şi Abell. Îi aruncă lui Adine o privire grea, iar Flann puse o mână pe umărul nevestei lui; femeia tăcu, dar pe buze îi tremurară cuvintele stăpânite. Jac mormăi printre dinţi, apoi continuă: Totuşi, Perrin, cred că avem dreptul să ne spui de ce spun Mantiile Albe ce spun. Vă acuză pe tine, pe Mat Cauthon şi pe Rand al'Thor că aţi fi Iscoade ale Celui Întunecat. De ce?

Faile deschise gura, furioasă, dar Perrin îi făcu semn să tacă. Rămase atât de surprins că fata se supuse, încât, preţ de o clipă, rămase tăcut, holbându-se la ea. Poate era bolnavă de-adevăratelea.

— Mantiilor Albe nu le trebuie mult ca să-şi dea drumul la gură, jupâne al'Seen. Dacă nu le faci temenele şi le tai calea se cheamă că eşti Iscoadă a Celui Întunecat. Dacă nu spui şi

nu gândeşti cum vor ei se cheamă că eşti Iscoadă a Celui Întunecat. Nu ştiu de ce îi cred Iscoade pe Rand şi pe Mat.

Era adevărul adevărat. Dacă Mantiile Albe ar fi ştiut că Rand era Dragonul Renăscut, nu le-ar mai fi trebuit altceva, dar n-aveau cum să ştie. Mat îi încurcase de-a binelea. Trebuie că era mâna lui Fain aici.

— Cât despre mine, am omorât câţiva de-ai lor.

Se miră singur că nici icnetele de uluire care umplură încăperea, nici gândul la ce făcuse nu-i aduceau nici o durere.

— Mi-au ucis un prieten şi m-ar fi ucis şi pe mine. Dacă-i lăsam în viaţă, nu mai aveam cale de scăpare. Asta-i tot.

— Te înţeleg, spuse Jac molcom.

Chiar şi de când cu trolocii, oamenii din Ţinutul celor Două Râuri nu erau obişnuiţi cu omorurile. Cu câţiva ani în urmă, o femeie îşi omorâse bărbatul fiindcă voia să se mărite cu altul; de atunci, după câte ştia Perrin, nu mai murise nimeni de mâna altuia în Ţinutul celor Două Râuri. Asta până când îi călcaseră trolocii.

Verin spuse:

— La un lucru, Copiii Luminii sunt neîntrecuţi; anume să semene bănuiala între oameni care au fost vecini buni toată viaţa.

Toţi localnicii o priviră şi, după o clipă, unii dintre ei aprobară dând din cap.

— Aud că au cu ei pe un anume Padan Fain. Negustorul ambulant.

— Am auzit, zise Jac. Se pare că acum îşi spune altfel.

Perrin dădu din cap.

— Ordeith. Dar fie Fain, fie Ordeith, tot Iscoadă e. A recunoscut cu gura lui că e de-ai lor şi că a adus trolocii aici de Noaptea Iernii anul trecut. Şi umblă cu Mantiile Albe.

— Uşor îţi mai e să-i terfeleşti pe alţii, spuse tăios Adine Lewin. Tu poţi să spui despre oricine că e Iscoadă a Celui Întunecat.

— Şi pe cine ai crede mai degrabă? răspunse Tomas. Pe cei care au venit acum câteva săptămâni, ţi-au pus în fiare cunoscuţii şi le-au ars fermele? Sau pe un om care a crescut aici?

— Nu sunt Iscoadă, jupâne al'Seen, spuse Perrin, dar dacă dumneata vrei să plec, plec.

— Nu, spuse Elisa repede, aruncând o privire grăitoare spre bărbatul ei, apoi alta rece ca gheaţa spre Adine, care rămase cu vorbele în gât. Nu. Eşti bine-venit să rămâi la noi cât vrei.

Jac şovăi, apoi dădu din cap în semn că da. Elisa se apropie de Perrin şi îl privi de sus în jos, cu mâinile pe umerii lui.

— Suntem de partea ta, spuse ea blând. Tatăl tău era un om bun. Mama ta mi-era prietenă, o ştiu femeie de nădejde. Ştiu că ea ar vrea să rămâi la noi, Perrin. Copiii nu trec pe-aici prea des, iar dacă trec, băieţii de pe acoperiş ne vor spune cu mult înainte şi o să ai destul timp să te ascunzi în pod. Aici eşti în siguranţă.

Vorbea serios. Vorbea cum nu se poate mai serios. Iar când Perrin se uită spre jupân al'Seen, omul dădu din nou din cap aprobator.

— Vă mulţumesc, spuse Perrin, simţind un nod în gât. Dar am… lucruri de făcut. Mă aşteaptă multe treburi.

Elisa oftă, bătându-l uşor pe umăr.

— Da, da. Numai vezi să nu-ţi facă… rău treburile astea ale tale. Ei, măcar să te pun pe cale cu burta plină.

Nu se găseau destule mese în casă ca să fie loc pentru toată lumea, aşa că blidele cu tocăniţă de miel trecură din mână în mână, împreună cu felii de pâine cu coaja crocantă şi avertismente ferme să nu se verse nici o picătură, şi fiecare mâncă pe unde putu. Nu apucară să termine că se năpusti înăuntru un băiat cu încheieturile ieşindu-i din mâneci şi cu un arc mai înalt decât el. Lui Perrin i se păru că ar fi Win Lewin, dar nu-şi putea da bine seama; era la vârsta când băieţii cresc repede.

— Seniorul Luc! strigă agitat băiatul slăbuţ. Vine Seniorul Luc.

33 Un nou fir în Urzeală

Seniorul apăru aproape imediat după băiat; era un bărbat în floarea vârstei, înalt, cu umeri laţi, faţă dură, colţuroasă, şi păr roşcat-închis, cu tâmplele albite. Ochii de un albastru-întunecat aveau în ei ceva trufaş şi totul în el îi trăda stirpea nobilă, până la veşmântul verde cu croială fină, brodat ca şi mănuşile, în fir de aur, cu rotocoale discrete de-a lungul mânecilor. Teaca sabiei era şi ea acoperită cu lucrătură de aur, ca şi vârfurile cizmelor bine lustruite. Reuşea să facă un act măreţ până şi din simplul fapt de a intra pe uşă. Perrin simţi un dispreţ instantaneu pentru el, de la prima vedere.

Toţi membrii celor două familii de la fermă se îngrămădiră să-i dea bineţe Seniorului; bărbaţi, femei şi copii se strânseră ciorchine în jurul lui cu zâmbete, plecăciuni şi reverenţe, vorbind fără oprire, unii peste alţii, despre ce mare onoare era să le calce pragul un Corniat. Asta părea să-i încânte cel mai tare. Era formidabil şi să aibă sub acelaşi acoperiş un Senior, dar să mai fie şi dintre cei legaţi prin jurământ să caute legendarul Corn al lui Vaiere – era de-a dreptul de poveste. Perrin nu-şi amintea să-i fi văzut pe localnicii din Ţinutul celor Două Râuri făcând atâta tevatură pentru cineva, dar de data asta nu erau departe.

Se vedea de la o poştă că Seniorului Luc i se părea că toate astea i se cuvin de drept şi poate şi ceva mai mult. Unde mai pui că-l mai şi plictiseau. Gazdele nu păreau să vadă sau poate nu recunoşteau expresia uşor obosită, zâmbetul vag deferent. Poate pur şi simplu credeau că aşa se poartă Seniorii. Adevărat, mulţi aşa se şi purtau, dar pe Perrin îl enerva să-i vadă – pe ei, rudele şi prietenii lui – cum îl suportă.

Când se mai potoli agitaţia, Jac şi Elisa îi prezentară pe ceilalţi oaspeţi – mai puţin pe Tam şi pe Abell, care îl cunoşteau – Seniorului Luc de Chiendelna, spunându-le că el îi sfătuia cum să se apere de troloci, că-i încuraja să le ţină piept Mantiilor Albe şi să-şi apere drepturile. Restul celor de faţă murmurară aprobator. Dacă s-ar fi ales un rege în Ţinutul

celor Două Râuri, Seniorul Luc s-ar fi bucurat de toată susţinerea clanurilor al'Seen şi Lewin. O ştia şi el. Dar îngăduinţa lui plictisită şi deloc ascunsă nu dură mult.

De cum dădu cu ochii de faţa netedă a lui Verin, Luc mai că înţepeni, iar ochii îi săgetară spre mâinile ei atât de repede că mişcarea trecu aproape neobservată. Era gata-gata să-şi scape pe jos mănuşile brodate. Plinuţă, în haine de rând, Verin ar fi putut trece drept una dintre nevestele de la fermă, dar se vede că Luc ştia cum arată chipul fără vârstă al unei Aes-Sedai. Şi nu se topea de bucurie s-o ştie de faţă. Când jupâneasa al'Seen o prezentă „jupâneasa Mathwin, o învăţată venită de departe”, colţul ochiului stâng al lui Luc tresări uşor.

Verin îi adresă un zâmbet parcă somnoros şi murmură:

— Încântată. Casa Chiendelna. Unde se află? Îmi sună a loc dinspre Ţinuturile de la Hotare.

— Nu suntem atât de importanţi, răspunse Luc iute, cu o frântură de plecăciune prudentă. De fapt suntem din Murandy. O Casă mică, dar veche. Nu păru prea bucuros să-şi ia ochii de la ea ca să-i fie prezentaţi restul oaspeţilor.

La Tomas de-abia dacă se uită. Trebuie că-şi dădea seama că e Străjerul „jupânesei Mathwin”, dar era clar ca lumina zilei că se prefăcea că nu-l vede. Lucru tare ciudat! Oricât de bine ar fi mânuit Luc sabia pe care-o purta la brâu, nimeni nu era atât de bun încât să ignore un Străjer. Îngâmfare. Era îngâmfat cât zece. Lui Perrin i se păru şi mai evident când îi fu prezentată Faile.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Luc era mai mult decât sigur pe sine; era chiar familiar şi plin de căldură. De fapt, era mult prea admirativ şi cald. Îi luă mâna între mâinile lui, se aplecă peste ea şi o privi adânc în ochi, de parcă ar fi încercat să-i vadă ceafa prin ei. Pentru o clipă, Perrin crezu că fata se va întoarce să se uite la el, dar Faile îi întoarse privirea Seniorului cu o imitaţie de calm, deşi obrajii îi erau îmbujoraţi, şi o uşoară aplecare a capului.

— Şi eu sunt Corniată, Seniore, spuse ea, cu un glas uşor întretăiat. Credeţi că-l veţi găsi aici?

Luc clipi şi îi lăsă mâna.

— Se poate, Domniţă. Cine poate şti unde se află Cornul?

Faile păru uşor surprinsă – şi poate dezamăgită – văzând că Luc îşi pierdu brusc interesul pentru ea.

Perrin păstră o expresie neutră. Dacă ea voia să se hlizească la Wil al'Seen şi să roşească în faţa seniorilor caraghioşi, n-avea decât. N-avea decât să se facă de râs în ce fel îi convenea şi să rămână cu ochii lipiţi de toţi bărbaţii. Deci Luc voia să ştie unde e Cornul lui Vaiere? Ascuns în Turnul Alb, acolo era. Fu ispitit să-i spună doar ca să-l vadă scrâşnind din dinţi de neputinţă.

Dacă se mirase să afle cine erau ceilalţi nou-veniţi la ferma al'Seen, Luc reacţionă cel puţin ciudat când îl văzu pe Perrin. Faţa lui îl făcu să tresară puternic; în ochi i se citi pentru o clipă şocul. Într-o clipă, totul dispăru în spatele măştii de trufie nobiliară, lăsând doar o vagă zbatere la colţul ochiului. Necazul era că reacţia lui n-avea sens. Nu ochii galbeni îl speriaseră; Perrin era sigur. Părea mai degrabă că individul îl cunoştea de undeva şi rămăsese uluit să-l vadă acolo, numai că el nu-l mai văzuse pe Luc în viaţa lui. Mai mult, ar fi putut jura că Luc se temea de el. N-avea nici un sens.

— Seniorul Luc ne-a învăţat să-i trimitem pe băieţi pe acoperiş, spuse Jac. Nu se apropie nici un troloc fără să prindem de veste.

— Cât de repede? spuse Perrin sec. „Astea erau sfaturile marelui Senior Luc?" se întrebă el, apoi urmă: Trolocii văd noaptea ca pisicile. O să vă spargă uşile până să apuce băieţii să strige.

— Facem şi noi ce putem, lătră Flann. Nu mai încerca să ne sperii. Te aud copiii. Măcar Seniorul Luc ne dă sfaturi folositoare. Cu o zi înainte să mă calce trolocii, a trecut pe la mine şi a verificat dacă e toată lumea la posturi. Sângele şi cenuşa lor! Dacă nu era el, ne-ar fi omorât pe toţi.

Luc păru să nici nu audă lauda. Îl privea atent pe Perrin şi tot frământa în mâini mănuşile, trecându-le pe sub catarama de aur în formă de cap de lup de la cureaua sabiei. Faile era şi ea cu ochii pe el, uşor încruntată. O ignoră.

— Credeam că v-au scăpat Mantiilor Albe, jupâne Lewin. Înţelesesem că a trecut o patrulă de Mantii Albe tocmai la

timp ca să-i gonească.

— Ei, da, aşa a fost. Flann îşi trecu o mână prin părul cărunt. Dar Seniorul Luc… Dacă n-ar fi venit Mantiile Albe la timp am fi… Măcar el nu încearcă să ne sperie, mormăi bărbatul.

— Deci nu vă sperie, spuse Perrin. Pe mine mă sperie trolocii. Iar Mantiile Albe vă apără de ei. Atât cât pot şi ei.

— Vrei să spui că meritul aparţine Mantiilor Albe? Luc îl săgetă cu o privire rece, parcă repezindu-se să profite de o slăbiciune. Cine crezi că e de vină că vezi Colţul Dragonului mâzgălit pe uşi? A, sigur că ei nu se ating de cărbune, dar aici e mâna lor. Intră prin casele oamenilor de treabă, pun întrebări şi cer răspunsuri de parcă ar fi la ei în casă. Eu spun că oamenii de aici sunt stăpâni pe soarta lor, nu câinii Mantiilor Albe ca să fie chemaţi şi puşi în lanţ. Să vegheze în câmp deschis – foarte bine –, dar când ajung la uşă să ştie bine pe pământurile cui calcă. Asta e părerea mea. Dacă tu vrei să fii câinele Mantiilor Albe, n-ai decât, dar nu le-o lua în nume de rău oamenilor de treabă doar fiindcă sunt liberi.

Perrin îi răspunse lui Luc cu o privire la fel de înverşunată:

— Nu mi-s dragi Mantiile Albe. Vor să mă spânzure sau n-ai auzit?

Nobilul înalt clipi mărunt, de parcă nu ştia sau uitase în graba lui de a sări la ceartă.

— Şi atunci, ce anume propui?

Perrin îi întoarse spatele şi făcu vreo câţiva paşi până la vatră. N-avea de gând să se ia la ceartă cu Luc. N-avea decât să-l audă toată lumea. Era sigur că stăteau toţi cu ochii pe el. Voia să spună ce gândeşte şi gata.

— Trebuie să depindeţi de Mantiile Albe, trebuie să speraţi că-i vor ţine la respect pe troloci, trebuie să speraţi că vor veni la timp dacă vă atacă. De ce? Fiindcă fiecare încearcă să-şi apere ferma lui, dacă e în stare, sau măcar să rămână prin preajmă, dacă nu. Sunteţi adunaţi într-o sută de ciorchini mici, ca strugurii copţi. Atâta timp cât rămâneţi aşa, atâta timp cât trebuie să vă rugaţi ca Mantiile Albe să reuşească să-i împiedice pe troloci să vă zdrobească precum strugurii în teasc, n-aveţi încotro, trebuie să-i lăsaţi să pună câte întrebări

au chef şi să ceară câte răspunsuri vor. Trebuie să staţi cu mâinile în sân şi să vă uitaţi cum aruncă în temniţă oameni nevinovaţi. Doar nu crede vreunul dintre voi că Haral şi Alsbet Luhhan sunt Iscoade ale Celui Întunecat? Natti Cauthon? Bodewhin şi Eldrin?

Abell mătură încăperea cu privirea de parcă provoca pe oricine să spună da, dar nu era nevoie. Chiar şi Adine Lewin îl asculta pe Perrin. Luc se încruntă la el, cântărind în acelaşi timp reacţiile celor de faţă.

— Ştiu eu că n-ar fi trebuit să-i ia pe Natti şi Alsbet, spuse Wit, dar ce-a fost a fost. Îşi frecă ţeasta cheală cu palma şi se uită încurcat la Abell. Poate numai dacă i-am face să le dea drumul la toţi. De-atunci n-au mai prins pe nimeni, aşa am auzit.

— Şi crezi că asta înseamnă că s-a terminat? întrebă Perrin. Chiar credeţi că se vor mulţumi cu Cauthon şi Luhhan? Cu două ferme arse? Cine va urma? Poate fiindcă aţi spus ceva ce nu le vine lor la socoteală, sau poate doar ca să-i înveţe minte pe ceilalţi. S-ar putea să vă dea foc la casă Mantiile Albe, nu trolocii. Sau poate într-o dimineaţă o să vă treziţi cu Colţul Dragonului pe uşă. Şi întotdeauna se găseşte câte cineva să creadă lucrurile astea.

Câteva perechi de ochi se aţintiră pe Adine, care se legănă de pe un picior pe altul şi se încovoie din umeri.

— Da, poate nu trebuie decât să le cântaţi în strună Mantiilor Albe de câte ori daţi ochii cu ei, dar aşa vreţi să trăiţi? Şi copiii voştri? Sunteţi la mila trolocilor, la mila Mantiilor Albe şi la mila oricui vă poartă pică. Atâta timp cât vă are la mână unul din ei, vă au la mână toţi trei. Staţi ascunşi în pivniţe şi trageţi nădejdea că un câine turbat vă va apăra de alt câine turbat şi că n-o să se strecoare nici un şobolan prin beznă să vă muşte.

Jac le aruncă priviri îngrijorate lui Flann, lui Wit şi celorlalţi bărbaţi de faţă şi spuse măsurat:

— Atunci, dacă spui că nu facem bine, ce-ai vrea să facem?

Perrin nu se aştepta la întrebare – fusese sigur că aveau să se înfurie –, dar le spuse din nou ce gândea.

— Adunaţi-vă oamenii. Adunaţi-vă oile şi vacile, găinile, toate vietăţile. Adunaţi-le şi duceţi-le la adăpost. Mergeţi la Emond’s Field. Sau la Dealul Străjii, care e mai aproape, deşi acolo veţi fi chiar sub nasul Mantiilor Albe. Cât timp sunt douăzeci de inşi aici şi treizeci dincolo, sunteţi pradă uşoară pentru troloci. Dacă vă adunaţi câteva sute, aveţi o şansă fără să fie nevoie să plecaţi capetele în faţa Mantiilor Albe.

De data asta veni răbufnirea la care se aşteptase.

— Să-mi las ferma de izbelişte?! strigă Flann, acoperindu-l pe Wit care tocmai exclama: „Ai înnebunit!” Toţi fraţii şi verii se repeziră în acelaşi timp.

— Să mă duc la Emond’s Field? Şi de-aici sunt prea departe ca să văd de câmpuri în fiecare zi!

— O să năpădească buruienile tot!

— Şi-aşa nu ştiu cum o să mai strâng recolta!

— … Dacă vin ploile…!

—… încercăm să reclădim…!

— … O să putrezească tutunul…!

— … Rămân oile netunse…!

Tăcură pe loc când pumnul lui Perrin izbi poliţa de deasupra vetrei.

— N-am văzut recolte arse sau culcate la pământ şi nici case şi hambare arse decât acolo unde erau oameni. După oameni vin trolocii. Şi dacă le ard, ce? Grâul se seamănă la loc. Pereţii se ridică la loc cu piatră şi mortar şi lemn. Dar aşa ceva puteţi să faceţi la loc? Şi arătă spre bebeluşul Lailei, care strânse copilul la piept, arzându-l cu privirea de parcă l-ar fi ameninţat chiar el.

Dar ochii pe care îi întoarse spre soţul ei şi spre Flann erau speriaţi. Se ridicară murmure îngrijorate.

— Să plecăm zici… mormăi Jac, dând din cap. Nu ştiu ce să spun, Perrin.

— Tu alegi, jupâne al’Seen. Pământul o să-l găsiţi tot aici când vă întoarceţi. Trolocii n-au cum să-l ia cu ei. Dar familia pot să ţi-o ia.

Murmurul se preschimbă în zarvă. Câteva femei se certau cu soţii, mai ales cele cu un copil sau doi pe lângă fuste. Bărbaţii nu păreau să spună nimic.

— Interesant plan, spuse Luc, măsurându-l din ochi pe Perrin. Nu i se putea citi pe faţă dacă era sau nu de acord cu el. Voi aştepta să văd ce se mai întâmplă. Iar acum, jupâne al'Seen, trebuie să plec. Am trecut pe-aici doar ca să văd cum vă merge.

Jac şi Elisa îl conduseră până la uşă, dar ceilalţi nu-i dădură prea mare atenţie, ocupaţi cu discuţiile. Luc plecă strângând din buze. Lui Perrin îi lăsă impresia că era obişnuit cu plecări la fel de pline de pompă ca sosirile.

De la uşă, Jac veni drept la Perrin.

— Îndrăzneţ planul tău. Drept e că nici eu n-aş fi prea bucuros să-mi las ferma, dar ai dreptate. Nu ştiu însă ce părere o să aibă Copiii. Mi se par tare bănuitori. Dacă ne adunăm la un loc, ar putea crede că urzim ceva împotriva lor.

— Las' să creadă, făcu Perrin. Dacă sunteţi adunaţi într-un sat, o să fiţi în stare să faceţi cum zice Luc şi să le spuneţi să-şi vadă de treabă prin alte părţi. Sau ţi se pare că e mai bine să rămâneţi fără apărare numai ca să vă înţelegeţi bine, sau măcar nu rău, cu Mantiile Albe?

— Nu. Nu, eu te înţeleg. M-ai convins. Şi, din câte văd, nu numai pe mine.

Aşa se părea. Murmurul discuţiilor se mai potolise, dar numai fiindcă toată lumea părea să fi căzut de acord. Chiar şi Adine, care-şi strunea fiicele strigându-le ordine pentru strânsul bagajelor. Ba chiar dădu din cap spre Perrin aprobator, deşi cu jumătate de inimă.

— Când aveţi de gând să plecaţi? îl întrebă Perrin pe Jac.

— Imediat ce suntem toţi gata. Până la apus putem să ajungem la ferma lui Jon Gaelin, dinspre Drumul de miazănoapte.

O să-i transmit ce mi-ai spus tu, şi lui, şi tuturor din Emond's Field. Mai bine acolo decât la Dealul Străjii. Dacă vrem să scăpăm şi de sub călcâiul Mantiilor Albe, nu numai al trolocilor, mai bine să nu le stăm chiar sub nas. Jac se frecă prin ce-i mai rămăsese din păr cu un deget. Perrin, nu cred eu că le-ar face Copiii rău lui Natti Cauthon şi fetelor sau soţilor Luhhan, dar mi-e teamă. Dacă ne bănuiesc de răscoală, cine ştie?

— Am de gând să-i eliberez cât mai repede, jupâne al'Seen. Pe ei şi pe toţi cei din temniţele Mantiilor Albe.

— Îndrăzneţ plan, repetă Jac. Ia mai bine să pun eu oamenii la treabă, dacă vrem să ajungem la Jon până la apus. Mergi cu Lumina, Perrin!

— Foarte îndrăzneţ plan, repetă şi Verin, apropiindu-se după ce jupânul al'Seen se îndepărtă în fugă, strigând să se scoată căruţele în curte şi punând pe fiecare să ia doar ce poate căra.

Îl studie pe Perrin cu interes, înclinând capul pe un umăr, iar Faile, care o urmase, nu se lăsă mai prejos. Faile îl privea de parcă atunci îl vedea întâia dată.

— Nu ştiu de ce îi spuneţi toţi la fel, se miră el. De ce îi spuneţi plan, adică. Luc al lor vorbea tâmpenii. Auzi, să sfideze Mantiile Albe cu piciorul în prag. Să pună băieţi pe acoperiş ca să dea de veste când vin trolocii. Parcă ar aştepta nenorocirea cu braţele deschise. Eu n-am făcut altceva decât să le spun cum stau lucrurile. Aşa trebuia să fi făcut singuri, de la bun început. Omul ăsta…

Voia să spună că Luc îl scotea din sărite, dar se opri. Nu de faţă cu Faile. Să nu cumva să înţeleagă greşit.

— Fireşte, admise Verin liniştită. N-am mai avut ocazia să observ fenomenul. Sau poate am avut-o şi n-am observat-o.

— Ce spui acolo? Ce să observi?

— Perrin, când am ajuns aici, oamenii erau hotărâţi să reziste cu orice preţ. Tu le-ai deschis ochii şi le-ai întărit inimile, dar crezi că eu sau Tam sau Abell am fi reuşit? Ar trebui să ştii mai bine ca oricare din noi cât sunt de încăpăţânaţi oamenii din Ţinutul celor Două Râuri. Ai schimbat cursul lucrurilor venind aici. Şi doar cu câteva cuvinte spuse… la mânie? Deci e adevărat că ta'veren atrag vieţile altora în urzeala propriei vieţi. Fascinant! Sper să mai am ocazia să-l studiez pe Rand.

— Orice-ar fi, mârâi Perrin, e de bine. Cu cât mai mulţi se adună la un loc, cu atât sunt mai în siguranţă.

— Desigur. Înţeleg că e adevărat că Rand are sabia?

Perrin se încruntă, dar nu avea de ce să nu-i spună. Ştia despre Rand şi ştia ce era cu Tear.

—Da.

— Perrin, ai grijă cu Alanna!

— Ce? începea să-l încurce obiceiul Aes-Sedai de a schimba vorba dintr-odată. Mai ales când Verin îi spunea să facă ceva ce el deja hotărâse şi voia să-i ascundă. De ce?

Chipul lui Verin rămase neschimbat, dar ochii negri căpătară brusc o strălucire dură.

— În Turnul Alb se ţes multe… planuri. Nu sunt toate rele, nici pe departe, dar uneori e greu de spus înainte să fie prea târziu. Şi chiar şi cei mai binevoitori mai lasă adesea să se rupă câte un fir din urzeală sau o trestie din împletitura coşului şi atunci trebuie aruncate. Un ta'veren ar fi o trestie folositoare pentru împletit orice fel de plan.

Dintr-odată, căpătă un aer confuz în mijlocul agitaţiei din jur, ca o fiinţă mai obişnuită cu cărţile sau cu propriile gânduri decât cu lumea reală.

— Ia te uită! Jupân al'Seen nu stă cu mâinile în sân, văd. Am să-l întreb dacă se poate lipsi de cineva care să ne scoată caii din grajd.

Când Sora Brună le întoarse spatele, Faile se înfioră.

— Uneori Aes-Sedai mă cam… neliniştesc, murmură ea.

— Te neliniştesc, zici? spuse Perrin. Pe mine mă sperie de moarte mai tot timpul.

Faile râse încet şi începu să se joace cu un nasture de la haina lui, de la care nu-şi mai lua ochii.

— Perrin, m-am… m-am… m-am purtat prosteşte.

— Ce vrei să spui? Faile se uită în sus la el – cât pe ce să rupă nasturele de atâta răsucit – aşa că adăugă repede: Din toţi oamenii pe care-i cunosc, pot să spun că tu nu te porţi prosteşte.

Închise repede gura înainte să-i scape un „aproape niciodată” şi se bucură că tăcuse la timp când o văzu zâmbind.

— Frumos din partea ta să spui asta, dar nu glumesc. Bătu uşor nasturele cu palma şi începu să-i îndrepte haina – care era deja dreaptă – şi să-i netezească reverele – care nu erau deloc mototolite. Apoi reîncepu să vorbească foarte repede: Te-ai purtat aşa ridicol doar fiindcă s-a uitat băiatul

acela la mine – zău, e mult prea copilăros; nu ca tine – că m-am gândit să te fac gelos – numai un picuţ – şi să mă prefac – numai să mă prefac – că-mi place Seniorul Luc. N-ar fi trebuit să fac aşa ceva. Mă ierţi?

Încercă să desluşească vorbele amestecate. Era bine că i se părea prea copilăros Wil – dacă ar fi încercat să-şi lase barbă probabil că n-ar fi avut mai mult de trei fire –, dar nu spusese nimic de felul cum îi răspunsese la ocheadă. Şi dacă doar se prefăcuse atrasă de Luc, de ce roşise aşa?

— Sigur că te iert, mărturisi el. În ochii fetei apăru o sclipire primejdioasă. Vreau să spun că nu-i nimic de iertat. Sclipirea se aprinse şi mai tare. „Ce voia să audă de la el?” Iartă-mă, te rog! Când încercam să te conving să nu vii cu noi am spus nişte lucruri care n-ar fi trebuit spuse. Ai vrea să mă ierţi, te rog?

— Ai *spus* tu ceva ce trebuie iertat? se miră ea dulce, iar Perrin îşi dădu seama că intrase în bucluc. Nu-mi dau seama ce ar putea fi, dar am să fiu atentă.

„Are să fie atentă?” Acum chiar că vorbea ca o doamnă; poate că tatăl ei era în slujba vreunui senior şi avusese ocazia să înveţe cum vorbesc doamnele. Habar n-avea ce voia să spună. Şi nici nu se grăbea prea tare să afle.

Se simţi uşurat să încalece din nou pe Trăparu, în mijlocul mulţimii care înhăma caii la căruţe şi se certa pe ce să ia şi ce să lase, în timp ce copiii fugăreau găinile şi gâştele şi le legau picioarele ca să le urce în căruţe. Nişte băieţi deja mânau vitele spre răsărit, iar alţii scoteau oile din târlă.

Faile nu suflă o vorbă despre ce-i spusese. Ba chiar îi zâmbi şi începu să compare creşterea oilor acolo şi în Saldaea, iar când o fetiţă îi aduse un buchet de flori roşii şi mărunte de inimă-n-floare, încercă să-i împletească în barbă câteva, râzând când dădu s-o oprească. Cu alte cuvinte, purtarea ei îl scotea din minţi de teamă pentru ce avea să urmeze. Avea nevoie să vorbească din nou cu jupânul Cauthon.

— Mergi cu Lumina, îi spuse din nou jupânul al'Seen când fură gata de plecare, şi ai grijă de băieţii noştri.

Patru dintre tinerii de la fermă hotărâseră să vină cu ei,

călare pe cai cu părul aspru care însă nu se comparau cu cei ai lui Tam şi Abell. Perrin nu prea ştia de ce i se cerea tocmai lui să aibă grijă de ei. Toţi erau mai mari decât el, deşi nu cu mult. Era vorba de Wil al'Seen, vărul lui, Ban – unul din fiii lui Jac, care moştenise din familie coatele ascuţite –, şi doi fraţi Lewin, Tell şi Dannil, care semănau cu Flann atât de mult, că i-ar fi putut fi fii, nu nepoţi. Perrin încercase să-i facă să se răzgândească, mai ales când îi spuseseră sus şi tare că ei vor să-l ajute să-i scoată pe Cauthoni şi pe Luhhani din mâinile Mantiilor Albe. Păreau să aibă impresia că trebuia doar să intre călare în tabăra Copiilor şi să le ceară să li-i dea pe toţi înapoi. „Să ne arătăm făţiş dispreţul”, aşa spusese Tell, iar lui Perrin i se făcuse părul măciucă auzindu-l. Ascultaseră prea multe balade de-ale menestrelilor şi prea multe vorbe goale de-ale nătărăilor ca Luc. Pe Wil îl bănuia de alte motive, deşi băiatul încerca să pretindă că nici n-o vede pe Faile, dar nici ale celorlalţi nu erau motiv de bucurie.

Nu mai protestă nimeni altcineva. Lui Tam şi lui Abell nu părea să le pese decât dacă ştiau să se folosească de arcurile pe care le luaseră cu ei şi dacă erau în stare să se ţină pe cal, iar Verin nu făcu altceva decât să-i observe în timp ce lua notiţe. Tomas păru amuzat, iar Faile începu să-şi facă de lucru împletind o coroniţă din inimă-n-floare, care se dovedi a fi pentru Perrin. Oftând, o agăţă la oblânc.

— O să am grijă de ei pe cât pot, jupâne al'Seen, făgădui el.

La o milă de fermă crezu că o să piardă vreo doi pe loc, când Gaul, Bain şi Chiad se iviră brusc dintr-un desiş, alergându-le în întâmpinare. Pierduţi, adică, de suliţele Aiel. De cum dădură cu ochii de ei, Wil şi prietenii lui se grăbiră să pună săgeţile în arcuri; fără să încetinească, Aielii deja aveau suliţele pregătite şi feţele acoperite. Descurcatul poveştii dură câteva minute. Când înţeleseră, lui Gaul şi celor două Fecioare situaţia li se păru tare hazlie şi râseră în hohote răsunătoare, ceea ce îi tulbură pe cei patru nou-veniţi la fel de mult ca ştirea că aveau în faţă Aieli, dintre care două femei. Wil schiţă un zâmbet spre Bain şi Chiad, iar cele două se priviră una pe alta şi dădură scurt din cap. Perrin nu

pricepea ce se întâmplă, dar se hotărî să lase lucrurile aşa cum erau atâta timp cât Wil nu risca să se aleagă cu beregata tăiată. Dacă vreuna din cele două Aiel chiar scotea cuţitul, avea să vadă el cât timp avea s-o oprească. Poate aşa se învăţa minte să mai zâmbească.

Avea de gând să se îndrepte spre Dealul Străjii cât mai repede, dar cam la o milă de gospodăria al'Seen văzu la una din ferme firicelele împrăştiate de fum din hornuri. Tam îi ţinea departe de case, aşa că oamenii de acolo nu se vedeau decât ca nişte siluete vagi. Mai puţin pentru ochii lui Perrin; el vedea copiii din curte. Iar cel mai apropiat vecin era Jac al'Seen. Sau fusese, până de curând. Şovăi, apoi îl mână pe Trăparu spre fermă. Nu că ar fi avut cine ştie ce speranţe de izbândă, dar trebuia să încerce.

— Ce faci? întrebă Tam încruntat.

— Vreau să le dau sfatul pe care i l-am dat şi lui jupân al'Seen. Nu zăbovim mult.

Tam aprobă din cap, iar ceilalţi îi urmară. Verin îl studia gânditoare pe Perrin. Aielii se despărţiră de ei în apropierea fermei ca să-i aştepte mai la miazănoapte; Gaul alerga la o oarecare depărtare de Fecioare.

Perrin nu se cunoştea cu familia Torfinn, dar, spre mirarea lui, odată ce se termină cu agitaţia provocată de orice străin şi cu holbatul la Tomas, şi Verin, şi Faile îl ascultară şi începură să înhame caii la două căruţe şi încă două telegi cu roţi înalte încă înainte să plece de la ei.

Când drumul îi duse în apropierea altor ferme, mai făcură trei opriri, dintre care una la un pâlc de cinci. Povestea se repeta. Oamenii protestau că nu-şi pot lăsa fermele părăsite, dar de fiecare dată îi lăsa strângând lucrurile pentru drum şi adunând animalele.

Şi nu era numai asta. Nu-i putea împiedica pe Wil, pe vărul lui şi pe fraţii Lewin să vorbească cu tinerii de la ferme. La grupul lor se mai adăugară treisprezece inşi, din familiile Torfinn, al'Dai, Ahan şi Marwin, înarmaţi cu arcuri şi călare pe ponei, cai de plug şi ce se mai nimerea, toţi arzând de nerăbdare să-i salveze pe prizonierii Mantiilor Albe.

Bineînţeles că lucrurile nu mergeau lin. Wil şi ceilalţi de la

ferma al'Seen erau de părere că ar fi nedrept ca Perrin să-i avertizeze din timp pe nou-veniţi despre Aieli, fiindcă sperau să vadă cum reacţionează. Reacţionau chiar mai mult decât i-ar fi fost pe plac lui Perrin, iar din felul cum scotoceau cu privirea fiecare tufiş, ca să nu mai vorbim de pâlcurile de copaci, era limpede că-şi închipuiau că mai sunt şi alţi Aieli, indiferent de ce le spunea el. La început, Wil încercase să facă pe şeful cu fraţii Torfinn şi cu ceilalţi pe motiv că el i se alăturase primul lui Perrin – bine, măcar printre primii, recunoscuse el când Ban şi fraţii Lewin se uitară urât la el –, iar ei erau doar nişte nou-veniţi.

Perrin încheie discuţiile împărţindu-i în două cete aproape egale, una condusă de Dannil şi cealaltă de Ban, deşi existară discuţii şi despre alegerea lui. Fraţii al'Dai erau de părere că căpeteniile de ceată ar trebui aleşi după vârstă – Bili al'Dai fiind cu un an mai mare decât toţi –, iar alţii îl susţineau pe Hu Marwin, fiindcă citea cel mai bine urmele, pe Jaim Torfinn, fiindcă era cel mai bun arcaş, pe Kenley Ahan, fiindcă mai fusese la Dealul Străjii înainte de venirea Mantiilor Albe şi ştia locul. Toţi păreau să creadă că pleacă la o plimbare. Repetau cu mare drag vorbele lui Tell despre cum urmau să-şi „arate făţiş dispreţul".

Până la urmă, cu o furie rece, Perrin îi luă la rost, oprind toată trupa pe întinderea înierbată dintre două crânguri.

— Nu ne jucăm aici şi nici nu mergem la dansul Bel Tine. Ori faceţi ce vi se spune, ori stânga împrejur. Oricum nu ştiu la ce sunteţi buni şi n-am de gând să-mi pierd viaţa fiindcă aveţi voi impresia că ştiţi cu ce se mănâncă toate astea. Şi-acum toată lumea în ordine şi gura! Parcă aţi fi Soborul Femeilor adunat în odaia de taină.

Îl ascultară şi se aliniară în două şiruri în spatele lui Ban şi Dannil. Wil şi Bili aveau feţe încruntate şi deloc mulţumite, dar îşi înghiţiră obiecţiile. Faile şi Tomas dădură din cap aprobator spre Perrin. Verin privi totul cu o expresie neutră, de nedescifrat, gândindu-se fără îndoială că era martoră la ce putea face un ta'veren. Lui Perrin nu i se păru necesar să-i spună că încercase doar să se gândească la ce ar fi spus un Shienaran pe care-l cunoştea el, un soldat pe nume Uno, deşi

nu se îndoia că Uno n-ar fi fost atât de delicat.

Pe măsură ce se apropiau de Dealul Străjii, fermele deveneau tot mai dese, până când ajunseră să se ţină una de alta ca prin împrejurimile lui Emond's Field – o întindere pestriţă de câmpuri mărginite de garduri vii sau de piatră, printre care şerpuiau căi înguste, poteci şi drumuri de căruţe. Deşi se opriseră de patru ori, soarele încă nu ajunsese la apus, oamenii încă mai munceau pe câmp, iar băieţii aduceau înapoi vitele de la păşune. Pe asemenea vremuri nimeni nu-şi lăsa animalele afară.

Tam îi propuse lui Perrin să nu mai avertizeze pe nimeni, iar tânărul fu de acord. Cei din zonă s-ar fi îndreptat spre Dealul Străjii, atrăgându-le atenţia Mantiilor Albe. Şi-aşa era destul de ciudat să vezi douăzeci şi ceva de oameni călărind împreună şi ferindu-se de drumul mare, deşi cei mai mulţi păreau prea adânciţi în treburi ca să le arunce mai mult de o privire. Oricum trebuiau să înceteze să avertizeze lumea mai devreme sau mai târziu; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Atâta timp cât mai rămâneau oameni pe la ferme care să aibă nevoie de apărarea Mantiilor Albe, aceştia aveau în continuare un picior de pod în Ţinutul celor Două Râuri şi probabil că aveau să dorească să-l păstreze.

Perrin stătea cu ochii în patru după semne de patrule de-ale Mantiilor Albe, dar, în afară de un norişor de praf undeva spre Drumul de miazănoapte, nu văzu nimic. După o vreme, Tam propuse să descalece. Pe jos aveau mai multe şanse să treacă neobservaţi, iar gardurile vii şi chiar zidurile joase de piatră îi mai ascundeau vederii cât de cât.

Tam şi Abell cunoşteau o pădurice cam cât pământurile a trei-patru ferme, din care se vedea bine tabăra Mantiilor Albe, o încâlceală de stejari, copaci cu frunze vineţii şi alţi arbuşti la vreo milă mai la miazăzi de Dealul Străjii, pe teren drept. Intrară în pădurice dinspre miazăzi, încercând să meargă cât mai repede. Perrin spera să nu-i vadă nimeni intrând, să se întrebe de ce nu mai ieşeau şi să discute despre asta.

— Rămâneţi aici, le spuse lui Wil şi celorlalţi tineri care tocmai îşi legau caii. Ţineţi-vă arcurile la îndemână şi fiţi gata să fugiţi dacă mă auziţi strigând. Dar nu vă mişcaţi decât

dacă strig. Iar dacă scoate vreunul un zgomot, îl bat ca pe nicovală.

Am venit să aruncăm o privire, nu să ne aducem Mantiile Albe pe cap tropăind ca o cireadă de bivoli orbi.

Ceilalţi dădură din cap a aprobare, făcându-şi de lucru cu arcurile. Poate începeau să-şi dea seama cam în ce intraseră. Copiii Luminii n-aveau cum să fie prea bucuroşi dacă dădeau de o ceată de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri cu armele în mâini.

— Ai fost vreodată soldat? întrebă Faile încet, mirată. Le-am auzit vorbind aşa pe... gărzile tatei.

— Sunt fierar, râse Perrin. Am auzit şi eu cum vorbesc soldaţii. Dar văd că merge.

Chiar şi Wil şi Bili se uitau în jur îngrijoraţi şi de-abia dacă îndrăzneau să mişte.

Strecurându-se de la un trunchi la altul, el şi Faile îi urmară pe Tam şi pe Abell până în locul unde Aielii aşteptau deja, ghemuiţi la marginea dinspre miazănoapte a păduricii. Cu ei era Verin şi, fireşte, Tomas. Copacii le ofereau o pavăză subţire de frunziş, destul cât să-i ascundă, dar nu cât să nu poată vedea prin ea.

Tabăra Mantiilor Albe se întindea la poalele Dealului Străjii ca un sat adevărat. Sute de bărbaţi, unii dintre ei împlătoşaţi, mergeau printre şirurile lungi şi drepte de corturi albe, iar pe marginile dinspre răsărit şi apus erau rânduiţi caii, în linii de câte cinci. Se vedeau oameni care deşeuau şi ţesălau nişte cai, semn că patrulele tocmai se întorseseră, iar un grup de vreo sută de călăreţi, înşiruiţi ordonat câte doi şi disciplinaţi, se îndepărtau la trap spre Pădurea Îmbibată; toate lăncile erau ridicate la acelaşi unghi. La intervale regulate, gărzi cu mantii albe patrulau tabăra, cu lăncile pe umăr şi coifurile lustruite scânteind în ultimele raze de soare.

Perrin auzi un ropot slab. Departe, spre apus, douăzeci de călăreţi veneau în galop dinspre Emond’s Field, grăbiţi să ajungă la corturi. Din aceeaşi direcţie de unde veniseră şi ei. Câteva minute şi i-ar fi văzut. La sunetul unui corn, toată lumea începu să se adune pe lângă focuri pentru cină.

Alături, era aşezată o tabără mult mai mică, cu corturi dezordonate. Unele se lăsaseră, prost prinse în funii. Locatarii, oricine vor fi fost, păreau plecaţi mai toţi. Doar câţiva cai legaţi unul lângă altul de-a lungul unei funii scurte, care se apărau de muşte cu cozile, stăteau mărturie că mai era cineva acolo. Nu erau Mantii Albe. Copiii Luminii erau prea ţepeni şi ordonaţi pentru o asemenea tabără.

Între pădurice şi cele două tabere se afla o întindere de iarbă şi flori de câmp, folosită cu siguranţă de localnici ca păşune. Nu şi acum. Terenul era ca-n palmă. O patrulă în galop, ca aceea care se apropia, ar fi putut-o călca sub copite cât ai clipi.

Abell îi atrase atenţia lui Perrin la tabăra mare.

— Vezi cortul de-acolo, aproape de mijloc, păzit de câte un om în faţă şi unul în spate? îl vezi bine? Perrin dădu din cap. Soarele tot mai jos arunca umbre ascuţite spre răsărit, dar vedea destul de bine. Acolo sunt Natti şi fetele. La fel şi soţii Luhhan. I-am văzut intrând şi ieşind. Numai câte unul şi însoţiţi de paznici, chiar şi la latrine.

— De trei ori am încercat să ne strecurăm înăuntru noaptea, adăugă Tam, dar stau cu ochii pe marginile taberei. Ultima dată de-abia am reuşit să scăpăm.

— La fel de bine ai fi putut încerca să bagi mâna într-un furnicar fără să te muşte nici o furnică. Perrin se aşeză cu spatele rezemat de un copac înalt, cu arcul peste genunchi.

— Vreau să mă gândesc niţel. Jupâne al’Thor, îi potoleşti tu pe Will şi pe ai lui? Vezi să nu-i treacă vreunuia prin cap să-şi ia tălpăşiţa spre casă. Nu m-ar mira deloc dacă s-ar duce drept spre Drumul de miazănoapte, fără să se gândească deloc ce fac, şi s-ar pomeni pe cap cu vreo cincizeci de Mantii Albe veniţi să vadă ce se-ntâmplă. Dacă s-a gândit vreunul din ei să ia mâncare la el, vezi să şi cineze. Dacă va trebui să fugim, s-ar putea să petrecem toată noaptea în şa.

Dintr-odată, îşi dădu seama că dădea ordine, dar, când încercă să-i ceară iertare, Tam rânji şi spuse:

— Perrin, tu ai luat comanda la ferma lui Jac. Nu e prima dată când ascult de unul mai tânăr care înţelege ce trebuie făcut.

— Faci bine ce faci, Perrin, adăugă Abell.

Apoi cei doi dispărură printre copaci.

Perrin se scărpină în creştet, uimit. „Luase el comanda?” Acum că se gândea, de când plecaseră de la ferma al’Seen,

Tam şi Abell nu luaseră nici o hotărâre, doar veniseră cu idei şi îl lăsaseră să decidă. Tot de atunci, nici unul nu-i mai spusese „băiete”.

— Interesant, spuse Verin.

Îşi scosese carnetul.

Tare ar fi vrut Perrin să vadă ce scrisese în el!

— Iar vii cu mustrări că sunt nechibzuit? întrebă el.

În loc de răspuns, Verin spuse gânditoare:

— Va fi încă şi mai interesant de văzut ce faci de-aici încolo. Nu pot spune că mişti lumea din temelii, cum face Rand al’Thor, dar măcar Ţinutul celor Două Râuri sigur îl mişti. Mă întreb dacă-ţi dai singur seama încotro.

— Am de gând să-i eliberez pe alde Luhhan şi Cauthon, îi răspunse el furios. Asta e tot!

Dar mai erau şi trolocii. Îşi lăsă capul pe spate, rezemându-l de trunchiul copacului şi închise ochii.

— Nu fac decât ce trebuie să fac. Ţinutul celor Două Râuri va rămâne tot unde a stat şi până acum.

— Fireşte, spuse Verin.

O auzi îndepărtându-se împreună cu Tomas; condurii ei şi cizmele lui de-abia dacă se auzeau pe pământul acoperit de frunze moarte. Deschise ochii. Faile se uita lung după cei doi; nu părea prea mulţumită.

— Nu te lasă deloc în pace, bombăni ea.

Legăna în mână coroniţa de inimă-n-floare pe care o lăsase agăţată de şa.

— Aşa sunt femeile Aes-Sedai, spuse el.

Faile se întoarse spre el cu o privire arţăgoasă.

— Şi ai de gând să-ncerci să-i scoţi de-acolo în noaptea asta?

Acum trebuia făcut. Fiindcă răspândise avertismentul pe la ferme şi oamenii ştiau cu cine stătuseră de vorbă. Poate că Mantiile Albe n-aveau să rănească prizonierii. Poate. Te puteai aştepta la milă din partea Mantiilor Albe cum te puteai

aştepta să vezi cai zburând. Se uită spre Gaul, care dădu din cap şi spuse:

— Tam al'Thor şi Abell Cauthon se mişcă iute pentru nişte Udari, iar Mantiile Albe sunt prea îngâmfaţi ca să dea atenţie la orice se foieşte în beznă, zic eu. Cred că se aşteaptă la duşmani numeroşi şi în câmp deschis.

Chiad îşi întoarse privirea amuzată spre bărbatul Aiel.

— Vrei să spui că tu ai de gând să te mişti ca vântul şi ca gândul, Câine de piatră? O să fie mai mare râsul să vezi un Câine de piatră cum încearcă să umble uşor. După ce-i salvez pe prizonieri împreună cu Surioara mea, poate ne întoarcem şi după tine, dacă eşti prea bătrân să mai găseşti calea.

Bain îi atinse braţul şi Chiad se întoarse mirată spre femeia cu pletele ca flacăra. După o clipă obrajii bronzaţi îi roşiră puternic. Amândouă se uitară spre Faile, care era tot cu ochii la Perrin, cu bărbia sus şi braţele încrucişate.

Perrin trase aer adânc în piept. Dacă-i spunea că nu voia să vină cu el era aproape sigur că n-aveau să vină nici Bain şi Chiad. În continuare, făceau tot posibilul să-i aducă aminte că veniseră pentru ea, nu pentru el. Poate era mai bine să nu insiste. Poate că ar fi reuşit să-i scape doar împreună cu Gaul, dar nu vedea cum s-o facă să rămână dacă ea nu voia. Ştiind de ce era în stare, se aştepta să se strecoare pe urmele lor.

— Tu să stai cât mai aproape de mine, spuse el răspicat. Vreau să scot prizonierii de acolo, nu să las alţii în urmă.

Faile se aşeză lângă el râzând şi îşi trecu umărul pe sub braţul lui.

— Nu-mi sună rău deloc să stau cât mai aproape de tine.

Îi aruncă pe cap coroniţa de flori roşii; Bain se puse pe chicotit.

Se uită în sus pe sub sprâncene; vedea marginea năzdrăvăniei de coroniţă cum îi atârna pe frunte. Probabil arăta ca un nătărău. Dar o lăsă aşa.

Soarele se afunda spre orizont ca o mărgea în miere. Abell aduse nişte pâine şi brânză – după cum se aşteptau, mai bine de jumătate dintre viitorii eroi nu aduseseră merinde – şi mâncară împreună, aşteptând. Se lăsă noaptea, luminată de o lună înălţată deja sus pe cer, dar ascunsă de nori

nestatornici. Perrin aştepta. În tabăra Mantiilor Albe şi pe Dealul Străjii luminile se stinseră una câte una, lăsând lacul presărat doar cu pătratele ferestrelor slab luminate. Îi adună cât mai aproape pe Tam, Faile şi pe Aieli. Vedea toate chipurile limpede. Verin stătea destul de aproape cât să-i audă. Abell şi Tomas erau cu ceata din Ţinutul celor Două Râuri, ca să se asigure că nu fac zgomot.

Nu se simţea în largul lui cu ordinele, aşa că vorbi cât mai simplu. Tam trebuia să-i pregătească pe toţi de plecare, ca să fugă de cum se întorcea el cu prizonierii. Mantiile Albe aveau să gonească după ei de îndată ce se lămureau ce se petrecuse, aşa că aveau nevoie de o ascunzătoare. Tam ştia un loc potrivit, o fermă părăsită la poalele Pădurii de la Apus.

— Încercaţi să nu omorâţi pe nimeni, dacă puteţi, le aminti Perrin Aielilor. Mantiile Albe o să fie şi-aşa destul de furioşi că le-am luat prada. Dacă mai pierd şi oameni, o să vină după noi cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ.

Gaul şi Fecioarele dădură din cap de parcă de-abia aşteptau. Ciudată lume! Se făcură nevăzuţi în noapte.

— Umblă cu grijă, îi spuse încet Verin, privindu-l cum îşi punea arcul peste umăr. Ta’veren nu înseamnă nemuritor.

— Nici Tomas n-o să stea cu mâinile în sân.

— Crezi că mai contează unul? spuse ea, căzută pe gânduri. În plus, am alte planuri pentru el.

Perrin dădu din cap şi ieşi din pădurice, înaintând pe coate şi pe genunchi de cum părăsi adăpostul frunzişului, aproape una cu pământul. Faile se mişca la fel ca el, alături. Iarba şi florile de câmp erau destul de înalte ca să-i ascundă. Se bucură că fata nu-i putea vedea faţa. Îi era o frică de moarte. Nu pentru el, dar dacă păţea ea ceva…

Se târâră ca două umbre tremurătoare în noapte pe câmpul deschis şi se opriră la semnul lui Perrin la vreo zece paşi de zona unde patrulau gărzile, cu mantiile strălucind în lumina lunii, nu departe de primul rând de corturi. Doi se întâlniră chiar în faţa lor şi se opriră brusc.

— Noaptea e în pace, spuse unul. Lumina să ne înconjoare şi să ne apere de Umbră!

— Noaptea e în pace, răspunse celălalt. Lumina să ne

înconjoare şi să ne apere de Umbră!

Apoi făcură stânga-mprejur şi se îndepărtară, fără să privească în dreapta sau în stânga.

Perrin îi lăsă să facă doisprezece paşi fiecare, apoi o atinse pe Faile pe umăr şi se ridică, neîngăduindu-şi nici să respire. De-abia dacă auzea şi răsuflarea ei. Se strecurară printre corturi, mergând aproape pe vârfuri, şi se culcară la pământ de cum trecură de primul rând. Dinăuntru răzbăteau sforăituri sau mormăieli de oameni adormiţi. Altfel, nu se auzea nici o voce în tabără. Scrâşnetul cizmelor gărzilor se auzea limpede. În aer se simţea miros de focuri acoperite, de pânză de cort, de cai şi de oameni.

Îi făcu un semn tăcut lui Faile să-l urmeze. Un picior neatent s-ar fi prins în funiile corturilor ca în laţ. Dar el le vedea ca-n palmă şi alese un drum sigur.

Îşi însemnase bine în minte locul cortului cu prizonierii şi porni într-acolo prudent. Aproape de mijlocul taberei. Mult de mers până acolo, mult de mers înapoi.

Zgomotul de paşi şi geamătul lui Faile îl făcură să se răsucească la timp ca să primească în faţă izbitura unei siluete uriaşe cu mantie albă, un bărbat la fel de voinic ca jupânul Luhhan. În gât i se înfipseră degete de fier în timp ce se rostogolea împreună cu duşmanul. Perrin îl apucă de bărbie cu o mână, împingându-i capul pe spate în încercarea de a se descleşta de el. Trase de mâinile care-l strângeau de gât şi îşi repezi pumnul în coastele celuilalt, dar de-abia reuşi să-l facă să icnească. Inima îi bubuia în urechi; vederea îi dispărea, înconjurată de negru din toate părţile. Îşi căută pe pipăite securea, dar parcă nu-şi simţea degetele.

Deodată, omul se smuci şi căzu moale peste el. Perrin dădu la o parte corpul inert şi îşi umplu plămânii de aerul dulce al nopţii.

Faile dădu drumul reteveiului de lemn de foc şi îşi frecă tâmpla.

— S-a gândit că, dacă mă îmbrânceşte, nu mai e nevoie să-şi facă griji din partea mea, şopti ea.

— Prostul, îi răspunse Perrin tot în şoaptă. Dar un prost

puternic. Zile întregi avea să-i simtă degetele în jurul gâtului. Ai păţit ceva?

—Nimic, bineînţeles. Nu-s o păpuşă de porţelan.

Nici prin cap nu-i trecea s-o asemene cu aşa ceva.

Îl trase repede pe bărbatul inconştient lângă un cort, unde spera să nu-l găsească nimeni prea curând, îi luă mantia şi-i legă mâinile şi picioarele cu coarde de arc de rezervă. Încropi un căluş dintr-o batistă găsită în buzunarele insului. Nu era ea prea curată, dar tot vina lui era. Perrin îşi trecu arcul peste cap şi îşi potrivi mantia pe umeri. Dacă-i mai vedea cineva, poate ar fi putut trece drept unul de-ai lor. Sub emblema cu roata soarelui, mantia avea un nod auriu, semn al rangului înalt. Un căpitan. Şi mai bine.

Acum umbla printre corturi repede, fără ascunziş. Îl pusese la loc ferit, dar omul putea fi găsit din clipă în clipă şi atunci s-ar fi dat alarma. Faile alerga lângă el ca umbra lui, scrutând tabăra la fel de atentă ca el în căutare de semne de trezire. Umbrele mişcătoare îl împiedicau chiar şi pe el să vadă ce se ascundea între corturi.

Când se apropie de ţintă îşi încetini paşii ca să nu dea de bănuit gărzilor; la intrare stătea un bărbat cu mantie albă, iar peste vârful ţuguiat al cortului se vedea sclipind vârful unei alte lănci.

Dintr-odată, vârful pieri. Nu se auzi nimic. Pur şi simplu dispăru.

O clipită mai târziu, două pete de întuneric se preschimbară deodată în Aieli cu feţele acoperite, nici una destul de înaltă ca să fie Gaul. Până să se mişte paznicul, una sări în sus şi-l lovi cu piciorul în faţă. Omul se legănă şi cealaltă Fecioară se răsuci, lovindu-l în acelaşi fel. Paznicul căzu ca o cârpă. Fecioarele se ghemuiră la pământ, cu suliţele gata să lovească, aşteptând să vadă dacă treziseră pe cineva.

Zărindu-l pe Perrin în mantia lui albă, fură gata să se repeadă la el, dar dădură cu ochii de Faile. Una îi făcu semn din cap şi îi şopti ceva celeilalte, apoi părură să râdă împreună în tăcere.

Perrin îşi spuse că n-are de ce să fie nemulţumit, dar Faile

îl salvase mai întâi de la sugrumare, apoi de o suliţă în ficat. Nu se descurca deloc rău, pentru unul care pretindea că ar conduce ceata de salvatori.

Trase într-o parte uşa cortului şi îşi vârî capul înăuntru; era şi mai întuneric decât afară. Jupân Luhhan dormea de-a latul intrării, iar femeile erau cuibărite la un loc mai în fund. Perrin îi puse o mână pe gură lui Haral Luhhan şi, când îl văzu că holbează ochii, îşi puse un deget la buze.

— Trezeşte pe toată lumea, spuse Perrin în şoaptă. În linişte. Vă scoatem de-aici. În ochii jupânului Luhhan se citea că-l recunoscuse; dădu din cap.

Perrin ieşi din cort cu spatele, apoi dezbrăcă de mantie paznicul căzut. Omul încă mai respira – hârâit şi scoţând bule pe nasul sfărâmat dar mişcările lui Perrin nu-l treziră. De-acum trebuiau să se grăbească. Gaul venise şi el, aducând mantia celuilalt paznic. Cei trei Aieli supravegheau atent celelalte corturi. Faile mai că juca pe loc de nerăbdare.

Când jupânul Luhhan ieşi din cort cu nevasta şi celelalte femei, privind în jur îngrijorate în lumina lunii, Perrin îi aruncă iute pe umeri fierarului una din mantii. Nu-l acoperea de tot – Haral Luhhan părea făcut din trunchiuri de copac –, dar altceva n-avea ce-i face. Cealaltă mantie i-o dădu lui Alsbet Luhhan. Nu era la fel de mare cât omul ei, dar tot nu rămânea mai prejos de un bărbat obişnuit. Mai întâi, faţa ei rotundă păru mirată, dar apoi dădu din cap a înţelegere; îi luă coiful de pe cap paznicului căzut şi şi-l puse, apăsându-l peste coada groasă, împletită strâns. Cei doi paznici fură legaţi şi încăluşaţi cu fâşii de pătură, apoi îi puseră în cort.

Nu se puteau întoarce pe drumul pe care veniseră, cum bine ştiuse Perrin încă de la început. Chiar dacă soţii Luhhan s-ar fi putut mişca fără zgomot – lucru de care se îndoia – Bode şi Eldrin stăteau încleştate una de alta, înlemnite, nevenindu-le să creadă că scăpaseră din cort. Şi aşa, doar cuvintele murmurate blând de mama lor le ţinea în loc lacrimile de uşurare. Se gândise şi la asta. Aveau nevoie de cai, nu numai ca să se îndepărteze cât mai repede de tabără, dar şi mai târziu, pentru ceilalţi. La marginea taberei erau priponiţi caii.

Aielii lunecau în fruntea tuturor, el îi urma, în spatele lui veneau Faile şi familia Cauthon, iar Haral şi Alsbet închideau şirul. Pentru orice privitor, sau măcar pentru unul neatent, păreau să fie trei Mantii Albe care escortau patru femei.

Caii erau păziţi, însă numai în partea mai îndepărtată de corturi. În fond, de ce i-ar fi păzit de oamenii care-i călăreau? Astfel, lui Perrin îi era mult mai uşor. Merseră pur şi simplu spre primul şir de cai de lângă corturi, legaţi doar cu o piedică de funie, şi dezlegară câte unul pentru fiecare, mai puţin pentru Aieli. Partea cea mai grea fu s-o urce pe jupâneasa Luhhan pe un cal fără şa; Perrin şi jupânul Luhhan trebuiră să se opintească amândoi, în timp ce ea tot încerca să-şi tragă fustele în jos peste genunchi. Natti şi fetele ei încălecară uşor, ca şi Faile. Mantiile Albe care trebuiau să aibă grijă de cai îşi continuau drumurile bine măsurate, anunţându-se unii pe alţii că noaptea e în pace.

— Când dau eu semn... începu Perrin, apoi cineva din tabără răcni o dată şi încă o dată, mai tare; răsună un corn şi din corturi începură să se reverse oameni care strigau. Nu conta dacă descoperiseră că lipseau prizonierii sau dacă-l găsiseră pe căpitanul care-l atacase pe el.

— După mine! strigă Perrin, înfigându-şi călcâiele în coastele calului negru pe care-l alesese. Înainte!

Fuga era dezordonată, dar încercă să vadă de toţi. Jupân Luhhan călărea aproape la fel de prost ca nevasta lui; cei doi se smuceau încoace şi-ncolo, mai-mai să cadă în fuga cailor. Bode, sau poate Eldrin, ţipa cât o ţinea gura, ori de bucurie, ori de groază. Din fericire, gărzile nu se aşteptaseră la necazuri din partea dinspre corturi. Un bărbat care scruta întunericul din afara taberei se întoarse tocmai la timp ca să sară la o parte din calea cailor, strigând aproape la fel de ascuţit ca fata jupânesei Cauthon. Din urmă se auzeau mai mulţi corni şi noaptea fu sfâşiată de strigăte pe tonul ferm cu care se dau ordine, mult înainte să ajungă ei la marginea păduricii. Nu că le-ar mai fi slujit de adăpost acum.

Tam îi pusese pe toţi să încalece, aşa cum îi spusese Perrin. Sau cum îi ordonase. Sări de pe spatele calului de împrumut drept în şaua lui Trăparu. Verin şi Tomas erau

singurii care se ţineau liniştiţi pe cai; doar animalele lor nu trepidau de agitaţia călăreţilor. Abell încerca să-şi îmbrăţişeze nevasta şi cele două fiice deodată şi toată familia râdea şi plângea. Jupân Luhhan încerca să strângă toate mâinile de prin preajmă. În afară de Aieli, Verin şi Străjerul ei, toată lumea felicita pe toată lumea de parcă nu mai rămăsese altceva de făcut.

— Ia te uită, Perrin, tu-mi erai! exclamă jupâneasa Luhhan. Faţa ei rotundă arăta ciudat sub coiful aplecat pe-o ureche din cauza cozii. Ce-i tufişul ăla pe faţa ta, băiete? Îţi sunt îndatorată din toată inima, dar la mine la masă să nu-mi vii arătând ca un…

— N-avem timp acum, spuse el, nedând nici o atenţie uluirii care i se zugrăvi pe faţă. Nu era ea femeia căreia să-i tai vorba, dar din urmă se auzea cum cornii Mantiilor Albe sunau ceva ce nu era doar alarma, ci o chemare repetată, scurtă, ascuţită şi insistentă. Un ordin.

— Tam, Abell, duceţi-i pe jupân Luhhan şi pe femei la ascunzătoarea voastră. Gaul, mergi cu ei. La fel şi tu, Faile. – Asta însemna că aveau să plece şi Bain şi Chiad. Cu încă doi, aveau să fie în siguranţă. Hu şi Haim, şi voi. Nu faceţi prea mult zgomot. Mai bine în linişte decât repede, măcar o bucată de drum. Dar acum plecaţi.

Cei pe care-i numise se întoarseră spre apus fără o vorbă, deşi jupâneasa Luhhan, care se ţinea de coama calului cu amândouă mâinile, îi aruncă o privire grea ca plumbul. Ce-l uimi fu lipsa de împotrivire din partea lui Faile – o uimire atât de puternică încât la început nici nu-şi dădu seama că le spusese pe numele mici jupânilor al’Thor şi Cauthon.

Verin şi Tomas rămaseră în urmă; Perrin îi aruncă femeii o privire severă.

— Să sper cumva că aveţi de gând să ne ajutaţi?

— Poate nu în felul în care vrei tu, îi răspunse ea liniştită, de parcă nu s-ar fi aflat la o milă depărtare de tabăra Mantiilor Albe, agitată ca un stup. Nu mi-am schimbat gândurile de ieri până azi. Dar cred că s-ar putea să înceapă ploaia în… hm… vreo jumătate de oră. Poate mai puţin. Aş

spune că va fi furtună chiar.

O jumătate de oră. Perrin gemu şi se întoarse spre băieţii din Ţinutul celor Două Râuri care rămăseseră pe loc. Tremurau de nerăbdare să fugă şi strângeau arcurile în mâini atât de tare că li se albiseră încheieturile. Spera că-şi amintiseră toţi să ia cu ei coarde de arc de rezervă, acum că venea ploaia.

— Noi o să atragem după noi Mantiile Albe ca jupânesele Cauthon şi Luhhan şi ceilalţi să poată scăpa. O să-i momim spre miazăzi, pe Drumul de miazănoapte, până reuşim să ne pierdem urma în ploaie. Dacă vrea cineva să renunţe, să plece acum.

Câteva mâini frământară hăţurile, dar rămaseră toţi pe loc, cu ochii la el.

— Bine dar. Urlaţi ca nebunii, ca să ne audă. Nu tăceţi decât când ajungem la Drum.

Îl întoarse pe Trăparu în loc, strigând din răsputeri, şi ţâşni în galop spre Drum. În prima clipă se întrebă dacă aveau să-l urmeze sau nu, dar răcnetele lor sălbatice acoperiră şi glasul lui, şi ropotul tunător al copitelor. Dacă Mantiile Albe n-auzeau aşa ceva se chema că erau surzi.

Nu se opriră din strigat decât când ajunseră la pământul bătătorit al Drumului de miazănoapte şi se întoarseră spre miazăzi, gonind nebuneşte prin noapte. Unii râdeau şi aclamau.

34 Cel Care Vine cu Zorile

Umbrele dimineţii se împuţinară cât timp Rand şi Mat alergau pe fundul văii pustii şi încă întunecate, lăsând în urmă oraşul Rhuidean învăluit în ceaţă. Aerul secetos dădea de crezut că avea să fie cald, dar adierea uşoară îi părea chiar răcoroasă lui Rand, care nu era îmbrăcat în surtuc. Asta nu avea să ţină prea mult; lumina orbitoare avea să-i prindă din urmă în curând. Cei doi se grăbeau cât puteau de repede, cu speranţa că poate reuşeau să o întreacă, dar Rand credea că nu vor reuşi. Cât de repede puteau ei nu era, de fapt, prea repede.

Mat îşi târşâia picioarele chinuite; pe jumătate de faţă avea o dâră neagră de sânge, şi era desfăcut la surtuc, lăsând la vedere bluza sa nelegată, care îi era lipită de piept cu şi mai mult sânge uscat. De câteva ori pipăi încet vânătaia pe care o avea în jurul gâtului, care acum era aproape neagră, şi mârâi printre dinţi, împiedicându-se de multe ori, şi priponindu-se în suliţa ciudată cu mâner negru, şi apucându-se cu mâinile de cap.

Rand simţea cum parcă în vechea lui rană pe jumătate vindecată ceva îl sfredelea, şi tăieturile pe care le avea pe chip şi pe cap îl usturau, dar se târâia mai departe, aplecat pe partea care îl durea, şi abia dacă se gândea la propriile suferinţe. Era cât se poate de conştient de faptul că soarele răsărea în urma lor, şi că Aielii aşteptau pe colina stearpă din faţă. Acolo era apă şi umbră, şi ajutor pentru Mat. Soarele răsărea în urmă, iar Aielii erau în faţă. Zorile şi Aielii.

Cel Care Vine cu Zorile. Femeia Aes-Sedai pe care o văzuse, sau pe care o visase, înainte să meargă în Rhuidean – vorbise de parcă ştia despre Prorocire. „Vă va lega împreună. Vă va lua cu el şi vă va distruge.” Cuvinte care parcă erau rupte din profeţie. Să-i distrugă. Profeţia spunea că avea să Frângă Lumea din nou. Gândul acesta îl îngrozea. Poate că reuşea să scape măcar de asta, dar războiul, moartea şi masacrul deja îl prindeau din urmă. După ceea ce părea multă vreme, Tear fusese singurul loc în care nu lăsase în

urmă haos, oameni pe moarte şi sate în flăcări. Îl miră gândul de a încăleca pe Jeade'en şi de a o lua la goană cât putea calul. Nu era prima dată. „Dar nu pot fugi, se gândi el. Trebuie să o fac pentru că nu e nimeni altcineva care să o poată face. Ori o fac, ori învinge Cel Întunecat." Grea tocmeală, dar singura care se putea face. „Dar de ce i-aş distruge pe Aieli? Cum?" Acest ultim gând îl înfioră. I se părea că prea suna ca şi cum era gata să o facă, că avea să o facă. Nu voia să facă nici un rău Aielilor.

— Pe Lumină, zise el cu asprime, nu vreau să distrug pe nimeni.

Îşi simţi gura acoperită cu praf.

Mat îi aruncă o privire în linişte. O privire precaută.

„Nu mi-am pierdut minţile încă", se gândi Rand posomorât.

Pe colină, Aielii mişunau între trei tabere. Adevărul era că avea nevoie de ei. De aceea începuse să se gândească la asta când descoperise pentru prima dată că Dragonul Renăscut şi Cel Care Vine cu Zorile puteau fi unul şi-acelaşi. Avea nevoie de oameni în care se putea încrede, oameni care să îl urmeze nu din frică sau lăcomie pentru putere. Oameni care nu aveau de gând să-l folosească doar pentru scopurile lor haine. Pentru că trebuia s-o facă. Nu-şi pierduse minţile încă – cel puţin aşa i se părea –, dar mulţi aveau să zică acelaşi lucru înainte să-şi găsească sfârşitul.

Lumina orbitoare a soarelui îi ajunse pe cei doi bărbaţi înainte să înceapă urcuşul pe Chaendaer. Rand urca povârnişul abrupt, plin de gropi şi movile şi buruieniş aspru cât de repede putea; gâtlejul său nu-şi amintea ultima înghiţitură de apă, şi soarele îi zvânta cămaşa de îndată ce sudoarea apărea pe ea. Mat nu avea nici el nevoie să fie împins de la spate. Era apă acolo sus. Bair stătea în faţa corturilor Înţeleptelor, cu un burduf cu apă în mână, acoperit de picături strălucitoare. Lingându-şi buzele crăpate, Rand fu sigur că vede picăturile acelea strălucitoare.

— Unde e? Ce i-aţi făcut?

Acest urlet îl opri pe Rand în loc. Bărbatul cu părul ca focul, Couladin, stătea în vârful unei stânci mari de granit

care ieşea din marginea muntelui. Alţi Aieli Shaido stăteau în jurul stâncii, cu toţii privindu-i pe Rand şi pe Mat. Câţiva aveau vălurile puse.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Rand cu o voce hârâită de sete.

— Muradin, udarule! zise Couladin cu ochii umflaţi de furie. A intrat cu două zile înaintea voastră, şi totuşi voi aţi ieşit primii. Dacă voi aţi supravieţuit, el nu avea cum să dea greş! Cu siguranţă l-aţi ucis!

Lui Rand i se păru că aude un strigăt dinspre corturile Înţeleptelor, dar nici nu apucă să clipească măcar, că îl şi văzu pe Couladin cum îşi face vânt şi aruncă o suliţă către el. Încă două îi urmară din spate, de la Aielii din jurul stâncii de granit.

Din instinct, Rand apucă *saidin* şi sabia făurită din foc. Lama se răsuci – Vârtejul de pe Munte; un nume potrivit – seceră două dintre suliţe în două. Suliţa neagră a lui Mat abia dacă reuşi să oprească una dintre ele.

— Iată dovada! urlă Couladin. Au intrat în Rhuidean înarmaţi! Nu e permis! Priviţi sângele de pe ei! L-au ucis pe Muradin!

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte aruncă încă o suliţă, şi de data asta fu doar una din vreo douăsprezece.

Rand se trase într-o parte, abia dându-şi seama că Mat sărise în direcţia cealaltă, şi totuşi chiar înainte să atingă pământul, suliţele se loviră una de cealaltă chiar în locul în care stătuse Rand. Se ridică în picioare şi văzu cum suliţele intraseră în pământul stâncos. Şi formau un cerc perfect în jurul locului din care sărise el. Vreme de o clipă, până şi Couladin păru împietrit de uimire.

— Opriţi-vă! ţipă Bair, alergând spre ei chiar în acel moment.

Fusta ei lungă şi umflată nu o încurca mai mult decât vârsta; goni pe povârniş în jos precum o fetiţă, cu toate că avea părul alb, ba chiar precum o fetiţă furioasă.

— Pacea din Rhuidean, Couladin! spuse ea cu o voce subţire care tăia ca prin oţel. E deja a doua oară când ai încercat să o încâlci. Încă o dată şi vei fi izgonit! Ai cuvântul

meu! Tu şi oricine altcineva care ridică mâna împotriva lor!

Femeia se opri alunecând înaintea lui Rand, cu faţa spre Aielii Shaido şi cu burduful de apă ridicat în aer, de parcă voia să-i lovească cu acesta.

— Cei ce nu mă cred să ridice arma! Aceia vor fi lipsiţi de umbră, aşa cum spune înţelegerea din Rhuidean, li se va interzice să mai ţină arma în mână, să mai stea în cort. Chiar septul lor îi va vâna ca pe nişte animale sălbatice.

Câţiva îşi dădură vălurile jos de grabă – câţiva dintre ei – însă Couladin nu era convins.

— Poartă armă, Bair! Au purtat armă în Rhuidean! Asta e…!

— Linişte! zise Bair şi îi arăta pumnul. Ai curaj să pomeneşti de arme? Tu care aveai de gând să încalci Pacea din Rhuidean, şi să ucizi cu faţa descoperită? Nu au luat nici o armă cu ei; pun eu chezăşie pentru asta.

Femeia îi întoarse intenţionat spatele, însă privirea care trecu peste Mat şi Rand nu fu cu nimic mai blândă decât cea pe care i-o dăduse lui Couladin. Zâmbi strâmb când văzu ciudata suliţă-sabie a lui Mat, şi murmură:

— Ai găsit asta în Rhuidean, băiete?

— Mi-a fost dată, *bătrâno,* mormăind Mat cu glasul răguşit. Am plătit-o şi am de gând să o păstrez.

— Arătaţi amândoi de parcă v-aţi fi tăvălit prin iarbă tăioasă. Ce…? Nu, îmi puteţi spune mai târziu, zise ea, în timp ce privi cu coada ochiului la sabia făurită de Putere, şi se cutremură. Scapă de aia! Şi arată-le însemnele înainte ca netrebnicul de Couladin să îi stârnească pe toţi din nou. Aşa înfuriat cum e, ar fi în stare să îşi lase întregul clan izgonit fără să se gândească înainte. Repede!

Vreme de o clipă, Rand rămase holbat la ea. „Însemne?” Apoi îşi aminti ce îi arătase Rhuarc cândva, însemnele unui bărbat care supravieţuise oraşului Rhuidean. Lăsă sabia să dispară, îşi desfăcu şireturile de la manşeta dreaptă a cămăşii şi îşi trase mâneca până la cot.

În jurul antebraţului avea o făptură ca aceea de pe flamura Dragonului, o făptură ca un şarpe, cu o coamă aurie şi cu solzi stacojii şi aurii. Fără doar şi poate că se aştepta la

asta, dar tot era uimit. Arăta de parcă ar fi făcut parte din pielea sa, de parcă acea creatură ireală chiar intrase în el. Nu îşi simţea braţul altcumva, şi totuşi solzii străluceau în lumina soarelui precum oţelul lustruit; i se părea că, dacă ar fi atins coama aurie de sub încheietură, ar fi simţit fiecare fir de păr.

Rand îşi ridică braţul în aer imediat ce o descoperi, sus ca să vadă Couladin şi semenii săi. Printre Aielii Shaido începură să se audă mormăituri, iar Couladin mârâi fără să zică nimic. Rândurile celor din jurul stâncii de granit începură să se mărească în timp ce şi mai mulţi Aieli Shaido veneau în fugă de la corturile lor. Rhuarc stătea puţin mai în sus pe povârniş alături de Heim şi de semenii săi din septul Jindo; îi priveau cu grijă pe cei din clanul Shaido, şi pe Rand cu un aer care dădea de înţeles că se aşteptau la ceva de la Rand, mai ales că acum ţinea mâna ridicată. Lan se afla la jumătatea drumului dintre cele două grupuri, cu mâna pe mânerul sabiei, cu faţa întunecată ca un nor de furtună.

Chiar atunci când Rand îşi dădu seama că Aielii doreau ceva mai mult, Egwene şi celelalte trei Înţelepte ajunseră lângă el, coborând muntele în fugă. Femeile Aiel nu arătau prea mulţumite de faptul că trebuiau să se grăbească şi erau măcar la fel de furioase ca Bair. Amys îşi îndreptă privirea către Couladin, în timp ce Melaine cea cu părul auriu îl privi acuzator pe Rand. Seana arăta de parcă ar fi fost gata să mestece pietre. Egwene, cu un fular înfăşurat în jurul părului şi peste umeri, se holba la Mat şi Rand pe jumătate îngrozită, şi pe jumătate de parcă se aştepta să nu-i mai vadă niciodată.

— Om netrebnic, murmură Bair. *Toate* semnele.

Îi aruncă burduful cu apă lui Mat, apucă mâna dreaptă a lui Rand şi îi suflecă mâneca, scoţând la vedere o imagine geamănă în oglindă a creaturii de pe antebraţul lui stâng. Respiraţia i se opri, apoi se termină cu un oftat lung. Ceva între uşurare şi teamă. Nici nu se putea altfel; sperase să găsească şi al doilea semn şi totuşi îi era teamă. Amys şi cu celelalte Înţelepte îi urmară oftatul întocmai. Era ciudat să vezi Aieli cărora le era teamă.

Rand aproape că izbucni în râs. Nu că i s-ar fi părut amuzant. „De două ori îi este semnul.” Aşa spuneau Profeţiile

Dragonului. Un bâtlan înfierat în fiecare palmă, şi apoi asta. Una dintre creaturile ciudate – Dragonii, cum le spuneau Profeţiile – trebuia să fie „pentru-amintiri pierdute.” Rhuidean se ocupase de asta negreşit, istoria pierdută a obârşiei Aielilor. Iar cealaltă era „pentru-a plăti ce-i este dat.” „Cât de curând trebuie oare s-o plătesc? se gândi el. Şi câţi alţii trebuie să plătească alături de mine?” Alţii trebuiau s-o facă oricum, chiar şi dacă ar fi încercat să plătească singur.

Temătoare sau nu, Bair nu se opri înainte să-i împingă acea mână deasupra capului şi să spună cu voce tare:

— Priviţi la ceea ce nu s-a mai văzut niciodată. A fost ales un Car'a'carn, un conducător al conducătorilor. Născut dintr-o Fecioară, a venit din Rhuidean cu zorii, cum vesteşte profeţia, pentru a-i uni pe Aieli! Împlinirea profeţiei a început!

Reacţiile celorlalţi Aieli se dovediră a nu fi cele la care se aştepta Rand. Couladin privi în jos la el, chiar cu mai multă ură decât înainte, dacă acest lucru era posibil, apoi sări de pe stâncă şi urcă povârnişul făcându-se nevăzut în corturile Aielilor Shaido. Şi chiar Aielii Shaido începură să se împrăştie, privindu-l pe Rand cu nişte chipuri de nedescris, apoi se risipiră pe la corturile lor. Heim şi cu războinicii septului Jindo, fără a şovăi prea mult, făcură acelaşi lucru. În câteva clipe rămase doar Rhuarc, cu ochii îngrijoraţi. Lan se duse la căpetenia de clan; din câte se vedea pe chipul lui, Străjerul ar fi putut la fel de bine să nu-l fi văzut pe Rand. Rand nu era sigur la ce se aşteptase acesta, dar, cu siguranţă, la orice altceva decât la asta.

— Arde-m-ar! murmură Mat.

Lui Mat i se păru că ţine pentru prima dată în mână burduful cu apă. Smulse dopul, ridică sacul de piele în aer şi lăsă să-i cadă la fel de multă apă atât pe faţă, cât şi în gură. Când în final lăsă burduful jos, se uită din nou la semnele de pe braţele lui Rand şi scutură din cap, zicând din nou:

— Arde-m-ar! în timp ce îi întinse lui Rand burduful leoarcă.

Rand se holba la Aieli năucit, dar fu mai mult decât fericit să bea apă. Prima înghiţitură îi răni gâtlejul.

— Ce aţi păţit? întrebă Egwene. V-a atacat Muradin?

— E interzis să se vorbească despre cele ce se petrec în Rhuidean, zise Bair cu asprime.

— Nu Muradin. Unde e Moiraine? Mă aşteptam ca ea să fie prima care să ne întâmpine, zise Rand în timp ce îşi frecă faţa; coji negre de la sângele uscat i se lipiră de mână. Pentru prima dată, nu îmi pasă dacă mă ia la întrebări înainte să mă Tămăduiască.

—Nici mie, zise Mat răguşit, apoi se clătină, ridicându-se în suliţă, şi-şi apăsă cu dosul palmei fruntea. Mi se învârt creierii în cap.

— Pesemne că se află încă în Rhuidean, zise Egwene zâmbind. Dar dacă voi aţi ieşit în sfârşit, poate că şi ea va face la fel. A plecat chiar după voi. Şi Aviendha la fel. Aţi fost plecaţi multă vreme.

— Moiraine a plecat în Rhuidean? spuse Rand cu neîncredere. Şi *Aviendha?* De ce…? Brusc îşi dădu seama ce mai zisese femeia. Cum adică „multă vreme”?

— Asta e a şaptea zi, zise ea. A şaptea zi de când aţi coborât toţi în vale.

Burduful cu apă îi căzu din mână. Seana îl apucă din nou, înainte ca mai mult din conţinutul, atât de preţios în Pustie, să se prelingă pe povârnişul stâncos. Rand abia dacă îşi dădu seama. Şapte zile. S-ar fi putut întâmpla orice în şapte zile. „Poate că sunt deja pe urmele mele şi poate că deja şi-au dat seama de planul meu. Trebuie să mă mişc. Repede. Trebuie să le-o iau înainte. Nu am bătut atâta drum ca să dau greş.”

Cu toţii se holbau la el, chiar şi Rhuarc şi Mat, iar pe chipuri li se putea citi limpede îngrijorarea. Şi băgarea de seamă. Nu era de mirare. Cine putea şti de ce era el în stare, sau cât de sănătos la cap era încă. Numai Lan nu îşi schimbă privirea furioasă.

— Ţi-am zis că aia era Aviendha, Rand. Aşa cum a făcut-o mama ei.

Vocea lui Mat scrâşni dureros, iar picioarele nu îi păreau cu nimic mai sigure.

— Cât mai durează până se întoarce Moiraine? întrebă Rand.

Dacă ea chiar intrase în acelaşi timp, ar fi trebuit să se

întoarcă în curând.

— Dacă nu se va întoarce după a zecea zi, răspunse Bair, nu se va mai întoarce deloc. Nimeni nu s-a întors niciodată după zece zile.

Poate că peste vreo trei zile. Încă trei zile, după ce el pierduse deja şapte. „Trebuie să se întoarcă acum. Nu voi da greş!” Rand abia dacă reuşi să-şi reţină un mârâit.

— Puteţi conduce. Mă rog, una dintre voi. Am văzut cum l-aţi aruncat pe Couladin. Îl puteţi Tămădui pe Mat?

Amys şi Melaine făcură schimb de priviri, pe care Rand nu le putea numi altfel decât mâhnite.

— Drumurile noastre au mers în alte direcţii, zise Amys cu regret. Există Înţelepte care ar putea face ce ne ceri, după obicei, dar noi nu suntem dintre ele.

— Ce vrei să spui? sări el furios. Puteţi conduce ca o Aes-Sedai. De ce nu puteţi să Tămăduiţi la fel? Nu aţi vrut de la bun început ca el să meargă în Rhuidean. Credeţi că îl puteţi lăsa să moară din pricina asta?

— Am să supravieţuiesc, zise Mat, deşi ochii i se îngustară de durere.

Egwene îşi aşeză mâna pe braţul lui Rand.

— Nu toate femeile Aes-Sedai pot Tămădui aşa cum se cuvine, zise ea cu o voce liniştitoare. Cele mai bune Tămăduitoare sunt din Ajah Galbenă. Sheriam, Mai-marea peste novice, nu poate Tămădui nimic mai mult decât o vânătaie sau o tăietură mică. Nu există două femei care să aibă aceleaşi înzestrări sau priceperi.

Vocea ei îl irita pe Rand. Nu era un copil supărăcios care să fie luat cu binişorul. Se încruntă la Înţelepte. Ori că nu puteau, ori că nu voiau, el şi Mat tot trebuiau să o aştepte pe Moiraine.

Asta dacă nu fusese omorâtă de bula de venin, de acele creaturi ale prafului. Trebuia să se fi risipit deja; cea din Tear dispăruse. „Nu aveau cum s-o oprească. Ar fi condus şi şi-ar fi croit drum printre ele. Ştie ea ce face; nu trebuie să ghicească după fiecare pas, aşa cum fac eu.” Atunci de ce nu se întorsese? De ce plecase de la bun început şi de ce nu o văzuse? O întrebare neghioabă. Puteau fi o sută de oameni

nevăzuţi în Rhuidean. Prea multe întrebări şi nici un răspuns până când se întorcea ea, bănuia el. Sau poate nici atunci.

— Avem ierburi şi pomadă, spuse Seana. Veniţi din soare şi ne vom ocupa de rănile voastre.

— Din soare, mormăi Rand. Da.

Se purta grosolan, dar nu-i păsa. De ce plecase oare Moiraine în Rhuidean? Nu avea încredere că femeia avea să se oprească vreodată din a-l împinge în direcţia în care dorea ea, pe când Cel Întunecat îi citea gândurile. Dacă fusese şi ea înăuntru, reuşise oare să schimbe ceea ce văzuse el? Să schimbe totul cumva? Dacă femeia măcar bănuia ce plănuia el…

Rand porni spre corturile Aielilor Jindo – semenii lui Couladin nu aveau să-i ofere un loc de odihnă – însă Amys îl întoarse către platoul de mai sus, unde se aflau corturile Înţeleptelor.

— S-ar putea să nu fie prea încântaţi să te aibă printre ei încă, zise ea, iar Rhuarc se apropie şi dădu din cap aprobator.

Melaine îi aruncă o privire lui Lan.

— Asta nu e treaba ta, Aan'allein. Tu şi Rhuarc luaţi-l pe Matrim şi…

— Nu, o întrerupse Rand. Îi vreau alături de mine.

Pe de o parte, îşi dorea asta pentru că avea nevoie de răspunsuri de la căpetenia de clan şi, pe de alta, pentru că era pur şi simplu încăpăţânat. Toate Înţeleptele astea aveau în gând să-l conducă de parcă ar fi fost prins în lesă, la fel cum făcea şi Moiraine. Nu avea de gând să îngăduie aşa ceva. Femeile se priviră una pe alta, apoi dădură din cap de parcă ar fi consimţit unei cereri. Dacă ele credeau că avea să fie un băiat bun pentru că îi dăduseră ceva dulce, se înşelau.

— Mă aşteptam să fii cu Moiraine, îi zise el lui Lan, fără a le băga în seamă pe Înţelepte.

Pe chipul Străjerului se văzu o urmă de ruşine.

— Înţeleptele au reuşit să-i ascundă plecarea până aproape de răsărit, zise el cu răceală. Apoi m-au… convins că ar fi fost inutil să o urmez. Şi mi-au spus că, dacă aş fi făcut-o, nu aş fi putut să o găsesc până când nu era deja pe drum înapoi, şi că nu va avea nevoie de mine atunci. Nu mai sunt

sigur dacă am făcut bine că am ascultat sau dacă trebuia să nu fi ascultat.

— Să nu fi ascultat! zise Melaine pe nas, iar brăţările sale din aur şi fildeş zăngăniră în timp ce femeia îşi aranja supărată şalul. Bărbaţii mereu ştiu să pară chibzuiţi. Cu siguranţă că ai fi fost ucis şi poate ai fi omorât-o şi pe ea.

— Eu şi Melaine a trebuit să îl ţinem jumătate de noapte ca să îl facem să înţeleagă, zise Amys, iar zâmbetul ei subtil parcă era puţin amuzat, puţin prefăcut.

Chipul lui Lan putea fi comparat cu norii unei furtuni. Nu ar fi fost de mirare dacă Înţeleptele folosiseră Puterea asupra sa. Ce căuta Moiraine acolo?

— Rhuarc, zise Rand, cum ar trebui să-i unesc eu pe Aieli? Nici măcar nu vor să mă privească. Îşi ridică braţul gol preţ de o clipă; solzii Dragonului străluciră în lumina puternică a soarelui. Astea îmi spun că sunt Cel Care Vine cu Zorile, însă toată lumea parcă s-a evaporat de îndată ce le-am scos la vedere.

— Una e să ştii că se va împlini profeţia la un moment dat, zise căpetenia de clan încet, şi alta e să vezi că aceasta se împlineşte chiar sub ochii tăi. Se spune că vei face ca toate clanurile să fie din nou acelaşi neam, ca în vremuri de mult apuse, însă noi ne războim de aproape la fel de multă vreme de când ne războim şi cu restul lumii. Şi mai e ceva, pentru unii dintre noi.

„Vă va lega împreună şi vă va distruge.” Trebuia să fi auzit şi Rhuarc de asta. Şi celelalte căpetenii de clan, şi Înţeleptele, dacă intraseră şi ei în pădurea de coloane din sticlă strălucitoare. Asta dacă nu cumva Moiraine îi pregătise o viziune specială.

— Toţi văd aceleaşi lucruri în spatele acelor coloane, Rhuarc?

— Nu! sări Melaine, cu ochii precum oţelul înroşit. Ţineţi gura ferecată sau trimite-i de aici pe Aan’allein şi pe Matrim. Trebuie să pleci şi tu, Egwene!

— Nu e permis, zise Amys cu o voce doar puţin mai blândă, să se vorbească despre cele ce se petrec în Rhuidean, în afara celor care au fost acolo. Chiar şi atunci, puţini

vorbesc despre asta, şi rareori, zise ea, poate chiar puţin mai blând.

— Am de gând să schimb ceea ce e permis şi ceea ce nu e, le spuse Rand în acelaşi fel. Obişnuiţi-vă cu asta.

O auzi pe Egwene mormăind ceva despre cum ar trebui el să fie luat de-o ureche, iar el îi zâmbi.

— Şi Egwene poate să rămână, de vreme ce m-a întrebat atât de frumos.

Femeia îi scoase limba, apoi roşi după ce-şi dădu seama ce făcuse.

— Schimbarea, zise Rhuarc. Ştii că aduce cu el schimbarea, Amys. Când ne gândim la ce fel de schimbare şi cum, suntem ca nişte copii lăsaţi singuri în întuneric. Dacă trebuie să fie aşa, atunci să lăsăm totul să înceapă. Nici măcar două căpetenii de clan dintre cele cu care am vorbit nu au văzut chiar prin aceiaşi ochi, Rand, sau aceleaşi lucruri, până când au ajuns la împărţirea apei, şi la întâlnirea la care s-a făcut înţelegerea din Rhuidean. Dacă e la fel pentru Înţelepte, nu ştiu, dar bănuiesc că e. Mă gândesc că are a face cu legăturile de sânge. Eu cred că am văzut prin ochii strămoşilor mei, şi tu la fel.

Amys şi celelalte Înţelepte se încruntară aspru, dar nu ziseră nimic. Mat şi Egwene purtau pe chip priviri la fel nedumerite. Doar Lan nu părea să asculte toate astea; ochii lui priveau spre interior, fără îndoială, făcându-şi griji pentru Moiraine.

Şi Rand se simţea puţin ciudat. Să vadă prin ochii strămoşilor săi. Ştiuse de ceva vreme că Tam al’Thor nu era tatăl său adevărat, că fusese găsit ca nou-născut pe povârnişurile de pe Piscul Dragonului după ultima mare bătălie a Războiul cu Aielii. Un nou-născut alături de mama sa moartă, o Fecioară a Lăncii. Zisese că are sânge de Aiel pentru a obţine accesul în Rhuidean, dar abia acum pricepea ce însemna acest lucru. Strămoşii săi. Aielii.

— Atunci înseamnă că şi tu ai văzut cum Rhuidean era abia la temelii, zise Rand. Şi cele două Aes-Sedai. Ai... auzit ce a zis una din ele? „Vă va distruge.”

— Am auzit, spuse Rhuarc cu o privire resemnată, ca un

bărbat care aflase că piciorul trebuia să-i fie tăiat. Ştiu.

Rand schimbă subiectul:

— Ce a fost cu „împărţirea apei”?

— Nu ţi-ai dat seama ce e? zise căpetenia clanului, ridicând din sprâncene. Dar până la urmă nu văd cum să-ţi fi dat seama; nu ai crescut cu istoriile. După poveştile cele mai vechi, din ziua în care a început Frângerea Lumii până în ziua în care am intrat în Ţinutul Întreit, numai un singur neam nu ne-a atacat. Un singur neam ne-a dat dreptul liber la apă atunci când am avut nevoie de ea. Ne-a luat multă vreme să ne dăm seama cine erau. Înţelegerea a fost distrusă. Nu au respectat înţelegerea de pace. Ucigaşii-de-Copaci ne-au scuipat în faţă.

— Cairhien, zise Rand. Vorbeşti despre Cairhien, şi despre Avendoraldera, şi Laman care a tăiat Copacul.

— Laman a pierit în urma pedepsei primite, zise Rhuarc cu o voce neutră. S-a zis cu cei care au rupt legămintele; îl privi pe Rand pieziş. Unii, cum e Couladin, o iau drept dovadă că nu putem avea încredere în nimeni care nu e Aiel. Ăsta e unul dintre motivele din care te urăşte. Doar unul dintre motive, îţi va lua chipul şi descendenţa drept minciuni. Sau cel puţin aşa va pretinde.

Rand scutură din cap. Moiraine vorbea uneori despre cât de complicată era Marea Dantelă, Pânza unei Vârste, ţesută de Roata Timpului din firul vieţilor umane. Dacă strămoşii celor din Cairhien nu i-ar fi lăsat pe Aieli să aibă apă cu trei mii de ani în urmă, atunci Cairhien nu ar fi primit niciodată dreptul de a folosi Drumul Mătăsii din Pustie, cu o crenguţă tăiată din Avendesora drept jurământ. Fără jurământ, Regele Laman nu ar fi avut ce copac să taie; nu ar fi existat nici un Război Aiel; iar el nu s-ar fi născut la marginea Piscului Dragonului, ca mai apoi să fie dus şi crescut în Ţinutul celor Două Râuri. Câte astfel de momente nu existaseră, când o singură hotărâre afectase Pânza într-un fel sau altul vreme de o mie de ani? De o mie de ori o mie de încrengături, atâtea de o mie de ori, toate lucrând Pânza într-o altă ţesătură. Chiar şi el era o încrengătură mergătoare, şi poate chiar şi Mat, şi Perrin. Ceea ce făceau sau nu făceau avea să trimită valuri

de-a lungul anilor, de-a lungul Vârstelor.

Îl privi pe Mat, care se târâi în sus pe povârniş cu ajutorul suliţei, cu capul plecat şi ochii mijiţi de durere. „Creatorul cred că nu a gândit când a lăsat viitorul pe mâinile a trei fermieri. Nu pot să îi dau drumul. Trebuie să port povara, indiferent de preţ.”

Lângă corturile joase şi fără de pereţi ale Înţeleptelor, femeile se lăsară în jos murmurând ceva despre apă şi umbră. Mai că nu-l traseră pe Mat după ele; ca dovadă de cât de tare îl durea gâtul, nu numai că se supuse, dar o făcu în linişte.

Rand porni după ei, însă Lan îl prinse de umăr cu o mână.

— Ai văzut-o acolo? întrebă Străjerul.

— Nu, Lan. Îmi pare rău; nu am văzut-o. Dintre toţi ea va ieşi în siguranţă.

Lan mârâi şi îşi trase mâna înapoi.

— Ai grijă la Couladin, Rand! Am mai văzut eu şi pe alţii ca el. Arde dorinţa în el. Ar sacrifica şi lumea ca să o îndeplinească.

— Aan’allein grăieşte adevărul, zise Rhuarc. Dragonii de pe braţele tale nu vor avea nici o importanţă, dacă mori înainte să afle căpeteniile de clan de ele. Mă voi asigura că vor fi mereu pe lângă tine câţiva dintre Aielii Jindo a lui Heim, înainte să ajungem la Stâncile Reci. Chiar şi atunci, Couladin pesemne că va încerca să-ţi facă necazuri, şi cel puţin Aielii Shaido îl vor urma. Poate chiar şi alţii. Profeţia din Rhuidean zice că vei fi crescut de cei care nu se trag din acest sânge, şi totuşi Couladin s-ar putea să nu fie singurul care să te vadă doar ca pe un udar.

— Am să încerc să mă păzesc, zise Rand sec.

În poveştile în care cineva îndeplinea o profeţie, toţi ceilalţi ziceau: „Iată!” sau ceva de genul acesta, şi cu asta se termina totul, mai puţin când trebuiau învinşi şi ticăloşii. În viaţa reală nu părea să fie aşa.

Când intrară în cort, îl găsiră pe Mat deja aşezat pe o pernă roşie cu ciucuri aurii, fără cămaşă şi surtuc. O femeie îmbrăcată într-o robă albă cu glugă tocmai îi spălase chipul de sânge şi începuse să-i spele pieptul. Amys apucă între

genunchi un mojar de piatră, amestecând o pomadă cu pistilul, în vreme ce Bair şi Seana îşi uniră minţile lângă o oală în care fierbeau nişte ierburi.

Melaine le zâmbi lui Lan şi lui Rhuarc, apoi rămase cu ochii ei calmi şi verzi către Rand.

— Dezbracă-te până la brâu, zise ea scurt. Tăieturile pe care le ai la cap nu par atât de serioase, dar stai să văd ce te ţine cocoşat.

Femeia lovi un mic gong din alamă, şi o altă femeie în robă albă veni din spatele cortului, cu un lighean de argint din care ieşeau aburi şi cârpe în jurul braţului. Rand se aşeză pe o pernă, forţându-se să stea drept.

— Nu trebuie să-ţi faci tu griji de asta, o asigură el.

Femeia în alb se lăsă graţios în genunchi lângă el, se împotrivi încercărilor lui de a lua cârpa umedă pe care ea o storsese în lighean, şi începu să-i spele faţa încet. Rand se întreba cine putea fi ea. Arăta ca o femeie Aiel, dar nu se purta deloc aşa. Ochii ei cenuşii purtau în ei o supunere hotărâtă.

— E o rană veche, îi zise Egwene Înţeleptei cu părul auriu. Moiraine nu a reuşit încă să o tămăduiască aşa cum trebuie.

Privirea pe care i-o aruncă ar fi trebuit să-i dea de înţeles lui Rand că din politeţe s-ar fi cuvenit să spună măcar atât. Totuşi, după schimburile de priviri dintre Înţelepte, el se gândi că ea spusese deja destul. O rană pe care nu o putea tămădui o Aes-Sedai; acesta era un mister pentru ele. Moiraine părea că ştie mai multe despre Rand decât ştia chiar el, şi îi venea greu să o înfrunte. Poate că avea să meargă mai uşor cu Înţeleptele dacă trebuiau să ghicească ce era cu el.

Mat tresări când Amys începu să întindă alifia peste crestăturile de pe pieptul lui. Dacă durea la fel de tare cum mirosea, Rand gândi că avea motiv să tresară. Bair îi întinse o cupă de argint.

— Bea, tinere! Rădăcină de timsin şi frunza de argint te vor ajuta cu durerile de cap mai mult decât orice.

Nu se sfii să o dea pe gât; apoi se cutremură şi se strâmbă.

— Parcă ar fi cizmele mele, zise el, dar făcu o plecăciune,

aşa aşezat pe scaun cum era, destul de solemn pentru un locuitor din Tear, mai puţin că nu avea cămaşa pe el, şi apoi cam strică totul cu un rânjet subit. Îţi mulţumesc, Înţeleapto! Şi n-am să te-ntreb dacă ai pus ceva în ea ca să-i dea acel gust… vrednic de ţinut minte.

Bair şi Seana râseră pentru că fie făcuseră acest lucru, fie nu îl făcuseră; dar se părea că Mat reuşise, ca de obicei, să treacă de partea bună a femeilor. Chiar şi Melaine zâmbi puţin.

— Rhuarc, zise Rand, dacă îşi pune Couladin în gând să îmi dea bătăi de cap, trebuie să fiu cu un pas înaintea lui. Cum fac să le spun şi celorlalte căpetenii de clan? Despre mine. Despre astea.

Întoarse braţele cu Dragonii gemeni pe ele. Femeile în robe albe de lângă el, care acum îi curăţau tăietura mare pe care o avea în păr, evitară intenţionat să privească în acea direcţie.

— Nu există un fel anume, zise Rhuarc. Cum ar putea să fie, pentru un lucru care se va întâmpla o singură dată? Când trebuie să aibă loc o întâlnire între căpeteniile de clan, sunt locuri în care ceva ca Pacea din Rhuidean e respectată. Cel mai apropiat loc de Stâncile Reci, cel mai apropiat de Rhuidean, e Alcair Dai. Ai putea să arăţi dovada căpeteniilor de clan şi şefilor de sept de acolo.

— Alcair Dai? se miră Mat, dându-i o sonoritate puţin diferită. Canionul de Aur?

— Un canion rotund, încuviinţă Rhuarc dând din cap, deşi nu are nimic de-a face cu aurul. Există o margine la capătul acestuia, şi un om care stă acolo poate fi auzit de oricine care se află în canion, fără a-şi ridica vocea.

Rand se încruntă la Dragonii de pe braţul său. Nu era singurul care fusese însemnat într-un fel sau altul în Rhuidean. Mat nu mai ştia doar câteva cuvinte din Limba Veche, fără a şti ce spune. Înţelegea, de când se întorsese din Rhuidean, deşi părea că nu-şi dădea seama. Egwene îl privea pe Mat. Gânditoare. Petrecuse prea mult timp pe lângă Aes-Sedai.

— Rhuarc, poţi trimite soli la căpeteniile de clan? întrebă

Rand. Cât va dura să le spunem tuturor să se adune la Alcair Dai? Ce trebuie făcut să fim siguri că vor veni?

— Să trimitem soli ar dura săptămâni întregi, şi chiar mai multe săptămâni ca toată lumea să se adune, zise Rhuarc făcând un semn care era pentru toate cele patru Înţelepte. Ele pot vorbi cu fiecare căpetenie de clan în vise într-o singură noapte, cu fiecare şef de sept. Şi fiecare dintre Înţelepte, ca să fim siguri că nimeni nu o va lua doar ca pe un vis.

— Preţuiesc încrederea ta că putem muta munţii, umbră a inimii mele, zise Amys cu prefăcătorie, aşezându-se lângă Rand cu pomada sa, dar nu e adevărat. Ne-ar lua câteva nopţi să facem ceea ce ne ceri, cu puţină odihnă în tot acest timp.

Rand o apucă de mână când începu să-i întindă pe obraz alifia puternic mirositoare.

— Vreţi să o faceţi?

— Doreşti chiar atât de mult să ne distrugi? întrebă ea, şi îşi muşcă supărată buza, în timp ce femeia cu glugă albă de cealaltă parte a lui Rand începu să-l maseze.

Melaine bătu din palme de două ori.

— Lăsaţi-ne, zise ea cu o voce ascuţită, şi femeile în alb făcură o plecăciune în timp ce ieşeau cu lighenele şi cârpele în mâini.

— Mă îmboldeşti mai rău ca pe un animal, îi zise Amys lui Rand cu amărăciune. Indiferent ce li se spune, acele femei vor vorbi acum despre ceva ce n-ar trebui să ştie.

Femeia îşi trase mâna înapoi şi începu să întindă pomada poate cu mai multă forţă decât era nevoie. Usturimea era mai puternică decât mirosul.

— Nu vreau să te îmboldesc, spuse Rand, dar nu avem timp. Rătăciţii sunt liberi, Amys, şi dacă află unde sunt sau ce pun la cale…

Femeile Aiel nu păreau prea surprinse. Ştiau oare deja?

— Mai sunt încă nouă în viaţă. Prea mulţi, iar cei care nu doresc să mă omoare se gândesc că mă pot folosi. Nu mai am timp. Dacă aş şti o cale prin care să-i aduc aici pe toate căpeteniile de clan acum şi să-i fac să mă recunoască, aş face-o.

— Care este planul tău? întrebă Amys cu o voce care era la fel de rece ca şi chipul ei.

— Vreţi să le cereţi – spuneţi – căpeteniilor de clan să vină la Alcair Dai?

Pentru ceva vreme privirea ei o întâlni pe a lui. Când în final ea dădu din cap, Rand simţi că femeia parcă o făcuse din răutate. Din răutate sau nu, mai dispăru puţin din încordarea ce o purta în el. Nu avea cum să ia înapoi şapte zile pierdute, dar poate că reuşea să nu mai piardă şi altele. Totuşi, Moiraine, încă în Rhuidean cu Aviendha, îl ţinea aici. Nu o putea abandona pur şi simplu.

— Ai cunoscut-o pe mama mea, zise el.

Egwene se aplecă în faţă, la fel de interesată ca şi el, iar Mat scutură din cap. Amys rămase cu mâna pe faţa lui.

— Am cunoscut-o.

— Spune-mi despre ea. Te rog!

Femeia îşi mută atenţia către tăietura pe care Rand o avea deasupra urechii; dacă o încruntare ar fi putut să Tămăduiască, nu ar fi avut nevoie de pomada ei. În sfârşit ea zise:

— Povestea lui Shaiel, aşa cum o cunosc eu, începe din vremea în care eu încă eram Far Dareis Mai, cu mai mult de un an înainte să renunţ la lance. Câteva dintre noi călătoriserăm împreună până aproape de Zidul Dragonului. Într-o zi am zărit o femeie, o tânără udar cu părul auriu, îmbrăcată în mătăsuri, alături de cai de povară şi o iapă straşnică pentru călărit. Un om pe care l-am fi omorât desigur, dar ea nu avea nici o armă asupra sa în afară de un simplu cuţit la cingătoare. Unele voiseră să o alergăm dezbrăcată până înapoi la Zidul Dragonului…

Egwene clipi; părea mereu surprinsă de cât de aspri erau Aielii. Amys continuă…

— Şi totuşi, ea părea să caute ceva cu multă hotărâre. Fiind curioase, am urmărit-o, zi după zi, fără să o lăsăm să ne vadă. Caii i-au murit, a rămas fără mâncare, fără apă, dar nu s-a întors din drum. A mers pe jos cu paşii împleticiţi, până când în final s-a prăbuşit şi nu s-a mai putut ridica. Ne-am decis să-i dăm apă, şi să întreb care îi era povestea. Era

aproape pe moarte, şi a durat o zi întreagă până când a putut vorbi.

— O chema Shaiel? spuse Rand când femeia şovăi. De unde era? De ce a venit aici?

— Shaiel, zise Bair, era numele pe care şi-l luase. Nu a pronunţat un altul în vremea cât am cunoscut-o eu. În Limba Veche ar însemna Femeia Care este Devotată.

Mat dădu din cap aprobator, fără a-şi da seama ce face; Lan îi privi gânditor de după cupa sa de argint plină cu apă.

— În Shaiel am simţit amărăciune la început, termină ea.

Aşezându-se pe călcâie lângă Rand, Amys dădu din cap.

— Ne-a vorbit despre un copil abandonat, un fiu pe care îl iubea. Un soţ pe care nu îl iubea. Unde erau, nu a vrut să ne spună. Nu cred că s-a iertat vreodată că abandonase copilul. Ne-a spus puţine, în afară de ceea ce trebuia să facă. Pe noi ne căutase, pe Fecioarele Lăncii. O femeie Aes-Sedai numită Gitara Moroso, care avea darul Prorocirii, îi spusese că nenorocirile aveau să se abată asupra pământurilor şi poporului ei, poate chiar asupra lumii, dacă nu pleca să locuiască alături de Fecioarele Lăncii, fără a vorbi nimănui de plecarea ei. Trebuia să devină Fecioară, şi nu se putea întoarce singură pe meleagurile ei până când Fecioarele nu se întorceau înapoi în Tar Valon. Trebuie să înţelegi cum ni se părea nouă atunci, zise femeia dând din cap cu mirare. Să meargă Fecioarele în Tar Valon? Nici un Aiel nu mai trecuse de Zidul Dragonului din ziua în care sosiserăm în Ţinutul Întreit. Aveau să mai treacă încă patru ani până când crima lui Laman ne-a condus în ţinuturile udarilor. Şi, cu siguranţă, nimeni care nu era Aiel nu devenise niciodată Fecioară a Lăncii. Unele dintre noi o credeam nebună din cauza soarelui, dar avea o voinţă încăpăţânată, şi nu ştiu cum ne-am trezit dându-ne acordul să o lăsăm să încerce.

Gitara Moroso. O Aes-Sedai cu darul Prorocirii. Undeva auzise de numele acesta, dar unde? Şi avea un frate. Un frate vitreg. În copilărie, se tot gândise cum ar fi fost să aibă un frate sau o soră. Cine şi unde? Dar Amys zise mai departe:

— Aproape orice fată visează să devină Fecioară, şi învaţă măcar primele îndeletniciri ale arcului şi suliţei, şi despre

lupta cu mâinile şi picioarele. Chiar şi aşa, cele care fac ultimul pas şi se logodesc cu lancea descoperă că nu cunosc nimic. A fost mai greu pentru Shaiel. Arcul îl cunoştea bine, dar nu alergase niciodată măcar o milă, şi nici nu trăise vreodată doar din ceea ce putea găsi cu mâinile proprii. Chiar şi o fetiţă de zece ani o putea snopi în bătaie, şi nici măcar nu ştia care plante indică apa. Şi cu toate astea, ea nu s-a dat bătută. Într-un an îşi depunea jurămintele către lance, o Fecioară, adoptată în septul Chumai din clanul Taardad.

Şi până la urmă plecase în Tar Valon cu Fecioarele, ca să moară pe povârnişurile Piscului Dragonului. Doar jumătate de răspuns, stârnind noi întrebări. Dacă măcar i-ar fi văzut şi el chipul.

— Ai ceva din trăsăturile ei, zise Seana de parcă i-ar fi citit gândurile; femeia se aşezase cu picioarele încrucişate şi cu o cupă mică de argint plină cu vin în mână. Mai puţin din Janduin.

— Janduin? Tatăl meu?

— Da, spuse Seana. Era pe vremea aceea căpetenia de clan al Aielilor Taardad, cel mai tânăr din amintirile noastre. Şi totuşi, avea ceva în el, o forţă. Oamenii îl ascultau şi îl urmau, chiar şi cei care nu erau din clanul său. El a pus capăt duşmăniei vechi dintre Taardad şi Nakai, după două sute de ani, şi a făcut alianţă nu numai cu Aielii Nakai, dar şi cu Aielii Reyn, iar cei din clanul Reyn nu duceau lipsă de duşmani vechi. Aproape că a reuşit să pună capăt duşmăniei dintre Shaarad şi Goshien, şi poate că ar fi reuşit să-l convingă pe Laman să nu taie Copacul. Tânăr cum era, el a fost cel care i-a condus pe Aielii Taardad şi Nakai, Reyn şi Shaarad, pentru a-l ucide pe Laman.

Era. Deci şi el era mort. Pe chipul lui Egwene se vedea mila. Rand nu o luă în seamă; nu avea nevoie de milă. Cum de putea simţi pierderea unor oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată? Şi totuşi, aşa era.

— Cum a murit Janduin?

Înţeleptele schimbară priviri şovăitoare. În sfârşit, Amys zise:

— Era începutul celui de-al treilea an al căutării lui Laman,

când Shaiel căzu grea. După legi, ar fi trebuit să se întoarcă în Ţinutul Întreit. Unei Fecioare îi este interzis să poarte lancea în timp ce poartă un copil în pântece. Însă Janduin nu îi putea interzice nimic; dacă i-ar fi cerut luna pusă pe un şirag de mărgele, el ar fi încercat să i-o aducă. Astfel că ea a rămas, şi în ultima bătălie, înainte de Tar Valon, a fost pierdută, şi copilul a fost pierdut. Janduin nu s-a putut ierta că nu o obligase să respecte legile.

— A renunţat la rangul său de căpetenie de clan, spuse Bair. Nimeni nu mai făcuse asta înainte. I s-a spus că nu o poate face, dar el a plecat pur şi simplu. A plecat spre miazănoapte cu doi tineri, ca să vâneze troloci şi Myrddraali în Mana Pustiitoare. Tinerii sălbatici fac aşa ceva, şi Fecioarele cu mai puţină minte decât o capră. Totuşi, cei care s-au întors au zis că fusese ucis de un bărbat. Au zis că Janduin spusese că acest bărbat semăna cu Shaiel, şi nu putuse să-şi ridice suliţa când bărbatul îl înjunghiase.

Aşadar, mort. Morţi amândoi. Nu avea să-şi piardă niciodată dragostea pentru Tam, să se oprească vreodată din a se gândi la el ca la un tată; însă îşi dorea să-i fi văzut măcar o dată pe Janduin şi pe Shaiel.

Egwene încercă să-l consoleze, desigur, aşa cum ştiau să o facă femeile. Nu avea rost să încerce să o convingă că lucrul pierdut de el era ceva ce nu ştiuse niciodată. Amintirea părinţilor se găsea în râsul uşor al lui Tam al'Thor şi vaga aducere-aminte a mâinilor blânde a lui Kari al'Thor. Mai mult de atât nu îşi dorea şi nu avea nevoie nici un om. Femeia păru dezamăgită, chiar puţin supărată din pricina lui, şi Înţeleptele păreau a-i împărtăşi sentimentul până la un punct, de la încruntarea dezaprobatoare a lui Bair până la pufăitul şi mişcarea agitată a şalului lui Melaine. Femeile nu înţelegeau niciodată. Rhuarc şi Lan şi Mat înţelegeau; îl lăsară singur.

Din cine ştie ce pricină, Rand nu simţi nevoia să mănânce când Melaine aduse mâncare, astfel că se aşeză la marginea cortului, cu o pernă sub cot, de unde putea privi povârnişul şi muntele învăluit în ceaţă. Soarele inundase valea şi munţii din jur, topind umbrele. Aerul care îşi făcea loc în cort parcă ieşea dintr-un cuptor.

După o vreme, Mat veni lângă el, purtând o cămaşă curată. Se aşeză lângă Rand fără a vorbi, privind la valea de dedesubt, cu suliţa ciudată sprijinită pe genunchi. Din când în când atingea scrisul cioplit în mânerul negru.

— Ce-ţi mai face capul? întrebă Rand, iar Mat tresări.

— Nu… mă mai doare, zise Mat, îşi trase înapoi degetele de pe mâner şi îşi încrucişă intenţionat mâinile în poală. Oricum, nu la fel de tare. Orice au amestecat ele acolo a fost de leac.

Mat se linişti din nou, şi Rand îl lăsă în pace. Nici el nu voia să vorbească. Aproape că simţea cum trece timpul, ca firele de nisip dintr-o clepsidră care curgeau foarte încet. Dar totul din jur parcă tremura, nisipurile fiind gata să plesnească. Ce prostie! Era doar din cauza valului tremurător de căldură care se ridica din spatele munţilor golaşi. Căpeteniile de clan nu ar fi putut ajunge în Alcair Dai cu nici măcar o zi mai devreme, chiar şi dacă Moiraine ar fi răsărit în faţa lui în acea clipă. Oricum, erau doar unii dintre ei, şi poate chiar cei mai puţin importanţi. După o vreme, Rand îl văzu pe Lan ghemuit deasupra aceleiaşi stânci de granit pe care stătuse şi Couladin, fără a lua în seamă soarele. Străjerul privea şi el către vale. Alt bărbat care nu dorea să vorbească.

Rand refuză şi prânzul, cu toate că Egwene şi Înţeleptele încercară pe rând să îl convingă să mănânce. Şi se părea că acceptaseră cu mult calm refuzul său, dar când el propuse întoarcerea în Rhuidean pentru a o căuta pe Moiraine – şi pe Aviendha, cu această ocazie – lui Melaine îi sări ţandăra:

— Om nechibzuit! Nimeni nu poate să meargă de două ori în Rhuidean. Nici chiar tu nu te-ai întoarce viu! N-ai decât să mori de foame!

Femeia îi aruncă în faţă o felie rotundă de pâine. Mat o prinse din zbor şi începu să mănânce în linişte.

— De ce vrei ca eu să trăiesc? o întrebă Rand. Ştii prea bine ce au spus femeile Aes-Sedai în faţa oraşului Rhuidean. Vă voi distruge. De ce nu plănuieşti alături de Couladin cum să mă ucideţi?

Mat se înecă, iar Egwene îşi propti pumnii în şolduri, gata să-i bage minţile în cap, însă Rand rămase cu privirea la

Melaine. În loc să-i răspundă, femeia îi aruncă o privire şi ieşi din cort. Bair fu aceea care vorbi:

— Toţi cred că ştiu Profeţia din Rhuidean, dar ceea ce ştiu de fapt e ceea ce le-au spus de câteva generaţii încoace Înţeleptele şi căpeteniile de clan. Nu minciuni, dar nici întregul adevăr. Adevărul l-ar putea frânge chiar şi pe cel mai puternic bărbat.

— Care e întregul adevăr? insistă Rand.

Femeia îl privi pe Rand, apoi zise:

— În acest caz, întregul adevăr, cunoscut doar de Înţelepte şi de căpeteniile de clan dinaintea noastră, este că tu eşti sfârşitul nostru. Sfârşitul şi salvarea noastră. Fără tine, nimeni din neamul nostru nu va supravieţui Ultimei Bătălii. Poate nici măcar până la Ultima Bătălie. Aceasta este profeţia şi adevărul. Iată ce se spune despre tine… „Va vărsa sângele celor cărora li se zice Aieli, precum apa pe nisip, şi îi va frânge ca pe nişte crengi uscate, dar va salva fărâma dintr-o fărâmă, iar ei vor trăi.” O profeţie crudă, dar aceste ţinuturi oricum nu au fost niciodată blânde.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui fără să clipească. Ţinuturi aspre şi o femeie aspră. Rand se întoarse înapoi şi privi din nou către vale. Ceilalţi plecară, mai puţin Mat. La mijlocul după-amiezii, văzu o siluetă urcând muntele, târându-se sleită de puteri. Aviendha. Mat avusese dreptate; chiar *era* la fel ca atunci când se născuse. Şi cu ceva urme de la soare, de asemenea, cu toate că era Aiel; doar mâinile şi chipul le avea arse de soare, dar în rest arăta convingător de roşie. Era bucuros să o vadă. Nu o plăcea, însă doar pentru că ea credea că se purtase necuviincios cu Elayne. Cel mai simplu dintre motive. Nu din cauza profeţiei sau a sfârşitului, nu din cauza Dragonilor pe care îi avea pe braţe sau pentru că era Dragonul Renăscut. Dintr-un motiv cât se poate de uman. Aproape că abia aştepta să vadă acea privire calmă, provocatoare.

Când fata îl văzu, încremeni, şi nu găsi nimic calm în ochii ei albaştri-verzui. Privirea ei dădea impresia că soarele era rece; ar fi trebuit să se prefacă în cenuşă pe loc.

— Hmm… Rand? zise Mat încet. Eu nu m-aş întoarce cu

spatele la ea, dacă aş fi în locul tău.

Lui Rand îi scăpă un oftat mohorât. Desigur. Dacă şi ea fusese în spatele coloanelor de sticlă, ştia. Bair, Melaine, ceilalţi – cu toţii avuseseră destul timp să se înveţe cu asta. Pentru Aviendha era o rană proaspătă fără cicatrice. „Nici nu mă mir că mă urăşte."

Înţeleptele ieşiră în grabă afară ca să o întâmpine pe Aviendha, şi o băgară repede într-un alt cort. Când Rand o văzu din nou, purta o fustă largă maronie şi o cămaşă albă descheiată, cu un şal înfăşurat în jurul braţelor. Nu părea prea încântată de aceste haine. Îl văzu că o priveşte, şi mânia de pe chipul ei – o furie absolut animalică – fu destul cât să îl facă să se întoarcă.

Umbrele începură să se întindă până la munţii din depărtare când Moiraine apăru, căzând şi ridicându-se înapoi în picioare în timp ce urca, la fel de arsă de soare ca şi Aviendha. Rand fu surprins să vadă că nici ea nu avea haine. Femeile erau nebune, doar atât.

Lan sări de pe stâncă şi alergă până la ea. O luă în braţe, urcă povârnişul, poate chiar mai repede decât la coborâre, şi înjură, şi ţipă după Înţelepte. Capul lui Moiraine se legăna pe umărul Străjerului. Înţeleptele ieşiră să o ia, iar Melaine se puse în faţa lui Lan când el încercă să le urmeze în cort. Lan rămase să se plimbe de sus în jos, lovindu-se cu pumnul în palmă.

Rand se aşeză pe spate şi privi în sus la acoperişul cortului. Trei zile salvate. Ar fi trebuit să fie fericit că Moiraine şi Aviendha se întorseseră tefere, dar el se simţea uşurat doar din pricina zilelor salvate. Timpul era totul. Trebuia să aleagă locul întâlnirii. Poate că avea să reuşească.

— Ce ai de gând să faci acum? îl întrebă Mat.

— Ceva ce ar trebui să-ţi placă. Am să încalc legile.

— De fapt, voiam să ştiu dacă ai de gând să mănânci ceva. Mie unuia mi-e foame.

Rand râse fără să vrea. Să mănânce ceva? Nu-i păsa nici dacă n-ar mai fi mâncat niciodată. Mat se holbă la el de parcă acesta îşi pierduse minţile, dar asta îl făcu doar să râdă mai tare. Nu şi le pierduse. Pentru prima dată *cineva* avea să vadă

ce însemna să fii Dragonul Renăscut. Avea să încalce legile aşa cum *nimeni* nu se aştepta.

35 Învăţături aspre

Inima Stâncii din Tel'aran'rhiod era exact aşa cum şi-o amintea Egwene; coloane uriaşe din piatră roşie care se înălţau până în tavanul îndepărtat şi, sub uriaşa cupolă, Callandor era împinsă în podea. Doar oamenii lipseau. Lămpile aurii nu erau aprinse şi totuşi era un fel de lumină, cumva palidă şi puternică în acelaşi timp, care părea că vine din toate direcţiile, dar şi de nicăieri. Adeseori era aşa înăuntru în Tel'aran'rhiod.

Ceea ce nu se aştepta Egwene să vadă era o femeie care stătea în spatele sabiei de cristal strălucitor, privind umbrele palide dintre coloane. Felul în care era îmbrăcată o sperie pe Egwene. Cu picioarele goale, pantaloni largi din brocart galben. În afară de o eşarfă de un galben mai închis, era destul de goală, şi îi atârnau de gât lanţuri aurii. În urechi avea rânduri de cercei mici de aur strălucitor, şi cel mai uimitor lucru, avea un altul în nas legat cu un lanţ subţire acoperit de medalioane de unul dintre cerceii din urechea ei stângă.

— Elayne? spuse Egwene fără suflu, şi îşi înfăşură şalul în jurul ei de parcă ea ar fi fost cea fără haine; acum se îmbrăcase ca o Înţeleaptă, fără un motiv anume.

Domniţa-Moştenitoare tresărise şi, când ajunse lângă Egwene, purta o rochie modestă de un verde-deschis, cu un guler înalt brodat şi mâneci lungi care îi atârnau peste mâini. Nici un cercel. Nici un inel în nas.

— Aşa se îmbracă femeile din Seminţia Mării când se află pe mare, zise ea în grabă, roşind furioasă. Am vrut să văd cum e, şi aici părea locul cel mai potrivit. Nu puteam să o fac pe vas, până la urmă.

— Şi cum e? o întrebă Egwene curioasă.

— Rece, zise Elayne privind la coloanele din jur. Şi te face să simţi că oamenii se holbează la tine, chiar şi atunci când nu e nimeni acolo, spuse ea şi râse dintr-odată. Bieţii Thom şi Juilin! Nu ştiu în ce direcţie să privească de cele mai multe ori. Femeile sunt jumătate din echipaj.

Privind şi ea coloanele, Egwene ridică din umeri neliniştită. Chiar se simţea de parcă ar fi fost privită. Pesemne pentru că erau singurele persoane din Stâncă. Nimeni dintre cei care puteau intra la Tel'aran'rhiod nu s-ar fi aşteptat să găsească aici pe cineva la care să privească.

— Thom? Thom Merrillin? Şi Juilin Sandar? Sunt cu voi?

— Ah, Egwene, Rand i-a trimis. Rand şi cu Lan. Ei, de fapt, Moiraine l-a trimis pe Thom, dar Rand l-a trimis pe jupân Sandar. Ca să ne ajute. Nynaeve e destul de supărată din cauza asta, din cauza lui Lan, deşi nu o arată.

Egwene schiţă un zâmbet. *Nynaeve* era supărată? Chipul lui Elayne strălucea, şi îmbrăcămintea i se schimbase din nou, în ceva cu un guler mai scurt; se părea că asta se întâmplase fără să-şi fi dat Egwene seama. Acel ter'angreal, acel inel răsucit, o ajuta pe Domniţa-Moştenitoare să ajungă în Lumea Viselor la fel de uşor ca şi Egwene, dar nu îi dădea puterea să facă nimic. Aşa ceva trebuia învăţat. Gândurile fugare – cum era cel despre cât de mult ar fi vrut să-l caute pe Rand – puteau să schimbe totul pentru Elayne.

— Cum se simte? zise Elayne cu o voce în care se simţea un amestec ciudat de solemnitate silită şi teamă.

— Păi, zise Egwene. Cred că e…

Femeia povesti totul. Despre Pietrele de Trecere şi despre Rhuidean – atât cât ştia din ceea ce auzise; ceea ce reuşise să înţeleagă din cele povestite prin ochii strămoşilor – creatura ciudată de pe flamura Dragonului însemnată pe braţele lui Rand, faptul că Bair descoperise că el însemna sfârşitul Aielilor, chemarea căpeteniilor de clan la Alcair Dai. Amys şi celelalte Înţelepte probabil că făceau acest lucru chiar atunci; cel puţin aşa spera ea. Egwene îi spuse chiar şi ciudata poveste a părinţilor lui Rand, într-o formă mai scurtă.

— Deşi nu ştiu ce să zic. Se poartă mai ciudat ca niciodată, şi Mat la fel. Nu vreau să zic că şi-a pierdut minţile, dar… E la fel de rece ca Rhuarc sau Lan, măcar într-un anume fel; poate chiar mai rece. Bănuiesc că plănuieşte ceva – ceva ce nu vrea să afle nimeni – şi se grăbeşte să ajungă acolo. E îngrijorător. Uneori, cred că nu mai vede oameni, doar piese pe o tablă de pietre.

Elayne nu părea îngrijorată sau cel puţin nu din acest motiv.

— E cine e până la urmă, Egwene. Un rege sau un general nu îşi permite să vadă mereu oameni. Când un conducător trebuie să facă ce-i mai bine pentru un popor, sunt momente în care unii vor fi răniţi pentru binele tuturor. Rand este un rege.

Egwene pufni. Cu toate că părea drept, nu trebuia să-i şi placă. Oamenii erau oameni şi trebuiau să fie priviţi ca oameni.

— Cam atât. Unele dintre Înţelepte pot conduce. Nu ştiu câte dintre ele, dar bănuiesc că nu mai mult de câteva, până la un punct. Din ce mi-a spus Amys, ele găsesc fiecare ultimă femeie în care arde scânteia asta. Nici o femeie Aiel nu murise pentru că încercase să înveţe singură cum să conducă fără a şti ceea ce fac; nu exista o aşa-zisă sălbăticiune printre Aieli. Bărbaţii care aflau că pot conduce aveau de suportat un destin mai sumbru; se duceau spre miazănoapte, în Mana Pustiitoare şi poate chiar mai departe, în Ţinuturile Pârjolite sau la Shayol-Ghul. „Drumul către pierzania Celui Întunecat”, îi spuneau ei. Nimeni nu trăia cât să ajungă să-şi piardă minţile. Aviendha e cea cu scânteia în ea, se pare. Va fi foarte puternică. Aşa cred. Şi Amys are aceeaşi impresie.

— Aviendha, repetă Elayne uimită. Desigur. Trebuia să-mi fi dat seama. Cu ea am simţit aceeaşi legătură de sânge la prima vedere, ca şi cu Jorin. Şi cu tine la fel.

— Jorin?

— Am promis să păstrez secretul, zise Elayne zâmbind. Şi cu prima ocazie las să-mi scape. Ei, bănuiesc că n-o să-i faci nici un rău ei sau surorilor. Jorin e Călăuză a Vânturilor pe *Joacă-n val,* Egwene. Ştie să conducă, la fel ca şi alte câteva dintre Călăuze.

Femeia privi la coloanele din jur, şi gulerul i se ridică dintr-odată înapoi până sub bărbie. Începu să-şi aşeze un şal negru, care nu fusese acolo cu un minut înainte, şi care îi acoperea părul şi îi umbrea chipul.

— Egwene, nu trebuie să spui nimănui. Jorin se teme că Turnul le-ar putea obliga să devină Aes-Sedai sau să le

controleze cumva. Am promis că voi face tot ce îmi stă în putere să previn asta.

— N-am să spun, zise Egwene încet.

Înţeleptele şi Călăuzele Vântului. Femei care puteau să conducă şi de-o parte şi de cealaltă, şi nici una nu era supusă celor Trei Legăminte, legată de Sceptrul Legămintelor. Legămintele trebuiau să-i facă pe oameni să aibă încredere în Aes-Sedai, sau cel puţin să nu se teamă de puterea lor, dar femeile Aes-Sedai tot trebuiau să se mişte în secret adeseori. Înţeleptele – şi Egwene era gata să pună rămăşag că şi Călăuzele Vântului – aveau locuri de onoare în societăţile lor. Fără a fi obligate să le apere. Aceasta îi dădea de gândit.

— Nynaeve şi cu mine suntem înainte cu programul, Egwene. Jorin m-a învăţat să mânuiesc vremea – nu ţi-ar veni să crezi ce unde de Aer poate să ţeasă! – şi fie între noi, am reuşit să facem pe *Joacă-n val* să meargă mai repede ca oricând şi asta chiar înseamnă *repede.* Ar trebui să fim în Tanchico peste încă trei zile, poate două, după cum zice Coine. Ea e Căpităneasa. Poate că la zece zile distanţă de Tear sau Tanchico. Asta dacă ne oprim să vorbim cu fiecare dintre navele Atha'an Miere pe care le vedem. Egwene, cei din Seminţia Mării cred că Rand este Coramoor al lor.

— Serios?

— Coine a înţeles greşit unele lucruri petrecute în Tear mai întâi că bănuieşte că femeile Aes-Sedai îl slujesc pe Rand acum; Nyaneve şi cu mine ne-am gândit că n-ar fi bine să o înştiinţăm despre asta dar odată ce va spune unei alte Căpitănese, vor fi cu toţii gata să răspândească vorba şi să-l slujească pe Rand. Mi se pare că vor face orice le va cere.

— Mi-aş dori să fie şi Aielii atât de înţelegători, oftă Egwene. Rhuarc crede că unii dintre ei vor refuza să îl recunoască. Cu sau fără Dragonii din Rhuidean. Unul dintre ei, un bărbat pe nume Couladin, sunt sigură că l-ar ucide în jumătate de minut dacă ar avea măcar jumătate de şansă.

Elayne făcu un pas înainte.

— Vei vedea că asta nu se va întâmpla, zise ea, deşi nu suna nici a întrebare, nici a cerere; în ochii albaştri îi sclipea o lumină puternică, iar în mâini ţinea un pumnal.

— Voi face tot ce îmi stă îmi puteri. Rhuarc îi va da gărzi.

Elayne păru să vadă pentru prima dată pumnalul şi tresări.

Lama dispăru.

— Trebuie să mă înveţi ce te învaţă Amys, Egwene. E derutant să tot văd lucruri care apar şi dispar sau să-mi dau seama brusc că port alte haine. Se întâmplă pur şi simplu.

— Aşa voi face. Când voi avea timp, zise ea şi se gândi că deja stătuse cam mult în Tel’aran’rhiod. Elayne, dacă nu voi fi aici data viitoare când ar trebui să ne întâlnim, nu te îngrijora. Voi încerca, dar s-ar putea să nu pot veni. Asigură-te că îi spui lui Nyaneve. Dacă nu vin, verifică în fiecare noapte după aceea. Nu voi întârzia cu mai mult de una sau două, sunt sigură de asta.

— Cum crezi, zise Elayne neîncrezătoare. Cu siguranţă va dura săptămâni întregi să aflăm dacă Liandrin şi ceilalţi sunt în Tanchico. Thom pare să creadă că în oraş va fi foarte multă zăpăceală.

Femeia îşi mută privirea către Callandor, împinsă pe jumătate în podea.

— De ce crezi că a făcut asta?

— A zis că astfel îi va ţine pe cei din Tear legaţi de el. Câtă vreme ştiu că e acolo, trebuie să ştie că el se va întoarce. Poate că ştie ce zice. Eu aşa sper.

— Ah, mă gândeam… că poate… a fost furios… dintr-un motiv anume.

Egwene se încruntă. Această sfială bruscă nu îi stătea deloc în fire lui Elayne.

— Furios din ce motiv?

— Ah, nimic. Era doar un gând. Egwene, i-am dat trei scrisori înainte să plece din Tear. Ştii cum le-a luat?

— Nu, nu ştiu. Ai zis ceva care crezi că l-ar fi putut mânia?

— Sigur că nu, râse Elayne zgomotos, dar fals.

Rochia i se schimbă dintr-odată în lână neagră, destul de groasă pentru o iarnă grea.

— Ar trebui să fiu nebună să-i scriu lucruri care să-l mânie.

Părul i se ridică în toate direcţiile, precum o coroană de parcă era nebun. Ea nu ştia asta.

— Doar încerc să-l fac să mă iubească. Încerc pur şi simplu să-l fac să mă iubească. Ah, de ce nu pot fi bărbaţii mai uşor de controlat? De ce trebuie să provoace atâtea probleme? Măcar e departe de Berelain.

Lâna se transformă din nou în mătase, tăiată chiar mai jos ca până atunci; părul îi strălucea căzut pe umeri, astfel încât frumuseţea rochiei era eclipsată. Femeia şovăia, muşcându-şi buza de jos.

— Egwene? Dacă ai ocazia, îi spui, te rog, că am vorbit sincer în… Egwene? Egwene?

Ceva o apucase pe Egwene. Inima Stâncii se pierdu în întuneric de parcă ar fi fost trasă înapoi de guler.

Gâfâind, Egwene tresări şi se trezi, în timp ce inima îi bătea tare. Privi la acoperişul cortului învăluit de noapte. Lumina lunii pătrundea doar puţin din laterale. Ea stătea sub pături – în Pustie, noaptea, frigul era la fel de năprasnic cum era căldura ziua, şi sobiţa care emana mirosul dulceag al bălegarului arzând dădea puţină căldură – sub pături, exact cum se aşezase să doarmă. Dar ce o trăsese înapoi?

Dintr-odată o simţi pe Amys, care stătea cu picioarele încrucişate lângă ea, ascunsă în umbră. Chipul obscur al Înţeleptei părea la fel de întunecat şi rău prevestitor ca şi noaptea.

— Tu ai făcut asta, Amys? zise ea cu furie. Nu ai nici un drept să mă învârţi cum vrei tu. Sunt o Aes-Sedai din Ajah Verde; minciuna îi veni acum foarte uşor… şi nu ai nici un drept…

Amys o opri cu o voce înfiorătoare:

— De cealaltă parte a Zidului Dragonului, în Turnul Alb, eşti Aes-Sedai. Aici eşti o elevă neştiutoare, o copilă prostuţă care se târăşte printr-un bârlog plin cu vipere.

— Ştiu că am zis că nu voi merge în Tel'aran'rhiod fără tine, spuse Egwene, încercând să pară chibzuită, dar…

Ceva o apucă de glezne, o ridică cu picioarele în sus; păturile se împrăştiară, îşi simţi picioarele la subsuori. Era atârnată cu capul în jos, lângă chipul lui Amys. Furioasă, apucă *saidar* – şi rămase înţepenită.

— Aveai de gând să pleci singură, zise Amys sâsâind uşor.

Ai fost prevenită, dar tot a trebuit să te duci; ochii parcă îi străluceau în întuneric, din ce în ce mai tare. Fără să te gândeşti la ce te-ar putea aştepta. În vise se găsesc lucruri care pot frânge şi cele mai curajoase inimi.

În jurul ochilor ca nişte cărbuni încinşi, faţa lui Amys începu să se topească, să curgă. Începură să-i crească solzi în loc de piele; gura i se lărgi şi se umplu cu dinţi ascuţiţi.

— Lucruri care pot *mânca* şi cele mai curajoase inimi, mârâi ea.

Ţipând, Egwene lovi zadarnic în scutul ce o ţinea departe de Adevăratul Izvor. Încercă să lovească figura îngrozitoare, acea creatură care nu putea fi Amys, dar ceva o înşfăcă de încheietură, o strânse tare, iar ea începu să tremure aşa în aer cum era. Putu doar să ţipe în timp ce acele fălci se îndreptau către chipul ei.

Ţipând, Egwene se ridică în picioare şi apucă păturile. Făcu un efort şi reuşi să-şi închidă gura, dar nu putea face nimic în privinţa tremurăturilor care o cuprinseseră. Se afla în cort – sau poate că nu? Acolo era şi Amys, cu picioarele încrucişate, strălucind de la *saidar* – sau poate că nu? Se aruncă nebuneşte către Izvor şi aproape că urlă când se lovi din nou de piedică. Aruncă păturile într-o parte, se târî în mâini şi genunchi peste straturile de covoare. Avea un pumnal pe care-l ţinea la cingătoare. Unde era? Unde? Acolo!

— Stai jos, zise Amys cu asprime, până nu te adorm la loc. Şi, crede-mă, n-o să-ţi placă.

Egwene se roti în genunchi, ţinând cuţitul cu lamă scurtă cu ambele mâini; ar fi tremurat dacă nu le-ar fi ţinut strâns în jurul mânerului.

— Chiar eşti tu de data asta?

— Sunt eu, şi acum, şi altă dată. Învăţăturile aspre sunt cele mai bune învăţături. Ai de gând să mă înjunghii?

Şovăind, Egwene băgă cuţitul în teacă.

— Nu ai nici un drept să…

— Am tot dreptul! Mi-ai dat cuvântul. Nu ştiam că femeile Aes-Sedai pot minţi. Dacă vrei să te învăţ, trebuie să ştiu că vei asculta ce îţi spun. N-am de gând să văd cum o elevă de-a

mea îşi taie gâtul singură.

Amys oftă. Strălucirea din jurul ei dispăru, la fel şi piedica dintre Egwene şi *saidar.*

— Nu te pot împiedica mai mult de atât. Eşti mult mai puternică decât mine. Te găseşti în Puterea Supremă. Aproape că mi-ai distrus scutul. Dar dacă nu te poţi ţine de cuvânt, nu ştiu dacă doresc să te învăţ.

— Mă voi ţine de cuvânt, Amys. Promit să o fac. Dar trebuie să mă întâlnesc cu prietenii mei, în Tel'aran'rhiod. Şi lor le-am promis. Amys, s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu, de sfaturile mele.

Chipul lui Amys nu era uşor de dibuit în întuneric, dar Egwene nu văzu nimic blând în el.

— Te rog, Amys! M-ai învăţat deja atât de multe. Cred că i-aş putea găsi oriunde acum. Te rog, nu te opri acum când mai am atâtea de învăţat. Orice vei dori să fac eu voi face.

— Împleteşte-ţi părul, zise Amys pe un ton sec.

— Părul? se miră Egwene.

Cu siguranţă, n-ar fi fost o problemă, dar de ce? Ea îşi purta părul desfăcut în acea vreme, căzut pe umeri, dar nu cu mult timp în urmă se simţise copleşită de mândrie în ziua în care Soborul Femeilor de acasă îi spusese că era destul de mare ca să-şi împletească părul, aşa cum încă îl purta Nynaeve. În ţinutul celor Două Râuri să ai cosiţe însemna că erai destul de în vârstă ca să fii văzută ca o femeie.

— O cosiţă după fiecare ureche, zise Amys cu o voce care încă suna ca o stană de piatră. Dacă nu ai fundă ca să legi cosiţele între ele, îţi pot da eu câteva. Aşa poartă părul fetiţele aici. Fetiţele care sunt prea mici ca să se ţină de cuvânt. Când îmi vei dovedi că poţi să te ţii de cuvânt, vei putea să nu mai porţi părul aşa. Dar dacă mă mai minţi, te voi face să îţi tai fustele, ca pe nişte rochiţe, şi îţi voi găsi o păpuşă. Când te vei hotărî să te porţi ca o femeie, vei fi tratată ca o femeie. Trebuie să fii de acord ori nu te voi mai învăţa nimic.

— Sunt de acord doar dacă mă acompaniezi când trebuie să mă întâlnesc cu…

— Acceptă, Aes-Sedai! Nu mă tocmesc cu copiii sau cu cei

care nu se pot ţine de cuvânt. Vei face aşa cum îţi zic, vei accepta ce îţi dau, şi nimic mai mult. Sau poţi pleca de capul tău şi să te omori singură. Nu-te-voi-ajuta!

Lui Egwene îi păru bine că era întuneric; îi ascundea privirea furioasă. Îşi dăduse cuvântul, dar totul era atât de nedrept! Nimeni nu încerca să îl pună la colţ pe Rand cu reguli prosteşti. Ei bine, poate că el *era* diferit. Nu era sigură, dar poate că ar fi preferat să schimbe decretele lui Amys cu dorinţa lui Couladin de a o străpunge cu suliţa. Mat cu siguranţă nu ar fi acceptat regulile altuia. Şi totuşi, ta'veren sau nu, Mat nu avea nici o învăţătură de tras; tot ce avea el de făcut era să stea în viaţă. Pesemne că ar fi refuzat să înveţe ceva dacă i s-ar fi oferit şansa, poate doar dacă ar fi fost ceva legat de jocuri de noroc sau despre cum să facă pe prostul. Egwene voia să înveţe. Uneori i se părea că are o sete nestăvilită pentru asta; nu conta cât de multe învăţa, pentru că tot nu reuşea să o potolească. Şi totuşi, nu era drept deloc. „Aşa sunt orânduite lucrurile”, gândi ea mâhnită.

— Accept, zise ea. Voi face aşa cum spui, voi primi tot ce îmi ceri, şi nimic mai mult.

— Prea bine.

După o pauză lungă, de parcă ar fi aşteptat să vadă dacă Egwene dorea să adauge ceva – deşi ea îşi ţinea gura cu înţelepciune – Amys spuse:

— Am de gând să fiu aspră cu tine, Egwene, dar nu fără motiv. Faptul că tu crezi că te-am învăţat deja multe lucruri îmi spune cât de puţine ştiai de la bun început. Ai un har puternic pentru vis; pesemne că ne vei depăşi pe fiecare dintre noi cu mult, într-o bună zi. Dar dacă nu înveţi ce te pot învăţa eu – ce putem noi patru să te învăţăm – nu vei reuşi niciodată să-ţi dezvolţi această înzestrare până la capăt. Pesemne că nu vei trăi destul cât să ajungi acolo.

— Voi încerca, Amys.

Egwene se gândi că reuşise să fie destul de supusă. De ce nu spusese femeia ce voia ea să audă? Dacă Egwene nu putea merge în Tel'aran'rhiod singură, atunci trebuia să vină şi Amys, data viitoare când trebuia să se vadă cu Elayne. Sau poate că avea să fie Nyaneve acum.

— Prea bine. Mat ai altceva de zis?

— Nu, Amys.

Pauza fu mai lungă de data aceasta; Egwene aşteptă cu multă răbdare, cu mâinile încrucişate pe genunchi.

— Aşadar, poţi ţine dorinţele în tine atunci când doreşti, zise Amys în sfârşit, chiar dacă asta te face să tresari ca o capră râioasă. Mă înşel oare în privinţa motivului? Doreşti o pomadă? Nu? Prea bine. Te voi urma când va trebui să te întâlneşti cu prietenele tale.

— Îţi mulţumesc, zise Egwene agitată; întocmai ca o capră râioasă.

— În caz că nu ai auzit prima dată, învăţatul nu va fi nici uşor şi nici de scurtă durată. Dacă ai avut impresia că ai lucrat zilele acestea, fii pregătită să sacrifici mult timp şi efort de data aceasta.

— Amys, voi învăţa tot ce îmi poţi arăta şi voi munci cât de mult doriţi, dar între Rand şi Iscoadele Celui Întunecat... Timpul sacrificat pentru învăţat s-ar putea dovedi a fi o desfătare.

— Ştiu, zise Amys cu îngrijorare. Deja ne dă bătăi de cap. Vino! Ai pierdut deja destulă vreme cu copilăriile tale. Avem de discutat treburi femeieşti. Vino! Celelalte aşteaptă.

Pentru prima dată, Egwene îşi dădu seama că sub păturile lui Moiraine nu era nimeni. Se întinse după rochie, dar Amys zise:

— Nu vei avea nevoie de ea. Mergem cale scurtă. Aruncă-ţi o pătură peste umeri şi vino! Am făcut deja foarte multe pentru Rand al'Thor, şi va trebui să fac şi mai multe după ce vom isprăvi.

Egwene îşi aruncă zgribulită o pătură pe ea, şovăind, şi o urmă pe femeia mai în vârstă. Era *rece* afară. Pielea i se făcu de găină, începu să sară cu picioarele goale de pe un picior pe altul peste pământul stâncos care parcă era gata să îngheţe. După căldura din timpul zilei, noaptea era parcă la fel de rece ca mijlocul iernii în Ţinutul celor Două Râuri. Respiraţia se făcu precum ceaţa, fiind absorbită de aer imediat. Rece sau nu, aerul tot era uscat.

La marginea taberei Înţeleptelor se afla un cort pe care

Egwene nu îl mai văzuse până atunci, micuţ ca şi celelalte, dar bine înfipt în pământ de jur împrejur. Spre mirarea ei, Amys începu să se dezbrace şi îi făcu semn să facă la fel. Îşi încleştă dinţii, ca să nu îi tremure, şi îi urmă încet exemplul lui Amys. Când femeia Aiel termină de lepădat totul, rămase pe loc, de parcă noaptea nu era ca de gheaţă, şi trase aer în piept lovindu-se cu mâinile înainte de a intra sub cort. Egwene o urmă cu mult interes.

Căldura şi umezeala o loviră în frunte. Sudoarea începu să i se prelingă din tot corpul.

Moiraine se afla deja acolo, la fel şi celelalte Înţelepte, şi Aviendha, cu toate în pielea goală şi pline de sudoare, aşezate în jurul unui mare ceaun plin până la buză cu pietre negricioase. Atât ceaunul, cât şi pietrele emanau căldură. Femeia Aes-Sedai arăta ca şi cum aproape că îşi revenise după calvarul prin care trecuse, deşi avea ochii încordaţi, iar înainte nu fusese aşa. În vreme ce Egwene încerca să găsească cu băgare de seamă un loc unde să se aşeze – nu erau covoare aici; doar pământul stâncos – Aviendha luă un pumn cu apă dintr-un ceaun mai mic aflat lângă ea şi îl aruncă în cel mare. Apa sfârâi şi se prefăcu în aburi, fără să lase nici măcar o urmă de umezeală pe pietre. Aviendha avea o privire acră pe chip. Egwene ştia cum se simte. Şi novicele din Turn primeau sarcini; nu era sigură dacă urâse mai mult să spele podelele sau oalele. Această sarcină nu părea la fel de neplăcută.

— Trebuie să vorbim despre ce vom face cu Rand al'Thor, zise Bair după ce se aşeză şi Amys.

— Ce vom face cu el? spuse Egwene speriată. Poartă însemnele. El e cel pe care îl căutaţi.

— Chiar el e, spuse Melaine sever şi înlătură mici fire de păr roşu-auriu de pe faţa sa umedă. Trebuie să încercăm să vedem cum putem face să supravieţuiască venirii lui cât mai mulţi semeni de ai noştri.

— La fel de important, zise Seana, e să ne asigurăm că el va supravieţui ca să ducă până la capăt profeţia.

Melaine îi aruncă o privire Seanei, iar ea adăugă cu o voce răbdătoare:

— Altfel nu va supravieţui nici una dintre noi.

— Rhuarc a promis că va pune câţiva din septul Jindo pe post de gărzi, zise Egwene încet. S-a răzgândit?

Amys scutură din cap.

— Nu s-a răzgândit. Rand al'Thor doarme în corturile Aielilor Jindo, cu o sută de oameni treji, ca să se asigure că şi el se va trezi. Dar adeseori bărbaţii văd lucrurile altfel decât noi. Rhuarc îl va urma, poate chiar îl va contrazice în hotărâri pe care el le va considera greşite, dar nu va încerca să îl îndrume.

— Crezi că are nevoie de îndrumare? zise Egwene fără a o lua în seamă pe Moiraine, care-şi arcuise sprâncenele. A făcut totul fără îndrumare până acum.

— Rand al'Thor nu ne cunoaşte obiceiurile, răspunse Amys. Sunt o sută de greşeli pe care le poate face, şi poate întoarce o căpetenie sau un întreg clan împotriva lui, care să îl vadă ca pe un udar, în loc de Cel Care Vine cu Zorile. Soţul meu e un om bun şi o căpetenie iscusită, dar nu e un om paşnic, care să zică unei adunături de bărbaţi furioşi să-şi ţină suliţele în frâu. Trebuie să ţinem pe cineva aproape de Rand al'Thor, care să-i şoptească în ureche atunci când pare gata să facă un pas greşit.

Amys îi făcu semn Aviendhei să mai arunce puţină apă peste pietre; femeia mai tânără se supuse cu graţie posacă.

— Şi trebuie să fim cu ochii pe el, zise Melaine aspru. Trebuie să ne facem o idee despre ce are de gând, înainte să o facă. Îndeplinirea Profeţiei din Rhuidean a început – nu poate fi oprită înainte de sfârşit, fie cum o fi –, dar vreau să mă asigur că vor supravieţui cât mai mulţi oameni posibil. Cât de bine putem îndeplini acest fapt depinde de ce are de gând Rand al'Thor.

Bair se aplecă spre Egwene. Arăta de parcă ar fi fost toată numai piele şi os.

— Îl cunoşti încă din copilărie. Va avea încredere în tine?

— Mă îndoiesc, îi spuse Egwene. Nu mai are încredere în oameni ca înainte; ocoli privirea lui Moiraine.

— Oare ea ne-ar spune dacă el ar avea încredere? întrebă Melaine. Nu vreau să mânii pe nimeni, dar Egwene şi Moiraine

sunt Aes-Sedai. Ceea ce caută ele ar putea să nu fie ceea ce căutăm şi noi.

— Le-am slujit pe femeile Aes-Sedai cândva, spuse Bair. Le-am înşelat încrederea atunci. Poate că ne e dat să le slujim şi acum.

Ruşinată, Melaine se roşi toată. Moiraine nu dădu nici un semn că văzuse sau că auzise vorbele de mai înainte ale femeilor. În afară de ochii încordaţi, ea arăta rece precum gheaţa.

— Voi ajuta cu tot ce pot, zise ea calm, dar am puţină trecere la Rand. În acest moment el ţese Pânza după bunul plac.

— Atunci va trebui să îl urmărim îndeaproape şi să sperăm, oftă Bair. Aviendha, tu îl vei întâmpina pe Rand al'Thor în fiecare dimineaţă când se trezeşte şi nu vei pleca de lângă el până când nu se va băga în pat seara. Vei sta la fel de aproape de el ca şi părul ce îl are pe cap. Pregătirea ta va trebui să vină odată cu asta, mă tem; va fi o povară pentru tine să faci ambele lucruri în acelaşi timp, dar nu ne putem feri de asta. Când vei vorbi cu el – şi mai ales când îl vei asculta – n-ar trebui să ai probleme să stai în preajma lui. Puţini bărbaţi vor alunga o femeie tânără şi frumoasă care îi ascultă. Poate că îi va scăpa ceva.

Aviendha se încrunta din ce în ce mai tare cu fiecare cuvânt. Când Bair termină, ea izbucni:

— N-am s-o fac!

Se lăsă o linişte mormântală şi toate privirile se întoarseră către ea, dar ea privi înapoi sfidătoare.

— N-ai s-o faci? zise Bair cu blândeţe. N-ai s-o faci, zise ea din nou, de parcă aceste cuvinte ar fi avut un gust ciudat.

— Aviendha, spuse Egwene încet, nimeni nu îţi cere să o trădezi pe Elayne, doar să vorbeşti cu el.

Fosta Fecioară a Lăncii le privi de parcă era gata să-şi caute o armă.

— Aceasta e disciplina pe care o învaţă Fecioarele în zilele astea? întrebă Amys cu asprime. Dacă e aşa, vei afla că noi suntem mai aspre. Dacă e vreun motiv din care nu poţi sta în preajma lui Rand al'Thor, spune-l.

Privirea sfidătoare a lui Aviendha se mai domoli puţin, şi tânăra mormăi ceva. Vocea lui Amys se făcu precum tăişul unui cuţit:

— Am zis spune-ne!

— Nu-l pot suferi! izbucni Aviendha. Îl urăsc! Îl urăsc!

Dacă Egwene nu ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că o podidiseră lacrimile. Dar cuvintele o speriaseră; cu siguranţă că Aviendha nu credea în ce spune.

— Nu îţi cerem să-l iubeşti sau să îl iei în patul tău, zise Seana tăios. Noi îţi *cerem* să îl *asculţi* pe omul acesta, iar tu te vei supune!

— Copilării! mormăi Amys. Ce fel de tinere sunt pe lume acum? Chiar *nici una* dintre voi nu se maturizează?

Bair şi Melaine se dovediră chiar mai aspre, femeia mai în vârstă ameninţând că o va lega pe Aviendha de calul lui Rand, în loc de şa – şi părea că vorbeşte adevărul – şi Melaine spuse că, în loc de somn Aviendha ar fi putut să-şi petreacă noaptea săpând gropi pe care să le umple apoi la loc, ca să-şi limpezească mintea. Egwene îşi dădu seama că ameninţările nu erau ca să-i forţeze mâna; aceste femei se aşteptau şi aveau de gând să fie ascultate. Orice munci nefolositoare pe care le căpăta Aviendha aveau să fie pentru că era încăpăţânată. Încăpăţânarea ei parcă începu să scadă, în timp ce patru perechi de ochi de Înţelepte o sfredeleau – se ghemui într-o poziţie mai defensivă, în genunchi dar rezistă în continuare. Egwene se aplecă înainte şi o apucă pe Aviendha de umăr.

— Mi-ai zis că suntem surori apropiate, şi eu cred că suntem. Vrei să o faci pentru mine? Gândeşte-te că ai grijă de el pentru Elayne. Ştiu că şi pe ea o placi. Îi poţi spune că ea a vorbit sincer în tot ce i-a scris. Îi va plăcea să audă asta.

Aviendha tresări.

— Am s-o fac, zise ea cedând. Voi avea grijă de el pentru Elayne. Pentru Elayne.

Amys se scutură.

— Aiureli. Vei avea grijă de el pentru că ţi-am zis noi, fetiţo. Dacă tu crezi că ai vreun alt motiv, vei găsi că te înşeli amarnic. Mai multă apă. Se pierde aburul.

Aviendha mai aruncă o mână de apă peste pietre, de parcă ar fi aruncat o suliţă. Egwene era fericită că îi revenise spiritul, dar se gândi să o prevină când aveau să fie singure. Spiritul era un lucru, dar erau unele femei – precum aceste patru Înţelepte, şi Siuan Sanche – care credeau de cuviinţă să-ţi ţii în frâu spiritul. Puteai să urli la Soborul Femeilor toată ziua, şi tot ajungeai să faci ce îţi spuneau ele, şi îţi doreai să-ţi fi ţinut gura ferecată.

— Acum, că am hotărât acest lucru, zise Bair, haideţi să ne bucurăm de abur în linişte cât mai putem. Unele dintre noi mai au destule de făcut în această noapte, şi în nopţile ce urmează, dacă vrem să facem adunare la Alcair Dai pentru Rand al'Thor.

— Bărbaţii mereu caută să le dea de lucru femeilor, spuse Amys. De ce ar fi Rand al'Thor altfel?

Liniştea se lăsă peste cort, auzindu-se doar pietrele sfârâind când Aviendha aruncă apă peste ele din nou. Înţeleptele stăteau cu mâinile pe genunchi şi respirau adânc. Era foarte plăcut, chiar liniştitor; căldura şi umezeala, sudoarea alunecoasă, de parcă ar fi făcut o baie. Egwene se gândi că meritase să piardă câteva ore de somn.

Totuşi, Moiraine nu părea liniştită. Se holba la ceaunul aburind de parcă ar fi văzut altceva, undeva în depărtare.

— A fost periculos? întrebă Egwene încet, ca să nu le deranjeze pe Înţelepte. În Rhuidean, vreau să spun?

Aviendha ridică privirea dintr-odată, însă nu zise nimic.

— Amintirile pălesc, zise Moiraine la fel de încet.

Nu se clinti de la viziunea ei din depărtare, iar vocea îi era aproape într-atât de rece, încât ar fi putut lua căldura din aer:

— Mai toate au dispărut deja. Pe unele le cunoşteam deja. Pe altele... Roata ţese aşa cum voieşte, iar noi suntem doar firul din Pânză. Mi-am dăruit viaţa găsirii Dragonului Renăscut, găsirii lui Rand, şi să-l văd gata de Ultima Bătălie. Mă voi îngriji să fie aşa, indiferent de mijloace. Nimic şi nimeni nu poate fi mai important.

Egwene închise ochii, tremurând, deşi era asudată. Femeia Aes-Sedai nu voia să fie alinată. Era un bulgăre de gheaţă, nu o femeie. Egwene încercă să revină la sentimentul

plăcut de dinainte. Bănuia că puţine aveau să fie acele momente în zilele următoare.

36 Pe drumul greşit

Aielii strânseră tabăra devreme, fiind deja departe de Rhuidean când soarele-care-nu-răsărise încă se afla în spatele munţilor din depărtare. Se împărţiseră în jurul lui Chandaer în trei grupuri, coborând pe platouri abrupte, tăiate de dealuri şi turnuri înalte de piatră, maronii şi cenuşii şi toate nuanţele dintre ele, unele dungate cu vârtejuri lungi de roşu sau ocru. Din când în când răsărea şi câte o boltă naturală, în vreme ce ei mergeau înspre miazănoapte şi către apus, sau pereţi uriaşi de piatră stranie care păreau mereu gata să cadă. Oriunde privea, Rand vedea munţi ascuţiţi în depărtare. Toate urmele Frângerii Lumii parcă se adunaseră aici în locul numit Pustiul Aiel. Unde pământul nu era lut crăpat, gălbui ori maroniu ori ceva între, era pietros şi sterp, şi peste tot era despicat de bălţi uscate şi gropi. Vegetaţia săracă era alcătuită din tufe de spini şi arbuşti mici fără frunze; puţinele plante cu flori, albe, roşii sau galbene erau dezolante. Din loc în loc, pământul era acoperit cu fâşii de iarbă aspră, şi foarte rar întâlneau şi câte un copac pipernicit care pesemne că era tot plini de spini. În comparaţie cu Chaendaer şi valea oraşului Rhuidean, era aproape o vegetaţie bogată. Aerul era atât de curat, pământurile erau atât de pustiite, încât lui Rand i se părea că vede la mile distanţă.

Aerul nu era, însă, mai puţin uscat, căldura nu era cu mai puţin necruţătoare, iar soarele era un cocoloş de aur topit cocoţat pe un cer fără nori. Rand îşi înfăşurase în jurul capului o *shoufa* căutând să ţină soarele departe, luând adeseori câte o gură de apă din burduf, în timp ce stătea proptit în şaua lui Jeade'en. Ciudat era că surtucul de pe el părea să-l ajute; nu asuda mai puţin, însă cămaşa îi era destul de umedă sub lâna roşie, răcorindu-l puţin. Mat îşi înfăşurase o bucată mare de cârpă albă în jurul capului, care îi atârna pe ceafă, în timp ce îşi ferea ochii de lumina puternică. Ţinea sabia-suliţă, însemnată cu corbi, precum o lance, cu capătul băgat în scăriţa de la şa.

Grupul lor era alcătuit din patru sute de Aieli Jindo; Rand

şi Mat călăreau în frunte, alături de Rhuarc şi Heim. Aielii mergeau pe jos, desigur, corturile şi o parte din prada din Tear fiind aşezate pe catâri şi pe cai de povară. Câteva Fecioare din septul Jindo mergeau înaintea lor pe post de cercetaşi, iar în urmă stăteau de gardă Câinii de Piatră, rândul din mijloc fiind păzit de ochi atenţi, suliţe pregătite şi arcuri cu săgeţile încărcate. Pesemne că Pacea din Rhuidean se prelungise până când cei care merseseră în Chaendaer se întorseseră în fortăreţele lor, dar după cum îi zisese Rhuarc lui Rand, se mai făcuseră greşeli, iar scuzele şi preţul sângelui nu aveau să-i scoată din morminte pe cei morţi. Rhuarc se gândea că acum se putea greşi cel mai mult, în parte, desigur, din pricina grupului de Aieli Shaido.

Ţinuturile clanului Shaido se întindeau după cele ale septului Jindo al clanului Taardad, în aceeaşi direcţie de la Chaendaer şi erau paralele cu cele ale Aielilor Jindo cale de aproape jumătate de milă. Couladin ar fi trebuit să mai aştepte încă o zi pentru întoarcerea fratelui său, zicea Rhuarc. Nu conta că Rand îl văzuse în timp ce-şi scotea ochii singur; timpul acordat era de zece zile. Să pleci mai devreme însemna să-l părăseşti pe cel intrat în Rhuidean. Şi totuşi, Couladin le ordonase Aielilor Shaido să strângă corturile de îndată ce văzuse că se încărcaseră animalele de povară ale Aielilor Jindo. Cei din clanul Shaido mergeau acum cu propriii cercetaşi şi gardă în urmă, parcă neluându-i în seamă pe Aielii Jindo, dar distanţa dintre ei nu se mărea cu mai mult de trei sute de paşi. Era un lucru obişnuit să fie martori din poate vreo şase dintre septurile mai mari, atunci când un bărbat dorea să devină căpetenie de clan, iar oamenii lui Couladin îi întreceau ca număr pe cei din septul Jindo cu măcar doi la unu. Rand bănuia că al treilea grup, la jumătatea drumului între Shaido şi Taardad, era pricina din care distanţa nu se micşora dintr-odată.

Înţeleptele mergeau ca toţi ceilalţi Aieli, alături de ciudaţii bărbaţi şi femei îmbrăcaţi cu robe albe, pe care Rhuarc îi numea gai'shain, care conduceau caii de povară. Nu erau tocmai slujitori, dar Rand nu era sigur că înţelesese explicaţia lui Rhuarc despre onoare, datorie şi prizonieri; Heim îl

zăpăcise şi mai tare, de parcă ar fi încercat să-i explice de ce era apa udă. Moiraine, Egwene şi Lan călăreau alături de Înţelepte, sau cel puţin asta făceau cele două femei. Străjerul îşi ţinea calul de luptă puţin mai spre Aielii Shaido şi le urmărea pe femei la fel de atent cum scruta împrejurimile neiertătoare. Uneori, Moiraine sau Egwene, ori amândouă coborau de pe cai pentru a merge pe jos o vreme, şi vorbeau cu Înţeleptele. Rand şi-ar fi dat şi ultimii bani să audă ce spuneau. Priveau spre el adeseori, aruncându-i ocheade scurte pe care el n-ar fi trebuit să le observe. Dintr-un motiv anume, Egwene avea părul împletit în două cosiţe, legate cu multe panglici roşii, de parcă ar fi fost o mireasă. Rand nu ştia de ce. Îi atrase atenţia femeii în această privinţă, înainte să plece din Chaendaer – le menţionase pur şi simplu iar ea aproape că îl lăsase fără cap.

— Elayne e femeia potrivită pentru tine.

Privi în jos zăpăcit la Aviendha. Privirea aceea provocatoare se afla din nou în ochii ei verzi-albaştri, dar ea tot nu îl putea suferi. Îl aşteptase lângă cort când se trezise în acea dimineaţă, şi de atunci nu se îndepărtase la mai mult de trei paşi de el. Era limpede că Înţeleptele o numiseră să îl spioneze şi era limpede că el nu ar fi trebuit să-şi dea seama. Fata era frumoasă, şi el era considerat destul de prost cât să nu vadă mai departe de acest lucru. Pesemne că acela era adevăratul motiv pentru care ea purta fuste acum, având doar un pumnal la cingătoare. Femeile gândeau că bărbaţii erau prostănaci. Până la urmă, nici unul dintre ceilalţi Aieli nu comentaseră nimic în legătură cu hainele ei, dar până şi Rhuarc se ferise să o privească pentru prea multă vreme. Pesemne că ei ştiau de ce se afla ea acolo sau îşi făcuseră o idee despre planul Înţeleptelor şi nu voiau să vorbească despre asta.

Rhuidean. Rand tot nu ştia de ce plecase ea acolo; Rhuarc mormăise ceva despre „treburi femeieşti”, nefiind nicicum dispus să discute despre asta în preajma ei. După felul în care se ţinea după Rand, n-ar fi trebuit să discute despre asta deloc. Căpetenia de clan cu siguranţă asculta acum, la fel şi Heim, şi fiecare Jindo din apropiere. Cu Aielii era greu să fie

sigur, dar avea impresia că erau amuzaţi. Mat fluiera încet, privind intenţionat la orice altceva decât la ei doi. Chiar şi aşa, ea îi vorbise pentru prima dată de la începutul zilei.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Fustele umflate nu o deranjau pe femeie, care mergeau alături de Jeade’en. Nu, nu mergea. Pândea. Dacă ar fi fost pisică, ar fi dat din coadă.

— Elayne e din neamul udarilor, din neamul tău, zise Aviendha ridicând capul cu înfumurare.

Coada scurtă pe care o purtau Aielii războinici la ceafă nu era la locul ei. Fularul înfăşurat în jurul tâmplelor îi acoperea aproape tot părul.

— Femeia potrivită pentru tine. Nu-i aşa că e frumoasă? Are spatele drept, braţele subţiri şi puternice, buzele împlinite. Are păr ca de aur şi ochi ca două safire. Pielea ei e mai catifelată decât cea mai de seamă mătase, pieptul ei e plăcut şi bine rotunjit. Şoldurile ei…

Rand o opri disperat, cu obrajii roşii.

— Ştiu că e inimoasă. Dar tu ce crezi că faci?

— O descriu pentru tine, zise Aviendha încruntată. Ai văzut-o când se îmbăiază? Nu trebuie să o mai descriu, dacă ai văzut-o…

— *Nu* am văzut-o!

Ar fi vrut să nu aibă vocea atât de gâtuită. Rhuarc şi cu ceilalţi ascultau, cu feţele prea senine ca să nu se vadă că erau amuzaţi. Mat dădu ochii peste cap, rânjind ştrengăreşte. Femeia doar ridică din umeri şi îşi aşeză şalul din nou.

— Ar fi trebuit să facă în aşa fel încât să o vezi. Dar eu am văzut-o, şi mă voi purta ca sora *ei* apropiată, zise ea, iar cuvântul răstit părea că înseamnă „sora *lui* apropiată”; obiceiurile Aielilor erau ciudate, dar asta era o nebunie! Şoldurile ei…

— Opreşte-te!

— Ea e femeia potrivită pentru tine, zise Aviendha aruncându-i o privire dintr-o parte. Elayne şi-a pus inima la picioarele tale ca să îţi faci cunună din ea. Crezi că în Stâncă era cineva care nu ştia?

— Nu doresc să vorbesc despre Elayne, îi zise el convins.

Sigur că nu voia dacă ea avea de gând să o tot ţină aşa.

Gândul acesta îl făcu să roşească din nou. Femeii parcă nu îi păsa de ce zicea el sau de cine îi asculta!

— E foarte bine că roşeşti, după ce ai dat-o la o parte când ea ţi-a dăruit inima, spuse Aviendha cu o voce severă şi plină de dispreţ. Ţi-a scris două scrisori, şi-a vărsat sufletul de parcă s-ar fi dezbrăcat de toate hainele în casa mamei tale. O ademeneşti prin unghere ca să furi sărutări de la ea şi apoi o respingi. Ţi-a vorbit sincer în acele scrisori, Rand al'Thor! Mi-a zis Egwene. Ţi-a vorbit sincer. Ce ai de gând cu ea, udarule?

Rand îşi trecu o mână prin păr şi trebui să-şi aşeze din nou *shoufa.* Elayne vorbise sincer? În ambele scrisori? Era cu totul imposibil. Una o contrazicea pe cealaltă. Dintr-odată tresări. *Egwene* îi zisese? Despre scrisorile lui Elayne? Femeile discutau lucrurile astea între ele? Oare şi plănuiau cum să zăpăcească de tot un bărbat?

Se trezi că îi duce lipsa lui Min. Min nu îl făcuse niciodată să pară un prostănac. Ei, nu mai mult de o dată sau de două ori. Şi nu îl batjocorise niciodată. Ei, mă rog, îl făcuse „oier" de vreo câteva ori. Dar se simţea în largul lui când era cu ea, afectuos într-un fel. Nu îl făcea niciodată să se simtă idiot, ca Elayne sau Aviendha.

Tăcerea lui parcă o supărase şi mai tare pe femeia Aiel, dacă se putea aşa ceva. Mormăi ceva pentru ea, mergând cu paşi apăsaţi de parcă ar fi vrut să calce ceva în picioare şi îşi aşeză şalul de vreo şase ori. În sfârşit nu se mai auziră mormăiturile ei. În schimb, femeia începu să se holbeze la el. Ca un vultur. El nu se putea dumiri cum de ea nu se împiedica.

— De ce mă priveşti aşa? întrebă el.

— Ascult, Rand al'Thor, dacă tot doreşti să fiu tăcută, spuse ea scrâşnind din dinţi. Nu îţi place să ai pe cineva care să te asculte?

Rand privi în spatele ei, la Mat, care scutură din cap. Nu avea cum să înţeleagă femeile. Încercă să se gândească la ce trebuia să aştepte, dar îi era greu cu ochii femeii aţintiţi asupra sa. Ochi drăguţi, dacă nu ar fi fost plini de duşmănie, şi totuşi el dorea ca femeia să fi privit în altă parte.

Mat îşi umbri ochii împotriva luminii soarelui şi făcu tot posibilul să nu îi privească pe Rand şi pe femeia Aiel, care mergea cu paşi mari între caii lor. Nu înţelegea de ce Rand o suporta. Sigur că Aviendha era frumuşică – ba chiar mai mult decât frumuşică, acum că purta ceva care semăna a haine normale dar avea o limbă ca de viperă şi un comportament care o făcea pe Nynaeve să pară blândă. Era fericit că măcar stătea pe capul lui Rand, şi nu al lui.

Desfăcu bucata de cârpă din jurul frunţii, îşi şterse sudoarea de pe faţă, apoi o legă la loc. Oare nu era umbră deloc în tot acel ţinut? Rănile îl usturau din cauza sudorii. Refuzase să fie Tămăduit cu o noapte înainte, când Moiraine îl trezise chiar după ce adormise în sfârşit. Câteva tăieturi erau un preţ mic de plătit pentru a evita să se folosească Puterea pe el, iar ceaiul cu gust oribil al Înţeleptelor îi calmase durerea de cap. Ei, mă rog, într-un anume fel. De celelalte supărări nu credea că ar fi putut să-l vindece Moiraine, şi nu intenţiona să-i spună până când nu înţelegea la rândul său. Poate nici atunci. Nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Moiraine şi Înţeleptele îl priveau. Îl urmăreau pe Rand de fapt, bănuia el, dar se simţea la fel. În mod surprinzător, cea cu părul auriu, Melaine, se urcase pe Aldieb în spatele femeii Aes-Sedai, călărind într-un mod straniu, în timp ce vorbea cu Moiraine şi o ţinea de brâu. El ştia că Aielii nu trebuiau să stea pe cai. O femeie destul de frumoasă, Melaine, cu ochii ei de un verde aprins. Desigur, în afara faptului că putea conduce. Un bărbat trebuia să fie un mare prostănac să se încurce cu o astfel de femeie. Mat se foi în şaua lui Cimpoiaş şi îşi aduse aminte că nu îi păsa ce făceau Aielii.

„Am fost în Rhuidean. Am făcut ce mi-au zis şerpii ăia.” Şi ce avea drept dovadă? „O suliţă nenorocită, un medalion de argint, şi… aş putea pleca acum. Dacă am măcar puţină minte-n cap, chiar aşa am să fac.”

Putea să plece. Să încerce să găsească singur ieşirea din Pustie – înainte să moară de sete sau de insolaţie. Ar fi putut, dacă Rand nu ar fi tras de el încă, dacă nu l-ar fi ţinut încă legat. Cel mai uşor era să încerce să plece şi gata. Privi la

peisajul dezolant şi rânji. Se porni vântul – părea că bate deasupra unei sobe fierbinţi – şi vârtejuri mici de praf se rotiră deasupra pământului crăpat. Aerul care pâlpâia din pricina căldurii făcea munţii din depărtare să tremure. Poate că era mai bine să rămână prin preajmă o vreme.

Una dintre Înţelepte, care stătea în faţă pe post de cercetaş, veni înapoi în fugă lângă Rhuarc, vorbindu-i doar lui. Femeia îi zâmbi lui Mat după ce termină, iar el îşi găsi de treabă cu un scaiete prins în coama lui Cimpoiaş. Îşi aducea prea bine aminte de ea, o femeie cu părul roşu pe nume Dorindha, cam de aceeaşi vârstă cu Egwene. Dorindha era una dintre cele care îl convinseseră să joace Sărutul Fecioarelor. Ea dăduse prima pedeapsă. Nu că nu ar fi vrut să-i întâlnească privirea sau că nu putea; dar să-i ţii pe cai departe de scaieţi şi alte buruieni era o treabă importantă.

— Neguţători ambulanţi, zise Rhuarc după ce Dorindha plecă înapoi în direcţia din care venise. Căruţe de neguţători, care vin dintr-acolo.

Vocea ei nu părea mulţumită. Însă Mat se lumină destul de mult la faţă. Un neguţător putea fi exact ce avea nevoie. Dacă unul dintre ei ştia intrarea, ştia şi ieşirea. Se întrebă dacă Rand bănuia la ce se gândea el; omul ăsta devenise la fel de greu de citit ca orice Aiel.

Aielii grăbiră puţin pasul – oamenii lui Couladin urmară exemplul celor din septul Jindo şi al Înţeleptelor aproape fără să crâcnească; şi cercetaşii lor pesemne că le dăduseră deja de veste. Soarele nu îi deranja pe Aieli chiar deloc, nici măcar pe gai’shain, care erau îmbrăcaţi în robe albe. Parcă pluteau peste pământul crăpat.

După mai puţin de două mile, zăriră căruţele, vreo optsprezece, mergând în linie dreaptă. Toate purtau semnele unor călătorii grele, cu roţi atârnate peste tot. În ciuda unui strat de praf gălbui, primele două arătau ca două cutii vopsite în alb aşezate pe roţi, sau ca nişte căsuţe, cu tot cu scări de lemn în spate şi cu câte un burlan de metal care ieşea din acoperiş. Ultimele trei, trase de douăzeci de catâri agitaţi, arătau ca nişte butoaie enorme, tot albe, cu siguranţă pline cu apă. Cele din mijloc puteau fi căruţe de neguţători din

Ţinutul celor Două Râuri, cu roţi mari rezistente spiţate şi grămezi de oale şi lucruri adunate sub plase mari legate pe toată lungimea pânzei rotunde.

Căruţaşii traseră de frâie imediat ce îi văzură pe Aieli şi aşteptară ca gloata să ajungă la ei. Un bărbat greoi îmbrăcat cu un surtuc cenuşiu şi pălărie neagră cu boruri largi coborî din căruţa din faţă şi aşteptă, dându-şi din când în când jos pălăria cu vârful turtit şi ştergându-şi fruntea cu o batistă mare albă. Dacă era emoţionat fiindcă avea în faţă o mie cinci sute de Aieli, Mat nu îl putea învinui. Era ciudată privirea Aielilor de lângă Mat. Rhuarc, galopând înaintea lui Rand, arăta întărâtat, iar Heim avea o privire care ar fi putut zdrobi şi pietre.

— Nu înţeleg, zise Mat. Arăţi de parcă eşti gata să omori pe cineva; asta cu siguranţă i-ar fi ridicat speranţele lui Mat. Credeam că sunt trei feluri de oameni pe care voi, Aielii, îi lăsaţi să vină aici în Pustie; neguţători ambulanţi, menestreli şi Seminţia Pribegilor.

— Neguţătorii şi menestrelii sunt bine-veniţi, răspunse Heim tăios.

Dacă asta însemna că sunt bine-veniţi, Mat nu voia să ştie cum erau Aielii când erau neprimitori.

— Şi Seminţia Pribegilor? întrebă el curios.

Cum Heim rămase tăcut, el adăugă:

— Spoitori? Tuatha'an?

Chipul căpeteniei de sept se înăspri şi mai tare înainte să-şi întoarcă din nou privirea spre căruţe. Aviendha îl lovi pe Mat cu o privire care îi dădea de înţeles că era un neghiob.

Rand veni cu Jeade'en mai aproape de Cimpoiaş.

— Eu nu aş vorbi de Spoitori în preajma Aielilor, dacă aş fi în locul tău, zise el încet. Sunt… un subiect delicat.

— Dacă zici tu, spuse Mat gândindu-se de ce ar fi Spoitorii un subiect delicat. Mi se pare că sunt destul de sensibili la treaba asta cu neguţătorii ambulanţi! Neguţători ambulanţi! Mi-aduc aminte când au venit neguţători în Emond's Field şi aveau mai puţine căruţe.

— A venit în Pustie, zise Rand chicotind, iar Jeade'en ridica agitat capul şi dănţui câţiva paşi. Mă întreb dacă va mai ieşi

de aici vreodată.

Rânjetul strâmb a lui Rand nu i se reflecta şi în ochi. Uneori Mat aproape că îşi dorea ca Rand să se hotărască dacă îşi pierduse sau nu minţile şi să termine odată. Aproape.

La trei sute de paşi distanţă de căruţe, Rhuarc făcu semn să se oprească, iar el şi Heim plecară înainte singuri. Cel puţin asta păru a fi intenţia lui, însă Rand dădu bice armăsarului său bălţat şi merse după ei, iar cele o sută de gărzi Jindo îl urmară. Şi Aviendha, desigur, ţinându-se aproape de parcă era legată de calul lui Rand. Mat li se alătură. Dacă Rhuarc avea să-l alunge pe acest bărbat, nu voia să piardă ocazia de a pleca şi el.

Couladin veni în fugă dinspre Aielii Shaido. Singur. Poate că avea de gând să facă acelaşi lucru ca şi Rhuarc şi Heim, însă Mat bănuia că bărbatul voia să arate că unde Rhuarc venise cu o sută de gărzi, el venise singur. La început parcă se îndrepta într-acolo şi Moiraine, dar după ce schimbă câteva vorbe cu Înţeleptele, rămaseră toate pe loc. Privind, totuşi. Femeia Aes-Sedai descălecă şi începu să se joace cu un obiect mic, strălucitor, iar Egwene şi Înţeleptele se adunară în jurul ei.

Deşi avea un chip posomorât, bărbatul cu surtucul cenuşiu nu părea să fie neliniştit, deşi tresări când văzu cum se iviră ca din pământ multe Fecioare care înconjurară căruţele. Căruţaşii, bărbaţi cu chipuri aspre, care purtau destule cicatrice şi nasuri sparte, păreau gata să se ascundă sub scaune; arătau ca nişte căţeluşi în comparaţie cu lupii de Aieli. Neguţătorul îşi veni repede în fire. Deşi voinic, nu era gras; ci mai degrabă plin de muşchi. Rand şi Mat, cocoţaţi pe cai, îi atraseră atenţia, dar rămase cu privirea doar la Rhuarc. Nasul său ca un cioc de pasăre şi ochii negri şi oblici făceau ca faţa lui pătrată şi oacheşă să semene cu a unui animal de pradă, lucru care nu se schimbă când zâmbi cu gura până la urechi şi făcu o plecăciune, dându-şi jos pălăria cu boruri largi.

— Eu sunt Hadnan Kadere, zise el, neguţător ambulant. Caut Sălaşul Stâncile Reci, oameni buni, dar fac troc cu toată lumea. Am multe…

— Să te ţii departe de Stâncile Reci, îl tăie vorba Rhuarc cu o voce ca un cuţit de gheaţă, şi de orice alt sălaş. Cum se face că aţi ajuns atât de departe de Zidul Dragonului fără să vă luaţi o călăuză?

— Nu prea ştiu cum, oameni buni. Kadere zâmbi în continuare, deşi îşi încordă puţin colţurile gurii. Am călătorit liber. Aceasta e prima mea vizită atât de departe spre miazăzi în Ţinutul Întreit. M-am gândit că poate nu există călăuze.

Couladin mârâi şi roti încet una dintre suliţele sale. Kadere se cocoşă de parcă ar fi simţit deja oţelul trecând prin trupul său mare.

— Mereu există călăuze, zise Rhuarc cu răceală. Aveţi noroc că aţi ajuns atât de departe fără o călăuză. Bine că nu sunteţi morţi sau că nu mergeţi înapoi spre Zidul Dragonului în pielea goală.

Kadere zâmbi cu toţi dinţii, neliniştit, iar căpetenia de clan continuă:

—Noroc că ne-aţi întâlnit pe noi. Dacă aţi fi mers aşa în continuare, aţi fi ajuns în Rhuidean.

— Am auzit… zise neguţătorul, cu faţa palidă, oprindu-se să înghită în sec. Nu am ştiut, oameni buni. Trebuie să mă credeţi că nu aş face dinadins aşa un lucru. Şi nici din greşeală, adăugă el în grabă. Lumina să îmi scalde vorbele, căci sunt adevărate, oameni buni; nu aş face aşa ceva!

— Bine, îi zise Rhuarc. Pedepsele sunt aspre. Puteţi merge alături de mine până la Pietrele Reci. Nu ar fi bine să vă rătăciţi din nou. Ţinutul Întreit poate fi un loc primejdios pentru cei care nu îl cunosc.

— De ce nu alături de mine, rosti Couladin cu o voce ascuţită, ridicând capul sfidător. Aielii Shaido sunt cei mai numeroşi de aici, Rhuarc. După obicei, el trebuie să meargă alături de mine.

— Ai devenit căpetenie de clan când nu eram eu aici?

Aielul din clanul Shaido roşi, dar Rhuarc nu dădu nici un semn că ar fi fost mulţumit, şi continuă cu aceeaşi voce:

— Neguţătorul caută Stâncile Reci. Va merge alături de mine. Cei din clanul Shaido pot face troc cu el pe drum. Cei din clanul Taardad nu se dau în vânt atât de mult după

neguţători ambulanţi, încât să încerce să îi ţină doar pentru ei.

Chipul lui Couladin se întunecă şi mai mult, dar coborî vocea, chiar dacă îi venea să izbucnească din cauza asta.

— Voi aşeza tabăra lângă Stâncile Reci, Rhuarc. Cel Care Vine cu Zorile îi priveşte pe toţi Aielii, şi nu numai pe cei din clanul Taardad. Cei din clanul Shaido au şi ei locul lor. Şi cei din clanul Shaido îl vor urma pe Cel Care Vine cu Zorile.

Mat observă că bărbatul nu menţionase că acela era Rand. Privind căruţele, Rand părea că nu-i ascultă. Rhuarc tăcu pentru o clipă.

— Aielii Shaido vor fi bine-veniţi ca oaspeţi în ţinuturile Taardad, dacă îl vor urma pe Cel Care Vine cu Zorile, zise el, iar asta putea însemna două lucruri.

Kadere stătuse cu faţa posomorâtă în tot acest timp, pesemne crezând că se află în mijlocul unei confruntări între Aieli. Acceptă invitaţia lui Rhuarc cu un oftat de uşurare.

— Vă mulţumesc, oameni buni! Vă mulţumesc, zise el, probabil bucuros că nu îl omorâseră. Poate că doriţi să vedeţi ce au de oferit căruţele mele? Vreun lucru anume pe care îl doriţi?

— Mai târziu, spuse Rhuarc. Vom înnopta în Refugiul Imre şi ne poţi arăta atunci.

Couladin deja se îndepărta cu paşi repezi, după ce auzise de Refugiul Imre, orice-ar fi fost şi asta. Kadere vru să-şi pună pălăria înapoi pe cap.

— O pălărie, zise Mat, ducând calul mai aproape de neguţător.

Dacă trebuia să mai stea în Pustie încă puţin, măcar putea să-şi apere ochii de soarele acela nenorocit.

— Îţi dau o monedă de aur pentru o pălărie ca asta.

— S-a făcut, se auzi vocea răguşită, dar melodioasă a unei femei.

Mat privi în jur şi tresări. Singura femeie, în afară de Aviendha şi Fecioarele Lăncii pe care o putea vedea, veni dinspre a doua căruţă. Dar cu siguranţă nu i se potrivea vocea, care era una dintre cele mai frumoase voci pe care le auzise vreodată. Rand se încruntă la ea şi scutură din cap, şi

pe bună dreptate. Ochii negri ai femeii aproape că erau ascunşi după cocoloaşe de grăsime, deci nu îşi putea da seama dacă erau sau nu oblici, însă nasul ei era precum o secure în comparaţie cu cel al neguţătorului. Îmbrăcată într-o rochie de mătase crem-deschis, cu un şal alb de dantelă aşezat deasupra capului în nişte piepteni lucraţi din fildeş, înfipţi în părul ei lung şi aspru, femeia se mişca cu o uşurinţă ciudată, aproape ca o Fecioară.

— O ofertă bună, zise ea pe acel ton muzical. Sunt Keille din Shaogi, neguţătoare ambulantă.

Femeia îi smulse pălăria lui Kadere şi i-o întinse lui Mat.

— Rezistentă, domnul meu, şi aproape nouă. Vei avea nevoie de aşa ceva ca să treci cu bine prin Ţinutul Întreit. Aici, un om poate să moară… zise ea, pocnindu-şi degetele grase ca pe un bici, uite-aşa. Râsul ei răsună la fel de cristalin ca şi vocea. Sau o femeie. O monedă de aur, spuse ea, iar când Mat şovăi, ochii ei adânciţi îi sclipiră ca ai unui corb. Rareori fac aceeaşi ofertă de două ori.

O femeie cel puţin curioasă. Kadere nu se împotrivi, doar se strâmbă foarte puţin. Dacă această Keille era partenera lui, era clar cine era seniorul. Şi dacă pălăria îl ajuta pe Mat să nu-i fiarbă capul, chiar merita preţul, după părerea lui. Femeia muşcă moneda înainte să dea drumul pălăriei. În mod surprinzător, se potrivea. Şi chiar dacă nu era mai răcoare sub borurile acelea largi, măcar era mult mai umbră. Mat băgă cârpa în buzunarul de la surtuc.

— Ceilalţi nu doriţi nimic? zise femeia solidă, şi trecu cu privirea peste Aieli. Ce fetiţă frumoasă, murmură ea către Aviendha, rânjind într-un fel care ar fi putut fi luat drept un zâmbet. Şi dumneata, domnule? îi susură ea dulce lui Rand.

Vocea aceea era chiar enervantă, mai ales când căpăta şi tonul acela mieros.

— Ceva care să te apere de acest ţinut neiertător?

Rand întoarse pe Jeade’en ca să poată privi la căruţaşi şi scutură din cap. Cu acea *shoufa* peste faţă, chiar arăta ca un Aiel.

— În această seară, Keille, zise Kadere. Facem troc în seara asta, într-un loc numit Refugiul Imre.

— Chiar aşa?

O vreme, femeia privi la coloanele de Aieli Shaido, şi apoi la Înţelepte. Dintr-odată se întoarse către căruţa ei şi zise peste umăr celuilalt neguţător:

— Atunci, de ce îi ţinem aici pe oamenii aceştia buni? Haide, Kadere! Haide!

Rand privi după ea, şi scutură din nou din cap. Lângă căruţa ei era un menestrel. Mat clipi, crezând că i se urcase căldura la cap, dar bărbatul nu dispăru; un om cu părul negru, între două vârste, îmbrăcat cu o manta peticită. Bărbatul privi adunarea până când Keille îl împinse înaintea ei pe scara căruţei. Kadere se uită la căruţa albă a acesteia cu chipul mai lipsit de expresie decât al unui Aiel, după care merse la căruţa lui. O adunătură foarte ciudată.

— Ai văzut menestrelul? îl întrebă Mat pe Rand, care dădu puţin din cap, privind la căruţe, de parcă n-ar mai fi văzut o căruţă în viaţa lui.

Rhuarc şi Heim plecaseră deja înapoi spre ceilalţi Jindo. Cei o sută care îl înconjurau pe Rand aşteptau răbdători şi priveau ba la el, ba la orice ar fi putut ascunde şi cel mai mic şoricel. Căruţaşii începură să tragă de hăţuri, dar Rand nu se mişcă din loc.

— Oameni ciudaţi aceşti neguţători ambulanţi, nu-i aşa Rand? Dar pesemne că trebuie să fii ciudat ca să vii în Pustie. Uită-te la noi!

Asta o făcu pe Aviendha să zâmbească, dar Rand părea că nu auzise. Mat voia să-l audă spunând ceva. Orice. Tăcerea lui era descurajatoare.

— Ai fi crezut că să călăuzeşti un neguţător e o atât de mare onoare încât Rhuarc şi Couladin să se certe din pricina asta? Tu înţelegi ceva din treaba asta cu ji’e’toh?

— Eşti un nesăbuit, murmură Aviendha. N-are a face cu ji’e’toh. Couladin încearcă să facă pe căpetenia de clan. Rhuarc nu îi poate da voie să facă asta până când nu va merge în Rhuidean. Aielii Shaido ar fura până şi oase de la un câine – de fapt ar fura şi oasele, *şi* câinele –, dar până şi ei merită o căpetenie adevărată. Şi din pricina lui Rand al’Thor trebuie să lăsăm o mie dintre ei să îşi aşeze corturile pe

pământurile noastre.

— Ochii lui, zise Rand şi întoarse privirea dinspre căruţe. Un om primejdios.

— Ai cui ochi? se încruntă Mat. Ai lui Couladin?

— Ochii lui Kadere. A asudat mult, s-a schimbat la faţă, însă privirea nu i s-a schimbat deloc. Trebuie să te uiţi mereu la ochi. Nu la ce ţi se pare ţie că e important.

— Sigur că da, Rand, zise Mat, se foi în şa şi ridică frâiele parcă gata să plece; poate că tăcerea nu era un lucru atât de rău. Trebuie să te uiţi la ochi.

Rand îşi îndreptă privirea către colinele cele mai apropiate, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta.

— Timpul e primejdios, murmură el. Timpul pune capcane. Trebuie să mă feresc de capcanele lor de vreme ce le aşez pe ale mele.

Nu era nimic acolo sus din câte putea vedea Mat, în afară de un tufiş ori un copac solitar. Aviendha se încruntă şi privi spre acele înălţimi, apoi spre Rand, şi îşi aşeză şalul.

— Capcane? se miră Mat. „Pe Lumină, sper să-mi dea un răspuns care nu e nebunesc.” Cine pune capcane?

Preţ de o clipă, Rand îl privi de parcă nu înţelegea întrebarea. Căruţele neguţătorilor porniseră alături de un grup de Fecioare de fiecare parte şi se întorseseră ca să-i urmeze pe Jindo, urmaţi de Shaido. Şi mai multe Fecioare merseră în faţă pe post de cercetaşi. Doar Aielii din jurul lui Rand nu se clinteau, iar Înţeleptele se opriră şi ele şi îi priviră; iar după semnele pe care le făcea Egwene, Mat se gândi că femeia voia să vină să vadă ce-i cu ei.

— Nu se vede, şi nici nu se simte, spuse Rand în sfârşit; se aplecă puţin spre Mat şi şopti cu voce tare, de parcă s-ar fi prefăcut. Călătorim cu răul acum, Mat. Fii cu băgare de seamă!

Rand avea din nou acel zâmbet strâmb pe faţă, în timp ce privea cum trec căruţele pe lângă el.

— Crezi că acest Kadere e un om *rău?*

— Un om primejdios, Mat – ochii te dau mereu de gol – şi totuşi cine poate şti? Dar de ce să-mi fac eu griji, dacă Moiraine şi Înţeleptele au grijă de mine? Şi să nu uităm de

Lanfear. A mai fost vreodată un bărbat sub grija atâtor priviri? zise Rand aşezându-se drept în şa. A început. Sper să am norocul tău, Mat. A început şi nu mai există cale de întoarcere acum, indiferent cum cade sabia.

Dădu din cap pentru sine şi îşi mână calul bălţat după Rhuarc, cu Aviendha alături, şi cu cei o sută de Jindo în urmă.

Mat era destul de bucuros că poate şi el să-i urmeze. Era mai bine decât să rămână acolo. Soarele ardea pe mijlocul cerului de un albastru perfect. Mai era mult de mers până la apus. Începuse? Ce voia el să zică cu începuse? Începuse încă din Rhuidean; sau mai bine zis din Emond’s Field, în Noaptea Iernii, cu un an în urmă. „Călătorim cu răul acum” şi „nu mai există cale de întoarcere”? Şi Lanfear? Rand era pe punctul de a-şi pierde minţile acum. Fără îndoială. Trebuia să fie o cale de a ieşi din Pustie înainte să fie prea târziu. Din când în când Mat privea spre căruţele neguţătorilor. Înainte să fie prea târziu. Dacă nu cumva era deja prea târziu.

37 Refugiul Imre

Soarele încă se afla la orizont când Rhuarc anunţă că Refugiul Imre, locul în care avea de gând să înnopteze, se afla la aproape o milă înainte.

— De ce să ne oprim? întrebă Rand. Mai sunt ore bune de lumină.

Îi răspunse Aviendha, care mergea alături de Jeade'en, pe tonul ei sfidător pe care Rand deja îl cunoştea.

— La Refugiul Imre se găseşte apă. Cel mai bine e să ne ridicăm tabăra lângă apă ori de câte ori avem ocazia.

— Şi căruţele neguţătorilor nu mai pot merge mult, adăugă Rhuarc. Când umbrele se vor mări vor trebui să se oprească, altfel vor rămâne fără roţi sau catârii îşi vor frânge picioarele. Nu vreau să-i las în urmă. Nu mă pot lipsi de nimeni care să aibă grijă de ei, dar Couladin poate.

Rand se răsuci în şa. Înconjurat acum de Duadhe Mahdi'in din septul Jindo, Fântânari, căruţele se mişcau greu, mutându-se la o sută de paşi într-o parte, ridicând un nor de praf gălbui. Cele mai multe făgaşe erau prea adânci sau prea abrupte şi îi obligau pe căruţaşi să le ocolească, aşa că şirul se unduia precum un şarpe beat. Din şirul şovăitor se ridicau înjurături, cele mai mult dând toată vina pe catâri. Kadere şi Keille se aflau încă în căruţele lor vopsite în alb.

— Nu, spuse Rand, nu vrei să faci asta.

Râse încet şi necăjit. Mat îl privea cu multă curiozitate, de sub borurile largi ale noii sale pălării. Zâmbi într-un chip care el dorea să pară încurajator, dar faţa lui Mat nu se schimbă. „Va trebui să-şi poarte singur de grijă, se gândi Rand. Sunt prea multe în joc."

Şi apropo de purtat grija, Rand începu să simtă privirea Aviendhei, care avea un şal înfăşurat în jurul capului ca o *shoufa.* Se îndreptă din nou în şa. Cu toate că Moiraine o trimisese să-l dădăcească, el avea impresia că femeia aştepta să-l vadă căzând. I-ar fi plăcut să creadă că pur şi simplu nu îi plăcea să fie îndesată într-o rochie şi pusă să-l vegheze, însă strălucirea din ochii ei spunea că era ceva mai personal.

Pentru prima dată, Moiraine şi Înţeleptele *nu* îl pândeau. La jumătatea drumului dintre Aielii Jindo şi Aielii Shaido, Moiraine şi Egwene mergeau alături de Amys şi de celelalte şase femei, care priveau la ceva aflat în mâna femeii Aes-Sedai. Obiectul prindea lumina soarelui care tocmai apunea, precum o bijuterie strălucitoare; toate păreau la fel de curioase ca nişte fetiţe. Lan merse înapoi între gai'shain şi caii de povară, de parcă ar fi fost alungat.

Scena aceasta îl neliniştea pe Rand. Era obişnuit să fie în centrul atenţiei acestui mic grup. Ce găsiseră ele mai interesant? Cu siguranţă nimic ce l-ar fi bucurat, nu când era şi Moiraine acolo, şi Amys, şi celelalte. Toate aveau planuri pentru el. Egwene era singura dintre ele în care chiar avea încredere. „Pe Lumină, sper că încă pot avea încredere în ea." Singura persoană în care chiar putea avea încredere era el. „Când te vede mistreţul, mai eşti doar tu şi suliţa ta." Râse cu amărăciune de data aceasta.

— Ţi se pare că Ţinutul Întreit e un loc amuzant, Rand al'Thor? zise Aviendha, cu un zâmbet scurt. Râzi câtă vreme mai poţi, udarule! Când acest pământ va începe să te frângă, îţi vei primi pedeapsa pentru felul în care te-ai purtat cu Elayne.

„De ce nu voia femeia asta să se dea bătută?"

— Nu ai arătat nici un pic de respect pentru Dragonul Renăscut, se răsti el, dar ai putea să arăţi puţin pentru Car'a'carn.

— O căpetenie de clan nu e ca un rege udar, Rand, zise Rhuarc chicotind, şi nici Car'a'carn nu e. Respect există – deşi, în general, femeile dau dovadă de cât mai puţin –, dar oricine poate vorbi unei căpetenii.

Chiar şi aşa, Rhuarc se încruntă la femeia de lângă calul lui Rand.

— Unele femei forţează limitele respectului.

Aviendha pesemne că îşi dădu seama că ultima remarcă fusese pentru ea; chipul îi era ca de piatră. Mergea însă cu paşi mari, fără a scoate nici un cuvânt, cu pumnii încleştaţi pe lângă trup.

Două dintre Fecioarele-cercetaşi se apropiară în fugă. Nu

erau împreună; una se îndreptă spre Aielii Shaido şi alta spre Aielii Jindo. Rand o recunoscu; o femeie cu părul blond pe nume Adelin, frumoasă, dar cu faţa aspră, cu o cicatrice de-a lungul obrazului ei ars de soare. Era una dintre cele care fuseseră în Stâncă, deşi mai în vârstă decât mare parte dintre Fecioarele de acolo, poate cu zece ani mai mare decât el. Privirea fugară pe care o aruncă Aviendhei înainte de a veni lângă Rhuarc, o amestecătură de curiozitate şi compătimire, îl supără pe Rand. Dacă Aviendha acceptase să facă pe spionul, aşa cum îi ceruseră Înţeleptele, nu merita cu siguranţă compătimire. Compania lui nu era atât de împovărătoare. Pe el Adelin îl ignoră.

— Necazuri la Refugiul Imre, îi spuse ea repede lui Rhuarc. Nu se vede nimeni. Am stat ascunse şi nu ne-am apropiat.

— Bine, răspunse Rhuarc. Vesteşte-le pe Înţelepte.

Fără să-şi dea seama că ridicase suliţele, Rhuarc se întoarse în mijlocul coloanei de Aieli Jindo. Aviendha mormăi ceva pentru sine, smulgându-şi fustele, cu dorinţa limpede de a merge şi ea cu el.

— Cred că ele ştiu deja, zise Mat în timp ce Adelin se grăbi către grupul Înţeleptelor.

După agitaţia din jurul lui Moiraine, Rand se gândi că Mat avea dreptate. Păreau că vorbesc toate în acelaşi timp. Egwene ţinea o mână streaşină la ochi, privind ba la Adelin, ba la el, iar pe cealaltă la gură. Cum aflaseră era o întrebare care trebuia păstrată pentru mai târziu.

— Despre ce fel de necazuri poate fi vorba? o întrebă el pe Aviendha.

Femeia încă mormăia pentru sine, deci nu răspunse.

— Aviendha? Ce fel de necazuri?

Nimic.

— Arde-te-ar, femeie, poţi răspunde la o simplă întrebare! Ce fel de necazuri?

Femeia roşi, dar răspunse cu o voce normală:

— Pesemne că e vorba de un jaf, de capre sau oi; la Refugiul Imre sunt păstorite şi de unele, şi de celelalte, dar cel mai sigur capre, din pricina apei. Pesemne că au fost Aielii Chareen, septul Munţilor Albi sau Aielii Jarra. Ei se află cel mai

aproape. Sau ar putea fi un sept din Goshien. Aielii Tomanelle sunt prea departe. Aşa cred.

— Va trebui să ne luptăm?

Rand atinse *saidin;* dulcele val al Puterii îl cuprinse. Forţa spurcată curgea prin el, şi din fiecare por ţâşni sudoare proaspătă.

— Aviendha?

— Nu. Adelin ar fi spus dacă hoţii ar fi încă acolo. Turma şi *gai'shain* sunt deja la mile distanţă. Nu putem recupera turma pentru că trebuie să mergem cu tine.

Se gândi de ce oare nu pomenise nimic despre recuperarea ostaticilor, gai'shain, dar nu se gândi prea mult. Efortul pe care trebuia să-l facă pentru a sta drept în timp ce se ţinea de *saidin,* pentru a nu leşina, nu îi lăsa prea mult timp de gândit.

Rhuarc şi Aielii Jindo goneau înainte, deja acoperindu-şi feţele, iar Rand îi urmă încet. Aviendha se încruntă nerăbdătoare la el, dar Rand îl ţinu pe Jeade'en la pas. Nu voia să alerge cu capul înainte în capcana altcuiva. Măcar Mat nu se grăbea; acesta şovăia, în timp ce privea la căruţele neguţătorilor, şi îl ţinea pe Cimpoiaş la pas. Rand nu privea deloc către căruţe.

Aielii Shaido rămaseră în urmă, mergând din ce în ce mai încet, până când Înţeleptele începură să se urnească din nou. Desigur. Acesta era ţinutul Aielilor Taardad. Lui Couladin nu-i păsa dacă cineva făcea furtişaguri aici. Rand spera că totuşi căpeteniile de clan puteau fi adunaţi repede la Alcair Dai. Cum putea să unească nişte oameni care păreau că se luptă mereu? Aceasta era acum cea mai puţin importantă grijă a sa.

Când Refugiul Imre apăru în sfârşit în depărtare, Rand rămase puţin surprins. Câteva grămezi de capre albe cu părul lung molfăiau petice de iarbă aspră şi chiar frunzele tufelor cu spini. La început, el nu văzu construcţia simplă din piatră aşezată în faţa unui deal cu vârful turtit; lucrarea grosolană din piatră se potrivea foarte bine cu ce era în jur, şi câteva tufe cu spini prinseră rădăcini pe acoperişul de pământ. Nu era prea mare, avea ferestruici înguste prin care se putea

trage cu arcul şi o singură intrare, din câte putea vedea el. După o clipă mai zări o clădire, la fel de mare, aşezată pe o margine de stâncă, aflată la vreo douăzeci de paşi mai sus. O crăpătură adâncă ducea până sus la stâncă şi chiar puţin mai departe, din spatele casei de piatră de jos; nu părea să fie nici o altă cale de a ajunge la marginea de stâncă.

Rhuarc stătea la vreo patru sute de paşi de dealul turtit, cu vălul desfăcut, fiind singurul Aiel Jindo din jur. Asta nu însemna că toţi ceilalţi nu erau acolo, desigur. Rand opri calul lângă el şi descălecă. Căpetenia de clan continuă să scruteze clădirile din piatră.

— Caprele, zise Aviendha, cu o voce care părea îngrijorată. Nişte hoţi nu ar fi lăsat capre în urmă, dar turma parcă ar fi fost lăsată să hoinărească de capul ei.

— De multe zile, zise Rhuarc aprobator, fără a-şi lua ochii de la clădiri, altfel ar fi mai multe. De ce nu iese nimeni afară? Ar trebui să-mi fi văzut chipul până acum şi să mă recunoască.

Porni înainte şi nu se împotrivi când Rand i se alătură, cu Jeade’en după el. Aviendha ţinea mâna pe cuţitul de la cingătoare, iar Mat, aflat în urmă pe cal, ţinea suliţa cu mâner negru de parcă se aşteptă să o folosească.

Uşa era făcută din lemn tare, din scânduri scurte şi înguste. Câteva dintre întăriturile de fier erau rupte, tăiate de o secure. Rhuarc şovăi preţ de o clipă, apoi o deschise. Abia dacă se uită înăuntru, după care se întoarse şi-şi plimbă ochii peste împrejurimi.

Rand vârî capul înăuntru. Nu era nimeni acolo. Interiorul, în care lumina ţâşnea prin ferestruici, era o singură încăpere şi se vedea prea bine că nu era o locuinţă, ci doar un loc unde se puteau adăposti păstorii. O vatră deschisă se afla sub o gaură pentru fum făcută în acoperiş. În crăpătura mare din spate erau tăiate scări în piatra cenuşie. Locul fusese prădat. Paturile, păturile, oalele, toate erau aruncate pe podeaua de piatră, printre perne tăiate. Se turnase un soi de lichid peste tot, pe pereţi, chiar şi pe acoperiş, şi când se uscase se făcuse negru.

Când îşi dădu seama ce era, Rand se trase înapoi, sabia

făurită de Putere îi apăru în mână fără ca el să se gândească măcar la asta. Sânge. Atât de mult sânge! Aici fusese un măcel, pe cât se putea de barbar. Nimic nu se mişca afară, mai puţin caprele.

Aviendha ieşi la fel de repede cum intrase.

— Cine, întrebă ea cu neîncredere, cu ochii ei verzi-albăstrui plini de ură. Cine ar face asta? Unde sunt morţii?

— Troloci, murmură Mat. Mie-mi miroase a treabă de troloci.

— Trolocii nu vin în Ţinutul Întreit, udarule, mârâi femeia cu dispreţ. Cel puţin nu mai departe de câteva mile după Mana Pustiitoare, şi asta rareori. Am auzit că numesc Ţinutul Întreit Tărâmul Morţii. Noi vânăm trolocii, udarule; nu ne vânează ei pe noi.

Nimic nu se mişca. Rand dădu drumul sabiei, şi împinse *saidin* înapoi. Era greu. Plăcerea Puterii era aproape de ajuns cât să copleşească mizeria atingerii spurcate, simpla euforie destul cât să-l facă să nu-i mai pese. Mat avea dreptate, indiferent de ce spunea Aviendha, dar se întâmplase demult, şi trolocii plecaseră de mult. Troloci în Pustie, într-un loc în care venise el. Nu era atât de prost încât să creadă că era o coincidenţă. „Dar dacă ei cred că sunt, poate n-o să le mai pese."

Rhuarc le făcu semn Aielilor Jindo să vină – parcă ieşiră din pământ – şi după o vreme se iviră şi ceilalţi, Aielii Shaido, şi căruţele neguţătorilor, şi grupul Înţeleptelor. Vestea despre ce se găsise se răspândi repede, şi printre Aieli neliniştea deveni limpede. Se mişcau de parcă se aşteptau să fie atacaţi chiar atunci, poate chiar de unul dintre ei. Cercetaşii se împrăştiară în toate direcţiile. Fără să lege catârii, căruţaşii se uitară în jur tremurând, parcă gata să sară sub căruţe la primul strigăt.

Pentru o vreme atmosfera fu ca într-un stup de albine întărâtat. Rhuarc se îngriji ca neguţătorii să-şi aşeze corturile la marginea taberei Jindo. Couladin privea furios, pentru că astfel orice Shaido care dorea să facă troc trebuia să meargă la Aielii Jindo, dar nu se împotrivi. Poate şi el îşi dăduse seama că în acel moment asta ar fi însemnat să sară toată lumea şi

să dănţuiască cu suliţele. Aielii Shaido îşi aşezară corturile la mai puţin de un sfert de milă distanţă, cu Înţeleptele, ca de obicei, la mijloc. Înţeleptele cercetară clădirea pe dinăuntru, la fel şi Moiraine şi Lan, dar dacă descoperiseră ceva nu ziseseră nimănui.

Apa de la Refugiul Imre se dovedi a fi un pârâiaş aflat în spatele crăpăturii, care curgea într-un bazin adânc – ceea ce Rhuarc numea rezervor – lat de mai puţin de doi paşi. Destul pentru nişte păstori, destul cât să-şi umple Aielii Jindo câteva burdufuri. Nici un Shaido nu veni în apropiere; pe pământul Taardad, Aielii Jindo aveau întâiul drept la apă. Se părea că acele capre îşi luau apa din frunzele groase ale tufelor cu spini. Rhuarc îl încredinţă pe Rand că avea să fie mai multă apă la următorul popas de noapte.

Kadere făcu ceva uimitor în vreme ce căruţaşii îşi dezlegau măgarii şi scoteau găleţile din căruţe. Coborî din căruţa sa urmat de o femeie tânără cu părul negru, îmbrăcată cu o rochie din mătase roşie şi încălţări din catifea roşie, potrivite mai degrabă pentru un palat decât pentru Pustie. Un fular roşu transparent, înfăşurat ca o *shoufa* sau ca un văl, nu o ferea de soare, şi cu siguranţă nu îi ascundea frumosul chip palid în formă de inimă. Ţinându-se de braţul gros al neguţătorului, se mişca provocator, în timp ce el o ducea spre încăperea acoperită cu sânge; Moiraine şi celelalte plecaseră spre locul în care tabăra Înţeleptelor era pregătită de către gai’shain. Când cei doi ieşiră, femeia tremura încet. Rand era sigur că se prefăcea doar, la fel cum era sigur că femeia ar fi fost în stare să ceară să vadă camera de lucru a măcelarului. Spectacolul scârbei ei nu dură mai mult de două secunde, după care femeia rămase să se uite curioasă la Aieli.

Se părea că Rand era unul dintre lucrurile pe care voia să le vadă. Kadere dădu să o ducă înapoi în căruţă, dar se răzgândi şi se îndreptară spre Rand, în vreme ce femeia continua să zâmbească pe sub vălul ei diafan.

— Hadnan îmi povestea despre tine, zise ea cu o voce joasă.

Cu toate că îl ţinea de braţ pe neguţător, îl scrută cu privirea pe Rand, cu foarte mult curaj.

— Tu eşti cel despre care vorbesc Aielii. Cel Care Vine cu Zorile.

Keille şi menestrelul coborâră din cea de-a doua căruţă şi rămaseră la distanţă pentru a privi.

— Se pare că da, zise el.

— Ciudat, spuse femeia cu un zâmbet care deveni răutăcios. Mă gândeam că eşti mai chipeş. Căldura asta oribilă e atât de obositoare, zise femeia şi îl bătu pe Kadere pe obraz, după care oftă. Să nu dureze prea mult.

Kadere nu zise nimic până când femeia nu urcă treptele înapoi în căruţă. Pălăria o înlocuise cu un şal alb lung, legat în jurul capului, capetele atârnându-i pe ceafă.

— Trebuie să o iertaţi pe Isendre, domnule. E... prea directă, uneori, zise bărbatul cu o voce liniştită, dar cu nişte ochi de pasăre de pradă; şovăi, apoi continuă: Am auzit şi alte lucruri. Am auzit că aţi scos sabia Callandor din Inima Stâncii.

Privirea omului nu se schimbă deloc. Dacă el ştia despre Callandor, ştia că Rand era Dragonul Renăscut, ştia că putea mânui Puterea Supremă. Şi privirea nu i se schimbă deloc. Un om primejdios.

— Mi s-a zis, îi spuse Rand, că n-ar trebui să crezi nimic din ce auzi, şi doar jumătate din ce vezi.

— O regulă înţeleaptă, admise Kadere după o clipă. Dar ca un om să atingă măreţia, trebuie să creadă în ceva. Credinţa şi cunoaşterea construiesc calea către măreţie. Cunoaşterea e poate cea mai importantă dintre toate. Cu toţii căutăm să cunoaştem. Mă iertaţi, domnule! Isendre nu e o femeie răbdătoare. Poate vom avea o altă ocazie să vorbim.

Nici nu făcu omul trei paşi, că Aviendha îi zise cu o voce gravă şi aspră:

— Tu îi aparţii lui Elayne, Rand al'Thor. Te holbezi în halul ăsta la fiecare femeie care îţi trece prin faţa ochilor sau doar la cele care sunt pe jumătate despuiate? Dacă îmi lepăd toate hainele, o să te holbezi şi la mine aşa? Tu îi aparţii lui Elayne!

Uitase că femeia era acolo.

— Nu aparţin nimănui, Aviendha. Elayne? Mi se pare că ea nu se prea poate hotărî în legătură cu ce gândeşte.

— Elayne şi-a descărcat sufletul în faţa ta, Rand al'Thor.

Dacă tot nu ţi-a arătat asta în Stânca din Tear, nu ţi-ai dat seama din cele două scrisori ce simte ea? Eşti al ei şi al nimănui altcuiva.

Rand ridică mâinile în aer şi se îndepărtă de ea. Cel puţin încercă. Ea îl urmă ca o umbră dezaprobatoare în lumina soarelui.

Săbii. Poate că Aielii uitaseră de ce nu purtau săbii, dar le dispreţuiau încă. Poate că o sabie ar fi convins-o să îl lase în pace. Îl căută pe Lan în tabăra Înţeleptelor şi îl rugă pe Străjer să-l urmărească în timp ce lucra la poziţii. Bair era singura dintre cele patru care se vedea şi ridurile de pe chip cu siguranţă i se încreţiră mai tare când îl zări. Nici Egwene nu era prin preajmă. Moiraine parcă avea pe chip o mască liniştită, cu ochii negri blânzi; nu putea să-şi dea seama dacă era sau nu de acord.

Nu voia să-i insulte pe Aieli, aşa că se duse cu Lan între corturile Înţeleptelor şi ale Aielilor Jindo. Se folosi de una dintre săbiile pentru antrenament pe care le purta Lan în bagaje, cu un mănunchi de corzi legate între ele în loc de lamă. Greutatea şi echilibrul erau totuşi potrivite, şi putea uita de dansul pe care îl făcea de la o mişcare la alta, cu sabia pentru antrenament vie în mâinile sale, parcă parte din el.

Aşa era de obicei. Astăzi soarele era ca un cuptor aşezat pe cer, care îl secătuia de putere. Aviendha se ghemui într-o parte cu genunchii la piept şi îl privi.

În sfârşit, respirând din greu, îşi lăsă mâinile să cadă.

—Ţi-ai pierdut concentrarea, îi zise Lan. Trebuie să ţii strâns de asta chiar dacă muşchii ţi se fac ca apa. Când o vei pierde, aceea va fi ziua în care vei muri. Şi pesemne că aşa va păţi un fermier care a pus pentru prima dată mâna pe o sabie, zise el cu un zâmbet brusc, ciudat pe chipul lui ca de piatră.

— Da. Păi, nu mai sunt fermier, nu-i aşa?

Aveau şi public acum, deşi stăteau la distanţă. Aielii se aşezară atât la marginea taberei Shaido, cât şi la marginea taberei Jindo. Trupul înfăşurat în alb a lui Keille ieşea în evidenţă printre Aielii Jindo, iar menestrelul stătea lângă ea acoperit cu pelerina sa cu petice multicolore. Ce să facă? Nu

voia ca ei să-şi dea seama că el îi urmărea.

— Cum se luptă Aielii, Lan?

— Dârz, zise Străjerul sec. Nu-şi pierd niciodată concentrarea. Priveşte aici!

Bărbatul făcu un cerc şi nişte săgeţi pe pământul tare şi crăpat.

— Aielii îşi schimbă tactica în funcţie de situaţie, dar iată una pe care o preferă. Înaintează într-o coloană împărţită în patru. Când întâlnesc un inamic, prima coloană se năpusteşte asupra lor. A doua şi a treia se dau într-o parte şi îi lovesc din lături şi din spate. Ultima coloană aşteaptă, de cele mai multe ori fără a privi lupta, mai puţin conducătorul lor. Când se iveşte o ocazie – o breşă, orice – cei care aşteaptă lovesc acolo. Şi îi termină!

Vâri sabia în cercul în care erau deja înfipte săgeţi.

— Cum faci faţă la aşa ceva? întrebă Rand.

— Cu greutate. La primul contact – n-o să vezi când te vor lovi Aielii decât dacă ai noroc – trimiţi imediat călăreţi care să rupă sau măcar să ţină pe loc atacurile lor din lături. Dacă îţi păstrezi mare parte din forţe şi opreşti primul atac, poţi apoi să te năpusteşti asupra celorlalţi pe rând şi să-i învingi şi pe ei.

— De ce vrei să înveţi să te lupţi ca un Aiel? se răsti Aviendha. Nu eşti Cel Care Vine cu Zorile, care trebuie să ne lege pe toţi şi să ne aducă la gloria de altădată? Şi oricum, dacă vrei să ştii cum să te lupţi cu Aielii, întreabă un Aiel, nu un udar. Calea lui nu va merge.

— A mers destul de bine cu oamenii din Ţinuturile de la Hotare din când în când, zise Rhuarc, ale cărui cizme moi nu făcuseră prea mult zgomot pe pământul tare; avea un burduf la subraţ.

— Mereu se fac excepţii când cineva suferă o pierdere, Aviendha, dar poţi fi bosumflată până la o limită. Ai renunţat la suliţă pentru obligaţia pe care o ai faţă de semenii tăi şi faţă de sângele tău. Cu siguranţă că într-o zi vei putea sili vreo căpetenie de clan să facă ce vrei tu, în loc de ce vrea el, dar dacă eşti Înţeleaptă pentru cel mai mic sălaş din cel mai mic sept din Taardad, obligaţia e aceeaşi, şi nu poate fi

îndeplinită dacă eşti supărată.

O Înţeleaptă. Rand se simţea ca un prostănac. Sigur că de asta fusese în Rhuidean. Dar nu se gândise niciodată că Aviendha ar putea renunţa la suliţă. Cu siguranţă asta explica de ce fusese aleasă să îl spioneze. Dintr-odată se întrebă dacă femeia putea conduce. I se părea că Min fusese singura femeie din viaţa lui, de la acea Noapte a Iernii, care nu putea conduce.

Rhuarc îi aruncă burduful. Apa călduţă îi curse în gâtlej ca vinul rece. Se strădui să nu verse deloc pe faţă, ca să nu o risipească, dar era greu.

— Mă gândeam că poate ai vrea să înveţi să mânuieşti suliţa, zise Rhuarc când Rand lăsă jos burduful pe jumătate gol.

Rand îşi dădu seama că căpetenia de clan avea cu el două suliţe şi două scuturi. Nu erau suliţe pentru antrenament, dacă exista aşa ceva, ci suliţe cu vârfuri din oţel lungi de un picior.

Că era vorba de oţel sau de lemn, muşchii săi cereau odihnă. Picioarele îl îndemnau să stea jos, la fel şi capul. Keille şi menestrelul nu mai erau acolo, dar Aielii încă priveau din ambele tabere. Îl văzuseră când se antrenase cu sabia pe care o urau atât de mult, fie ea şi de lemn. Ei erau semenii lui. Nu îi cunoştea, dar erau ai lui, în multe privinţe. Şi Aviendha îl privea încă, încruntată de parcă ar fi fost vina lui Rhuarc că ea nu mai era războinic. Nu că ar fi avut ea de-a face ceva cu această hotărâre, desigur. Aielii Jindo şi Shaido îi priveau; asta era tot.

— Muntele acela poate deveni foarte greu uneori, oftă el, luând o suliţă şi un scut de la Rhuarc. Când apuci să îl mai laşi jos puţin?

— Când mori, zise Lan simplu.

Rand îşi urni picioarele – încercând să nu o ia în seamă pe Aviendha – şi se pregăti de lupta cu Rhuarc. Nu avea de gând să moară încă. Nu, nu pentru multă vreme încă.

Aplecat pe una dintre roţile înalte, la umbra căruţelor negustorilor, Mat aruncă o privire şirului de Aieli Jindo care se

uitau la Rand. Acum le vedea doar spatele. Omul ăsta era un neghiob să ţopăie în căldura aceea. Orice om cu mintea la cap ar fi căutat ceva care să-l apere de soare, ceva de băut. Îşi aşeză scaunul la umbră, se holbă în halba cu bere pe care o cumpărase de la unul dintre căruţaşi şi rânji. Berea pur şi simplu avea un gust rău când era la fel de caldă ca supa. Măcar era udă. Singurul lucru pe care îl mai cumpărase, în afară de pălărie, era o pipă scurtă cu capătul lucrat din argint, îndesată acum în buzunar alături de punguţa sa cu tutun. Acum nu-i stătea mintea la troc. Doar dacă nu era pentru a ieşi din Pustie, o marfă pe care neguţătorii se părea că nu o aveau la vânzare în acel moment.

Negustoria le mergea bine, mai puţin berea. Pe Aieli nu-i deranja căldura, dar parcă se gândeau că era cam slăbuţă. Mai toţi erau dintre Aielii Jindo, dar era şi un şuvoi neîntrerupt de Aieli Shaido din cealaltă tabără. Couladin şi Kadere se tocmiră mult, dar nu ajunseră la o înţelegere, având în vedere că Couladin plecă cu mâna goală; pesemne că lui Kadere nu-i conveni că pierduse clientul; se holbă în urma lui Couladin cu ochii aceia ca de vultur, şi un Jindo care voia să-i atragă atenţia fu nevoit să vorbească de trei ori înainte să fie auzit.

Aielii nu aveau prea mulţi bani de aruncat, dar neguţătorii erau gata să accepte cupe de argint sau figurine de aur sau ornamente delicate, care fuseseră furate din Tear, iar punguţele Aielilor dezvăluiau pepite de aur sau argint care îl făcură pe Mat să se ridice în picioare. Însă un Aiel care pierdea la zaruri putea cu siguranţă să întindă mâna după suliţă. Se întrebă unde puteau fi oare minele. Unde un om putea găsi aur, putea şi un altul. Deşi pesemne că era muncă grea să cauţi aur. Luă o gură zdravănă de bere caldă şi se rezemă cu spatele de roata căruţei.

Ce se vindea şi ce nu, şi cu ce preţ era interesant. Aielii nu erau nişte prostănaci, gata să dea o solniţă de aur pentru o bucată de material. Cunoşteau valoarea lucrurilor şi se tocmeau bine, deşi aveau şi ei dorinţele lor. Cărţile se terminară imediat; nu le voia toată lumea, dar cei interesaţi luară şi ultima carte din căruţe. Panglicile şi catifeaua se făcură nevăzute de îndată ce fură puse la vânzare, pentru

cantităţi uimitoare de aur şi argint, şi brâiele nu se vândură nici ele mai ieftin, însă cele mai fine mătăsuri rămaseră acolo. Mat auzi un Shaido zicându-i lui Kadere că mătasea era mai ieftină spre răsărit. Un neguţător îndesat cu nasul spart încercă să convingă o Fecioară din septul Jindo să cumpere o brăţară din fildeş. Femeia scoase din săculeţ una mai mare, mai groasă şi mai frumos ornamentată şi se oferi să se bată cu el pentru amândouă. Bărbatul şovăi înainte să o refuze, lucru care-i arătă lui Mat că acesta era chiar mai prost decât părea. Acele de toate felurile se vândură foarte bine, dar oalele şi mare parte dintre cuţite treziră zâmbete batjocoritoare; fierarii Aieli lucrau mai frumos. Toate lucrurile îşi schimbară proprietarul, de la sticluţe cu parfum şi săruri de baie, până la butoiaşe de coniac. Vinul şi coniacul se vândură la preţuri bune. Mat fu uimit să-l audă pe Heim cum cere tutun din Ţinutul celor Două Râuri. Neguţătorii nu aveau aşa ceva.

Unul dintre căruţaşi tot încerca să-i atragă pe Aieli să cumpere o arbaletă mare lucrată în aur, dar fără succes. Arbaleta îi atrase atenţia lui Mat, având ciopliţi în ea nişte lei aurii cu ochi ce păreau a fi rubine. Micuţe, dar tot rubine. Desigur, un arc bun din Ţinutul celor Două Râuri putea să tragă cu şase săgeţi deodată, în timp ce o arbaletă abia putea fi încărcată cu a doua săgeată. Deşi o arbaletă atât de mare putea trage la o distanţă mai mare; cu o sută de paşi mai mult. Cu doi bărbaţi care nu făceau nimic altceva decât să ţină arbaleta pregătită în mâinile fiecărui arcaş, şi suliţaşi solizi care să ţină cavaleria departe…

Tresărind, Mat îşi lăsă capul să cadă pe spiţe. Se întâmplase din nou. Trebuia să iasă din Pustie, departe de Moiraine, departe de orice femeie Aes-Sedai. Poate înapoi acasă pentru o vreme. Poate că ar fi reuşit să ajungă acolo la timp ca să ajute în necazurile pe care le făceau Mantiile Albe. „Slabe şanse, doar dacă folosesc nenorocitele de Căi de Taină sau o altă Piatră de Trecere.” Oricum asta nu ar fi rezolvat problema. În primul rând că nu ar fi găsit nici un răspuns în Emond’s Field la ce ziseseră acei şerpi despre însurătoarea cu Fiica celor Nouă Luni sau despre moartea şi renaşterea lui.

Sau despre Rhuidean.

Pe sub haină, Mat frecă medalionul din argint cu cap de vulpe, care îi atârna la gât. Pupilele ochilor de vulpe erau nişte cerculeţe tăiate de câte o linie şerpuită, cu una din jumătăţi strălucitoare şi cealaltă înceţoşată, dintr-un motiv anume. Simbolul strămoşesc al neamului Aes-Sedai, dinainte de Frângere. Luă suliţa cu mâner negru, vârful ca de sabie însemnat cu doi corbi, din locul în care o rezemase şi o aşeză pe genunchi. Altă lucrătură de-a Aes-Sedai. În Rhuidean nu găsise nici un răspuns, doar alte întrebări, şi…

Înainte de Rhuidean, memoria lui fusese plină de găuri. Dacă era să se gândească la cum era atunci, şi-ar fi amintit cum se ducea în faţa unei uşi dimineaţa şi cum pleca seara, dar nimic între. Acum era ceva între, care umplea toate găurile acelea. Vise pe care le avea în mijlocul zilei, sau ceva de genul acesta. Era de parcă şi-ar fi amintit de dansuri şi bătălii şi străzi şi oraşe, pe care nu le văzuse niciodată, care nici nu era sigur că existaseră vreodată; ca o sută de frânturi de amintiri de la o sută de oameni diferiţi. Poate că era mai bine să-şi închipuie că sunt vise, şi uneori îl luau prin surprindere, ca mai înainte arbaleta. Se trezea privind în pământ şi plănuind o ambuscadă, sau cum să se apere de una, sau cum să pregătească o armată de luptă. Era o nebunie.

Fără a privi, desenă următoarele cuvinte care erau cioplite în mânerul suliţei negre. Acum le putea citi la fel de bine ca pe orice carte, deşi îi luase tot drumul din Chaendaer ca să-şi dea seama. Rand nu zisese nimic, dar Mat bănuia că se dăduse de gol acolo, în Rhuidean. Cunoştea Limba Veche acum, trasă din acele vise. „Pe Lumină, ce mi-au făcut, oare?”

— *Sa souvraya niende miasin ye!* zise el cu voce tare. Sunt pierdut în propria minte.

— Un om învăţat, pentru aceste vremuri şi această Vârstă.

Mat privi în sus şi îl văzu pe menestrel, care se uita la el cu nişte ochi negri, adânciţi în orbite. Dacă Moiraine se gândea să îl trimită la Turnul Alb pentru studiu, nu l-ar mai fi lăsat să plece de acolo niciodată.

— Auzi tot felul de lucruri şi le ţii minte. Ştiu câteva zicale.

Asta ar fi trebuit să-l acopere dacă avea să se scape ca un prostănac.

— Eu sunt Jasin Natael. Menestrel.

Natael nu îşi flutură mantia, aşa cum făcea Thom; ar fi putut la fel de bine să spună că era tâmplar sau rotar.

— Te superi dacă stau şi eu lângă tine?

Mat dădu din cap, iar menestrelul îşi încrucişă picioarele şi îşi aşeză mantia sub el. Părea foarte interesat de cum Aielii Jindo şi Shaido se agitau în jurul căruţelor, mare pare dintre ei încă purtând suliţele şi scuturile.

— Aieli, murmură el. Nu e tocmai la ce mă aşteptam. Aproape că încă nu îmi vine să cred.

— Sunt alături de ei deja de săptămâni întregi, zise Mat, şi nici eu nu ştiu dacă îi cred. Sunt oameni ciudaţi. Dacă vreuna dintre Fecioare te roagă să joci Sărutul Fecioarelor, eu te sfătuiesc să refuzi. În mod politicos.

— Se pare că duci o viaţă interesantă aici, zise Natael încruntându-se la el întrebător.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Mat precaut.

— Cu siguranţă, nu crezi că e un secret, nu? Nu găseşti prea mulţi bărbaţi care să călătorească în compania… unei Aes-Sedai. Femeia Moiraine Damodred. Şi iată-l şi pe Rand al’Thor. Dragonul Renăscut. Cel Care Vine cu Zorile. Cine poate spune câte profeţii trebuie el să îndeplinească? Negreşit un tovarăş de călătorie neobişnuit.

Fireşte că Aielii vorbiseră. Oricine ar fi făcut la fel. Totuşi, era puţin neliniştitor să asculte un străin care vorbea atât de calm despre Rand.

— Deocamdată, e un tovarăş bun. Dacă te interesează, vorbeşte cu el. Eu unul prefer să nu fiu menţionat.

— Poate că aşa voi face. Mai târziu poate. Să vorbim despre tine. Înţeleg că ai fost în Rhuidean, unde nu a mai fost nimeni, în afară de Aieli, de trei mii de ani. Ai găsit asta acolo? zise el şi întinse mâna după suliţa de pe genunchii lui Mat, dar îşi lăsă mâna să cadă după ce Mat o trase puţin înapoi. Prea bine. Spune-mi ce ai văzut.

— De ce?

— Sunt menestrel, Matrim.

Natael îţi ţinea capul aplecat într-o parte într-un mod straniu, dar se simţea în vocea lui că îl deranja să dea explicaţii. Ridică unul din colţurile mantiei sale peticite ca dovadă.

— Ai văzut ceea ce n-a mai văzut nimeni, în afară de o mână de Aieli. Gândeşte-te ce poveşti aş putea născoci cu lucrurile pe care le-au văzut ochii tăi. Dacă doreşti, pot chiar să te fac pe tine eroul.

— Nu vreau să fiu erou, ce mama mă-sii, mârâi Mat.

Totuşi, nu avea nici un motiv să stea tăcut. Amys şi celelalte puteau să-şi bată gura cât voiau repetând că nu trebuia să vorbească despre Rhuidean, dar el nu era Aiel. Altminteri putea fi de ajutor să aibă pe cineva dintre neguţători care să manifeste puţină bunăvoinţă faţă de el, cineva care să pună o vorbă bună atunci când era nevoie.

Povesti totul din momentul când ajunseseră la zidul de ceaţă până la ieşirea din oraş, dar lăsă unele lucruri deoparte. Nu avea de gând să spună nimănui despre trecerea prin ter'angreal, şi prefera să uite de praful care se prefăcuse în creaturi şi încercase să-l omoare. Oraşul cu palatele uriaşe era fără îndoială de ajuns, şi Avendesora.

Peste Copacul Vieţii Natael sări repede, dar îl trecu pe Mat prin poveste din nou şi din nou, cerându-i detalii cât mai multe, de la cum se simţise când trecuse prin ceaţă până la ultimele lucruri pe care Mat şi le amintea despre piaţa mare din inima oraşului. Despre toate acestea, Mat vorbi cu grijă; dacă îi scăpa ceva se putea trezi vorbind despre ter'angreal, şi cine ştia unde putea ajunge cu asta. Chiar şi aşa, bău toată berea, şi tot vorbi până i se uscă gâtul. Suna plictisitor aşa cum povestea el, de parcă intrase înăuntru şi aşteptase să plece Rand, apoi ieşise afară, dar Natael părea pornit să scoată şi ultimul detaliu de la el. Chiar îi amintea lui Mat de Thom; uneori Thom se concentra asupra ta de parcă ar fi vrut să te stoarcă de toate amintirile.

— Asta ar trebui să faci tu aici?

Mat tresări când auzi vocea lui Keille, aspră cumva sub tonurile ei melodioase. Femeia îl speriase, iar acum părea gata să-i smulgă inima din piept, şi lui, şi menestrelului.

— Acest tânăr mi-a povestit cele mai fascinante lucruri despre Rhuidean, zise el ridicându-se în picioare. N-o să-ţi vină să crezi.

— Nu am venit aici pentru Rhuidean.

Cuvintele se năpustiră afară din gura femeii la fel de ascuţite ca securea ei de nas. Măcar îl privea doar pe Natael acum.

— Dacă îţi spun…

— Nu-mi spui nimic.

— Nu încerca să mă faci să tac!

Fără a-l lua în seamă pe Mat, merseră pe lângă căruţe, certându-se încet şi gesticulând violent. Keille se părea că fusese redusă la tăcere, până când cei doi se făcură nevăzuţi în căruţa ei.

Mat se cutremură. Nu-şi putea imagina cum era să trăieşti în aceeaşi încăpere cu o femeie. Ar fi fost ca şi cum ar fi trăit în acelaşi loc cu un urs cu o durere de dinţi. Ei, dar Isendre… Chipul ei, buzele ei, mersul ei legănat. Dacă o putea lua de lângă Kadere, poate că şi-ar fi găsit şi ea un erou tânăr – creaturile de praf putea să fie înalte de treizeci de picioare pentru ea; i-ar fi povestit fiecare detaliu pe care şi l-ar fi amintit şi ar mai fi inventat pe deasupra – un erou tânăr şi chipeş care să-i fie mai mult pe plac decât un neguţător bătrân. Merita să se mai gândească la asta.

Soarele coborî sub linia orizontului, iar printre corturi, focurile mici făcute din crengi cu spini erau ca nişte bile de lumină. Miresmele mâncării gătite învăluiră tabăra; capră friptă cu ardei iuţi uscaţi. Şi frigul învăluise tabăra, frigul nopţii din Pustie. Soarele parcă luase toată căldura cu el. Mat nu se gândise vreodată că ar avea nevoie de o haină groasă înainte să plece din Stâncă. Poate că aveau neguţătorii una. Poate că ar fi jucat Natael o partidă de zaruri pentru a lui.

Mânca la focul lui Rhuarc, alături de Heim şi Rand. Şi Aviendha, desigur. Neguţătorii erau şi ei acolo, Natael lângă Keille, şi Isendre mai că nu era înfăşurată în jurul lui Kadere. Pesemne că avea să fie mai greu decât se aştepta să o separe pe Isendre de bărbatul cu nasul ca un cârlig – sau poate mai uşor. Că era sau nu înfăşurată în jurul bărbatului,

ea avea ochii înceţoşaţi doar pentru Rand. Te-ai fi gândit că deja îi prinsese însemnul la ureche, ca la o oaie. Nici Rand, şi nici Kadere nu păreau să observe asta; neguţătorul abia dacă-şi lua ochii de la Rand. Aviendha observase şi se holba la Rand. Măcar focul dădea puţină căldură.

Când se sfârşi capra friptă – şi un soi de terci gălbui care era mai iute decât părea – Rhuarc şi Heim îşi umplură pipele, iar căpetenia de clan îl rugă pe Natael să cânte ceva.

— A, desigur, zise menestrelul clipind. Desigur. Staţi să-mi aduc harpa.

Mantaua sa flutură în vântul secetos şi rece, în timp ce el se făcu nevăzut în căruţa lui Keille. Omul acesta era fără îndoială diferit faţă de Thom Merrilin. Thom abia dacă se dădea jos din pat fără harpă sau fluier, sau amândouă. Mat îşi umplu cu tutun pipa lucrată în argint şi începuse deja să pufăie mulţumit când Natael se întoarse, aşezându-se într-o poziţie potrivită pentru un rege. Aşa făcea şi Thom. Ciupind corzile, menestrelul începu:

Blânde-s vânturile, atingere de primăvară.
Blânde-s ploile, lacrimi din văzduh.
Încet trec anii-n fericire,
şi nu vestesc furtuni ce vor veni,
şi nu vestesc vifor pustiitor,
nici ploaia de oţel şi tunetul de luptă,
nici războiul ce inima va zdrobi.

Era *Pasul lui Midean.* Un cântec vechi; despre Manetheren, şi în mod straniu despre războiul dinaintea Războaielor Troloce. Natael cântă destul de frumos; sigur că nu se compara cu recitalurile pline de sonorităţi ale lui Thom, dar cuvintele recitate adunară o mulţime de Aieli în jurul focului. Aedemon cel mârşav îi conducea pe cei din Safer împotriva celor din Manetheren, pustiind şi arzând, distrugând tot ce le stătea în cale până când Regele Buiryn îşi adună forţele, şi cei din Manetheren îi întâlniră pe cei din Safer la Pasul lui Midean. Aceştia îi înfruntară, deşi mult mai puţini la număr, într-o luptă neîntreruptă de trei zile, în vreme ce râul

curgea roşu şi vulturii năpădeau cerul. În a treia zi, cu din ce în ce mai puţini oameni, speranţa pălind, Regele Buiryn şi oamenii săi îşi croiră drum prin apă, cu disperare, pătrunzând adânc în ceata lui Aedemon, cu gândul de a-l ucide chiar pe el. Dar forţele covârşitoare ale inamicului îi înconjurară, îi prinseră în capcană. Iar ei îl înconjurară pe rege cu tot cu flamura Vulturului Roşu, şi continuară să lupte, fără să se predea nici măcar atunci când ştiură că îi aştepta sfârşitul.

Natael cântă despre cum până şi inima lui Aedemon fu atinsă de curajul lor, şi despre cum el îi lăsă pe ultimii supravieţuitori să plece, înturnând armata înapoi spre Safer în onoarea lor.

Înapoi prin apa clocotind de sânge,
în pas de marş cu capetele sus.
Nu s-au predat, nici sabia nu au cedat,
nu s-au predat, nici inima nu şi-au abandonat.
Onoarea fie a lor mereu,
onoarea ce-n Vârsta asta toţi o vor cunoaşte.

Cântă ultimul acord, iar Aielii fluierară fericiţi, în timp ce băteau cu suliţele în scuturi, unii scoţând ţipete ca în luptă. Desigur că lucrurile nu se petrecuseră astfel. Mat îşi amintea – „Pe Lumină, nu vreau!” Dar se întâmplă oricum – îşi amintea cum îl sfătuise pe Buiryn să nu accepte oferta, şi primise răspuns că şi cea mai mică şansă era mai bună decât nici una. Aedomon, cu barba strălucitoare atârnând de sub plasa de oţel ce îi acoperea chipul, îşi retrăsese suliţaşii, aşteptase până se aşezaseră în rând şi până când se apropiară de apă, şi apoi arcaşii ascunşi ieşiseră şi cavaleria se aruncase în luptă. Cât despre întoarcerea în Safer… Mat nu prea credea că se întâmplase aşa. Ultima sa amintire de la Pasul lui Midean era cum încerca să se ţină pe picioare, până la brâu în apă, cu trei săgeţi înfipte în el, dar mai era ceva mai încolo, o frântură. Aedomon, acum cu barba albă, pierind într-o luptă crâncenă într-o pădure, căzând de pe calul său cabrat, cu o suliţă înfiptă în spate de un băiat fără armură, fără barbă. Toate astea erau mai rele decât atunci când avea găuri în

amintiri.

— Nu v-a plăcut cântecul? întrebă Natael.

Lui Mat îi luă puţin să-şi dea seama că bărbatul vorbea cu Rand, nu cu el. Rand îşi frecă mâinile şi privi în focul micuţ înainte de a răspunde.

— Nu sunt sigur dacă e un lucru înţelept să te laşi la mila inamicului. Tu ce crezi, Kadere?

Neguţătorul şovăi, privind-o pe femeia agăţată de braţul lui.

— Nu mă gândesc la astfel de lucruri, zise el în sfârşit. Eu mă gândesc la câştiguri, nu la lupte.

Keille râse grosolan. Asta până îi văzu zâmbetul lui Isendre, potrivit unei femei care făcea cât trei; apoi ochii ei negri îi străluciră primejdios în spatele cocoloaşelor de grăsime.

Dintr-odată se auziră strigăte de avertizare din spatele corturilor. Aielii îşi traseră vălurile peste faţă, şi într-o clipită se iviră din noapte troloci, cu râturi şi coarne, mult mai înalţi decât oamenii, ţipând şi învârtind săbiile ca nişte coase, suliţele încârligate, tridentele ghimpate şi securile ţintate. După ei urmară Myrddraalii, ca nişte şerpi fără ochi. Nu dură o clipă şi Aielii luptau de parcă ar fi fost avertizaţi deja cu o oră înainte, înfruntând atacul cu suliţele lor strălucitoare.

Mat îşi dădu oarecum seama că Rand ţinea acum în mână sabia de foc, dar apoi fu tras şi el în vârtej, mânuind suliţa atât ca pe o suliţă, cât şi ca pe un baston, tăind şi înjunghiind. Pentru prima data îi părea bine că avea acele vise; felul în care mânuia arma îi părea cunoscut şi avea nevoie de fiecare fărâmă de îndemânare. Totul era o nebunie.

Trolocii îi ieşiră înainte şi fură doborâţi de suliţa lui sau de o suliţă de Aiel, sau se pierdură în acea zăpăceală, cu urlete şi ţipete şi sunetul de oţel încleştat. Îi ieşiră înainte Myrddraali, săbiile lor negre lovindu-se de suliţa însemnată cu corbi şi scoţând scântei, îl înfruntară şi se făcură nevăzuţi într-o clipă. De două ori îi trecu pe lângă frunte o suliţă care doborî troloci care voiau să-l înjunghie pe la spate. Mat îşi înfipse suliţa în pieptul unui Myrddraal şi crezu că va muri când văzu că acesta nu cade, ci zâmbeşte cu buzele pline de sânge – o

privire fără ochi care îi băgă frica în oase – şi îşi trage înapoi sabia neagră. O clipă mai târziu, Jumate-Omul se zbătea în timp ce era străpuns de săgeţile Aielilor. Mat trebui să sară imediat de lângă creatură, în timp ce aceasta cădea şi încă încerca să înfigă sabia în el, în orice.

De câteva ori, mânerul ca de oţel abia dacă făcu faţă atacului unui troloc. Era lucrătură de Aes-Sedai, şi el se bucura de asta. Capul de vulpe din argint de pe pieptul său parcă pulsa rece ca să îi aducă aminte că şi el purta însemnul Aes-Sedai. Dar chiar atunci nu prea îi păsa; dacă era nevoie de lucrătură de Aes-Sedai ca să rămână în viaţă, era gata să o urmeze pe Moiraine ca un căţeluş.

N-ar fi putut spune dacă durase câteva minute sau ore întregi, dar dintr-odată nu mai văzu nici un troloc sau Myrddraal în picioare, deşi urletele din întuneric anunţau o urmărire.

Morţii şi cei pe moarte acopereau pământul, atât Aieli, cât şi Făpturile Umbrei, Jumate-Oamenii încă agitându-se. De peste tot se auzeau gemete de durere. Dintr-odată, Mat îşi dădu seama că muşchii lui erau precum apa, iar plămânii îi luaseră foc. Respirând din greu, alunecă în genunchi şi se ţinu de suliţă. Trei dintre căruţele acoperite cu pânză erau în flăcări, lângă una dintre ele fiind un căruţaş înfipt într-o suliţă de troloc; şi câteva dintre corturi luaseră foc. Ţipetele care se auzeau dinspre tabăra Shaido şi două flăcări prea mari ca să fie focuri de tabără anunţau că şi ei fuseseră atacaţi.

Cu sabia de foc încă în mână, Rand veni unde se afla Mat.

— Eşti bine?

Aviendha îl urmă. Undeva, femeia găsise o suliţă şi un scut, îşi trăsese un colţ al şalului peste chip. Chiar şi îmbrăcată în fuste arăta ucigătoare.

— Ah, n-am nimic, murmură Mat, ridicându-se cu greu în picioare. Nu-i nimic mai bun decât să dănţuieşti puţin cu trolocii înainte să te duci la culcare. Nu-i aşa, Aviendha?

Femeia-şi descoperi faţa şi îi zâmbi scurt. Ei pesemne că îi *plăcuse.* Mat era plin de sudoare; i se păru că avea să îngheţe de frig.

Moiraine şi Egwene se iviră de undeva alături de două

dintre Înţelepte, Amys şi Bair, trecând printre răniţi. Convulsiile Tămăduirii o urmau pe Aes-Sedai, cu toate că uneori doar scutura din cap şi mergea mai departe.

Rhuarc veni cu paşi repezi şi cu chipul posomorât.

— Veşti proaste? zise Rand încet.

— Pe lângă troloci într-un loc în care n-ar trebui să fie, murmură căpetenia de clan, cel puţin nu la mai mult de două sute de leghe? Poate. Nişte spurcaţi de troloci au atacat tabăra Înţeleptelor. Destul cât să o facă să cedeze, dacă n-ar fi fost Moiraine Sedai şi soarta. Deşi se pare că Aielii Shaido au fost loviţi mai puţin decât noi; dar având în vedere că ei sunt mai numeroşi, ar fi trebuit să fie invers. Mi se pare că au fost atacaţi doar ca să nu ne ajute. Nu că s-ar fi întâmplat asta în mod sigur, când e vorba de Aielii Shaido, dar trolocii şi Gonacii Umbrei nu aveau cum să ştie asta.

— Şi dacă au ştiut că alături de Înţelepte era o Aes-Sedai, zise Rand, atunci atacul asupra lor poate că a fost ca să o ţină şi pe ea departe de noi. Aduc duşmani cu mine, Rhuarc. Ţine minte asta! Oriunde m-aş duce, duşmanii nu sunt prea departe.

Isendre îşi strecură capul afară din căruţa din faţă. După o clipă, Kadere coborî pe lângă ea, iar femeia se băgă înapoi înăuntru şi închise uşa albă în urma lui. Bărbatul se opri şi privi măcelul din jur, în timp ce lumina de la căruţele în flăcări îi desena pe chip umbre unduitoare. Grupul din jurul lui Mat îi atrase atenţia cel mai mult. Căruţele parcă nu îl interesau deloc. Natael coborî şi el din căruţa lui Keille, vorbind cu femeia care încă se afla înăuntru, şi îi privi pe Mat şi pe ceilalţi.

— Neghiobilor, murmură Mat, pe jumătate pentru sine. Credeaţi că, dacă v-ascundeţi în căruţe, n-o să vă găsească trolocii. Aţi fi putut arde de vii, într-o clipită.

— Sunt încă în viaţă, zise Rand, şi Mat îşi dădu seama că îi văzuse şi pe ei. Asta e mereu important, Mat, cine rămâne în viaţă. E ca la zaruri. Nu poţi câştiga dacă nu joci, şi nu poţi juca dacă eşti mort. Cine poate şti ce jocuri joacă neguţătorii, râse el încet, iar sabia de foc îi dispăru din mână.

— Eu mă duc să dorm, zise Mat, deja pornind din loc.

Treziţi-mă dacă mai apar troloci. Sau mai bine lăsaţi-i să mă omoare în somn. Sunt prea obosit să mă trezesc acum.

Rand chiar că se afla pe muchie. Poate că noaptea aceea avea să-i convingă pe Keille şi pe Kadere să se întoarcă. Dacă aveau să facă asta, el avea să se ducă cu ei.

Rand o lăsă pe Moiraine, care mormăi ceva pentru sine, să se uite la el, deşi nu căpătase nici o rană. Cu atât de mulţi răniţi, în schimb, nu avea destulă forţă să-l scape de oboseală cu Puterea Supremă.

— Tu ai fost ţinta, îi zise ea, înconjurată de gemetele răniţilor.

Trolocii erau atraşi în întuneric de caii de povară şi de catârii neguţătorilor. Aielii se părea că aveau de gând să lase Myrddraalii acolo unde se aflau până când nu se mai mişcau, ca să fie siguri că erau morţi. Se porni vântul, ca un fior de gheaţă uscată.

— Chiar aşa? zise el.

Ochii femeii luciră în lumina focului înainte să se întoarcă înapoi la răniţi. Şi Egwene veni la el, doar ca să-i şoptească încet, dar aspru:

— Orice-ai face să o superi, opreşte-te!

Privirea pe care i-o aruncă Aviendhei îl lămuri despre cine vorbea, iar ea plecă să le ajute pe Bair şi pe Amys înainte să apuce să-i spună că el nu făcuse nimic. Egwene arăta caraghios cu cele două cosiţe legate cu panglici. Şi Aielii se părea că gândeau la fel, pentru că unii dintre ei zâmbiseră după ce femeia se întorsese cu spatele.

Se împiedică, tremurând tot, şi îşi căută cortul. Nu fusese niciodată atât de obosit. Sabia aproape că nu venise. Rand spera că asta era din pricina oboselii. Uneori nu era nimic acolo când se întindea după Izvor, şi uneori Puterea nu voia să facă ce-i cerea el, dar încă de la început sabia venise fără să se gândească măcar. Chiar atunci să i se întâmple asta… Trebuia să fie din pricina oboselii.

Aviendha insistase să îl urmeze până la cort şi, când se trezi în dimineaţa următoare, ea stătea afară cu picioarele încrucişate, deşi fără suliţă şi scut. Spion sau nu, îi părea bine

să o vadă. Măcar ştia cine şi ce era ea, şi ce simţea pentru el.

38 Chipuri ascunse

Grădina Adierilor Argintii nu era câtuşi de puţin o grădină, ci o uriaşă vinărie – de fapt, era mult prea mare pentru a fi numită chiar şi aşa – aşezată pe o colină de pe Calpene, peninsula aflată cel mai la apus dintre cele trei care alcătuiau Tanchico, sub Marele Cerc. În parte, cel puţin, numele se trăgea de la adierile care pătrundeau prin arcada de coloane de marmură cu vinişoare verzi şi balustrade care înlocuia unul dintre pereţi, la toate caturile, mai puţin cel mai de sus. Dacă ploua, printre coloane puteau fi coborâte perdele din mătase unse cu ulei. Pe latura aceea, dealul cobora într-o pantă abruptă, iar mesele aşezate de-a lungul balustradelor aveau o vedere bună, peste domuri şi turnuleţe albe, către marele port, în care se aflau mai multe corăbii ca niciodată. Tanchico avea nevoie deznădăjduită de fel şi fel de lucruri – şi un om se putea îmbogăţi, până ce şi aurul, şi răgazul, se isprăveau.

Tanchico

Râul Andahar

Palatul Panarhului

Cercul Panarhului

Peninsula Verana

Cercul Regelui

Peninsula Maseta

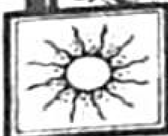
Marele Cerc

Peninsula Calpene

Golful Tanchico

Oceanul Aryth

Grădina Adierilor Argintii, cu lămpile sale suflate cu aur şi tavanele cu incrustaţii de alamă, lustruite până ajunseseră să sclipească, cu bărbaţii şi femeile care serveau la mese, aleşi pentru graţia, frumuseţea şi discreţia lor, fusese cea mai scumpă vinărie chiar şi înainte să înceapă necazurile. Acum, preţurile erau de-a dreptul revoltătoare. Dar cei cărora le treceau prin mână sume mari de bani tot acolo veneau, ca şi cei care se ocupau cu negoţul puterii şi cu jocul uneltirilor oculte, sau cel puţin aşa credeau. Pe de o parte, era mai puţin negoţ ca înainte. Pe de alta, mai mult.

Fiecare masă era împrejmuită de ziduri joase, ca nişte insuliţe răspândite pe podeaua din lespezi verzi şi aurii. Fiecare perete, dantelat pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea nevăzut, se înălţa numai atât cât trebuia pentru a-i ascunde de privirile întâmplătoare ale trecătorilor pe cei care se întâlneau. Chiar şi aşa, cei mai mulţi oameni veneau acolo mascaţi, mai ales în ultima vreme, iar unii îşi luau şi câte o gardă de corp, care să stea lângă masa lor, încercând să pară cât mai nepăsători. Dacă oamenii care le plăteau simbria erau chibzuiţi, şi aceştia umblau mascaţi. Şi, din câte se zvonea, nu aveau nici limbi – dacă aceia care-i năimiseră erau din cale afară de chibzuiţi. Nici unul dintre ei nu purta arme la vedere – stăpâna Grădinii, o femeie căreia nu i se putea ghici vârsta, pe nume Selindrin, nu mai îngăduia nimănui să pătrundă acolo cu armele la el. Cuvântul ei era lege – cel puţin atâta cât se vedea.

De la masa ei obişnuită, lipită de balustradă, Egeanin privea corăbiile din port, mai ales pe cele cu pânzele ridicate, dorindu-şi să fie din nou pe punte, dând porunci. Nici prin cap nu i-ar fi trecut vreodată că datoria avea să-i ceară să facă ceea ce făcea acum. Fără să se gândească, îşi potrivi masca de catifea, care-i acoperea jumătatea de sus a feţei. Se simţea de-a dreptul caraghioasă cu ea, dar era nevoie să se amestece printre ceilalţi, într-o oarecare măsură. Mai mult decât să poarte masca – albastră, pentru a se potrivi cu rochia de mătase, cu decolteul ridicat – rochia însăşi şi părul lăsat pe umeri, nu avea ce face. Nu era musai să treacă drept o femeie din Tarabon – Tanchico era plin de refugiaţi, cei mai

mulţi străini, aduşi de valurile de necazuri – şi oricum nu putea. Oamenii aceia erau nişte animale, nu cunoşteau disciplina, ordinea.

Cu multă părere de rău, îşi întoarse privirea de la port către tovarăşul ei de masă, un bărbat cu chipul îngust şi cu zâmbetul avid, ca de nevăstuică. Cu gulerul său zdrenţuit şi cu palmele umede, pe care şi le tot ştergea de surtuc, Floran Gelb nu avea ce căuta în Grădină. Numai că acela era locul obişnuit unde ea se întâlnea cu prăpădiţii şi avarii cu care era silită să aibă de-a face. Era, pentru ei, o răsplată, dar şi o cale de a nu-i lăsa să se simtă în largul lor.

— Deci, jupâne Gelb, ce ai pentru mine?

Ştergându-şi încă o dată palmele, el ridică pe masă o boccea grosolană şi îşi aţinti privirea îngrijorată asupra ei. Egeanin luă bocceaua, şi-o puse în poală şi o deschise. Înăuntru se afla un a'dam din metal argintiu – o zgardă şi o brăţară legate printr-o lesă meşteşugit lucrată. Strânse bocceaua şi o aşeză jos. Cu ăsta, Gelb găsise deja trei – mai multe decât oricare altul.

— Foarte bine, jupân Gelb, spuse ea, întinzându-i peste masă o pungă plină, pe care el o făcu să dispară sub surtuc atât de iute, de parcă înăuntru se ascundea coroana Împărătesei, şi nu o mână de arginţi. Şi altceva?

— Femeile acelea. Cele după care mi-aţi spus să mă uit?

Egeanin se obişnuise întru câtva cu vorbirea repezită a oamenilor de acolo, dar şi-ar fi dorit să nu-l mai vadă lingându-şi buzele. Nu că asta l-ar fi făcut mai greu de înţeles, dar era de-a dreptul scârbos. Mai că-i venea să-i spună că nu mai era interesată. Dar, la urma urmelor, şi de asta se afla în Tanchico – poate, de-acum, numai de asta.

— Ce-i cu ele?

Gândul că-i trecuse măcar prin cap să nu-şi facă datoria până la capăt o făcu să vorbească mai aspru decât ar fi vrut, iar Gelb clipi speriat.

— Cred… cred că am mai găsit una.

— Eşti sigur? Au mai fost şi… greşeli.

Cuvântul era mult prea blând. Aproape o duzină de femei care aduceau, de departe, cu cele descrise nu fuseseră decât

nişte bătăi de cap pe care le putea uita, după ce le văzuse. Dar mai fusese una – o femeie de origine nobilă, refugiată de la moşia sa, care arsese în război. Gelb o răpise de pe stradă, nădăjduind să ia mai mult pe ea decât dacă le-ar fi dezvăluit apropiaţilor unde era. Pe de altă parte, era drept că Domniţa Leilwin semăna bine cu una dintre femeile căutate de Egeanin, cu toate că ea îi spusese de la bun început că nu avea să le audă vorbind cu vreun accent pe care-l putea recunoaşte, oricum nu unul din Tarabon. Egeanin n-ar fi vrut s-o omoare, dar, până şi în Tanchico s-ar fi putut găsi cineva care să plece urechea la povestea ei, aşa că Leilwin, legată şi cu căluş la gură, fusese îmbarcată, în miez de noapte, pe o bărcuţă de marfă; era tânără şi drăguţă, aşa că avea să i se găsească un loc, fără să fie nevoie să i se taie beregata. Dar Egeanin nu se afla în Tanchico pentru a aduna slujitoare pentru cei de Sânge.

— Fără greşeli, jupâneasă Elidar, se grăbi să răspundă Gelb, rânjind şi arătându-şi toţi dinţii. De data asta, fără greşeli. Dar am nevoie de ceva aur. Ca să fiu sigur. Să mă pot apropia. Patru sau cinci coroane?

— Eu plătesc numai pentru ceva sigur, îi spuse, hotărâtă, Egeanin. După… greşelile din trecut, ai mare noroc că încă-ţi mai dau câte ceva.

— Dar aţi spus… făcu Gelb, umezindu-şi, nervos, buzele. La început, aţi spus că va fi o mică răsplată pentru cei care fac treburi… speciale.

Pe obraz, îi tresări un muşchi. Îşi întoarse ochii, de parcă se temea să nu-i asculte cineva dindărătul zidului dantelat care împrejmuia masa pe trei laturi, şi coborî glasul, într-o şoaptă răguşită:

— Pentru cei care… seamănă necazuri, cum ar veni. Am auzit un zvon de la un oarecine care face pe valetul Seniorului Brys – despre Adunare şi despre alegerea noului Panarh. Cred că poate fi adevărat. Omul era beat şi, când şi-a dat seama ce-a spus, mai că n-a făcut pe el. Şi chiar dacă nu-i, Tanchico tot se va rupe-n două, dacă se răspândeşte.

— Chiar crezi că am nevoie să plătesc pentru a isca necazuri în oraşul ăsta?

Tanchico era ca un fruct prea copt, gata să cadă de pe ram la prima adiere. Aşa era blestematul de regat în întregime. O clipă, se simţi ispitită să cumpere „zvonul”. Treaba ei era să pună stăpânire pe orice bunuri sau veşti s-ar fi ivit. Câteva le şi vânduse. Dar gândul de-a avea de-a face cu Gelb o scârbea şi propriile îndoieli o înspăimântau.

— Asta-i tot, jupân Gelb. Dacă mai găseşti din astea, ştii cum să dai de mine, sfârşi ea, atingând bocceaua grosolană; dar el, în loc să se ridice, rămase cu ochii la ea, încercând să vadă prin mască.

— Dar Domnia Voastră de unde sunteţi, jupâneasă Elidar? După cum vorbiţi, aşa, să mă iertaţi, tărăgănat şi încet… nu vreau să vă jignesc, dar… nu izbutesc să-mi dau seama.

— Am zis că asta-i tot, Gelb.

Poate din pricină că-i vorbise aşa cum vorbea pe puntea de comandă sau poate din pricină că masca nu-i ascundea privirea rece, Gelb sări în picioare, tot făcându-i plecăciuni şi cerându-şi, bâlbâit, iertare, în vreme ce căuta să deschidă uşa din zidul dantelat. După ce el plecă, Egeanin se aşeză la loc, ca să-i lase timp să plece din Grădină. Cineva avea să-l urmărească, pentru a fi siguri că nu o aştepta, ca să se ţină el după ea. Tot jocul ăsta de-a v-aţi ascunselea o scârbea; aproape că-şi dorea ca vreunul să o recunoască, pentru a avea parte de o luptă cinstită, faţă în faţă.

Jos, în port, pătrundea o nouă corabie – un brăzdar-de-ape de-al Seminţiei Mării, cu catargele sale uriaşe şi pânzele ca nişte nori umflaţi. Avusese prilejul să cerceteze un brăzdar căzut în mâinile lor, şi ar fi dat orice să aibă unul în stăpânire, chiar dacă, pesemne, pentru a scoate tot ce era mai bun din el, ar fi fost nevoie de un echipaj de Atha’an Miere. Aceştia se lăsau greu, când venea vorba de jurăminte; iar, dacă era vorba să cumpere un echipaj, ar fi fost şi mai rău. Să-l cumpere! Pesemne că banii care-i soseau cu bărcuţele şi pe care-i arunca în stânga şi-n dreapta îi luaseră minţile.

Luând bocceaua, dădu să se ridice, apoi se aşeză în grabă, la vederea unui bărbat masiv, cu umeri laţi, de la o altă masă. Chipul rotund al lui Bayle Domon era înconjurat de pletele unsuroase, care-i ajungeau până la umeri, şi de o

barbă care-i lăsa buza de sus descoperită. Nu era mascat, fireşte. Avea vreo duzină de bărci şi corăbii, cu care tot intra şi ieşea din Tanchico, şi, pesemne, nu-i păsa cine ştia unde se află. Masca. Îi trecu prin cap că el nu avea cum s-o recunoască aşa, totuşi aşteptă să-l vadă plecat, înainte să se ridice şi ea de la masă. Poate că, până la urmă, avea să trebuiască să se ocupe de el, dacă devenea un pericol.

Selindrin luă aurul care-i era oferit, cu un zâmbet mieros şi urându-i s-o vadă şi mai departe pe acolo. Stăpâna Grădinii îşi purta părul negru împletit în zeci de cosiţe mici, şi mătăsuri albe, strânse pe trup, aproape la fel de subţiri precum cele ale unei slujnice, şi un văl străveziu, la fel ca atâtea altele pe care le văzuse Egeanin pe străzile din Tarabon – şi, la vederea cărora, îi venea de fiecare dată să le întrebe pe acele femei ce ştiau să danseze, căci dansatorii Shea purtau văluri aproape aidoma, şi cam atât. Şi totuşi, se gândi Egeanin, pornind spre ieşire, femeia nu era proastă, altfel ar fi eşuat în apele mici din Tanchico şi n-ar fi izbutit să joace pe degete fiecare grup, fără să-şi câştige duşmănia nici unuia.

De pildă, iată-l pe bărbatul înalt, cu mantie albă, cărunt pe la tâmple, dar cu un chip sever şi priviri neiertătoare, care trecu de ea şi primi salutul respectuos al lui Selindrin. Pe pieptul mantiei lui Jaichim Carridin se afla brodat un soare auriu, cu patru noduri în aceeaşi culoare dedesubt, şi o cârjă păstorească, stacojie, în spate. Inchizitor din Braţul Luminii, ofiţer de rang înalt în rândul Copiilor. Până şi gândul la aceştia o îmbolnăvea pe Egeanin, care nu înţelegea cum de o armată putea avea îngăduinţa de a nu da socoteală decât sieşi. Dar Carridin şi cele câteva sute de soldaţi ai săi aveau, într-un fel, putere în Tanchico, unde, de cele mai multe ori, păreau să nu existe adevăraţi stăpânitori. Garda Cetăţenească nu mai patrula pe străzi, iar armata – câtă mai rămăsese credincioasă Regelui – era prea prinsă cu ocuparea fortăreţelor din jurul oraşului. Egeanin observă că Selindrin nici măcar nu trăsese cu ochiul la sabia de la şoldul lui Carridin. Era limpede că bărbatul avea putere.

De îndată ce ieşi în stradă, apărură şi hamalii cu lectica, desprinzându-se din grupul celor care-şi aşteptau stăpânul,

iar gărzile de corp se adunară împrejurul ei, cu suliţele pregătite. Nu prea semănau între ei – unii aveau tichii de oţel, trei purtau cămăşi de piele pe care erau cusuţi solzi grosolani de oţel, dar toţi erau bărbaţi cu chipuri aspre, care, pesemne, fugiseră din armată; măcar îşi dădeau seama că, atâta vreme cât ea era în siguranţă, ei nu aveau să rămână fără mâncare şi bani de cheltuială. Până şi hamalii purtau cuţite zdravene şi măciuci petrecute prin eşarfele de la brâu. Nici un om care părea să aibă avere nu îndrăznea să iasă pe străzi nepăzit. Cât despre ea, mai avea şi altă pricină să nu o facă – nu voia să atragă atenţia.

Grupul îşi croi drum prin mulţime fără vreo greutate. Gloatele se foiau şi se răsuceau pe străzile înguste care şerpuiau printre colinele oraşului, lăsând loc liber împrejurul lecticilor înconjurate de gărzi. Nu se prea vedeau căleşti – preţul cailor creştea fără încetare. Cât despre oamenii înşişi, cuvintele potrivite pentru ei erau chinul şi sminteala. Feţe chinuite, haine ponosite şi ochi prea sclipitori, smintiţi, disperaţi, care, totuşi, nu încetau să spere chiar şi atunci când nu mai exista speranţă. Mulţi se dăduseră bătuţi şi acum şedeau sprijiniţi de ziduri, înghesuiţi sub arcade, strângându-şi în braţe soţiile, bărbaţii, copiii, nu doar răpuşi de oboseală, ci şi zdrenţăroşi şi albi la faţă. Din când în când, se mai trezeau îndeajuns pentru a striga la vreun trecător, cerându-i ceva bani, o coajă de pâine, orice. Egeanin îşi ţinea privirea îndreptată înainte, silită să aibă încredere în gărzile de corp, care să simtă orice ameninţare. Dacă prindea privirea unui singur cerşetor, în clipa următoare vreo douăzeci aveau să se înghesuie împrejurul lecticii ei. Dacă arunca o monedă, aveau să se adune cu sutele, înghiontindu-se şi plângând. Deja folosea o parte din banii care-i soseau cu bărcuţele pentru o bucătărie pentru săraci, ca şi cum ar fi fost de Sânge. Gândindu-se ce-ar fi însemnat dacă se descoperea cât de trufaş ajunsese să se poarte, se înfioră. Era ca şi cum şi-ar fi pus pe ea robe de brocart şi şi-ar fi ras părul.

Toate puteau fi îndreptate după ce oraşul cădea – cu toţii aveau să fie hrăniţi şi puşi la locurile lor. Iar ea avea să scape de rochiile cu care nu era obişnuită şi care nu-i plăceau şi să

se întoarcă pe corabie. Tarabonul, cel puţin, dar pesemne că şi Arad Doman erau gata să cadă la cea mai mică atingere, ca mătasea arsă. De ce oare Înalta Doamnă Suroth întârzia? De ce?

Jaichim Carridin şedea tolănit în scaun, cu mantia întinsă peste braţele sculptate, cercetându-i din ochi pe nobilii din Tarabon care se mai aflau în acea sală retrasă. Aceştia şedeau ţepeni, cu surtucele lor brodate cu aur, cu buzele strânse pe sub măştile meşteşugit făurite pentru a aduce cu chipurile de şoimi, lei şi leoparzi. El unul avea mai multe frământări ca ei, dar tot izbutea să pară liniştit. Trecuseră două luni de când primise veste despre un văr care fusese găsit jupuit de viu în odaia sa, trei de când sora sa cea mai mică, Dealda, fusese răpită de la sărbătoarea nunţii sale de către un Myrddraal. Vechilul familiei sale scria de parcă nu-i venea să creadă, scos din minţi de toate nenorocirile căzute asupra Casei Carridin. Două luni. Nădăjduia că Dealda avusese parte de o moarte iute. Se spunea că femeile îşi pierdeau minţile repede, în mâinile Myrddraalilor. Două luni întregi. Oricare alt om, în afară de Jaichim Carridin, ar fi asudat până la sânge.

Toţi bărbaţii de acolo aveau pocale aurite, pline cu vin, dar nu era nici un slujitor de faţă. Îi servise Selindrin, care apoi se retrăsese, făgăduindu-le că nu aveau să fie deranjaţi. De fapt, acolo, la catul cel mai de sus al Grădinii Adierilor Argintii, nu se mai afla nimeni. Doi bărbaţi sosiţi împreună cu nobilii – pesemne că făceau parte din Straja Vieţii Regelui, din câte credea Carridin – stăteau la piciorul scării ca să aibă grijă să nu urce nimeni. Carridin sorbi din vin – nici unul dintre ceilalţi nu se atinsese de pocale.

— Deci, spuse el, părând netulburat, Regele Andric doreşte ca oştile noastre, ale Copiilor Luminii, să dea o mână de ajutor pentru a readuce ordinea în oraş. Nu se întâmplă prea des ca noi să ne amestecăm în treburile unui regat. „Nu pe faţă, cel puţin.” Nu-mi amintesc să ne fi cerut cineva, vreodată, aşa ceva. Nu ştiu ce va spune Seniorul Căpitan Comandant.

Pedron Niall avea să-i spună să facă ce trebuia, astfel încât cei din Tarabon să ştie că le erau îndatoraţi Copiilor, şi să plătească preţul cuvenit.

— Nu e vreme pentru a cere veşti din Amador, rosti, nerăbdător, un bărbat cu o mască de leopard cu pete negre – nici unul nu-şi spusese numele, dar Carridin nu avea nevoie să le ştie.

— Ceea ce vă cerem nu suferă amânare, se răsti altul, cu o mască de şoim, pe sub care i se vedea mustaţa groasă, ceea ce-l făcea să semne cu o bufniţă ciudată. Trebuie să înţelegeţi că nu
v-am fi rugat, dacă nu era musai. Altă cale nu există. Trebuie să fim uniţi, nu învrăjbiţi, da? Sunt mulţi care bagă zâzanie, chiar şi aici, în Tanchico. Trebuie opriţi, altfel nu avem nici o nădejde să readucem pacea în regat.

— Moartea Domniţei-Panarh a făcut ca totul să fie şi mai greu, adăugă primul.

— Aţi aflat cine a omorât-o? întrebă Carridin, ridicând dintr-o sprânceană.

Părerea sa era că Andric însuşi era vinovatul – credea, pesemne, că Domniţa-Panarh se dăduse de partea unuia dintre răzvrătiţii care voiau tronul. Poate că avea dreptate, dar, după ce-i adunase pe Seniorii care-i mai rămăseseră – mulţi dintre ei se alăturaseră unuia sau altuia dintre grupurile răzvrătite care bântuiau prin ţară – descoperise că aceştia erau cum nu se poate mai încăpăţânaţi, când venea vorba să-şi dea încuviinţarea pentru alegerea făcută. Chiar dacă Domniţa Amathera nu ar fi fost ibovnica lui Andric, alegerea Regelui şi a Panarhului era singura putere adevărată pe care-o avea Adunarea, şi, din câte se părea, Seniorii nu aveau de gând să se lase uşor. Greutăţile legate de Domniţa Amathera nu ar fi trebuit cunoscute de nimeni altcineva. Până şi Adunarea îşi dădea seama că veştile puteau stârni revolte.

— Unul dintre nebunii şi vagabonzii Dragonului, fireşte, spuse bărbatul cu faţă de bufniţă, trăgându-se zdravăn de mustaţă. Nici un tarabonez credincios nu i-ar face rău Panarhului, da?

Vorbea de parcă, într-adevăr, ar fi crezut-o.

— Fireşte, încuviinţă liniştit Carridin, sorbind iarăşi din vin. Dacă este să-mi trimit soldaţii să apere Palatul Panarhului, pentru încoronarea Domniţei Amathera, trebuie să primesc poruncă de la Regele însuşi. Altfel, lumea poate crede că noi, Copiii Luminii, căutăm să punem mâna pe putere în Tarabon – când, de fapt, aşa cum aţi spus chiar Domniile Voastre, nu vrem decât să punem capăt neînţelegerilor şi să readucem pacea Luminii.

Un leopard ceva mai în vârstă, fălcos, cu fire cărunte amestecate printre pletele blond-închis, zise, cu răceală în glas:

— Am auzit că Pedron Niall le cere tuturor să se unească împotriva celor juraţi Dragonului. Să se unească sub conducerea lui, nu-i aşa?

— Seniorul Căpitan Comandant nu vrea putere, răspunse Carridin, la fel de rece. Copiii slujesc Luminii, la fel ca toţi oamenii de bună-credinţă.

— Să ne înţelegem bine, se auzi, din nou, primul leopard. Nu e vorba aici ca Tarabonul să fie, în vreun fel, supus Amadorului. Nici vorbă!

Aproape toţi ceilalţi mormăiră, arătând că erau de aceeaşi părere.

— Fireşte că nu, spuse Carridin, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte aşa ceva. Dacă doriţi ajutorul nostru, am să vi-l ofer – cu condiţiile pe care vi le-am spus. Dacă nu, nu-i nimic – Copiii au mereu ceva de făcut. Viaţa în slujba Luminii nu îngăduie, niciodată, răgaz, căci Umbra este peste tot.

Veţi avea porunci scrise, semnate şi cu pecetea Regelui, interveni un bărbat cărunt, cu mască de leu, care nu mai vorbise niciodată până atunci.

Era Andric însuşi, fireşte, deşi Carridin n-ar fi trebuit s-o ştie. Dacă se afla că Regele se întâlnise cu un Inchizitor din Braţul Luminii sau că vizitase o vinărie – fie ea şi Grădina Adierilor Argintii – s-ar fi stârnit vorbe. Carridin încuviinţă.

— Atunci când le voi avea, am să ocup Palatul Panarhului, şi Copiii îi vor stârpi pe cei care încearcă să… semene zâzanie… şi să se împotrivească înscăunării. Jur pe Lumină!

Dintr-odată, ceilalţi nu mai păreau aşa încordaţi. Îşi goliră

pocalele, de parcă încercau să se ameţească – până şi Andric. Din câte nădăjduiau ei, Copiii aveau să fie învinuiţi pentru crimele care nu puteau fi ocolite, nu Regele sau armata din Tarabon. După ce Amathera primea Coroana şi Toiagul Noduros, era cu putinţă ca încă nişte Seniori să fugă pentru a li se alătura răzvrătiţilor, însă, dacă cei rămaşi recunoşteau pe faţă că nu fusese alegerea lor, Tanchico avea să explodeze. Cât despre poveştile răspândite de cei fugiţi – se ştia bine că răzvrătiţii şi trădătorii erau gata să spună orice minciună. Iar Regele şi Domniţa-Panarh din Tarabon aveau să atârne frumuşel de sforile pe care Carridin i le putea dărui lui Pedron Niall, ca să facă tot ce voia cu ele.

Fireşte, ar fi fost mult mai bine ca Regele din Tarabon să aibă putere asupra unei părţi mai mari din regat, nu doar cele câteva sute de mile dimprejurul oraşului însuşi, dar şi asta era cu putinţă, până la urmă. Cu ajutorul Copiilor – era nevoie de o legiune, dacă nu două, nu doar de cei cinci sute pe care-i avea Carridin – cei juraţi Dragonului puteau fi distruşi, laolaltă cu răzvrătiţii. Şi războiul cu Arad Doman încă mai putea fi câştigat. Asta, dacă vreunul din cele două regate îşi mai dădea seama că este în război cu celălalt. În Arad Doman, lucrurile stăteau şi mai rău decât în Tarabon, din câte auzise Carridin.

De fapt, lui nu-i prea păsa dacă Tarabonul ajungea la mâna Copiilor, sau Tanchico, sau oricare alt loc din lume. Erau lucruri cu care trebuia să se îndeletnicească, lucruri pe care le făcuse dintotdeauna, dar îi venea greu să se gândească la altceva decât la clipa în care avea să i se taie şi lui beregata. Poate că avea să se roage pentru sosirea acelei clipe. Trecuseră două luni întregi de la ultimele veşti pe care le primise.

Nu rămase să bea împreună cu cei din Tarabon, ci îşi luă rămas-bun cât de repede izbuti. Chiar dacă asta-i jignise, aveau mult prea mare nevoie de el, ca să i-o arate. Selindrin îl văzu coborând – când ajunse în stradă, un grăjdar era deja acolo, ţinându-i calul de căpăstru. Aruncându-i băiatului o monedă, îşi îmboldi juganul negru într-un trap iute. Zdrenţăroşii de pe străzi se traseră la o parte din calea lui –

ceea ce era bine; pesemne că nici n-ar fi observat dacă-l strivea pe vreunul sub copite. Nu că asta ar fi fost o pierdere. Oraşul era plin de cerşetori – de-abia putea să răsufle fără să simtă mirosul de murdărie, sudoare acră şi noroi. Regele ar fi trebuit să-i adune şi să-i dea afară din oraş, lăsându-i în mâinile răzvrătiţilor.

Dar nici măcar aceştia nu-l preocupau, atât cât norodul însuşi. De ei se putea ocupa cu uşurinţă, răspândind zvonul că unul sau altul erau Iscoade ale Celui Întunecat. După ce izbutea să-i dea pe unul sau doi în puterea Braţului Luminii, aveau să se ridice în faţa tuturor şi să mărturisească totul – cum îl venerau pe Cel Întunecat, mâncau copii, tot ce li se spunea. După asta, Răzvrătiţii nu aveau să mai scape nevătămaţi multă vreme – cei care nu-şi plecau frunţile aveau să rămână singuri. Dar cei juraţi Dragonului, bărbaţii şi femeile care se dădeau drept supuşii Dragonului Renăscut, nu aveau să se sperie la gândul de a fi crezuţi Iscoade. Oricum, cam asta se spunea despre ei, după ce se puseseră în slujba unui bărbat care putea conduce.

Tocmai acest bărbat era piedica cea mai importantă, bărbatul al cărui nume ei nici nu-l cunoşteau. Rand al'Thor. Unde era? Prin regat bântuiau sute de cete de oameni juraţi Dragonului – cel puţin două dintre ele erau îndeajuns de numeroase pentru a fi numite oşti – luptându-se cu oamenii Regelui, câţi mai erau, cu nobilii răzvrătiţi, care se mai băteau şi între ei, dar Carridin nu avea habar care dintre cete îl adăpostea pe Rand al'Thor. Putea fi pe Şesul Almoth sau în Arad Doman, unde lucrurile stăteau la fel ca aici. Dacă era aşa, atunci el, Jaichim Carridin, era ca şi mort.

Ajuns la palatul pe care-l alesese drept cartier general al Copiilor, aruncă frâiele unuia dintre străjerii cu mantii albe şi pătrunse înăuntru cu paşi mari, fără să le răspundă la salut. Stăpânul acestei uriaşe clădiri, numai cupole, turnuleţe şi grădini tăinuite, fusese unul dintre pretendenţii la Tronul Luminii, aşa că nimeni nu se plânsese, după ce Copiii puseseră mâna pe el, mai ales că, din omul însuşi, nu mai rămăsese decât ţeasta aproape fără carne, înfiptă într-o ţepuşă deasupra Treptelor Trădătorilor, aflate pe o colină de

pe Maseta.

De data aceasta, Carridin aproape că nici nu văzu covoarele fine din Tarabon, nici mobilele incrustate cu aur şi fildeş, nici fântânile care susurau răcoroase. Coridoarele largi, luminate cu lămpi aurii, cu tavanele lor înalte acoperite cu spirale aurii, delicate, nu-l interesau câtuşi de puţin. Palatul era aproape la fel de somptuos precum cele din Amadicia, chiar dacă nu la fel de mare, însă el nu se gândea decât la lichiorul tare care-l aştepta, în încăperea pe care şi-o alesese drept cancelarie.

Străbătuse, pe jumătate, covorul nepreţuit, cu modele albastre, de un roşu aprins şi aurii, cu ochii aţintiţi asupra dulăpiorului sculptat în care se afla o carafă de argint cu lichiorul tare, care-i ardea gâtul, când îşi dădu dintr-odată seama că nu era singur. O femeie îmbrăcată cu o rochie strânsă pe trup, de un roşu pal, stătea în picioare lângă ferestrele înalte şi înguste care dădeau într-o grădină plină de copaci. Avea părul de culoarea mierii, împletit în multe cosiţe care-i cădeau pe umeri. Vălul subţire pe care-l purta de-abia îi ascundea chipul. Era tânără şi drăguţă, cu gura ca un boboc de trandafir şi ochii căprui, mari. După cum era îmbrăcată, nu putea fi slujnică.

— Cine eşti? o întrebă, mânios. Cum ai intrat aici? Pleacă imediat sau pun să te arunce în stradă.

— Mă ameninţi, Bors? Ar trebui să fii mai primitor cu oaspeţii, da?

Numele îl făcu să tresară puternic. Fără să se gândească, scoase sabia şi dădu să-i taie gâtul. Ceva îl prinse în chingi – aerul, închegându-se ca o pastă, îl sili să cadă în genunchi, îl strânse de la gât în jos şi se îngroşă împrejurul încheieturii sale până ce oasele îi trosniră. El făcu ochii mari şi lăsă sabia să cadă. Puterea. Folosea Puterea Supremă împotriva sa. Era o vrăjitoare din Tar Valon. Şi, dacă ştia acel nume…

— Mai ţii minte, zise ea, apropiindu-se, de o întâlnire la care a apărut însuşi Ba’alzamon, care ne-a arătat chipurile lui Matrim Cauthon, Perrin Aybara şi Rand al’Thor?

Rosti numele cu asprime, mai ales pe ultimul. Privirile sale erau atât de arzătoare, încât puteau găuri oţelul.

— Vezi? Ştiu cine eşti, da? Ţi-ai închinat sufletul Marelui Stăpân al Întunericului, Bors.

Încheie cu un hohot de râs cristalin, ca de clopoţei. El îşi simţi chipul acoperit de sudoare. Nu doar că era o vrăjitoare din Tar Valon, blestemata! Era din Ajah Neagră. Crezuse că, atunci când îi bătea ceasul, avea să vină după el un Myrddraal. Dar crezuse şi că mai avea vreme. Că mai avea răgaz.

— Am încercat să-l omor, bâigui. Pe Rand al'Thor. Am încercat! Dar nu pot să-l găsesc, nu pot! Mi s-a spus că familia are să-mi fie omorâtă, unul câte unul, dacă nu izbuteam. Mi s-a făgăduit că aveam să fiu ultimul! Dar mai am încă veri. Nepoţi. Nepoate! Mai am o soră! Trebuie să-mi mai daţi vreme.

Ea îl privea nemişcată, cu ochii aceia căprui, pătrunzători, zâmbindu-i cu buzele molatice, ascultându-l cum i-o oferea pe sora sa, Vanora, povestindu-i unde putea fi găsită, unde obişnuia să doarmă, cum îi plăcea să călărească singură în pădurea de dincolo de Carmera. Poate, dacă ridica glasul, aveau să vină străjerii. Poate izbuteau s-o omoare. Deschise gura şi, chiar în acea clipă, o pastă nevăzută se revărsă înăuntru, silindu-l să caşte fălcile până ce-i trosniră în urechi. Cu nările umflate, se chinui să răsufle. Putea, încă, să o facă, dar nu şi să strige. Nu izbutea să scoată decât nişte gemete înfundate, ca o femeie care jeleşte în spatele unor ziduri groase. Voia să urle, dar în zadar.

— Eşti tare caraghios, spuse, în cele din urmă, femeia. Jaichim. Nume bun pentru un dulău. Vrei să fii dulăul meu, Jaichim? Dacă eşti un dulău foarte, foarte de ispravă, poate am să-ţi dau voie să-l priveşti cândva pe Rand al'Thor murind, da?

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege ce-i spunea ea. Dacă era să-l vadă pe Rand al'Thor murind, însemna că… că nu avea să-l ucidă, să-l jupoaie de viu sau să-i facă alte lucruri, pe lângă care moartea ar fi fost o uşurare. Începu să suspine, atât cât putea, strâns în capcana nevăzută. Aceasta dispăru pe neaşteptate, iar el căzu, sprijinit în palme şi genunchi, plângând. Nu izbutea să se oprească. Femeia

îngenunche lângă el şi-i înfipse mâna în păr, trăgându-i capul în sus.

— Acum ai să m-asculţi, da? Clipa morţii lui Rand al'Thor nu a sosit încă şi n-ai să ajungi s-o vezi decât dacă eşti un dulău bun şi cuminte. Ai să-ţi duci Mantiile Albe în Palatul Panarhului.

— D-d-de un-nde ştii asta?

Ea îi scutură capul într-o parte şi în alta, cu putere.

— Un dulău bun nu-i pune întrebări stăpânei sale. Dacă arunc băţul, te duci să-l aduci. Dacă spun: „Omoară”, sari la beregată, da? Da, zise ea, zâmbindu-i fugar. Vezi vreo greutate în a pune mâna pe Palat? Acolo este Legiunea, cam vreo mie de oameni care dorm pe coridoare, în sălile de vedere, în curţi. Tu n-ai aşa multe Mantii Albe.

— N-au… începu el, apoi se văzu silit să se oprească şi să înghită în sec. N-au să se împotrivească. Au să creadă că Amathera a fost aleasă de Adunare. Adunarea este cea care…

— Nu mă plictisi, Jaichim! Nu-mi pasă dacă-i ucizi pe toţi Seniorii, câtă vreme stăpâneşti Palatul Panarhului. Când o porneşti?

— O să fie nevoie de trei sau patru zile pentru ca Andric să-mi trimită poruncile.

— Trei, patru zile, şopti ea ca pentru sine. Foarte bine.

O mică întârziere nu poate strica prea mult.

Tocmai se întreba ce voia să spună, când ultima ei poruncă îl zăpăci de tot:

— După ce pui stăpânire pe Palat, ai să-i trimiţi de-acolo pe soldaţii credincioşi Panarhului.

— E cu neputinţă, făcu el, dar femeia îi trase capul pe spate cu atâta forţă, încât îl făcu să se întrebe ce avea să-şi rupă mai întâi: gâtul sau pielea capului.

Nu îndrăzni să se împotrivească. Mii de ace nevăzute începură să-l înţepe, pe chip, pe piept, pe spate, pe braţe, pe picioare, peste tot. Nevăzute, dar nu închipuite.

— Cu neputinţă, Jaichim? spuse ea, încet. Nu-mi place să aud asemenea vorbe.

Acele pătrunseră mai adânc; el gemu, dar trebuia să încerce s-o convingă. Îi cerea ceva ce nu putea fi. De grabă,

începu să gâfâie.

— După ce Amathera este încoronată ca Panarh, Legiunea va fi în stăpânirea ei. Dacă încerc să păstrez Palatul, o să-şi trimită soldaţii împotriva mea, iar Andric o va ajuta. Nu am cum să ţin piept şi Legiunii Panarhului, şi soldaţilor pe care-i adună Andric din fortăreţele dimprejur.

Ea îl privi lung, atât de atent, încât el se umplu de sudoare. Nu îndrăznea să se mişte, nici să clipească. Miile de înţepături nu-i dădeau voie.

— Ne vom ocupa noi de Domniţa-Panarh, spuse femeia, în cele din urmă.

Acele dispărură, iar ea se ridică. Carridin făcu la fel, încercând să se linişească. Poate izbutea să încheie un soi de târg. Femeia părea dornică să asculte. Picioarele îi tremurau de spaimă, dar izbuti să se stăpânească şi să spună:

— Chiar dacă puteţi s-o împingeţi de la spate pe Amathera…

— Ţi-am spus să nu mai pui întrebări, Jaichim, îl întrerupse ea. Un dulău cuminte îşi ascultă stăpâna, da? Îţi făgăduiesc că, dacă nu o faci, ai s-ajungi să mă rogi să-ţi găsesc un Myrddraal care să se joace cu tine. Pricepi?

— Pricep, spuse el, cu un glas fără expresie; ea îl sfredelea în continuare cu privirea şi, după câteva clipe, adăugă: Am să fac tot ce-mi spui… stăpână.

Zâmbetul ei aprobator îl făcu să roşească. Femeia o porni spre uşă, întorcându-i spatele de parcă era într-adevăr un câine, şi încă unul fără colţi.

— Cum…? Cum te numeşti? îndrăzni el.

Ea se întoarse, cu un zâmbet, de astă dată, dulce şi batjocoritor.

— Da. S-ar cuveni ca dulăul să cunoască numele stăpânei sale. Sunt Liandrin. Dar numele acesta nu trebuie să ajungă vreodată pe buzele dulăului. Dacă se întâmplă, am să fiu foarte supărată.

Când uşa se închise în urma ei, Carridin se apropie, împleticit, de un jilţ cu spătar înalt, şi se prăbuşi în el. Lăsă lichiorul la locul său – după cum îi tresălta stomacul, l-ar fi făcut să vomite. Ce nevoie putea avea ea de Palatul

Panarhului? Era primejdios să se întrebe, pesemne, dar chiar dacă slujeau aceluiaşi stăpân, nu putea să se simtă altfel decât scârbit, cu gândul la vrăjitoarele din Tar Valon. Dar nici măcar ea nu ştia atât de multe pe cât credea. Cu ajutorul poruncilor Regelui, putea să-i ţină departe pe Tamrin şi armata sa, precum şi pe Amathera, ameninţându-i că avea să dea totul pe faţă. Dar ei puteau încă să stârnească gloatele. Iar Seniorul Căpitan Comandant se putea mânia şi el, crezând că, astfel, Carridin încerca să ia puterea pentru sine. Îşi lăsă capul în palme, văzându-l, parcă, înaintea ochilor pe Niall, semnându-i condamnarea la moarte. Chiar oamenii săi aveau să-l aresteze şi să-l spânzure. Dacă ar fi putut s-o omoare pe vrăjitoare… Dar ea îi făgăduise să-l apere de Myrddraal. Îi venea din nou să plângă. Ea nu era nici măcar acolo, de faţă, dar îl prinsese într-o capcană mai strânsă decât oricare altele, cu fălcile de fier încleştate pe ambele picioare şi un laţ moale în jurul gâtului.

Trebuia să fie o cale… dar oriunde se uita, nu vedea decât alte şi alte capcane.

Liandrin se strecură pe coridoare, ferindu-se cu uşurinţă de slujitori şi de Mantiile Albe. În clipa în care ieşi pe o uşiţă lăturalnică, într-o alee îngustă din spatele palatului, tânărul străjer înalt de acolo o privi cu un amestec de uşurare şi nelinişte. Cunoştea ea o mică viclenie prin care, folosind o undă subţire, subţire de Putere să facă pe cineva să o creadă fără crâcnire. Cu Carridin nu fusese nevoie, dar pe prostul ăsta trebuise să-l convingă că avea voie înăuntru. Zâmbind, îi făcu semn să vină mai aproape. Flăcăul deşirat rânji de parcă aştepta un sărut, dar rânjetul îi îngheţă pe chip în clipa în care primi o lamă îngustă în ochi. Căzu ca un sac de carne, iar Liandrin sări uşor în lături. Aşa, nu avea să mai pomenească de ea, nici măcar din greşeală. Nici o picătură de sânge nu-i sărise pe mână. Îşi dori o clipă să fi avut înzestrarea lui Chesmal care ucidea cu ajutorul Puterii, sau măcar a Riannei – ceva mai slabă. Ciudat că acest talent, de a omorî cu Puterea, de a face inima să se oprească sau sângele să fiarbă, era atât de asemănător cu Tămăduirea. Ea una nu putea

Tămădui decât zgârieturile şi vânătăile. Nu că ar fi interesat-o cine ştie ce.

Lectica în care venise, lăcuită în roşu şi incrustată cu fildeş şi aur, o aştepta la capătul aleii, împreună cu gărzile, o duzină de bărbaţi masivi, cu chipuri ca de lupi înfometaţi. Ieşind în stradă, îşi făcură drum cu uşurinţă prin gloată, lovindu-i cu latul suliţelor pe toţi cei care nu se dădeau în lături îndeajuns de repede. Cu toţii erau devotaţi Marelui Stăpân al Întunericului, fireşte, şi, chiar dacă nu ştiau limpede cine era ea, ştiau măcar că aceia care nu-şi făceau datoria cum se cuvenea erau în primejdie să dispară fără urmă.

Casa pe care puseseră mâna ea şi celelalte, o clădire cu două caturi, din piatră, cu acoperişul plat şi zidurile văruite în alb, aflată pe o colină la marginea Veranei, peninsula de răsărit din Tanchico, era a unui neguţător care se legase, şi el, cu jurământ de Marele Stăpân. Liandrin ar fi vrut un palat – poate că, într-o bună zi, Palatul Regelui de pe Maseta avea să fie al ei. În copilărie, crescuse privind cu invidie palatele Seniorilor. Poate că unul singur nici nu era îndeajuns. Şi totuşi, merita să mai stea ascunse încă o vreme. Proastele din Tar Valon nu aveau cum să bănuiască faptul că ele erau în Tarabon, dar pesemne că Turnul le vâna şi micuţele credincioase lui Siuan Sanche puteau fi oriunde, adulmecând.

După poartă se afla o curte mică şi care avea ferestre numai la ultimul cat. Lăsându-i acolo pe străjeri şi pe hamali, se grăbi să intre. Neguţătorul le dăduse pe mână câţiva servitori – cu toţii în slujba Marelui Stăpân, din câte le spusese, dar nu erau îndeajuns de mulţi pentru a avea grijă de unsprezece femei care nu prea ieşeau. Una, o femeie chipeşă, dar trupeşă, cu codiţe negre, pe nume Gyldin, tocmai mătura lespezile roşii şi albe.

— Unde sunt celelalte? întrebă Liandrin, intrând.

— În salonul din faţă, făcu Gyldin, arătând cu mâna către arcadele duble din dreapta, ca şi cum cealaltă nu ştia unde se afla încăperea.

Liandrin strânse din buze. Femeia nu făcea plecăciuni şi nu i se adresa cu respect. E drept că nu ştia cine erau, de fapt, cele unsprezece, dar ştia măcar că erau îndreptăţite să

poruncească şi să fie ascultate, să-l trimită pe neguţătorul cel gras să locuiască, împreună cu familia, în cine ştie ce văgăună, şi asta în vreme ce el le făcea plecăciuni adânci.

— Treaba ta e să mături, da? Nu să stai degeaba. Ei, mătură, atunci! E praf peste tot. În seara asta, dacă mai găsesc vreun fir de praf, vacă ce eşti, am să pun să te bată.

Brusc, strânse din dinţi. Se obişnuise de atâta vreme să imite chipul în care vorbeau nobilii şi bogătaşii, încât, uneori, uita că tatăl său vindea fructe cu roaba. Totuşi, într-o clipă de mânie, începuse să vorbească precum o femeie de rând. Prea multă încordare. Prea mult de aşteptat. Se mai răsti încă o dată, scurt, la cealaltă, apoi intră şi trânti uşa în urma ei.

Tovarăşele ei nu erau toate acolo, ceea ce o înfurie şi mai tare. Dar erau destule. Eldrith Jhondar, cu chipul ei rotund, şedea la o masă incrustată cu lapislazuli, dedesubtul unei tapiserii atârnate pe peretele văruit în alb, şi lua notiţe, cu mare atenţie, dintr-un manuscris zdrenţuit; din când în când, fără să-şi dea seama, îşi curăţa vârful penei pe mâneca rochiei de lână închisă la culoare. Marillin Gemalphin şedea lângă o fereastră îngustă, privind visătoare, cu ochii săi albaştri, către fântâna micuţă care clipocea într-o curticică, scărpinând la urechi, cu mişcări domoale, o pisică galbenă şi slăbănoagă, părând să nu-şi dea seama că aceasta îi umplea de păr rochia verde de mătase. Şi ea, şi Eldrith erau Brune, dar dacă Marillin afla vreodată că Eldrith era pricina pentru care pisicile vagabonde pe care ea le tot aduna dispăreau mereu, aveau să apară necazuri.

Fuseseră Brune, de-acum nu mai erau. Câteodată, îi venea greu să-şi amintească asta, să ţină minte că nici ea însăşi nu mai era Roşie. Şi totuşi, chiar dacă se dăruiseră, pe faţă, Negrului, le rămăsese mult din vechea fire, atât de potrivită cu Ajah pe care şi-o alesese fiecare, la început. Cele două foste Verzi, bunăoară. Jeaine Caide, cu pielea ei arămie şi gâtul de lebădă, purta cele mai subţiri şi strânse rochii pe care le putea găsi – astăzi avea una albă – şi spunea, râzând, că trebuia să se descurce cu rochiile, căci în Tarabon nu mai era nimic de ajutor pentru a atrage privirile bărbaţilor. Jeaine se trăgea din Arad Doman, iar femeile de acolo erau faimoase

pentru veşmintele lor îndrăzneţe. Asne Zeramene, cu ochii ei negri, migdalaţi, şi nasul mare, părea de-a dreptul cuminte în rochia de un cenuşiu-deschis, cu croială simplă şi decolteu înalt, dar Liandrin o auzise de mai multe ori plângându-se că fusese silită să-şi părăsească Străjerii. Cât despre Rianna Andomeran… Pletele negre, cu o şuviţă albă ca laptele chiar deasupra urechii stângi, încadrau un chip pe care se oglindea o siguranţă rece şi trufaşă, pe care numai o Albă o putea avea.

— S-a făcut, le spuse Liandrin. Jaichim Carridin îşi va duce Mantiile Albe în Palatul Panarhului şi va pune stăpânire pe el, în locul nostru. Încă nu ştie că vom avea oaspeţi… fireşte.

Celelalte se priviră, strâmbându-se. Nici măcar faptul că-şi schimbaseră Ajah nu le făcuse să uite ceea ce simţeau pentru bărbaţii care urau femeile înzestrate pentru a conduce Puterea.

— Dar am aflat ceva interesant. Credea că eram acolo ca să-l ucid. Pentru că nu izbutise să-l omoare pe Rand al'Thor.

— Cum adică? făcu Asne, încruntându-se. Trebuie să-l legăm de noi, să-l stăpânim, nu să-l ucidem. Dacă există vreo cale, râse ea, dintr-odată, un hohot răguşit şi înfundat, apoi se lăsă pe spătarul jilţului, pe mine nu m-ar supăra să-l ştiu legat de mine. Nu l-am văzut decât de puţine ori, dar e un tânăr chipeş.

Liandrin pufni – ea una nu avea nici o aplecare pentru bărbaţi. Rianna clătină îngrijorată din cap.

— Ce înţeleg din asta mă tulbură. Poruncile venite din Turn erau limpezi, dar e la fel de limpede că şi Carridin are poruncile lui. Asta nu poate însemna decât neînţelegeri între Rătăciţi.

— Rătăciţii, îngână Jeaine, încleştându-şi braţele la piept; mătasea subţire, albă, i se strânse pe sâni încă şi mai mult decât înainte. La ce sunt bune făgăduinţele că vom conduce lumea, odată cu întoarcerea Marelui Stăpân, dacă, până atunci, suntem prinse între Rătăciţii învrăjbiţi? Doar nu credeţi că putem ţine piept vreunuia dintre ei.

— Focul mistuirii, făcu Asne, privind în jur, de parcă încerca să le provoace, cu ochii săi negri şi migdalaţi. Focul

mistuirii poate să-i distrugă chiar şi pe ei. Şi noi putem să-l folosim.

Unul dintre ter'angrealele luate din Turn, o baghetă neagră, lungă şi spiralată, era bun pentru asta. Nici una dintre ele, nici măcar Liandrin, nu ştia de ce li se poruncise să-l ia. Fusese aşa cu multe ter'angreale, pe care le luaseră pentru că li se spusese, dar fără să înţeleagă de ce – însă poruncile trebuiau îndeplinite. Liandrin îşi dori să fi avut măcar un singur angreal.

— Asta dacă-l poate stăpâni vreuna dintre noi, pufni tare Jeaine. Aţi uitat, oare, că singura încercare pe care-am îndrăznit s-o facem aproape că m-a ucis? Şi am sfredelit şi corabia, pe ambele părţi, înainte să mă pot opri… Bine ne-ar fi stat să ne înecăm înainte să ajungem în Tanchico!

— Ce nevoie avem de focul mistuirii? zise Liandrin. Dacă-l putem stăpâni pe Dragonul Renăscut, să-i văd eu pe Rătăciţi cum o să ne mai înfrunte.

Dintr-odată, îşi dădu seama că în încăpere mai era cineva. Era Gyldin, care ştergea de praf un scaun cu spătar mic, aşezat într-un colţ.

— Ce faci aici, femeie?

— Curăţ, răspunse femeia cu cosiţe negre, privind-o netulburată. Nu asta mi-aţi spus?

Liandrin era cât pe ce să o lovească, folosind Puterea. Cât pe ce. Dar Gyldin nu avea de unde să ştie că erau Aes-Sedai. Oare cât de mult auzise? Nu erau lucruri prea importante.

— Ai să te duci la bucătar, îi spuse, plină de furie rece, şi să-i spui să te bată cu cureaua! Tare de tot! Şi n-ai să mănânci nimic până ce nu dispare tot praful.

Iarăşi. Iarăşi o făcuse să vorbească precum o femeie de rând. Marillin se ridică, frecându-şi nasul de nasul pisicii galbene, şi-i dădu animalul lui Gyldin.

— Ai grijă să primească şi el o farfuriuţă cu smântână, după ce termină bucătarul cu tine. Şi nişte bucăţele bune de miel. Taie-o mărunt, sărmanul nu prea mai are dinţi. E ceva ce nu înţelegi? mai spuse, văzând că Gyldin o privea fără să clipească.

— Am priceput totul, răspunse aceasta, strângând din

buze; poate că, într-adevăr, pricepuse în cele din urmă că era o slujnică, şi nu egala lor.

Liandrin aşteptă o clipă, după ce plecă femeia cu pisica în braţe, apoi deschise uşa dintr-o smucitură. Coridorul de la intrare era pustiu. Deci, Gyldin nu trăgea cu urechea. Nu avea pic de încredere în femeia aia. Dar, pe de altă parte, oare în cine avea, cu adevărat?

— Trebuie să ne ocupăm de ceea ce ne priveşte, spuse, cu asprime, închizând uşa. Eldrith, ai mai găsit ceva în paginile alea? Eldrith?

Femeia cea plinuţă tresări, apoi privi în jur, clipind des. Era prima dată când îşi ridicase fruntea din manuscrisul îngălbenit şi zdrenţuit. Părea uimită s-o vadă.

— Ce? Ce să găsesc? Nu. A fost şi aşa foarte greu să pătrund în Biblioteca Regelui. Dacă scoteam fie şi numai o pagină, bibliotecarii ar fi aflat pe dată. Iar dacă scăpăm de ei, nu mai găseam nimic. Acolo e un labirint. Cât despre astea, le-am găsit la un vânzător de cărţi, lângă Palatul Regal. E un tratat interesant despre…

Sorbind din *saidar*, Liandrin împrăştie paginile pe podea.

— Dacă nu-i vorba de un tratat despre cum să-l stăpânim pe Rand al'Thor, atunci arde-l-ar focul! Ce-ai aflat despre ceea ce căutăm?

— Păi, făcu Eldrith, clipind des la vederea paginilor risipite, este în Palatul Panarhului.

— Asta ai aflat-o de acum două zile.

— Şi pesemne că este un ter'angreal. Pentru a stăpâni pe cineva care conduce trebuie Putere, şi, de vreme ce este o folosinţă anume, trebuie să fie un ter'angreal. O să-l găsim în încăperile deschise sau, poate, în colecţia Panarhului.

— Vreau ceva nou, Eldrith, făcu Liandrin, izbutind, cu mare greutate, să nu-şi ridice vocea. Ai găsit ceva nou? Măcar vreun amănunt…

— Acum că mă întrebi, răspunse femeia rotofeie, clipind nesigură… nu.

— N-are a face, zise Marillin. În câteva zile, după ce şi-au Înscăunat-o pe această minunată Domniţă-Panarh, putem începe căutările. Chiar dacă va trebui să cercetăm fiecare

sfeşnic, până la urmă vom găsi. Liandrin, nu mai avem mult. O să-l legăm cu lesa pe Rand al'Thor şi o să-l învăţăm să şadă cuminte şi să se dea cu picioarele în sus.

— Da, da, spuse Eldrith, zâmbind fericită. Cu lesa.

Liandrin nădăjduia din tot sufletul că avea să fie aşa. Obosise să tot aştepte, să se ascundă. Voia ca lumea s-o ştie, să-şi îndoaie genunchii în faţa ei, aşa cum i se făgăduise când îşi încălcase jurămintele şi rostise altele, noi.

De îndată ce intră în casa ei cea mică, pe uşa de la bucătărie, Egeanin îşi dădu seama că nu era singură. Totuşi, îşi scoase masca şi o lăsă, nepăsătoare, pe masă, împreună cu bocceaua, apoi se duse la găleata cu apă aflată lângă căminul de cărămidă. Când se aplecă să ia polonicul de aramă, îşi vârî mâna dreaptă într-o scobitură dintre două cărămizi din spatele găleţii. Pe dată, se ridică şi se întoarse, ţinând în mână o arbaletă micuţă. Nu avea cine ştie ce putere şi nu trăgea la mare distanţă, dar o ţinea mereu încordată, iar vârful micii săgeţi de oţel era pătat cu un lichid închis la culoare, semn că avea să omoare fără greş, la cea mai mică zgârietură.

Bărbatul care se sprijinea netulburat de perete, într-un colţ, nu văzu arbaleta sau, dacă o zărise, nu lăsă să-i scape nici un semn. Avea părul deschis la culoare şi ochii albaştri. Era între două vârste şi destul de arătos, deşi cam prea zvelt pentru gustul ei. Era limpede că o urmărise cum străbătea curtea îngustă, pe fereastra cu bare de fier lângă care se afla.

— Crezi că sunt o primejdie pentru dumneata? o întrebă, după o clipă.

Egeanin recunoscu accentul celor din neamul ei, dar nu lăsă arbaleta în jos.

— Cine eşti?

Drept răspuns, el vârî două degete în punga de la cingătoare, cu mişcări domoale – până la urmă, se părea că nu era chiar orb – şi scoase ceva mic şi plat. Egeanin îi făcu semn să lase obiectul pe masă şi să se tragă înapoi. Numai după ce-l văzu la loc, în colţ, se apropie să vadă. Cu arbaleta îndreptată spre el, ridică de pe masă o plăcuţă de fildeş, cu

chenar auriu, pe care era gravat un corb şi un turn. Ochii corbului erau din safire. Corbul – însemnul familiei imperiale; Turnul Corbilor – însemnul celor care împărţeau dreptatea în Imperiu.

— Asta ar trebui să fie îndeajuns, spuse ea, dar suntem departe de Seanchan, într-un loc în care ciudăţeniile au devenit aproape fireşti. Ce dovezi mai ai?

Zâmbind în tăcere, bărbatul îşi dădu surtucul jos, îşi dezlegă cureluşele de la cămaşă şi o scoase. Pe fiecare umăr, avea câte un tatuaj cu corbul şi turnul. Cei mai mulţi Căutători ai Adevărului erau tatuaţi aşa, cu corbi şi cu turnul, dar un hoţ, chiar şi unul îndeajuns de îndrăzneţ pentru a fura o plăcuţă precum aceea, nu ar fi fost astfel însemnat. Corbii tatuaţi dădeau de ştire că omul aparţinea familiei Imperiale. Exista şi o poveste veche, despre doi proşti, un nobil tânăr şi soţia sa, care puseseră să fie tatuaţi pe când erau băuţi, cu vreo trei sute de ani înainte. Când aflase împărăteasa, trimisese să-i fie aduşi la Curtea celor Nouă Luni şi-i pusese să frece podelele. Bărbatul necunoscut putea foarte bine să fie urmaşul lor – însemnul corbilor era pentru totdeauna.

— Îmi cer iertare, Căutătorule, spuse Egeanin, lăsând arbaleta jos. De ce eşti aici?

Nu-i ceru să-i spună numele, căci răspunsul pe care l-ar fi primit putea, foarte bine, să nu fie adevărat. El o lăsă să admire plăcuţa, câtă vreme se îmbrăcă la loc, cu mişcări domoale. Era un fel prin care-i reamintea că, deşi ea era căpitan pe o corabie şi el doar un acaret, era, în egală măsură, Căutător – legea spunea că avea dreptul să-i pună întrebări, fără să dea socoteală nimănui altcuiva; ba chiar putea să o trimită să cumpere o funie cu care s-o lege, în vreme ce-i punea întrebări, fără să-i fie teamă că ea nu avea să se mai întoarcă. Să fugi de Căutători era o crimă. Să te împotriveşti lor, de asemenea. Egeanin nu se gândise niciodată, în viaţa ei, la aşa ceva, după cum nici nu visase să trădeze, în vreun fel, Tronul de Cristal. Dar dacă el o întreba despre lucruri care nu trebuiau dezvăluite, dacă-i cerea anumite răspunsuri… Arbaleta era acolo, la îndemână, şi erau, amândoi, departe de Cantorin. Gânduri sălbatice.

Gânduri primejdioase.

— O slujesc pe Înalta Doamnă Suroth, pentru gloria Împărătesei. Slujesc Corenne, spuse el. Am venit să văd ce-au mai izbutit să facă aceia pe care Înalta Doamnă i-a trimis în aceste locuri.

„Să vadă? Ce era de văzut, mai ales de către un Căutător?”

— N-am primit nici o veste despre asta, când au sosit bărcile, zise Egeanin, dar zâmbetul bărbatului se lărgi, făcând-o să roşească; fireşte că echipajele bărcilor nu aveau cum să-i vorbească despre un Căutător.

— Ar fi fost prea primejdios să călătoresc aşa, răspunse el, în vreme ce-şi lega cămaşa. M-am îmbarcat pe corabia unui contrabandist de pe-aici, pe nume Bayle Domon. Vasele lui se opresc oriunde, de aici până în Arad Doman.

— Am auzit de el, spuse, liniştită, Egeanin. E totul bine?

— Acum, da. Mă bucur că dumneata, cel puţin, ai înţeles cum se cuvine poruncile primite. Dintre ceilalţi, numai Căutătorii au făcut-o. Păcat că nu sunt mai mulţi dintre ei printre Hailene, făcu bărbatul, aşezându-şi surtucul pe umeri, apoi luându-i plăcuţa din mână. S-a iscat ceva vâlvă când s-au întors câteva sul’dam care fugiseră. Veştile despre asemenea lucruri nu trebuie să se răspândească. Ar fi mai bine să dispară cu totul.

Spre norocul ei, avu un răgaz de gândire şi izbuti să nu lase să i se citească nimic pe chip. În dezordinea din Faime, unele femei sul’dam nu mai apucaseră să se îmbarce – aşa i se spusese. Poruncile ei, pe care le primise chiar din gura înaltei Doamne Suroth, fuseseră să le găsească pe toate cele care puteau fi găsite şi să le trimită îndărăt, de voie sau de nevoie. Dacă nu găsea nici o cale, dar nici una, atunci să le ucidă. Acum, din câte înţelesese din vorbele oaspetelui, ceva se schimbase.

— Păcat că în aceste ţinuturi nu se ştie despre kaf, spuse bărbatul, aşezându-se la masă. Nici măcar în Cantorin nu mai există, decât pentru cei de Sânge. Sau aşa era când am plecat. Poate că, între timp, au mai venit provizii din Seanchan. Trebuie să mă mulţumesc cu ceaiul. Fă-mi ceai!

Egeanin simţi că-i venea să-l arunce cât colo, cu scaun cu tot. Era un acaret. Dar, în egală măsură, era Căutător. Fierse ceaiul şi i-l aduse, apoi rămase în picioare lângă scaunul său, cu ceainicul, ca să-i mai toarne când era nevoie. De mirare că nu i se ceruse să-şi pună şi un văl şi să danseze pe masă.

În cele din urmă i se îngădui să şadă, dar numai după ce adusese o pană, cerneală şi hârtie, pentru a desena hărţi cu Tanchico şi fortăreţele sale şi cu orice alt oraş mai mic sau mai mare pe care-l cunoştea cât de cât. Înşiră pe hârtie feluritele oşti din ţinut, împreună cu ceea ce ştia despre numărul şi credinţa lor, precum şi ceea ce aflase despre locurile în care se găseau. După ce termină, bărbatul îşi îndesă hârtiile în buzunar, îi spuse să trimită ceea ce se afla în boccea, cu primele bărcuţe care soseau, şi plecă, zâmbindu-i liniştit şi spunându-i că era cu putinţă să mai treacă s-o vadă peste câteva săptămâni.

După plecarea lui, Egeanin rămase multă vreme la masă. Hărţile pe care o pusese să le facă, precum şi toate celelalte veşti, fuseseră deja demult trimise în Cantorin, cu bărcuţele. Poate că, punând-o să le refacă sub ochii lui, bărbatul dorise s-o pedepsească pentru că-l silise să-i arate tatuajele. Soldaţii din Straja Morţii se făleau cu însemnele lor, Căutătorii – mai niciodată. Poate că asta fusese. Măcar el nu apucase să coboare în pivniţă, înainte de sosirea ei. Sau o făcuse? Poate că aşteptase, dându-i răgazul să-i povestească ea, cu gura ei.

Pătrunse în coridorul din spatele bucătăriei. Lacătul mare, de fier, părea neatins, dar se spunea despre Căutători că ştiau să deschidă lacătele şi fără chei. Cheia se afla în punguţa ei de la brâu. Scoase lacătul şi coborî treptele înguste.

Pivniţa cu podea de pământ bătătorit era luminată de o singură lampă, aşezată pe un raft. Era o încăpere simplă, cu pereţi de cărămidă, de unde fuseseră scoase toate lucrurile care-ar fi putut ajuta prizoniera să scape. O găleată, aşezată într-un colţ, răspândea un miros neplăcut, dar nu foarte puternic. În faţa lămpii, pe câteva pături din lână aspră, şedea o femeie îmbrăcată într-o rochie murdară. Auzind paşii lui Egeanin, aceasta ridică ochii întunecaţi, temători, care cereau

îndurare. Era prima sul'dam găsită de Egeanin. Prima şi singura. După ce-o găsise pe Bethamin, încetase să le mai caute, cu adevărat.

Şi Bethamin rămăsese acolo, în pivniţă, în vreme ce bărcuţele veneau şi plecau necontenit.

— A coborât cineva aici? întrebă Egeanin.

— Nu. Am auzit paşi pe sus, dar... nu. Egeanin, te rog, făcu Bethamin, întinzând braţele spre ea. E o greşeală. Ne cunoaştem de zece ani. Scoate-mi asta!

La gât, femeia purta o zgardă argintie, legată, printr-o lesă groasă, de o brăţară din acelaşi metal, care atârna într-un cui deasupra capului ei. Se întâmplase ca, atunci când o găsise, pentru a nu o lăsa să fugă, Egeanin să i-o prindă la gât. O întâmplare, nimic mai mult. Apoi, prizoniera izbutise s-o culce la pământ şi încercase să se îndepărteze.

— Dacă mi-o aduci, am s-o fac, spuse, mânioasă, Egeanin – era furioasă, dar nu pe Bethamin, ci din multe alte pricini. Adu-o şi ţi-o scot pe dată.

Bethamin se înfioră şi lăsă braţele jos.

— E o greşeală, şopti. O greşeală îngrozitoare.

Şi totuşi, nu făcu nici o mişcare către brăţară. Când încercase pentru prima dată să fugă, se trezise, zvârcolindu-se şi vomitând de durere, pe podeaua bucătăriei, ceea ce-o lăsase mută de uimire pe Egeanin. Femeile sul'dam erau cele care le călăuzeau pe damane, femeile care puteau conduce, folosindu-se de a'dam – dar ele, dinspre partea lor, nu stăpâneau Puterea. Totuşi, un a'dam nu era de folos decât împotriva unei femei care conducea. La gâtul oricărei alteia, precum şi la gâtul unui bărbat – dar cei care se năşteau astfel înzestraţi erau ucişi de tineri, fireşte – nu putea face nimic. Pe de altă parte, o femeie care putea conduce, odată ce avea zgarda la gât, nu mai izbutea să facă mai mult de câţiva paşi fără o sul'dam cu brăţara la mână, care să închidă cercul.

În vreme ce urca scările la loc şi închidea uşa cu lacătul, Egeanin se gândi că se simţea foarte obosită. Voia şi ea un pic de ceai, dar ceea ce mai rămăsese de la Căutător se răcise, şi parcă nu-i venea să mai facă. În loc de asta, se aşeză şi scoase lesa din boccea. Pentru ea nu era decât o

bucată de metal argintiu, meşteşugit îmbinată – n-o putea folosi şi nici nu avea de ce să se teamă că i-ar fi făcut vreun rău, dacă nu cumva cineva îi dădea cu ea peste faţă.

Nu făcea decât să stea aşa, cu lesa în mână, gândindu-se că nu avea nici o putere asupra ei – şi tot se cutremură de spaimă. Femeile care puteau conduce nu erau oameni, ci fiare primejdioase. Oameni asemenea lor frânseseră lumea. Dacă nu erau legate, toţi ceilalţi aveau să cadă în robia lor. Aşa fusese învăţată, aşa se spunea în Seanchan de o mie de ani. Ciudat că, prin locurile în care se afla acum, părea să nu se fi întâmplat nimic de soiul ăsta. Nu. Asemenea gânduri erau prosteşti şi primejdioase.

Vârî lesa înapoi în boccea şi se apucă să spele ceainicul, ca să se liniştească. Îi plăcea ordinea şi, făcând curăţenie în bucătărie, se simţi un pic mai împăcată. Aproape fără să-şi dea seama, puse din nou de ceai. Nu voia să se mai gândească la Bethamin, mai ales că nu era deloc bine pentru ea. Aşezându-se iarăşi la masă, turnă miere într-o cană pe care o umpluse cu un ceai cât se putea de negru. Nu era kaf, dar era bun.

În ciuda plânsetelor şi a protestelor ei, Bethamin putea conduce. Oare şi celelalte sul’dam la fel? De ce poruncise Înalta Doamnă Suroth ca acelea rămase în Faime să fie ucise? Era de negândit. Era cu neputinţă. An de an, în Seanchan, fetele care aveau o asemenea înzestrare erau adunate, şterse din rândul cetăţenilor şi din analele familiilor lor şi duse să li se pună zgarda de gât, pentru a deveni damane. De asemenea, prin încercări, erau găsite fetele care puteau învăţa să poarte brăţara de sul’dam. An de an – şi nici o femeie nu scăpa de asta, până când nu ajungea la vârsta la care, dacă ar fi avut scânteia, ar fi început cu siguranţă să conducă. Era de neînchipuit ca una, fie şi una singură, să fie luată pentru a fi sul’dam când ea era damane! Şi totuşi, Bethamin era în pivniţă, legată de a’dam ca de o ancoră.

Un lucru era sigur. Asemenea dezvăluiri puteau fi foarte primejdioase. Erau lucruri care-i priveau pe cei de Sânge şi pe Căutători. Poate chiar şi Tronul de Cristal. Oare Înalta Doamnă Suroth ar fi îndrăznit să ascundă asemenea veşti de urechile

Împărătesei? O femeie ca Egeanin, căpitan de corabie, putea să moară în chinuri dacă ridica măcar dintr-o sprânceană când se vorbea despre aşa ceva, sau se putea trezi, dintr-o prostie, acaret. Trebuia să afle mai multe, dacă era să scape de Moartea celor Zece Mii de Lacrimi.

Pentru început, asta însemna să-i dea mai mulţi bani lui Gelb şi altor asemenea dihori, care să-i găsească încă o sul’dam sau mai multe, ca să vadă dacă acestea puteau fi stăpânite cu un a’dam. Dincolo de asta… dincolo de asta se afla în ape necercetate. Fără vreun ajutor.

Atingând arbaleta care era încă acolo, pe masă. Încordată şi gata să aducă moartea. Îşi dădu seama că mai era un lucru sigur. Nu avea de gând să le îngăduie Căutătorilor s-o ucidă, ca s-o ajute pe Înalta Doamnă Suroth să păstreze taina. Şi nici măcar pentru vreo altă pricină. Asemenea gânduri erau primejdios de aproape de trădare, dar, oricât ar fi încercat nu putea să le alunge.

39 O cupă cu vin

Când Elayne urcă pe punte, cu lucrurile frumos adunate intr-o boccea, soarele era chiar deasupra apei, în zare, dincolo de gurile portului din Tanchico, iar marinarii legau ultimele parâme, ca să-l ancoreze pe *Joacă-n val* la mal. Corăbiile erau aliniate una lângă alta de-a lungul debarcaderelor, iar acesta era doar unul din multele docuri înşirate de-a lungul peninsulei din partea de apus a oraşului. Unii dintre oamenii din echipaj strângeau ultimele pânze. Dincolo de chei, oraşul se întindea pe coline, cu turle şi cupole albe strălucitoare şi cu morişti de vânt poleite, care scânteiau în lumina apusului. Înspre miazănoapte, la vreo milă depărtare, Elayne zărea un zid înalt, rotund – Marele Cerc, dacă îşi aducea bine aminte.

Azvârlindu-şi bocceaua pe un umăr, se îndreptă spre pasarelă, să i se alăture lui Nynaeve, care vorbea acolo cu Coine şi Jorin. Părea aproape nefiresc să le vadă pe cele două surori îmbrăcate, din nou, cu bluze de mătase tivită cu fir de aur, în aceleaşi culori vii ca şi pantalonii lor largi. Cu cerceii, chiar şi cu cei din nas, se obişnuise, iar lănţişorul de aur de pe obrazul ars de soare al fiecăreia dintre cele două femei nici n-o mai făcea să se înfioare.

Thom şi Juilin stăteau la o parte, alături de boarfele lor, arătând puţin îmbufnaţi. Nynaeve avusese dreptate. Bărbaţii încercaseră să le dea tot felul de sfaturi şi se cutremuraseră atunci când, cu două zile înainte, li se dezvăluise adevărata pricină a acestei călătorii; sau, măcar, o parte din această pricină. Nici unul dintre ei nu părea să creadă că amândouă tinerele erau destul de pricepute – pricepute! – în a le urmări pe femeile din Ajah Neagră. Când Nynaeve îi ameninţase că o să-i trimită pe altă corabie a Oamenilor Mării, care mergea în direcţia opusă, încetaseră cu cicălelile – vorbele ei aprige stârpiseră buruiana de când era lăstar, cum se zice. Vorbele ei sau, mai degrabă, Toram şi cei vreo zece-doisprezece marinari, care se adunaseră, gata să-i îmbrâncească până la o barcă şi să-i trimită către celălalt vas. Elayne îi cercetă din priviri. Dacă erau îmbufnaţi, asta însemna că se puteau

răzvrăti; cei doi aveau să le facă şi alte necazuri.

— Acum încotro o apucaţi, Coine? întrebă Nynaeve, chiar când Elayne ajunse în dreptul lor.

— Spre Dantora şi spre Aile Jafar, răspunse Căpităneasa, iar apoi mai departe, spre Cantorin şi Aile Şomera. Vom răspândi vestea despre Coramoor, dacă binevoieşte Lumina. Dar trebuie să-i îngădui şi lui Toram să facă negoţ pe aici, altfel o să dea pe dinafară.

Bărbatul ei era acum jos, la docuri, fără ramele lui ciudate de sârmă, cu pieptul gol şi cu multe inele; vorbea cu nişte bărbaţi în nădragi albi, largi, şi surtuce brodate cu spirale pe la umeri. Toţi locuitorii din Tanchico purtau un fes conic, închis la culoare, şi un văl străveziu pe faţă. Vălurile astea arătau tare caraghios, mai ales purtate de bărbaţi cu mustăţi stufoase.

— Fie ca Lumina să vă trimită o călătorie lipsită de primejdii, spuse Nynaeve, potrivindu-şi mai bine bocceaua pe spate. Dacă, înainte să ridicaţi ancora, dăm noi peste vreo primejdie care să vă pândească aici, vă vom trimite vorbă.

Coine şi sora ei arătau uimitor de liniştite. Faptul că aflaseră de Ajah cea Neagră nu le speriase prea tare. Mai însemnat era Coramoor – adică Rand.

Jorin îşi sărută vârful degetelor şi le duse la buzele lui Elayne.

— Dacă binevoieşte Lumina, ne vom întâlni din nou.

— Dacă binevoieşte Lumina, răspunse Elayne, făcând acelaşi gest ca şi Călăuza Vânturilor. Încă i se părea ciudat să facă asta, dar era o cinste, şi încă una întrebuinţată numai faţă de rudele apropiate şi faţă de iubiţi. Avea să îi fie dor de femeia din Seminţia Mării. Învăţase multe de la ea şi o mai îndrumase şi ea puţin, la rândul ei. De acum, Jorin putea fără îndoială să ţească mult mai bine Focul.

Când ajunseră la capătul pasarelei, Nynaeve răsuflă uşurată. Stomacul i se liniştise datorită unei doctorii uleioase pe care i-o dăduse Jorin, însă, din cauza asta, nu putuse să deschidă nici ochii, nici gura, tot drumul până în Tanchico.

Cei doi bărbaţi le înconjurară imediat, fără să li se zică – Juilin porni în frunte, cu bocceaua pe spate, ţinându-şi cu

amândouă mâinile toiagul deschis la culoare, gros cât degetul mare, şi aruncându-şi ochii negri în toate părţile, cu mare băgare de seamă. Thom mergea ultimul, izbutind cumva să pară primejdios, chiar dacă avea părul alb, şchiopăta şi era îmbrăcat într-o mantie de menestrel.

Nynaeve strânse o clipă din buze, dar nu zise nimic, ceea ce lui Elayne i se păru înţelept. Nu făcuseră nici cincizeci de paşi de-a lungul cheiului pietruit, că deja văzuse tot atâţia oameni cu chipuri înfometate, care îi priveau cercetător, cu ochii mijiţi. Pe doc, locuitorii din Tanchico, dar şi alţii, cărau lăzi, baloturi şi saci. Elayne bănuia că oricare dintre ei ar fi fost gata să-i taie gâtul, nădăjduind că, dacă era îmbrăcată în mătăsuri, asta însemna că avea şi bani în pungă. Nu o speriau. Ştia bine că ar fi putut să le ţină piept, la doi sau trei odată. Dar ea şi Nynaeve îşi ţineau inelele cu Marele Şarpe în buzunare, şi n-ar fi avut nici un rost să se mai prefacă străine de Turnul Alb dacă s-ar fi apucat să conducă în faţa a o sută de oameni. Cel mai bine era ca Juilin şi Thom să arate cât de fioros puteau. Nu s-ar fi supărat să mai fi avut încă vreo zece pe potriva lor.

Dintr-odată, pe puntea unei corăbii mai mici se stârni zarva.

— Domniile Voastre! Zic că Domniile Voastre sunteţi!

Un om mătăhălos, rotund la faţă, îmbrăcat într-un surtuc verde de mătase, sări pe chei, fără să ţină seama de toiagul pe care îl ridicase Juilin, şi se holbă la ea şi la Nynaeve. După barba fără mustaţă, precum şi după accent, se vedea că este din Illian. Părea, într-un fel, cunoscut.

— Jupân Domon? zise Nynaeve după o clipă, smucindu-şi tare cosiţa. Bayle Domon?

— Aşa-i, încuviinţă omul. Zic că n-am crezut c-o să vă mai văd vreodată. Zic că… zic că am aşteptat atâta cât am putut în Faime, dar zic că a venit şi vremea când a trebuit ori să ridic ancora, ori să-mi văd corabia arzând.

Elayne îl recunoscu. Bărbatul se învoise să le scoată din Faime, dar în oraş se stârnise balamucul înainte să apuce ele să ajungă la corabia lui. Se vedea că îi mersese bine între timp, de vreme ce îşi permitea să poarte o asemenea haină.

— Îmi pare bine să ne revedem, zise Nynaeve cu răceală, dar, iertare, trebuie să ne găsim găzduire în oraş.

— Asta o să fie greu. Zic că Tanchico a început să ia apă. Cu toate astea, zic că ştiu eu un loc unde vorba mea poate fi de folos. N-am putut să vă mai aştept în Faime, dar zic că simt că mai am o datorie la Domniile Voastre. Domon se opri, încruntându-se, părând dintr-odată neliniştit. Dacă Domniile Voastre sunteţi aici… se va întâmpla şi pe-aici ce-a fost în Faime, oare?

—Nu, jupâne Domon, zise Elayne, văzând-o pe Nynaeve că şovăie. Fireşte că nu. Şi vom primi ajutorul Domniei Tale cu cea mai mare bucurie.

Aproape că se aştepta s-o vadă pe Nynaeve împotrivindu-se, însă cealaltă femeie dădu doar din cap şi începu să-i prezinte pe bărbaţi unul celuilalt. La vederea mantiei lui Thom, Domon ridică din sprâncene – pentru o clipă, lui Elayne i se păru chiar că îl recunoscuse cumva pe menestrel –, dar veşmintele din Tear ale lui Juilin îl făcură să se încrunte, la fel cum se încruntase şi acesta. Nici unul dintre ei nu zise totuşi nimic; pesemne că erau în stare să ţină neînţelegerile dintre Tear şi Illian departe de Tanchico. Dacă nu erau în stare, avea de gând să le vorbească limpede şi apăsat.

Întovărăşindu-i în josul cheiului, Domon le povesti ce i se mai întâmplase de când se despărţiseră în Faime; într-adevăr, îi mersese bine.

— De doişpe corăbii bune, de apă mică, de ele zic că ştiu perceptorii Panarhului, râse el, şi de încă patru corăbii de apă adâncă, de ele zic că nu ştiu.

Trecuse atât de puţină vreme, încât n-avea cum să le fi dobândit pe toate pe căi cinstite. Pe Elayne o uimea la culme să-l audă vorbind despre asta în gura mare, într-un doc plin de lume.

— Aşa-i, fac contrabandă, şi zic că fac câştiguri aşa de mari, cum nici nu m-aş mai fi gândit. Dacă verşi o zecime din dări în buzunarele vameşilor, zic că le întorci şi ochii, le închizi şi gura.

Trecură pe lângă doi locuitori din Tanchico, care se plimbau agale, cu vălurile şi pălăriile lor rotunde şi cu mâinile

la spate. La gâtul fiecăruia atârna câte o cheie grea de alamă, prinsă pe un lanţ gros; arăta ca însemnul unei demnităţi. Îl salutară din cap pe Domon, de parcă se cunoşteau. Thom păru să se amuze, dar Juilin se uită lung la Domon şi la cei doi locuitori din Tanchico deopotrivă. Ca prinzaş-de-furi, nu-i îndura deloc pe cei care nu ţineau cont de lege.

— Totuşi, zic că nu cred că o să mai ţină mult, spuse Domon, după ce trecură cei doi. Însă în Arad Doman zic că lucrurile sunt încă şi mai rele, şi zic că şi aici o să fie rău. Seniorul Dragon, poate că nu o să Frângă Lumea încă, dar Arad Doman şi Tarabon, zic că le-a şi frânt deja.

Lui Elayne îi veni să-i zică vreo două vorbe aprige, dar ajunseseră deja la capătul docului şi nu putu decât să privească, în vreme ce el tocmea lectici şi hamali, şi vreo doisprezece bărbaţi cu chipurile aspre, înarmaţi cu doage. La ieşirea din doc stăteau gărzi cu săbii şi suliţe, părând mai degrabă năimiţi, nu ostaşi adevăraţi. Sute de oameni cu chipurile scofâlcite, parcă înfrânte, se holbau la gărzi de pe strada largă care ducea la rândurile de docuri. Din când în când, privirile lor se opreau asupra corăbiilor, dar cel mai mult erau îndreptate spre oamenii care îi împiedicau să ajungă la ele. Elayne se cutremură, aducându-şi aminte de ce le spusese Coine – că oamenii de aici se înghesuiseră la corabia ei, disperaţi să plătească o călătorie oriunde, numai să plece din Tanchico. Când ochii aceştia înfometaţi se uitau la corăbii, în ei se citea o nevoie arzătoare. Elayne nu făcu decât să stea dreaptă în lectică, încercând să nu privească în jur, în vreme ce doagele deschideau calea prin mulţime, dând ghionturi în stânga şi-n dreapta. Nu voia să vadă chipurile acelea. Unde le era Regele? De ce nu se îngrijea de ei?

La hanul tencuit cu alb unde îi duse Domon, mai la vale de Marele Cerc, însemnul de deasupra porţii arăta că locul se numea Curtea celor Trei Pruni. Singura curte pe care o văzu Elayne era cea din faţa hanului, o curte împrejmuită de ziduri înalte şi pavată cu dale de piatră. Hanul era pătrat, cu trei etaje – la parter nu erau ferestre deloc, iar cele de mai sus aveau, fiecare, zăbrele frumos meşterite, din fier. Înăuntru, sala mare era plină de lume, bărbaţi şi femei, cei mai mulţi în

haine de prin partea locului, iar melodia cântată la un timpanon aproape că se pierdea în zarva de glasuri.

Nynaeve rămase cu gura căscată când dădu cu ochii de hangiţă – o femeie frumuşică, nu cu mult mai în vârstă decât ea, cu ochi castanii şi cosiţe de culoarea mierii, al cărei văl nu-i ascundea vederii buzele pline, ca un boboc de trandafir. Şi Elayne tresări, dar nu era Liandrin. Era limpede că femeia – pe care o chema Rendra – îl cunoştea bine pe Domon. Zâmbindu-le lui Elayne şi lui Nynaeve în semn de bun venit, şi dându-i înainte cu cât de tare se bucura că Thom este menestrel, ea le oferi ultimele două odăi, cerându-le, pesemne, mai puţin decât ar fi cerut alţii. Elayne se asigură că ea şi Nynaeve primesc odaia cu patul mai mare – împărţise şi înainte un pat cu Nynaeve, iar femeia nu-şi ţinea deloc coatele acasă.

Rendra le mai trimise şi cina într-o încăpere retrasă, unde serveau doi bărbaţi tineri, cu văluri pe faţă. Elayne se pomeni holbându-se în farfurie, la mielul fript, cu peltea de măr condimentată şi un fel de păstăi gălbui, gătite cu alune. Nu putea să se atingă de bucate. Toate chipurile acelea flămânde. Domon mânca însă cu plăcere – cu toată contrabanda şi aurul lui. Nici Thom şi Juilin nu se dădeau deloc înapoi.

— Rendra, spuse Nynaeve încet, este cineva pe aici care să-i ajute pe cei săraci? Aş putea şi eu să pun mâna pe o grămadă bunicică de aur, dacă asta ar fi de folos.

— Aţi putea să daţi ceva pentru bucătăria lui Bayle, răspunse hangiţa, dăruindu-i un zâmbet lui Domon. Omul ăsta se fereşte de toate dările, dar îşi impune singur altele. Pentru fiecare coroană pe care o dă ca mită, dă două pentru pâinea şi ciorba săracilor. Ba chiar m-a convins şi pe mine să dau, iar eu una îmi plătesc dările.

— Zic că e mai puţin decât dările, bombăni Domon, cocoşându-se, ca să se apere de lauda ei. Zic că fac un câştig foarte sănătos, bătu-m-ar Soarta dacă nu.

— E bine că îţi place să ajuţi oamenii, jupân Domon, spuse Nynaeve, după ce plecară Rendra şi slujitorii.

Atât Thom, cât şi Juilin se ridicară să vadă dacă plecaseră

cu adevărat sau nu. Făcând o foarte mică plecăciune, Thom îl lăsă pe Juilin să deschidă uşa; coridorul era pustiu.

— Şi noi s-ar putea să avem nevoie de ajutorul dumitale, continuă Nynaeve.

Bărbatul din Illian rămase cu furculiţa şi cuţitul în aer, chiar când acesta era pe cale să taie o bucată de miel.

— Cum? întrebă el, bănuitor.

— Nu ştiu nici eu chiar foarte bine, jupân Domon. Dumneata ai corăbii. Pesemne că ai şi oameni. S-ar putea să ne trebuiască ochi şi urechi. Se prea poate ca unele dintre femeile din Ajah cea Neagră să fie în Tanchico, iar, dacă sunt, noi trebuie să le găsim.

Nynaeve îşi duse furculiţa cu păstăi la gură de parcă nu ar fi rostit nimic ieşit din comun. Mai nou, părea să spună la toată lumea despre Ajah Neagră.

Domon o privi cu gura căscată, apoi, nevenindu-i să creadă, se holbă la Thom şi la Juilin, care tocmai se aşezau la loc pe scaune. Când cei doi bărbaţi încuviinţară din cap, el îşi dădu farfuria la o parte şi se culcă cu capul pe braţe. Pentru asta, lui Nynaeve îi veni să-i dea un ghiont – cel puţin, aşa părea, după cum strânsese din buze, iar Elayne nu i-ar fi găsit nici o vină. De ce să mai trebuiască să-i confirme şi bărbaţii ceea ce îi spuseseră ele?

În cele din urmă, Domon se ridică.

— Zic că o să se petreacă iarăşi. Exact, ca în Faime. Zic că poate mai am timp să-mi strâng boarfele şi să plec. Zic că, dacă duc vasele pe care le am înapoi în Illian, şi acolo o să fiu înstărit.

— Mă îndoiesc că ţi s-ar părea prea bine în Illian, îi spuse Nynaeve cu hotărâre în glas. Am înţeles că acolo domneşte acum Sammael, chiar dacă nu făţiş. Cu unul dintre Rătăciţi la cârmă, s-ar putea să nu te poţi bucura de averile pe care le-ai strâns. Lui Domon aproape că-i ieşiră ochii din cap, dar ea vorbi mai departe: De-acum, nu mai există locuri lipsite de primejdii. Poţi să fugi, ca un iepure, dar de ascuns, nu te poţi ascunde. Nu e mai bine să lupţi şi tu, ca bărbat ce eşti?

Nynaeve se purta prea sever; trebuia ea mereu să bage frica în lume. Elayne zâmbi şi se aplecă, punându-şi o mână

pe braţul lui Domon.

— Jupâne Domon, noi nu vrem să te speriem, dar s-ar putea într-adevăr să avem mare nevoie de ajutorul dumitale. Eu ştiu că eşti om viteaz, că doar altfel nu ne-ai fi aşteptat atât de mult, cum ai făcut în Faime. Ţi-am rămâne foarte îndatorate.

— Vă pricepeţi de minune la asta, bodogăni Domon. Una cu băţul de îndemnat boii la drum, cealaltă cu dulceaţa unei regine. Of, bine, bine. O să vă ajut şi eu cum pot. Dar zic că, de data asta, nu mai îmi dau cuvântul să rămân, dacă se întâmplă ce-a fost şi în Faime.

În timp ce mâncau, Thom şi Juilin începură să-l ia mai îndeaproape la întrebări despre Tanchico. Cel puţin Juilin, care îi sugera lui Thom ce întrebări să pună despre cartierele pe unde mişunau tâlharii, hoţii şi pungaşii, despre vinăriile pe care le foloseau aceştia, şi despre cine cumpăra ce furau ei. Prinzaşul-de-furi o ţinea sus şi tare că oamenii de teapa asta ştiau adesea mai multe din câte se petreceau într-un oraş decât stăpânitorii. Părea că nu voia să vorbească pe faţă cu bărbatul din Illian, iar Domon fornăia de fiecare dată când răspundea la câte o întrebare pusă de locuitorul din Tear, prin Thom. Şi nici nu răspundea până nu era întrebat de Thom. Întrebările pe care le punea Thom însuşi n-aveau nici o noimă, cel puţin din cauză că erau ale unui menestrel. Întreba de nobili şi de clicile lor: Cine cu cine era aliat şi cine cu cine era în duşmănie? Cine la ce spunea că ţinteşte? Ce ieşea din faptele lor? Erau deosebiri între ce se credea că vor şi ce înfăptuiseră? Nu la întrebări de felul acesta se aştepta de la el, nici măcar după ce discutaseră atâtea pe *Joacă-n val.* Fusese destul de dispus să vorbească cu ea – pesemne că îi şi plăcea dar, cumva, de fiecare dată când i se părea ei că era pe punctul de a scormoni ceva despre trecutul lui, el izbutea chiar atunci să o întoarcă şi să schimbe vorba. La întrebările lui Thom, Domon răspundea cu mai mare râvnă. În orice caz, părea să cunoască bine Tanchico, atât nobilimea şi demnitarii, cât şi scursurile. Din ce spunea el, nu părea să fie o prea mare deosebire între unii şi alţii.

După ce bărbaţii smulseseră tot ce putuseră de la

contrabandist, Nynaeve îi ceru Rendrei să le aducă hârtie, toc şi cerneală, şi făcu o listă cu tot ce ştiau despre fiecare dintre surorile Negre. Ţinând foaia cu mare grijă în mâinile lui mari, Domon se încrunta la descrieri de parcă ar fi fost femeile în carne şi oase, dar făgădui să-şi pună toţi oamenii din port să fie cu băgare de seamă. Când Nynaeve îi aduse aminte că toţi vor trebui să aibă cea mai mare grijă, el râse de parcă i s-ar fi spus să se arunce în tăişul unei săbii.

Imediat după Domon plecă şi Juilin, rotindu-şi toiagul şi zicând că pe hoţi, şi pe cei care trăiesc de pe urma lor, îi găseşti cel mai uşor noaptea. Nynaeve spuse că se retrage în camera ei – „a ei”, nu „a lor” – să se întindă puţin. Părea să se ţină un pic cam greu pe picioare, iar Elayne îşi dădu dintr-odată seama şi de ce. Nynaeve se obişnuise cu mişcările lui *Joacă-n val;* acum îi era greu când podeaua nu i se mai legăna. Pesemne că stomacul ei nu era un tovarăş de călătorie prea plăcut.

Ea una îl urmă pe Thom în sala mare, unde acesta îi făgăduise Rendrei că avea să ţină o reprezentaţie. Printr-o minune, găsi o bancă la o masă liberă, iar cu câteva priviri pline de răceală izbuti să-i ţină la distanţă pe bărbaţii care tocmai atunci se găsiseră să vrea să se aşeze acolo. Rendra îi aduse o cupă de argint plină cu vin, şi Elayne tot lua câte o guriţă, în timp ce-l asculta pe Thom cântând, la harpă şi cu vocea. Erau cântece de dragoste, ca *Primul trandafir de vară* şi *Vântul printre sălcii,* sau cântecele hazlii ca *Doar o singură ciubotă* şi *Bătrâna Gâscă Cenuşie.* Ascultătorilor le plăcea şi aplaudau bătând în mese. După ceva vreme, Elayne începu şi ea să bată în masă.

Nu băuse mai mult de jumătate din vin, dar unul dintre cei care serveau, un tinerel chipeş, îi zâmbea şi îi tot umplea cupa la loc. Ciudat, dar era mişcată de tot ce se petrecea în jurul ei. Nu fusese la viaţa ei în sala mare a vreunui han de mai mult de cinci sau şase ori, şi niciodată nu băuse vin şi nu se distrase la fel ca oamenii de rând.

Fluturându-şi mantia ca să-şi facă peticele multicolore să se vălurească, Thom spunea poveşti – *Mara şi cei trei regi neghiobi,* şi câteva legende despre Anla, *înţeleptul Sfătuitor –*

şi recită o bucată bună din *Marele Alai pornit pe urmele Cornului,* cu atâta măiestrie în recitare, că prin sala mare părea să se audă tropotul cailor şi trâmbiţele de luptă, iar bărbaţii şi femeile păreau să lupte, să iubească şi să moară chiar sub ochii lor. Thom cântă şi recită mult şi bine, oprindu-se doar din când în când, să-şi umezească gâtul cu o duşcă de vin, în vreme ce clienţii vociferau că mai vor. Femeia care cântase înainte stătea într-un colţ, cu timpanonul pe genunchi, cu o căutătură acră. Oamenii îi tot aruncau monede lui Thom – pusese un băieţaş să se ocupe cu strângerea lor – şi pesemne că pentru muzica ei nu dăduseră atât de mult.

Totul părea să i se potrivească lui Thom: şi harpa şi, mai ales, recitarea. Da, era menestrel, dar părea să fie mai mult de atât. Elayne ar fi putut să jure că-l mai auzise cândva recitând *Marele Alai,* dar în Declamarea Grandioasă, nu în cea simplă. Cum se putea aşa ceva? Doar nu era altceva decât un menestrel bătrân.

Într-un sfârşit, târziu în noapte, Thom îşi flutură mantia cu o ultimă plecăciune şi se îndreptă spre scări, în ropotul de aplauze. Elayne bătu şi ea în masă, la fel de tare ca toţi ceilalţi.

Ridicându-se să-l urmeze, ea alunecă şi aproape căzu înapoi pe scaun, încruntându-se la cupa de argint. Era plină cu vin. Fără îndoială că băuse ceva. Se simţea oarecum ameţită. Da. Tânărul acela dulce, cu ochii ăia căprui după care să te topeşti, el îi tot umpluse cupa la loc – de câte ori? Nu că ar fi avut vreo importanţă. Ea nu bea niciodată mai mult de o cupă cu vin. Niciodată. Era din cauză că tocmai coborâse de pe *Joacă-n val* şi era din nou pe uscat. Păţea şi ea ca Nynaeve. Atâta tot.

Se ridică în picioare cu băgare de seamă şi, refuzând ajutorul pe care tânărul cel dulce se oferise foarte grijuliu să i-l dea, izbuti să urce pe scări, chiar dacă se legăna. Nu se opri la etajul întâi, unde era camera ei şi a lui Nynaeve, ci urcă mai departe şi bătu la uşa lui Thom. El deschise încet, uitându-se bănuitor cine poate să fie. Părea să aibă un cuţit în mână, apoi acesta dispăru. Ciudat! Elayne îl prinse de una din mustăţile lungi şi albe.

— Mi-am adus aminte, spuse ea. Limba nu părea s-o asculte cum trebuia – cuvintele păreau… îngăimate. Mă ţineai pe genunchi, şi eu te trăgeam de mustaţă… îl smuci mai tare, ca să-i arate cum, iar el se strâmbă…. Şi mama se apleca peste umărul tău şi râdea de mine.

— Cred că e cel mai bine să te duci la dumneata în cameră, spuse el, încercând să-i desfacă mâna de pe mustaţa lui. Ai nevoie de somn, pare-mi-se.

Ea nu voi să-i dea drumul. De fapt, îl împinse cumva în cameră. De mustaţă.

— Şi pe mama o ţineai pe genunchi. Am văzut. Ţin minte.

— Somn, de asta ai nevoie, Elayne. Ai să te simţi mai bine dimineaţă.

Reuşi să-şi desprindă mustaţa şi încercă să o îndrepte spre uşă, dar ea se strecură cumva pe lângă el. Patul nu avea baldachin. Dacă ar fi avut un stâlp de care să se ţină, pesemne s-ar fi oprit şi camera, care se tot înclina într-o parte şi în alta.

— Vreau să ştiu de ce o ţineai pe mama pe genunchi. El făcu un pas înapoi, iar ea îşi dădu seama că iar se întinsese spre mustăţile lui. Eşti menestrel. Mama n-ar sta în braţe la un menestrel.

— Du-te şi te culcă, fetiţo!

— Nu sunt nici o „fetiţă”! Bătu mânioasă din picior, şi aproape se prăvăli. Podeaua asta era mai jos decât părea. Nu sunt fetiţă. Trebuie să-mi zici. Acum!

Thom suspină şi clătină din cap. Până la urmă îi răspunse băţos:

— N-am fost mereu menestrel. Am fost odată şi bard. Bard de curte. Chiar în Caemlyn. Pentru Regina Morgase. Dumneata erai copil. Doar că-ți aminteşti lucrurile greşit, asta-i tot.

— Erai ibovnicul ei, nu-i aşa? Tresărirea din privirea lui îi fu de ajuns. Chiar erai! De Gareth Byrne am ştiut mereu. Sau cel puţin, mi-am dat seama. Dar am sperat mereu că are să se căsătorească cu el. Gareth Bryne, şi tu, şi Seniorul Gaebril ăsta, la care zicea Mat că se uita topită, şi…. Şi câţi alţii? Câţi? Cu ce se mai deosebeşte de Berelain, dacă pe toţi bărbaţii

care îi atrag privirea îi bagă la ea în pat? Nu se deosebeşte deloc de...

Privirea i se tulbură, iar urechile îi ţiuiră. Îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama că el îi trăsese o palmă. O palmă! Se adună, dorindu-şi să nu se mai legene totul cu ea.

— Cum îndrăzneşti? Sunt Domniţa-Moştenitoare din Andor, şi n-am să-ţi îngădui să...

— Eşti doar o fetiţă care a băut un burduf de vin şi căreia-i sare acum ţandăra, se răsti el. Şi dacă te mai aud vreodată că vorbeşti aşa despre Morgase, beată sau trează, îţi trag o bătaie cât oi fi tu de pricepută la condus! Morgase e o femeie de ispravă, la fel de cumsecade ca oricare alta.

— Oare? Glasul îi tremura, şi-şi dădu seama că începuse să plângă. Atunci de ce s-a... De ce...?

Se pomeni cu chipul îngropat în haina lui, iar el îi netezi părul.

— Să fii regină înseamnă multă singurătate, spuse el încetişor. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care se uită la o regină văd numai putere, nu o femeie. Eu am văzut o femeie, iar ea a ştiut asta. Bănuiesc că şi Bryne a văzut la fel, şi acum şi Gaebril ăsta. Trebuie să înţelegi, fetiţo. Toţi dorim să avem pe cineva în viaţa noastră, cineva care să ţină la noi, cineva la care să putem şi noi ţine. Chiar şi o regină.

— De ce ai plecat? murmură ea, sprijinită de pieptul lui. Dumneata mă făceai să râd. Îmi aduc aminte. Şi pe ea o făceai să râdă. Şi mă ridicai pe umeri.

— E o poveste lungă, suspină el dureros. Am să ţi-o spun altă dată. Dacă mă întrebi. Cu puţin noroc, până mâine ai să uiţi de toate astea. E vremea să te duci la culcare, Elayne.

O conduse până la uşă, iar ea profită de ocazie şi-l mai trase o dată de mustaţă.

— Uite-aşa, zise ea, mulţumită. Uite-aşa te trăgeam.

— Da, aşa. Eşti în stare să cobori singură scările?

— Fireşte că sunt.

Se uită la el cât putu de mândră, dar el părea gata-gata s-o urmeze până în hol. Ca să-i dovedească lui că nu era nevoie, merse – cu grijă – până în capul scărilor. Când începu să coboare, el încă se mai uita la ea din uşă, încruntându-se

îngrijorat.

Din fericire, nu se împiedică până nu se îndepărtă îndeajuns încât să n-o mai vadă, dar trecu de uşa ei şi trebui să se întoarcă. Pesemne că fusese ceva cu pelteaua aia de măr; ştia că n-ar fi trebuit să mănânce atât de multă. Lini zicea mereu că... Nu-şi putea aduce aminte ce zicea Lini, dar avea de-a face cu mâncatul prea multor dulciuri.

În cameră ardeau două lămpi, una pe măsuţa rotundă de lângă pat, cealaltă, pe poliţa văruită în alb de deasupra căminului de cărămidă. Nynaeve stătea întinsă în pat, peste pătură, şi nu se dezbrăcase deloc. Şi-şi ţinea coatele îndoite. Elayne zise primul lucru ce-i trecu prin cap:

— Pesemne Rand crede că sunt ţicnită, Thom e bard, iar Berelain nu-i maică-mea, până la urmă.

Nynaeve se uită la ea cât se poate de ciudat.

— Nu ştiu de ce, dar sunt puţin ameţită. Un băiat drăguţ cu ochi frumoşi şi căprui s-a oferit să mă ajute să urc.

— Cred şi eu că s-a oferit, zise Nynaeve, scuipând cuvintele. Se ridică şi o luă pe Elayne pe după umeri. Vino încoace un pic. Cred că trebuie să vezi ceva. Părea să fie o găleată plină cu apă, lângă policioara cu cele trebuincioase pentru spălat. Uite. Ne punem amândouă în genunchi, ca să te uiţi.

Elayne îngenunche şi se uită, dar în găleată nu era nimic în afară de propriul chip oglindit în apă. Oare de ce rânjea aşa? Nu apucă să se întrebe mai multe, că mâna lui Nynaeve o apucă de ceafă, şi se şi trezi cu capul scufundat în apă.

Dând din mâini, încercă să se ridice, dar Nynaeve parcă avea braţul de fier. Sub apă trebuia să-ţi ţii răsuflarea. Aşa ştia Elayne. Dar nu-şi putea aduce aminte cum se face asta. Nu putea decât să se zbată, să gâlgâie şi să se înece.

Nynaeve îi trase capul afară din găleată, iar ea îşi umplu plămânii cu aer. Apa îi şiroia pe faţă.

— Cum îndrăzneşti? gâfâi ea. Doar sunt... Domniţa-Moştenitoare... din....

Izbuti să scoată un ţipăt, înainte să fie iar băgată brusc cu capul în apă. N-ajuta la nimic să se ţină cu amândouă mâinile de găleată şi să împingă. N-ajuta la nimic nici să bată cu

picioarele în podea. Avea să se înece. Nynaeve avea s-o înece.

După o Vârstă întreagă, ajunse din nou la aer. Pe faţă îi atârnau numai şuviţe de păr ude.

— Pare-mi-se, zise ea, cu glasul cel mai liniştit cu putinţă, că mi se face rău.

Nynaeve îi aduse ligheanul mare, smălţuit cu alb, chiar la timp, şi apoi îi sprijini capul, în vreme ce ea dădea afară tot ce mâncase vreodată în viaţa ei. După un an – sau măcar după câteva ore, atâta părea – Nynaeve o spăla pe faţă şi o ştergea la gură, udându-i mâinile şi încheieturile. Glasul ei, însă, nu era deloc grijuliu.

— Cum ai putut să faci asta? Ce te-a apucat? De la un neghiob de bărbat m-aş fi aşteptat să bea până nu se mai ţine pe picioare, dar tu?! Şi tocmai în seara asta.

— N-am băut decât o cupă, bălmăji Elayne.

Chiar dacă tânărul acela i-o tot umplea, n-avea cum să fi băut mai mult de două. Fără îndoială că nu.

— Una mare cât o carafă, pufni Nynaeve, ajutând-o să se ridice. Trăgând de ea, mai bine zis. Eşti în stare să rămâi trează? Am de gând să o caut pe Egwene şi încă nu am încredere că mă pot întoarce din Tel'aran'rhiod dacă nu mă trezeşte cineva.

Elayne clipi când o auzi. De când dispăruse atât de brusc de la întâlnirea din Stânca din Tear, ele o căutaseră pe Egwene în fiecare noapte, dar în zadar.

— Să rămân trează? Nynaeve, e rândul meu să o caut, şi e mai bine să mă duc eu. Ştii că nu poţi conduce dacă nu te înfurii, şi…

Băgă de seamă că femeia cealaltă era înconjurată de strălucirea *saidarului.* Şi pesemne că era aşa de ceva vreme. Ea îşi simţea capul plin de câlţi – şi gândurile abia i se strecurau prin minte. Nici nu prea putea să simtă Adevăratul Izvor.

— Poate că e mai bine să te duci tu. O să rămân eu trează.

Nynaeve se încruntă la ea, dar încuviinţă în cele din urmă.

Elayne vru s-o ajute să se dezbrace, dar, cumva, degetele

n-o ascultau, când era vorba de nasturii aceia mititei. Pufnind şi bodogănind, Nynaeve se descurcă şi singură. Numai în cămaşă de noapte, ea legă inelul răsucit de piatră pe fâşia subţire de piele pe care o avea atârnată la gât, alături de un inel de bărbat, greu şi auriu. Acela era inelul lui Lan; Nynaeve îl purta mereu pe piept.

Elayne trase un scăunel mic de lemn, fără spătar, lângă pat, iar Nynaeve se întinse. Da, îi era cam somn, dar dacă stătea pe scăunelul ăla, n-avea cum să aţipească. Mai greu era să nu cadă de pe el pe podea.

— Am să socotesc un ceas şi te trezesc.

Nynaeve încuviinţă din cap, apoi închise ochii, ţinând strâns cele două inele, cu amândouă mâinile. După ceva vreme, începu să răsufle mai adânc.

Inima Stâncii era pustie. În mijloc, Callandor strălucea, ieşit parcă din lespedea podelei; Nynaeve îl înconjurase deja o dată, cercetând cu privirea întunericul dintre coloanele măreţe, înainte să bage de seamă că era încă în cămaşa de noapte, cu cele două inele atârnate de fâşia de piele de la gât. Se încruntă, şi după o clipă se pomeni îmbrăcată într-o rochie din Ţinutul celor Două Râuri, din lână groasă, maro, şi cu nişte încălţări trainice în picioare. Pentru Elayne şi Egwene, aşa ceva părea să fie floare la ureche, dar pentru ea nu era deloc uşor. Când mai venise înainte în Tel’aran’rhiod, fuseseră şi situaţii stânjenitoare, mai ales după ce-i zburase gândul către Lan, dar era nevoie de concentrare ca să-şi poată schimba veşmintele atunci când voia. Doar atât îi trebui – să-şi amintească – şi rochia îi deveni de mătase, şi la fel de străvezie ca vălul Rendrei. Până şi Berelain s-ar fi îmbujorat. Nynaeve roşi la rândul ei, gândindu-se cum ar fi fost s-o vadă Lan aşa. Cu greu, izbuti să aducă înapoi lâna maro.

Şi mai rău de atât, îi trecuse mânia. „Neghioaba asta de fată; cum de nu-şi dăduse seama ce se întâmplă când bei prea mult vin? Chiar nu mai fusese niciodată singură în sala mare a vreunui han? Ei bine, poate că nu.” Şi din cauza asta, pentru Nynaeve era ca şi cum Adevăratul Izvor nici n-ar fi existat. Poate că n-avea să conteze. Puţin neliniştită, porni

prin pădurea de coloane uriaşe din piatră roşiatică şi se opri într-un anumit loc.

„Oare ce o făcuse pe Egwene să plece de aici atât de pe neaşteptate?”

În Stâncă era linişte, iar tăcerea părea pustie. Era atât de linişte, că auzea cum îi zvâcneşte sângele în urechi. Şi totuşi, pielea dintre omoplaţi o furnica simţind parcă o privire sfredelitoare.

— Egwene? în tăcerea dintre coloane, nu-i răspunse decât ecoul. Egwene? Nimic.

Frecându-şi mâinile de fustă, se pomeni în mână cu un băţ noduros, cu un ciot gros la capăt. N-avea să facă mare lucru cu el. Dar îl apucă totuşi mai bine în mână. O sabie ar fi fost mai de folos – pentru o clipă, băţul tremură, preschimbându-se pe jumătate în sabie dar ea nu ştia să mânuiască săbii. Râse de ea însăşi cu mâhnire. Ciomag, sabie, aici tot aia erau – nici una, nici alta nu erau de vreun folos. Singurul fel de a se apăra era să conducă – sau să o ia la sănătoasa. Din două, în clipa aceasta n-ar fi putut să facă decât una.

Şi acum îi venea să fugă, mai ales că i se părea că se uita cineva la ea, dar n-avea de gând să se dea bătută aşa de uşor. Dar ce putea să facă? Egwene nu era aici. Era pe undeva prin Pustie. Rhuidean, aşa zisese. Oriunde ar fi venit asta.

Nu apucă să facă nici un pas, că se şi trezi pe coasta unui munte, cu un soare puternic care pârjolea aerul uscat şi se înălţa deasupra altor munţi zimţaţi, dincolo de valea de dedesubt. Pustia. Ajunsese în Pustie. Pentru o clipă, faptul că se vedea soarele o surprinse, dar Pustia era totuşi îndeajuns de departe, către răsărit, să poată fi dimineaţă devreme acolo, când în Tanchico era încă noapte. Oricum, în Tel’aran’rhiod n-avea a face. Din câte îşi dădea ea seama, ziua şi noaptea din Lumea Viselor nu erau deloc legate de ceea ce se petrecea în lumea adevărată.

Aproape jumătate din vale era încă acoperită de umbre lungi şi, ciudat, acolo jos se mai învălătucea şi o pătură groasă de ceaţă, care, chiar dacă era în bătaia soarelui, nu părea să se subţieze. Din ceaţă se înălţau nişte turnuri

măreţe, unele dintre ele arătând neterminate. Un oraş. În Pustie?

Mijindu-şi ochii, izbuti să zărească şi un om în vale. Un bărbat, deşi, de la o asemenea depărtare, nu putea să vadă decât pe cineva care purta pantaloni şi un surtuc de un albastru viu.

Fără îndoială, nu era Aiel. Mergea chiar pe marginea ceţii, oprindu-se din când în când să-i dea câte un ghiont. N-avea cum să vadă limpede, dar lui Nynaeve i se păru că, de fiecare dată, mâna omului se lovea de ceva. Pesemne că, până la urmă, nu era ceaţă.

— Trebuie să pleci de aici, îi spuse un glas grăbit, de femeie. Dacă te vede, mori sau chiar mai rău.

Nynaeve se întoarse dintr-o săritură, ridicându-şi ciomagul, cât pe ce să alunece pe povârniş.

Femeia care stătea pe coastă, puţin mai sus decât ea, purta o haină albă, scurtă, şi nişte pantaloni de un galben-deschis, bufanţi, strânşi deasupra cizmelor scurte. Mantia i se unduia în bătaia unei rafale uscate de vânt. Dar ceea ce o făcu pe Nynaeve să se gândească dintr-odată la un nume era părul femeii, lung şi auriu, meşteşugit împletit, şi arcul de argint pe care îl ţinea în mână.

— Birgitte? Birgitte, eroină a o sută de legende, şi arcul ei de argint, cu care nu dădea niciodată greş. Birgitte, unul dintre eroii morţi pe care Cornul lui Vaiere avea să-i cheme înapoi din mormânt, pentru a lua parte la Ultima Bătălie. Aşa ceva nu e cu putinţă. Cine eşti?

— N-avem timp, femeie! Trebuie să pleci înainte să te vadă. Făcând o mişcare lină, ea scoase o săgeată din tolba argintie pe care o avea la brâu, o potrivi şi încordă arcul. Vârful de argint al săgeţii era îndreptat chiar spre inima lui Nynaeve. Du-te!

Nynaeve o luă la fugă.

Nu ştia cum, dar se pomeni pe Pajiştea din Emond’s Field, chiar în faţa hanului Izvorul de vin, cu hornurile şi acoperişul de ţiglă roşie. În jurul Pajiştii erau acoperişuri de stuf, iar Izvorul de vin ţâşnea dintr-o ridicătură de piatră. Aici, soarele era sus pe cer, chiar dacă Ţinutul celor Două Râuri era mult

mai la apus decât Pustia. Dar, în ciuda cerului fără pic de nor, peste sat se întindea o umbră adâncă.

De-abia apucă să se întrebe cum se descurcau oamenii fără ea. Prinse cu privirea o mişcare, o licărire argintie şi o femeie care se apleca după colţul casei lui Ailys Candwin, dincolo de apa Izvorului. Birgitte.

Nynaeve nu stătu pe gânduri. Alergă spre unul dintre podeţele de peste pârâiaşul îngust şi învolburat. Încălţările îi tropăiau pe scândurile de lemn.

— Vino încoace, strigă ea. Vino încoace, am zis, şi răspunde-mi! Cine era? Vino încoace, am zis, sau te fac eu eroină de nu te mai vezi! O să-ţi trag una de-o să crezi c-ai trăit numai peripeţii!

Dând colţul casei lui Ailys, nu se aştepta decât pe jumătate să dea de Birgitte. Dar nu se aştepta deloc să dea peste un bărbat îmbrăcat într-un surtuc negru, care venea cu paşi mari pe strada de pământ bătătorit, la nici o sută de paşi de ea. Lui Nynaeve i se tăie răsuflarea. Lan. Nu, nu era Lan, dar avea aceeaşi înfăţişare, aceiaşi ochi. Oprindu-se, el îşi ridică arcul şi trase. Spre ea. Ţipând, ea se aruncă la o parte, străduindu-se din toate puterile să se trezească.

Elayne sări în picioare, răsturnând scăunelul, când Nynaeve ţipă şi se ridică în capul oaselor în pat, făcând ochii mari.

— Ce s-a-ntâmplat, Nynaeve? Ce s-a-ntâmplat?

Nynaeve se cutremură.

— Arăta ca Lan. Arăta ca Lan şi a încercat să mă omoare. Îşi duse mâna tremurândă la braţul stâng, la o tăietură nu prea adâncă, dar din care se prelingea sânge, la o palmă mai jos de umăr. Dacă n-aş fi sărit, săgeata m-ar fi nimerit în inimă.

Aşezându-se pe marginea patului, Elayne îi cercetă rana.

— Nu e grav. Ţi-o spăl şi ţi-o bandajez eu.

Îşi dori să fi ştiut să Tămăduiască – dacă încerca fără să ştie cum, putea să facă mult rău. Dar chiar nu era cu mult mai mult de o zgârietură lungă. Ca să nu mai punem la socoteală că în cap părea să aibă tot numai peltea. Peltea tremurătoare.

— N-a fost Lan. Linişteşte-te. Oricine o fi fost, n-a fost Lan.

— Ştiu, zise Nynaeve acru. Apoi îi povesti ce se întâmplase, la fel de mânioasă. Despre bărbatul care trăsese spre ea în Emond's Field, şi despre cel din Pustie; nu ştia dacă fuseseră unul şi acelaşi. Birgitte însăşi părea ceva de necrezut.

— Eşti sigură? întrebă Elayne. Birgitte?

— Singurul lucru de care sunt sigură este că n-am găsit-o pe Egwene, suspină Nynaeve. Şi că nu mă mai duc acolo în noaptea asta. Se lovi cu pumnul în coapsă. Unde poate să fie? Ce s-o fi întâmplat cu ea? Dacă a dat peste ăla cu arcul… Of, Lumină!

Elayne încercă să gândească; voia atât de mult să doarmă, iar gândurile nu îi dădeau pace.

— A zis că s-ar putea să nu fie acolo când trebuie să ne întâlnim din nou. Poate că de-asta a plecat aşa în grabă. Oare de ce nu poate să… adică…

Nu prea părea să aibă vreo noimă, dar nu putea să găsească vorbe mai potrivite.

— Aşa nădăjduiesc, zise Nynaeve, cu oboseală în glas. Uitându-se la Elayne, mai zise: Ar fi mai bine să te băgăm şi pe tine în pat. Arăţi de parcă stai să pici din picioare.

Elayne era foarte recunoscătoare că o ajuta cineva să se dezbrace. Îşi aduse aminte să bandajeze braţul lui Nynaeve, dar patul arăta atât de ispititor, că la altceva nu mai putea să se gândească. Dimineaţă, poate că n-avea să se mai învârtească nici camera în jurul patului. Somnul o cuprinse de cum puse capul pe pernă.

Dimineaţă, îşi dori să fie moartă.

Soarele de-abia răsărise, iar în sala mare nu era nici ţipenie, în afară de Elayne. Cu capul în mâini, se holba la o cupă pe care i-o pusese Nynaeve pe masă, înainte de a pleca s-o găsească pe hangiţă. De fiecare dată când trăgea aer în piept, îi simţea mirosul; îi venea să strângă din nări. Îşi simţea capul… Nu, n-ar fi putut să spună cum îşi simţea capul. Dacă s-ar fi oferit cineva să i-l taie, pesemne că i-ar fi mulţumit.

— Te simţi bine?

Tresări când auzi glasul lui Thom şi de-abia îşi înăbuşi un

scâncet.

— Mă simt chiar bine, mulţumesc. Îi bubuia capul când vorbea. El se juca, nedumerit, cu capătul unei mustăţi. Poveştile dumitale de aseară au fost minunate, Thom. Cât îmi amintesc din ele. Cumva, izbuti să râdă uşor, bătându-şi joc de ea însăşi. Mă tem că nu-mi aduc aminte de altceva, decât că stăteam şi te ascultam. Pesemne c-am mâncat nişte peltea stricată de măr. N-avea de gând să mărturisească defel că băuse atâta vin – încă n-avea habar cât de mult. Sau că se făcuse de râs la el în odaie.

Orice, dar asta nu. El părea s-o fi crezut, după felul cum îşi trase un scaun, părând uşurat.

Apăru şi Nynaeve, care se aşeză şi îi dădu o cârpă umedă. Şi îi împinse mai aproape cupa cu fiertura aceea groaznică. Elayne îşi apăsă cârpa pe frunte, recunoscătoare.

— L-a văzut careva din voi pe jupân Sandar în dimineaţa asta? întrebă femeia mai în vârstă.

— N-a dormit în camera noastră, răspunse Thom. Lucru de care ar trebui să mă bucur, la cât e patul de îngust.

Ca şi cum l-ar fi chemat cuvintele, Juilin intră pe uşa din faţă, cu chipul obosit şi cu surtucul lui strâmt boţit. Avea o vânătaie sub ochiul stâng, iar părul scurt, care de obicei îi stătea lipit de creştet, arăta acum zburlit, dar li se alătură zâmbind.

— Hoţii din oraşul ăsta sunt la fel de mulţi ca plevuşcă printre trestii, şi vorbesc, dacă le faci cinste cu ceva. Am vorbit cu doi oameni care ziceau că au văzut o femeie cu o şuviţă de păr alb deasupra urechii stângi. Pe unul dintre ei mi se pare că-l şi cred.

— Deci sunt aici, zise Elayne, dar Nynaeve clătină din cap.

— Poate. Doar n-o fi o singură femeie care să aibă o şuviţă albă în păr.

— Nu ştia câţi ani să-i dea, spuse Juilin, ducând mâna la gură ca să-şi ascundă un căscat. Nici n-avea vârstă, aşa a zis. Ba chiar a glumit c-ar putea fi Aes-Sedai.

— O iei prea repede, îi spuse Nynaeve, cu glasul sugrumat. Nu ne faci nici un bine dacă ni le aduci încoace.

Juilin se făcu negru la faţă.

— Sunt cu băgare de seamă. Nu-mi doresc deloc să pună Liandrin iarăşi mâna pe mine. Nu pun întrebări; vorbesc. Şi aduc vorba despre femei pe care le cunoşteam. Doi oameni au muşcat momeala când a venit vorba de şuviţa albă, şi nici unul nu şi-a dat seama că e altceva decât o vorbă aruncată în vânt, la o halbă de bere ieftină. În seara asta, poate că o să-mi pice altul în plasă, dar poate c-o să fie vorba de o femeie gingaşă din Cairhien, una cu ochii foarte mari, albaştri. „Adică Temaile Kinderode”, se gândi Elayne. Puţin câte puţin, o să restrâng numărul locurilor unde au fost văzute, până aflu unde sunt. Vi le găsesc eu.

— Sau eu, zise încrezător Thom, de parcă el ar fi putut mai bine să le găsească. De ce nu s-ar vârî în lumea nobililor şi a celor care trag iţele puterii, mai degrabă decât să se încurce cu hoţii? Vreun nobil din oraşul ăsta va începe să facă ceva neobişnuit, şi mă va pune pe urmele lor.

Cei doi îşi aruncară câte o privire. Elayne se aştepta din clipă în clipă ca unul din ei să sară la bătaie. Bărbaţii! Mai întâi Juilin şi Domon, acum Juilin şi Thom. Pesemne că şi Thom, şi Domon aveau să se ia la trântă, ca să închidă cercul. Bărbaţii! Altceva nici nu-i venea să zică.

— Poate că eu şi Elayne vom izbuti şi fără voi, spuse Nynaeve cu răceală. O să începem şi noi să căutăm, chiar de astăzi. Privirea abia i se abătu spre Elayne. Eu cel puţin. Pesemne că Elayne are nevoie de odihnă, să-şi revină după… călătorie.

Punând cu grijă cârpa jos, Elayne duse cupa la gură cu amândouă mâinile. Licoarea vâscoasă, verde-cenuşie, avea un gust încă şi mai rău decât mirosul. Cutremurându-se, se strădui să înghită tot. Când îi ajunse în stomac, se simţi pentru o clipă ca o mantie pocnind în bătaia vântului.

— Două perechi de ochi văd mai bine decât una, îi răspunse ea lui Nynaeve, punând cupa înapoi pe masă cu un clinchet.

— O sută de perechi văd încă şi mai bine, zise grăbit Juilin, iar dacă ţiparul ăla din Illian îşi trimite oamenii să caute, aşa cum a zis, atunci vom avea cel puţin pe-atâţia, dacă mai punem la socoteală şi hoţii, şi pungaşii.

— Dacă femeile astea pot fi găsite, am să vi le găsesc eu – avem să vi le găsim noi, zise Thom. Nu-i nevoie să ieşiţi din han. Şi fără Liandrin prin preajmă, oraşul ăsta tot primejdios arată.

— Mai mult, adăugă şi Juilin, dacă sunt aici, ele vă cunosc. Ştiu cum arătaţi. E mult mai bine dacă rămâneţi aici la han, unde nu vă poate vedea nimeni.

Elayne se holbă la ei, uimită. Cu o clipă înainte încercaseră să se doboare din priviri, iar acum lucrau umăr la umăr. Nynaeve avusese dreptate – pesemne că aveau să le facă necazuri. Ei bine, Domniţa-Moştenitoare din Andor nu avea de gând să se ascundă după jupân Juilin Sandar şi jupân Thom Merrilin. Deschise gura să le-o spună, dar Nynaeve i-o luă înainte.

— Aveţi dreptate, le zise ea liniştită. Elayne se uită la ea, nevenindu-i să creadă; Thom şi Juilin păreau şi ei uimiţi, dar şi îngreţoşător de mulţumiţi. Da, ne cunosc, vorbi mai departe Nynaeve. Dar de asta m-am ocupat în dimineaţa asta, paremi-se. A, uite-o şi pe jupâneasa Rendra, cu micul dejun!

Thom şi Juilin se încruntară unul la altul, zăpăciţi, dar nu puteau zice nimic, cu hangiţa acolo, zâmbindu-le larg de pe sub vălul ei.

— Cum rămâne cu ce te-am rugat? o întrebă Nynaeve, în timp ce femeia îi punea în faţă o farfurie cu tocăniţă îndulcită cu miere.

— A, da. N-o să fie deloc greu să găsim haine pentru amândouă. Cât despre păr – dumneata ai părul aşa de frumos, aşa de lung – n-o să ne ia mult să-l aranjăm.

Şi îşi pipăi propriile cosiţe aurii-închis.

Uitându-se la chipurile lui Thom şi Juilin, Elayne zâmbi. Or fi fost ei gata să dea piept cu o ceartă, dar nu ştiau cum să se apere, când nu erau băgaţi în seamă. Capul începuse totuşi să i se limpezească; poţiunea aia scârboasă a lui Nynaeve părea să meargă. În timp ce Nynaeve şi Rendra se târguiau în legătură cu preţul, croiala şi ţesăturile – Rendra voia să le facă rochii strâmte, ca ale ei; astăzi purta una verde-deschis; Nynaeve se împotrivea, dar părea să şovăie – Elayne luă o lingură din tocăniţă, ca să-şi spele gustul din gură. Îi aduse

aminte că îi era foame.

Mai era ceva, de care nu adusese nimeni vorba, ceva de care Thom şi Juilin nu ştiau. Dacă Ajah cea Neagră era în Tanchico, atunci tot aici era şi lucrul acela care-l punea în primejdie pe Rand. Ceva care-l putea înlănţui cu propria Putere. Nu era de ajuns că trebuiau să le găsească pe Liandrin şi pe celelalte. Mai trebuia să găsească şi lucrul ăsta. Dintr-odată, pofta de mâncare îi dispăru cu totul.

40 Vânătorul de troloci

Picăturile ploii de dimineaţă încă se mai scurgeau de pe frunzele merilor; un cintezoi purpuriu ţopăia pe o ramură ale cărei fructe n-avea să le culeagă nimeni anul acela. Soarele se ridicase de mult, dar stătea ascuns după nori groşi, cenuşii. Perrin stătea pe jos cu picioarele încrucişate şi îşi încerca atent arcul; coarda întinsă şi cernită se slăbea pe vreme umedă. Furtuna pe care o chemase Verin ca să-i ascundă de urmăritori în noaptea fugii fusese atât de înverşunată că o uimise chiar şi pe ea; mai plouase de trei ori cu găleata în cele şase zile trecute de-atunci. Nu era sigur că trecuseră şase zile. Din noaptea aceea nu gândise prea mult, doar se lăsase purtat de evenimente, reacţionând la ce avea în faţă. Latul securii îl împungea în coaste, dar nu simţea nimic.

Ridicăturile mici de pământ acoperite cu iarbă aminteau de generaţiile de Aybara îngropate aici. Cele mai vechi dintre semnele de lemn cioplit, crăpate şi greu de citit, aşezate la căpătâiul mormintelor de nedeosebit de pământul din jur, purtau date de acum aproape trei sute de ani. Nu ele îl sfâşiau, ci cele netezite de ploi, dar de-abia acoperite de iarbă. Aici fuseseră îngropate generaţii de Aybara, dar niciodată câte paisprezece odată. Mătuşa Neain lângă mormântul mai vechi al unchiului Carlin, cu cei doi copii alături. Mama ei, Ealsin, în rând cu unchiul Edward, mătuşa Magde şi cei trei copii ai lor, apoi şirul lung cu mama şi tatăl lui, Adora şi Deselle, şi micuţul Paet. Un şir lung de morminte pe care pământul dezgolit şi ud încă se mai vedea de sub iarbă. Îşi numără pe pipăite săgeţile rămase în tolbă. Şaptesprezece. Pierduse prea multe, care nu mai meritau adunate decât pentru vârfurile de oţel. N-avea timp să-şi facă singur altele; trebuia să meargă curând la fierarul din Emond’s Field. Buel Dowtry făcea săgeţi bune, chiar mai bune decât Tam.

Auzi un foşnet slab în spatele lui şi adulmecă aerul.

— Ce e, Dannil? întrebă, fără să se uite în jur.

Dannil Lewin tresări, apoi răspunse:

— A venit Domniţa, Perrin.

Încă nu se obişnuiseră cu faptul că-i recunoștea înainte să-i vadă sau pe întuneric, dar lui nu-i mai păsa că lor li se părea ciudat. Se încruntă peste umăr. Dannil arăta mai slab; ţăranii nu puteau hrăni prea multe guri odată, iar vânătoarea aducea când belşug, când foamete. Mai mult foamete.

— Domniţa?

— Domniţa Faile. E şi Seniorul Luc cu ea. Au venit de la Emond's Field.

Perrin se ridică dintr-o mişcare şi plecă cu paşi mari. Dannil trebui să se grăbească pentru a ţine pasul. Reuşi să nu se uite la casă. La grinzile înnegrite şi hornurile pline de funingine care făcuseră parte din casa unde crescuse. În loc să le privească, cercetă copacii în căutarea străjilor puse de el mai aproape de fermă. Deşi aproape de Pădurea Îmbibată, ţinutul era plin de stejari înalţi, de cucută şi de frasini şi dafini măricei. Frunzişul des îi ascundea bine pe băieţi – hainele de lucru, în culori şterse, nu-i dădeau de gol încât nici lui nu-i era uşor să-i vadă. Se gândi că trebuia să stea de vorbă cu cei de mai departe; ei trebuiau să dea de veste la apropierea oricui. Chiar şi a lui Faile şi a lui Luc.

Tabăra, ridicată într-un desiş mare unde odinioară i se păruse a fi inima sălbăticiei, era un petic gloduros printre tufişuri. Nişte scoarţe întinse între copaci slujeau de adăposturi, altele, mai multe, erau împrăştiate pe jos, printre focurile mici la care găteau. Şi aici cădeau picături de pe ramuri. Cei mai mulţi dintre cei cincizeci de oameni din tabără, toţi tineri, erau neraşi, fie pentru că îl imitau pe Perrin, fie pentru că nu le plăcea să se bărbierească cu apă rece. Erau vânători buni – pe cei care nu erau îi trimisese acasă –, dar nu erau obişnuiţi să rabde mai mult de o noapte-două la rând sub cerul liber. Şi nici să îndure ce-i punea el să facă.

Se holbau toţi la Faile şi la Luc; doar patru-cinci aveau arcul în mână. Celelalte arcuri erau împrăştiate printre scoarţe, ca şi tolbele, mai puţin câteva. Luc se juca neatent cu hăţurile unui armăsar mare negru, cu un aer nepăsător şi mulţumit de sine. Ochii lui reci şi albaştri necatadicsind să

arunce nici o privire la cei din jur. Şi mirosul i se deosebea de al celorlalţi, rece şi diferit, de parcă n-ar fi avut nimic în comun cu bărbaţii din jur, nici măcar faptul că erau cu toţii oameni.

Faile se grăbi să-i iasă în întâmpinare lui Perrin zâmbind; mătăsurile cenuşii ale fustelor strâmte, despicate, îi foşneau uşor. Mirosea slab a săpun de ierburi dulci şi a ea însăşi.

— Jupânul Luhann ne-a spus că te-am putea găsi aici.

Vru s-o întrebe ce căuta acolo, dar se pomeni îmbrăţişând-o şi rostind, cu buzele în părul ei:

— Mă bucur să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Ea se trase puţin înapoi ca să-l privească în ochi.

— Arăţi obosit.

Se prefăcu a nu auzi; n-avea timp de oboseală.

— I-ai dus pe toţi cu bine în Emond’s Field?

— Sunt la hanul Izvorul de Vin, spuse ea şi zâmbi dintr-odată. Hangiul al’Vere a găsit o halebardă veche şi spune că, dacă Mantiile Albe vor să pună mâna pe ei, n-au decât să dea piept cu el întâi. Au ajuns toţi în sat, Perrin. Verin şi Alanna, Străjerii. Cu alte nume, bineînţeles. Şi Loial. Ce agitaţie a mai stârnit! Mai ceva decât Bain şi Chiad. Zâmbetul îi pieri de pe chip şi se încruntă. M-a rugat să-ţi spun că Alanna a dispărut de două ori fără o vorbă, iar o dată era singură. Loial a zis că Ihvon părea mirat că plecase. M-a sfătuit să nu-ţi spun decât ţie. Îi scrută faţa şi îl întrebă: Ce înseamnă asta, Perrin?

— Poate nu înseamnă nimic. Dar nu ştiu cât trebuie să mă încred în ea. Verin m-a avertizat să fiu cu băgare de seamă, dar oare pot avea încredere în Verin? Spui că Bain şi Chiad sunt în Emond’s Field? Deci trebuie că ştie şi el despre ei.

Întoarse brusc capul spre Luc. Câţiva se apropiaseră de el şi puneau întrebări şovăitoare, la care el le răspundea cu un zâmbet încrezut.

— Au venit cu noi aici, spuse ea încet. Umblă prin tabără chiar acum. Cred că nu dau doi bani pe străjile tale. Perrin, de ce nu vrei să-i spunem lui Luc despre Aieli?

— Am vorbit cu câţiva din cei care au rămas fără case. Luc era prea departe ca să-i audă, dar vorbi în şoaptă: Luc a trecut pe la cinci dintre ei, dacă numărăm şi casa lui Flann

Lewin, ori în ziua când au fost atacaţi, ori cu o zi înainte.

— Perrin, e adevărat că e un prostănac cu nasul pe sus uneori – l-am auzit că are pretenţii la unul dintre tronurile Ţinuturilor de la Hotare şi spune că e din Murandy însă nu ai putea crede că e o Iscoadă a Celui Întunecat. Ne-a dat sfaturi bune în Emond's Field. Când ţi-am zis că au ajuns toţi acolo, nu vorbeam numai despre ai noştri. Faile îşi scutură pletele întunecate, pierdută în gânduri. Au venit sute şi sute, de la miazănoapte şi de la miazăzi, din toate părţile, cu tot cu vite şi oi, şi toţi vorbesc de înştiinţarea lui Perrin Ochi-de-Ambră. Sătucul tău e pregătit să se apere, dacă va fi nevoie, iar Luc a umblat peste tot zilele astea.

— Perrin şi mai cum? şopti el, tresărind. Apoi adăugă, încercând să schimbe vorba: Dinspre miazăzi? Dar mai departe de-aici n-am mers. N-am vorbit cu nici un om mai jos de o milă de râul Izvorul de Vin.

Faile îl trase de barbă râzând.

— Veştile umblă repede, mare căpitan. Cred că jumătate din ei aşteaptă să-i aduni într-o oaste şi să-i goneşti din urmă pe troloci până la Mana Pustiitoare. Se va povesti de tine în Ţinutul celor Două Râuri o mie de ani de-acum încolo. Perrin Ochi-de-Ambră, vânătorul de troloci.

— Lumină! mormăi el.

Vânător de troloci. Până acum nu făcuse mare lucru să merite numele. La două zile după ce o eliberaseră pe jupâneasa Luhhan şi pe ceilalţi, în ziua după ce se despărţiseră de Verin şi Tomas, ajunsese împreună cu cei cincisprezece oameni din Ţinutul celor Două Râuri la ruinele încă fumegânde ale unei ferme. După ce îngropaseră rămăşiţele din cenuşă, nu le fusese greu să ia urma trolocilor, cu înzestrarea lui Gaul pentru găsit urme şi cu nasul lui. Duhoarea de putreziciune a trolocilor nu apucase să se piardă, cu atât mai puţin pentru el. Câţiva dintre oameni şovăiseră când îşi dăduseră seama că nu glumea cu privire la vânătoarea de troloci. Perrin simţise că, dacă ar fi trebuit să urmeze duşmanul până departe, cei mai mulţi s-ar fi făcut pierduţi pe furiş. Dar urma îi dusese la un desiş la nici trei mile şi jumătate. Trolocii nu se obosiseră să pună străji – n-

aveau nici un Myrddraal cu ei să le mai taie din lene iar vânătorii din Ţinutul celor Două Râuri ştiau să pândească pe tăcute. Muriseră treizeci şi doi de troloci, mulţi dintre ei în păturile murdare, ciuruiţi de săgeţi fără să apuce măcar să urle, nici vorbă de pus mâna pe săbii. Dannil, Ban şi ceilalţi se pregătiseră să sărbătorească marea victorie când îşi dăduseră seama ce se afla în ceaunul mare de fier din cenuşa focului trolocilor. Cei mai mulţi o rupseseră la fugă să vomite şi destui plânseseră fără să se ascundă. Perrin săpase singur mormântul. Unul singur: nu se putea deosebi ce şi cărui trup aparţinuse. Îşi păstrase sângele rece, altminteri nici el însuşi nu s-ar fi simţit în stare s-o facă.

Mai apoi, în aceeaşi zi, nu ezitase nimeni când Perrin găsise altă urmă de miros putred, deşi câţiva mormăiseră că nu înţelegeau după ce umbla, până când Gaul găsise urme de copite şi cizme prea mari ca să fie de oameni. Într-un alt desiş, aproape de Pădurea Îmbibată, se aflau patruzeci şi unu de troloci şi un Pierit, cu străji, deşi cele mai multe sforăiau în post. Gaul îi omorâse pe cei treji, alunecând printre copaci ca o umbră, iar oamenii din Ţinutul celor Două Râuri erau aproape treizeci la număr. În plus, şi cei care nu văzuseră ceaunul auziseră povestea; trăgeau săgeţile strigând, cu o satisfacţie aproape la fel de sălbatică precum urletele guturale ale trolocilor. Myrddraalul îmbrăcat în negru murise ultimul, făcut arici de săgeţi. Nici unul nu dorise să-şi recupereze săgeţile, nici măcar după ce încetase în sfârşit să se mai zbată.

În seara aceea venise a doua ploaie, ore întregi de rafale torenţiale şi un cer plin de nori negri şi fulgere. De atunci Perrin nu mai simţise miros de troloc, iar ploaia spălase urmele de pe pământ. Îşi petreceau mare parte a timpului ocolind patrulele Mantiilor Albe, despre care toată lumea spunea că se îndesiseră. Ţăranii cu care vorbise Perrin spuneau că patrulele păreau mai dornice să-i găsească pe prizonieri şi pe cei care-i eliberaseră decât să caute troloci.

Un număr de oameni se adunaseră în jurul lui Luc. Era destul de înalt ca părul lui roşcat-auriu să se distingă peste capetele mai întunecate. Părea că vorbeşte, iar ceilalţi

ascultau. Şi dădeau din capete aprobator.

— Hai să vedem ce are de spus, îi îndemnă Perrin mohorât.

Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri le făcură loc lui şi lui Faile fără să aibă nevoie să împingă prea mult. Erau cu toţii atenţi la Seniorul cu veşminte roşii.

— ... Deci acum satul e în siguranţă. S-au adunat o mulţime de oameni să-l apere. Sincer să fiu, mă bucur când mai am ocazia să dorm sub un acoperiş. Jupâneasa al'Vere găteşte bine. Rareori am mâncat pâine mai bună. Nu e nimic mai bun pe lume ca o pâine proaspăt scoasă din cuptor cu unt proaspăt şi o odihnă bună seara, cu o stacană de vin bun sau nişte bere brună făcută de jupânul al'Vere.

— Perrin, Seniorul Luc spune că n-ar fi rău să mergem toţi la Emond's Field, zise Ahan, frecându-şi nasul înroşit cu dosul palmei murdare. Nu era singurul care nu se putuse spăla după pofta inimii, şi nici singurul care se alesese cu o răceală zdravănă.

Luc îi zâmbi lui Perrin cam cum i-ar fi zâmbit unui câine de la care aştepta să se gudure.

— E adevărat că satul e în siguranţă, dar de braţe puternice e nevoie oricând.

— Noi vânăm troloci, spuse Perrin rece. Nu toate fermele sunt părăsite, deci cu fiecare ceată pe care o prindem şi o omorâm scăpăm fermele de foc şi le oferim oamenilor şansa să ajungă la adăpost.

Wil al'Seen izbucni în râs. Nu era cine ştie ce frumuseţe, cu nasul roşu şi umflat şi barba rară nerasă de şase zile.

— N-am simţit nici *miros* de troloc de zile întregi. Înţelege şi tu, Perrin! Poate i-am terminat de omorât pe toţi.

Se auziră mormăieli aprobatoare.

— N-aş vrea să semăn zâzanie, spuse Luc, aruncându-şi braţele în lături cu un aer sincer. Nu mă îndoiesc că aţi avut multe izbânzi mari, mai multe decât cele care au ajuns la urechile noastre. Presupun că aţi ucis sute de troloci. Se prea poate să-i fi gonit pe toţi. Vă spun, lumea din Emond's Field v-ar primi ca pe nişte eroi. La fel şi pe Dealul Străjii, pentru cei

care locuiesc pe-acolo. Sunt pe-aici oameni din Deven Ride?

Wil dădu din cap în semn că da, iar Luc îl bătu pe umăr, cu un fals aer de tovărăşie.

— Fără îndoială, v-ar primi ca pe nişte eroi.

— Cine vrea să meargă acasă n-are decât, spuse Perrin cu glas măsurat.

Faile îl privi încruntată, vrând să-l avertizeze; un conducător de oşti nu vorbeşte aşa. Dar Perrin nu voia să aibă alături oameni nehotărâţi. Şi, la o adică, nici conducător nu voia să fie.

— Eu unul nu cred că ne-am terminat treaba, dar alegerea e a voastră.

Nu se mişcă nimeni, deşi Wil şi alţi câţiva păreau doritori, dar vreo douăzeci dintre ei priviră în pământ şi începură să scormonească uşor cu vârful cizmelor prin frunzele moarte de anul trecut.

— Ei, dacă nu v-au mai rămas troloci de vânat, spuse Luc nepăsător, poate a venit vremea să vă ocupaţi de Mantiile Albe. Nu sunt prea bucuroşi că oamenii din Ţinutul celor Două Râuri s-au hotărât să se apere. Am înţeles că au de gând să vă spânzure mai întâi şi mai întâi pe voi, fiindcă le-aţi furat prizonierii.

Mulţi dintre cei adunaţi schimbară priviri încruntate, neliniştite.

Atunci apăru Gaul, făcându-şi loc prin mulţime urmat îndeaproape de Bain şi Chiad. Nu că Aielii ar fi avut nevoie să împingă; de cum îşi dădeau seama cine venea, oamenii se trăgeau înapoi. Luc se încruntă gânditor, uşor dezaprobator, la vederea lui Gaul; Aielul îi întoarse privirea, cu chipul împietrit. Wil, Dannil şi ceilalţi se luminară când dădură cu ochii de Aieli; cei mai mulţi dintre ei credeau şi acum că alte sute dintre ei se ascundeau undeva în desişuri şi păduri. Niciodată nu se întrebau de ce stăteau ascunşi cei din neamul Aiel, iar Perrin n-avea de gând să aducă vorba. Dacă se simţeau mai curajoşi la gândul că existau undeva sute de Aieli gata să le sară în ajutor, foarte bine.

— Ce aţi găsit? întrebă Perrin.

Gaul plecase cu o zi înainte; se mişca la fel de repede de

parcă ar fi fost călare, chiar mai repede dacă era în pădure, şi vedea multe lucruri nevăzute de alţii.

— Troloci, răspunse Gaul de parcă ar fi fost vorba de oi. Hălăduiesc pe la miazăzi de Pădurea Îmbibată, bine i-a spus cine i-a spus. Nu sunt mai mulţi de treizeci şi cred că au de gând să facă popas la marginea pădurii şi să atace la noapte. N-a plecat toată lumea de la miazăzi. Rânji brusc, ca un lup. Nu m-au văzut. Îi vom lua pe neaşteptate.

Chiad se aplecă spre Bain.

— Se mişcă destul de repede pentru un Câine de Piatră, şopti ea îndeajuns de tare, încât să fie auzită de la câţiva metri. De-abia dacă face mai mult zgomot decât un taur rănit.

— Ce zici, Wil? întrebă Perrin. Vrei să te duci la Emond's Field? O să te poţi bărbieri şi poate găseşti şi o fată de sărutat diseară, în timp ce trolocii îşi iau masa.

Wil se făcu roşu ca sfecla.

— Unde eşti tu diseară, Aybara, acolo voi fi şi eu, spuse el apăsat.

— N-are nimeni de gând să plece acasă cât timp mai sunt troloci prin preajmă, Perrin, adăugă Kenley.

Perrin se uită în jur la ceilalţi şi nu văzu decât chipuri aprobatoare.

— Ce părere ai, Luc? Ne-am bucura să avem cu noi un Senior şi un Corniat. Ai putea să ne înveţi câte ceva.

Luc zâmbi strâmb, un zâmbet ca o crăpătură în piatră, dar care nu-i atinse nici de departe ochii albaştri şi reci.

— Cu părere de rău, e nevoie de mine pentru a apăra Emond's Field. Trebuie să vă apăr oamenii dacă se întâmplă să vină o haită de troloci mai mare de treizeci. Sau Copiii Luminii. Domniţă Faile?

Întinse mâna s-o ajute să urce în şa, dar ea clătină din cap.

— Eu voi rămâne cu Perrin, Seniore Luc!

— Păcat, murmură el, ridicând din umeri în semn că gusturile femeilor erau de neînţeles. Îşi trase mănuşile brodate cu un lup şi încălecă dintr-o singură mişcare pe armăsarul negru. Noroc, jupâne Ochi-de-Ambră! Vă urez tuturor noroc.

Apoi se aplecă scurt spre Faile, îşi întoarse ţanţoş calul şi ţâşni în galop, făcându-i pe câţiva să sară la o parte din calea lui.

Faile se încruntă la Perrin într-un fel care prevestea o discuţie despre lipsa lui de politeţe. El ascultă tropotul calului lui Luc până sunetul se pierdu, apoi se întoarse spre Gaul.

— Le-o putem lua înainte trolocilor? I-am putea aştepta undeva înainte să ajungă la locul de popas?

— Avem destul timp dacă pornim acum, spuse Gaul. Merg în linie dreaptă şi nu se grăbesc. Au cu ei un Gonaci al Umbrei. Va fi mai uşor să-i luăm pe nepregătite când dorm decât dacă sunt treji.

Voia să spună că va fi mai uşor pentru cei din jur, nu pentru el; Perrin nu simţea mirosul fricii.

Îl simţea în schimb dinspre alţii, dar nu se opuse nimeni planului de a da piept cu trolocii cât erau treji şi cu un Myrddraal după ei. Ridicară tabăra de cum le ordonă Perrin, stinseră focurile şi împrăştiară cenuşa, îşi adunară cele câteva cratiţe şi încălecară pe caii şi poneii strânşi cine ştie de pe unde. Cu tot cu străjile care se întorseseră – Perrin îşi aminti că trebuia să stea de vorbă cu ei – numărau aproape şaptezeci de oameni. Destui pentru o ambuscadă împotriva a treizeci de troloci. Ban al’Seen şi Dannil conduceau câte o jumătate fiecare – se părea că altă cale de a termina cu certurile nu era iar Bili al’Dai, Jenley şi alţi câţiva câte zece, mai mult sau mai puţin. La fel şi Wil; nu era un om rău de felul lui, când nu-i stătea mintea doar la fete.

Când porniră spre miazăzi, conduşi de Aieli, Faile o aduse pe Rândunica mai aproape de Trăparu.

— N-ai pic de încredere în el, spuse ea. Crezi că e o Iscoadă a Celui Întunecat?

— Eu am încredere în tine, în arc şi în securea mea, răspunse el.

Faile păru întristată şi în acelaşi timp bucuroasă, dar era adevărul curat.

Gaul îi călăuzi spre miazăzi vreme de două ceasuri, înainte de a pătrunde în Pădurea Îmbibată, o încâlceală de stejari uriaşi, pini şi frunză-lată, dafini deşi şi frasini înalţi, cu

coroana rotunjită la vârf, afini şi salcie neagră cu desişuri de tufe şi plante agăţătoare la poale. Pe ramuri chiţăiau o puzderie de veveriţe, iar sturzii, cintezoii şi alte păsări mici zburau de colo-colo. Perrin simţea şi miros de căprioare, iepuri şi vulpi. La fiecare pas apărea un pârâiaş, iar pădurea era presărată cu ochiuri de apă şi băltoace, cele mai multe umbrite, dar uneori în bătaia soarelui, cu o lăţime între zece şi cincizeci de paşi. Pământul părea umflat ca un burete după atâta ploaie şi plescăia sub copitele cailor.

Între un iaz mare, mărginit de sălcii, şi un pârâu lat de un pas, la vreo două mile în adâncul pădurii, Gaul se opri. Aici aveau să vină trolocii dacă-şi urmau drumul. Cei trei Aieli se făcură nevăzuţi printre copaci, ca să cerceteze şi să aducă veşti.

Perrin o lăsă pe Faile, împreună cu doisprezece oameni, să vegheze caii şi îi răspândi pe ceilalţi pe linia unei curbe strânse, ca un buzunar, unde urmau să se adune trolocii. După ce se asigură că fiecare om era bine ascuns şi ştia ce avea de făcut, se aşeză la capătul buzunarului, lângă un stejar mai gros decât înălţimea celui care stătea la pândă.

Îşi aşeză securea la cingătoare, puse o săgeată în arc şi se puse pe aşteptat. Simţea pe faţă un vânt slab, care când se înteţea, când se linişte. Era sigur că îi va putea mirosi pe troloci mult înainte să-i vadă. Ar trebui să se îndrepte direct spre el. Îşi pipăi din nou securea şi aşteptă. Trecură minute bune. Un ceas. Mai mult. Cât aveau să mai întârzie Făpturile Umbrei? Dacă mai rămâneau mult în umezeala pădurii aveau să fie nevoiţi să schimbe corzile arcurilor.

Păsările se făcură nevăzute cu o clipă înainte ca veveriţele să amuţească. Perrin trase aer adânc în piept şi se încruntă. Nimic. Vântul ar fi trebuit să poarte până la el mirosul trolocilor de cum îi simţiseră animalele.

O pală rătăcită îi aduse duhoarea putredă, de puroi şi sudoare veche de veacuri. Se răsuci şi strigă:

— Sunt în spatele nostru! Toţi la mine! Cei din Ţinutul celor Două Râuri, la mine!

În spate. Caii.

— Faile!

Din toate părţile izbucniră strigăte, urlete, răgete sălbatice. Un troloc cu coarne de berbec sări la loc deschis la douăzeci de paşi de el, ridicând un arc lung şi curb. Perrin întinse coarda până la ureche şi trase cu o singură mişcare lină, întinzând mâna după altă săgeată de cum zburase cealaltă din arc. Vârful cu muchii late îl nimeri pe troloc între ochi; creatura scoase un urlet în cădere. Iar săgeata lui, cât o suliţă mai mică, îl lovi pe Perrin în coaste cu forţa unui ciocan.

Icnind de uimire, se încovoie, scăpând arcul. Durerea se răspândea în valuri din săgeata cu pene negre; când îşi trăgea răsuflarea, vârful se mişca şi fiecare mişcare năştea o durere nouă.

Încă doi troloci săriră peste tovarăşul lor mort, creaturi cu bot de lup şi coarne de ţap, îmbrăcate în zale negre, de două ori mai late în umeri decât Perrin, şi încă pe jumătate mai înalte. Se repeziră la el, răgind, cu săbiile încovoiate deasupra capetelor.

Perrin se chinui să se ridice în picioare, scrâşni din dinţi, rupse coada săgeţii, groasă cât degetul mare, scoase securea şi le veni în întâmpinare. Îşi dădu seama, cu mintea înceţoşată, că urla. Urla de furie, o furie care-i punea un văl roşu pe ochi. Se înălţau cu mult deasupra lui, platoşele le erau pline de ţepi la coate şi la umeri, dar Perrin îşi rotea securea înnebunit, de parcă ar fi încercat să taie un copac la fiecare mişcare. Pentru Adora. Pentru Deselle.

— Mama! urlă el. Mama!

Deodată, îşi dădu seama că lovea în două siluete însângerate, căzute la pământ. Mârâind, se opri, tremurând de efort şi de durere. Nu se mai auzeau atâtea strigăte. Atâtea ţipete. Mai rămăsese cineva în afară de el?

— La mine! Cei din Ţinutul celor Două Râuri la mine!

— Cei din Ţinutul celor Două Râuri! strigă cineva cu disperare, de undeva din adâncul pădurii.

— Ţinutul celor Două Râuri!

Doi. Doar doi îi răspunseră.

— Faile! strigă Perrin. O, Lumină, Faile!

O pată neagră întrevăzută printre copaci anunţă prezenţa unui Myrddraal înainte să-l vadă desluşit, cu pieptul acoperit

de o platoşă neagră, ca din piele de şarpe, şi cu mantia neagră precum cerneala care nu-i încurca alergarea. Pe măsură ce se apropia, încetini, păşind sigur pe sine; ştia că Perrin era rănit, ştia că va fi o pradă uşoară. Figura palidă, fără ochi, îl înspăimântă.

— Faile? spuse Myrddraalul în bătaie de joc. Rostit de el, numele suna ca trosnetul unei bucăţi de piele scorojite în foc. Faile a ta a fost delicioasă.

Perrin se repezi la el urlând. O sabie cu tăiş negru îi pară prima lovitură. La fel şi pe a doua. Şi pe a treia. Faţa albicioasă a creaturii părea încremenită de concentrare, dar se mişca precum o năpârcă, precum fulgerul. Deocamdată Perrin reuşi să-l ţină în defensivă. Pentru moment. Sângele îi şiroia din rană; locul îl ardea ca focul. Nu mai rezista mult. Iar când puterea avea să-i şovăie, sabia avea să-i atingă inima.

Piciorul îi alunecă în noroiul frământat sub cizme, lama Pieritului se trase înapoi – şi o sabie iute tăie aproape de tot gâtul creaturii, iar capul fără ochi căzu pe un umăr, sub o fântână de sânge negru. Fluturând sabia la întâmplare, Myrddraalul se împletici înainte, se împiedică, se agăţă cu dinţii de viaţă, încercând şi acum, instinctiv, să omoare.

Perrin se dădu la o parte, dar ochii îi rămăseseră pironiţi pe bărbatul care-şi ştergea liniştit sabia cu un pumn de frunze. Mantia în culori schimbătoare atârna pe umerii lui Ihvon.

— M-a trimis Alanna după tine. Era cât pe ce să nu te găsesc cum v-aţi tot mutat din loc în loc, însă şaptezeci de cai lasă urme. Străjerul întunecat şi zvelt părea la fel de stăpân pe sine ca şi cum şi-ar fi aprins pipa în faţa vetrei. Trolocii nu erau legaţi de... Arătă cu sabia spre Myrddraalul care, deşi căzut, tot se mai zbătea.... Cu atât mai rău, dar dacă reuşeşti să-ţi aduni oamenii, s-ar putea să nu vrea să te înfrunte dacă n-au un Făr-de-Ochi să-i îndemne. Aş zice că erau vreo sută la început. Acum s-au mai împuţinat. I-aţi lovit sănătos.

Începu să scruteze liniştit umbrele de la poala copacilor; doar sabia din mână trăda că se întâmplase ceva neobişnuit. Preţ de o clipă, Perrin rămase cu gura căscată. „Alanna îl căuta? Îl trimisese pe Ihvon după el? Tocmai la timp ca să-i

salveze viaţa.” Se scutură şi-şi ridică din nou glasul:

—Ţinutul celor Două Râuri la mine! Pentru Lumină, adunarea la mine! Aici! Adunarea! Aici!

De data asta nu se opri până nu văzu că se apropie chipuri familiare, şchiopătând printre copaci. Cele mai multe feţe erau mânjite de sânge. Speriate, cu ochii mari. Se sprijineau unii pe alţii, câţiva îşi pierduseră arcurile. Printre ei erau şi Aielii, care păreau teferi, mai puţin Gaul, care şchiopăta uşor.

— N-au venit cum ne aşteptam, spuse scurt Aielul. Era ca şi cum ar fi zis că: „Noaptea a fost mai rece decât ne aşteptam” sau că: „A plouat mai mult decât ne aşteptam”.

Faile apăru de nicăieri, cu caii. Cu jumătate din cai, printre care Trăparu şi Rândunica, şi nouă dintre cei doisprezece bărbaţi pe care-i lăsase cu ea. Avea o zgârietură pe obraz, dar era în viaţă. Încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea îi împinse braţele la o parte, murmurând furioasă ceva despre săgeata ruptă, în timp ce-i ridica uşor surtucul încercând să vadă unde intrase.

Perrin se uită la cei din jur. Nu mai apărea nimeni, iar câţiva lipseau. Kenley Ahan. Bili al’Dai. Teven Marwin. Se forţă să-i numească pe cei dispăruţi şi să-i numere. Douăzeci şi şapte. Douăzeci şi şapte lipseau.

— Aţi adus toţi răniţii? întrebă el cu voce plată. A mai rămas cineva în urmă?

Mâna lui Faile tremură pe pielea lui; îi privea încruntată rana, iar pe faţa ei se citea un amestec de îngrijorare şi furie. Avea tot dreptul să fie furioasă. N-ar fi trebuit s-o amestece în aşa ceva.

— Doar morţii, răspunse Ban al’Seen cu un glas la fel de întunecat ca şi faţa lui.

Wil părea să se încrunte la ceva nevăzut.

— L-am văzut pe Kenley. Capul îi era între două ramuri de stejar, dar restul era pe jos. L-am văzut. De-acum n-o să-l mai supere răceala.

Strănută. Părea uimit.

Perrin oftă adânc şi regretă numaidecât; durerea care-l săgeta îl făcu să strângă din dinţi. Faile, cu o eşarfă de

mătase verde-aurie în mână, încerca să-i scoată cămaşa din pantaloni, îi împinse mâinile la o parte, deşi părea supărată; nu era timp de îngrijit răni.

— Au venit din spate şi au atacat caii, spuse când îşi regăsi vocea. Ihvon, au să ne atace?

Pădurea părea prea nemişcată.

— Ihvon?

Străjerul apăru, ducând de hăţuri un cal cenuşiu-închis cu ochi sălbatici. Perrin repetă întrebarea.

— Poate că da. Poate că nu. Când sunt singuri, trolocii îi atacă pe cei mai slabi. Fără un Jumate-Om, probabil că ar fi căutat mai degrabă o fermă decât o ceată de oameni care să-i ciuruiască de săgeţi. Toţi cei care se mai pot ţine pe picioare să poarte un arc cu săgeata pregătită, chiar dacă nu sunt în stare să tragă. Poate se vor gândi că suntem prea greu de prins.

Perrin se înfioră. Dacă totuşi atacau, pentru troloci avea să fie floare la ureche. Singurii care mai erau în stare să lupte erau Ihvon şi Aielii. Şi Faile; ochii ei negri scăpărau de furie. Trebuia s-o ducă la adăpost.

Străjerul nu-şi oferi calul pentru răniţi şi nici n-ar fi slujit la ceva. Animalul nu s-ar fi lăsat călărit de nimeni, iar un cal dresat pentru bătălie avea să fie o armă formidabilă împotriva trolocilor dacă-l avea pe stăpân în şa. Perrin încercă s-o convingă pe Faile să încalece pe Rândunica, dar ea îl opri.

— Ai zis răniţii, îi spuse ea blând. Ai uitat?

Deşi se opuse, tânăra insistă să încalece pe Trăparu. Se aştepta ca toţi ceilalţi să protesteze, după ce-i adusese în pragul dezastrului, dar nu se arătă nimeni nemulţumit. Erau destui cai pentru cei care nu se puteau ţine pe picioare, ca şi pentru cei care nu puteau merge prea mult – şi recunoscu, nemulţumit, că şi el era unul din ei – aşa că până la urmă urcă în şa. Jumătate dintre ceilalţi trebuiau să se ţină bine ca să nu cadă. Se îndreptă, scrâşnind din dinţi.

Cei care mergeau sau şchiopătau, ca şi câţiva dintre călăreţi, strângeau arcurile în mâini de parcă de ele le atârna salvarea. Şi Perrin purta unul, la fel şi Faile, deşi nu părea destul de puternică să tragă nici măcar cu un arc uşor din

Ţinutul celor Două Râuri. Acum importante erau aparenţele; de iluzie depindea salvarea. Ca şi Ihvon, încordat ca un bici încolăcit, cei trei Aieli păreau neschimbaţi şi înaintau uşor, cu suliţele trecute printre curelele tolbelor de pe spate şi cu arcurile de corn pregătite, în mâini. Ceilalţi, printre care şi el, erau o adunătură zdrenţuită care nu mai semăna deloc cu trupa pe care o adusese într-acolo, atât de încrezător şi plin de mândrie. Dar iluzia era la fel de bună ca realitatea. Încă de la prima milă pe care o străbătură, palele de vânt rătăcite îi aduseră duhoarea trolocilor care pândeau din umbră. Apoi putoarea slăbi încetul cu încetul şi dispăru pe măsură ce trolocii rămâneau în urmă, păcăliţi de iluzie.

Faile mergea pe lângă Trăparu, cu o mână pe piciorul lui Perrin, de parcă încerca să-l susţină. Din când în când privea în sus cu un zâmbet încurajator, dar fruntea îi era încreţită de griji. Îi răspundea la zâmbet cât de des putea, în încercarea de a o convinge că era teafăr. Douăzeci şi şapte. Numele i se învârteau în cap fără să le poată opri. Colly Garren şi Jared Aydaer, Dael al'Taron şi Ken Chandin. Douăzeci şi şapte din oameni din Ţinutul celor Două Râuri, şi îi omorâse cu prostia lui. Douăzeci şi şapte.

Ieşiră din Pădurea Îmbibată pe calea cea mai scurtă, pe la mijlocul după-amiezii. Era greu de spus cât era ora din cauza cerului cenuşiu, acoperit, care umbrea totul la fel. În faţa lor se întindea o păşune cu iarbă înaltă, presărată cu copaci, oi împrăştiate şi câteva ferme în depărtare. Din nici un horn nu ieşea foc; dacă ar fi fost locuite, ar fi fost aprins focul în vatră pentru gătit. Cel mai apropiat firicel de fum părea să fie la vreo cinci mile distanţă.

— Mai bine să găsim o fermă unde să înnoptăm, spuse Ihvon. Un adăpost în caz că începe iar să plouă. Foc. Mâncare. Se uită la ceata rănită şi adăugă: Apă şi feşe.

Perrin încuviinţă din cap în tăcere. Străjerul ştia mai bine ca el ce trebuia făcut. Probabil că şi moş Bili Congar, cu căpăţâna lui plină de bere, ştia mai bine. Îl lăsă pe Trăparu să-l urmeze pe murgul lui Ihvon.

Nu apucaseră să facă mai mult de o milă când la urechile lui Perrin ajunse un zvon slab de muzică, scripci şi fluiere care

cântau melodii vesele. La început crezu că visează, dar apoi le auziră şi ceilalţi, care schimbară priviri neîncrezătoare, apoi zâmbete uşurate. Unde era muzică erau şi oameni, ba chiar oameni veseli după cum părea, oameni care sărbătoreau. Simplul fapt că mai exista cineva care avea motiv de petrecere era un motiv suficient ca să-i îmbărbăteze cât de cât.

41 Printre Tuatha'ani

Le apăru în faţă, spre miazăzi, o caravană de căruţe ca nişte colibe pe roţi, cutii de lemn înalte, pictate şi lăcuite în nuanţe ţipătoare de roşu, albastru, verde, galben, adunate într-un cerc larg, neregulat, în jurul câtorva stejari cu ramuri groase. De acolo venea muzica. Perrin auzise că în Ţinutul celor Două Râuri trăiau Spoitori, Seminţia Pribegilor, dar nu-i mai văzuse până atunci. Caii împiedicaţi păşteau iarba înaltă dimprejur.

— Eu îmi caut alt loc de dormit, spuse Gaul ţâfnos când văzu că Perrin se îndrepta spre căruţe; apoi se îndepărtă fără o vorbă.

Bain şi Chiad începură să-i vorbească lui Faile, încet, dar hotărât. Perrin prinse destule vorbe cât să înţeleagă că încercau s-o convingă să vină cu ele şi să înnopteze în vreun desiş bine apărat, şi nu cu „Pierduţii". Păreau dezgustaţi de ideea de a le vorbi, nici vorbă să mănânce sau să doarmă cu ei. Mâna lui Faile i se încleştă pe picior când le refuză, liniştită, dar fermă. Cele două Fecioare se încruntară una la alta, ochii albaştri şi cei cenuşii se întâlniră şi se priviră cu îngrijorare, dar, când se apropiară de căruţele Seminţiei Pribegilor, Bain şi Chiad plecară după Gaul. Păreau totuşi să se mai fi înviorat. Perrin o auzi pe Chiad propunând să-l convingă amândouă pe Gaul să joace un joc numit Sărutul Fecioarelor. Le auzi râzând, apoi râsul se pierdu în depărtare.

La locul de popas, bărbaţii şi femeile munceau, coseau şi reparau harnaşamente, găteau, spălau rufe şi copii, ridicau câte o căruţă ca să schimbe o roată. Alţi copii se alergau în joacă sau dansau pe melodiile cântate la lăută sau flaut de şase bărbaţi. De la cel mai bătrân la cel mai tânăr, Spoitorii purtau haine chiar mai colorate decât căruţele, în combinaţii care săreau în ochi, alese parcă de un orb. Nici un bărbat întreg la minte şi nici prea multe femei n-ar fi purtat asemenea culori.

Odată cu apropierea cetei suferinde se aşternu tăcerea; fiecare se oprea să-i privească cu chipuri îngrijorate, femeile

îşi strângeau în braţe nou-născuţii, copiii alergau să se ascundă după adulţi şi trăgeau cu ochiul de după câte un picior sau îşi ascundeau feţele în fustele femeilor. Un bărbat slab, scund, cu părul cărunt, înaintă şi făcu o plecăciune gravă, cu amândouă mâinile la piept. Purta un surtuc de un albastru viu, cu guler înalt, şi pantaloni largi, de un verde care mai-mai că strălucea, îndesaţi în cizme înalte.

— Sunteţi bine-veniţi la focul nostru. Ştiţi cântecul?

Preţ de o clipă, Perrin, încercând să nu se încovoaie peste săgeata înfiptă în el, rămase cu ochii pironiţi la el. Îl cunoştea pe bărbatul din faţa lor, pe acest Mahdi, Căutătorul, al caravanei. „Cine s-ar fi aşteptat? se întrebă el. Cine s-ar fi aşteptat ca, dintre toţi Spoitorii din lume, să mă întâlnesc tocmai cu cineva cunoscut?” Îl îngrijorau coincidenţele; când Pânza aducea o astfel de întâmplare, Roata părea să grăbească evenimentele. „Vai mie, am început să vorbesc ca o Aes-Sedai!” Nu putu să facă plecăciunea, dar îşi aminti ritualul.

— Vorbele tale îmi încălzesc sufletul, Raen, aşa cum focul îmi încălzeşte trupul, dar nu ştiu cântecul.

Faile şi Ihvon îi aruncară priviri uimite, dar nici oamenii din ceată nu erau mai puţin surprinşi. După mormăielile care se auzeau dinspre Ban, Tell şi ceilalţi, tocmai părea că le dăduse încă ceva de rumegat.

— Atunci tot căutăm, intonă bărbatul subţire. Cum a fost, aşa va fi, dacă ne amintim, căutăm şi găsim.

Strâmbându-se, scrută feţele însângerate din faţa lui, ocolind cu privirea armele. Seminţia Pribegilor nu se atingea de nici un lucru ce putea fi luat drept armă.

— Sunteţi bine-veniţi la focul nostru. Vă vom da apă fierbinte, feşe şi pomezi. Îmi cunoşti numele, adăugă el, uitându-se întrebător la Perrin. Fireşte. Acum îţi văd ochii.

Între timp se apropiase şi soţia lui Raen, o femeie plinuţă, cu părul cărunt, dar obrajii netezi, mai înaltă cu un cap decât soţul ei. Bluza roşie, fusta de un galben ţipător şi şalul cu ciucuri verzi săreau în ochi de la o poştă, dar avea un aer blând, de mamă.

— Perrin Aybara! spuse ea. Mi se părea mie că văd o faţă

cunoscută. Elyas e cu tine?

Perrin scutură din cap.

— Nu l-am văzut de mult, Ila!

— Duce o viaţă plină de violenţă, spuse Raen cu tristeţe. Ca şi tine de altfel. O viaţă de violenţă, oricât ar fi de lungă, e pângărită.

— Nu mai sta acolo să-l înveţi despre întoarcerea la Calea Frunzei, Raen, spuse Ila iute, dar fără răutate. E rănit. Toţi sunt.

— Unde mi-e capul? mormăi Raen. Apoi, ridicând glasul, chemă: Veniţi, oameni buni! Sunt răniţi. Veniţi de-i ajutaţi.

Se adună de-ndată un grup de bărbaţi şi femei care, cu murmure prietenoase, îi ajutară pe răniţi să descalece, îi chemară la căruţe sau îi purtară pe braţe pe cei care nu puteau merge. Wil şi alţi câţiva părură neliniştiţi la gândul de a se despărţi de ceilalţi, dar Perrin n-avea nici o grijă. Tuatha'anilor le era cu desăvârşire străină violenţa. N-ar fi ridicat un deget împotriva nimănui, nici măcar ca să-şi apere viaţa.

Perrin îşi dădu seama că avea nevoie de ajutorul lui Ihvon ca să se dea jos din şa. Coborârea îi trezi din nou pumnale de durere în coaste.

— Raen, spuse el, aproape fără răsuflare, n-ar trebui să staţi pe-aici. Ne-am luptat cu trolocii la cinci mile depărtare. Du-ţi oamenii la Emond's Field. Acolo vor fi în siguranţă.

Raen şovăi – lucru de care păru el însuşi surprins apoi clătină din cap.

— Chiar dacă aş vrea eu să plec, Perrin, n-ar vrea oamenii, încercăm să nu ne apropiem prea mult nici de satele mici, şi asta nu fiindcă sătenii ne-ar învinui că am furat lucruri pe care de fapt le-au pierdut, sau că încercăm să le convingem copiii să urmeze Calea. Oriunde construiesc oamenii zece case laolaltă, se poate ivi violenţa. Noi, Tuatha'anii, o ştim încă de la Frângere. Suntem în siguranţă doar în căruţele noastre, mereu în mişcare, mereu în căutarea cântecului. Chipul i se întristă. Auzim despre violenţă peste tot, Perrin. Nu doar aici la voi, în Ţinutul celor Două Râuri. În lumea întreagă umblă zvon de schimbare, de distrugere. E

limpede că trebuie să găsim repede cântecul. Dacă nu, nu cred că-l vom mai găsi vreodată.

— Veţi găsi cântecul, zise Perrin încet.

Poate că împotrivirea lor la violenţă era mai puternică decât ta'veren; poate că nici măcar un ta'veren nu putea sta împotriva Căii Frunzei. Şi pe el îl atrăsese odinioară.

— Sper din tot sufletul să-l găsiţi.

— Ce va fi va fi, spuse Raen. Fiecărui lucru îi vine timpul să moară. Poate chiar şi cântecului.

Ila îi puse o mână pe umeri, încercând să-l liniştească, dar ochii îi erau la fel de tulburaţi ca ai lui.

— Haide să intrăm, spuse ea, încercând să-şi ascundă îngrijorarea. Bărbaţii ar sta la taclale şi dacă le-ar arde hainele pe ei. Continuă apoi, către Faile: Tare mai eşti frumoasă, copilă! N-ar fi rău să ai grijă cu Perrin. Numai alături de fete frumoase l-am văzut.

Faile îi aruncă lui Perrin o privire scurtă, cercetătoare, apoi încercă să schimbe vorba.

Perrin rezistă până la căruţa lui Raen, oprită lângă un foc din mijlocul taberei – galbenă cu modele roşii, cu spiţe galbene la roţile înalte, vopsite în roşu, şi cufere galbene şi roşii prinse în curele pe dinafară –, dar când puse piciorul pe prima treaptă de lemn din spate îl lăsară genunchii. Ihvon şi Raen mai că-l cărară pe braţe înăuntru, urmaţi în grabă de Faile şi Ila, şi-l întinseră pe patul lipit de peretele din faţă, pe lângă care rămânea o palmă de loc să urci pe capră.

Căruţa chiar semăna cu o colibă, avea până şi perdele roz-pal la cele două ferestruici de pe laturi. Rămase întins, cu ochii în tavan. Nici aici nu scăpai de culorile dragi Spoitorilor: tavanul era lăcuit în azuriu, dulapurile înalte în verde şi galben. Faile îi scoase cingătoarea şi-i puse deoparte securea şi tolba, în timp ce Ila scotocea printr-un sertar. Perrin nu se simţea în stare să ia aminte la ce făceau.

— Oricine poate fi luat prin surprindere, spuse Ihvon. Învaţă din cele întâmplate, dar nu pune prea mult la inimă. Nici măcar Artur Aripă-de-Şoim nu ieşea de fiecare dată învingător.

— Artur Aripă-de-Şoim. Perrin încercă să râdă, dar râsul se

preschimbă în geamăt. Da, reuşi el să spună. E limpede că nu-s Artur Aripă-de-Şoim, nu?

Ila se încruntă la Străjer – de fapt mai mult la sabia lui, care părea să-i fie mai urâtă chiar decât securea lui Perrin – şi se apropie de pat cu un teanc de feşe împăturite. Îi ridică încet cămaşa din jurul ciotului de săgeată şi oftă.

— Nu cred că-s destul de pricepută s-o scot. A intrat adânc.

— Are cârlig în vârf, spuse Ihvon fără patimă în glas. Trolocii nu folosesc prea des arcul, dar când îl folosesc trag cu săgeţi cu cârlig.

— Afară cu voi, îi goni femeia rotunjoară, împingându-l. Şi tu la fel, Raen. Nu e treaba bărbaţilor să oblojească răniţii. Nu te duci tu mai bine să vezi dacă Moshea şi-a terminat de schimbat roata la căruţă?

— Bună idee, răspunse Raen. Poate-ar fi mai bine să plecăm mâine. Am umblat mult anul ăsta, îi spuse el lui Perrin. Până la Cairhien, înapoi spre Ghealdan, apoi în Andor. Mâine cred că ne mişcăm din nou.

De îndată ce Raen şi Ihvon închiseră uşa după ei, Ila se întoarse îngrijorată spre Faile.

— Dacă are vârful încârligat, nu cred că pot s-o scot. Dacă e neapărată nevoie, pot să încerc, dar dacă e cineva prin împrejurimi care se pricepe mai bine…

— E cineva în Emond's Field, o linişti Faile. Dar nu-i primejdios să lăsăm săgeata în el până mâine?

— Cred că ar fi mai primejdios dacă aş încerca eu să-l tai. Pot să-i prepar o băutură care să-i aline durerea şi o pomadă ca să nu se infecteze.

Perrin se uită urât la cele două femei şi spuse:

— Ei, de mine aţi uitat? Sunt aici. Nu mai vorbiţi de parcă n-aş fi.

Îl priviră o clipă. Ila îi spuse lui Faile:

— Ţine-l aici. Poţi să-l laşi să vorbească, dar să nu se mişte. S-ar putea să-şi lărgească rana.

— Desigur, răspunse Faile.

Perrin strânse din dinţi şi se strădui să-şi scoată haina şi cămaşa, dar mai mult ele îl dezbrăcară. Se simţea slab ca un

fier prost bătut, gata să cedeze la cea mai mică apăsare. O bucată de săgeată lungă cât palma şi groasă cât degetul mare îi ieşeau din piele aproape de ultima coastă, dintr-o despicătură umflată, plină de sânge uscat. Îi împinseră capul jos pe pernă, nevrând să-l lase – cine ştie de ce – să vadă. Faile spălă rana în timp ce Ila pregătea amestecul de ierburi într-un mojar de piatră – o piatră simplă, netedă, cenuşie, primul lucru din tabăra Spoitorilor care nu era viu colorat. Puseră amestecul în jurul săgeţii şi îl înfăşurară cu bandaje ca să-l ţină pe rană.

— Eu şi Raen dormim sub căruţă în noaptea asta, spuse în cele din urmă femeia Tuatha’an, ştergându-se pe mâini.

Dădu din cap, cu o încruntare spre ciotul de săgeată care ieşea dintre bandaje.

— Odinioară, speram ca în cele din urmă să găsească şi el Calea Frunzei. Era un băiat blând, aşa-mi amintesc.

— Calea Frunzei nu-i pentru oricine, spuse Faile blând, dar Ila scutură din cap din nou.

— Ba da, e pentru oricine, răspunse ea la fel de blând şi cu o undă de tristeţe în glas; numai dacă ar şti toţi.

Apoi plecă, iar Faile se aşeză pe marginea patului, tamponându-i faţa cu un prosop împăturit. Nu-şi dădea seama de ce, dar asuda mult.

— Am făcut o mare prostie, spuse el după o vreme. Nu, e prea puţin spus. Nu ştiu cum să-i spun.

— N-ai făcut nici o prostie, spuse ea hotărât. Ai făcut ce părea bine atunci. Chiar *era* bine; nu-mi dau seama cum au ajuns în spatele nostru. Gaul nu e omul care să se încurce când vine vorba să afle unde e duşmanul. Ihvon avea dreptate, Perrin. Oricine se poate întâlni cu împrejurări care s-au schimbat pe nesimţite. Tu ne-ai ţinut pe toţi laolaltă. Tu ne-ai scos de-acolo.

Perrin scutură din cap cu putere, înteţindu-şi durerea din coaste.

— Ihvon v-a scos de-acolo. Isprava mea a fost să duc douăzeci şi şapte de oameni la moarte, spuse el amar, încercând să se ridice ca să stea faţă în faţă cu ea. Unii din ei îmi erau prieteni, Faile. Şi i-am dus la moarte.

Faile se lăsă cu toată greutatea pe umerii lui ca să-l împingă înapoi. Atât era de slăbit, că reuşi fără prea mare greutate.

— Va fi timp pentru toate mâine-dimineaţă – spuse ea ferm, fixându-l cu privirea de sus în jos – când va trebui să te suim iar pe cal. Şi *nu* Ihvon ne-a scos de-acolo; nu cred că-i păsa dacă nu mai scăpa cu viaţă şi altcineva în afară de voi doi. Dacă nu erai tu, oamenii s-ar fi împrăştiat care încotro şi apoi trolocii ne-ar fi vânat unul câte unul. Nu s-ar fi adunat la chemarea lui Ihvon, un străin. Cât despre prietenii tăi…

Faile se aşeză din nou, suspinând.

— Perrin, tata spune că un conducător de oşti poate şi să aibă grijă de cei vii şi să-i jelească pe cei morţi, dar nu amândouă în acelaşi timp.

— Eu nu sunt conducător de oşti, Faile. Sunt un fierar nătărău care a crezut că ar putea să-i folosească pe alţii ca să-şi câştige dreptatea sau poate răzbunarea. Şi acum mi-o doresc, dar nu mai vreau să ajung la ea folosindu-mă de alţii.

— Crezi că vor dispărea trolocii fiindcă te-ai hotărât că pricinile tale nu sunt destul de cinstite? Furia din vocea ei îl făcu să ridice capul, dar i-l împinse înapoi pe pernă aproape brutal. Sau crezi că sunt mai puţin cruzi din cauza asta? Ce motiv mai curat îţi trebuie ca să lupţi cu ei decât însuşi ceea ce sunt? Şi mai spunea tata ceva. Cel mai rău lucru pe care-l poate face un conducător, mai rău decât greşeala sau înfrângerea, mai rău decât orice, e să-i abandoneze pe cei care depind de el.

Cineva bătu la uşă şi un tânăr Spoitor zvelt şi chipeş, îmbrăcat într-o haină cu dungi roşii şi verzi, îşi vârî capul înăuntru. Îi aruncă lui Faile un zâmbet, tot numai dinţi albi şi revărsare de farmec, apoi privi spre Perrin.

— Mi-a zis mie bunicul că tu eşti. Mi se părea mie că Egwene zisese că se trage din părţile astea. Se încruntă brusc, dezaprobator. Ochii tăi. Văd că până la urmă l-ai urmat pe Elyas şi ai fugit cu lupii. Ştiam eu că n-ai să ajungi să găseşti Calea Frunzei.

Perrin îl cunoştea; Aram, nepotul lui Raen şi al Ilei. Nu-i plăcea băiatul; zâmbea ca Wil.

— Du-te, Aram. Sunt obosit.

— Egwene e cu tine?

— Egwene e Aes-Sedai acum, Aram, mârâi Perrin, şi ţi-ar smulge inima din piept cu Puterea dacă ai pofti-o la dans. Pleacă de-aici!

Aram clipi des, apoi închise repede uşa. Pe dinafară.

Perrin îşi lăsă capul să cadă.

— Zâmbeşte prea mult, mormăi el. Nu pot să rabd oamenii care zâmbesc prea mult.

Faile scoase un zgomot înfundat; o privi bănuitor. Îşi muşca buza de jos.

— Mi-a rămas ceva în gât, spuse ea cu glas sugrumat, ridicându-se repede. Se duse iute la rafturile de sub pat, unde lăsase Ila pomezile, şi îi întoarse spatele în timp ce turna apă dintr-un urcior verde cu roşu într-o cană albastră cu galben.

— Vrei şi ceva de băut? Ila a lăsat prafurile astea ca să-ţi aline durerea. Ai să dormi mai uşor.

— Nu vreau nici un fel de prafuri, spuse el. Faile, cine e tatăl tău?

Faile înţepeni. După o clipă se întoarse, ţinând cana în amândouă mâinile, cu o expresie de nedescifrat în ochii pe jumătate închişi. Trecu un minut întreg până întrerupse tăcerea.

— Tatăl meu e Davram din Casa Bashere, Senior de Bashere, Tyr şi Sidona, Paznicul Hotarului Manei, Apărătorul Ţinutului-de-Mijloc, Mareşal-General al Reginei Tenobia de Saldaea. Şi unchiul ei.

— Lumină! Şi ce-mi tot spuneai că e negustor de cherestea sau de blănuri? Odată parcă mi-ai spus că făcea şi negoţ cu ardei de gheaţă.

— Nu te-am minţit, spuse ea aspru, apoi continuă mai blând: Doar că nu ţi-am spus... tot adevărul. Moşiile tatei produc intr-adevăr cherestea şi lemn preţios, ardei de gheaţă, blănuri şi multe altele. Iar administratorii le vând în numele lui, aşa că face într-adevăr negoţ cu ele. Într-un fel.

— Şi nu puteai să-mi spui pur şi simplu? Mi-ai ascuns lucruri. Ai minţit. Eşti o Domniţă!

Se încruntă la ea cu ciudă. Nu se aşteptase la aşa ceva.

Că tatăl ei era un negustor mărunt, poate un soldat veteran, asta da, dar nu aşa ceva.

— Lumină, şi ce cauţi aici, bătând lumea ca un Corniat? Să nu-mi spui că Seniorul de Bashere şi tot restul te-au trimis aşa, în lume, să cauţi aventura.

Se aşeză din nou lângă el, cu cana tot în mâini. Din cine ştie ce motiv, părea să-i fixeze atent chipul.

— Perrin, cei doi fraţi ai mei mai mari au murit, unul în luptă cu trolocii, altul dintr-o căzătură de pe cal la vânătoare. Aşa că eu am rămas cea mai mare, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăţ despre economie şi negoţ. În vreme ce fraţii mei mai mici învăţau să fie oşteni şi se pregăteau pentru aventuri, eu trebuia să învăţ cum să conduc moşiile! Asta e datoria celui mai mare vlăstar al familiei. Datoria! E banal, sec şi plictisitor. O viaţă îngropată în hârţoage, printre copişti. Când tata l-a luat pe Maedin cu el la Hotarul Manei – e cu doi ani mai mic decât mine – n-am mai putut răbda. În Saldaea, fetele nu învaţă lupta cu sabia şi nici alte treburi de război, dar tata numise un oştean bătrân, care luptase sub comanda lui în primii ani, să-mi fie slujitor, iar Eran era mai mult decât bucuros să mă înveţe oricând cum să lupt cu cuţitul sau cu mâinile goale. Cred că-l amuzam. În orice caz, când tata l-a luat pe Aaedin cu el, ne-au venit veşti despre Marele Alai, aşa că am… plecat. I-am scris mamei un răvaş în care i-am explicat totul, apoi am… plecat. Şi am ajuns la Illian la timp ca să depun jurământul de Corniat…

Luă prosopul şi îi şterse din nou sudoarea de pe faţă.

— Ar trebui să încerci să dormi.

— Şi îmi închipui că eşti Domniţa de Bashere sau aşa ceva? spuse el. Cum de a ajuns să-ţi placă de un fierar de rând?

— Se spune „să iubeşti”, Perrin Aybara! Tăria vorbelor ei contrasta puternic cu tandreţea din mişcarea prosopului pe faţa lui. Şi n-aş spune că eşti chiar un fierar de rând, mai spuse Faile. Încetă să-l mai şteargă. Perrin, ce-a vrut să zică băiatul când a spus că ai fugit cu lupii? Şi Raen a spus ceva despre acel Elyas.

Pentru o clipă rămase încremenit, fără suflu. Dar tocmai

ce-o mustrase că ţine secrete faţă de el. Aşa-i trebuia, fiindcă se înfuriase şi se pripise. Când dai cu ciocanul şi eşti repezit, de obicei te loveşti la deget. Oftă îndelung şi îi spuse totul. Cum îl întâlnise pe Elyas Machera şi cum aflase că poate vorbi cu lupii. Cum ochii lui îşi schimbaseră culoarea, vederea i se ascuţise şi la fel şi auzul şi mirosul, ca ale unui lup. Îi spuse despre visele de lup, despre ce i s-ar întâmpla dacă şi-ar pierde legătura cu oamenii.

— E foarte uşor. Uneori, mai ales în vis, uit că sunt om, nu lup. Dacă o dată n-am să-mi amintesc destul de repede, dacă pierd controlul, chiar voi *fi* lup. Cel puţin în mintea mea. Ca imaginea unui lup, doar pe jumătate greşită. Nu va mai rămâne nimic din *mine.*

Se opri, aşteptând s-o vadă cum tresare şi se trage înapoi.

— Dacă ai auzul atât de ascuţit, spuse ea liniştită, va trebui să am grijă ce spun când sunt prin preajma ta.

O prinse de mână ca să oprească mişcările prosopului.

— Ai auzit vreo vorbă din tot ce ţi-am spus? Ce vor crede părinţii tăi, Faile? Un fierar pe jumătate lup. Eşti o Domniţă! Lumină!

— Am auzit fiecare cuvânt. Tata va fi de acord. Întotdeauna a spus că sângele familiei noastre se tot subţiază; că nu mai e cum era în vremurile de demult. Ştiu că i se pare că sunt prea moale. Îi aruncă un rânjet mai înverşunat decât al oricărui lup. Bine, mama a vrut dintotdeauna să mă mărit cu un rege care spintecă troloci dintr-o singură lovitură de sabie. Cred că se va mulţumi şi cu securea ta, dar ai putea, te rog, să-i spui că eşti regele lupilor? Nu cred că va veni cineva să se lupte cu tine pentru titlu. De fapt, cred că pentru mama va fi de ajuns şi partea cu spintecatul de troloci, dar cred că i-ar plăcea mult şi cealaltă.

— Lumină! spuse el răguşit.

Mai-mai că părea să vorbească serios. Nu, chiar părea că vorbeşte serios. Dacă vorbea serios măcar pe *jumătate,* bănuia că ar fi mai bine să dea ochii cu trolocii decât cu părinţii ei.

— Poftim, îi spuse ea, ridicându-i cana cu apă la buze. Mi se pare că ai gâtul uscat.

Înghiţi şi mai că se înecă simţind gustul amar. Pusese în ea prafurile Ilei! Încercă să se oprească, dar ea îi umpluse gura, aşa că ori înghiţea, ori se îneca. Până să reuşească să dea cana la o parte, deja îi turnase în gură jumătate. De ce aveau toate leacurile un gust atât de scârbos? Bănuia că femeile o făceau dinadins. Ar fi pus prinsoare că prafurile pe care le luau ele nu aveau un asemenea gust.

— Ţi-am spus că nu vreau. Ah, ce gust!

— Aşa ai spus? Trebuie că nu te-am auzit. Dar nu contează, ai nevoie de somn. Îi mângâie părul cârlionţat. Dormi, Perrin al meu!

Încercă să-i amintească ce spusese de fapt şi că auzise şi ea, dar simţea cum cuvintele i se împiedică pe limbă. Ochii voiau să se închidă. De fapt nici nu-i mai putea ţine deschişi. Ultimul lucru care-i ajunse la urechi fu un murmur uşor.

— Dormi, regele meu lup. Dormi.

42 Frunza luată de vânt

Perrin se afla aproape de căruţele Thuata'anilor şi nu mai simţea nici o săgeată în trup, nici urmă de durere. Soarele strălucea puternic. Printre căruţe se vedeau ceaune atârnate peste lemne gata să fie aprinse şi rufe întinse la uscat; nici urmă de oameni sau cai. Nu purta nici surtuc, nici cămaşă, ci ilicul lung de piele care îi lăsa braţele descoperite – ilicul de fierar. Ar fi putut fi un vis oarecare, numai că Perrin ştia că e un vis. Şi pe deasupra, putea recunoaşte visul de lup după felul în care părea să fie aievea. Simţea iarba înaltă pe lângă cizme şi vânticelul dinspre apus care îi zburlea buclele. Frasinii răzleţi şi cucuta păreau să fie de-adevăratelea. Numai căruţele ţipătoare ale Spoitorilor nu făceau parte cu adevărat din lumea aceea: se înfăţişau ca nişte umbre gata să se risipească în orice clipă. De altfel, Spoitorii nu zăboveau prea mult în nici un loc. Ţărâna nu îi putea ţine locului.

Întrebându-se dacă pe el l-ar fi putut ţine locului ţărâna, Perrin îşi aşeză o mână pe secure, apoi se uită în jos nevenindu-i să creadă. La cingătoare îi atârna ciocanul cel greu de fierar, şi nu securea. Odată ar fi apucat-o pe acea cale, şi la un moment dat nici nu se îndoise de asta, însă nu mai era aşa. Securea. Alesese securea. Capul ciocanului se preschimbă deodată într-un tăiş ca o semilună, apoi se văzu din nou un tambur de fier, şi tot aşa. Într-un sfârşit rămase secure, iar Perrin răsuflă încet. Nu i se mai întâmplase. În locul acela putuse întotdeauna să preschimbe lucrurile după bunul plac. Măcar lucrurile care ţineau de el.

— Iar eu voiesc securea, spuse el hotărât. Securea.

Uitându-se în jur, Perrin dibui o gospodărie spre miazăzi şi căprioare care păşteau câmpul de orz, împrejmuite cu un zid de piatră. Nu simţea lupi prin apropiere, aşa că nu îl chemă pe Sarsar. Lupul putea la fel de bine să sosească sau nu, sau chiar să nu îl audă, însă Ucigaşul se prea putea să fie şi el în vis. Perrin simţi deodată că la cingătoare, în cealaltă parte faţă de secure, atârna o tolbă plină cu săgeţi, iar în mână îi apăru un arc cu o săgeată pregătită. O apărătoare lungă din

piele îi acoperea antebraţul stâng. În afară de acele căprioare, nu mai mişca nimic.

— Mă îndoiesc că o să mă trezesc curând, mormăi Perrin pentru sine. Orice ar fi fost prafurile pe care i le băgase Faile pe gât, îl ameţiseră de tot. Îşi amintea scena de parcă s-ar fi uitat peste umărul ei. Mi-a vârât-o în gură ca unui copil, mârâi el. „Femeile!”

Făcând unul din acei paşi mari pe care îi putea face doar în visul de lup, Perrin ajunse în curtea gospodăriei. Câteva găini fugiră care încotro de parcă s-ar fi sălbăticit deja. Ţarcul din piatră al oilor era gol şi ambele şoproane cu acoperiş de paie erau ferecate. Chiar dacă la ferestre se mai vedeau perdele, casa cu două caturi arăta pustie. Dacă toate erau astfel şi în afara visului – iar visul de lup arăta în mod firesc lucruri aievea oamenii trebuiau să fi părăsit acel loc de zile întregi. Faile avusese dreptate: vorbele lui ajunseseră mai departe decât locurile pe unde trecuse el însuşi cu piciorul.

— Faile, murmură el gânditor. Fiica unui Senior. Nu, nu doar un Senior. Întreit Senior, general şi unchiul unei regine. Pe Lumină, asta înseamnă că e verişoara unei regine!

Iar ea iubea un fierar oarecare. Mare minunăţie şi cu femeile…

Căutând să afle până unde se dusese vorba – şi anume că toţi ar trebui să o apuce spre Emond’s Field – făcu mai mult de jumătate din drumul către Deven Ride, străbătând câte o milă sau chiar mai mult cu fiecare pas, uneori întorcându-se din drum. Cele mai multe dintre gospodăriile pe care le văzuse erau la fel de pustii. Abia dacă una din cinci părea locuită: vedea atunci câte o fereastră sau uşă deschisă, rufe întinse la uscat sau păpuşi, căluţi de lemn şi alte jucării împrăștiate pe lângă vreun prag. Mai ales jucăriile îl făceau să i se strângă inima. Chiar dacă nu crezuseră în avertizarea lui, cu siguranţă că în jur erau destule ferme arse care să îi îndemne să plece – grămezi prăbuşite de bârne carbonizate şi hornuri negre de funingine amintind de nişte degete moarte şi osoase.

Perrin clipi atunci când se aplecă după o păpuşă cu chip zâmbitor şi rochia brodată mărunt cu flori – mama trebuia să

îşi fi iubit mult fata dacă se apucase de aşa o lucrătură. Însă, după ce o ridică, Perrin văzu că păpuşa rămăsese pe jos. Întinzând din nou mâna după păpuşa din ţărână, cea pe care o ţinea începu să pălească şi dispăru.

Cerul fu sfâşiat de dungi negre, iar Perrin îşi îndreptă privirea în sus. Corbi, câte douăzeci sau treizeci la un loc, zburau spre Pădurea de la Apus. Chiar în partea aceea, către Munţii de Negură, îl văzuse el prima oară pe Ucigaş. Îi urmări cu privirea până se micşorară, ca apoi să dispară de tot. Atunci, Perrin porni după ei.

Gonea cu paşi mari care îl purtau fiecare câte trei mile, iar în tot acest timp împrejurimile păreau a fi ceaţă. Trecu prin Pădurea de la Apus, cea pietroasă şi plină de copaci groşi, peste Dealurile Nisipoase cele acoperite de pomişori pitici, iar apoi intră în munţii cu piscurile pierdute în nori, pe ale căror văi şi povârnişuri creşteau brazi, pini şi frunză-lată, ajungând până în valea unde îl întâlnise prima oară pe cel căruia Sarsar îi zicea Ucigaş, chiar lângă locul unde ajunsese când venise din Tear.

Intrarea Căii de Taină se afla chiar acolo, ferecată, cu frunza de Avendesora părând a fi doar una dintre multele frunze şi mlădiţe lucrate din daltă. Copaci răzleţi, uscaţi şi bătuţi de vânturi, creşteau din loc în loc printre rămăşiţele şlefuite de vremuri ale pietrelor din care fusese zidit Manetheren. Razele soarelui se răsfrângeau pe oglinda apei Manetherendrelle. O adiere de vânt care urca din vale îi aduse miros de căprioare, iepuri şi vulpi. Nu zărea nimic care să mişte.

Era gata să plece, când se opri. Frunza de Avendesora. „O singură frunză.” Loial ferecase poarta aşezând ambele frunze de acea parte. Se întoarse şi grijile sale sporiră. Intrarea Căilor era deschisă, iar în oglinda acelei suprafeţe argintii se vedea verdeaţa de afară. Şi umbra sa se vedea la fel de limpede. „Dar cum de e cu putinţă? se minună Perrin. Loial o ferecase.”

Fără să simtă măcar că păşeşte, Perrin se trezi în faţa intrării. Frunza trifoliată de pe interiorul porţilor dispăruse. Nu îi venea uşor să creadă că în acea clipă, în lumea aievea, un

om, sau altă fiinţă, trecea în cealaltă parte. Perrin atinse oglinda şi mormăi. Ar fi putut la fel de bine să fie o oglindă adevărată, căci mâna îi alunecase ca pe sticlă.

Zări cu coada ochiului cum frunza de Avendesora apăruse deodată la locul ei, pe dinăuntru, şi sări înapoi tocmai când Poarta începea să se închidă. Un om, sau altceva, ieşise, sau intrase. „A ieşit. Trebuie să fi ieşit.” Ar fi vrut să nu creadă că erau troloci şi Pieriţi îndreptându-se către Ţinutul celor Două Râuri. Porţile se lipiră şi se făcură din nou una cu zidul sculptat.

Doar senzaţia că era privit îi dădu de ştire că trebuia să se păzească. Sări la o parte destul de iute pentru a vedea cum o săgeată sfredelea aerul chiar în locul unde mai înainte fusese pieptul lui. Sări şi făcu un salt care schimbă lucrurile din jur în ceaţă şi dâre, apoi ateriză pe un povârniş îndepărtat şi sări mai departe, ieşind din valea vechiului Manetheren şi ajungând între nişte brazi care se înălţau spre ceruri. În timp ce gonea se tot gândea cu furie, socotind aşezarea văii şi zborul săgeţii. Venise chiar din acea direcţie şi la acel unghi anume, din câte văzuse el, aşa că trebuia să fi venit din…

Făcu un ultim salt şi ajunse pe un povârniş mai sus de ruinele din Manetheren. Se lăsă jos printre pinii aplecaţi de vânturi şi îşi pregăti arcul. Săgeata fusese trasă de undeva mai jos, dintre copaci cu cioturi şi bolovani. Ucigaşul trebuia să se afle acolo jos… Fără să mai stea pe gânduri, Perrin porni, iar munţii se prefăcură intr-o ţesătură de dâre gri, cafenii şi verzi.

— „Aproape că…” mârâi el. Aproape că făcuse din nou greşeala din Pădurea Îmbibată. Crezuse că duşmanul va sta acolo unde dorea el.

De această dată fugi cât putea de tare şi ajunse din numai trei salturi fulgerătoare la Dealurile Nisipoase, sperând că nu fusese văzut. De această dată făcu un ocol mare şi se opri şi mai sus pe povârniş, într-un loc unde aerul era subţiat şi rece, iar arbuştii erau butucănoşi şi răzleţi. Se afla mai sus de locul de unde l-ar fi pândit cineva pe acela care dorea să se furişeze spre locul de unde fusese trasă săgeta.

Iată-i prada, la o sută de paşi mai jos, cu părul negru şi

veşmintele întunecate, un bărbat înalt care se ghemuise lângă o stană mare de granit, cu arcul pe jumătate încordat, şi care cerceta răbdător povârnişul. Era prima oară când îl vedea bine. O sută de paşi nu erau mare lucru pentru ochii lui. Surtucul cu guler înalt al Ucigaşului avea o croială ca în Ţinuturile de la Hotare, iar chipul îi semăna atât de bine cu cel al lui Lan că ar fi putut fi fraţi. Numai că Lan nu avea fraţi – nu avea de fapt rude în viaţă, iar Perrin ştia asta –, şi dacă ar fi avut fraţi, aceştia nu aveau ce căuta acolo. Poate că era unul din Ţinuturile de la Hotare. Poate era unul din Shienar, deşi purta părul lung, ţinut pe spate de un şnur împletit din piele, la fel ca Lan, şi nu ras pe lângă ciuful din vârf. Însă nu putea fi din neamul Malkieri. Lan era ultimul dintre Malkieri.

Dar de oriunde o fi fost, Perrin nu se simţea vinovat să îl săgeteze de la spate. Omul încercase şi el să îl omoare pe la spate. Să tragă pe povârniş în jos nu era lucru uşor.

Poate că îi luase prea mult sau poate că omul îi simţise privirea rece, însă deodată Ucigaşul se prefăcu într-o umbră care se pierdea către răsărit.

Rostind câteva vorbe grele, Perrin o apucă după el, ajungând din trei salturi la Dealurile Nisipoase şi din încă unul în Pădurea de la Apus. Ucigaşul se făcuse nevăzut printre stejari, frunză-lată şi tufe.

Oprindu-se în loc, Perrin ciuli urechile. Era linişte. Veveriţele şi păsările tăcuseră. Trase adânc aer în piept. Tocmai ce trecuse pe acolo o ciurdă de căprioare. Mai simţea şi un iz ca de om, însă mult mai rece decât al oamenilor, mult prea lipsit de suflet. Era un miros cunoscut. Ucigaşul se afla pe aproape. Aerul era la fel de liniştit ca pădurea. Nu simţea nici o adiere care să îi spună dincotro venea mirosul.

— Ai făcut un şiretlic frumos atunci când ai ferecat intrarea în Căi, Ochi-de-Ambră!

Perrin se încordă şi îşi ciuli şi mai bine urechile. Nu ar fi putut spune de unde venea vocea în desişul acela. Nu se mişca nici măcar o frunză.

— Ţi-ar creşte inima dacă ai afla câte dintre Născutele-din-Umbră au murit încercând să iasă din Căi pe acolo. Machin Shin s-a ospătat la ieşirea aceea, Ochi-de-Ambră. Însă

şiretlicul tău nu a ţinut până la capăt. Ai văzut şi tu: intrarea e deschisă acum.

Era chiar în partea aceea, mai la dreapta. Perrin se furişă printre copaci făcând la fel de puţin zgomot ca atunci când vâna aici.

— La început erau doar puţine sute, Ochi-de-Ambră. Ajungeau cât să îi tulbure pe netoţii aceia de Mantii Albe şi să scape de cel răzvrătit, continuă Ucigaşul. Glasul lui era din ce în ce mai plin de furie. Să mă mistuie Umbra dacă răzvrătitul nu are mai mult noroc decât tot Turnul Alb la un loc, spuse el şi apoi izbucni scurt în râs. În ceea ce te priveşte pe tine, Ochi-de-Ambră… Ei bine, numai pe tine nu te aşteptam. Iar unii îţi vor capul înfipt într-o ţeapă. Iubitul tău Ţinut al celor Două Râuri va fi trecut prin foc şi sabie numai pentru a te scoate afară din vizuina ta. Ce ai de spus, Ochi-de-Ambră?

Perrin se opri deodată lângă trunchiul noduros al unui stejar uriaş. De ce vorbea Ucigaşul atât de mult? Ce motiv avea să vorbească? „Vrea să mă aducă la el."

Rezemându-se cu spatele de trunchiul acela gros, Perrin cercetă codrul. Nu mişca nimic. Ucigaşul chiar dorea să îl aducă mai aproape. Fără îndoială că îi pregătise o cursă. Iar el dorea să îl găsească şi să îi sfâşie beregata. Totuşi, s-ar fi putut să fie el cel care murea, iar atunci nimeni nu avea să afle că intrarea în Căi fusese deschisă. Trolocii puteau sosi cu sutele şi chiar cu miile. Nu avea de gând să îi facă jocul Ucigaşului.

Zâmbind fără prea multă bucurie, Perrin îşi spuse că trebuia să se trezească şi ieşi din visul de lup, iar apoi…

… Faile îl cuprinse cu braţele pe după gât şi începu să îi ciugulească barba cu dinţii ei mici şi albi. Viorile Spoitorilor sunau un cântec plin de foc. „Prafurile Ilei! Nu mă pot trezi!", mai apucă el să gândească, iar apoi începu să uite că era un vis. Râzând, o luă pe Faile în braţe şi o purtă spre un loc întunecos, unde iarba era moale.

Îi luă mult să se trezească şi în tot acel timp simţi durerea surdă din coastă. Pe ferestrele mici intra lumina zilei. O lumină puternică. Era dimineaţă. Încercă să se ridice şi căzu la loc cu un geamăt.

Faile sări în picioare de pe scăunelul pe care stătea. După ochii ei negri puteai să îţi dai seama că nu dormise.

— Stai locului, îi spuse ea. Te-ai agitat destul în somn. Nu am de gând să te las să te întorci pe o parte şi să îţi vâri săgeata prin tine până la capăt. Te-am păzit toată noaptea să nu faci asta.

Ihvon stătea rezemat de tocul uşii.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Perrin. Îl durea şi mai tare atunci când vorbea, însă nici să respire nu îi era prea uşor, iar de vorbit trebuia să vorbească. Trebuie să ajung în munţi, continuă el. La intrarea în Căi!

Faile se încruntă şi îi puse o mână pe frunte.

— Nu are febră, murmură ea, apoi continuă cu hotărâre în glas: Vei merge la Emond's Field, iar acolo vei fi Tămăduit de una dintre Aes-Sedai. Nu te las să pleci în munţi cu săgeata în trup şi să mori pe acolo. M-ai auzit? Dacă mai aud un cuvânt despre munţi sau Căile de Taină, o pun pe Ila să îţi dea o fiertură să te adoarmă de tot, şi atunci vei călători pe o targă. Oricum eu aşa cred că ar trebui să călătoreşti.

— Dar trolocii, Faile! Ieşirea din Căi nu mai e ferecată! Trebuie să îi opresc!

Femeia scutură din cap fără să stea pe gânduri şi spuse:

— În halul în care eşti, nu poţi face nimic. Pe tine te aşteaptă Emond's Field.

—Dar…!

— Nu te mai împotrivi, Perrin Aybara! Să nu mai aud nici o vorbă!

Perrin scrâşni din dinţi. Cel mai rău era că Faile avea dreptate. Dacă nu putea nici să se ridice din pat, cum ar fi putut să stea în şa tot drumul până la Manetheren?

— Emond's Field, încuviinţă el cu bunăvoinţă, însă ea tot mormăia vorbe din care se înţelese doar „încăpăţânat". Oare ce mai dorea? „Eu am avut numai bunăvoinţă. Încăpăţânată e ea, arză-o-ar!"

— Aşadar, vor mai sosi troloci, spuse Ihvon dus pe gânduri. Nici nu îl întrebă pe Perrin de unde ştia. Apoi scutură din cap ca şi cum nu ar fi crezut vestea. Mă duc să le spun celorlalţi că te-ai trezit, mai zise el şi se strecură afară,

închizând uşa după el.

— Doar eu văd pericolul? mormăi Perrin.

— Eu văd doar o săgeata înfiptă în tine, îi răspunse Faile cu hotărâre.

Amintindu-şi de săgeată, Perrin simţi un junghi şi îşi înăbuşi un geamăt. Faile încuviinţă din cap aprobator. Era de-a dreptul mulţumită!

Perrin nu dorea decât să plece cât mai repede. Cu cât îl Tămăduiau mai repede, cu atât avea să ajungă mai iute la intrarea în Căi şi să o ferece, dar de această dată pentru totdeauna. Faile îi dădu micul dejun cu mâna ei: un terci gros de legume, care ar fi fost bun doar pentru un copilaş fără dinţi. Îi dădea fiertura lingură cu lingură, oprindu-se din când în când pentru a-i şterge bărbia. Nu voia să îl lase să mănânce singur. De fiecare dată când Perrin se împotrivea sau îi cerea să se grăbească, ea îi închidea gura cu încă o lingură de terci. Nu îl lăsă nici măcar să se spele singur pe faţă. Până la urmă, Faile ajunse să îi pieptene părul şi barba. Încetase de mult să se împotrivească.

— Îţi stă bine atunci când eşti îmbufnat, îi spuse ea şi apoi îl ciupi de nas.

Ila, care în această dimineaţă purta o bluză verde şi o fustă albastră, se sui în căruţă, aducând cu ea cămaşa şi surtucul lui Perrin, ambele spălate şi cusute. Nu îi făcu nici o plăcere, însă fu nevoit să le lase pe femei să îl ajute la îmbrăcat. Îl ajutară până şi să se ridice. Haina nu i-o încheiară, iar cămaşa i-o lăsară să atârne pe lângă ciotul de săgeată.

— Îţi mulţumesc, Ila, spuse Perrin trecându-şi mâna peste cusăturile îngrijite. Sunt cusute cu meşteşug.

— Într-adevăr, încuviinţă ea. Faile e tare pricepută la cusut.

Faile roşi, iar Perrin rânji larg amintindu-şi cu câtă hotărâre îi spusese că nu va mai coase niciodată nimic pentru el. Văzând o anume licărire în ochii ei, înţelese că era mai bine să tacă. Uneori tăcerea e mai înţeleaptă.

— Mulţumesc, Faile, îi spuse el grav, iar ea roşi mai tare.

După ce îl ajutară să se ridice în picioare, Perrin ajunse la

uşă fără multă greutate, însă avu nevoie de sprijinul celor două pentru a cobori scările. Caii aveau măcar şei, iar flăcăii din Ţinutul celor Două Râuri se adunaseră toţi, cu arcurile pe spate. Aveau feţele şi veşmintele curate şi doar puţine bandaje la vedere.

Noaptea petrecută printre Tuatha'ani îi îmbărbătase chiar şi pe aceia care nu păreau să fie în stare să meargă măcar. Din groaza care li se citea în ochi doar cu o zi în urmă mai rămăsese doar o umbră. Wil îşi trecuse fiecare braţ pe după gâtul câte unei fete cu ochii mari, cum era şi de aşteptat, iar Ban al'Seen, cu părul lui negru zburlit de bandaj, se ţinea de mână cu alta şi zâmbea sfios. Ceilalţi înfulecau fiertura de legume din castroane.

— E foarte bun, Perrin, spuse Danii după ce îi înmână castronul gol uneia dintre femeile Spoitorilor. Femeia făcu un gest ca şi cum l-ar fi întrebat dacă mai doreşte, iar el scutură din cap, şoptindu-i însă lui Perrin: Nu cred că m-aş sătura vreodată. Tu?

— Mie mi-a ajuns, îi răspunse Perrin acru. Un terci zemos de legume.

— Fetele astea au dansat toată noaptea, spuse Tell, vărul lui Dannil, căscând nişte ochi mari. Toate cele nemăritate, ba chiar şi unele din cele măritate! Mare păcat că nu le-ai văzut şi tu, Perrin!

— Le-am mai văzut eu pe femeile Spoitorilor dansând.

Se vedea că nu reuşise să ascundă felul în care se simţise privindu-le, căci Faile îl întrebă sec:

— Şi zici că ai văzut tiganza? Poate că într-o bună zi, dacă eşti cuminte, am să dansez sa'sara pentru tine. Ai să vezi tu atunci cum e un dans adevărat.

Ilei i se tăie respiraţia atunci când auzi numele, iar Faile roşi chiar mai tare decât înainte.

Perrin se uita la ele chiorâş. Dacă sa'sara de care vorbea tulbura inima mai tare decât femeile Spoitorilor cu dansul lor din şolduri – parcă îi zicea tiganza? –, i-ar fi plăcut, fără îndoială, să o vadă pe Faile dansându-l. Încercă să nu se uite înspre ea.

Apăru şi Raen, îmbrăcat cu acelaşi surtuc verde, dar cu

nişte pantaloni mai roşii decât şi-ar fi putut Perrin imagina vreodată. Alăturarea celor două culori îi dădea dureri de cap.

— Ai trecut pe la focurile noastre de două ori, Perrin, şi pleci încă o dată înainte să apucăm să punem de-un ospăţ de rămas-bun. Trebuie să mai treci pe la noi cât mai curând.

Depărtându-se de Faile şi Ila, căci măcar să stea în picioare putea şi singur, îi puse o mână pe umăr omului slab şi vânos.

— Însoţeşte-ne, Raen! Nici un om din Emond's Field nu o să vă facă rău. Măcar o să fiţi mai în siguranţă acolo decât în sălbăticiile pe unde mişună trolocii.

Raen şovăi pentru o clipă, apoi îşi veni în fire şi mormăi:

— Nu îmi vine să cred că mă faci să iau aminte la astfel de lucruri, spuse el, apoi se întoarse spre oamenii lui şi începu să le vorbească cu un glas răsunător: Oameni dragi, Perrin ne-a întrebat dacă dorim să îl însoţim până în satul lui, unde vom fi feriţi de troloci. Cine doreşte să meargă? Chipuri înlemnite se holbau la el în tăcere. Unele dintre femei îşi adunau ţâncii la ele, iar bieţii copii li se ascundeau prin fuste, ca şi cum gândul i-ar fi speriat de-a dreptul. Vezi, Perrin? întrebă Raen. Noi suntem feriţi atunci când ne vedem de drum, şi nu în sate. Fii sigur că nu rămânem mai mult de o noapte într-un loc, iar între două astfel de opriri nu poposim nici un ceas, ci mergem cât e ziua de lungă.

— S-ar putea să nu fie de ajuns, Raen.

Mahdiul ridică din umeri şi spuse:

— Mă încălzeşte grija pe care ne-o porţi, însă, cu voia Luminii, nu vom păţi nimic.

— Calea Frunzei nu înseamnă numai să fii paşnic, adăugă Ila cu blândeţe, ci şi să primeşti ceea ce ţi-e scris. Frunza cade pe pământ atunci când îi vine vremea şi nu se împotriveşte. Lumina o să ne păzească atât cât ne e scris.

Perrin ar fi vrut să îi convingă, însă pe cât de blânzi erau, pe atât erau de hotărâţi. I-ar fi fost mai uşor să le facă pe Bain şi pe Chiad – şi chiar pe Gaul! – să poarte rochii şi să renunţe la suliţe, decât să le schimbe Spoitorilor hotărârea.

Nici nu apucă Raen bine să dea mâna cu Perrin, că femeile Spoitorilor începură să îi îmbrăţişeze pe flăcăii din

Ţinutul celor Două Râuri, şi chiar pe Ihvon, iar bărbaţii strângeau mâini în stânga şi în dreapta. Toţi râdeau şi îşi urau unii altora drum bun, sperând că se vor mai întâlni. Sau aproape toţi. Aram stătea mai la o parte, încruntându-se, cu mâinile îndesate în buzunare. Ultima oară când îl văzuse Perrin, păruse să fie oarecum ţâfnos, iar asta nu se mai pomenise vreodată la un Spoitor.

Bărbaţii nu se mulţumiră să îi strângă mâna lui Faile şi o îmbrăţişară pe rând. Perrin încercă să nu trădeze nimic atunci când băieţii mai tineri se înflăcărau prea tare şi scrâşni doar puţin din dinţi. Reuşea totuşi să zâmbească. Pe el nu îl îmbrăţişase nici o femeie mai tânără decât Ila. Faile reuşea cumva să îl păzească precum un dulău în timp ce era strânsă în braţe cu foc de un băieţandru slăbănog. Ajungea ca femeile mai tinere să se uite o singură dată la Faile şi îşi alegeau pe altul să îl strângă în braţe, între timp Wil părea să se sărute cu toate fetele din tabără. La fel şi Ban. Până şi Ihvon se simţea bine. Faile ar fi meritat ca unul din flăcăi să-i rupă vreo coastă de atâta drag.

Într-un sfârşit Spoitorii se dădură înapoi, lăsându-i în faţă doar pe Raen şi pe Ila, alături de cei din Ţinutul celor Două Râuri. Bărbatul slab cu părul cărunt făcu o plecăciune cu mâinile la piept, aşa cum era obiceiul.

— Aţi venit în pace. Plecaţi acum în pace. Veţi fi întotdeauna bine-veniţi la focurile noastre, în pace. Calea Frunzei înseamnă pace.

— Pacea fie întotdeauna cu tine, îi răspunse Perrin, şi cu toată Seminţia. „De-ar da Lumina să fie aşa!” Voi găsi eu cântecul, şi dacă nu eu, atunci altul, dar cântecul va fi cântat, anul acesta sau în anii care o să vie. Perrin se întrebă dacă existase vreodată vreun cântec sau dacă nu cumva Tuatha’anii porniseră după altceva în călătoria lor. Elyas îi spusese că nici ei nu ştiau cântecul, dar că aveau să-l recunoască atunci când au să-l găsească. „Fie să găsească măcar pace. Măcar atât”, gândi Perrin apoi îşi continuă vorbele de rămas-bun: Aşa cum a fost odată, va fi din nou, lume fără de sfârşit.

— Lumea fără de sfârşit, îi răspunse Tuatha’anul

murmurând solemn. Lume şi timpul fără de sfârşit.

După alte câteva îmbrăţişări şi strângeri de mână, Ihvon şi Faile îl ajutară pe Perrin să urce în şa. Wil mai apucă să se bucure de câteva sărutări. La fel şi Ban. Alţii, care erau mai grav răniţi, fură şi ei urcaţi pe cai. În tot acest timp, Spoitorii le făceau cu mâna ca şi cum ar fi condus nişte vecini.

Raen îi strânse şi el mâna lui Perrin, care îl întrebă:

— Chiar nu te vei mai gândi la vorbele mele? îmi amintesc că odată ai spus că s-a dezlănţuit răul în lume. Acum e şi mai rău, Raen, mai ales prin părţile astea.

— Pacea fie cu tine, Perrin, îi răspunse Raen zâmbitor.

— Asemenea.

Aielii apărură de abia după ce alaiul ajunse la vreo milă depărtare de tabăra Spoitorilor. Bain şi Chiad se uitară înspre Faile, iar apoi îşi reocupară locul lor obişnuit. Perrin nu ştia ce credeau cele două că ar fi putut să i se întâmple printre Thuata'ani.

Gaul apăru şi el pe lângă Trăparu. Cum aproape jumătate din oameni mergeau pe jos, nu înaintau prea repede. Aielul îl măsură pe Ihvon din priviri ca de obicei, iar apoi se întoarse către Perrin.

— Ce îţi mai face rana?

Adevărul era că îl durea de turba. La fiecare pas al calului, vârful săgeţii îl împungea mai tare.

— Mi-e bine, răspunse el, reuşind să nu scrâşnească din dinţi. Poate că vom avea de dănţuit la noapte în Emond's Field. Dar ţie cum îţi mai e? Te-ai simţit bine astă-noapte jucând jocul ală cu Sărutul Fecioarei? La acestea, Gaul se împiedică şi mai că nu căzu în nas. Ce s-a întâmplat?

— Pe cine ai auzit vorbind de jocul ăsta? îl întrebă Aielul încet, privind drept în faţă.

— Pe Chiad. De ce?

— Chiad, mormăi Gaul. Femeia aia e o Goshien. Goshien! Ar trebui să o duc înapoi la Izvoarele Fierbinţi ca gai'shain. Vorbele lui păreau să fie pline de furie, însă glasul mai puţin. Chiad…

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Nici Myrddraalii nu sunt la fel de vicleni ca femeile,

răspunse Gaul sec. Şi faţă de ele trolocii luptă mai puţin murdar. Se opri o clipă, apoi continuă: Iar o capră are mai multă minte în cap.

Grăbind pasul, Gaul se alătură celor două Fecioare. Nu vorbeau, din câte putea vedea Perrin, însă încetinise pentru a merge pe lângă ele.

— Ai înţeles vreo iotă? îl întrebă Perrin pe Ihvon.

Străjerul scutură din cap, iar Faile pufni:

— Dacă are de gând să le supere, îl vor agăţa cu capul în jos de o creangă până se linişteşte.

— Tu ai înţeles ceva? o întrebă Perrin.

Faile nu scoase nici un sunet şi nici măcar nu se uită la el. Însemna că nici ea nu înţelesese mare lucru.

— Cred că va trebui să mai trec pe la Spoitori. Nu am mai văzut de mult timp tiganza. Era de-a dreptul… fascinant.

— Şi ţie ţi-ar prinde bine să fii spânzurat cu capul în jos! mormăi Faile destul de tare ca s-o audă.

— Dar nu va trebui totuşi să caut tabăra lui Raen, continuă el. Mi-ai făgăduit că o să-mi dansezi sa’sara aceea.

Faile se înroşi toată.

— Se aseamănă vreun pic cu tiganza? Vreau să zic doar că altfel nu ar avea nici un rost.

— Tăntălău cu muşchi în loc de minte ce eşti! pufni ea, uitându-se în sus, spre Perrin. S-a auzit de bărbaţi care şi-au lăsat inima şi toate avuţiile la picioarele unei femei care le dansase sa’sara. Dacă mama ar bănui măcar că ştiu…

Gura lui Faile se închise deodată ca şi cum ar fi spus mai mult decât avusese de gând. Atât cât i se vedea din pielea albă se făcu stacojie de ciudă.

— Atunci nu ai de ce să dansezi pentru mine, spuse Perrin încet. Inima mea şi averile, aşa cum or fi ele, sunt deja la picioarele tale.

Faile aproape că uită să păşească, apoi râse încet şi îşi lipi obrazul de piciorul lui.

— Eşti prea isteţ, murmură ea. Într-o bună zi tot voi dansa pentru tine, iar atunci sângele o să-ţi clocotească în vine.

— Deja reuşeşti să faci asta, spuse el, făcând-o să râdă din nou.

Cum mergea alături de calul său, Faile îşi vâri mâna pe după scara şeii, strângându-i piciorul lui Perrin într-o îmbrăţişare.

După o vreme, până şi gândul la Faile dansând – socotind după dansul fetelor Tuatha'an – nu mai reuşea să îl facă să uite de durere. Fiecare pas al lui Trăparu îl chinuia. Încerca să se ţină drept. Aşa, părea să îl doară mai puţin. Pe lângă asta, nu ar fi vrut să le strice cheful celorlalţi, după noaptea petrecută în tabără. Ceilalţi bărbaţi se ţineau şi ei drepţi în şa, chiar dacă în urmă cu o zi de abia mai puteau să meargă. Iar Ban şi Dannil mergeau făloşi, cu capul sus. Nu avea de gând să se prăbuşească primul.

Wil începu să fluiere *Îndărăt din valea lui Tarwin,* şi încă trei sau patru flăcăi se luară după el. După o vreme, Ban începu să cânte cu un glas bărbătesc, răsunător:

M-aşteapt-acolo casa mea,
Şi mândra mea frumoasă,
Orice comori m-ar aştepta,
Tot ea-i mai preţioasă.
Ai ei ochi sunt voioşi, al ei zâmbet e miere,
Şi în îmbrăţişarea ei uit orişice durere.
Guriţa ei ca focul e dulcea mea plăcere.
Pe lume alte daruri nu vreau să mai cunosc.

La a doua strofă i se alăturară alţi câţiva, până când ajunseră să cânte toţi, chiar şi Ihvon. Şi Faile de asemenea. Numai Perrin tăcu. I se spusese de destule ori că avea un glas care amintea de orăcăitul unei broaşte călcate în picioare. Unii începură să şi păşească în ritmul cântecului.

În valea lui Tarwin văzut-am eu,
Cum troloci mii apar.
Jumate-Omului în cale cu trupul meu i-am stat,
Luptatu-m-am cu sete pe-al morţii crud hotar.
Dar fetişcana ca-n poveşti m-aşteaptă doar pe mine,
Jucăm, ş-apoi ne sărutăm, sub meri, unde-i mai bine.

Perrin scutură din cap. Cu o zi în urmă fuseseră gata să fugă după ascunziş, iar acum se apucaseră să cânte despre o bătălie atât de veche, încât cântecul acela era singura amintire pe care o lăsase în Ţinutul celor Două Râuri. Poate că deveneau ostaşi. Dacă nu reuşea să închidă poarta, aveau să fie nevoiţi să devină ostaşi cu adevărat.

Începură să dea din ce în ce mai des peste ferme, până când ajunseră într-un loc unde mergeau numai pe lângă garduri vii sau de piatră, printre ogoare. Toate gospodăriile erau părăsite. Pe acolo nimeni nu ţinuse cu dinţii de glie.

Ajunseră la Drumul Vechi, care mergea la miazănoapte de Râul Alb, sau Manetherendrelle, prin Deven Ride, şi până la Emond's Field. Începură în sfârşit să dea de turme de oi, de zece ori mai mari decât se obişnuia, păzite de câte zece oameni, când ar fi fost nevoie doar de câte unul. Jumătate din ei erau bărbaţi în toată firea. Păstorii îi priveau cu gura căscată, cum treceau pe drum cântând.

Perrin nu ştia ce să creadă atunci când dădură cu ochii de Emond's Field. Se vedea că şi ceilalţi erau tulburaţi, căci se opriră treptat din cântat.

Copacii, gardurile şi îngrăditurile de tufişuri de pe lângă sat dispăruseră. Casele cele mai de la apus din Emond's Field fuseseră odată înconjurate de copacii de la marginea Pădurii de la Apus. Stejarii şi tufele dintre case rămăseseră, însă acum marginea pădurii era la cinci sute de paşi depărtare, cam la cât ar trage un bărbat puternic cu arcul, iar oamenii o împingeau cu topoarele lor şi mai departe. Satul era înconjurat de rând după rând de ţăruşi înalţi până la brâu, înfipţi în pământ şi aplecaţi în faţă. Din loc în loc, bărbaţi stăteau de strajă printre ţăruşi, unii dintre ei purtând bucăţi vechi de armură sau cămăşi de piele tăbăcită pe care cususeră discuri de fier ruginit. Alţii purtau coifuri îndoite de fier, suliţe pentru vânat mistreţi sau halebarde culese de prin podurile caselor, şi chiar cârlige de grădinărit legate în vârful unor prăjini lungi. Alţi bărbaţi, şi chiar copii, stăteau de strajă cu arcuri pe acoperişurile de paie. Când văzură alaiul lui Perrin se ridicară în picioare şi strigară la cei de jos.

Lângă drum, în spatele ţăruşilor, se vedea o maşinărie de

lemn, legată pe toate părţile cu frânghii groase, răsucite, lângă care erau aşezate mormane de bolovani. Ihvon văzu că Perrin se încruntase atunci când treceau pe lângă ele.

— Catapulte, îi explică el. Până acum avem şase. Odată ce eu şi Tomas le-am arătat ce au de făcut, tâmplarii voştri s-au descurcat de minune. Ţăruşii vor ţine la distanţă trolocii sau Mantiile Albe, dacă e să năvălească. Străjerul vorbea în continuare ca şi cum ar fi vorbit despre vreme.

— Ţi-am spus eu că satul tău o să se pregătească aşa cum se cuvine, spuse Faile cu mândrie în glas, de parcă ar fi fost satul ei. Un neam de oameni de ispravă, în locurile astea cu pământ moale. Parcă ar fi oamenii din Saldaea. Moiraine a zis de multe ori că sângele neamului din Manetheren încă vă curge prin vine.

Perrin nu făcu decât să dea din cap.

Uliţele erau pline de oameni, parcă ar fi fost zi de târg. Locurile goale dintre case fuseseră umplute de un zid de care şi căruţe, iar prin uşile şi ferestrele deschise Perrin vedea din ce în ce mai mulţi oameni. Mulţimea se dădu în lături la trecerea lui Ihvon şi a Aielilor. Alaiul fu însoţit de glasuri şoptite:

— E chiar Perrin Ochi-de-Ambră!

— Perrin Ochi-de-Ambră.

— Perrin Ochi-de-Ambră.

Ar fi preferat să nu îi audă numindu-l aşa. Oamenii ăştia chiar îl cunoşteau, sau măcar unii dintre ei. Oare ce o fi fost în mintea lor? O vedea pe Neysa Ayellin, cu faţa ei ca de cal, care îl bătuse la fund atunci când Mat îl convinsese să îi fure o plăcintă de agrişe, pe vremea când avea numai zece ani. Şi apoi mai era şi Cilia Cole, fata cu ochii mari şi obrajii trandafirii, prima pe care o sărutase vreodată. Încă era frumoasă şi durdulie. Pel Aydaer cu pipa şi capul său chel, şi el prin mulţime, îl învăţase odată pe Perrin să prindă păstrăvi cu mâna. Mai era acolo şi Daise Congar, o femeie înaltă faţă de care Alsbet Luhhan părea blândă, împreună cu slăbănogul ei de bărbat, Wit. Toţi îl priveau şi le şopteau altora cine era. Atunci când boşorogul de Cenn Buie ridică în spate un băieţel şi arătă cu degetul spre Perrin, vorbind cu însufleţire, Perrin

oftă. Înnebuniseră cu toţii.

Oamenii din oraş îi urmară pe Perrin şi pe ceilalţi, dând naştere unui alai murmurător. Găinile fugeau în toate părţile printre picioarele oamenilor. Viţeii care mugeau şi porcii care guiţau în coteţe aproape că îi întreceau pe oameni. Oile erau înghesuite toate pe Pajişte, iar printre vacile bălţate de lapte se învârteau gâşte albe şi cenuşii.

Iar în mijlocul Pajiştii fusese înălţat un stâlp înalt, în vârful căruia flutura flamura albă, cu un chenar roşu şi un cap roşu de lup. Perrin se uită la Faile, iar ea clătină din cap, la fel de nedumerită.

— O emblemă.

Perrin nu o simţise pe Verin apropiindu-se, însă la un moment dat începu să audă în jurul lui oameni care şopteau: „Aes-Sedai”. Ihvon nu părea surprins. Lumea se uita la ea cu ochii mari.

— Oamenii au nevoie de embleme, continuă Verin, punând o mână pe Trăparu. Atunci când Alanna le-a spus câtorva săteni că trolocii se tem de lupi, toţi au încuviinţat că flamura aceasta e cea mai potrivită. Tu nu crezi asta, Perrin?

Ochii ei îl priveau de jos în sus. Erau ca ochii unei păsări care se uită la un vierme.

— Eu mă întreb ce va zice regina Morgase de asta, spuse Faile. Ţinutul ăsta face parte din Andor. Nu prea le plac reginelor flamurile străine înălţate în ţinuturile lor.

— Nu sunt decât liniile de pe o hartă, îi spuse Perrin, care se simţea un pic mai bine de când calul încetase să îl scuture în şa. Eu nici nu ştiam că facem parte din Andor până nu am fost la Caemlyn. Mă îndoiesc că mulţi dintre noi au vreo idee despre asta.

— Conducătorii tind să îşi creadă hărţile, Perrin, spuse Faile sec. Atunci când eram eu mică, prin unele părţi din Saldaea nu mai trecuse un strângător de dări de vreo cinci generaţii. Dar de îndată ce tatăl meu a putut să uite pentru o vreme de Mana Pustiitoare, Tenobia a făcut astfel încât toţi să ştie că le e regină.

— Aici suntem în Ţinutul celor Două Râuri, îi aminti Perrin cu un rânjet, nu în Saldaea. Conducătorii din Saldaea păreau

să fie tare aprigi. Perrin se întoarse apoi către Verin şi nu mai rânji, ci se încruntă. Parcă nu doreai ca oamenii să ştie cine eşti, îi spuse el.

Nici el nu ştia ce era mai tulburător: Aes-Sedai ascunzându-se prin Ţinutul celor Două Râuri sau Aes-Sedai în văzul tuturor.

Mâna lui Verin se plimba pe deasupra ciotului de săgeată, la vreo palmă distanţă. Perrin simţea furnicături în jurul rănii.

— Nu e deloc bine, murmură femeia Aes-Sedai. S-a înfipt în coastă şi mai e şi o infecţie în ciuda pomezii. Cred că ar trebui să se ocupe Alanna de asta. Verin clipi şi îşi retrase mâna. Furnicăturile dispărură. Şi ziceai că nu doream să ne cunoască lumea? continuă ea. La felul în care se mişcă acum lucrurile nici nu mai putea fi vorba să ne ascundem. Cred că am fi putut să ne luăm tălpăşiţa. Dar cred că nu ţi-ai fi dorit asta, nu-i aşa?

Verin îl privea din nou ca o pasăre la pândă.

Perrin ezită şi apoi oftă.

—Nici eu nu cred…

— Mă bucur să aud asta, spuse ea cu un zâmbet.

— Şi, până la urmă, ce te-a adus pe aici?

Nu părea să îl audă. Sau poate nu voia.

— Acum trebuie să vedem ce facem cu săgeata din coasta ta. Şi cineva trebuie să îi îngrijească şi pe ceilalţi. Mă voi ocupa împreună cu Alanna de cei mai grav răniţi, dar…

Oamenii care îl însoţiseră erau la fel de uluiţi de ceea ce vedeau. Ban se scărpina în cap privind flamura, iar alţii se holbau pur şi simplu buimăciţi. Cei mai mulţi însă priveau la Verin cu nelinişte vădită. Auziseră şi ei şoaptele de „Aes-Sedai”. Nici Perrin nu scăpase cu totul de privirile neliniştite – doar vorbea cu o femeie Aes-Sedai ca şi cum ar fi fost o săteancă oarecare.

Verin îi privi şi ea pe oameni, apoi îşi întinse o mână în spate şi apucă o fetiţă de zece sau doisprezece ani din mulţime. Fata, care avea părul negru prins în panglici albastre, îngheţă.

— O cunoşti pe Daise Congar, copilă? o întrebă Verin. Atunci spune-i că au sosit flăcăi răniţi care au mare nevoie de

leacurile Meşteresei. Spune-i să se grăbească. Şi mai spune-i că n-o să-i rabd ifosele. Ai înţeles? Acum du-te!

Perrin nu o recunoscu pe copilă, însă ea se vedea că o cunoştea pe Daise, căci tresări atunci când auzi ce avea să îi spună. Însă Verin era o Aes-Sedai. După o clipă în care le măsură în minte pe Daise Congar şi pe femeia Aes-Sedai, copila o luă la fugă prin mulţime.

— Iar de tine va avea grijă Alanna, mai spuse Verin, uitându-se în sus la el.

Perrin şi-ar fi dorit ca vorbele ei să nu sune ca şi cum ar avea două înţelesuri.

43 Grija pentru cei vii

Apucând căpăstrul lui Trăparu, Verin îl purtă ea însăşi până la Hanul Izvorul cu Vin, iar mulţimea se dădu în lături pentru ca ea să treacă, numai pentru a se strânge apoi din nou laolaltă. Dannil şi Ban împreună cu ceilalţi o urmau călare sau pe jos, amestecaţi acum cu mulţimea. Uimiţi de schimbările din Emond's Field, flăcăii îşi arătau fala chinuindu-se să facă paşi mari, deşi şchiopătau, sau stând ţepeni în şa; le stătuseră împotrivă trolocilor şi se întorceau acasă teferi. Dar femeile îşi treceau mâinile pe deasupra fiilor sau nepoţilor, multe din ele înghiţindu-şi lacrimile, iar tânguielile lor încete închegau un murmur surd, îndurerat. Bărbaţi cu ochii strânşi încercau să-şi ascundă grijile în spatele unor zâmbete de mândrie, unor bătăi pe umăr şi exclamaţii despre bărbi abia mijite, deşi de multe ori îmbrăţişările lor erau de fapt umeri daţi drept sprijin. Mândrele se îngrămădeau cu săruturi şi bocete zgomotoase, jumătate fericire, jumătate compătimire, iar fraţi şi surori mai mici, izbucneau în plâns şi se agăţau cu ochii căscaţi de uimire de câte un frate pe care toată lumea îl făcea „erou".

Pe celelalte voci Perrin nu voia să le audă.

— Unde e Kenley? întrebase jupâneasa Ahan, care era o femeie chipeşă, cu şuviţe albe în coada aproape neagră, dar care purta o încruntătură înecată de spaimă, cercetând chipurile şi privind ochii cum se fereau de ai ei. Unde e Kenley al meu?

— Bili! rosti bătrânul Hu al'Dai tremurat. L-a văzut cineva pe Bili al'Dai?

—... Hu...!

—... Jared...!

—... Tim...!

—... Coli...!

În faţa hanului, Perrin căzu din şa căutând scăparea de acele nume, fără să vadă măcar mâinile celor care îl prinseseră.

— Duceţi-mă înăuntru! scrâşni el din dinţi. Înăuntru!

—… Teven…!

—… Haral…!

—… Had…!

Uşa închisă îl rupse de vaietele inimilor frânte şi de plânsetele mamei lui Dael al’Taron, care cerea cuiva să-i spună unde era fiul ei.

„Într-un cazan al trolocilor, gândi Perrin, stând aşezat pe un scaun din sala mare. În burta unui troloc, unde l-am trimis eu, jupânească al’Taron. Unde l-am trimis eu.” Faile se ţinea cu mâinile de cap, privindu-l îngrijorată în faţă. „Fă-ţi griji pentru cei vii, gândi el. O să îi plâng pe cei morţi mai târziu. Mai târziu.”

— Sunt bine, îi spuse el. Am descălecat cam fără cap. Nu am fost niciodată un călăreţ bun.

Ea nu părea să-i dea crezare.

— Tu chiar nu poţi face nimic? îi ceru Faile socoteală lui Verin.

Femeia Aes-Sedai clătină calm din cap.

— Gândesc că e mai bine să nu, copilă. E păcat că nici una dintre noi nu este Ajah Galbenă, dar Alanna este o mai bună Tămăduitoare decât mine. Înzestrările mele sunt de alte feluri. Ihvon o va aduce. Aşteaptă cu răbdare, copilă!

Sala mare fusese preschimbată într-un soi de sală de arme. În afară de locul în care se afla şemineul, toţi pereţii fuseseră ticsiţi cu suliţe de toate felurile, cu topoare din loc în loc şi halebarde cu lame de forme curioase, multe ciupite şi decolorate acolo unde rugina veche fusese îndepărtată. Şi mai uimitor, un butoi de la baza scărilor era plin cu săbii amestecate, cele mai multe fără teci şi nici două la fel. Din fiecare pod pe o rază de trei mile trebuie să fi fost aduse acolo relicve acoperite de praful a generaţii întregi. Perrin nu ar fi crezut că existau mai mult de cinci săbii în tot Ţinutul, cel puţin înainte de venirea Mantiilor Albe şi a trolocilor.

Gaul se aşeză într-o parte, aproape de scările care duceau la odăile hanului şi camerele de locuit ale familiei al’Veres, privind la Perrin, dar abia băgând de seamă prezenţa lui Verin şi mişcările ei. De cealaltă parte a camerei, privind la Faile şi la tot restul, cele două Fecioare îşi proptiră suliţele în căuşul

braţului şi luară o poziţie care părea comodă, deşi stăteau pe vârfuri. Cei trei tineri care îl căraseră pe Perrin se foiau lângă uşă, holbându-se la el, la femeia Aes-Sedai şi la Aieli cu ochii tot atât de holbaţi.

— Ceilalţi, spuse Perrin. Au nevoie…

— De ceilalţi vom avea noi grijă, îl întrerupse Verin cu blândeţe, aşezându-se la altă masă. Ei vor vrea să fie cu familiile lor. E mult mai bine să îi ai pe cei dragi în preajmă.

Perrin simţi o săgetare de durere – mormintele de sub meri îi apăruseră în faţa ochilor –, dar el o amuţi. „Ai grijă de cei vii!”, îşi aduse el aminte cu asprime. Aes-Sedai îşi aduse pana şi călimara şi începu să noteze cu o mână ageră în cartea ei mică. Se întrebă dacă ei îi păsa câţi oameni din Ţinutul celor Două Râuri muriseră, atâta vreme cât el supravieţuise şi putea fi folosit în planurile Turnului Alb pentru Rand.

Faile îi strânse mâna, dar vorbi către Aes-Sedai:

— Nu ar trebui să-l întindem în pat?

— Nu încă, îi spuse Perrin iritat.

Verin ridică ochii şi deschise gura, repetând cu o voce mai puternică:

— Nu încă. Femeia Aes-Sedai ridică din umeri şi se aplecă din nou asupra însemnărilor. Ştie cineva unde este Loial?

— Ogierul? spuse unul din cei trei de la uşă.

Dav Ayellin era mai îndesat decât Mat, dar avea aceiaşi ochi negri scânteietori. Avea aceeaşi înfăţişare mototolită şi era la fel de nepieptănat ca şi Mat. În zilele bune, trăsnăile pe care nu apuca să le facă Mat le făcea Dav, deşi Mat deschidea de obicei drumul.

— E plecat cu bărbaţii care curăţă Pădurea de la Apus. Ai fi zis că îi tăiem un frate de fiecare dată când prăvăleam un copac, dar el taie de trei ori cât ceilalţi cu barda aia monstruoasă pe care i-a făurit-o jupânul Luhhan. Dacă ai nevoie de el, l-am văzut pe Jaim Thane alergând să le spună că ai venit. Pun rămăşag că o să vină toţi să te vadă. Uitându-se la săgeata ruptă, se scutură şi începu să-şi frece coastele, ca şi cum ar fi simţit şi el durerea. Te doare rău? îl întrebă el.

— Mă doare destul, spuse Perrin rece. Treceau toţi să îl

vadă. „Ce-oi fi eu, menestrel?”, gândi el. Şi Luc? Nu vreau să-l văd, dar e şi el aici?

— Mă tem că nu. Al doilea bărbat, Elam Dowtry, îşi frecă nasul lung. Nepotrivită cu surtucul de fermier din lână şi cu vârtejul din creştet, purta la brâu o sabie; mânerul era proaspăt înfăşurat în piele, iar teaca avea pielea veche şi roasă. Seniorul Luc vânează Cornul lui Vaiere, cred. Sau poate troloci.

Dav şi Elam erau prietenii lui Perrin, sau fuseseră, tovarăşi de vânătoare şi pescuit, toţi aproape de-un leat, dar rânjetele încântate ale celor doi îi făceau să pară mai proaspeţi. Şi Mat, şi Rand ar fi părut cu cinci mai în vârstă cel puţin. Poate că şi el părea la fel.

— Sper că se va întoarce curând, îi dădu înainte Elam. Mă învaţă cum să mânuiesc sabia. Ştiai că e Corniat? Şi ar fi rege, dacă şi-ar căpăta drepturile. Al Andorului, aud.

— Andorul are regine, murmură pierdut Perrin, întâlnind cu ochii privirea lui Faile, nu regi.

— Deci nu este aici, spuse ea. Gaul se foi uşor; părea gata să plece să-l vâneze pe Luc, cu ochii albaştri îngheţaţi. Nu l-ar fi uimit pe Perrin să le vadă pe Bain şi pe Chiad trăgându-şi vălurile peste chipuri chiar în clipa aceea.

— Nu, spuse Verin, părând să fie mai concentrată pe însemnările ei decât pe ceea ce spunea. Nu că n-ar fi fost de ajutor uneori, dar are un dar de a aduce încurcături când vine aici. Ieri, înainte să ştie cineva ce punea la cale, a condus o solie care a transmis unei patrule de Mantii Albe că Emond’s Field este închis pentru ei. Se pare că le-a spus să nu se apropie la mai puţin de zece mile. Nici mie nu îmi plac Mantiile Albe, dar nu cred că au primit vestea prea bine. Nu e înţelept să ţi-i pui împotrivă mai mult decât e nevoie.

Încruntându-se la ceea ce scrisese, îşi frecă nasul, părând să nu-şi dea seama că se murdărise cu cerneală.

Lui Perrin puţin îi păsa cum primeau Mantiile Albe vorbele lor.

— Ieri, oftă el. Dacă Luc s-a întors în sat ieri, sunt slabe şanse să fi avut ceva de-a face cu apariţia trolocilor acolo unde nu îi aşteptam. Cu cât se gândea mai mult Perrin la cum

se întorsese acea ambuscadă cu susul în jos, cu atât se convingea că trolocii trebuiau să-i fi aşteptat. Şi cu atât mai mult ar fi vrut să dea vina pe Luc. Doar cu gândul nu faci brânză dintr-o piatră, mormăi el. Dar el tot a brânză veche îmi miroase.

Dav şi ceilalţi doi se uitare cu îndoială unii la alţii. Perrin se gândi că vorbele lui nu avuseseră prea multă noimă.

— Cei mai mulţi dintre ei erau Coplini, spuse al treilea cu o voce uimitor de gravă. Darl şi Hari şi Dag şi Ewal. Şi Wit Congar. Daise i-a tras un perdaf pe seama asta.

— Auzisem că lor le plac Mantiile Albe.

Lui Perrin îi păruse cunoscut băiatul cu vocea răguşită. Era mai tânăr decât Elam şi Dav cu doi sau trei ani şi cu puţin mai înalt, cu faţă prelungă, dar lat în umeri.

— Aşa şi este, râse flăcăul. Îi cunoşti, doar. Ei din firea lor trag la orice e periculos pentru altcineva. De când vorbeşte Seniorul Luc, se tot duc la Dealul Străjii şi le spun Mantiilor Albe să plece din Ţinutul celor Două Râuri. Oricum, pentru altcineva se duc ei acolo. Mi se pare că vor să se vadă cu sacii în căruţă.

— Dacă faţa asta ar fi fost mai rotofeie şi cu un picior sau două mai aproape de pământ... Ewin Finngar! izbucni Perrin. Nu se putea; Ewin era un ţânc îndesat şi cu voce piţigăiată care se băga şi el la grămadă când se întâlneau cei mari. Flăcăul ar fi trebui să ajungă cât el, sau chiar mai mare, când avea să se oprească din crescut. Tu eşti?

Ewin încuviinţă cu un rânjet lat.

— Auzim toate veştile despre tine, Perrin, spuse el cu glasul acela surprinzător, despre cum te lupţi cu trolocii şi cum ai tot felul de peripeţii prin lumea largă, cum umblă vorba. Încă mai pot să-ţi spun Perrin, nu?

— Pe Lumină, da! lătră Perrin.

Era mai mult decât plictisit de toată tărăşenia cu Ochi-de-Ambră.

— Aş vrea şi eu să fi plecat cu tine acum un an. Dav îşi frecă mâinile nerăbdător. Să te întorci acasă cu femei Aes-Sedai şi Străjeri şi un Ogier. Flăcăul îi făcea să pară trofee. Eu toată ziulica nu fac altceva decât să cresc vaci, să mulg vaci,

şi apoi să cresc vaci şi să mulg vaci iară. Cam asta, şi apoi mai merg la sapă şi la tăiat lemne. Tu ai avut mereu noroc.

— Cum a fost? se băgă Elam, cu suflarea la gură. Alanna Sedai spune că ai fost până la ţinuturile căzute sub Mana Pustiitoare, şi aud că ai văzut Caemlyn, şi Tear. Cum e la oraş? Chiar sunt de zece ori cât Emond's Field? Ai văzut vreun palat? Sunt Iscoade ale Celui Întunecat prin oraşe? Chiar sunt ţinuturile Manei Pustiitoare aşa de pline de troloci şi Pieriţi şi Străjeri?

— Cicatricea o ai de la un troloc? Cu tot cu glasul lui de taur, la Ewin tot se simţea un zel piţigăiat. Mi-aş dori şi eu o cicatrice. Ai văzut vreo regină? Sau vreun rege? Mai degrabă aş vedea o regină, dar un rege ar fi şi el încântător. Cum e Turnul Alb? Chiar e mare cât un palat?

Faile zâmbi, amuzată, dar Perrin clipi către năvălitori. Uitaseră oare cu totul de trolocii din Noaptea Iernii, de trolocii care mişunau în apropierea satelor chiar atunci? Elam înşfăcă mânerul sabiei de parcă ar fi vrut s-o apuce spre Mana Pustiitoare chiar atunci, Dav mai că se ridicase pe vârfuri, iar ochii îi scânteiau; Ewin părea gata să-l ia pe Perrin de guler. Peripeţii? Nişte netoţi. Totuşi, veneau vremuri grele, mai grele decât văzuse Ţinutul celor Două Râuri până acum. Nu le-ar strica să mai treacă ceva timp până să afle adevărul despre troloci şi toate celelalte.

Îl durea coasta, dar încercă să le răspundă. Păreau dezamăgiţi că nu văzuse Turnul Alb sau vreun rege, sau vreo regină. Crezu că Berelain va fi de ajuns pe post de regină, dar cu Faile în preajmă, nu avea de gând să aducă vorbă despre ea. Erau şi alte lucruri de care se temea să vorbească: Faime, şi Ochiul Lumii, Rătăciţii, Callandor. Subiecte primejdioase, care ar fi dus, cu siguranţă, la Dragonul Renăscut. Le-ar putea spune puţin despre Caemlyn, totuşi, şi despre Tear, despre Ţinuturile de la Hotare şi Mana Pustiitoare. Ce puteau crede şi ce nu era greu de înţeles. Sorbiră fiecare vorbă despre priveliştea necurată a Manei Pustiitoare, acea putreziciune, la fel despre soldaţii din Shienar, cu părul împletit, şi Steddingul Ogierilor, unde femeile Aes-Sedai nu puteau mânui Puterea, iar Pieriţii se temeau să intre. Dar mărimea Stâncii din Tear şi

imensitatea oraşelor…

Despre aşa-zisele lui peripeţii, spuse:

— Cel mai mult şi mai mult am încercat să îmi ţin ţeasta întreagă. Aşa sunt toate peripeţiile, şi pe deasupra mai şi încerci să găseşti un loc de adăpost pentru noapte şi ceva de mâncare. Ţi se face foarte foame când ai parte de peripeţii, şi dormi ud ori îngheţat, ori amândouă.

Aceste vorbe nu le plăcură prea mult, sau nu putură să creadă în ele mai mult decât credeau că Stânca era doar cât un munte mic. Îşi reaminti că nu ştia nici el mai mult despre lume înainte să plece din Ţinutul celor Două Râuri. Nu ajuta prea mult. El nu avusese vreodată ochii atât de larg deschişi. Sau îi avusese? Sala mare părea încinsă. Şi-ar fi scos surtucul, dar de abia se putea mişca.

— Şi Rand, şi Mat? ceru Ewin. Dacă nu e vorba decât să fii flămând şi plouat, ei de ce nu s-au întors acasă?

Tam şi Abell tocmai intrară, Tam cu sabia prinsă la cingătoare şi amândoi înarmaţi cu arcuri – ciudat lucru, sabia arăta cum trebuie la Tam, fie că avea sau nu hainele de fermă pe el – aşa că povesti cum o mai făcuse şi înainte, Mat pierdut în beţii şi jocuri de noroc, fugărind fete, iar Rand în surtucul lui bun cu o fată blondă la braţ. Făcu din Elayne o domniţă, bănuind că ei nu ar crede o iotă despre Domniţa-Moştenitoare a Andorului, şi văzu că avusese dreptate când ei îşi arătară neîncrederea. Totuşi, toată povestea părea mulţumitoare, cam ceea ce îşi doreau să audă, iar îndoiala se mai risipi puţin când Elam preciză faptul că Faile era o domniţă şi părea să îi caute destul de mult în coarne lui Perrin. Asta îi aduse lui Perrin un rânjet pe faţă; se întreba ce ar fi zis ei dacă le-ar fi spus că era verişoara unei regine.

Faile părea să nu se mai simtă amuzată, dintr-un anume motiv. Se întoarse spre ei privindu-i mai de sus decât ar fi făcut-o până şi Elayne, cu spatele ţeapăn şi faţa îngheţată.

— L-aţi cicălit destul. Este rănit. Ştergeţi-o, haideţi!

Cu uimire, făcură plecăciuni stângace – Dav făcând mişcări neatente din picioare şi arătând prosteşte –, îşi cerură iertare mormăind cu repeziciune – ei, nu lui! – şi dădură să iasă. Plecarea lor fu amânată de sosirea lui Loial, care intră

aplecându-se pe sub pragul de sus, măturând tocul cu părul ciufulit. Se holbară la Ogier ca şi cum nu l-ar mai fi văzut până atunci – apoi aruncară o privire spre Faile şi plecară grăbiţi. Privirea aceea rece, de domniţă, îşi făcuse treaba.

Când Loial se îndreptă de spate, capul aproape îi atingea tavanul. Buzunarele lui încăpătoare ţineau obişnuitele vrafuri pătrate de cărţi, dar purta cu sine şi o bardă imensă. Mânerul era la fel de înalt ca şi el, iar capul, de forma topoarelor pentru tăiat lemne, era cel puţin la fel de mare ca securea de luptă al lui Perrin.

— Eşti rănit, tună el de cum îi căzură ochii asupra lui Perrin. Mi-au spus că te-ai întors, dar nu mi-au spus şi că eşti lovit, altfel aş fi venit mai degrabă.

Barda îl sperie pe Perrin. Printre Ogieri, „să-ţi pui mâner lung la bardă” arăta ori grabă, ori furie – Ogierii păreau să vadă cele două ca fiind una singură, dintr-un motiv sau altul. Loial chiar părea nervos, cu urechile păroase trase înapoi, încruntat în aşa fel încât sprâncenele îi atârnau peste obrajii laţi. Asta pentru că trebuise să taie copaci, fără îndoială. Perrin ar fi vrut să fie singuri ca să-i spună dacă mai aflase ceva despre isprăvile Alannei. Sau ale lui Verin. Îşi frecă obrajii şi fu mirat să-i afle uscaţi; se simţea ca şi cum ar fi trebuit să transpire.

— E şi încăpăţânat, spuse Faile întorcându-se spre Perrin cu aceeaşi privire poruncitoare folosită asupra lui Dav, Elam şi Ewin. Ar trebui să fii în pat. Unde e Allana, Verin? Dacă ea trebuie să îl tămăduiască, atunci unde este?

— Va veni.

Femeia Aes-Sedai nu ridică ochii. Era din nou adâncită în cărticica ei, cu o încruntătură îngândurată şi cu peniţa pregătită să scrie.

— Tot ar trebui să stea în pat!

— O să am vreme pentru asta mai târziu, spuse Perrin răspicat. Îi zâmbi pentru a o înmuia, dar tot ce reuşi să facă fu să-i aducă o strâmbătură de îngrijorare pe chip şi s-o facă să ofteze „încăpăţânat...” Nu putea să-l descoasă pe Loial despre Aes-Sedai de faţă cu Verin, dar mai era ceva cel puţin la fel de important. Loial, intrarea Căilor este deschisă, iar

trolocii pătrund prin ea. Cum se poate una ca asta?

Sprâncenele Ogierului se lăsară şi mai mult, iar ochii îi priviră în podea.

— E vina mea, Perrin, hurui el plângăreţ. Am pus amândouă frunzele de Avendesora pe dinafară. Asta încuia Căile de pe dinăuntru, dar oricine o putea deschide de afară. Căile au fost întunecate de generaţii întregi, dar noi le-am crescut totuşi. Nu m-am putut convinge să distrug intrarea. Îmi cer iertare, Perrin! Toate astea sunt vina mea.

— Nu aş fi crezut că o intrare în Căi ar putea fi distrusă, spuse Faile.

— Nu am vrut să spun s-o distrug. Loial se sprijini în mânerul lung al bardei sale. O intrare a căilor a fost distrusă odată, la mai puţin de cinci sute de ani de la Frângere, după Damelle, fiica lui Ala, fiica lui Soferra, pentru că acea intrare era aproape de un stedding care căzuse sub Mana Pustiitoare. Încă sunt două sau trei intrări pierdute pentru Mană. Dar ea scrie că fusese foarte greu, şi ceruse treisprezece Aes-Sedai, lucrând umăr la umăr cu un sa'angreal. O altă încercare despre care scria ea, făcută doar de nouă, pe timpul Războaielor Troloce, tulburase intrarea într-un asemenea hal, încât femeile Aes-Sedai fuseră trase… Se întrerupse, cu urechile tremurându-i de ruşine, şi prinse a-şi scărpina nasul cel lat. Toată lumea se holba la el, până şi Verin şi Aielii. Mă las purtat de val uneori. Intrarea în Căi. Da. Nu o pot distruge, dar dacă scot cu totul amândouă frunzele de Avendesora, acestea o să moară. Se strâmbă la gândul acesta. Singura cale de a deschide din nou intrarea aceea va fi ca Fruntaşii să aducă Talismanul Facerii. Deşi cred că unele Aes-Sedai ar putea face o gaură prin ea. De data asta, se înfioră. Ciobirea unei Porţi se asemăna cu ruperea unei cărţi pentru el. După o clipă, era din nou întunecat la chip. Am să plec acum.

— Nu! spuse tăios Perrin. Vârful săgeţii părea să fi prins viaţă, dar deja nu îl mai durea cu adevărat. Vorbea prea mult; i se uscase gâtul. Sunt troloci acolo, Loial. Un Ogier încape în cazanele lor la fel de bine ca un om.

— Dar, Perrin, eu…

— Nu, Loial. Cum o să-ţi mai scrii cartea dacă pleci şi eşti

ucis?

Urechile lui Loial zvâcniră.

— E de datoria mea, Perrin.

— Răspunderea este a mea, zise Perrin blând. Mi-ai spus răspicat ce aveai de gând să faci cu Poarta şi nu ţi-am sugerat nimic altceva. Pe lângă asta, după felul în care tresari mereu când vine vorba de mama ta, nu vreau să mi-o pun în cap. Eu am să plec de îndată ce Alanna îmi Tămăduieşte rana făcută de săgeata asta din coasta mea. Îşi şterse fruntea, apoi se încruntă la mâna lui. Tot nici un strop de sudoare. Puteţi să-mi aduceţi nişte apă?

Faile fu gata într-o clipită, cu degetele reci acolo unde stătuse mâna lui.

— Arde! Verin, nu o mai putem aştepta pe Alanna. Trebuie ca tu…

— Aici sunt, îşi făcu apariţia întunecata femeie Aes-Sedai pe uşa din fundul sălii mari, cu Marin al'Vere şi Alsbet Luhhan alături şi cu Ihvon în urma ei. Perrin simţi furnicătura Puterii atunci când mâna Alannei o înlocui pe a lui Faile, şi ea adăugă cu voce liniştită, senină: Duceţi-l în bucătărie. Masa de acolo e de ajuns de mare ca să-l ţină. Nu avem mult timp.

Lui Perrin i se învârti capul şi băgă brusc de seamă că Loial îşi sprijinise barda lângă uşă şi îl luă pe sus, cuibărindu-l în braţele sale.

— Poarta e a mea, Loial. „Pe lumină, ce sete îmi e!” Răspunderea mea.

Săgeata cu siguranţă nu îl mai chinuia la fel ca înainte, dar avea dureri peste tot. Loial îl căra undeva, aplecându-se pe sub pragurile uşilor. O vedea pe jupâneasa Luhhan, muşcându-şi buzele, cu ochii mijiţi de parcă ar fi fost gata să plângă. Se întrebă de ce. Ea nu plângea niciodată. Jupâneasa al'Vere părea şi ea îngrijorată.

— Jupâneasă Luhhan, murmură el, mama spune că pot veni în ucenicie la jupânul Luhhan. „Nu. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Asta era… Ce era?” Nu părea să-şi aducă aminte.

Era întins pe ceva tare, ascultând glasul Alannei.

— … Cârligele se prind în os la fel ca în carne, iar capul

săgeţii s-a încovoiat. Trebuie să îl aşez pe direcţia rănii de la început şi să îl scot. Dacă durerea nu îl ucide, îl pot tămădui de stricăciunile făcute şi de tot restul rănilor. Nu am altă cale. E pe marginea prăpastiei acum.

N-avea legătură cu el.

Faile îi zâmbea tremurător, cu faţa aplecată spre el. Chiar îi păruse odată gura ei prea lată? Era tocmai potrivită. Voia să-i atingă obrazul, dar jupâneasa al'Vere şi jupâneasa Luhhan îl ţineau de încheieturi, apăsându-se cu toată greutatea. Cineva i se aşezase şi peste picioare, iar mâinile mari ale lui Loial îi înghiţiseră umerii, ţinându-l întins pe masă. Pe masă. Da. Pe masa din bucătărie.

— Strânge din dinţi, dragostea mea, spuse Faile de undeva, de departe. Are să doară.

Vru s-o întrebe pe urmă ce are să doară, dar ea îi apăsă un băţ înfăşurat în piele în gură. Mirosi pielea şi lemnul aromat şi pe ea. Va veni la vânătoare cu el, alergând peste nesfârşitele câmpuri înverzite, după nesfârşitele ciurde de căprioare? Fiori reci îl străbăteau; recunoscu vag senzaţia Puterii. Apoi simţi durere. Auzi cum băţul se crapă sub apăsarea dinţilor lui, după care totul fu înghiţit de întunecime.

44 Se dezlănţuie furtuna

Perrin deschise ochii încet, fixând tavanul alb, tencuit simplu. Îi trebui ceva vreme să-şi dea seama că era într-un pat cu baldachin, pe o saltea de pene, acoperit cu o plapumă şi cu o pernă de puf de gâscă sub cap. În nas îi jucau o mulţime de mirosuri: penele şi lâna din plapumă, o gâscă pusă la frigare, pâine şi brioşe la cuptor. O cameră la Hanul Izvorul cu Vin. Printre perdelele albe de la geamuri se revărsa lumina de dimineaţă, cu strălucirea ei bine cunoscută. Dimineaţă. Îşi pipăi coastele. Dădu de piele vindecată, dar se simţea mai slăbit ca niciodată de când fusese rănit. Dar preţul era destul de mic pentru ceea ce obţinuse în schimb. Îşi simţea gâtul uscat.

Când se mişcă, Faile sări de pe un scaun de lângă căminul mic de piatră, dădu la o parte pătura roşie de pe ea şi se întinse. Se schimbase într-o rochie de călărie de culoare mai închisă, cu fusta mai puţin largă, iar cutele din mătasea cenuşie arătau că dormise pe scaun.

— Alanna a spus că ai nevoie să dormi, spuse ea. Perrin întinse mâna după urciorul alb de pe măsuţa de lângă pat, iar ea îi turnă repede o cană de apă şi i-o ţinu la buze.

— Trebuie să stai locului două-trei zile, până te întremezi.

Cuvintele sunau firesc, dar era în ele ceva abia desluşit, o încruntare la colţurile ochilor.

— Ce s-a-ntâmplat?

Faile puse atent cana pe măsuţă şi îşi netezi rochia.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Încordarea din glasul ei era şi mai vădită.

— Faile, nu mă minţi.

— Eu nu mint! se răsti ea. O să-ţi aduc ceva de mâncare şi ai mare noroc c-o fac, după ce mi-ai…

— Faile!

Îi spuse numele cu toată asprimea de care era în stare şi fata ezită; privirea trufaşă, cu bărbia înainte, lăsă loc unei îngrijorări care-i încreţi fruntea, apoi reveni. O privi drept în ochi; n-avea de gând s-o lase să scape cu tertipurile ei de

mare domniţă.

În cele din urmă, Faile suspină.

— În fond, ai dreptul să ştii. Dar tot rămâi la pat până spunem noi că poţi să te ridici. Au dispărut Loial şi Gaul.

— Au dispărut? Perrin clipi, nedumerit. Cum adică au dispărut? Au *plecat?*

— Într-un fel, da. Străjile i-au văzut plecând azi-dimineaţă în zori, au intrat împreună în Pădurea de la Apus. Nu i s-a părut nimănui ciudat; bineînţeles că n-a încercat nimeni să-i oprească, doar sunt un Ogier şi un Aiel. De-abia acum un ceas am aflat. Vorbeau despre copaci, Perrin. Despre cum Ogierii le cântă copacilor.

— Copaci? mârâi Perrin. E blestemata de intrare în Căi! Ptiu, şi doar i-am spus să nu… Or să-i omoare până să ajungă acolo!

Dădu la o parte plapuma şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului, nesigur în mişcări. Îşi dădu seama că n-avea nimic pe el, nici măcar albiturile. Dar dacă ei credeau că o să-l ţină prizonier sub plapumă se înşelau amarnic. Îşi văzu toate hainele împăturite frumos pe scaunul cu spătar înalt de lângă uşă, cu cizmele alături şi cingătoarea cu securea legată de ea, agăţată într-un cui. Se îndreptă şovăielnic spre scaun şi începu să se îmbrace cât putu de repede.

— Ce faci? întrebă Faile. Treci înapoi în pat!

Pusese o mână în şold, iar cu cealaltă arăta poruncitor spre el, de parcă l-ar fi putut mişca doar cu degetul.

— N-au cum să fie prea departe. Doar au plecat pe jos. Gaul nu vrea să călărească, iar Loial întotdeauna spune că are mai mare încredere în picioarele lui decât în orice cal. Dacă-l iau pe Trăparu, îi ajung din urmă până la miezul zilei, dacă nu mai devreme.

— Ai înnebunit, Perrin Aybara! Ce şanse ai să-i găseşti în pădure?

— Mă pricep şi eu la luat urma. O să-i găsesc.

Îi zâmbi, dar Faile nu se lăsă înduplecată.

— Ba o să-ţi rupi gâtul, nebun îmblănit ce eşti! Uită-te la tine. De-abia te ţii pe picioare. Ai cădea din şa după nici o milă!

Se ridică, încercând să nu lase să se vadă cât de greu îi era, şi bătu din picioare ca să le potrivească bine în cizme. De dus îl ducea Trăparu; el trebuia doar să se ţină în şa.

— Aiurea! Sunt sănătos ca un cal. Nu mai râde de mine!

Îşi luă surtucul şi cingătoarea cu securea. Faile îl apucă de braţ când deschise uşa şi se lăsă trasă după el, încercând în zadar să-l aducă înapoi.

— Uneori eşti şi deştept ca un cal, spuse ea, respirând greu. Chiar mai puţin! Perrin, ascultă-mă. Să nu…

Camera dădea într-un coridor îngust, la câţiva paşi de scările care duceau în sala mare de jos, goală acum. Chiar scările îl trădară. Când îndoi genunchiul să coboare prima treaptă, nu-l mai putu îndrepta; se aplecă înainte, încercând fără sorţi de izbândă să se prindă de balustradă şi trăgând-o după el pe Faile, care ţipă. Se rostogoliră în jos pe trepte, până se loviră de butoiul de la piciorul scărilor; Faile ajunse întinsă cât era de lungă peste el. Butoiul se legănă şi se roti, făcând săbiile dinăuntru să zăngăne, şi se potoli până la urmă cu o ultimă bufnitură.

Lui Perrin îi trebuiră câteva clipe ca să-şi tragă răsuflarea cât să poată vorbi.

— Ai păţit ceva? spuse el, îngrijorat. Faile era întinsă pe pieptul lui, moale. O scutură uşor. Faile, ai păţit…

Fata ridică încet capul şi îşi trecu după urechi câteva şuviţe întunecate, apoi se uită lung la el.

— *Tu* ai păţit ceva? Fiindcă, dacă n-ai păţit nimic, cred că o să-ţi fac eu un lucru foarte rău.

Perrin pufni; părea mai puţin lovită decât el. Pipăi uşor locul unde intrase săgeata, dar nu era cu nimic mai rău decât restul corpului. Bineînţeles, restul corpului părea învineţit din cap până-n picioare.

— Dă-te la o parte, Faile! Mă duc după Trăparu.

În loc să-l asculte, îl apucă de guler cu amândouă mâinile şi se aplecă foarte aproape de el, până ajunseră aproape nas în nas.

— Uite ce e, Perrin, spuse ea hotărâtă. Nu – poţi – să – le – faci – tu – pe – toate. Dacă Loial şi Gaul au plecat să încuie Poarta, lasă-i. Aici e locul tău. Chiar dacă ai fi destul de

sănătos – şi nu eşti! M-ai auzit? Nu eşti destul de sănătos! – dar chiar dacă ai fi, nu trebuie să te duci după ei. Nu poţi să faci tu totul!

— Vai de mine, ce faceţi acolo? spuse Marin al'Vere, care se apropia dinspre uşa din spate a încăperii, ştergându-şi mâinile pe şorţul lung şi alb. Sprâncenele păreau să încerce să i se urce în păr. După hărmălaia aia, credeam că o să găsesc troloci aici, dar în nici un caz aşa ceva.

Părea pe jumătate înfuriată, pe jumătate amuzată.

Perrin îşi dădu seama că, aşa cum stătea Faile peste el, cu capul aproape de al lui, arătau ca o pereche care se juca de-a sărutatul. Pe podeaua sălii mari a hanului.

Obrajii lui Faile se aprinseră; se ridică foarte repede, scuturându-şi rochia de praf.

— E încăpăţânat ca un troloc, jupâneasă al'Vere. I-am spus că e prea slăbit să se ridice din pat. Trebuie să se întindă la loc imediat. Trebuie să înveţe că nu poate să facă totul el, mai ales când nu poate nici să coboare câteva trepte.

— Of, of, spuse jupâneasa al'Vere, dând din cap, nu aşa se face. Se aplecă spre Faile şi continuă într-o şoaptă uşoară, dar Perrin auzi totul: Când era mic era destul de uşor să te înţelegi cu el, de obicei, dacă ştiai cum să-l iei, dar când încercai să-l forţezi era mai căpos ca orice suflet din Ţinut. Bărbaţii nu se schimbă cine ştie ce, doar se mai înalţă. Dacă începi să-i spui ce *trebuie* şi ce *nu trebuie* să facă, poţi să fii sigură că o să-şi astupe urechile şi o să se proptească în unghii. Stai să-ţi arăt eu.

Marin se întoarse spre el cu un zâmbet strălucitor, fără să-i pese că se încrunta la ea.

— Perrin, n-ai zice că mai bună e o saltea de-a mea din pene de gâscă decât podeaua aia? Îţi aduc nişte plăcintă cu rinichi făcută de mine de îndată ce te punem frumos în pat. Pesemne că ţi-e foame, dacă n-ai mâncat aseară. Hai! Să te ajut eu să te ridici?

Se ridică singur, împingându-le mâinile la o parte. În fine, singur şi cu ajutorul peretelui. Îi trecu prin minte că îşi sucise toţi muşchii din corp. Căpos? În viaţa lui nu fusese căpos.

— Jupâneasă al'Vere, poţi, te rog, să-l pui pe Hu sau pe

Tad să pună şaua pe Trăparu?

— Când te mai întremezi, spuse ea, încercând să-l întoarcă spre scări. Nu ţi se pare că ţi-ar pica bine puţină odihnă?

Faile îl apucă de celălalt braţ.

— Trolocii! răsună strigătul de afară, înăbuşit de pereţi şi reluat de încă zece voci. Trolocii! Trolocii!

— Asta nu e treaba ta azi, spuse jupâneasa al'Vere, cu glas aspru, dar în acelaşi timp liniştitor. Lui Perrin îi veni să scrâşnească din dinţi. O să se ocupe de ei femeile Aes-Sedai, fii fără grijă. Într-o zi, două te punem noi pe picioare. O să vezi.

— Calul meu, spuse el, încercând să se elibereze. Îl apucaseră cu nădejde de mâneci; nu reuşi decât să le legene dintr-o parte în alta. În numele Luminii, nu mai trageţi atâta de mine şi lăsaţi-mă să mă duc după cal! Daţi-mi drumul!

Faile îl privi în ochi, oftă şi-i dădu drumul.

— Jupâneasă al'Vere, eşti bună să pui să-i înşeueze calul şi să-l aducă la poartă?

— Dar, scumpa mea, are mare nevoie să…

— Te rog, jupâneasă al'Vere, spuse Faile hotărâtă. Şi să-l aducă şi pe al meu.

Cele două femei se uitară una la alta de parcă Perrin nici nu era acolo. În cele din urmă, jupâneasa al'Vere dădu din cap a încuviinţare.

Perrin se încruntă spre ea, deşi îi întorsese spatele şi se îndrepta în grabă spre uşă, pe unde dispăru spre bucătărie şi spre grajd. Ce era diferit în ce spusese Faile faţă de ce zisese el? Îşi întoarse atenţia spre ea şi întrebă:

— De ce te-ai răzgândit?

Ea îi aşeză cămaşa în pantaloni, mormăind printre dinţi. Era clar că nu credea că va auzi destul cât să înţeleagă.

— Să nu spun *trebuie,* da? Când e prea încăpăţânat ca să gândească normal, să-l înmoi cu miere şi zâmbete, da?

Îi aruncă o uitătură care n-avea nici pic de miere în ea, apoi trecu dintr-odată la un surâs atât de dulce că mai-mai că se dădu un pas înapoi.

— Sufletul meu, spuse ea, aproape gângurind, în timp ce-i

îndrepta surtucul, nu ştiu ce se întâmplă afară, dar nădăjduiesc că ai să stai bine în şa şi ai să te ţii cât mai departe cu putinţă de troloci, da? Încă nu eşti în stare să ţii piept unui troloc, aşa e? Poate mâine. Te rog, nu uita că eşti căpitan, conducător, că eşti un simbol pentru oamenii tăi, la fel ca flamura de afară. Dacă te văd, se îmbărbătează. Şi e mult mai uşor să vezi ce e de făcut şi să dai ordine, dacă nu eşti în mijlocul luptei.

Îi luă cingătoarea de pe podea şi i-o prinse, aşezându-i cu grijă securea la şold. Ba chiar flutură din gene!

— Te rog, spune-mi că aşa o să faci. Te rog?

Avea dreptate. N-ar fi rezistat atacului unui troloc nici două minute. Iar dacă dădea de un Pierit, nici două secunde. Oricât de mult i-ar fi displăcut ideea, n-ar fi putut să se ţină în şa nici două mile dacă s-ar fi luat după Loial şi Gaul. „Ogier nebun ce eşti! Tu eşti cărturar, nu erou."

— Bine, îi răspunse. Simţi cum se trezeşte în el un impuls năstruşnic. Îşi aminti cum vorbiseră ea şi jupâneasa al'Vere de parcă el nici n-ar fi fost de faţă şi cum fluturase din gene spre el de parcă era un nătăfleţ. Nu pot să-ţi refuz nimic când zâmbeşti aşa frumos.

— Cât mă bucur! Zâmbind în continuare, îi scutură surtucul de scame nevăzute. Fiindcă, dacă nu mă asculţi şi reuşeşti să scapi cu viaţă, o să-ţi fac ce mi-ai făcut tu atunci, în prima zi, în Căi. Nu cred că eşti destul de puternic ca să mă opreşti deocamdată. Îşi întoarse din nou spre el zâmbetul sclipitor, numai primăvară şi dulceaţă. M-ai înţeles?

Nu-şi putu stăpâni râsul.

— Din câte văd, mai bine m-aş lăsa omorât.

Lui Faile nu i se păru prea amuzant.

Hu şi Tad, cei doi băieţi deşiraţi de la grajduri, tocmai îi aduceau pe Trăparu şi pe Rândunica când cei doi ieşiră afară. Toţi ceilalţi păreau să se fi adunat în partea cealaltă a satului, dincolo de Pajişte, cu oi, vaci şi gâşte, mai departe de flamura alb-stacojie cu capul de lup care flutura în vântul dimineţii. De cum îi văzură pe cai, băieţii de la grajduri o rupseră şi ei la fugă într-acolo, fără o vorbă.

Nu era limpede ce se întâmpla, dar în mod sigur nu era un atac. Perrin vedea femei şi copii în mulţime, iar strigătele de „Trolocii” se pierduseră într-un murmur care parcă imita gâştele. Îşi mână calul încet, căci nu voia să se clatine în şa; Faile o mâna pe Rândunica aproape şi nu-l pierdea din priviri. Dacă se răzgândise o dată fără motiv, putea să se răzgândească din nou şi nu voia să intre în discuţii despre statul la pat.

Toată lumea din Emond’s Field părea să se fi adunat în mulţimea zgomotoasă, sătenii la un loc cu cei de la fermele din jur, strânşi umăr la umăr, dar toţi le făcură loc când îl recunoscură pe Perrin. Prin murmure începu să se audă numele lui, urmat de obicei de Ochi-de-Ambră. Auzi şi cuvântul „Troloci”, dar pe un ton mai mult mirat decât speriat. Cum stătea călare pe Trăparu, vedea bine peste capetele mulţimii.

Adunarea se întindea departe, dincolo de ultimele case, până la baricada de pari ascuţiţi. Marginea pădurii, la vreo şase sute de paşi distanţă, dincolo de un câmp presărat cu buturugi, era tăcută şi părăsită de oamenii cu topoare, care făcuseră un cerc de piepturi asudate şi goale în mulţime, în jurul unui grup format din Alanna, Verin şi doi bărbaţi. Jon Thane, morarul, îşi ştergea o pată de sânge de pe coaste, cu bărbia pătrată în piept ca să vadă ce face. Alanna se ridică de lângă celălalt, un individ cărunt pe care Perrin nu-l cunoştea şi care sări imediat în picioare şi ţopăi de câteva ori de parcă nu-i venea să creadă că poate. El şi morarul se uitară cu admiraţie spre femeia Aes-Sedai.

Înghesuiala din jurul femeilor Aes-Sedai era prea mare ca să le poată cineva face loc lui Trăparu şi Rândunicii, dar se mai găsea câte un spaţiu liber în preajma lui Ihvon şi Tomas, pe caii lor de luptă. Localnicilor nu le plăcea să se apropie de animalele cu ochi sălbatici, care arătau de parcă nu aşteptau decât o ocazie ca să muşte sau să calce pe cineva sub copite.

Perrin reuşi să ajungă la Tomas fără prea mare greutate.

— Ce s-a întâmplat?

— Un troloc. Numai unul.

În ciuda tonului firesc al Străjerului cărunt, ochii lui

întunecaţi nu priveau spre Perrin şi Faile, ci, aproape în acelaşi timp, spre Verin şi spre poala pădurii.

— De obicei nu sunt prea deştepţi când sunt singuri. Vicleni da, dar nu deştepţi. Ceata din pădure l-a gonit, n-a apucat decât să rănească pe cineva.

Dintre copaci apărură în fugă cele două femei Aiel, cu capetele înfăşurate în *shoufa* şi acoperite de văl, aşa că nu-şi dădea seama care era care. Încetiniră ca să se strecoare printre ţepuşele ascuţite, apoi îşi făcură loc cu îndemânare printre oameni, care se dădeau la o parte pe cât puteau în înghesuială. Până să ajungă la Faile îşi dăduseră jos vălul, iar fata se înclină să le asculte.

— Vreo cinci sute de troloci, îi spuse Bain, la nu mai mult de o milă sau două de noi, cred eu. Vocea îi era stăpânită, dar ochii de un albastru-închis sclipeau de nerăbdare. La fel şi cei negri ai lui Chiad.

— După cum mă aşteptam, spuse Tomas calm. Al nostru probabil s-a răzleţit de ceata mare în speranţa că va găsi ceva de mâncare. Cred că-l vor urma şi ceilalţi în curând.

Fecioarele îl aprobară.

Perrin arătă, derutat, spre mulţime.

— Atunci n-au ce căuta aici. De ce nu i-aţi împrăştiat?

Îi răspunse Ihvon, care-şi făcea loc printre oameni pe armăsarul cenuşiu:

— Se pare că oamenii tăi nu vor să asculte de venetici, atâta timp cât pot să se holbeze la Aes-Sedai. Te-aş sfătui să vezi ce poţi să faci cu ei.

Perrin era sigur că, dacă cei deja prezenţi ar fi încercat să facă ordine cât de cât, ar fi izbutit. Cel puţin Verin şi Alanna. „Atunci, de ce au aşteptat să vin eu să mă amestec, dacă veneau trolocii?” Ar fi fost uşor să-şi spună că explicaţia era ta'veren – uşor, dar şi prostesc. Ihvon şi Tomas n-aveau de gând să se lase omorâţi de troloci – iar Verin şi Alanna nici atât – aşteptând să le spună un ta'veren ce să facă. Aes-Sedai se foloseau de el cu riscul vieţilor tuturor, poate chiar şi ale lor. Dar oare ce urmăreau? Întâlni privirea lui Faile, care dădu încet din cap, de parcă îi citise gândurile.

Deocamdată n-avea timp să se lămurească. Cercetând mulţimea, îl zări pe Bran al'Vere care vorbea şoptit cu Tam al'Thor şi Abell Cauthon. Starostele purta pe umăr o suliţă lungă şi pe cap un coif vechi de oţel, rotund şi cam turtit. De-abia încăpea în ilicul de piele pe care erau cusute discuri de oţel.

Cei trei bărbaţi ridicară ochii când Perrin îl mână pe Trăparu spre ei prin mulţime.

— Bain spune că nişte troloci se îndreaptă încoace, iar Străjerii spun că s-ar putea să ne atace în curând.

Fu nevoit să strige ca să acopere murmurul constant de voci. Câţiva dintre cei din jur auziră şi tăcură; valurile de şoapte despre „troloci" şi „atac" lăsară în urmă tăcere.

Bran clipi.

— Da. Odată şi-odată trebuiau să vină, nu? Eh, oricum, ştim ce avem de făcut.

Ar fi trebuit să arate comic, cu ilicul gata să plesnească pe el şi cu coiful de oţel care se legăna când dădea din cap, dar nu se vedea pe el decât hotărâre. Ridică glasul şi anunţă:

— Perrin spune că trolocii nu sunt departe. Vă ştiţi fiecare locul. Mişcaţi-vă, repede! Repede!

Mulţimea se mişcă şi începu să se împrăştie; femeile mânau copiii spre case, bărbaţii se învârteau în toate părţile. În loc să se micşoreze, confuzia părea să crească.

— Mă duc să chem păstorii înapoi, îi spuse Abell lui Perrin înainte să dispară în mulţime.

Cenn Buie îşi făcu loc prin gloată, împingându-i înainte cu o halebardă pe Hari Coplin, care arăta încruntat, pe fratele lui, Darl, şi pe bătrânul Bili Congar, care se legăna de parcă era deja sătul de bere la acea oră a dimineţii, ceea ce probabil aşa şi era. Dintre cei trei, el căra suliţa cel mai convingător, de parcă într-adevăr avea de gând s-o folosească. Cenn îşi atinse fruntea de fruntea lui Perrin în chip de salut. Îl mai imitară câţiva. Perrin se simţi stingherit. Treacă-meargă cu Dannil şi ceilalţi, dar bărbaţii din faţa lui aveau încă pe jumătate anii lui, dacă nu mai mult.

— Te descurci de minune, îi spuse Faile.

— Tare-aş vrea să ştiu ce-au de gând Verin şi Alanna,

bombăni el. Şi nu vorbesc de planuri pentru acum.

Două din catapultele construite de Străjeri erau în capătul satului dinspre ei, nişte arătări pătrăţoase mai înalte de un stat de om, numai lemn tare şi frânghii groase şi răsucite. Ihvon şi Tomas supravegheau de pe cai coborârea braţelor solide de lemn. Celor două femei Aes-Sedai li se păreau mai interesante pietrele mari, de cincisprezece sau douăzeci de livre fiecare, pe care oamenii le aşezau în cupele de la capătul braţelor.

— Vor să le fii conducător, răspunse Faile încet. Pentru asta te-ai născut, cred eu.

Perrin mârâi. Se născuse să fie fierar.

— M-aş simţi mult mai bine dac-aş şti de ce vor aşa ceva.

Cele două femei Aes-Sedai se uitau la el, Verin cu capul înclinat, ca o pasăre, iar Alanna cu o privire mai deschisă, zâmbind uşor. „Oare amândouă voiau acelaşi lucru şi din aceleaşi motive?” Aici era necazul cu Aes-Sedai, printre altele, întotdeauna îţi aduceau mai multe întrebări decât răspunsuri.

Surprinzător de repede, se stabili ordinea. La marginea de apus a satului erau aliniaţi o sută de oameni, lăsaţi într-un genunchi la adăpostul barierei de ţepuşe şi pipăindu-şi neliniştiţi suliţele, halebardele, sau lăncile cu lama făcută din câte o teslă sau coasă. Câte unul, ici-colo, purta coif sau vreo bucată de armură. În spatele lor erau aşezaţi pe două rânduri vreo două sute de oameni cu arcuri cu bătaie mare, fiecare cu câte două tolbe cu săgeţi atârnate la cingătoare. Dinspre case veneau în fugă băieţi cu snopuri de săgeţi pe care arcaşii le înfigeau în pământ cu vârful în jos în faţa lor. Tam părea să-i conducă; el ordona şirurile şi schimba câteva vorbe cu fiecare, dar Bran mergea pe lângă el şi-i îmbărbăta şi el. Lui Perrin nu i se părea că ar fi avut cine ştie ce nevoie de el.

Spre mirarea lui, Dannil, Ban şi ceilalţi tineri care veniseră cu el se apropiară dinspre sat, toţi înarmaţi cu arcuri, şi-i înconjurară pe el şi pe Faile. Era ceva ciudat la ei. Se vedea că femeile Aes-Sedai îi Tămăduiseră pe cei cu răni mai grave, lăsându-i pe cei care scăpaseră mai uşor în seama pomezilor şi alifiilor lui Daise, aşa că aceia care cu o zi în urmă de-abia se ţineau în şa erau acum vioi, în timp ce Dannil, Tell şi alţii

încă mai şchiopătau şi purtau bandaje. Se mirase să-i întâlnească, dar când văzu ce aveau asupra lor rămase scârbit. Leof Torfin, cu capul atât de înfăşurat în bandaje că părea să poarte o calotă albă până la sprâncenele de deasupra ochilor înfundaţi, îşi purta arcul pe umăr şi ducea un toiag lung cu o mică flamură cu cap de lup tivită cu roşu.

— Cred că o Aes-Sedai a pus s-o facă, răspunse Leof când Perrin îl întrebă de unde apăruse. Milli Ayellin i-a adus-o tatălui lui Wil, dar Wil n-a vrut s-o poarte.

Wil al'Seen se aplecă niţel de umeri.

— Nici eu n-aş vrea s-o port, zise Perrin sec.

Toţi râseră de parcă spusese o glumă, chiar şi Wil li se alătură după o clipă.

Bariera de ţepuşe arăta destul de tare, dar pe de altă parte părea prea jalnică să-i sperie pe troloci. Poate ar fi rezistat, dar nu voia s-o ştie pe Faile prin preajmă dacă duşmanii treceau de ea. Dar când se uită la ea văzu din nou în ochii ei privirea care părea să-i citească gândurile. Şi nu-i plăcu. Dacă ar fi încercat s-o trimită înapoi, s-ar fi certat cu el şi s-ar fi pus de-a curmezişul, refuzând să asculte de raţiune. La cât de slăbit se simţea, pesemne că mai degrabă l-ar fi gonit ea pe el la han decât invers. Iar din felul cum se ţinea în şa cu înverşunare, avea de gând să-l apere *ea* pe *el,* dacă năvăleau trolocii. N-avea decât să stea cu ochii pe ea; mai mult n-avea ce face.

Dintr-odată, Faile zâmbi; Perrin se scărpină în barbă. Poate chiar *putea* să-i citească gândurile.

Timpul trecea, soarele urca pe cer, ziua se făcea tot mai călduroasă. Din când în când, câte o femeie striga din casă ca să vadă ce se mai întâmpla. Din loc în loc, apărătorii se mai aşezau, dar Tam şi Bran veneau la ei înainte să apuce să-şi îndoaie bine genunchii şi-i băteau la cap până se ridicau iar. Bain spusese că nu erau la mai mult de o milă sau două depărtare. Ea şi Chiad aşteptau aproape de ţepuşe, jucând un joc care părea să ceară să arunci cuţitul în pământ în spaţiul de un cot dintre ele. Dacă era să vină trolocii, ar fi ajuns deja. Începea să-i fie greu să se ţină drept. Simţi că Faile era cu

ochii pe el şi îşi ţinu spatele drept.

Răsună un corn, limpede şi ascuţit.

— Trolocii! strigară câteva glasuri şi din Pădurea de la Apus potopiră siluete ca de fiare, în zale negre, care alergau urlând pe întinderea plină de buturugi şi fluturau săbii încovoiate ca nişte coase şi topoare cu ţepi în vârf, suliţe şi furci.

În spatele lor călăreau pe cai negri trei Myrddraali care ba înaintau, ba rămâneau în urmă, de parcă împingeau hoarda de troloci din urmă. Mantiile negre ca moartea atârnau pe ei nemişcate, oricât s-ar fi agitat caii sub ei. Cornul suna întruna, cu chemări aspre, grăbite.

De cum apăru primul troloc, ţâşniră douăzeci de săgeţi, din care cea mai iute căzu la vreo sută de paşi prea aproape.

— Staţi, netoţi cu cap de oaie ce sunteţi! răcni Tam.

Bran tresări şi se uită la el uluit, cu ochi la fel de miraţi ca aceia ai prietenilor şi vecinilor lui; câţiva mormăiră că n-aveau de gând să tacă şi să-nghită ce le spunea el, fie că veneau trolocii sau nu. Dar Tam parcă nici nu le auzi protestele.

— Faceţi bine şi staţi pe loc până spun eu, aşa cum v-am învăţat!

Apoi, de parcă sutele de troloci urlători care galopau spre ei nici n-ar fi existat, se întoarse calm spre Perrin.

— La trei sute de paşi?

Perrin dădu din cap repede. „Pe el îl întreba? Trei sute de paşi. În cât timp făcea un troloc trei sute de paşi?” Îşi aşeză securea mai la îndemână. Cornul se tânguia fără oprire. Suliţaşii se ghemuiră în spatele barierei de parcă se străduiau să nu dea înapoi. Cele două femei Aiel îşi acoperiseră feţele.

Înaintau mugind, un val de capete încornorate şi feţe cu boturi sau ciocuri, toţi urlând de sete de sânge; nici unuia nu i-ar fi ajuns vreun om mai sus de cot. Cinci sute de paşi. Patru sute. Unii o luau înainte. Alergau iute precum caii. Nu se înşelaseră cele două femei Aiel? Doar cinci sute să fi fost? Parcă erau mii.

— Fiţi gata! strigă Tam şi cele două sute de arcuri se ridicară.

Tinerii din jurul lui Perrin se aliniară repede în faţa lui,

imitându-i pe cei mai în vârstă, sub flamura aceea prostească.

Trei sute de paşi. Perrin desluşea atât de limpede feţele pocite, strâmbe de furie şi nerăbdare, clar de parcă ar fi fost deja peste el.

— Trageţi! răcni Tam.

Corzile arcurilor scoaseră un plesnet ca un bici uriaş. Braţele catapultelor îşi aruncară povara, trosnind în acelaşi timp când întâlniră grinda înfăşurată în piele.

Săgeţile cu capete în patru muchii plouau peste troloci. Siluetele monstruoase cădeau, dar se ridicau şi se năpusteau altele, mânate din urmă de Pieriţi. Cornul se împletea cu mugetele lor guturale, chemând la vărsare de sânge. Pietrele din catapulte cădeau printre ei – şi izbucneau în flăcări, aruncând schije care lăsau goluri în rânduri. Perrin nu fu singurul lăsat cu gura căscată; deci de-asta îşi făceau de lucru femeile Aes-Sedai pe la catapulte. Se întrebă, într-o doară, ce s-ar întâmpla dacă ar scăpa cineva una din pietre la încărcare.

Ţâşni al doilea nor de săgeţi, apoi un altul şi un altul, încă o dată şi încă o dată, însoţite de alte pietre din catapulte, deşi mai rare. Exploziile arzătoare sfâşiau zeci de troloci. Săgeţile îi băteau ca grindina. Erau de-acum aproape, atât de aproape, încât arcaşii rupseră rândurile şi trecură de la trasul la grămadă la alesul fiecărei ţinte. Oamenii urlau de furie, urlau în faţa morţii şi trăgeau.

Apoi nu mai rămase în picioare nici un troloc. Doar un Pierit, făcut arici de săgeţi, dar care încă se mai zvârcolea orbeşte. Zbieretele ascuţite ale unuia din caii Myrddraalilor se luau la întrecere cu mugetele tânguitoare ale trolocilor nimiciţi care-şi dădeau ultima răsuflare. Cornul tăcuse, în sfârşit. Ici-colo pe câmpul presărat cu buturugi, câte un troloc dădea să se ridice şi cădea la loc. Sub toate celelalte zgomote, Perrin auzea oamenii gâfâind de parcă ar fi alergat zece poşte. Şi lui îi bătea inima gata-gata să-i sară din piept.

Dintr-odată, cineva izbucni în urale răsunătoare, iar după el toţi începură să sară şi să strige beţi de bucurie, agitând deasupra capetelor arcurile şi ce mai aveau în mâini, zvârlindu-şi coifurile în aer. Femeile ieşiră în fugă din case,

râzând şi strigând urale, urmate de copii, care se veseleau şi ţopăiau pe lângă bărbaţi. Câţiva inşi veniră în grabă să-i strângă mâna lui Perrin.

— Ne-ai adus o mare izbândă, băiete, îi spuse Bran râzând. Coiful de oţel îi stătea pe-o ureche. Mă gândesc că acum n-ar mai trebui să-ţi spun aşa. Mare izbândă, Perrin!

— Eu n-am făcut nimic, protestă el. Am stat în şa şi atât. Voi aţi făcut ce-aţi făcut.

Bran nu-l ascultă mai mult decât îl ascultaseră ceilalţi. Stânjenit, Perrin se îndreptă din umeri, prefăcându-se că se uită peste câmp, şi după o vreme îl lăsară în pace.

Tam nu se alăturase uralelor; stătea drept, aproape de bariera de ţepuşe, şi se uita atent la troloci. Nici Străjerii nu râdeau. Movilele în zale negre acopereau câmpul, printre buturugile scurte. Să fi fost vreo cinci sute. Poate mai puţini. Se putea să fi scăpat în pădure câţiva, nu mulţi. Nici unul nu era mai aproape de cincizeci de paşi de îngrăditură. Perrin mai văzu doi Pieriţi care se zvârcoleau pe jos. Deci erau acolo toţi trei. Până la urmă aveau să accepte că erau deja morţi.

Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri izbucniră în urale tunătoare pentru el.

— Perrin Ochi-de-Ambră! Ura! Ura! Ura!

— Nu se poate să nu fi ştiut, mormăi el. Faile îi aruncă o privire întrebătoare. Jumate-Oamenii trebuie să fi ştiut că n-aveau sorţi de izbândă. Uită-te pe câmp! Până şi eu îmi dau seama acum; ei trebuie să-şi fi dat seama de la început. Dacă n-aveau altă cale, de ce-au mai încercat? Iar dacă mai sunt alţi troloci prin preajmă, de ce n-au venit? Dacă erau de două ori mai mulţi, ar fi trebuit să le ţinem piept la barieră. Dacă erau de patru ori mai mulţi, ar fi reuşit să intre în sat.

— Înţelegi de minune de unul singur, spuse Tomas, oprindu-şi calul lângă ei. A fost o încercare. Ca să vadă dacă vă risipiţi în faţa ameninţării, poate ca să vadă cât de repede vă mişcaţi sau cum vă e apărarea, sau poate altceva care nu-mi vine în minte, dar oricum a fost o încercare. Acum stau şi se uită.

Arătă spre cer, unde un corb singuratic dădea ocoale deasupra câmpului. Un corb obişnuit ar fi coborât să se

ospăteze cu morţii. Pasărea mai dădu un ocol, apoi pieri spre pădure.

— Următorul atac n-are să vină imediat. Am văzut că doi sau trei troloci au ajuns în pădure, aşa că se va duce vestea. Jumate-Oamenii vor trebui să le amintească bine că le e mai frică de Myrddraali decât de moarte. Dar până la urmă, vor ataca şi nu încape îndoială că va fi mai greu decât de data asta. Cât de puternic vor lovi depinde de câţi au adus Făr-de-Ochi prin Căi.

Perrin se strâmbă.

— Lumină! Dacă sunt zece mii?

— Nu prea cred, spuse Verin, apropiindu-se să-l bată pe grumaz pe armăsarul lui Tomas. Calul războinic o lăsă să-l atingă, supus ca un ponei. Cel puţin nu imediat. Nici măcar un Rătăcit nu poate să treacă hoarde mari prin Căi fără primejdie, aş spune eu. Pe un om singur îl pândeşte moartea sau nebunia între două Porţi ale Căilor, oricât de apropiate, dar… să zicem vreo mie de oameni, sau o mie de troloci, l-ar atrage fără îndoială pe Machin Shin cât ai clipi, ca pe o viespe monstruoasă la un borcan cu miere. Mult mai probabil e că vin în grupuri de zece-douăzeci odată, cel mult cincizeci, răzleţiţi. Bineînţeles, aşa nu aflăm câte grupuri vin şi cât timp lasă să se scurgă între treceri, în orice caz, unii se vor pierde. E adevărat că Făpturile Umbrei nu îl atrag pe Machin Shin la fel de mult ca oamenii, dar… Hmmm! Fascinantă idee! Oare…

Îl bătu pe Tomas pe picior la fel cum făcuse cu calul, apoi se răsuci şi plecă, deja adâncită în gânduri. Străjerul îşi mână calul după ea.

— Numai un pas să faci spre Pădurea de la Apus şi te târăsc înapoi la han de urechi şi te trântesc în pat cu mâinile mele, spuse Faile calm.

— Nici nu mă gândeam, minţi Perrin, întorcându-l pe Trăparu cu coada spre pădure.

Un om şi un Ogier aveau şanse să treacă neobservaţi şi să ajungă teferi la munţi. Poate. Ieşirea din Căi trebuia pecetluită pentru totdeauna, dacă era ca Emond's Field să aibă vreo nădejde.

— M-ai lămurit cu plecatul, ai uitat?

Ştiind că erau undeva acolo, cineva i-ar fi putut găsi. Trei perechi de ochi veghează mai bine decât două, mai ales dacă una din perechi ar fi a lui, iar în sat era limpede că n-avea ce face. La fel de mult i-ar fi ajutat dacă şi-ar fi pus hainele umplute cu paie în şaua lui Trăparu.

Din senin, dincolo de strigătele şi zarva din jur, auzi alte strigăte mai ascuţite, iscate dinspre miazăzi, aproape de Drumul Vechi.

— A spus că n-o să se întoarcă prea curând! mârâi el şi înfipse pintenii în coastele lui Trăparu.

45 Sabia Spoitorului

Galopând prin sat cu Faile alături de el, Perrin găsi oamenii strânşi ciorchine pe latura dinspre miazăzi, scrutând câmpurile curăţate şi mormăind, unii dintre ei cu arcurile pregătite. Două căruţe blocau gaura căscată printre parii ascuţiţi de pe Drumul Vechi. Cel mai apropiat gard scund de piatră rămas în picioare, care împrejmuia un câmp de tutun, se aşternea la cinci sute de paşi depărtare, nimic până acolo mai înalt decât orzul miriştii; din ţărâna din apropiere încolţeau săgeţi dese ca buruienile. În depărtare, se ridicau coloane de fum gros şi negru, unele dintre ele destul de late cât să vină de la ogoare arzânde.

Cenn Buie era acolo, şi Hari şi Darl Coplin. Bili Congar ţinea braţul pe după umerii vărului său Wit, soţul ciolănos al lui Daise, care nu părea încântat să simtă respiraţia lui Bili asupra sa. Nu răspândea nici unul miros de frică, ci doar de zel, iar Bili, un miros de bere. Pe puţin zece oameni se îngrămădiră în jurul său să-i relateze ce se petrecuse; unele glasuri răsunau mai tare ca altele.

— Trolocii ne-au încercat şi aici, strigă Hari Coplin, dar le-am arătat noi lor, nu-i aşa?

Unii murmurară în semn de încuviinţare, dar tot atâţia sau chiar mai mulţi se foiră, uitându-se neîncrezătorii unii la alţii.

— Avem şi noi nişte eroi aici, spuse Darl cu glas dur şi răspicat. Nu sunt oamenii tăi din pădure singurii. Mai mare de stat decât frate-său, avea aceeaşi faţă îngustă de nevăstuică a Coplinilor, aceeaşi gură strânsă ca şi cum tocmai ar fi muşcat dintr-o poamă acră. Când văzu că Perrin nu se uita la el, îi aruncă o privire înciudată. Nu însemna neapărat că şi-ar fi dorit mai degrabă să-i înfrunte pe trolocii din Pădurea de la Apus; Darl şi Hari şi cea mai mare parte din rubedeniile lor găseau de multe ori pricini de a se vedea nedreptăţiţi, indiferent de situaţie.

— Se cere o duşcă! anunţă bătrânul Bili, încruntându-se dezamăgit când nimeni nu-i răspunse.

O căpăţână se ridică deasupra zidului din depărtare şi se

pitulă repede la loc, dar nu înainte ca Perrin să dibuiască o haină galbenă.

— Nu erau troloci, mârâi dezgustat. Erau Spoitori! Voi trăgeaţi în Tuatha'an. Daţi căruţele alea din drum. Stând în picioare, în scăriţele şeii, îşi duse mâinile pâlnie la gură. Puteţi să ieşiţi! strigă el. Sunteţi în siguranţă! N-o să vă rănească nimeni! Am zis doar să mutaţi căruţele alea, se răsti la oamenii din jur, care se holbau la el. Să încurci Spoitorii cu trolocii! Şi căutaţi-vă săgeţile; o să aveţi mare nevoie de ele, mai devreme sau mai târziu. Unii dintre ei se supuseră, iar el strigă din nou: N-o să vă rănească nimeni! Sunteţi în siguranţă! Haideţi, curaj!

Căruţele se dădură în lături, în scârţâitul osiilor neunse.

Câţiva Tuatha'ani îmbrăcaţi în culori vii se suiră pe gard, apoi mai mulţi se alăturară şi porniră şchiopătând şi ezitând, în pas grăbit, spre sat, părând la fel de speriaţi de cele ce îi aşteptau ca de cele pe care le lăsaseră în urmă. Se îngrămădiră unii în alţii la vederea oamenilor care ţâşneau din sat, şi mai că o porniră înapoi, cu toate că oamenii din Ţinutul celor Două Râuri tocmai treceau pe lângă ei, privindu-i miraţi, pentru a strânge săgeţile din ţărână. Totuşi, înaintară împleticindu-se.

Perrin îngheţă. Douăzeci de bărbaţi şi poate şi femei, unele cu prunci în braţe şi o droaie de copii alergând alături, cu coloritul ţipător zdrenţuit şi pătat de praf. Apropiindu-se, putea să vadă pete de sânge. Atâta rămăsese. Din toţi câţi fuseseră în caravană? Îl vedea cel puţin pe Raen, care se împleticea ca ameţit sub îndrumarea Ilei. Ea avea o vânătaie întunecată şi umflată pe o parte a feţei. Măcar ei supravieţuiseră.

La mică distanţă de locul prin care se intra, Tuatha'anii se opriră, holbându-se nesiguri la ţăruşii ascuţiţi şi la gloata de bărbaţi înarmaţi. Unii copii se strânseră lângă vârstnici şi îşi ascunseră feţele. Răspândeau miros de frică, de groază. Faile sări jos şi fugi spre ei, dar cu toată îmbrăţişarea Ilei, nu făcu nici un pas mai aproape. Femeia bătrână părea că-şi trage nădejdea de la cei mai tineri.

— Nu o să vă facem rău, spuse Perrin. „Ar fi trebuit să-i

silesc să vină cu mine. Arde-m-ar Lumina, ar fi trebuit să-i silesc!” Sunteţi bine-veniţi să vă încălziți la focul nostru.

— Spoitori, se strâmbă Hari cu dispreţ. Ce nevoie avem noi de o adunătură de Spoitori tâlhari? Luaţi tot ce nu e bătut în cuie.

Darl deschise gura, fără îndoială ca să-l sprijine pe Hari, dar înainte de a putea vorbi, cineva din mulţime răcni:

— Şi tu la fel, Hari! Şi tu iei până şi cuiele! Râsete răzleţe îi închiseră gura lui Darl. Nu mulţi râseră, însă, iar aceia care o făcură îi cercetară pe Tuatha’anii cei tăvăliţi prin țărână şi apoi îşi plecară privirea ruşinaţi.

— Hari are dreptate! rosti Daise Congar, făcându-şi loc cu forţa prin mulţime. Spoitorii fură, şi nu doar lucruri! Fură copii! Croindu-şi drum spre Cenn Buie, agită un arătător gros cât degetul mare al lui Cenn sub nasul său. Acesta se dădu înapoi atât cât putu, femeia îl depăşea în înălţime cu un cap şi în greutate cu jumătate din cât cântărea el. Tu, chipurile, eşti în Sfatul Satului, dar dacă nu vrei să asculţi de Meştereasă, o să implic şi Soborul Femeilor şi o să aibă ele grijă de asta.

Unii dintre oameni încuviinţară mormăind.

Cenn îşi trecu mâna prin părul rar, aruncând ocheade piezişe Meşteresei.

— Aaah… apăi… Perrin, spuse el încet, cu o voce ascuţită, Spoitorii au un nume rău, ştii bine, şi… se întrerupse, sărind înapoi când Perrin îl întoarse pe Trăparu cu faţa spre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri.

O bună parte se dădură din faţa armăsarului sur, dar Perrin nu le dădu importanţă.

— Nu întoarcem pe nimeni din drum, spuse el cu glas hotărât. Pe nimeni! Sau vrei să le trimiţi trolocilor copiii?

Unul dintre copiii Tuatha’anilor începu să plângă cu un vaiet ascuţit, iar Perrin îşi dorea să nu fi grăit astfel, însă chipul lui Cenn se făcu roşu ca sfecla, şi chiar şi Daise păru ruşinată.

— Bineînţeles că îi primim, spuse aspru meşterul de acoperişuri. Îşi opri privirea asupra lui Daise, ca un cocoş mândru gata să se lupte cu un dulău. Şi dacă vrei să amesteci şi Soborul Femeilor, Sfatul Satului are să vă pună pe toate cu

botul pe labe! Să vedeţi dacă n-o fi aşa!

— Mereu ai fost un moş nebun, Cenn Buie, grohăi Daise. Crezi că v-am lăsa noi să trimiteţi copii pentru troloci? Falca lui Cenn se încordă cu furie, dar înainte de a apuca să spună un cuvânt, Daise îi împinse cu o mână la o parte pieptul îngust. Cu zâmbetul pe buze, păşi înspre Tuatha'ani şi aşeză un braţ liniştitor pe umerii Ilei. Voi veniţi cu mine, şi o să am grijă să aveţi parte de băi fierbinţi şi culcuşuri. Toate casele sunt ocupate, dar o să găsim loc pentru toţi. Haideţi!

Marin al'Vere veni în grabă prin gloată, iar Alsbet Luhhan, Natti Cauthon şi Neysa Ayellin pe lângă alte femei, ridicând pe braţe copii sau îmbrăţişând cu grijă femeile Tuatha'anilor, zorindu-le din urmă şi punând bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri să le facă loc. Nu că ar fi fost acum cineva duşmănos; dar dura ceva pentru ca un număr aşa de mare de oameni să se dea înapoi pentru a face loc.

Faile se uită cu admiraţie la Perrin, dar clătină din cap. Asta nu este treaba unui ta'veren; poate că oamenii din Ţinutul celor Două Râuri aveau nevoie uneori de cineva care să le arate calea cea bună, dar erau totuşi în stare să o vadă şi singuri. Chiar şi Hari Coplin, privind cum Spoitorii erau aduşi, părea mai puţin acru decât înainte. Nu are rost să aştepţi miracole.

Târşâindu-şi picioarele, Raen se uită mâhnit la Perrin.

Calea Frunzei *este* calea cea dreaptă. Toate lucrurile mor la timpul lor, şi…

Plecă mai departe ca şi cum ar fi uitat ce era pe cale să spună.

— Au venit azi-noapte, spuse Ila nedesluşit, din cauza feţei umflate. Ochii ei luceau aproape la fel ca ai soţului ei. Câinii poate ne-ar fi ajutat să scăpăm, dar Copiii i-au ucis pe toţi, şi… Nu am putut face nimic.

În spatele ei, Aram tremura în haina lui cu dungi galbene, holbându-se la oamenii înarmaţi. Cea mai mare parte din copiii Spoitorilor plângeau acum.

Perrin se încruntă la fumul care se ridica dinspre miazăzi. Răsucindu-se în şa, desluşi mai multe înspre miazănoapte şi răsărit. Deşi cea mai mare parte venea de la case deja

abandonate, trolocii avuseseră o noapte plină. De câţi o fi fost nevoie pentru a pune foc la atâtea ferme, fie şi doar alergând printre ele şi azvârlind torţe în casele goale sau pe câmpurile nepăzite? Poate de tot atâţia câţi au omorât ei astăzi. Ce spunea asta despre numărul trolocilor care se aflau deja în Ţinutul celor Două Râuri? Nu părea posibil ca o bandă să fi făcut totul, să dea foc atâtor case şi să distrugă şi caravana Seminţiei Pribegilor.

Cu ochii pe Tuatha'anii care erau conduşi, simţi un fior de ruşine. Îşi văzuseră neamurile şi prietenii ucişi în noaptea ce trecuse, iar el nu făcea decât să îi numere cu răceală. Putea auzi murmurele unora dintre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri, care încercau să presupună care fuior de fum venea de la a cui fermă. Pentru toţi aceşti oameni, focurile însemnau pierderi adevărate, vieţi ce trebuiau refăcute, dacă se putea, nu doar numere. El nu era de nici un folos aici. Acum, cât timp Faile era prinsă cu îngrijirea Spoitorilor, era momentul ca el să plece după Loial şi Gaul.

Jupânul Luhhan, în haina lui de fierar şi cu şorţul lung de piele, îi punea căpăstrul lui Trăparu.

— Perrin, trebuie să mă ajuţi. Străjerii vor ca eu să fac piese pentru încă şi mai multe catapulte, dar am douăzeci de oameni care îmi cer să le repar bucăţi de armură cumpărate de nerozii de bunici ai bunicilor de la gărzile unor nerozi de negustori.

— Mi-ar plăcea să-ţi dau o mână de ajutor, spuse Perrin, dar am ceva de făcut ce nu poate fi amânat. Oricum, aş fi fost cam ruginit. N-am mai lucrat la forjă de anul trecut.

— Pe Lumină, nu asta am vrut să spun. Nu să munceşti cu ciocanul. Fierarul părea şocat. De fiecare dată când dau afară pe vreunul din tolomacii ăia, nefericitul se întoarce după zece minute, pus pe ceartă. Nu pot să fac deloc treabă. Pe tine poate o să te asculte.

Perrin se îndoia, din moment ce nici pe jupânul Luhhan nu-l ascultau. Pe lângă faptul că era în Sfatul Satului, Haral Luhhan era îndeajuns de mare cât să ridice cu mâinile deasupra capului pe orice om din Ţinutul celor Două Râuri şi, dacă nevoia cerea, să-l arunce cât colo. Totuşi, se duse la

fierăria încropită de jupânul Luhhan într-o şură ridicată în grabă, cu un perete lipsă, pe lângă Pajişte. Şase oameni stăteau ciorchine în jurul nicovalelor salvate din atelierul ars de Mantiile Albe, iar un altul dădea plictisit la nişte foale mari de piele până ce fierarul îl goni, ţipând, de la mânerele lungi. Spre uimirea lui Perrin, ei chiar ascultară când fură goniţi, fără vreo cuvântare care să sucească oamenii după voia ta'verenului, doar o simplă vorbă cum că jupânul Luhhan era ocupat. Cu siguranţă, fierarul ar fi putut face asta el însuşi, dar îi strânse cu putere mâna lui Perrin înainte de a se apuca de lucru.

Aplecându-se din şaua lui Trăparu, Perrin îl prinse de umăr pe unul dintre oameni, un fermier pleşuv pe nume Get Eldin, şi îl rugă să rămână acolo şi să gonească pe cine s-ar găsi să-l deranjeze pe jupânul Luhhan. Get trebuie să fi fost de trei ori mai în vârstă, dar bărbatul zbârcit încuviinţă şi luă în primire un post aproape de locul unde ciocanul lui Haral răsuna pe fierul încins. Acum putea să plece, înainte să se întoarcă Faile.

Până să poată măcar să-l întoarcă pe Trăparu, îşi făcu apariţia Bran, cu suliţa pe umăr şi coiful de fier sub braţul voinic.

— Perrin, trebuie să fie o cale mai rapidă de a chema păstorii şi văcarii dacă suntem atacaţi din nou. Fie şi trimiţându-i pe cei mai iuţi alergători din sat, Abell nu a putut să strângă nici jumătate din ei până să iasă trolocii din pădure.

Asta era uşor de rezolvat, odată ce îşi amintiră de o goarnă veche, lăcuită cu negru, pe care Cenn Buie o ţinea atârnată de perete, şi stabiliră un semn, trei chemări lungi, pe care cei mai îndepărtaţi păstori să le poată auzi. Se gândiră şi la semnale pentru alte lucruri, desigur, cum ar fi trimiterea tuturor oamenilor la posturi în cazul unui atac. Ceea ce conduse la întrebarea: „Cum se ştie când urmează un atac?” Bain şi Chiad şi Străjerii se dovediră mai mult decât împătimiţi de munca de cercetaş, dar patru oameni nu erau de ajuns, aşa că pădurari şi urmăritori buni trebuiau găsiţi şi puşi pe cai, ca să poată ajunge la Emond's Field înaintea oricărui troloc pe care l-ar fi zărit.

Apoi, trebuiră să îl liniştească pe Buel Dowtry. Încărunţitul meşter de săgeţi, cu un nas aproape la fel de ascuţit ca vârful uneia dintre ele, ştia prea bine că majoritatea fermierilor obişnuiau să-şi facă singuri săgeţile, dar refuza îndârjit pe oricine îi oferea ajutor aici în sat, ca şi cum ar fi putut ţine tolbele umplute de unul singur. Perrin nu era prea sigur cum îi îmblânzise caracterul lăudărosului Buel, dar cumva îl lăsă pe om învăţând o şleahtă de băieţi cum să lege şi să lipească penele de gâscă în coada săgeţii.

Eward Candwin, dogarul cel vânjos, avea o altă problemă. Cu atât de mulţi oameni care cereau apă, avea mai multe căldări şi butoaie de făcut decât putea să încingă într-o săptămână, singur. Cu uşurinţă i se găsi, însă, mână de lucru de încredere care măcar să taie doagele, dar şi mai mulţi oameni veniră cu probleme şi întrebări pe care credeau că doar Perrin le putea rezolva, de la unde să ardă leşurile de troloci până la dacă era sau nu sigur să se întoarcă la ferme şi să salveze ce se mai putea. La ultima întrebare, răspunsul era un „nu” răspicat de fiecare dată – şi aceasta era pusă de mai multe ori decât cealaltă, de bărbaţi şi femei încruntându-se la coloanele de fum ce se ridicau de prin împrejurimi dar de cele mai multe ori, se interesa ce credea cel ce punea întrebarea că ar fi o soluţie bună, după care îi spunea să facă exact aşa. Rareori era chiar nevoit să născocească un răspuns; oamenii ştiau ce să facă, dar aveau acea nevoie prostească de a-l întreba pe el.

Dannil, Ban şi ceilalţi îl găsiră şi ţinură cu tot dinadinsul să meargă la piciorul calului cu flamura, ca şi cum cea mare care flutura deasupra Pajiştii nu era un lucru îndeajuns de nepotrivit, până ce îi trimise să păzească oamenii care se întorseseră la tăiat copaci de-a lungul Pădurii de la Apus. Părea că Tam le spusese unora dintre ei o poveste despre nişte oarecare Tovarăşi din Illian, ostaşi ce călăreau alături de generalul armatei şi erau aruncaţi în luptă acolo unde era încleştarea mai straşnică. Tam, dintre toţi! Cel puţin luară flamura cu ei. Perrin se simţea ca un neghiob cu chestia aia târâindu-se după el.

Dimineaţă, Luc sosi călare pe cal, bălai şi fudul,

încuviinţând uşor din cap cele câteva urale, deşi era o mare taină de ce ar vrea cineva să îl aclame. Adusese un trofeu pe care îl scoase dintr-un sac de piele şi îl puse în vârful unei suliţe pe marginea Pajiştii, ca lumea să se chiorască la el. Un cap de Myrddraal lipsit de ochi. Bărbatul era destul de modest, într-un fel care te lua de sus, dar lăsă totuşi să-i scape că ucisese Pieritul când dăduse peste o ceată de troloci. O adunătură de nătăfleţi care se încinseseră de admiraţie îl duse să vadă câmpul de bătălie – aşa îi spuneau ei – unde caii îi târau pe troloci spre ruguri ce deja înălţau pilaştri de fum negru, uleios. Luc părea de-a dreptul încântat, având puţine de zis de rău cu privire la aşezarea oamenilor lui Perrin; aşa povesteau oamenii din Ţinutul celor Două Râuri: Perrin îi aliniase pe toţi şi dăduse ordine care cu siguranţă erau născocite de ei.

Lui Perrin, Luc îi aruncă un zâmbet încurajator de aprobare.

— Ai făcut foarte bine, băiete! Ai avut noroc, bineînţeles, dar cu siguranţă există şi norocul începătorului, nu?

Când acesta o porni spre odaia sa de la Hanul Izvorul cu Vin, Perrin îşi plecă posomorât capul. Acela nu era un lucru la care să se holbeze oamenii, cu atât mai puţin copiii.

Întrebările nu conteniră de-a lungul zilei, până ce băgă de seamă că soarele era deasupra capului, nu mâncase nimic, iar stomacul îi vorbea răspicat.

— Jupâneasă al'Caar, spuse femeii cu faţă prelungă din scăriţa şeii, cred că cei mici se pot juca oriunde, câtă vreme cineva îi păzeşte ca nu cumva să treacă de ultimele case. Pe Lumină, femeie, ştii prea bine. Mai mult ca sigur cunoşti copiii mai bine ca mine! Dacă nu, cum ai izbutit să creşti patru?

Mezinul ei era cu şase ani mai mare decât el!

Nela al'Caar se încruntă şi dădu din cap, clătinând coada de păr cu şuviţe sure. Pentru o clipă, el crezu că o să-i rupă nasul, după cum îi vorbea. Aproape că îşi dorea ca ea să facă asta, ca să rupă şirul oamenilor care îl tot întrebau ce credea că era bine de făcut.

— Sigur că ştiu cum sunt copiii, spuse ea. Doar vreau să mă asigur că se face întocmai ce vrei tu. Aşa o să facem,

atunci.

Oftând, nu aşteptă decât ca ea să se întoarcă pentru a-l struni pe Trăparu spre Hanul Izvorul cu Vin. Două sau trei glasuri îl strigară, dar refuză să le dea ascultare. „Ce voia el se îndeplinea. Ce era cu oamenii de aici?” Sătenii din Ţinutul celor Două Râuri nu obişnuiau să se poarte aşa. Cu siguranţă, nu cei din Emond’s Field. Ei voiau un cuvânt de spus în toate. Certurile în faţa Sfatului Satului, certurile între membrii Sfatului, toate se sfârşeau cu bătaie fără să lase loc vorbelor. Şi dacă Soborul Femeilor credea că îşi ţinea treburile ascunse, nu era nici un bărbat care să nu ştie însemnătatea femeilor cu fălcile încleştate, urmărind totul cu privirea, cu cozile împletite zbârlite ca nişte cozi de pisică furioasă.

„Ce vreau eu! gândi el nervos. Ce vreau eu este ceva de mâncare şi un loc în care să nu îmi turuie nimeni în urechi.” Descălecând în faţa hanului, se opri încurcat şi se gândi să adauge şi un pat pe listă. Abia miezul zilei, cu Trăparu făcând toată munca, şi îi şi intrase oboseala în oase. Poate că Faile avusese dreptate până la urmă. Poate că să meargă după Loial şi Gaul chiar era o idee proastă.

Când intră în sala mare, jupâneasa al’Vere îi aruncă o privire şi mai că îl azvârli într-un scaun, cu un zâmbet mămos.

— Poţi să laşi deoparte ordinele pentru puţin timp, spuse ea răspicat. Emond’s Field poate să supravieţuiască o oră până îmbuci şi tu ceva.

Plecă până ca el să apuce să-i spună că Emond’s Field se putea descurca foarte bine şi fără el.

Încăperea era aproape goală. Natti Cauthon şedea la o masă, rulând bandaje şi făcându-le stivă în faţa ei, dar reuşea de asemenea şi să ţină un ochi pe fiicele sale, din cealaltă parte a camerei, deşi amândouă erau suficient de mari cât să poarte părul în coadă. Motivul era unul simplu. Bode şi Eldrin stăteau de-o parte şi de alta a lui Aram, îmboldindu-l pe Spoitor să mănânce. Hrănindu-l, mai bine zis, şi ştergându-i şi bărbia. După felul în care rânjeau la om, Perrin se miră că Natti nu şedea la masă cu ei, cu coadă sau fără. Tânărul părea arătos; poate chiar mai chipeş decât Wil al’Seen. Bode şi Eldrin păreau să creadă asta cu tărie. Aram le zâmbea

înapoi din când în când – erau fete drăguţe şi rotofeie; ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă, iar Perrin ştia că Aram nu era niciodată orb faţă de o fată drăguţă –, dar cu greu lua o înghiţitură fără să dea ochii roată peste suliţele şi halebardele de pe pereţi. Pentru un Tuatha'an, pesemne că era o privelişte îngrozitoare.

— Jupâneasa al'Vere zice că în sfârşit te-ai săturat de mers în şa, zise Faile, răsărind prin uşa bucătăriei.

Spre uimirea lui, purta un şorţ alb lung, ca al lui Marin; mânecile ei erau suflecate până peste coate, şi avea făină pe mâini. Ca şi cum tocmai îşi dăduse seama, îşi scoase repede şorţul, îşi şterse în grabă mâinile şi îl aşternu pe spătarul unui scaun.

— Nu am mai copt nimic până acum, spuse ea, lăsându-şi mânecile în jos când veni lângă el. E distractiv să frămânţi aluatul. Mi-ar plăcea, poate, să fac şi eu asta într-o zi.

— Dacă nu coci, spuse el, de unde o să facem rost de pâine? Nu am de gând să-mi petrec viaţa călătorind, târguind mâncarea sau înfulecând pe ce pot să prind cu arcul sau praştia.

Ea îi zâmbi ca şi cum l-ar fi auzit spunând ceva îmbucurător, cu toate că el nu-şi putea da seama ce anume.

— Bucătăreasa va coace, desigur. Una dintre ajutoarele ei, cred, dar bucătăreasa îl va păzi.

— Bucătăreasa, mormăi el, clătinând din cap. Sau una dintre ajutoare. Bineînţeles. De ce nu mi-a trecut prin cap?

— Ce s-a întâmplat, Perrin? Pari îngrijorat. Nu cred că apărarea ar putea fi mai bună de atât. Poate doar să avem un zid de fortificaţie.

— Nu e vorba de asta, Faile, treaba asta cu Perrin Ochi-de-Ambră începe să scape din frâu. Nu ştiu cine cred ei că sunt, dar mă întreabă fără încetare ce să facă, sau dacă e în regulă, când ei deja ştiu ce trebuie făcut, când pot socoti de unii singuri în două minute.

Pentru o clipă ea îi studie trăsăturile, acei ochi închişi la culoare, înclinaţi gânditor, apoi spuse:

— Câţi ani au trecut de fapt de când domnea aici Regina Andorului?

— Regina Andorului? Nu pot să spun cu siguranţă. Un veac poate. Două. Ce legătură are asta?

— Oamenii ăştia nu mai ştiu cum să se poarte cu o regină – sau cu un rege. Încearcă să ghicească. Trebuie să fii răbdător cu ei.

— Un rege? spuse el cu glas scăzut. Îşi lăsă capul să cadă pe braţele aşezate pe masă. O, Lumină!

Râzând încetişor, Faile îi ciufuli părul.

— Ei, poate că nu. Mă îndoiesc că Morgase va fi de acord. O căpetenie, cel puţin. Dar, cu siguranţă, nu va avea nimic împotriva unui bărbat care i-a adus înapoi pământurile pe care ea nu le-a stăpânit timp de un veac sau mai bine. Mai mult ca sigur că îl va face pe acel bărbat Senior. Perrin al Casei Aybara, Seniorul Ţinutului celor Două Râuri. Sună bine.

— Nu avem nevoie de Seniori în Ţinutul celor Două Râuri, mârâi el către masa de stejar. Sau de regi, sau de regine. Suntem oameni liberi!

— Oamenii liberi pot şi ei să simtă nevoia unui îndrumător, spuse ea cu blândeţe. Cei mai mulţi dintre oameni vor să creadă în ceva mai măreţ decât ei înşişi, mai întins decât câmpurile lor. De asta există naţiuni, Perrin, şi popoare. Până şi Raen şi Ila se văd pe sine ca parte a ceva mai mult decât propria caravană. Şi-au pierdut căruţele şi mai toate rubedeniile şi prietenii, dar alţi Tuatha'ani caută cântecul încă, şi la fel vor face şi ei, din nou, pentru că ţin de ceva mai măreţ decât de câteva căruţe.

— Ale cui sunt astea? întrebă Aram din senin.

Perrin îşi săltă capul. Tânărul Spoitor era în picioare, privind înfricoşat spre suliţele aliniate la perete.

— Aparţin oricui ar vrea una, Aram. Nimeni nu o să îţi facă rău cu vreuna dintre ele, crede-mă. Nu era sigur că Aram îl crezu, nu după felul în care începu să dea roată încet camerei, cu mâinile vârâte în buzunare, aruncându-şi ochii asupra suliţelor şi halebardelor de pe laturi.

Perrin fu mai mult decât bucuros să se arunce asupra tipsiei cu gâscă friptă, cu napi, mazăre şi pâine bună şi crocantă, adus de Marin. Sau cel puţin asta ar fi făcut, dacă Faile nu i-ar fi îndesat sub bărbie un şervet cu floricele cusute

şi nu i-ar fi luat din mână cuţitul şi furculiţa. Îi părea amuzant să-l hrănească la fel cum Bode şi Eldrin îl hrăniseră pe Aram. Fetele Cauthon se hliziră la el, iar Natti şi Marin îi aruncară şi ele mici zâmbete.

Perrin nu vedea ce era aşa caraghios. Putea s-o suporte pe Faile, însă, deşi ar fi putut cu mai mare uşurinţă să mănânce singur. Ea îl tot punea să-şi lungească gâtul după ce ţinea în furculiţă.

Aram înconjură încăperea de trei ori până să se oprească la baza scărilor, holbându-se la butoiul pestriţ cu săbii. Se aplecă, apoi, şi trase o sabie din grămadă, cântărind-o neîndemânatic. Mânerul înfăşurat în piele era suficient de lung cât să îi încapă ambele mâini pe el.

— Pot să o folosesc pe asta? întrebă el.

Perrin mai că se înecă.

Alanna apăru în capul scărilor însoţită de Ila; femeia Pribeagă părea ostenită, dar vânătaia de pe faţă îi dispăruse.

— … Nimic mai bun ca somnul, spunea femeia Aes-Sedai. Este lovitura asupra minţii care îl tulbură mai mult, iar pe aceea nu o pot Tămădui.

Ochii Ilei căzură asupra nepotului ei, a ceea ce ţinea în mâini, şi ţipă ca şi cum lama îi intrase în carne.

— Nu, Aram! Nuuuuu! Aproape căzu din graba cu care coborî treptele şi se aruncă peste Aram, încercând să-i smulgă mâinile de pe sabie. Nu, Aram, gâfâi fără suflare, nu se poate. Pune-o jos! Calea Frunzei. Nu se poate! Calea Frunzei! Te rog, Aram! Te rog!

Aram dansă cu ea, împingând-o stângaci, încercând să ţină sabia departe de ea.

— De ce nu? strigă el nervos. Au ucis-o pe mama! I-am văzut! Aş fi putut s-o salvez dacă aş fi avut o sabie. Aş fi putut s-o salvez!

Cuvintele îi sfâşiară pieptul lui Perrin. Un Spoitor cu o sabie părea ceva în afara firii, aproape destul cât să îl înfurie, dar acele cuvinte… Mama lui.

— Lăsaţi-l în pace, spuse el, mai aspru decât voise. Fiecare om are dreptul să îşi apere… Are dreptul.

Aram împinse sabia înspre Perrin.

— Mă înveţi s-o folosesc?

— Nu ştiu cum, îi spuse Perrin. Dar poţi găsi pe cineva.

Lacrimi se scurseră pe faţa chinuită a Ilei.

— Trolocii mi-au luat fiica, boci ea, cu trupul tremurând, şi pe toţi nepoţii, în afară de unul, iar acum mi-l iei tu. Este pierdut din cauza ta, Perrin Aybara! Ai devenit un lup în inima ta, şi acum îl vei face şi pe el la fel. Răsucindu-se, se împletici înapoi în susul scărilor, încă zguduindu-se de sughiţuri.

— Aş fi putut s-o salvez! se răsti Aram în urma ei. Bunico! Aş fi putut s-o salvez! Ea nu se uită în urmă şi dispăru după colţ, iar el se aplecă peste balustradă, plângând. Aş fi putut s-o salvez, bunico. Aş fi putut…

Perrin băgă de seamă că Bode plângea şi ea, cu faţa în mâini, iar celelalte femei se încruntau la el ca şi cum ar fi făcut ceva greşit. Nu, nu chiar toate. Alanna îl cerceta din capul scărilor cu calmul de neînţeles al femeilor Aes-Sedai, iar faţa lui Faile era aproape la fel de rece.

Ştergându-şi gura, îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică. Era încă vreme să îi spună lui Aram să pună sabia înapoi, să meargă să-i ceară iertare Ilei. Vreme să-i spună… ce? Că poate data viitoare nu va mai fi acolo să îi vadă pe cei dragi lui murind? Că ar putea doar să se întoarcă să le vadă mormintele?

Puse o mână pe umărul lui Aram, iar bărbatul tresări, cocoşându-se asupra sabiei ca şi cum s-ar fi aşteptat să i-o ia. Mirosul Spoitorului purta un amestec de emoţii, teamă şi ură şi tristeţe până în măduva oaselor. Ila îl numise Pierdut. Ochii săi arătau pierduţi.

— Spală-ţi faţa, Aram. Apoi mergi şi caută-l pe Tam al’Thor. Spune-i că-i cer să te înveţe sabia.

Cu încetineală, celălalt bărbat îşi ridică chipul.

— Mulţumesc, îngăimă el, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu mâneca. Mulţumesc. Nu o să uit asta niciodată. Niciodată. Jur. Deodată, săltă sabia pentru a săruta lama dreaptă; mânerul avea un cap de lup din alamă pe post de măciulie. Jur. Aşa se face?

— Aşa cred, spuse Perrin cu tristeţe, întrebându-se de ce se simţea aşa de trist. Calea Frunzei era un crez bun, ca un

vis de pace, dar ca şi visul, nu putea să trăiască acolo unde era violenţă. Nu cunoştea nici un loc fără ea. Un vis pentru un alt om, pentru un alt timp. Un alt Ev, poate. Du-te, Aram. Ai multe de învăţat, şi puţină vreme. Încă tulburat, Spoitorul nu aşteptă să îşi spele lacrimile, ci fugi afară din han, ţinând sabia ţeapănă dinainte, cu ambele mâini.

Văzând grimasa lui Eldrin, pumnii strânşi la şold ai lui Marin şi încruntarea lui Natti, ca să nu mai pomenim bocetele lui Bode, Perrin se întoarse la scaunul lui. Alanna îşi părăsi locul din capul scărilor. Faile îl privi cum îşi apucă furculiţa şi cuţitul.

— Nu eşti de acord? spuse el încet. Un om are dreptul să se apere, Faile. Chiar şi Aram. Nimeni nu-l poate face să urmeze Calea Frunzei fără ca el să şi-o dorească.

— Nu-mi place să te văd îndurerat, spuse ea cu blândeţe.

Se opri cu cuţitul în aer. Durere? Visul acela nu era pentru el.

— Sunt doar ostenit, îi spuse, şi zâmbi. Nu credea că ea l-ar fi crezut.

Înainte să prindă a doua îmbucătură, capul lui Bran se iţi pe uşa din faţă. Purta din nou coiful lui rotund de oţel.

— Călăreţi dinspre miazănoapte, Perrin. Vin mulţi călăreţi, cred că trebuie să fie Mantiile Albe.

Faile o zbughi atunci când Perrin se ridică, şi până ce acesta îl încălecă pe Trăparu, cu Starostele mormăind ca pentru sine ce le-ar spune el Mantiilor Albe, ea apăru călare pe iapa ei neagră, dintr-o parte a hanului. Mai mulţi oameni fugeau spre miazănoapte decât rămâneau la datorie. Perrin nu se grăbea din cale-afară. Copiii Luminii ar putea foarte bine să fie acolo pentru a-l aresta. Probabil, chiar erau. Nu îşi dorea să plece în lanţuri, dar nici nu era prea nerăbdător să ceară oamenilor să se lupte cu Mantiile Albe pentru el. Îl urmă pe Bran, alăturându-se bărbaţilor şi femeilor şi copiilor care traversau Podul de Căruţe peste apa Izvorului de Vin, copitele lui Trăparu şi ale Rândunicii răsunând pe scândurile groase. Câteva trestii înalte creşteau de-a lungul apei. Podul era acolo unde începea Drumul de Miazănoapte, urmând să meargă spre Dealul Străjii şi mai departe. Câteva din coloanele de

fum din depărtare se subţiară în firicele, căci focurile începeau să se stingă singure.

Acolo unde drumul părăsea satul, găsi două căruţe blocând calea, cu oameni dinapoia parilor ca nişte ţepi înclinaţi, înarmaţi cu tot felul de arcuri şi suliţe, mirosind a nerăbdare, şuşotind între ei şi înghesuindu-se ca să vadă ce venea pe drum: un lung şir dublu de călăreţi în robe albe, lăsând în urmă un nor de praf, cu coifuri conice şi platoşe şlefuite scânteind în soarele după-amiezii, lănci cu vârfuri de oţel toate la acelaşi unghi. În fruntea lor călărea un bărbat tânăr, ţeapăn de spate şi cu chipul hotărât, care îi părea cunoscut lui Perrin. Odată cu sosirea Starostelui, zarva încetă. Sau poate sosirea lui Perrin îi făcu să tacă.

La două sute de paşi sau, mai bine zis, de pari, omul cu chip hotărât ridică o mână, iar şirul se opri cu ordine aspre răsunând printre rânduri. Înaintă cu doar câteva zeci de Mantii Albe urmându-l, plimbându-şi ochii asupra căruţelor şi ţăruşilor şi oamenilor din spatele acestora. Ţinuta lui l-ar fi arătat ca om de seamă fie chiar şi în lipsa însemnelor de rang de sub medalionul scânteietor în formă de soare de pe mantia sa.

Luc îşi făcuse apariţia de undeva, strălucitor pe armăsarul său negru, înveşmântat în lână roşie brodată cu aur. Era de la sine înţeles că ofiţerul Mantiilor Albe alese să îi vorbească lui Luc, cu toate că ochii săi întunecaţi căutau încă.

— Sunt Dain Bomhald, anunţă el, strunind calul, Căpitan al Copiilor Luminii. Aţi făcut asta pentru noi? Am auzit că Emond’s Field este închis Copiilor, aşa este? Cu siguranţă un sat este de partea Umbrei, dacă este închis Copiilor Luminii.

Dain Bomhald, nu Geofram. Un fiu, probabil. Nu că ar fi fost vreo deosebire. Perrin presupuse că şi unul, şi altul ar încerca la fel de bine să-l aresteze. Cum era de aşteptat, privirea lui Bomhald trecu peste el, apoi se smuci înapoi. Bărbatul se cutremură; o mână înmănuşată se repezi spre sabie, buzele i se răsfrânseră într-un mârâit tăcut, şi pentru o clipă Perrin fu sigur că omul va năvăli spre el, proptindu-şi calul în bariera ţepoasă, încercând să ajungă la el. Omul părea că îi poartă lui Perrin o ură personală. De aproape, acea

faţă crâncenă avea o urmă de linişte, o lucire în ochi pe care Perrin o vedea de obicei în ochii lui Bili Congar. I se păru că simte aburi de rachiu.

Omul cu obraji cavernoşi de lângă Bomhald îi era mai mult decât cunoscut. Perrin nu ar fi putut uita acei ochi înfundaţi, ca tăciunii arzând. Înalt, slăbănog şi tare ca o nicovală, Jaret Byar îl privea cu ură. Se poate ca Bomhald să fi fost sau nu fanatic, dar Byar cu siguranţă era.

Luc păru a avea isteţimea de a nu vorbi în locul lui Bran – şi începu să cerceteze cu luare-aminte şirurile înveşmântate în alb, câtă vreme praful se aşeza, scoţând la iveală încă mai mulţi Copii de-a lungul drumului – spre scârba lui Perrin, căci Bran se aplecă spre el – ajutorul fierarului! – aşteptându-i încuviinţarea înainte de a răspunde. El era *Starostele!* Bomhald şi Byar observară schimbul tăcut de priviri.

— Emond’s Field nu vă este chiar închis, spuse Bran, ridicându-se drept în picioare cu suliţa proptită de-o parte. Ne-am hotărât să ne apărăm singuri, şi aşa am şi făcut de dimineaţă. Dacă vreţi să ne vedeţi isprava, uitaţi-vă încolo.

Arătă spre fumul ce se ridica de la rugurile trolocilor. Un miros bolnăvicios şi dulceag de carne arzând plutea în aer, dar nimeni în afară de Perrin nu părea să îşi dea seama.

— Aţi ucis câţiva troloci? zise Bomhald dispreţuitor. Norocul şi priceperea voastră mă uimesc.

— Nu numai câţiva! strigă unul din mulţimea de oameni din Ţinutul celor Două Râuri. Sute!

— Am purtat o luptă! se ridică un alt glas şi alte zeci se porniră să strige unele peste altele.

— Ne-am luptat cu ei şi am învins!

— Voi unde eraţi?

— Ne putem apăra şi fără Mantiile Albe!

— Pentru Ţinutul celor Două Râuri!

— Pentru Ţinutul celor Două Râuri şi pentru Perrin Ochi-de-Ambră!

— Ochi-de-Ambră!

— Ochi-de-Ambră!

Leof, care ar fi trebuit atunci să păzească pădurarii, începu să fluture flamura roşie cu capul de lup.

Ochii încinşi de ură ai lui Bomhald îi înghiţiră pe toţi, dar Byar îşi mână armăsarul murg mai în faţă, mârâind.

— Ştiţi voi, nişte fermieri, ce e aia luptă? răcni el. Azi-noapte unul dintre satele voastre a fost aproape şters de pe faţa pământului de troloci! Aşteptaţi doar să vă calce în număr mare, şi o să doriţi că mama şi tatăl vostru să nu se fi sărutat! Tăcu la un simplu gest al lui Bomhald, ca un câine fioros supunându-se stăpânului, dar cuvintele lui închiseră gurile celor din Ţinutul celor Două Râuri.

— Care sat? Vocea lui Bran era în acelaşi timp demnă şi neliniştită. Cu toţii ştim oameni din Dealul Străjii şi Deven Ride.

— Dealul Străjii nu a fost cotropit, răspunse Bomhald, şi nu ştiu nimic de Deven Ride. Astăzi de dimineaţă un călăreţ mi-a adus veşti că Taren Ferry abia dacă mai există. Dacă aveţi prieteni acolo, mulţi oameni au scăpat trecând râul. Trecând râul. Faţa i se crispă pentru o clipă. Eu însumi am pierdut cincizeci de soldaţi buni.

Veştile iscară câteva murmure nemulţumite; nimănui nu-i plăcea să audă astfel de lucruri, dar pe de altă parte, nimeni de aici nu cunoştea pe cineva din Taren Ferry. Se prea putea ca nici unul dintre ei să nu fi ajuns vreodată până acolo.

Luc îşi duse calul înainte, iar armăsarul necheză la Trăparu. Perrin îşi struni animalul înainte ca să se ia la bătaie cei doi, dar Luc păru să nu vadă sau să bage în seamă.

— Taren Ferry? repetă el cu voce plată. Trolocii au atacat Taren Ferry azi-noapte?

Bomhald ridică din umeri.

— Aşa am spus, nu-i aşa? Se pare că trolocii s-au hotărât în cele din urmă să atace satele. Ce întâmplare a sorţii, că voi de aici aţi fost anunţaţi din timp ca să pregătiţi această bună apărare. Privirea lui trecu peste gardul de pari şi peste oamenii de dincolo de el până să se fixeze asupra lui Perrin.

— A fost oare omul pe nume Ordeith la Taren Ferry azi-noapte? întrebă Luc.

Perrin se holbă la el. Nu credea ca Luc să fi ştiut măcar de Padan Fain, sau de numele pe care tocmai îl rostise. Dar oamenii vorbeau, mai ales atunci când cineva cunoscut ca

negustor era în stare să ţină piept Mantiilor Albe.

Răspunsul lui Bomhald fu la fel de ciudat ca întrebarea. Ochii îi luceau de o ură la fel de puternică precum cea arătată lui Perrin, dar faţa îi păli şi îşi şterse buzele cu dosul palmei ca şi cum ar fi uitat că poartă mănuşi de oţel.

— Îl cunoşti pe Ordeith? spuse el, aplecându-se în şa spre Luc.

Fu rândul lui Luc să ridice uşor din umeri.

— L-am mai văzut pe ici, pe colo de când am venit în Ţinutul celor Două Râuri. Un om cu nume rău şi cu o înfăţişare asemenea, ca să nu mai vorbim de tovarăşii lui. Felul de om îndeajuns de nepăsător, încât să permită izbânda unui atac al trolocilor. A fost acolo? Dacă da, e de sperat că a murit pentru nebunia lui. Dacă nu, ar fi bine să-l aveţi aici, cu voi, sub priviri atente.

— Nu ştiu unde este, se răsti Bomhald. Şi nici nu-mi pasă! Nu am venit până aici ca să vorbesc despre Ordeith! Calul i se foi nerăbdător când Bomhald îşi smuci mâna înspre Perrin. Te arestez ca Iscoadă a Celui Întunecat. Vei fi dus la Amador şi judecat acolo sub Cupola Adevărului.

Byar se holbă la comandantul lui, neîncrezător. Din spatele barierei ce despărţea Mantiile Albe de oamenii din Ţinutul celor Două Râuri, se înălţară mormăieli furioase, se ridicară suliţe şi topoare, arcuri de asemenea. Cei mai din urmă dintre Mantiile Albe începură să se răsfire într-un rând lucitor la ordinele zbierate de un bărbat în armură mai voinic decât jupânul Luhhan, strecurând lăncile înapoi în tecile de pe şei, scoţând la iveală arcuri scurte, de călăreţi. La distanţa aceea, nu prea puteau face mai mult decât să acopere retragerea lui Bomhald şi a oamenilor din companie, dacă ar fi reuşit cu adevărat să scape, dar Bomhald părea să fi uitat de orice primejdie, şi de orice altceva în afară de Perrin.

— Nu va fi nici o arestare, spuse Bran scurt, asta am decis. Nici o arestare fără dovada vreunei fărădelegi, dovadă pe care s-o primim *noi.* Nu ai să-mi poţi arăta ceva care să mă convingă că Perrin este o Iscoadă a Celui Întunecat, aşa că ai putea tot atât de bine să laşi mâna jos.

— Tatăl meu a murit la Faime din cauza trădării lui, strigă

Bomhald.

Se clătina de furie.

— L-a vândut Iscoadelor şi vrăjitoarelor din Tar Valon care au ucis o mie de Copii cu Puterea Supremă! adăugă Byar, dând viguros din cap.

O parte din locuitorii Ţinutului celor Două Râuri se agitară; umbla vestea despre ceea ce Verin şi Alanna făcuseră în acea dimineaţă, iar faptele deveniseră mai bine cunoscute. Orice ar fi crezut despre Perrin, o sută de poveşti despre femeile Aes-Sedai, mincinoase mai toate, făceau uşor de crezut distrugerea de către cele din Turnul Alb a o mie dintre Mantiile Albe. Iar dacă ei credeau asta, puteau foarte bine să creadă şi restul.

— Nu am trădat pe nimeni, spuse cu glas tare Perrin, cât să fie auzit de toată mulţimea. Dacă tatăl tău a murit la Faime, aceia care l-au ucis se numesc Seanchan. Nu ştiu dacă ei sunt Iscoade, dar ştiu că folosesc Puterea Supremă în luptă.

— Mincinosule! Un scuipat zbură de pe buzele lui Bomhald. Seanchan sunt un basm născocit de Turnul Alb pentru a-şi ascunde minciunile murdare! Eşti o Iscoadă a Celui Întunecat!

Bran îşi clătină mirat capul, împingându-şi coiful pe o parte pentru a se putea scărpina.

— Nu ştiu nimic despre aceşti – Seanchan? – aceşti Seanchan. Ceea ce ştiu însă este că Perrin nu este Iscoada nimănui şi că nu o să arestaţi pe nimeni.

Situaţia devenea mai periculoasă cu fiecare minut ce trecea, după cum înţelese Perrin. Byar văzu şi el şi îl trase de braţ pe Bomhald, şoptindu-i, dar căpitanul Mantiilor Albe nu dădu înapoi, sau poate că nu putu, acum că îl avea pe Perrin în faţa ochilor. Bran şi oamenii din Ţinutul celor Două Râuri erau proptiţi şi ei în călcâie; se putea ca ei să nu lase Mantiile Albe să-l ia chiar dacă ar fi mărturisit tot ce spunea Bomhald. Dacă nu stropea cineva cu apă repede, totul ar fi luat foc ca o mână de paie uscate aruncate pe un foc de foale.

Nu suporta să fie nevoit să gândească rapid. Loial avea dreptate. Gândirea pripită făcea ca oamenii să fie răniţi. Dar i se păru a întrevedea o cale.

— Sunteţi de acord să îmi întârziaţi arestarea? Până ce trolocii sunt învinşi? Nu plec nicăieri până atunci.

De ce să întârzii ceva?

Omul era orbit de ură. Continuând, ar fi dus la moarte o mulţime de oameni, împreună cu el însuşi, dar nu putea vedea asta. Nu ar fi fost de vreun folos să i se arate.

— Nu ai băgat de seamă toate fermele în flăcări de dimineaţă? spuse, în loc, Perrin. Mătură cu mâna un arc prin care arătă toate coloanele de fum ce se micşorau la orizont. Priveşte în jur. Ai spus-o chiar tu. Trolocii nu se mai mulţumesc să prade o fermă sau două pe noapte. Au început să jefuiască sate întregi. Dacă încercaţi să vă întoarceţi la Dealul Strājii, s-ar putea nici să nu ajungeţi până acolo. Aţi avut noroc să ajungeţi până aici. Dar dacă rămâneţi în Emond's Field... Bran se împotrivi şi ceilalţi oameni aşijderea; Faile veni lângă el şi îl apucă de braţ, dar el nu luă în seamă nimic din toate astea.... Veţi şti unde sunt, iar soldaţii voştri vor primi să ne ajute cu apărarea.

— Eşti sigur de asta, Perrin? spuse Bran, apucând de scăriţa lui Trăparu.

— Nu, Perrin! spuse neliniştită Faile. E un risc prea mare. Nu trebuie să... vreau să zic... te rog să nu... O, arde-m-ar Lumina, să ajung cenuşă! *Nu trebuie* să faci asta!

— Nu am să îngădui oamenilor să se lupte între ei, le spuse el hotărât. Nu o să facem treaba trolocilor în locul lor.

Faile mai că-i aruncă braţul la o parte. Încruntându-se la Bomhald, scoase din desagă o piatră şi un cuţit de altundeva şi începu să ascută lama făcând să se audă un fâsâit ca de mătase.

— Hari Coplin nu va mai şti ce să creadă acum, rosti Bran strâmb. Îndreptându-şi coiful rotund, se întoarse spre Mantiile Albe şi îşi propti în pământ suliţa. Aţi auzit condiţiile lui. Acum, ascultaţi-le pe ale mele. Dacă veniţi în Emond's Field, nu arestaţi pe nimeni fără încuviinţarea Sfatului Satului, pe care nu o veţi primi, deci nu arestaţi pe nimeni. Nu intraţi în casa nimănui decât dacă vi se cere. Şi nu vreau nici măcar să *miros* un Colţ al Dragonului! Ne-am înţeles? Dacă nu, vă puteţi întoarce pe unde aţi venit.

Byar se holbă la omul rotofei ca şi cum o oaie s-ar fi ridicat pe picioarele dinapoi şi l-ar fi chemat la trântă.

Bomhald nu-şi dezlipi ochii de pe Perrin.

— Ne-am înţeles, spuse el într-un sfârşit. Până ce trece ameninţarea trolocilor, ne-am înţeles!

Întorcându-şi calul, galopă înapoi spre rândurile oamenilor săi, cu mantia albă ca neaua fluturând în urma lui.

În vreme ce Starostele porunci căruţelor să se dea deoparte, Perrin băgă de seamă că Luc se uita la el. Omul stătea uşor cocoşat în şa, cu mâna aşezată delicat pe mânerul spadei, cu ochii albaştri amuzaţi.

— M-am gândit că o să te opui, spuse Perrin, după cum am auzit că îi vorbeşti de rău pe Mantiile Albe.

Luc îşi depărtă mâinile uşor.

— Dacă oamenii ăştia vor Mantiile Albe printre ei, lasă-i să primească Mantiile Albe. Dar ar trebui să ai grijă, tinere Ochi-de-Ambră! Cunosc câte ceva despre duşmanii care-ţi intră pe sub piele. Lama pătrunde mai repede când e aproape.

Cu un hohot de râs, îşi împinse armăsarul prin gloată, înapoi spre sat.

— Are dreptate, zise Faile, încă ascuţindu-şi lama pe piatră. Poate că Bomhald ăsta se va ţine de cuvânt şi nu te va aresta, dar ce l-ar opri pe unul dintre oamenii lui să-ţi înfigă un cuţit în spate? Nu trebuia să faci asta.

— A trebuit, îi spuse el. Mai bine decât să facem treaba trolocilor.

Mantiile Albe se pregăteau să intre, cu Bomhald şi Byar în frunte. Cei doi îi aruncară priviri de ură nestinsă, iar ceilalţi, călărind în urmă câte doi… Ochi aspri şi reci de pe feţe aspre şi reci se întorceau spre el din mers. Aceştia nu urau, dar erau în stare să recunoască o Iscoadă a Celui Întunecat. Iar Byar era în stare de orice.

Trebuia să o facă, dar se gândi că poate nu e o idee proastă să îi lase pe Dannil şi Ban şi pe ceilalţi să se ţină după el când ar fi vrut. Nu va putea să doarmă bine fără cineva care să-i păzească uşa. Gărzi. Ca un Senior neghiob. Cel puţin Faile va fi fericită. Măcar de i-ar putea face să arunce flamura undeva.

46 Văluri

Pe străzile înguste şi şerpuite de pe Calpene, în apropierea Marelui Cerc, era multă lume; fumul care se înălţa din nenumăratele focuri pentru gătit rânduite de-a lungul zidurilor înalte şi albe dezvăluia şi pricina. În aerul umed de dimineaţă pluteau mirosuri acre de fum, de mâncare şi de trupuri nespălate. Se auzeau strigăte de copii şi murmurul nedesluşit pe care-l face întotdeauna mulţimea, mai-mai să înăbuşe strigătele ascuţite ale pescăruşilor care zburau. Prăvăliile de-aici îşi trăseseră demult grilajele de fier, şi încă pentru totdeauna. Scârbită, Egeanin îşi croia drum prin gloată. Împrejur domnea dezordinea: refugiaţii zdrenţăroşi puseseră stăpânire pe Cercuri şi dormeau printre băncile de piatră, ceea ce era îngrozitor, la fel ca şi faptul că domnii şi stăpânii lor îi lăsau să moară de foame. Ar fi trebuit să fie bucuroasă – asemenea mulţimi rămase fără nici un pic de curaj nu aveau cum să se împotrivească Reîntoarcerii, aşa că ordinea cuvenită avea să renască – şi totuşi, ceea ce vedea nu-i făcea câtuşi de puţin plăcere.

Cei mai mulţi dintre amărâţii din jurul său păreau prea preocupaţi de ale lor pentru a se mai mira de femeia care se plimba printre ei într-o rochie de călărie, albastră, curată, de mătase – deşi de o croială simplă. Pe ici, pe colo, prin mulţime, se aflau bărbaţi şi femei în veşminte care fuseseră, cândva, arătoase, deşi acum erau murdare şi boţite, aşa că era cu putinţă ca ea să nu se deosebească îndeajuns de mult pentru a atrage atenţia. Puţinii care păreau să se întrebe dacă, purtând asemenea haine, avea şi ceva bani în pungă, erau descurajaţi de toiagul zdravăn şi cât ea de înalt pe care-l purta cu uşurinţă în mână. Astăzi nu avea gărzi şi nici hamali – trebuise să-i lase acasă. Cu un asemenea alai, până şi Floran Gelb şi-ar fi dat cu siguranţă seama că era urmărit. Măcar rochia, cu fustele sale despărţite în două, îi dădea un pic de libertate.

Nu-i venea greu să-l ţină sub ochi pe omuleţul cel alunecos, chiar şi printr-o mulţime atât de deasă. Din când în

când, era nevoită să ocolească vreo căruţă trasă cu boi sau vreo alta la jugul căreia asudau, cel mai adesea, bărbaţi goi până la brâu. Gelb şi cei şapte sau opt tovarăşi ai săi, toţi bărbaţi zdraveni şi brutali, îşi croiau drum cu coatele, lăsând în urma lor un potop de blesteme. Văzându-i, se mâniase. Pesemne că Gelb avea iarăşi de gând să răpească pe cineva. De când îi trimisese aurul cerut, găsise trei femei, dintre care nici una nu semăna, decât foarte puţin, cu cele de care avea ea nevoie, şi se mai şi smiorcăise atunci când ea îl alungase, cu ele cu tot. N-ar fi trebuit să-i plătească pentru acea primă femeie pe care o luase cu forţa, chiar de pe stradă. Pesemne că lăcomia şi amintirea banilor primiţi îl făcuseră să uite de dojana aprigă pe care-o primise odată cu punga.

Strigătele izbucnite în urma ei o făcură să întoarcă privirea şi să strângă toiagul în mâini. Se făcuse puţin loc, ca de fiecare dată când apărea vreun necaz. Un bărbat îmbrăcat cu un surtuc galben, foarte frumos cândva, era căzut în genunchi pe stradă, urlând cât îl ţinea gura şi strângându-şi braţul drept, care stătea îndoit într-un chip ciudat. O femeie cu rochie verde, zdrenţuită, era aplecată peste el, de parcă-l apăra, plângând şi strigând în urma unui om cu văl pe chip, care deja se pierdea prin mulţime:

— N-a făcut decât să ceară un ban! Atât!

În clipa următoare, mulţimea se adună din nou în jurul lor. Cu o strâmbătură, Egeanin se întoarse şi se opri, rostind un blestem care-i atrase câteva priviri uimite. Gelb şi tovarăşii săi dispăruseră. Făcându-şi drum până la o fântână mică, unde apa gâlgâia din gura căscată a unui peşte de bronz, aflată alături de o prăvălie de vinuri cu acoperişul plat, ea dădu la o parte, cu asprime, două femei care-şi umpleau vasele şi sări pe soclu, fără să-i pese de blestemele lor furioase. De acolo, putea vedea peste capetele celorlalţi. Străzi înguste se întindeau peste tot, răsucindu-se pe coastele dealurilor. Din pricina coturilor şi a caselor văruite în alb nu putea privi prea departe, poate doar până la vreo sută de paşi, dar Gelb nu putea să fi ajuns mai departe, în numai câteva clipe.

Dintr-odată, îl zări: se ascundea sub o arcadă înaltă, la

vreo treizeci de paşi, dar se ridicase pe vârfuri pentru a privi în josul străzii. Şi pe ceilalţi îi găsi destul de uşor – erau sprijiniţi de clădirile de pe ambele părţi ale străzii, încercând să treacă neobservaţi. Nu erau singurii înşiraţi acolo, dar, în vreme ce restul şedeau ghemuiţi şi posomorâţi, pe chipurile lor pline de cicatrice, cu nasurile strâmbe, se citea nerăbdarea. Deci acolo trebuia să aibă loc răpirea. Fireşte că nimeni nu avea să se bage, aşa cum nimeni nu sărise în apărarea bărbatului cu braţul rupt. Dar, oare, despre cine era vorba? Dacă Gelb găsise, în sfârşit, vreo femeie dintre cele căutate, ea putea pleca să-l aştepte să i-o vândă, iar apoi să prindă prilejul pentru a vedea dacă un a’dam era, într-adevăr, în stare să ţină legată şi o altă sul’dam în afară de Bethamin. Totuşi, nu mai voia să fie nevoită să aleagă între a-i tăia gâtul vreunei nefericite şi a o trimite să fie vândută.

Pe stradă, venind spre Gelb, erau multe femei. Majoritatea purtau văluri străvezii şi aveau părul împletit în cosiţe. Egeanin zări două scaune purtate de hamali şi însoţite de gărzi – nu puteau fi acestea, căci ciracii lui Gelb, cu mâinile goale, nu s-ar fi pus niciodată cu unii aproape la fel de mulţi ca ei, şi înarmaţi cu săbii. Pesemne că aceea pe care o căutau nu avea mai mult de doi sau trei însoţitori, şi aceia fără arme. Cam aşa, însă, erau toate celelalte femei pe care le vedea, îmbrăcate fie în rochii de ţară zdrenţuite, fie în cele mai strânse pe trup care le plăceau locuitoarelor din Tarabon.

Dintr-odată, privirea lui Egeanin se îndreptă către două dintre ele, care vorbeau, în vreme ce dădeau colţul unei străzi, în depărtare. Îşi purtau părul împletit în cosiţe, şi aveau văluri străvezii pe chip. Păreau a fi de prin partea locului, dar, parcă, nu se potriveau. Rochiile subţiri, mult prea strâmte, una verde, alta albastră, erau din mătase, nu din in sau lână, oricât de fină. Femeile înveşmântate aşa călătoreau în scaune duse de hamali, nu pe jos – mai ales într-un loc ca ăsta. Şi, mai mult, nu duceau pe umeri doage de butoi, ca nişte ghioage.

Una avea părul de culoarea aurului roşcat, dar nu aceea o interesa. Cealaltă avea cosiţe negre şi neobişnuit de lungi, aproape până la brâu. De la depărtare, aducea bine cu o

sul’dam pe nume Surine. Dar nu era ea. Femeia pe care-o urmărea i-ar fi venit numai până la bărbie lui Surine. Mormăind pe înfundate, Egeanin sări jos şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea care fremăta, dând să ajungă la Gelb. Cu puţin noroc, avea vreme să-l oprească. Prostul! Neghiobul lacom şi cu creier de pasăre!

— Trebuia să fi închiriat scaune, Nynaeve, spuse iarăşi Elayne, întrebându-se, pentru a o suta oară, cum făceau femeile din Tarabon să vorbească fără să-şi muşte vălul; scuipându-l, adăugă: Aşa, va trebui să ne folosim de astea.

Văzând-o pe Nynaeve care-şi flutura ameninţătoare doaga, un bărbat tras la faţă, care tocmai venea spre ele prin mulţime, se opri în loc.

— De-asta le-am şi luat cu noi, spuse Nynaeve.

Pesemne că privirea ei fusese cea care-l făcuse pe bărbat să-şi piardă interesul. Trăgându-se de cosiţele negre care-i atârnau pe umeri, fosta Meştereasă pufni supărată. „Când avea să se obişnuiască cu gândul, se întrebă Elayne, că nu mai avea o singură cosiţă groasă, pe care s-o smucească?”

— Şi de-asta ai picioare, ca să mergi, continuă cealaltă. Cum puteam să căutăm sau să punem întrebări, dacă eram duse pe sus ca porcii la târg? Într-un scaun din ăla nenorocit m-aş simţi ca o proastă. Oricum, mai bine mă încred în urechile şi mintea mea, decât în cele ale unor bărbaţi pe care nu-i cunosc.

Elayne era convinsă că Bayle Domon le-ar fi putut găsi bărbaţi destoinici. Cât despre Seminţia Mării, cu siguranţă; îşi dori ca *Joacă-n val* să nu fi plecat, dar Căpităneasa şi sora sa erau nerăbdătoare să răspândească veştile despre Coramoor în Dantora şi Cantorin. Douăzeci de gărzi i-ar fi prins foarte bine. Dintr-odată simţi, mai mult cu mintea decât cu trupul, cum cineva îi pipăia punga de la cingătoare. Apucând-o cu o mână, se răsuci, ridicând, şi ea, doaga. Mulţimea care se scurgea pe lângă ea se risipi un pic. Dându-şi coate unii altora, cei din jur îi aruncau priviri piezişe, dar din cel care dorise s-o fure nu se vedea nici o urmă. Măcar nu izbutise – punga era încă grea de monede. De ceva timp, se obişnuise să-şi poarte inelul cu Marele Şarpe şi ter’angrealul răsucit, din

piatră, pe o panglică în jurul gâtului, aşa cum făcea Nynaeve. Asta după prima dată când aproape că rămăsese fără pungă. Erau de cinci zile în Tanchico şi, între timp, pierduse trei. Da, douăzeci de gărzi ar fi fost numai bune. Şi o caleaşcă. Cu perdeluţe. Porni din nou la drum, cu paşi înceţi, alături de Nynaeve.

— Atunci n-ar fi trebuit să purtăm rochiile astea, zise. Mi-aduc aminte că, odată, m-ai pus să-mi pun pe mine o rochie de fată de la ţară.

— Cu ajutorul lor, răspunse, scurt, Nynaeve, nu sărim în ochi.

Elayne pufni slab. Ca şi cum, cu nişte rochii mai simple, toată lumea s-ar fi uitat la ele. Nynaeve nu voia, cu nici un chip, să recunoască faptul că începuse să-i placă să umble în mătăsuri şi rochii frumoase. Dar măcar să nu fi mers atât de departe. E drept că lumea le lua drept locuitoare din Tarabon – măcar până ajungeau să deschidă gura –, dar chiar şi cu gulerul de dantelă care-i venea până sub bărbie, rochia verde de mătase, strânsă pe trup, i se părea mai îndrăzneaţă decât orice purtase până atunci, în viaţa ei. Sub ochii lumii, cel puţin. Nynaeve, însă, mergea cu paşi mari pe strada înghesuită, de parcă nimeni nu se uita la ele. Poate că aşa şi era – oricum, poate că nimănui nu-i păsa cât erau rochiile de strâmte –, dar ei uneia aşa i se părea. Mai bine plecau numai în cămăşuţe! Cu obrajii roşii, încercă să nu se mai gândească la mătasea subţire. „Termină! E foarte bine şi aşa! Nimeni nu te crede neruşinată!”

— Amys aia nu ţi-a spus nimic care ne-ar putea fi de ajutor?

— Doar ţi-am zis, oftă Elayne.

Nynaeve o ţinuse trează până aproape de zori, vorbind despre Înţeleapta Aielilor pe care Elayne o întâlnise în noaptea trecută, împreună cu Egwene, în Tel’aran’rhiod, apoi începuse iar s-o tragă de limbă, când se aşezau la masa de dimineaţă. Egwene, care, cine ştie de ce, avea părul împletit în două cosiţe şi o privea posomorâtă pe Înţeleaptă, nu spusese aproape nimic, decât că Rand era bine şi Aviendha avea grijă de el. În schimb, Înţeleapta cu părul alb vorbise o

sumedenie, cu asprime, despre primejdiile Lumii Viselor, făcând-o pe Elayne să se simtă de parcă avea, din nou, zece ani, şi Lini o prinsese la furat de dulciuri. Îi mai spusese şi că trebuia să fie foarte atentă şi să aibă grijă la ce se gândea, după ce intra în Tel'aran'rhiod. Dar cum să-ţi stăpâneşti gândurile?

— Chiar eram sigură că Perrin este cu Rand şi cu Mat.

Aceasta fusese a doua surpriză, după apariţia lui Amys. Din câte înţelesese de la Egwene, aceasta crezuse că Perrin era cu ele în Tanchico.

— Pesemne că a plecat cu fata aia, undeva unde poate trăi liniştit ca fierar, spuse Nynaeve, dar Elayne clătină din cap.

— Nu prea cred.

Avea ea nişte bănuieli despre Faile şi, dacă avea dreptate măcar pe jumătate, atunci fata nu avea să se împace cu gândul de a fi nevastă de fierar. Se văzu nevoită să-şi scuipe iarăşi vălul din gură. Ce obicei prostesc!

— Ei, oriunde ar fi, făcu Nynaeve, jucându-se iarăşi cu cosiţele, sper că e bine sănătos. Una peste alta, aici nu e şi nu ne poate ajuta. Ai întrebat-o, măcar, pe Amys dacă ştia vreo cale pentru a folosi Tel'aran'rhiod ca să…

În clipa aceea, un bărbat masiv şi pleşuv, cu un surtuc maro, ponosit, se strecură prin mulţime şi încercă s-o prindă în braţele groase. Ea îşi ridică doaga de pe umăr şi-l pocni peste faţa lată, făcându-l să se tragă în spate ţinându-se de nasul care, pesemne, îi fusese spart a nu-ştiu-câta oară.

Elayne încă trăgea aer în piept, dând să scoată un strigăt de uimire, când un alt bărbat, la fel de mare şi cu o mustaţă groasă, o dădu la o parte ca să ajungă la Nynaeve. Asta o făcu să uite că-i era frică. Scrâşni mânioasă şi, chiar în clipa în care mâinile bărbatului o prindeau pe prietena ei, îşi prăvăli doaga pe creştetul său, cu toată puterea. Spre marea ei bucurie, văzu cum lui i se înmuiară picioarele, şi căzu cu faţa în jos.

Mulţimea se risipi – pesemne că nimeni nu dorea să se amestece în necazurile altora. Cât despre ajutor, nici vorbă. Şi aveau nevoie, din câte îşi dădu Elayne seama. Bărbatul lovit

de Nynaeve era încă în picioare, cu o strâmbătură pe chip, lingându-şi sângele care-i curgea din nas şi închizând şi deschizând pumnii, de parcă voia să strângă pe cineva de gât. Mai rău era că nu era singur. Alţi şapte se plimbau în jurul lor, ca să le taie orice cale de scăpare – erau cu toţii la fel de voinici, cu cicatrice pe feţe şi cu mâini care păreau tăiate în piatră. Un bărbat mărunţel şi tras la faţă, rânjind ca o vulpe speriată, îi tot îmboldea:

— N-o lăsaţi să scape. O să luăm aur pe ea, v-am spus! Aur!

Ştiau cine era. Nu încercau să le fure pungile – voiau să scape de Nynaeve şi s-o răpească pe Domniţa-Moştenitoare din Andor. O simţi pe prietena ei sorbind din *saidar* – pesemne că se mâniase îndeajuns, şi nu era de mirare – aşa că îşi deschise şi ea sufletul către Adevăratul Izvor. Puterea se revărsă asupra ei, ca un potop dulce care o copleşi din cap până în picioare. Nu le trebuia decât câteva unde de Aer şi puteau scăpa de brutele acelea.

Dar nici ea, nici Nynaeve nu se grăbiră să conducă. Împreună, puteau să-i bumbăcească pe nemernici aşa cum ar fi trebuit s-o facă mamele lor, pe când erau copii, dar nu îndrăzneau decât dacă nu mai exista altă cale. Dacă vreo femeie din Ajah Neagră era prin apropiere, să vadă, se dăduseră deja de gol, din pricina strălucirii *saidarului.* Până şi ţeserea celor câtorva unde de Aer putea să-i atragă atenţia unei surori Negre aflate chiar şi la o sută de paşi depărtare. Dacă era îndeajuns de puternică şi ageră, atunci chiar mai mult. De fapt, cam asta făcuseră şi ele, în ultimele cinci zile: se plimbaseră prin oraş încercând să simtă vreo altă femeie folosind Puterea, nădăjduind, astfel, să le găsească pe Liandrin şi pe celelalte.

Trebuia să se mai gândească şi la mulţime. De ambele părţi erau oameni care încă treceau, lipindu-se de zidurile caselor. Ceilalţi se foiau, încercând să găsească alte căi. Numai vreo câţiva îndrăzneau să le privească pe cele două femei în primejdie, şi până şi ei îşi fereau repede privirile, ruşinaţi. Dar, dacă ar fi văzut nişte bărbaţi voinici aruncaţi în lături de ceva nevăzut...

Femeile Aes-Sedai şi Unica Putere însăşi nu prea erau la mare cinste în Tanchico, din pricina vechilor zvonuri despre Faime, care încă mai circulau, şi a noilor poveşti care spuneau că Turnul Alb îi sprijinea pe cei juraţi Dragonului, care bântuiau regatul. Văzându-le conducând, oamenii puteau s-o ia la fugă sau puteau să se ridice împotriva lor. Chiar dacă izbuteau să scape fără să fie sfâşiate în bucăţi – ceea ce nu era chiar simplu – după aceea nu mai aveau cum să se ascundă. Ajah Neagră avea să audă că în Tanchico se aflau femei Aes-Sedai, încă înainte de asfinţitul soarelui.

Proptindu-se spate în spate cu Nynaeve, Elayne strânse bine doaga. Îi venea să şi râdă de încordare. Dacă Nynaeve mai voia vreodată să plece singure, pe jos, avea să vadă ea dacă-i convenea să se trezească cu capul într-o găleată cu apă rece. Măcar nici unul dintre nenorociţi nu părea foarte dornic să fie primul care să încaseze o lovitură, asemenea celui care zăcea încă pe jos.

— Haideţi, îi îmboldea omuleţul, fluturându-şi braţele, dar fără ca el însuşi să facă vreo mişcare. Haideţi! Sunt doar două femei! Haideţi odată! Numai de una avem nevoie! O să ne umplem de aur, v-am spus.

Dintr-odată, se auzi o pocnitură puternică, iar unul dintre bărbaţi se împletici şi căzu în genunchi, strângându-şi în pumn glezna plesnită. O femeie brunetă, cu chipul aspru, într-o rochie albastră de călărie, trecu pe lângă el, se răsuci iute pentru a-l lovi pe altul peste gură, cu dosul palmei, îi luă picioarele de sub el cu un toiag şi-l lovi în cap în timp ce cădea.

Faptul că primeau ajutor, şi încă de la o altă femeie, era uimitor, dar Elayne n-avea de gând să facă nazuri. Nynaeve se îndepărtă de ea, cu un strigăt fără cuvinte, iar ea însăşi se năpusti, zbierând:

— Leul Alb înainte!

Şi-l pocni pe bărbatul cel mai apropiat, cât de tare şi cât de iute putu. Năucit, el ridică braţele pentru a se apăra. Ea strigă din nou aceleaşi cuvinte – strigătul de luptă al celor din Andor – şi, dintr-odată, îl văzu dând bir cu fugiţii. Râzând, se răsuci pe călcâie, căutând altul să-l bumbăcească.

Rămăseseră doar doi – restul căzuseră sau dispăruseră în mulţime. Primul care sărise la ele, cel cu nasul spart, dădea şi el să fugă, dar Nynaeve îl lovi zdravăn cu doaga pe spinare. Femeia necunoscută izbuti, cine ştie cum, să-şi vâre toiagul pe după braţul altuia, trăgându-l mai aproape şi făcându-l să se ridice pe vârfuri; era cam cu un cap mai înalt decât ea şi cam de două ori mai greu, dar ea, fără să se opintească, îl lovi de trei ori în bărbie cu palma. Bărbatul dădu ochii peste cap şi se lăsă moale. În clipa aceea, Elayne îl zări pe omuleţul cel slab ridicându-se de pe jos; îi curgea sânge din nas şi avea o privire sticloasă, dar îşi scoase de la cingătoare un cuţit şi se întinse către femeie.

Fără să se mai gândească, Elayne ţesu o undă de Aer, care-l trimise cât colo pe omuleţ, cu cuţit cu tot. Femeia necunoscută se răsuci pe călcâie, dar el o luase deja la fugă, de-a buşilea, până ce izbuti să se ridice şi să se piardă în mulţimea adunată în susul străzii. Oamenii se opriseră să privească ciudata bătălie, dar nimeni, în afară de femeia brunetă, nu făcuse nimic. Acum, şi ea îşi plimba privirile de la Elayne la Nynaeve, şovăind. Elayne se întrebă dacă observase ce păţise omuleţul.

— Vă mulţumim, zise Nynaeve, gâfâind uşor, în vreme ce se apropia de necunoscută, îndreptându-şi vălul. Cred că va trebui să plecăm de aici. Ştiu că Straja Oraşului nu prea mai iese pe străzi, dar n-aş vrea să fiu nevoită să dau explicaţii. Hanul nostru e aproape. Veniţi cu noi? Măcar o cană de ceai putem să-i oferim singurei persoane care a ridicat mâna să-i ajute pe alţii, în oraşul ăsta blestemat. Numele meu este Nynaeve al'Meara, iar aceasta este Elayne Trakand.

Era limpede că femeia şovăia. Deci, observase.

— Mi-ar... face plăcere. Da, mi-ar face plăcere.

Vorbea ciudat şi era greu de înţeles, dar accentul îi părea, pe undeva, cunoscut. Privind-o mai bine, Elayne văzu că era de-a dreptul frumoasă, iar părul negru care-i ajungea până aproape de umăr îi stătea foarte bine. Era, poate, cam aspră, totuşi, iar ochii săi albaştri erau plini de hotărâre, de parcă era obişnuită să poruncească. Pesemne că era negustoreasă – mai ales cu rochia aceea.

— Eu sunt Egeanin, mai spuse ea, apoi plecă împreună cu ele pe străduţa cea mai apropiată, fără să mai şovăie.

Mulţimea începuse să se adune împrejurul celor căzuţi. Pesemne că aceştia aveau să se trezească fără nimic de valoare prin pungi, poate chiar fără haine şi încălţări.

Elayne se întrebă cum de aflaseră cine era, dar ştia că nu avea cum să-şi dea seama. De-acum înainte, însă, orice-ar fi spus Nynaeve, aveau să umble însoţite de gărzi.

Chiar dacă Egeanin mergea hotărâtă alături de ele, era cam tulburată – i se citea în ochi.

— Ai văzut, nu-i aşa? o întrebă Elayne, iar cealaltă se împiedică uşor – dând de înţeles că da. Dumitale n-o să-ţi facem nici un rău, se grăbi să mai spună, mai ales după ce ne-ai sărit în ajutor.

Iarăşi trebui să-şi scuipe vălul din gură. Cum de se descurca Nynaeve?

— Nynaeve, nu te mai încrunta la mine. A văzut ce-am făcut.

— Ştiu asta, zise sec prietena sa. Şi ai făcut bine. Dar nu uita că nu suntem în siguranţă, în palatul maică-tii, departe de urechile oricăror curioşi.

Şi arătă în jur, către mulţimile de pe străzi. La drept vorbind, datorită toiagului lui Egeanin şi doagelor pe care le aveau ele, cei mai mulţi oameni se străduiau să le ocolească.

— Cele mai multe dintre zvonurile pe care, pesemne, le-ai auzit nu sunt adevărate, îi zise Nynaeve lui Egeanin. Câteva, foarte puţine, mai au şi câte-un sâmbure de adevăr în ele. Nu trebuie să-ţi fie frică de noi, dar te rog să înţelegi că există lucruri de care nu vrem să pomenim aici.

— Frică? făcu Egeanin, părând de-a dreptul uimită. Nici nu-mi trecuse prin cap să-mi fie frică. Am să tac până ce vine clipa potrivită.

Şi îşi ţinu cuvântul. Se întoarseră în linişte la Curtea celor Trei Pruni, străbătând peninsula, pierdute în murmurul mulţimilor. De atâta mers, pe Elayne începuseră s-o doară picioarele. Deşi era devreme, în sala mare se aflau deja câţiva bărbaţi şi femei, având în faţă cupe cu vin sau bere. Femeia cu timpanonul era acum însoţită de un bărbat subţiratic, cu

un flaut care suna ascuţit şi slab. Juilin şedea la o masă lângă uşă, trăgând dintr-o pipă cu muştiucul scurt. Când plecaseră ele, încă nu se întorsese din vânătorile sale de noapte. Elayne se bucură să vadă că, de data asta, nu mai avea nici o vânătaie sau tăietură nouă – ceea ce el numea faţa ascunsă a oraşului părea încă şi mai dură decât cea pe care Tanchico o înfăţişa lumii. Binevoise, de asemenea, să-şi înlocuiască pălăria turtită de paie cu un fes conic de pluş negru, pe care-l purta tras pe spate, precum cei din Tanchico, dar altminteri era îmbrăcat ca de obicei.

— Le-am găsit, spuse, sărind de pe banchetă şi scoţându-şi fesul, înainte să observe că nu erau singure; o privi pieziş pe Egeanin, şi-i făcu o plecăciune uşoară la care ea îi răspunse înclinându-şi fruntea, părând la fel de prudentă.

— Le-ai găsit? făcu Nynaeve. Eşti sigur? Haide, omule, vorbeşte! Ţi-ai înghiţit limba sau ce?

Şi asta după ce le spusese de atâtea ori să aibă grijă ce vorbeau când nu erau singuri.

— Mai bine zis, am aflat unde au fost, începu Juilin, fără s-o mai privească pe Egeanin, dar alegându-şi cu grijă cuvintele. Femeia cu şuviţa albă m-a condus la o casă unde locuia împreună cu altele. Nu ieşeau decât foarte rar. Cei din jur credeau că sunt nişte bogătaşe refugiate de la ţară. Acum, acolo nu mai este aproape nimic, în afară de câteva rămăşiţe de mâncare în cămară – până şi servitorii au dispărut –, dar, din ce-am văzut, cred că au plecat ieri, pe seară, sau în timpul nopţii. Mă îndoiesc că le e teamă să umble noaptea prin Tanchico.

Nynaeve înşfăcă un mănunchi de cosiţe şi începu să tragă de ele cu furie.

— Ai fost înăuntru? întrebă, cu un glas foarte liniştit, dar Elayne se gândi că părea pregătită să ridice doaga pe care-o avea cu ea; pesemne că şi Juilin gândea la fel, căci, trăgând cu ochiul la doagă, răspunse:

— Ştii foarte bine că am învăţat să fiu grijuliu cu ele. O casă părăsită, oricât de mare, se recunoaşte uşor. După ce-ai vânat hoţi atâta vreme, ca mine, înveţi să priveşti lucrurile cu ochii lor.

— Şi dacă ar fi fost o capcană? făcu Nynaeve, într-un şuierat de mânie. Măreaţa dumitale înzestrare te ajută să miroşi şi capcanele?

Juilin se cam schimbă la faţă şi-şi umezi buzele cu limba, ca şi cum se pregătea să dea explicaţii sau să se apere, dar ea nu-l lăsă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, jupâne Sandar, spuse, şi întoarse puţin capul către Egeanin; bine că-şi amintise, în sfârşit, că nu erau singuri. Spune-i Rendrei că o să luăm ceaiul în Sala Mugurilor Căzători.

— Încăperea Florilor Căzătoare, o corectă încet Elayne, iar Nynaeve îi aruncă o privire aspră; pesemne că veştile aduse de Juilin o mâniaseră.

Acesta făcu o plecăciune adâncă, desfăcând braţele.

— Cum porunceşti, Domniţă al'Meara. Mă supun cu bucurie, spuse, mustăcind, apoi îşi îndesă fesul la loc pe cap şi plecă, părând de-a dreptul ofensat.

Pesemne că nu era prea plăcut să primeşti porunci de la o femeie pe care, cândva, încercaseşi s-o curtezi.

— Ce neghiob! mârâi Nynaeve. Trebuia să-i lăsăm pe amândoi în Tear.

— E slujitorul Domniilor Voastre? întrebă încet Egeanin.

— Da, se răsti Nynaeve, chiar în clipa în care Elayne spunea; „Nu”.

Se priviră. Nynaeve era tot încruntată.

— Pesemne că da, într-un fel… oftă Elayne, tocmai când Nynaeve îngăima:

— La urma urmelor, poate nu…

— Mda… făcu Egeanin… înţeleg.

Rendra se apropie în grabă printre mese, zâmbindu-le din spatele vălului, cu buzele sale ca un boboc de trandafir. Elayne îşi dori să nu fi semănat aşa bine cu Liandrin.

— Ah, ce frumoase sunteţi în dimineaţa asta! Rochiile sunt minunate. Minunate, spuse ea, ca şi cum nu ar fi dat nici o mână de ajutor la alegerea materialului şi croielii – cât despre cea pe care-o purta ea însăşi, era roşu aprins, numai potrivită pentru un Spoitor, şi mult, mult prea strâmtă. Dar iarăşi aţi făcut prostioare, da? De asta Juilin cel chipeş se încrunta aşa.

N-ar trebui să-l faceţi să se frământe atât, adăugă femeia, cu o sclipire în ochii mari şi căprui care spunea că Juilin îşi găsise pe cine să curteze. Haideţi cu mine! O să luaţi ceaiul la răcoare, într-un loc retras, şi dacă mai trebuie să ieşiţi o să-mi daţi voie să vă fac rost de hamali şi gărzi, da? Drăguţa de Elayne nu şi-ar fi pierdut atâtea punguţe dacă ar fi fost păzită cum se cuvine. Dar să nu vorbim de asta, acum. Ceaiul e aproape gata. Haideţi!

Pesemne că era o înzestrare care se deprindea prin învăţătură îndelungată, se gândi Elayne. Pesemne că de mică fusese instruită cum să vorbească fără să-şi mănânce vălul.

Încăperea Florilor Căzătoare, aflată în josul unui coridor scurt care pleca din sala mare, era o cămăruţă fără ferestre, cu o masă joasă şi scaune sculptate, cu perne roşii. Nynaeve şi Elayne mâncau acolo – cu Thom, Juilin, sau cu amândoi, atunci când Nynaeve nu era mâniată pe ei. Pereţii văruiţi în alb şi pe care era pictat un adevărat desiş de pruni şi o ploaie de flori, care-i dădea şi numele încăperii, erau îndeajuns de groşi pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea. Înainte chiar să se aşeze, Elayne mai că nu-şi smulse vălul, pe care-l aruncă pe masă. Nici măcar femeile din Tarabon nu încercau să mănânce sau să bea cu alea pe faţă. Nynaeve se mulţumi să-l desfacă şi să-l tragă într-o parte.

Rendra vorbi întruna, cât timp le servi ceaiul, ba despre noua croitoreasă care le putea face rochii dintre cele mai noi, din mătasea cea mai subţire cu putinţă, pe care i-o propuse şi lui Egeanin, fără să obţină drept răspuns decât o privire de necitit, ceea ce n-o tulbură câtuşi de puţin, ba despre cum ele două ar fi trebuit să-l asculte pe Juilin, căci oraşul devenise mult prea primejdios pentru ca o femeie să iasă singură, chiar şi peste zi, ba despre săpunul parfumat care le putea ajuta să-şi facă părul să strălucească. Elayne se întrebă, iarăşi, cum făcea femeia să aibă un han atât de faimos, când părea să nu se gândească la nimic altceva decât la păr şi la veşminte. Şi totuşi, o făcea. Şi, la urma urmelor, chiar se îmbrăca frumos, deşi cât se poate de necuviincios. Servitorul care aduse ceaiul şi cănile mici de porţelan, precum şi prăjiturele rânduite pe o tipsie, era tânărul zvelt şi cu ochii negri care-i tot umpluse

cupa cu vin, în noaptea aceea în care se făcuse de râs. Şi mai încercase s-o facă şi în alte dăţi, cu toate că ea jurase, în sinea ei, să nu mai bea niciodată mai mult de o cupă. Era chipeş, dar Elayne îi aruncă o privire cum nu se poate mai rece, aşa că el se grăbi să părăsească încăperea. Egeanin le privi tăcută, până ce plecă, în cele din urmă, şi Rendra.

— Nu sunteţi cum m-am aşteptat, le spuse, apoi, ţinând cana pe vârfurile degetelor, într-un fel ciudat. Hangiţa vorbeşte numai prostii, de parcă i-aţi fi surori şi la fel de neghioabe ca ea, şi Domniile Voastre îi îngăduiţi. Bărbatul de mai înainte – un servitor, ceva, cred – vă batjocoreşte. Băiatul ăla care servea se holbează la Domnia Ta ca un lup înfometat, şi îi îngăduiţi şi asta. Sunteţi... Aes-Sedai, nu-i aşa? întrebă, apoi, fără să aştepte răspunsul, îşi întoarse ochii albaştri, pătrunzători, către Elayne. Şi Domnia Ta eşti de... eşti de viţă aleasă. Nynaeve a pomenit ceva despre palatul mamei dumitale.

— Lucrurile astea nu au mare importanţă în Turnul Alb, îi spuse Elayne, apoi, jenată, se grăbi să-şi scuture firimiturile de pe bărbie – prăjitura era foarte parfumată, aproape iute, din pricina mirodeniilor. Dacă o regină se duce acolo pentru instruire, va trebui să frece podelele ca orice altă novice şi să sară în picioare când i se spune.

— Deci, aşa faceţi voi, încuviinţă, încet, Egeanin. Îi puneţi în chingi pe stăpânitori. Şi... sunt multe regine... care se duc acolo să fie instruite?

— Din câte ştiu eu, nici una, râse Elayne. Deşi, în Andor există obiceiul ca Domniţa-Moştenitoare să o facă. De fapt, multe femei de neam ajung acolo chiar dacă, de cele mai multe ori, nu vor să se afle şi adesea pleacă fără măcar să fi simţit Adevăratul Izvor. Eu vorbeam doar aşa, nu despre cineva anume.

— Şi Domnia Ta eşti tot... nobilă? întrebă Egeanin, iar Nynaeve pufni.

— Maică-mea muncea pământul, iar taică-meu mergea cu oile şi creştea tutun. Puţină lume, acolo de unde vin eu, se descurcă fără să aibă nevoie să vândă şi lână, şi tutun. Dar părinţii dumitale, Egeanin?

— Tatăl meu a fost soldat, iar mama… ofiţer pe o corabie, răspunse ea, apoi sorbi din ceaiul neîndulcit şi le cântări din priviri. Căutaţi pe cineva, spuse, în cele din urmă. Pe femeile de care-a vorbit cel de mai devreme. Eu mă ocup, printre altele, şi cu noutăţile. Am oameni care-mi spun felurite lucruri. Cine ştie dacă nu vă pot ajuta? Şi nu vă cer bani, doar să-mi mai povestiţi despre Aes-Sedai.

— Deja ne-ai ajutat prea mult, se grăbi Elayne, amintindu-şi cum Nyaneve îi povestise aproape totul lui Bayle Domon. Îţi suntem recunoscătoare, dar nu mai putem primi. Zău că nu!

Pe de o parte, era cu neputinţă să-i povestească despre Ajah Neagră, pe de alta, n-o puteau lăsa să aibă de-a face cu duşmancele, fără să ştie nimic. Nynaeve, surprinsă cu gura deschisă, o privi urât.

— Asta voiam să spun şi eu, zise, cu un glas sec, apoi continuă ceva mai veselă: Dar îţi suntem recunoscătoare, Egeanin, şi asta înseamnă că-ţi vom răspunde la întrebări. Cât putem.

Pesemne că voia să spună că erau multe întrebări la care nu ştiau răspunsurile, dar Egeanin înţelese altceva.

— Fireşte, nu vreau să-mi vâr nasul în tainele Turnului vostru Alb.

— Pari foarte interesată de Aes-Sedai, făcu Elayne. Eu nu simt nimic la tine, dar poate poţi învăţa să conduci Puterea.

— Se poate… învăţa? îngăimă Egeanin, cât pe ce să-şi scape cana din mână. Nu ştiam… Nu, nu, nu vreau să… să învăţ.

Tulburarea ei o întristă pe Elayne. Chiar şi dintre cei care nu se temeau de Aes-Sedai, prea mulţi erau încă înspăimântaţi de tot ce-avea de-a face cu Puterea.

— Dar ce vrei să ştii, Egeanin?

Până ca ea să apuce să răspundă, se auzi o bătaie în uşă şi îşi făcu apariţia, Thom, îmbrăcat cu mantia cafenie şi largă pe care se obişnuise s-o poarte când ieşea, mult mai puţin bătătoare la ochi decât cea de menestrel, cu petice colorate, şi care-l făcea să pară de-a dreptul sobru, cu coama lui de păr alb – cu toate că ar fi trebuit să şi-l perie mai des. Închipuindu-şi-l tânăr, Elayne se gândi că înţelegea ce-o

atrăsese pe maică-sa. Asta nu-l dezvinovăţea pentru că plecase, fireşte. Însă nu dorea să-l lase s-o vadă încruntată, aşa că îşi luă o înfăţişare calmă.

— Mi s-a spus că nu sunteţi singure, zise el, aruncându-i o privire bănuitoare lui Egeanin, aproape la fel cum făcuse şi Juilin; bărbaţilor le era întotdeauna teamă de ceea ce nu cunoşteau. Dar m-am gândit că v-ar plăcea să auziţi că o trupă de Copii ai Luminii au împrejmuit Palatul Panarhului, azi-dimineaţă. Străzile aproape c-au început să vuiască. Se pare că Domniţa Amathera va fi încoronată mâine, ca Panarh.

— Thom, spuse Nynaeve, oftând, dacă Amathera asta nu e, de fapt, Liandrin, nu-mi pasă dacă devine Panarh, Rege şi Meştereasă întregului Ţinut al celor Două Râuri laolaltă.

— Partea interesantă, zise Thom, şchiopătând către masă, este că se zvoneşte că Adunarea s-a împotrivit alegerii. S-a împotrivit. Deci, cum de poate fi încoronată? Lucruri aşa ciudate merită observate, Nynaeve!

Tocmai când el dădea să se aşeze, Nynaeve îi spuse încet:

— Thom, noi purtam o discuţie între femei. Sunt sigură că sala mare ţi se va părea mult mai primitoare.

Şi sorbi din ceai, privindu-l pe deasupra cănii, aşteptând, limpede, să-l vadă plecând. Roşind, el se ridică, fără să fi apucat să se aşeze, dar nu ieşi pe dată.

— Fie că Adunarea şi-a schimbat sau nu gândul, pesemne că se vor isca răzmeriţe. Pe străzi încă se crede că Amathera nu a fost aleasă. Dacă, într-adevăr, mai trebuie să ieşiţi, n-o să mai fiţi singure, spuse, privind-o pe Nynaeve – deşi lui Elayne i se părea că dăduse să-i pună chiar ei mâna pe umăr. Bayle Domon s-a închis în cămăruţa lui de lângă docuri, să-şi pună treburile în ordine, dacă este, cumva, silit să plece, dar a primit să-mi dea cincizeci de bărbaţi, aleşi pe sprânceană, obişnuiţi cu încăierările şi foarte dibaci cu cuţitele sau săbiile.

Nynaeve deschise gura, dar Elayne i-o luă înainte.

— Thom, îţi mulţumim şi dumitale, şi jupânului Domon. Te rog, spune-i că primim şi că-i suntem recunoscătoare. Că doar nu vrem, adăugă, prinzând privirea aprigă a lui Nynaeve, să fim răpite de pe străzi ziua în amiaza mare.

— Nu, făcu Thom, nu vrem asta.

Lui Elayne i se păru că-l aude îngânând „copilă” şi, de data asta, chiar îi simţi mâna pe umăr, o mângâiere uşoară şi iute.

— De fapt, continuă el, oamenii ăia sunt deja afară, aşteptând, încerc să găsesc şi o caleaşcă. Scaunele nu sunt prea sigure.

Părea să fi mers prea departe, aducându-i pe oamenii lui Domon înainte să aibă încuviinţarea lor şi vorbind despre caleşti fără măcar să le întrebe, însă el le înfruntă ca un lup bătrân, încolţit, cu sprâncenele stufoase şi lăsate.

— Mie, unuia… mi-ar părea foarte rău dacă vi s-ar întâmpla ceva. Caleaşca va sosi de îndată ce fac rost de cai. Asta dacă se mai găsesc.

Nynaeve făcu ochii mari – pesemne că se frământa dacă să-i tragă sau nu un perdaf pe care să nu-l mai uite în veci –, iar Elayne nu s-ar fi supărat să mai spună şi ea vreo două vorbe, dar mai blânde. Un pic mai blânde – auzi, „copilă”! Însă Thom profită de şovăiala lor şi le făcu o plecăciune care-ar fi fost la mare cinste într-un palat, apoi plecă în grabă. Egeanin lăsase cana jos şi le privea uluită. Pesemne, se gândi Elayne, că nu prea semănaseră a Aes-Sedai, după cum se lăsaseră luate pe sus.

— Trebuie să plec, spuse femeia, ridicându-se şi luându-şi toiagul de lângă perete.

— Dar nu ţi-am răspuns la nici o întrebare, se împotrivi Elayne. Îţi suntem datoare măcar cu atât.

— Altădată, zise Egeanin, după o clipă. Dacă îmi îngăduiţi, am să vin altădată. Trebuie să mai aflu câte ceva despre Domniile Voastre. Nu sunteţi deloc cum credeam.

Amândouă se grăbiră să-i spună că putea veni oricând se aflau acolo, şi se străduiră din răsputeri s-o facă să mai rămână, măcar cât să-şi termine ceaiul şi prăjiturile, dar ea nu se lăsă înduplecată şi plecă. După ce-o conduse până la uşă, Nynaeve se întoarse, cu mâinile în şolduri.

— Tu vorbeai de răpit? Dacă ai uitat cumva, Elayne, pe mine puseseră ăia mâinile!

— Ca să te dea la o parte şi să mă prindă pe mine, zise Elayne. Dacă ai uitat cumva, sunt Domniţa-Moştenitoare din

Andor. Maică-mea ar fi plătit o avere să mă ia îndărăt.

— Aşa o fi, bombăni Nynaeve, cam îndoită. Ei, măcar n-au avut de-a face cu Liandrin. Nu cred că ea ar fi trimis ceata aia de hăndrălăi să încerce să ne vâre într-un sac. De ce bărbaţii fac întotdeauna ce vor, fără să întrebe? Oare când îţi creşte părul pe piept rămâi fără minte?

Deşi discuţia se abătuse brusc într-o altă direcţie, Elayne nu se tulbură.

— Măcar nu trebuie să ne mai obosim să căutăm gărzi. Sper că eşti de acord că era nevoie, chiar dacă Thom nu ne-a întrebat.

— Mda, poate, făcu Nynaeve, căreia nu-i făcea niciodată plăcere să-şi recunoască greşelile – ca, de pildă, că bărbaţii de mai devreme nu erau pe urmele ei. Elayne, îţi dai seama că încă nu avem nimic, în afară de o casă goală? Dacă Juilin şi Thom fac vreun pas greşit şi se dau de gol… trebuie să le găsim pe surorile Negre fără să le dăm de bănuit, sau nu vom mai avea prilejul să le urmărim şi să dăm de lucrul ăsta care-l pune în primejdie pe Rand.

— Ştiu, spuse, răbdătoare, Elayne. Am mai vorbit despre asta.

Cealaltă se încruntă, cu ochii în gol.

— Încă n-avem habar ce-ar putea fi sau unde.

— Ştiu.

— Chiar dacă punem mâna pe Liandrin şi pe celelalte în clipa asta, nu putem să lăsăm lucrul ăsta aşa, la îndemâna oricui, ca să-l găsească cine ştie cine.

— Ştiu asta, Nynaeve, se răsti Elayne, apoi, spunându-şi că trebuia să aibă răbdare, continuă ceva mai dulce: O să le găsim. Trebuie să facă şi ele un pas greşit şi, cu zvonurile aduse de Thom, hoţii lui Juilin şi marinarii lui Bayle Domon, o să aflăm.

Din încruntată, Nynaeve deveni gânditoare.

— Ai observat privirea lui Egeanin, când Thom a pomenit de Domon?

— Nu. Crezi că-l cunoaşte? Dar de ce n-a spus?

— Nu ştiu, făcu Nynaeve, supărată. Nu s-a schimbat la faţă, dar ochii… S-a tulburat, era limpede. Îl cunoaşte. Mă

întreb ce… începu, dar tocmai atunci cineva bătu la uşă. Acum o să intre peste noi toată lumea din Tanchico? mârâi ea, deschizând uşa dintr-o smucitură.

Era Rendra, care tresări văzând-o, dar apoi îşi regăsi zâmbetul obişnuit.

— Iertaţi-mă că vă tulbur, dar este jos o femeie care întreabă de Domniile Voastre. Nu după nume, dar vă cunoaşte după înfăţişare. Spune că i se pare că vă ştie de undeva. Este… zise hangiţa, apoi îşi strâmbă uşor buzele ca un boboc de trandafir. Am uitat s-o întreb de nume. Ce capră proastă sunt în dimineaţa asta! E bine îmbrăcată şi tânără. Nu-i din Tarabon. Cred că-i cam aspră din fire, mai spuse, înfiorându-se. Când m-a văzut prima dată, m-a privit ca soră-mea mai mare când eram copile, şi când punea la cale să-mi lege cosiţele de tufiş.

— Nu cumva ne-au găsit ele primele? făcu, încet, Nynaeve.

Elayne sorbi din Adevăratul Izvor fără să mai stea pe gânduri şi se cutremură de uşurare că încă putea, că nu fusese legată fără să-şi dea seama. Dacă femeia era din Ajah Neagră… dar, dacă era, de ce să-şi vestească prezenţa? Chiar şi aşa, îşi dori ca Nynaeve să fi fost şi ea înconjurată de nimbul saidarului. Măcar dacă ar fi putut şi ea să conducă fără să se mânie.

— Trimite-o încoace, zise Nynaeve, iar Elayne văzu că îşi dădea foarte bine seama de neajunsul ei şi se temea.

După ce Rendra plecă, Elayne începu să ţeasă unde de Aer, groase cât o frânghie şi gata să lege, dar şi unde de Spirit pentru a o îndepărta pe femeia necunoscută de Izvor. Dacă vizitatoarea aducea, chiar şi pe departe, cu cele pe care le căutau, dacă încerca să conducă fie şi o scânteie…

În încăperea Florilor Căzătoare pătrunse o femeie înveşmântată cu o rochie neagră, sclipitoare, de mătase, de o croială necunoscută, una pe care Elayne n-o mai văzuse în viaţa ei, oricum nu dintre cele care plecaseră cu Liandrin. Părul negru, lăsat pe umeri, încadra o faţă arătoasă, dar nu frumoasă, cu ochii mari şi negri şi obraji netezi, dar nu fără vârstă, ca de Aes-Sedai. Zâmbind, ea închise uşa în urma ei.

— Iertaţi-ne, începu Elayne, am crezut că eraţi…

Nimbul de *saidar* se aprinse împrejurul vizitatoarei şi…

Elayne dădu drumul Izvorului. În ochii aceia negri, în nimbul care-o împrejmuia pe femeie cu strălucirea palidă a Puterii Supreme, era ceva foarte poruncitor. Nu mai văzuse în viaţa ei o persoană atât de maiestuoasă. Se trezi făcându-i o plecăciune, roşind la gândul că îi trecuse prin cap… Ce-i trecuse prin cap? Îi venea aşa greu să gândească. O clipă, femeia le cântări din priviri, apoi încuviinţă, mulţumită, şi veni către masă, aşezându-se în jilţul sculptat de la capăt.

— Apropiaţi-vă să vă văd mai bine, spuse hotărâtă. Haideţi! Da. Bine.

Elayne îşi dădu seama că stătea în picioare, lângă masă, privind în jos către necunoscuta cu ochi negri, care sclipea. Nădăjdui că făcuse bine. De cealaltă parte, Nynaeve avea în pumnul încleştat un mănunchi de cosiţe subţiri, dar se holba la vizitatoare cu o înfăţişare pierdută şi neghioabă. Lui Elayne îi veni să chicotească.

— Asta şi aşteptam, zise femeia. Nu sunteţi decât nişte fetişcane şi e limpede că nici pe jumătate instruite. Dar, de puternice, sunteţi puternice. Puteţi să ne daţi ceva bătăi de cap. Mai ales tu, spuse, aţintindu-şi privirile asupra lui Nynaeve. Cândva, veţi putea ajunge cineva. Dar ţi-ai pus singură piedici în cale, nu-i aşa? Noi te-am fi silit să le înlături, chiar dacă trebuia să te jupuim de vie.

Nynaeve nu-şi lăsă cosiţele din pumn, dar se schimbă la faţă: de unde zâmbise ca o copilă, mândră să fie lăudată, buzele începură să-i tremure de ruşine.

— Îmi pare rău de asta, mai că nu scânci ea. Mi-e frică de… de atâta putere… de Puterea Supremă. Cum să…?

— Ţine-ţi gura dacă nu eşti întrebată, spuse cu asprime femeia. Şi nu care cumva să începi să plângi. Te bucuri că mă vezi, eşti de-a dreptul încântată. Nu vrei decât să-mi faci pe plac şi să-mi răspunzi deschis la întrebări.

Nynaeve încuviinţă cu însufleţire, zâmbind şi mai năucă decât înainte. Elayne îşi dădu seama că făcea, şi ea, la fel. Era hotărâtă să răspundă prima. Să facă orice pentru a-i fi pe plac necunoscutei.

— Aşa. Sunteţi singure? Mai sunt Aes-Sedai cu voi?

— Nu, se grăbi Elayne să răspundă la prima întrebare, apoi, într-o suflare, trecu la a doua. Nu mai sunt Aes-Sedai cu noi.

Poate trebuia să-i spună că nici ele nu erau Aes-Sedai. Dar nu fusese întrebată. Nynaeve o privi urât, cu cosiţele încleştate în pumn, mânioasă că i-o luase înainte.

— De ce aţi venit în oraş? întrebă femeia.

— Suntem pe urmele unor Surori negre, izbucni Nynaeve, privind-o triumfătoare pe Elayne.

— Deci, de-asta nu v-am simţit conducând până azi, râse necunoscuta. Bine faceţi să vă feriţi, când sunteţi două la unsprezece. Şi eu am făcut la fel, de când mă ştiu. Neghiobii ceilalţi n-au decât să sară în ochi. Cu toţii pot fi distruşi de păienjeniţa care spânzură prin cotloane, şi pe care n-o văd decât când e prea târziu. Spuneţi-mi tot ce-aţi aflat despre surorile Negre, tot ce ştiţi despre ele.

Pe întrecute, Elayne şi Nynaeve îi dezvăluiră totul. Nu era foarte mult. Cum arătau, ce ter’angreale furaseră, despre crimele din Turn şi despre teama lor că mai rămăseseră încă acolo surori Negre, despre cum duşmancele îl ajutaseră pe un Rătăcit, în Tear, înainte de căderea Stâncii, şi despre cum ele fugiseră încoace, pentru a căuta primejdia care-l ameninţa pe Rand.

— Stăteau toate aici, într-o casă, sfârşi Elayne, gâfâind, dar au plecat astă-noapte.

— Pare-se că v-aţi apropiat binişor, zise încet femeia. Da, aţi ajuns foarte aproape. Ter’angreale, deci? Goliţi-vă pungile şi buzunarele pe masă.

Ele făcură întocmai. Necunoscuta scotoci printre monede, acele de cusut, aţa, batistele şi toate celelalte.

— Aveţi ter’angreale în dormitor? Sau angreale, sau sa’angreale?

Elayne simţea inelul răsucit de piatră care-i atârna la gât, dar nu asta fusese întrebată.

— Nu, răspunse.

Căci nu aveau nimic de soiul ăsta în camera în care dormeau. Dând totul la o parte, femeia se lăsă pe spate,

vorbind ca pentru sine.

— Rand al'Thor. Deci aşa îl cheamă acum, spuse, strâmbându-se uşor. Un bărbat trufaş care puţea de bunătate şi sfinţenie. O fi la fel şi acum? Nu, nu vă mai obosiţi să răspundeţi. Era o întrebare fără rost. Deci Be'lal s-a dus. Iar celălalt mie îmi pare Ishamael. Aşa mândru era că nu fusese întemniţat decât pe jumătate, în ciuda preţului de plătit – când l-am revăzut, nu mai era om aproape deloc. Cred că, pe undeva, chiar se credea Marele Stăpân al Întunericului – după trei mii de ani de tras sforile, a ajuns pradă unui băietan pe jumătate neinstruit. Mai bine ca mine. Încet-încet, în umbră. Deci e ceva care poate stăpâni un bărbat înzestrat să conducă. Mda, asta trebuie să fie. Acum, cu voi ce fac? sfârşi ea, privindu-le cu ochi pătrunzători, din cap până în picioare.

Elayne aşteptă răbdătoare. Nynaeve zâmbea ca o proastă, cu buzele desfăcute, răsuflând greu. Părea şi mai caraghioasă, cu cosiţele încleştate în pumn.

— Sunteţi prea puternice pentru a fi irosite. Poate, cândva, veţi fi de folos. Ce n-aş da să văd ochii lui Rahvin când îi vei ieşi în cale, fără vreo piedică în suflet, îi spuse femeia lui Nynaeve. Bine-ar fi să vă pot lua gândul de la vânătoarea asta a voastră. Păcat că laţul-minţii nu-mi îngăduie. Mă rog, la cât de puţine lucruri aţi aflat, de-acum sunteţi mult prea în urmă. Cred că am să vin mai încolo după voi, ca să vă… instruiesc eu însămi.

Se ridică şi, dintr-odată, Elayne simţi un fior în tot trupul. Până şi creierul păru să-i tremure. Nu mai auzea decât glasul femeii, care-i tuna în urechi de la mare depărtare.

— O să vă luaţi lucrurile de pe masă şi, după ce le puneţi la loc, n-o să vă mai amintiţi nimic din ce s-a-ntâmplat aici, decât că am venit să vă văd, crezând că eraţi prietenele mele de la ţară. Dar am greşit. Am băut o cană de ceai şi-am plecat.

Elayne clipi, apoi se întrebă de ce tocmai îşi lega punguţa la cingătoare. Nynaeve, care făcea şi ea acelaşi lucru, se încruntă.

— Ce drăguţă, spuse Elayne, frecându-şi fruntea; pesemne că o pândea o durere de cap. Oare ne-a spus

numele? Nu-mi mai amintesc.

— Drăguţă? făcu Nynaeve, ridicând braţul şi smucindu-şi tare cosiţele, apoi făcând ochii mari, de parcă mâna i se mişcase de una singură. Nu… parcă nu ni l-a spus.

— Despre ce vorbeam când a venit ea?

Egeanin tocmai plecase… Despre ce vorbeau?

— Ţin minte ce voiam să spun, zise Nynaeve, cu glasul ceva mai puternic. Trebuie să le găsim pe surorile Negre fără să le dăm de bănuit, altfel nu le vom putea urmări ca să găsim lucrul ăsta care-i primejdios pentru Rand.

— Ştiu, spuse răbdătoare Elayne. „Oare o mai spusese o dată? Fireşte că nu." Am mai vorbit despre asta…

Ajungând la poarta arcuită care dădea afară din curticica hanului, Egeanin se opri, cercetându-i din priviri pe bărbaţii cu chipuri aspre, care stăteau nepăsători, desculţi şi, adesea, goi până la brâu, printre amărâţii de pe ulicioara îngustă. Păreau să fie destul de pricepuţi în a mânui săbiile late şi curbate de la cingătoare, sau petrecute prin eşarfele cu care-şi legau nădragii, dar nu recunoştea pe nimeni. Nu-şi amintea să fi fost vreunul dintre ei pe corabia lui Bayle Domon, pe care ea pusese stăpânire pentru a o duce în Faime. Şi, chiar dacă fuseseră, nădăjduia că nu aveau să-şi amintească de femeia în armură care le luase corabia.

Dintr-odată, îşi dădu seama că avea palmele umede. Aes-Sedai. Femei care conduceau Puterea, dar nu erau în lesă, aşa cum s-ar fi cuvenit. Şezuse la masă cu ele, le vorbise… nu erau aşa cum crezuse ea. Gândul nu-i ieşea din cap. Puteau conduce, deci puneau în primejdie ordinea străveche a lumii, deci trebuiau puse-n lesă, şi totuşi… Nu se potrivea deloc cu ceea ce ştia din copilărie. Mânuirea Puterii se putea învăţa! Învăţa! Câtă vreme izbutea să se ferească de Bayle Domon, care ar fi recunoscut-o cu siguranţă, se putea întoarce. Trebuia să afle mai multe. Acum, mai mult ca niciodată, era nevoită.

Dorindu-şi să fi avut o mantie cu glugă, apucă hotărâtă toiagul şi o porni în susul străzii, croindu-şi drum prin mulţimea de trecători. Nici un marinar n-o privi prea atent, însă ea îi cântări din ochi, ca să fie sigură. Nu-l văzu însă pe

bărbatul blond, îmbrăcat în haine murdare, din Tanchico, ghemuit în faţa unei prăvălii văruite în alb, de cealaltă parte a străzii. Ochii săi albaştri o urmăriră, pe deasupra vălului murdar şi a mustăţii groase, lipite cu clei, apoi se întoarseră către Curtea celor Trei Pruni. Ridicându-se, el trecu strada, fără să-i bage în seamă pe scârboşii care se izbeau de el. Egeanin aproape că-l observase, în clipa în care, uitând unde se afla, îi rupsese braţul unui neghiob. Un bărbat de Sânge, aşa cum stăteau lucrurile în acest regat, silit să cerşească şi fără atâta onoare încât să-şi deschidă venele. Ce murdărie! Poate că, în han, avea să afle mai multe despre ce punea ea la cale, după ce oamenii aveau să-şi dea seama că avea mai mulţi bani decât dădeau de înţeles veşmintele sale.

47 Adevărul dintr-o viziune

Hârtiile de pe masa de lucru nu o interesau prea mult pe Siuan Sanche, însă ea stăruia. De rutina zilnică a Turnului Alb se ocupau alţii, desigur, pentru ca Suprema Înscăunată să aibă timp destul pentru decizii importante, însă femeia avusese mereu obiceiul să verifice câte ceva la întâmplare în fiecare zi, fără să dea de veste înainte, şi nu avea să calce peste acest obicei acum. Nu voia să se lase distrasă de griji. Totul mergea conform planului. Femeia îşi foi etola dungată, muie cu grijă tocul în cerneală şi făcu un semn în dreptul unei noi sume totale corectate.

Astăzi se uita la listele cu târguielile pentru bucătărie şi la raportul meşterului zidar pentru o anexă construită la bibliotecă. Femeia era uimită de cât de multe furtişaguri credeau oamenii că pot strecura pe lângă ea. Şi de cum le scăpau aceste lucruri femeilor care ar fi trebuit să fie atente. Bunăoară, lui Laras i se părea că să supravegheze conturile era o treabă prea josnică pentru ea, de când fusese ridicată în grad de la o simplă bucătăreasă la Mai-Marea bucătăriilor. Danelle, pe de altă parte, tânăra soră Brună care trebuia să îl supravegheze pe jupânul Jovarin, meşterul zidar, pesemne că se lăsa distrasă de cărţile pe care bărbatul i le tot găsea. Doar aşa se putea explica faptul că sora nu se întrebase de ce Jovarin tocmise atât de mulţi muncitori, în timp ce primele transporturi de piatră abia ajungeau din Kandor în portul dinspre miazănoapte. Putea să mai construiască biblioteca o dată cu atât de mulţi oameni. Danelle era pur şi simplu prea visătoare, chiar şi pentru o Brună. Pesemne că, dacă ar fi trimis-o să lucreze o vreme la fermă, s-ar fi trezit. Laras ar fi fost mai greu de disciplinat; ea nu era Aes-Sedai, deci autoritatea pe care Suprema o avea faţă de ajutoare de bucătar şi slujnice putea fi scoasă din discuţie. Dar poate că ar fi trebuit s-o trimită şi pe ea la „odihnă” la ţară. Astfel ar fi…

Siuan mârâi scârbită şi aruncă tocul pe birou, privind la pata pe care o lăsase pe o pagină acoperită de coloane

ordonate.

— Îmi pierd timpul gândindu-mă cum să o trimit pe Laras la smuls buruieni, murmură ea. Femeia asta oricum nici nu poate să se aplece la cât de grasă e!

Nu din cauza greutăţii lui Laras era ea înfuriată, şi ştia asta; femeia nu era mai grasă atunci decât fusese, sau cel puţin aşa părea, şi acest fapt nu îi stătea în cale când trebuia să conducă bucătăriile. Nu primise nici o veste. De aceea se agita ea ca o pasăre căreia i se furase prada. Un singur mesaj de la Moiraine în care spunea că sabia Callandor era la al'Thor şi apoi nimic de săptămâni întregi, deşi pe străzi se rostea deja numele lui. Tot nimic.

Dădu la o parte capacul cutiei ornamentate din lemn, în care îşi ţinea cele mai secrete hârtii, şi scotoci înăuntru. Cutia era apărată cu o vrajă, ca să fie sigură că doar mâna ei o putea deschide.

Prima hârtie pe care o scoase era un raport în care scria cum novicea care o văzuse pe Min când venise dispăruse de la ferma la care fusese trimisă, şi la fel şi proprietara fermei. Nu era un lucru nemaiauzit ca o novice să fugă, dar faptul că plecase şi femeia de la fermă era îngrijorător. Sahra trebuia neapărat găsită – nu ajunsese atât de departe cu instruirea, ca să poată fi lăsată liberă –, însă Suprema nu avea nici o pricină întemeiată să ţină acel act în cutie. Nu vorbea nici despre Min, nici de pricina pentru care fata fusese trimisă să cultive varză, dar Siuan o puse oricum la loc. În acele vremuri trebuia să fie mai cu băgare de seamă.

O descriere a adunării din Ghealdan, unde fusese ascultat omul care îşi zicea Profetul Stăpânului Dragon. Se părea că îl chema Masema. Ciudat! Acesta era un nume din Shienar. Aproape zece mii de oameni veniseră să îl asculte pe acest bărbat care vestise de pe marginea unui deal întoarcerea Dragonului, o cuvântare urmată de o încăierare cu soldaţii care încercaseră să împrăştie mulţimea. În afara faptului că soldaţii pesemne că ieşiseră cel mai prost din asta, cel mai interesant era că acest Masema îi ştia numele lui Rand al'Thor. Hârtia aceea trebuia să se întoarcă neapărat în cutia ei.

Un raport în care se spunea că nu se aflase încă nimic despre Mazrim Taim. Nu era nici un motiv pentru ca acea hârtie să se afle acolo. Un alt raport despre situaţia ce se înrăutăţea din ce în ce mai tare în Arad Doman şi Tarabon. De-a lungul coastei Oceanului Aryth dispăreau corăbii. Zvonuri despre oameni din Tear care mergeau în Cairhien. Femeia căpătase obiceiul de a băga totul în acea cutie; nimic din toate acestea nu aveau nevoie să fie ţinute secret. Două surori dispăruseră în Illian şi o alta în Caemlyn. Siuan se cutremură şi se întrebă unde erau oare Rătăciţii. Prea mulţi dintre Oamenii ei se dăduseră la fund. Era ca şi cum ar fi înotat noaptea printre pisici de mare. Şi iată şi bucata de hârtie subţire ca mătasea, care fâşâi în timp ce o desfăcu.

Praştia a fost folosită. Sabia se află în mâinile păstorului.

Divanul votase aşa cum se aştepta ea şi fără a fi nevoie să sucească mâna nimănui, şi fără a fi nevoie să se folosească de autoritatea ei. Dacă un om scosese sabia Callandor din piatră, acela trebuia să fie Dragonul Renăscut, şi acel bărbat trebuia îndrumat de către Turnul Alb. Trei surori din trei Ajah diferite veniseră cu propunerea de a ţine toate planurile în Divan chiar înainte ca ea să spună ceva despre asta; uimirea venise din faptul că una dintre acestea fusese Elaida, deşi, pe de altă parte, cele din Ajah Roşie voiau fără dar şi poate să îl lege cu cele mai puternice lanţuri pe orice bărbat care putea conduce. Singura piedică de care se lovise fusese să oprească o solie care voia să meargă în Tear şi să îl ia sub oblăduire, dar asta nu se dovedise prea dificil, având în vedere că ea putu să afirme că primise vestea de la o Aes-Sedai care deja reuşise să se apropie de acest bărbat.

Dar oare ce făcea el acum? De ce nu mai trimisese vorbă Moiraine? Tensiunea din Divan era atât de mare, încât ea se aştepta să iasă scântei. Dar Siuan îşi ţinea nervii în frâu. „Ardeo-ar pe femeia asta! De ce nu a mai trimis nici o veste?”

Uşa se deschise, iar Siuan se îndreptă de spate cu furie, în vreme ce vreo şase femei întrară în biroul ei, conduse de Elaida. Toate purtau şaluri, cele mai multe cu ciucuri roşii,

mai puţin Alviarin, o soră Albă cu chipul senin, aflată lângă Elaida, şi Joline Maza, o soră Verde subţirică, şi Shemerin, una dintre surorile Galbene, cam plinuţă, se apropiau cu Danelle în urmă, cu ochii ei albaştri care nu erau deloc visători. De fapt, Siuan avea în faţă câte o femeie din fiecare Ajah, mai puţin cea albastră. Unele păreau emoţionate, dar cele mai multe erau posomorâte şi hotărâte, iar în ochii negri ai Elaidei se putea citi încrederea de nestăvilit, chiar izbânda.

— Ce se întâmplă aici? să răsti Siuan, trântind cu zgomot capacul cutiei de lemn.

Sări în picioare şi merse în jurul mesei. Mai întâi Moiraine şi acum asta!

— Dacă aceasta e ceva legat de Tear, Elaida, ştii prea bine că nu trebuie să mai amesteci pe nimeni. Şi ştii prea bine că nu poţi intra aici de parcă ar fi bucătăria mamei tale! Cere-ţi iertare şi pleacă înainte să te fac să vrei să fi fost o novice neştiutoare din nou!

Furia ei ar fi trebuit să le pună pe fugă, dar deşi câteva dintre femei se foiră puţin, nici una nu se îndreptă către uşă. Mica Danelle chiar îi aruncă un zâmbet îngâmfat. Iar Elaida întinse calm mâna şi trase etola dungată de pe umerii lui Siuan.

— Nu vei mai avea nevoie de asta, zise ea. Nu ţi s-a potrivit niciodată, Siuan.

De uimire lui Siuan îi îngheţară cuvintele pe buze. „Ce nebunie. Nu se putea aşa ceva.” Se întinse furioasă după *saidar* – şi rămase din nou uimită. Între ea şi Adevăratul Izvor se afla o pavăză, ca un zid de sticlă groasă. O privi pe Elaida neîncrezătoare.

Ca şi cum ar fi vrut să o batjocorească, strălucirea *saidarului* se înfăşură în jurul Elaidei. Siuan stătea neajutorată, în timp ce surorile Roşii ţeseau unde de Aer în jurul ei, de la umeri şi până la brâu, împingându-i mâinile într-o parte. Abia dacă putea respira.

— Aţi înnebunit! zise ea cu o voce răguşită. Toate! Am să vă vin eu de hac pentru asta! Daţi-mi drumul!

Nimeni nu îi răspunse; păreau că nici nu o luau în seamă. Alviarin răscoli prin hârtiile de pe masă, în grabă şi totuşi fără

a se zori. Joline, Danelle şi celelalte începură să scoată cărţile din rafturi şi să le scuture, pentru a vedea dacă nu cumva cădea ceva dintre pagini. Sora Albă sâsâi nervoasă când nu găsi ce voia pe masă, apoi deschise cutia din lemn. În aceeaşi clipă, cutia se prefăcu într-o minge de foc. Alviarin sări înapoi şi ţipă, scuturând mâna pe care apăruseră deja băşici.

— Cutia era apărată, murmură ea, fiind pe cât de furioasă putea fi o soră Albă. Atât de mică a fost vraja, încât am simţit-o prea târziu.

Din cutie mai rămăsese doar cenuşă deasupra unei urme în formă de pătrat. Elaida nu părea dezamăgită.

— Îţi promit că îmi vei spune atât fiecare cuvinţel care a ars, cât şi pentru cine era şi din ce pricină.

— Trebuie să fii posedată de Dragon! se răsti Siuan. Îţi voi veni eu de hac pentru asta, Elaida! Am să vă vin eu de hac! Veţi avea mare noroc dacă Divanul nu votează să fiţi ferecate toate!

Zâmbetul Elaidei nu i se vedea şi în privire.

— Divanul s-a adunat acum un ceas – şi au fost destule surori din fiecare Ajah ca să împlinim legea noastră – şi după un vot unanim, aşa cum se cere, nu mai eşti Supremă. S-a hotărât, iar noi am venit aici să aplicăm această hotărâre.

Stomacul lui Siuan se făcu de gheaţă, şi undeva în adâncul minţii ei o voce ţipă. „Ce-o fi ştiind? Pe Lumină, oare cât de mult ştiu? Nechibzuito! Femeie oarbă şi nechibzuită!” Totuşi, chipul îi rămase senin. Aceasta nu era prima dată când se afla la ananghie. O fetiţă de cincisprezece ani cu nimic în mână, în afară de un cuţitaş, trasă într-o alee de trei hăndrălăi cu burţile pline de vin ieftin – îi fusese mult mai greu să scape atunci decât acum. Cel puţin aşa îşi spunea.

— Destule surori pentru a împlini legea? mârâi ea. Printre care s-au aflat şi prietenele tale şi cele pe care le poţi păcăli sau sili?

Faptul că Elaida reuşise să convingă chiar şi un număr mic de surori era destul cât să-i usuce gura lui Siuan, dar nu voia să arate asta.

— Când Divanul întreg se va întâlni, cu toate surorile, veţi vedea greşeala voastră. Prea târziu! Nu a fost niciodată

răzmeriţă în Turnul Alb; peste o mie de ani novicele vor învăţa despre soarta voastră pentru a şti ce păţesc răsculaţii.

Pe câteva dintre chipurile femeilor începu să se vadă îndoiala; se părea că Elaida nu le ţinea atât de bine în frâu pe cele cu care uneltise.

— E timpul să scoateţi apa cu ispolul. Până şi tu poţi încă să-ţi retragi cuvintele, Elaida.

Elaida aşteptă calmă până când femeia termină. Apoi o plesni peste faţă pe Siuan, care se clătină, în timp ce în jurul ochilor îi dansau pete argintii.

— S-a terminat, zise Elaida. Credeai că eu – că noi – te vom lăsa să distrugi Turnul? Luaţi-o!

Siuan se împiedică atunci când două dintre surorile Roşii o împinseră în faţă. Abia ţinându-se pe picioare, ea le aruncă o privire, dar merse în direcţia în care voiau ele. Cui putea oare să-i dea de veste? Indiferent de învinuirile care i se aduseseră, putea să se apere, dacă i se dădea destul timp. Chiar şi învinuiri legate de Rand; nu puteau să lege de ea nimic altceva decât zvonuri, şi jucase Marele Joc prea multă vreme ca să fie învinsă de nişte zvonuri. Doar dacă nu cumva era Min alături de ele; Min putea să îmbrace zvonurile în adevăr. Femeia scrâşni din dinţi. „Arde-mi-ar sufletul, am să le dau hrană la peşti!”

În anticameră se împiedică din nou, dar de data aceasta nu pentru că fusese împinsă. Sperase ca Leane să nu fi fost la postul ei, dar Păstrătoarea era în aceeaşi stare ca şi Siuan, cu mâinile strânse, dând furios din gură, deşi nu se auzea nimic, pentru că era legată cu un căluş de Aer. Negreşit că simţise când Leane fusese legată şi nu îşi dăduse seama de acest lucru; în Turn era mereu un sentiment că cineva conducea.

Dar nu Leane o făcuse să calce în gol, ci bărbatul înalt şi suplu, cu păr alb, care era întins pe podea cu un cuţit înfipt în spate. Alric îi fusese Străjer vreme de aproape douăzeci de ani, fără a se plânge vreodată când destinul femeii îl ţinuse în Turn, fără a bombăni când trebuia să fie la zece leghe distanţă de ea, lucru care nu îi plăcea nici unuia dintre Străjeri.

Îşi drese glasul, dar tot i se păru că se îneacă atunci când

vorbi:

— Am să vă usuc pielea pe băţ la soare pentru asta, Elaida. Îţi jur!

— Gândeşte-te la propria piele, Siuan, zise Elaida, mergând mai aproape de ea pentru a o privi în ochi. Mai sunt multe de zis, în afară de ce am aflat până acum. O ştiu. Iar tu îmi vei spune fiecare cuvinţel. Fiecare cuvinţel!

Tăcerea subită fu mai înspăimântătoare decât privirea ei aspră.

— Îţi promit, Siuan. Duceţi-o jos!

Cu valuri de mătase albastră în mâini, Min intră pe Poartă dinspre Miazănoapte pe la amiază, cu zâmbetul de mironosiţă pregătit pentru paznicii cu Flacăra din Tar Valon brodată pe piept, şi cu fustele pe care avea să le învârtă aşa cum ar fi făcut-o Elmindreda. Începuse să facă asta chiar înainte să-şi dea seama că nu era nici un paznic. Uşa întărită cu oţel de la ghereta paznicilor era deschisă; şi chiar ghereta părea goală. Nu era posibil. Nici o intrare de la hotarele Turnului nu era niciodată lăsată nepăzită. La jumătatea drumului până la zidurile albe precum oasele Turnului, o dâră de fum se ridică deasupra copacilor. Părea că vine din apropierea clădirii unde tinerii erau instruiţi de Străjeri. Poate că focul îi urnise pe paznici de acolo.

Simţindu-se puţin îngrijorată, porni pe calea nepietruită, prin partea împădurită, mişcând valurile de mătase. Nu îşi dorise cu adevărat o rochie nouă, dar nu putuse să refuze când Laras îi pusese o pungă cu argint în mână şi o îndemnase să cumpere mătasea pe care o văzuse femeia înaltă; zicea că era întocmai culoarea care ar fi scos în evidenţă chipul „Elmindredei”. Dacă voia sau nu să iasă în evidenţă era mai puţin important decât să ştie că Laras era binevoitoare în continuare.

Zgomotul unor săbii ajunse la ea dintre copaci. Pesemne că Străjerii îşi puseseră elevii să exerseze mai mult ca de obicei.

Era foarte supărător. Laras şi sfaturile ei legate de frumuseţe, Gawyn şi glumele sale, Galad care îi făcea

complimente şi nu îşi dădea niciodată seama ce putea face unei femei chipul şi zâmbetul său. Aşa o voia Rand? Ar fi văzut-o oare dacă purta rochii şi îi zâmbea ca o fetiţă smintită?

„Nu are cum să se aştepte la asta”, se gândi ea furioasă. Era numai vina lui. Ea nu s-ar fi aflat acolo atunci, cu o rochie prostească pe ea şi zâmbind prosteşte, dacă n-ar fi fost el. „Eu port pantaloni şi surtuc, şi cu asta basta! Poate că am să port o rochie din când în când – poate! –, dar nu ca să fac un bărbat să mă privească! Pesemne că se uită la vreo femeie din Tear cu pieptul pe jumătate dezgolit chiar în clipa asta. Pot şi eu să port o astfel de rochie. Să vedem cum o să i se pară când mă va vedea în rochia asta de mătase albastră. O să am un decolteu până la…” Unde îi era capul? Nu mai era în toate minţile din cauza acestui bărbat! Suprema Înscăunată o ţinea aici degeaba, iar Rand al’Thor o scotea din minţi! „Arde-l-ar! Arde-l-ar că mi-a făcut asta!”

Zgomotul săbiilor se auzi din nou din depărtare, iar ea se opri în timp ce o ceată de bărbaţi ţâşniră de după copacii din faţa ei cu suliţe şi cu săbiile scoase din teacă, cu Gawyn în frunte. Îi recunoscu pe aceia dintre ei care veniseră să fie întrecuţi de Străjeri. Se auziră ţipete de undeva, urletele unor bărbaţi furioşi.

— Gawyn! Ce se petrece?

Bărbatul se întoarse când îi auzi vocea. Ochii săi erau plini de îngrijorare şi de teamă, şi pe chip i se putea citi faptul că nu avea de gând să cedeze.

— Min. Ce faci? Pleacă de aici, Min! E primejdios.

Câţiva tineri alergară mai departe, dar majoritatea îl aşteptară pe el. Lui Min i se păru că mai toţi elevii Străjerilor erau acolo.

— Spune-mi ce se petrece, Gawyn!

— Suprema a fost înlăturată în această dimineaţă. Pleacă, Min!

Sulurile de mătase îi căzură din mâini.

— Înlăturată? Nu se poate! Cum? De ce? Pentru Lumină, de ce?

— Gawyn! strigă unul dintre tineri, iar ceilalţi răspunseră

fluturând armele. Gawyn! Mistreţul Alb! Gawyn!

— Nu este timp, îi răspunse grăbit. S-au iscat bătăi peste tot. Se zice că Hammar încearcă să o elibereze pe Siuan Sanche. Trebuie să mă duc în Turn, Min. Pleacă! Te rog!

Bărbatul se întoarse şi o luă la fugă spre Turn. Ceilalţi îl urmară, fluturând armele ridicate în aer, unii încă ţipând.

— Gawyn! Mistreţul Alb! Gawyn! înainte, Tinereilor!

— Nu ai spus de partea cui eşti, Gawyn, şopti ea în timp ce privea după ei.

Zgomotele luptei se auzeau mai tare acum că era atentă, iar ţipetele şi urletele, sunetul oţelului părea că vine din toate direcţiile. Larma îi făcu pielea de găină şi genunchii să-i tremure; asta nu se putea întâmpla, nu aici. Gawyn avea dreptate. Ar fi fost mai sigur, mai bine să plece de lângă Turn imediat. Doar că nu avea de unde să ştie când sau dacă avea să mai fie primită înapoi, şi se gândea că nu prea avea ce face afară.

„Ce pot face înăuntru?” se întrebă ea aspru.

Dar nu se întoarse către poartă. Lăsând mătasea acolo, se grăbi printre copaci, căutând un loc în care să se ascundă. Se gândea că nimeni nu ar fi scuipat-o pe „Elmindreda” ca pe o gâscă – tremurând, îşi dori să nu fi gândit astfel –, dar nu avea nici un rost să rişte. Mai devreme sau mai târziu luptele trebuiau să înceteze, şi până atunci trebuia să se gândească la ce putea face în continuare.

În bezna din temniţă, Siuan îşi deschise ochii, se foi, tresări şi rămase nemişcată. Era oare dimineaţă afară? Interogatoriul durase multă vreme. Încercă să uite de durere gândindu-se că măcar era în viaţă. Piatra aspră de sub ea îi zgâria urmele de bici şi vânătăile pe care le avea pe spate. Toate o usturau din pricina sudorii – simţea o durere puternică de la umeri şi până la genunchi – şi o făceau să tremure în aerul rece. „Mi-ar fi putut lăsa măcar cămaşa.” Aerul mirosea a praf vechi şi a mucegai uscat de vremuri. Era una dintre temniţele din adânc. Nimeni nu mai fusese închis aici de pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim. Bonwhin fusese ultimul.

Femeia zâmbi în întuneric; nu putea să uite. Îşi încleştă dinţii, se ridică în picioare pe podeaua de piatră şi bâjbâi în căutarea unui perete de care să se sprijine. Pietrele reci o ajutară să-şi aline durerea de spate. „Lucruri mici, îşi zise ea. Gândeşte-te la lucruri mici. Căldură. Răcoare. Mă întreb când îmi vor aduce nişte apă. Dacă îmi vor aduce vreodată.”

Nu se putea abţine să nu caute inelul cu Marele Şarpe. Nu îl mai avea. Nu că s-ar fi aşteptat să-l aibă; credea că îşi amintea când i-l smulseseră de pe deget. Totul se înceţoşase la un moment dat. Straşnic se mai înceţoşase. Dar îşi amintea cum le zisese totul, până la urmă. Aproape totul. Ce triumf că reuşise să ţină pentru ea câte ceva. Între răspunsurile ţipate, gata să răspundă dacă ele s-ar fi oprit, măcar pentru puţin, măcar… Femeia îşi înfăşură mâinile în jurul ei ca să se oprească din tremurat, dar nu prea o ajută. „Voi rămâne calmă. Nu sunt moartă. Trebuie să ţin minte asta înainte de toate. Nu sunt moartă.”

— Maică? se auzi din întuneric vocea nesigură a lui Leane. Eşti trează, Maică?

— Sunt trează, oftă Siuan.

Ea sperase că îi dăduseră drumul lui Leane, că o izgoniseră din oraş. Fu lovită de vinovăţie pentru că simţise puţină uşurare când văzuse că împărţea temniţa cu cealaltă femeie.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta, fii…

Nu, nu avea nici un drept să-i mai spună aşa acum.

— Îmi pare rău, Leane.

Urmă un moment lung de tăcere.

— Eşti… bine, Maică?

— Siuan, Leane! Siuan şi-atât.

Cu toate acestea, ea încercă să apuce *saidar.* Nu era nimic acolo. Nu pentru ea. Doar golul dinlăuntru. Niciodată de atunci încolo. O viaţă plină de ţeluri, iar acum plutea pe o mare mult mai întunecată decât acea temniţă, fără cârmă. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz, furioasă că îi scăpase.

— Nu mai sunt Suprema Înscăunată, Leane, zise ea, cu o voce în care se strecurase puţină furie. Pesemne că Elaida va fi pusă în locul meu. Dacă nu s-a întâmplat deja. Jur că într-o

bună zi am s-o dau pe femeia asta hrană peştilor!

Singurul răspuns al lui Leane fu o răsuflare lungă şi disperată. Siuan simţi o cheie lăsată în încuietoare şi se ridică în picioare; nimeni nu se gândise să ungă mecanismul înainte să o arunce pe Leane şi pe ea înăuntru, iar părţile ruginite nu voiau să se învârtă.

— Sus, Leane! Ridică-te!

După o clipă, o auzi pe cealaltă femeie supunându-se şi bodogănind printre gemete uşoare. Cu o voce puţin mai ridicată, Leane zise:

— Le ce bun?

— Măcar nu ne vor găsi îmbrăţişate pe podea plângând, zise ea, încercând să-şi facă vocea să pară hotărâtă. Putem lupta, Leane! Atâta vreme cât suntem în viaţă, putem lupta. „Pe Lumină, m-au ferecat! M-au *ferecat!”*

Îşi sili mintea să se concentreze, îşi încleştă pumnii şi încercă să-şi înfigă degetele de la picioare în podeaua denivelată de piatră. Îşi dorea ca sunetul ce îi ieşise din gâtlej să nu fi sunat atât de mult ca un scâncet.

Min îşi aşeză boccelele pe podea şi îşi dădu mantia la o parte, ca să poată întoarce cheia cu ambele mâini. Era de două ori cât palma sa şi la fel de ruginită ca încuietoarea, la fel ca şi restul cheilor de pe marele inel de fier. Aerul era umed şi rece, de parcă vara n-ar fi vrut să ajungă atât de jos.

— Grăbeşte-te, copilă, murmură Laras, ţinându-i lui Min felinarul, privind în ambele direcţii ale coridorului întunecat.

Era greu de crezut că femeia, cu toate guşile ei, fusese cândva o frumuseţe, dar lui Min cu siguranţă i se părea frumoasă şi acum. Luptându-se cu cheia, scutură din cap. O întâlnise pe Laras în timp ce se strecurase înapoi în camera sa pentru a lua rochia simplă de călărit pe care o purta acum, şi pentru alte câteva lucruri. De fapt o găsise pe femeia masivă, care o căuta pe ea, agitată şi îngrijorată din pricina „Elmindredei.” Tot repetase cât de norocoasă era Min să fie în siguranţă şi aproape că îi propusese să se încuie în camera ei până când trecea primejdia. Min încă nu ştia cum de o convinsese pe Laras să o ajute. „O femeie aventuroasă în

felul ei, într-adevăr. Ei, sper că va putea să mă ţină, cum a zis ea, departe de cazanul cu smoală.” Nenorocita de cheie *nu* voia să se învârtă; îşi folosi toată greutatea pentru a o face să se rotească.

De fapt, îi era recunoscătoare lui Laras în multe feluri. Nu credea că ar fi reuşit să pregătească totul singură sau să găsească măcar o parte din lucruri la timp. Şi în afară de asta... Şi în afară de asta, când o întâlnise pe Laras, deja începuse să-şi spună că era o netoată doar pentru că se gândise la aşa ceva, că ar fi trebuit să fie pe un cal în drum spre Tear cât încă mai putea, înainte să decidă cineva să-i atârne capul alături de celelalte la intrarea în Turn. Bănuia că, dacă ar fi fugit, nu ar fi putut niciodată să şi-o ierte. Doar acest lucru o făcuse îndeajuns de recunoscătoare încât să nu se opună când Laras adăugă câteva rochii frumoase celor pe care ea deja le împachetase. Rujurile şi pudrele puteau fi pierdute oricând. „De ce nu vrea să meargă nenorocita asta de cheie? Poate că Laras ar putea...”

Cheia se mişcă dintr-odată, se roti pocnind atât de tare încât Min se temu că se rupsese ceva. Dar când împinse uşa de lemn crăpat, aceasta se deschise. Ridică boccelele de pe jos, intră în temniţa de piatră golaşă şi se opri încurcată.

Lumina felinarului dezvălui două femei acoperite doar de vânătăi şi tăieturi, care îşi duseră mâinile la ochi din pricina luminii, dar, preţ de o clipă, Min nu fu sigură că erau cele două pe care le căuta. Una era înaltă şi cu pielea arămie, cealaltă mai scundă, mai voinică şi mai frumoasă. Feţele păreau a fi cele potrivite – aproape – şi neatinse de suferinţele la care fuseseră supuse, deci ar fi trebuit să fie sigură. Dar tinereţea veşnică de pe chipurile Aes-Sedai parcă dispăruse; nu s-ar fi îndoit deloc că aceste femei erau mai în vârstă decât ea nu cu mai mult de şase sau şapte ani, şi că nu arătau deloc a Aes-Sedai. Chipul îi roşi de ruşine la acest gând. Şi nu vedea nici o imagine, nici o aură în jurul lor; mereu erau imagini şi aure în jurul unei Aes-Sedai. „Încetează”, îşi spuse pentru sine.

— Unde...? zise una din cele două cu mirare, apoi se opri pentru a-şi drege glasul. Grăbeşte-te copilă! Sunt prea

bătrână şi prea înceată ca să mă ţin de asemenea isprăvi.

Min o privi speriată; femeia *stăruise* să vină; nu voia să fie lăsată pe dinafară, zisese ea. Min dorea să o întrebe pe Siuan de ce două femei ca ele arătau dintr-odată mult mai tinere, dar nu era vreme de întrebări lipsite de importanţă. „Sunt prea obişnuită să fiu Elmindreda.” Aruncând câte o boccea fiecăreia din femei, le spuse:

— Haine. Îmbrăcaţi-vă cât de repede puteţi. Nu ştiu câtă vreme avem. L-am făcut pe paznic să creadă că am să-l las să-mi fure câteva sărutări dacă îmi îngăduie să vă dau o lecţie pentru o duşmănie veche şi, cât timp a fost distras, Laras a venit prin spatele lui şi l-a pocnit în cap cu un melesteu. Nu ştiu cât are să doarmă, zise ea aplecându-se după uşă şi pândi îngrijorată spre capătul culoarului, la încăperea paznicului. Trebuie să ne grăbim.

Siuan desfăcuse deja bocceaua ei şi începuse să se îmbrace, în afară de o mantie de olandă, toate erau haine simple din lână maronie, care se potriveau unor femei de la ţară care veniseră la Turnul Alb pentru a fi povăţuite de femeile Aes-Sedai, deşi fustele despicate pentru călărit erau puţin neobişnuite. Laras le cususe în mare parte; Min reuşise doar să se înţepe cu acul. Şi Leane îşi acoperea trupul gol, dar părea mai interesată de cuţitul cu lamă scurtă de la cingătoare decât de haine.

Măcar trei femei îmbrăcate simplu aveau o şansă să iasă din Turn fără a atrage atenţia nimănui. Un număr de oameni în căutare de ajutor fuseseră prinşi în Turn în timpul luptelor; încă trei care să iasă din ascunzători ar fi fost în cel mai rău caz aruncaţi în stradă. Atâta vreme cât nu le recunoştea nimeni. Iar chipurile celorlalte femei puteau fi şi ele de ajutor. Pesemne că nimeni nu ar fi bănuit două femei tinere – care păreau tinere, cel puţin – că sunt Suprema Înscăunată şi Păstrătoarea Cronicilor. „Fostă Supremă şi fostă Păstrătoare”, îşi aminti ea.

— Numai un singur paznic? zise Siuan, tresărind în timp ce trase pe ea o pereche de ciorapi groşi. Ciudat. Până şi un hoţ de buzunare ar fi păzit mai bine de-atât.

Privind-o pe Laras, Suprema încălţă cizmele grele.

— Mă bucur să văd că unii nu cred în acuzele care mi s-au adus. Oricare ar fi ele.

Femeia voinică se încruntă şi îşi lăsă bărbia în jos.

— Sunt credincioasă Turnului, zise ea cu hotărâre. Astfel de probleme nu mă privesc. Sunt doar o bucătăreasă. Această fată aiurită îmi aduce aminte prea mult de vremea când eram şi eu o fată aiurită. Bănuiesc – uitându-mă la voi – că a venit vremea să îmi amintesc că nu mai sunt o fată subţirică, zise ea şi îi dădu felinarul lui Min.

Min o apucă de mână când femeia se întoarse să plece.

— Laras, n-ai să ne dai de gol, nu-i aşa? Nu acum, după tot ce ai făcut.

Pe chipul lunguieţ al femeii apăru un zâmbet larg, pe jumătate nostalgică, pe jumătate tristă.

— Ah, Elmindreda, chiar îmi aminteşti de mine când eram de vârsta ta. Ce prostii mai făceam, aproape că am ajuns la spânzurătoare de câteva ori. Nu te voi trăda, copilă, dar trebuie să rămân aici. Când va bate al doilea ceas, voi trimite o fată cu vin pentru paznic. Dacă acesta nu se va fi trezit sau nu va fi fost descoperit până atunci, veţi avea mai mult de un ceas la dispoziţie. Întorcându-se către celelalte două femei, le privi brusc cu acea batjocură cu care erau priviţi ajutorii de bucătar şi semenii lor. Să folosiţi acel ceas cu cap, aţi auzit? Am înţeles că au de gând să vă înjunghie la bucătărie, ca să vă poată scoate apoi afară şi să vă dea ca exemplu. Nu îmi pasă ce se va întâmpla, însă dacă această copilă va fi prinsă din pricina voastră, fiţi sigure că vă voi face viaţa un calvar de dimineaţă şi până seara, asta când nu veţi spăla mormane de oale şi ulcele! Veţi dori să vă fi tăiat capetele înainte să termin eu cu voi. Şi să nu vă gândiţi că vă vor crede dacă le spuneţi că v-am ajutat şi eu. Toată lumea ştie că eu îmi văd de bucătăriile mele. Luaţi aminte la ce v-am spus! Zâmbetul îi reapăru pe buze, şi o ciupi pe Min de obraz. Zoreşte-le, copilă! Ah, o să-mi fie dor să te îmbrac. Ce copilă frumoasă!

Cu o ultimă ciupitură, femeia se urni din temniţă cu paşi destul de repezi. Min îşi frecă obrazul furioasă, nu-i plăcea când Laras făcea asta. Femeia aceasta era puternică precum un cal.

Aproape că fusese spânzurată? Ce fel de „fetiţă vioaie” fusese oare Laras?

Strecurându-şi uşor fusta peste cap, Leane pufni.

— Când mă gândesc că ţi-a vorbit în felul acesta, Maică! zise ea încruntată, în timp ce capul îi ieşi de sub fustă. Mă mir că ne-a ajutat, dacă asta e ceea ce crede.

— Dar a ajutat, totuşi, îi zise Min. Ţine minte asta. Şi cred că se va ţine de cuvânt dacă a spus că nu ne va da în vileag. Sunt sigură de asta.

Leane scânci din nou. Siuan îşi aruncă mantia peste umeri.

— Contează că nu mai port titlul, Leane. Contează dacă mâine eu şi cu tine vom fi fete în bucătăria ei.

Leane îşi strânse pumnii ca să nu tremure şi nu vru să o privească pe Siuan, care vorbi în continuare, calmă, pe un ton sec:

— Bănuiesc, de asemenea, că Laras se va ţine de cuvânt şi… în alte privinţe… deci chiar dacă nu îţi pasă că Laras ne-ar putea atârna într-o plasă în văzul lumii, îţi propun să te mişti. Eu una uram să spăl vasele când eram mică şi nu mă îndoiesc că încă e aşa.

Leane începu să îşi lege îmbufnată şireturile rochiei de ţărăncuţă.

Siuan se întoarse către Min.

— S-ar putea să nu mai fii atât de dornică să ne ajuţi când îţi voi spune că amândouă am fost… ferecate.

Vocea ei nu tremura, dar rosti cu greu acel cuvânt, iar privirea îi părea îndurerată, pierdută. Era de mirare că era calmă doar la suprafaţă.

— Oricare dintre cele Alese ar putea să ne lege pe amândouă ca pe nişte oi, Min. Mai toate novicele ar putea s-o facă.

— Ştiu, zise Min cu luare-aminte, ca să nu se simtă în vocea ei nici cea mai mică urmă de milă.

Mila ei ar fi putut să le lase şi fără stropul de stăpânire de sine pe care îl mai aveau femeile acestea, iar ea avea nevoie ca ele să fie stăpâne pe sine.

— S-a dat de veste în toate pieţele din oraş, şi a fost pus

un anunţ în toate locurile în care se poate bate un cui, zise ea, fără să o ia în seamă pe Leane, care râse cu amărăciune. Trebuie să mergem. S-ar putea trezi paznicul sau ar putea veni să vadă cineva ce face.

— Condu-ne, Min, zise Siuan. Suntem în mâinile tale.

După o clipă Leane dădu scurt din cap şi îşi puse mantia în grabă. În odaia paznicilor de la capătul coridorului, paznicul singuratic era întins pe jos, cu faţa la podeaua plină de colb. Coiful care l-ar fi salvat de o durere de cap era aşezat pe masa de lemn crăpat, lângă singurul felinar care lumina încăperea. Părea să răsufle normal. Min nu îi aruncă mai mult de o privire, deşi nădăjduia că nu era rănit grav; bărbatul nu ceruse mai mult decât îi oferise ea. Le zori pe Siuan şi pe Leane spre uşa din capăt, făcută din scânduri groase şi chingi de fier, sus pe scările înguste de piatră. Trebuiau să tot meargă. Chiar dacă se dădeau drept femei care se înfăţişaseră la Turn, tot ar fi fost luate la întrebări când ar fi fost văzute ieşind din temniţe.

Nu mai văzură nici un paznic, şi nici pe altcineva, în timp ce ieşeau din străfundurile Turnului, dar Min tot îşi ţinu respiraţia până când ajunseră la uşiţa care dădea chiar în Turn.

O deschise doar ca să-şi strecoare capul şi să privească în ambele părţi ale coridorului.

Suporturi cu lămpi aurite erau atârnate de zidurile de marmură albă cu frize deasupra. În partea dreaptă, două femei tocmai se depărtau fără a se uita înapoi. Şi fără să li se vadă chipurile, siguranţa cu care călcau îi dădu de înţeles că erau Aes-Sedai; în Turn, până şi o regină mergea şovăind. În cealaltă parte, vreo şase bărbaţi se îndepărtau cu paşi repezi, fără îndoială Străjeri, cu graţie de lupi şi cu mantii schimbătoare.

Min aşteptă până când Străjerii nu se mai văzură.

—E liber. Haideţi. Ţineţi-vă glugile pe cap şi privirile în jos. Arătaţi-vă puţin speriate.

Din câte putea vedea ea, nu cerea mare lucru. Din felul tăcut în care femeile o urmau, nu credea că ele aveau nevoie să se prefacă.

Coridoarele Turnului erau rareori pline de oameni, dar acum păreau pustii. Din când în când cineva apărea pentru o clipă înaintea lor sau cobora un coridor din lateral, dar fie că erau Aes-Sedai, Străjeri sau slujitori, cu toţii se grăbeau, prea cuprinşi de propriile probleme ca să mai bage în seamă ceva. Şi Turnul era Tăcut.

Apoi ajunseră într-un coridor unde podeaua verzuie era acoperită de pete negre de sânge uscat. Două pete mai mari se lungeau în două dâre, de parcă ar fi fost târâte pe acolo două cadavre.

Siuan se opri, holbându-se.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Spune-mi, Min!

Leane apucă mânerul pumnalului de la cingătoare şi privi în jur de parcă se aştepta să le atace careva.

— Lupte, zise Min fără tragere de inimă.

Ea nădăjduise ca femeile să fie departe de Turn, chiar în afara oraşului, înainte să afle de acest lucru. Le conduse, ocolind petele negre, şi le împinse înainte când ele doriră să privească înapoi.

— A început ieri, chiar după ce aţi fost arestate, şi nu s-a terminat cu mai mult de două ceasuri în urmă. Nu de tot.

— Vrei să zici că au fost lupte între Gaidin? se răsti Leane. Străjeri care se luptă *între ei?*

— Străjerii, paznicii. Cu toţii. A început când nişte bărbaţi, care spuneau că sunt zidari – două-trei sute de oameni – au încercat să asedieze Turnul, chiar după ce a fost anunţat arestul.

— Danelle! zise Siuan încruntându-se. Trebuia să-mi dau seama că se întâmplă ceva.

Chipul i se schimonosi şi mai tare, până când Min crezu că femeia avea să izbucnească în plâns.

— Artur Aripă-de-Şoim nu a reuşit, dar am făcut-o singure, zise ea cu o voce aspră, fie că era sau nu pe punctul de a plânge. Lumina să ne-ajute, am dezbinat Turnul.

Oftatul ei prelung păru să o lase fără suflare şi fără furie.

— Bănuiesc, zise ea cu tristeţe după o clipă, că ar trebui să mă bucur că o parte dintre cei din Turn m-au susţinut, dar aproape că îmi doresc ca ei să nu o fi făcut.

Min încercă să nu lase nici o emoţie să i se citească pe chip, dar acei ochi albaştri păreau gata să desluşească fiecare bătaie de gene.

— M-au susţinut sau nu, Min?

— Unii da.

Min nu avea de gând să îi spună cât de puţini, nu încă. Dar trebuia să o prevină pe Siuan că nu avea susţinători în Turn.

— Elaida nu a aşteptat să afle dacă cele din Ajah Albastră te-ar susţine sau nu. Nu mai e nici o soră Albastră în Turn, nu în viaţă, asta ştiu cu siguranţă.

— Sheriam? întrebă Leane îngrijorată. Anaiya?

— Nu ştiu. Nu mai sunt nici multe surori Verzi. Nu în Turn. Celelalte Ajah au fugit, într-o direcţie sau în alta. Cele mai multe dintre surorile Roşii sunt încă aici. Din câte cunosc, toţi cei care i s-au opus Elaidei fie au fugit, fie sunt morţi. Siuan…

I se părea straniu să îi zică astfel – Leane bodogăni furioasă dar să îi spună Maică ar fi fost ca o batjocură acum.

— Siuan, învinuirile care ţi s-au adus, spun că tu şi Leane aţi pregătit evadarea lui Mazrim Taim. Logain a scăpat în timpul luptei şi te-au învinuit şi pentru asta. Nu vă numesc chiar Iscoade – presupun că ar fi prea aproape de Ajah Neagră dar nu sunt prea departe. Deşi am impresia că se aşteaptă ca toată lumea să gândească asta.

— Nu vor nici măcar să recunoască adevărul, zise Siuan încet. Să recunoască deschis că vor să facă exact lucrul pentru care m-au dat pe mine jos.

— Iscoade? murmură Leane uluită. Ne-au numit…?

— De ce n-ar îndrăzni, după ce au îndrăznit atât de multe?

Femeile ridicară din umeri pe sub mantiile lor şi o lăsară pe Min să le călăuzească. Ea îşi dorea doar ca cele două să aibă chipurile mai puţin deznădăjduite. În timp ce se apropiau de o uşă care dădea afară, începu să răsufle mai uşor. Avea nişte cai ascunşi într-un loc împădurit, nu departe de porţile dinspre apus. Mai era întrebarea dacă avea să fie uşor să iasă afară pe cal, dar odată ce aveau să ajungă lângă cai ea avea să se simtă aproape liberă. Cu siguranţă paznicii de la porţi nu ar fi oprit trei femei care plecau. Ea îşi tot spunea acest

lucru.

Uşa pe care o căuta apăru în faţă – o uşă simplă, care ducea spre o cărare mai puţin folosită, chiar în locul în care acest culoar se întâlnea cu coridorul care înconjura Turnul – şi chipul Elaidei îi apăru în colţul ochiului, îndreptându-se către ele.

Min se lăsă în genunchi pe podea şi se ghemui cu capul în jos şi faţa ascunsă sub glugă, cu inima cât pe ce să-i sară din piept. „Am venit aici doar pentru o înfăţişare. Sunt doar o femeie de rând, care n-are de-a face cu tot ce s-a întâmplat. Ah, Lumină, te implor!” îşi ridică uşor capul, atât cât să pândească pe sub glugă, aşteptându-se să o vadă pe Elaida privind-o mulţumită.

Elaida trecu fără măcar să arunce o privire spre Min, purtând peste umeri etola Supremei Înscăunate. Alviarin o urmă cu etola Păstrătoarei Cronicilor, albă pentru Ajaha sa. Vreo douăsprezece sau chiar mai multe Aes-Sedai păşeau după aceasta, cele mai multe fiind Roşii, deşi Min văzu şi două şaluri galbene, unul verde şi unul brun. Procesiunea era vegheată de şase Străjeri, cu mâinile pe săbii şi cu privirile precaute. Ei le priviră pe cele trei femei îngenuncheate, dar nu le dădură atenţie.

Toate trei erau în genunchi, îşi dădu seama Min, şi îşi mai dădu seama şi că aproape se aşteptase ca Siuan şi Leane să sară la gâtul Elaidei. Amândouă femeile îşi ridicaseră capetele atât cât să privească procesiunea în timp ce se îndepărta pe coridor.

— Foarte puţine femei au fost ferecate, zise Siuan ca pentru sine, şi nici una nu a supravieţuit prea mult, dar se spune că, dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să găseşti ceva pe care să ţi-l doreşti la fel de mult ca visul de a conduce.

Acea ultimă privire îi dispăru din ochi.

— La început, am crezut că vreau s-o jupoi de vie pe Elaida şi să-i pun pielea la uscat la soare. Acum ştiu că nu vreau nimic – nimic! – atâta vreme cât va veni acea zi în care voi putea spune acelei lipitoare de femeie că va trăi o viaţă lungă arătându-le altora ce păţesc cei care zic că eu sunt Iscoadă!

— Şi Alviarin? zise Leane cu o voce ascuţită. Şi Alviarin!

— Mă temeam să nu mă simtă, continuă Siuan, dar nu au ce să simtă acum. Unul dintre avantajele de a fi… ferecată, se pare, zise ea, iar Leane scutură din cap cu furie. Trebuie să ne folosim de orice avantaj. Şi să ne bucurăm.

Ultimul lucru pe care îl spuse suna de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine. Ultimul Străjer dispăru după colţ, iar Min înghiţi în sec.

— Putem vorbi despre avantaje mai târziu, croncăni ea, şi se opri ca să înghită din nou. Haideţi să mergem la cai. Răul trebuie să fi trecut.

Într-adevăr, când ieşiră în grabă din Turn în lumina soarelui de amiază, părea că trecuse ce era mai rău. O coloană de fum care se ridica la răsărit de Turn spre cerul fără de nori era singurul semn că necazurile nu se terminaseră. Grupuri de oameni forfoteau în depărtare, dar nimeni nu privea şi a doua oară la cele trei femei care se strecurau pe lângă bibliotecă. O cărare ducea spre apus la o pădure de stejari şi copaci veşnic verzi. Min aproape că pluti când găsi cei trei cai pregătiţi şi încă legaţi în locul unde ea şi Laras îi lăsaseră, într-un luminiş micuţ înconjuraţi de tufe şi arbuşti. Siuan merse imediat către o iapă vânjoasă şi miţoasă care era cu două braţe mai scundă decât ceilalţi cai.

— Asta e potrivită pentru situaţia în care mă aflu acum. Şi pare mai liniştită decât celelalte două; n-am călărit niciodată prea bine.

Mângâie botul iepei, care o mirosi în palmă.

— Cum o cheamă, Min? Ştii cumva?

— Bela. E al lui…

— Calul ei, zise Gawyn ieşind din spatele unui trunchi de copac, cu o mână pe mânerul sabiei.

Sângele care îi brăzda faţa era la fel ca în viziunea lui Min din ziua în care venise în Tar Valon.

— Ştiam că pui ceva la cale, Min, de îndată ce i-am văzut calul.

Părul său roşu-auriu era înmuiat în sânge, iar ochii lui albaştri erau pe jumătate înceţoşaţi, dar păşi cu agilitate spre ele. Era un bărbat înalt, cu un mers ca de pisică; o pisică

pândind şoareci.

— Gawyn, începu Min, noi…

Sabia lui ieşi din teacă înainte să-şi dea seama Min, dând la o parte gluga lui Siuan, cu tăişul lipit de gâtul ei. Femeii i se tăie răsuflarea şi rămase nemişcată, privind în sus la el, de parcă încă ar fi purtat etola.

— Nu o face, Gawyn! spuse Min înecându-se. Nu trebuie să o faci!

Ea făcu încă un pas, dar bărbatul ridică în sus mâna liberă, fără să o privească, iar ea se opri. El era la fel de încordat ca un arc, gata să sară în orice direcţie. Min o văzu pe Leane mişcându-şi mantia pentru a-şi ascunde una din mâini şi se rugă ca femeia să nu fie atât de nechibzuită încât să-şi scoată pumnalul de la cingătoare. Gawyn o privi cu atenţie pe Siuan, apoi dădu din cap încet.

— Chiar eşti tu. Nu eram sigur, dar chiar aşa e. Deghizarea asta nu poate să…

Nu părea să se mişte, dar judecând după ochii lui Siuan, care se bulbucară, el apăsa mai tare tăişul pe gâtul ei.

— Unde sunt Egwene şi sora mea? Ce aţi făcut cu ele?

Lui Min i se părea foarte înfricoşător, cu faţa plină de sânge şi ochii pe jumătate cuprinşi de albeaţă, cu trupul atât de încordat, încât aproape că tremura. Mâna o ţinea încă ridicată, de parcă ar fi uitat-o aşa, şi nu îşi ridica deloc vocea şi nu se simţea nici un fel de emoţie în ea. Suna doar ostenit, mai ostenit decât orice bărbat pe care-l văzuse Min vreodată.

— Ultima dată când am primit veşti de la ele, erau bine şi în siguranţă, zise Siuan cu o voce aproape la fel de seacă. N-aş putea spune unde se află acum. Ai vrea ca ele să se afle aici, în mijlocul acestei nebunii nesfârşite?

— Fără vorbe răstălmăcite de Aes-Sedai, zise el încet. Spune-mi doar unde se află, ca să ştiu că spui adevărul.

— Illian, zise Siuan şovăind. Chiar în oraş. Învaţă cu o Aes-Sedai pe nume Mara Tomanes. Ar trebui încă să se afle acolo.

— Nu în Tear, murmură el, şi preţ de o clipă păru a chibzui la asta, după care zise brusc: Se spune că eşti Iscoadă. Asta ar însemna că eşti din Ajah Neagră, nu-i aşa?

— Dacă tu crezi asta cu adevărat, spuse Siuan calmă,

atunci retează-mi capul.

Min aproape că ţipă când pumnii lui se încleştară pe mânerul sabiei. Îşi întinse încet degetele şi le aşeză pe mâna întinsă a bărbatului, având grijă să nu-l facă să creadă că voia mai mult decât să-l atingă. Era ca şi cum ar fi atins o piatră.

— Gawyn, tu mă ştii pe mine. Nu poţi crede că eu aş fi ajutat pe cineva din Ajah Neagră, zise Min, iar ochii bărbatului nu se dezlipiră de chipul lui Siuan, şi nici nu clipi. Gawyn, Elayne o susţine pe Siuan şi tot ce a făcut. Până şi sora ta, Gawyn.

Bărbatul era tot ca o stană de piatră.

— Şi Egwene crede în ea, Gawyn.

Pumnul lui începu să tremure sub degetele lui Min.

— Îţi jur, Gawyn. Egwene crede în ea.

El se întoarse către Min, apoi iarăşi către Siuan.

— De ce să nu te târăsc înapoi de guler chiar acum? Dă-mi un motiv.

Siuan îi întâlni privirea cu mai mult calm decât o crezu în stare Min.

— Ai putea să o faci, şi bănuiesc că, dacă m-aş opune, nu ţi-aş da mare bătaie de cap, nici cât o pisicuţă. Ieri eram una dintre cele mai puternice femei din lume. Poate cea mai puternică. Regi şi regine veneau la mine când îi chemam, chiar dacă dispreţuiau Turnul şi tot ce înseamnă acesta. Astăzi, mă tem că nu voi avea ce mânca diseară, şi că va trebui să dorm într-un tufiş. În două zile am trecut de la cea mai puternică femeie din lume la o femeie care nădăjduieşte să găsească o fermă la care să câştige un colţ de pâine, muncind ogoarele. Orice crezi că am făcut, nu e destulă pedeapsa?

— Poate, zise el după o clipă, iar Min răsuflă uşurată când sabia fu vârâtă înapoi în teacă. Dar nu de asta te voi lăsa să pleci. Elaida s-ar putea încă să-ţi taie capul, şi nu îi pot îngădui să facă aşa ceva. Vreau să am la îndemână tot ce ştii tu, în caz de nevoie.

— Gawyn, vino cu noi, spuse Min, cu gândul că un bărbat instruit de către Străjeri putea fi de mare folos în zilele ce urmau. Astfel, ai avea mereu şansa să o pui să-ţi răspundă la

întrebări.

Privirea lui Siuan scăpără către ea, fără a se dezlipi întru totul de chipul lui Gawyn şi fără a se arăta jignită.

— Gawyn, Egwene şi Elayne cred în ea, continuă Min. Nu poţi crede şi tu?

— Nu-mi cere mai mult decât pot, zise el încet. Vă voi duce la cea mai apropiată poartă. Nu aţi putea ieşi fără mine. Asta e tot ce pot face, Min, şi e mai mult decât ar trebui. S-a poruncit să fii arestată; ştiai asta? Ochii lui se întoarseră înapoi la Siuan. Dacă ele păţesc ceva, zise el cu o voce lipsită de emoţie, Egwene sau sora mea adică, vă voi găsi, oriunde v-aţi ascunde, şi mă voi îngriji să aveţi aceeaşi soartă.

Dintr-odată se îndepărtă şi îşi încrucişă braţele, cu capul plecat de parcă n-ar mai fi putut îndura să le privească. Siuan duse mâna la gât; o urmă mică roşiatică pe pielea ei fină însemna locul unde se sprijinise sabia.

— Am stat prea mult cu Puterea, zise ea puţin nesigură. Am uitat ce înseamnă să te confrunţi cu cineva care te poate ridica şi te poate sfărâma ca pe o surcea.

Femeia o privi pe Leane, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată, şi îşi atinse propriul chip de parcă nu era sigură cum arăta.

— Din câte am citit ar trebui să dureze mai mult până să mă ofilesc, dar poate că felul aspru în care m-a tratat Elaida are de-a face cu asta. O deghizare, a numit-o el, şi chiar ar putea să fie aşa.

Siuan încălecă stângaci pe Bela, luând frâiele în mână de parcă iapa miţoasă ar fi fost un armăsar semeţ.

— Un alt avantaj, se pare, când eşti... Trebuie să învăţ să o spun fără să mă cutremur. Am fost ferecată.

Rosti cuvintele rar şi răspicat, apoi dădu din cap.

— Gata. Dacă ar fi să judec după Leane, am pierdut vreo cincisprezece ani, poate chiar mai mult. Am cunoscut femei care ar fi plătit orice preţ pentru asta. Un al treilea avantaj, zise ea aruncându-i o privire lui Gawyn, care încă stătea cu spatele, dar ea tot îşi coborî vocea. Şi în afară de asta, mi s-a mai dezlegat şi limba, să zicem? Nu m-am mai gândit la Mara de ani de zile. O prietenă din copilărie.

— Acum vei îmbătrâni ca toată lumea? întrebă Min în timp ce se urca în şa.

Era mai bine să întrebe asta, decât să comenteze minciuna. Era mai bine că-şi amintise că acum *putea* să mintă. Leane încălecă pe cea de-a treia iapă cu multă îndemânare şi merse puţin în cerc, încercând pasul animalului; cu siguranţă mai călărise şi altădată.

— Chiar nu ştiu, zise Siuan scuturând din cap. Nici o femeie care a fost ferecată nu a supravieţuit niciodată destul cât să afle. Eu am de gând să aflu.

— Aveţi de gând să mergeţi, întrebă Gawyn aspru, sau să staţi aici la taclale?

Fără să aştepte un răspuns, bărbatul porni cu paşi mari printre copaci. Ele îşi mânară caii după el, iar Siuan îşi trase gluga mult mai în faţă, pentru a-şi ascunde chipul. Cu sau fără deghizare, părea că nu voia să rişte nimic. Şi Leane era deja cufundată în glugă cât de adânc putea. După o clipă, Min făcu acelaşi lucru. Elaida voia ca *ea* să fie arestată? Asta însemna că femeia ştia că „Elmindreda” era una şi aceeaşi cu Min. De cât timp ştia oare? Câtă vreme se plimbase Min, gândindu-se că era la adăpost, în timp ce Elaida o privea şi îi zâmbea? Gândul acesta o făcu să se cutremure.

În timp ce îl prindeau din urmă pe Gawyn pe o cărare pietruită, le ieşiră înainte douăzeci sau chiar mai mulţi bărbaţi, îndreptându-se cu paşi mari către ele. Unii erau poate cu câţiva ani mai mari decât el, alţii aproape nişte copii. Min bănuia că unii dintre ei nici nu trebuiau încă să se radă, cel puţin nu prea des. Deşi cu toţii purtau săbii la cingători sau pe spate, şi trei sau patru dintre ei aveau platoşe. Mai mulţi purtau bandaje însângerate şi mai toţi aveau hainele pătate de sânge. Cu toţii aveau aceeaşi privire neclintită ca a lui Gawyn. Când îl văzură pe acesta, se opriră, ducând pumnul drept la piept. Fără a rări pasul, Gawyn recunoscu salutul dând din cap, şi tinerii intrară în rând în spatele cailor pe care stăteau femeile.

— Ucenicii? murmură Siuan. Şi ei au luat parte la lupte?

Min dădu din cap, fără nici o emoţie pe chip.

— Îşi spun Tinereii.

— Un nume pe măsură, oftă Siuan.

— Unii sunt doar nişte copii, bolborosi Leane.

Min nu avea de gând să le mai povestească despre cum Străjerii din Ajah Albastră şi Ajah Verde plănuiseră să le elibereze înainte să fie ferecate, şi poate că ar fi reuşit dacă Gawyn nu i-ar fi stârnit pe ucenici, cu tot cu „copii”, conducându-i în Turn ca să-i împiedice. Lupta fusese una dintre cele mai crâncene, ucenicii luptând fără îndurare împotriva dascălilor.

Porţile Alindrelle, înalte, cu stâlpi din bronz, erau deschise, dar păzite bine. Unii paznici purtau pe piept flamura oraşului Tar Valon; alţii aveau surtuce de muncitori, şi platoşe, şi coifuri care nu se potriveau. Paznici şi bărbaţi care veniseră deghizaţi în zidari. Şi unii, şi alţii arătau puternici şi pricepuţi, învăţaţi cu armele lor, dar stăteau separat, privind unul la altul cu neîncredere. Un ofiţer cărunt ieşi în faţă dintre paznicii Turnului, cu mâinile încrucişate şi privi spre Gawyn şi spre ceilalţi în timp ce se apropiau.

— Ceva de scris! strigă Gawyn. Repede!

— Ei, voi trebuie să fiţi Tinereii de care am auzit, zise bărbatul cărunt. Sunteţi o adunătură straşnică de cocoşei, dar am ordine să nu las pe nimeni să iasă din Turn. Ordine iscălite chiar de Suprema Înscăunată. Cine te crezi să respingi acest ordin?

Gawyn ridică încet capul.

— Eu sunt Gawyn Trakand din Andor, zise el încet. Şi am de gând să le conduc pe aceste femei afară ori pe voi la moarte.

Ceilalţi Tinerei se aşezară în spatele lui, împrăştiindu-se în faţa paznicilor, cu mâinile pe săbii, fără să clipească, poate chiar fără să le pese că erau aşa puţini faţă de ei.

Bărbatul cărunt se foi îngrijorat, şi unul dintre ceilalţi zise:

— El e cel despre care se zice că i-a omorât pe Hammar şi pe Coulin.

După o clipă, ofiţerul dădu din cap spre ghereta paznicilor şi unul dintre ei alergă înăuntru, întorcându-se cu o masă de ţinut în poală şi o lumânare de ceară pentru sigilii, care ardea într-un suport de alamă, într-unul dintre colţuri. Gawyn îl lăsă

pe bărbat să ţină masa în timp ce el scrise ceva, furios.

— Asta vă va îngădui să treceţi de paznicii de la podeţ, zise el, lăsând să picure puţină ceară sub iscălitura lui. Apăsă apoi peste ceară cu inelul său cu sigiliu.

— L-ai ucis pe Coulin? întrebă Siuan pe un ton calm, potrivit fostei sale funcţii. Şi pe Hammar?

Inima lui Min se făcu mică. „Rămâi tăcută, Siuan! Aminteşte-ţi cine eşti acum, şi rămâi tăcută!”

Gawyn se întoarse cu faţa către cele trei femei, cu ochii scăpărând.

— Da, spuse el răguşit. Erau prietenii mei şi îi respectam, dar i-au luat partea… lui Siuan Sanche şi a trebuit să…

Brusc îi vârî lui Min sub nas hârtia pe care o sigilase.

— Mergeţi! Mergeţi, până nu mă răzgândesc! zise el, dând o palmă iepei sale, apoi se repezi să facă la fel şi celorlalte două, tocmai când calul lui Min ieşi prin porţile deschise. Mergeţi!

Min îşi lăsă calul să străbată în grabă marea piaţă din jurul Turnului. Siuan şi Leane o urmară. Piaţa era pustie, şi la fel şi străzile din faţă. Potcoavele cailor răsunau pe străzile pietruite. Toţi cei care nu fugiseră încă din oraş se ascundeau acum.

Min citi cu atenţie hârtia lui Gawyn în timp ce călăreau. Picătura de cerneală purta pe ea urma unui mistreţ care gonea.

— Asta spune doar că avem permisiunea să plecăm. Am putea să o folosim ca să trecem de podeţ ori să ne urcăm pe vreo corabie.

Părea un lucru isteţ să meargă într-o direcţie pe care nimeni nu o cunoştea, nici măcar Gawyn. Nu credea cu adevărat că bărbatul avea să se răzgândească, deşi parcă stătea pe cuie, gata să sară la orice mişcare greşită.

— Ar putea fi o idee bună, zise Leane. Mereu am crezut că Galad era cel mai primejdios dintre cei doi, dar nu mai sunt sigură acum. Hammar şi Couladin… zise ea, tremurând. O corabie ne-ar duce mai departe, mai repede decât aceşti cai.

Siuan scutură din cap.

— Mai toate femeile Aes-Sedai, care au fugit, au trecut

deja cu siguranţă podurile. Asta e calea cea mai rapidă de a ieşi din oraş, dacă eşti urmărit, mai rapidă decât dacă am aştepta până se pregăteşte de plecare echipajul unei corăbii. Trebuie să stau aproape de Tar Valon dacă vreau să le adun înăuntru.

— Nu te vor urma, spuse Leane cu o voce plină de înţelesuri. Nu mai ai nici un drept asupra etolei de acum încolo. Nici măcar asupra şalului sau asupra inelului.

— Cu toate că nu mai port etola, răspunse Siuan la fel de sec, dar tot ştiu să pregătesc un echipaj de furtună. Şi atâta vreme cât nu pot purta etola, trebuie să mă asigur că vor alege femeia potrivită în locul meu. Nu o voi lăsa pe Elaida să scape cu faptul că îşi spune Supremă. Trebuie să fie cineva în care arde Puterea, cineva care vede lucrurile aşa cum trebuie.

— Atunci ai de gând să îl susţii pe acest… acest *Dragon!* se răsti Leane.

— Ce altceva ai vrea să fac? Să mă aşez şi să aştept să mor?

Leane se cutremură de parcă ar fi primit o palmă peste faţă, apoi îşi continuară drumul în tăcere. Toate acele clădiri fabuloase din jurul lor, ca nişte stânci sculptate de vânt şi de valuri, se înălţau ameninţător. Nu era ţipenie de om pe stradă în afară de ei şi de un bărbat care veni în fugă de după un colţ din faţa lor, ducându-se din uşă în uşă, de parcă ar fi fost cercetaşul lor. Dar el nu făcea ca pustietatea să fie mai puţin apăsătoare, ba dimpotrivă.

— Ce altceva putem face? zise Leane în sfârşit, încovoindu-se în şa. Mă simt atât de… pustie. Pustie.

— Găseşte ceva care să umple acel pustiu, îi zise Siuan cu hotărâre. Orice. Găteşte pentru cei înfometaţi, ai grijă de cei bolnavi, găseşte-ţi un soţ şi creşte o droaie de copii. Eu una am de gând să nu o las pe Elaida să scape cu asta. Aproape că aş putea s-o iert, dacă ea chiar crede că am pus Turnul în primejdie. Aproape că aş putea. Aproape. Dar a fost plină de invidie din ziua în care eu am fost aleasă Supremă în locul ei. Acest lucru o provoacă mai mult ca orice, şi pentru asta am de gând s-o trag în jos alături de mine. Asta umple pustiul din mine, Leane! Asta şi faptul că Rand al'Thor nu trebuie să-i

cadă în mâini.

— Poate că asta va fi de ajuns.

Femeia cu pielea arămie nu părea încrezătoare, deşi se îndreptă în şa. Contrastul dintre îndemânarea ei de a sta în şa şi felul nesigur în care călărea Siuan pe iapa mai scundă o făcea să arate ca şi cum ea era conducătorul.

— Dar cum am putea face asta? Avem doar trei cai, hainele de pe noi şi tot ce are Min în desaga ei. Suntem departe de a avea de ajuns cât să ne războim cu Turnul.

— Mă bucur că nu te-ai hotărât să îţi iei un soţ şi să te aşezi la casa ta. Vom găsi alte… Siuan zâmbi. Vom găsi femei Aes-Sedai care au fugit, vom găsi ce avem nevoie. S-ar putea să avem mai multe decât crezi, Leane. Min, ce spune hârtia pe care ne-a dat-o Gawyn? Spune ceva de trei femei? Ce? Repede, fetiţo!

Min o fulgeră cu privirea. Siuan îl tot urmărise pe bărbatul care alerga în faţa lor; un om mare, cu părul negru, îmbrăcat bine, dar simplu, în haine maronii. Femeia vorbea de parcă încă era Supremă. „Ei, n-am vrut eu să-şi vină în fire?”

Siuan o fixă cu ochii ei albaştri şi pătrunzători; nu păreau cu nimic mai puţin înfricoşători ca înainte.

— „Purtătorii sunt autorizaţi să iasă din Tar Valon sub oblăduirea mea, cită Min repede din memorie. Cei care îi vor împiedica vor răspunde în faţa mea. Semnat…”

— Îi ştiu numele, se răsti Siuan. Urmaţi-mă!

Siuan îi dădu pinteni Belei, aproape căzând când iapa sa miţoasă începu să se mişte greoi. Rămase totuşi, în şa, legănându-se ciudat.

Min schimbă o privire îngrijorată cu Leane, şi amândouă goniră după ea. Bărbatul privi înapoi la auzul sunetului copitelor şi începu să alerge, dar Siuan opri în faţa lui, apoi sări de pe cal mormăind. Min ajunse la ei chiar în momentul în care Siuan zise:

— Nu mă aşteptam să te găsesc pe tine aici, Logain.

Min rămase cu gura căscată. Chiar era el. Acei ochi disperaţi şi acel chip cândva chipeş, încadrat de părul negru şi cârlionţat care îi cădea pe umerii laţi, erau de neconfundat. Exact persoana de care aveau nevoie. Un om pe care Turnul îl

dorea la fel de mult ca pe Siuan. Logain se lăsă în genunchi de parcă picioarele sale ostenite nu îl mai puteau ţine.

— Nu mai pot face rău nimănui acum, spuse el istovit, privind strada pietruită de sub copitele Belei. Am vrut doar să scap, să mor undeva în pace. Dacă aţi şti ce înseamnă să pierzi…

Leane dădu drumul frâielor cu furie, în timp ce bărbatul se pierdu; acesta începu din nou să vorbească fără să-şi dea seama.

— Toate podeţele sunt păzite. Nu lasă pe nimeni să treacă. Cu toate că nu mă cunosc, nu m-au lăsat să trec. Le-am încercat pe toate.

Dintr-odată bărbatul râse obosit, de parcă ar fi fost ceva amuzant.

— Le-am încercat pe toate.

— Cred, zise Min, că ar trebui să mergem. Bănuiesc că vrea să scape de cei care îl caută.

Siuan îi aruncă o privire de gheaţă care aproape că o făcu să-şi tragă calul înapoi. Nu ar fi fost la fel de groaznic dacă femeia ar fi lăsat deoparte nesiguranţa de care dăduse dovadă mai înainte.

Ridicându-şi capul, bărbatul privi de la una la cealaltă, încruntându-se încet.

— Nu sunteţi Aes-Sedai. Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine?

— Eu sunt femeia care te poate scoate din Tar Valon, îi spuse Siuan. Şi chiar cea care îţi poate oferi şansa de a te răzbuna pe Ajah Roşie. Ai vrea o şansă să te răzbuni pe cei care te-au prins, nu-i aşa?

— Ce trebuie să fac? zise el rar, tremurând tot.

— Urmează-mă, îi răspunse ea. Urmează-mă şi ţine minte că eu sunt singura din întreaga lume care îţi poate oferi şansa să te răzbuni.

Aşezat în genunchi, el le scrută cu privirea, apoi se ridică în picioare, cu ochii aţintiţi la Siuan.

— Sunt omul tău, zise el pur şi simplu.

Pe chipul lui Leane se vedea la fel de multă neîncredere ca şi pe al lui Min. Ce folos putea avea Siuan de un bărbat nu prea întreg la minte, care se proclamase singur Dragonul

Renăscut? În cel mai bun caz putea să se întoarcă împotriva lor ca să le fure unul dintre cai! Privind la cât de înalt era şi la cât de lat în umeri, Min se gândi că ar fi bine să-şi ţină cuţitele la îndemână, însă deodată, preţ de o clipă, acea aură aurie şi albăstrie îi străluci bărbatului deasupra capului, vestind gloria ce avea să vină, la fel de sigur ca şi prima dată când îl văzuse. Femeia tremură. Viziuni. Imagini.

Privi peste umăr către Turn, clădirea albă şi impozantă domina oraşul, întreg şi drept, şi totuşi frânt de parcă ar fi fost totul o ruină. Pentru o clipă, Min se gândi la imaginile pe care le văzuse în jurul capului lui Gawyn, însă doar pentru o clipă. Gawyn îngenuncheat la picioarele lui Egwene cu capul plecat, şi Gawyn rupându-i gâtul lui Egwene; mai întâi prima, apoi cealaltă, de parcă amândouă puteau însemna viitorul.

Lucrurile pe care le vedea de obicei erau rareori la fel de limpezi ca acestea două, şi nu mai văzuse acea mişcare înainte şi-napoi, de parcă nici măcar viziunea nu putea spune care avea să fie viitorul adevărat. Mai rău, era aproape sigură că ceea ce făcuse în acea zi îl înturnase pe Gawyn către aceste două posibilităţi.

În ciuda soarelui, ea tremură din nou. „Ce a fost a fost.” Se uită la cele două Aes-Sedai – foste Aes-Sedai – care acum îl priveau amândouă cu atenţie pe Logain, de parcă ar fi fost un dulău dresat, feroce, poate chiar primejdios, dar folositor. Siuan şi Leane îşi întoarseră caii către râu, Logain urmându-le cu paşi mari. Min le urmă mai încet. „Pe Lumină, sper că a meritat.”

48 O propunere refuzată

— Acesta e genul de femeie care îţi place? zise Aviendha cu dispreţ.

Rand o privi, în timp ce ea mergea lângă scăriţa lui Jeade'en, cu fustele umflate, cu şalul maroniu pus în două pe cap. Ochii ei mari, verzi-albăstrii, sclipiră de sub fularul înfăşurat în jurul capului, de parcă şi-ar fi dorit încă să aibă în mână suliţa pe care o luase în timpul atacului trolocilor, şi pentru care Înţeleptele o certaseră.

Uneori se simţea ciudat că ea mergea pe jos în timp ce el călărea, deşi încercase să meargă alături de ea, dar picioarele lui se dovediseră recunoscătoare că aveau un cal la dispoziţie. Uneori – de foarte puţine ori – reuşise să o convingă să urce în spatele lui pe şa, spunându-i că îl durea gâtul când vorbea cu ea. Până la urmă se părea că nu încălca nici o cutumă dacă mergea pe cal, dar dispreţul de a nu-şi folosi propriile picioare o ţinea mai mereu pe jos. Dacă râdea un singur Aiel, mai ales o Fecioară, chiar şi unul care privea în altă parte, ei îi era de ajuns să sară de pe Jeade'en într-o clipită.

— E moale, Rand al'Thor. Firavă.

Rand privi din nou la căruţa albă care conducea alaiul neguţătorilor pe un drum şerpuit, peste pământul crăpat şi prăfuit, escortată de Fecioarele din septul Jindo. Isendre stătea pe capră cu Kadere alături de căruţaş, aşezată în poala neguţătorului greoi, cu bărbia pe umărul lui, iar el ţinea în mână o umbreluţă albastră din mătase pentru a-i apăra de soarele necruţător. Îmbrăcat într-un surtuc alb, Kadere îşi ştergea întruna chipul întunecat cu o batistă mare, îndurând mult mai greu căldura decât femeia înveşmântată într-o rochie lucioasă, strânsă pe corp, care se potrivea cu umbreluţa. Rand nu era destul de aproape ca să fie sigur, dar i se păru că ea îl privea cu ochii ei negri, de sub eşarfa înfăşurată în jurul feţei şi al capului. Părea că se uită la el mai mereu. Kadere nu arăta îngrijorat din această pricină.

—Nu mi se pare că Isendre e moale, zise el încet şi îşi

aranjă mai bine *shoufa* în jurul capului; într-un fel, chiar îl apăra de soarele arzător.

Refuzase să îmbrace orice altă haină de Aiel, fără să-i pese de cât de potrivită ar fi fost pentru acea climă în comparaţie cu surtucul lui din lână roşie. Nu conta ce sânge avea, şi nici ce însemne purta pe braţe, nu era Aiel, şi nu voia să se prefacă. Orice ar fi avut de făcut, putea măcar să-şi păstreze dramul acesta de decenţă.

— Nu, n-aş spune asta, zise el.

În cea de-a doua căruţă, Keille şi menestrelul, Natael, se certau din nou. Natael ţinea frâiele, deşi nu mâna la fel de bine ca omul care făcea de obicei acest lucru. Uneori şi ei îl priveau pe Rand; aruncau o privire scurtă, după care se întorceau înapoi la gâlceava lor. Dar, pe de altă parte, toată lumea făcea la fel. Coloana lungă de Aieli Jindo de partea cealaltă, Înţeleptele din faţa sa, alături de Moiraine, Egwene şi Lan. Şi din coloana mai mare de Aieli Shaido, aflată la distanţă, i se părea că vede capete care se întorceau către el. El era Cel Care Vine cu Zorile. Toată lumea dorea să ştie ce avea de gând să facă. Aveau să afle în curând.

— Moale, mârâi Aviendha. Elayne nu e moale. Tu îi aparţii lui Elayne; nu ar trebui să-i faci ochi dulci unei ţărăncuţe cu pielea ca laptele.

Femeia scutură din cap cu hotărâre, mormăind ceva pentru sine.

— Obiceiurile noastre o sperie. Nu le-ar putea accepta. Dar de ce mi-ar păsa mie dacă le-ar putea accepta? Nu vreau să am nimic de-a face cu asta! Nu se poate! Dacă aş putea, te-aş lua gai’shain şi te-aş da lui Elayne.

— De ce să accepte Isendre obiceiurile Aielilor?

Aviendha făcu ochii atât de mari, încât lui aproape că îi veni să râdă. Ea îi aruncă numaidecât o privire dispreţuitoare, de parcă el făcuse ceva neîngăduit. Femeile Aiel cu siguranţă nu erau mai uşor de înţeles decât toate celelalte.

— Tu cu siguranţă nu eşti moale, Aviendha.

Femeia ar fi trebuit să se simtă măgulită; dar uneori era la fel de aspră ca o piatră de tocilă.

— Mai spune-mi o dată despre stăpână. Dacă Rhuarc e

căpetenia clanului Aielilor Taardad şi căpetenie a Sălaşului Stâncile Reci, cum de sălaşul îi aparţine soţiei, şi nu lui?

Aviendha se încruntă la el pentru încă o clipă, buzele mişcându-i-se în timp ce mormăia în barbă, înainte de a răspunde.

— Pentru că ea e stăpâna, udar cu cap sec ce eşti! Un bărbat nu poate fi stăpânul unui sălaş, la fel cum nu poate fi nici stăpânul unor pământuri! Uneori voi, udarii, parcă sunteţi nişte sălbatici!

— Dar dacă Lian este stăpâna Stâncilor Reci pentru că e soţia lui Rhuarc…

— Asta e altceva! Chiar nu vei înţelege niciodată? Un copil ar înţelege!

Tânăra trase aer în piept şi îşi aşeză şalul pe cap. Era frumoasă, deşi îl privea mai mereu de parcă ar fi săvârşit o fărădelege împotriva ei. Care putea fi aceea, nu ştia. Bair cea cu părul alb, şi trăsături aspre şovăia ca întotdeauna să vorbească despre Rhuidean, dar, într-un sfârşit, îi mărturisise fără tragere de inimă că Aviendha *nu* vizitase coloanele de sticlă; nu avea să facă asta până nu era pregătită să devină Înţeleaptă. Atunci de ce îl ura? Era un mister la care ar fi dorit un răspuns.

— Pe de altă parte, mormăi ea, când o femeie trebuie să se mărite, dacă nu are deja un acoperiş, familia ei îi ridică unul. În ziua nunţii, noul ei soţ o ia de lângă familie şi o poartă peste umăr, în timp ce fraţii lui le ţin pe surorile ei, dar la intrare o dă jos şi îi cere permisiunea să intre. Casa este a *ei.* Ea poate…

Aceste vorbe fuseseră cel mai plăcut lucru în cele unsprezece zile şi nopţi de la atacul trolocilor. Nu că ar fi fost dornică să vorbească la început, în afara unei alte tirade despre felul în care se purtase el cu Elayne, urmate apoi de încă o cuvântare stânjenitoare menite să-l convingă că Elayne era femeia perfectă. Asta până când îi zisese în treacăt lui Egwene că, dacă Aviendha tot nu voia să-i vorbească, şi-ar fi dorit măcar să nu se mai holbeze la el. După aproape un ceas, un bărbat gai'shain îmbrăcat în robă albă veni după Aviendha.

Orice îi ziseseră Înţeleptele, femeia se întoarse tremurând de furie şi pornită să-i ceară – să-i ceară! – să o lase să îl înveţe despre obiceiurile Aielilor. Cu siguranţă pentru că nădăjduia că el va dezvălui ceva din planurile lui prin întrebările pe care i le-ar fi pus. După viclenia de şarpe a celor din Tear, felul sincer în care era iscodit de către Înţelepte era înviorător. Totuşi, era fără dar şi poate un lucru înţelept să înveţe tot ce putea, şi să discute cu Aviendha putea fi chiar plăcut, mai ales atunci când se părea că ea uita motivul pentru care îl ura. Desigur, de fiecare dată când ea îşi dădea seama că începuseră să discute ca doi oameni, şi nu ca un ostatic şi cea care îl ţinea ostatic, avea obiceiul să se răstească la el, de parcă el ar fi atras-o într-o capcană.

Însă chiar şi aşa, conversaţiile lor erau plăcute, fireşte în comparaţie cu restul călătoriei. Începuseră chiar să îl amuze răbufnirile ei, deşi era destul de înţelept cât să nu-i spună. Dacă ea vedea un bărbat pe care îl ura, măcar era orbită de acest fapt, şi nu-l vedea pe Cel Care Vine cu Zorile sau pe Dragonul Renăscut. Doar pe Rand al'Thor. În orice caz, ea ştia ce credea despre el. Nu ca Elayne, cu o scrisoare care îl făcuse să i se înroşească urechile şi încă una, trimisă în aceeaşi zi, care îl făcuse să se întrebe dacă îi crescuseră colţi şi coarne ca unui troloc.

Min era singura femeie care nu îl scosese din minţi. Dar ea era în Turn – măcar acolo era în siguranţă – şi de acel loc avea de gând să se ferească. Uneori se gândea că viaţa ar fi fost mai simplă dacă ar fi putut uita de tot de femei. Acum Aviendha începuse să-i apară în vise, de parcă Min şi Elayne nu erau de-ajuns. Femeile îi legau strâns simţămintele, şi acum el avea nevoie să aibă mintea limpede. Limpede şi rece.

Îşi dădu seama că o privea pe Isendre din nou. Ea îşi flutură degetele subţiri de după urechea lui Kadere; era sigur că acele buze pline schiţaseră un zâmbet. „Oh, da. Primejdios. Trebuie să fiu rece şi tare ca oţelul. Ca oţelul cel mai bun."

Trecuseră unsprezece zile şi nopţi şi acum intrau în a douăsprezecea, dar nimic nu se schimbase. Zile şi nopţi

întregi de stânci ciudate şi turle de piatră cu vârful turtit şi dealuri care se înălţau pe pământul pustiu, brăzdat de munţi care fuseseră parcă aşezaţi acolo la întâmplare. Zile întregi de soare arzător şi vânturi fierbinţi, nopţi de frig care le pătrundea până la oase. Tot ceea ce creştea în jur părea să aibă spini sau înţepa cumplit. Aviendha zicea că unele erau otrăvitoare; lista acestora părea mai lungă decât cele care puteau fi mâncate. Apa se găsea doar în izvoare sau puţuri ascunse, dar ea îi arătă plante care însemnau locul în care dacă se săpa o gaură adâncă, s-ar fi umplut încet cu apă, destulă cât să ţină unul sau doi oameni în viaţă, şi altele care puteau fi mestecate pentru că aveau înăuntru un miez apos.

Într-o noapte, doi dintre caii de povară ai Aielilor Shaido fuseseră omorâţi de lei. Animalele scoseseră răgete fioroase şi dispăruseră în întuneric când fuseseră alungate de lângă pradă. Unul dintre căruţaşi speriase un şarpe mic maroniu în timp ce aşezau tabăra într-a patra seară. Un săritor-în-pas-de-doi îl numise Aviendha mai târziu, şi îşi meritase numele. Bărbatul ţipase şi încercase să fugă spre căruţă, deşi o văzuse pe Moiraine venind spre el; căzuse cu faţa la pământ după al doilea pas, şi murise înainte ca femeia Aes-Sedai să coboare de pe cal. Aviendha îi vorbi despre şerpi veninoşi, păianjeni şi şopârle. Şopârle veninoase! Odată, prinsese una pentru el, mare de două picioare, cu dungi galbene peste solzii ca de bronz. O prinsese sub cizma moale şi îşi înfipsese cuţitul în capul mare al creaturii, apoi o ridicase în aer pentru ca el să vadă lichidul uleios care se scurgea din colţii ei ascuţiţi. O *gara,* îi explicase ea, putea să te muşte prin cizmă; putea de asemenea să omoare un taur. Fireşte, altele erau şi mai rele. *Gara* era înceată, dar nu chiar primejdioasă, dacă nu erai atât de prostănac încât să calci pe ea. Când dăduse drumul şopârlei uriaşe, culorile ei se amestecaseră perfect cu cele ale pământului crăpat. Ah, da. Să nu fii atât de prostănac încât să calci pe ea.

Moiraine îşi împărţea timpul între Înţelepte şi Rand, ca de obicei încercând, în felul ei, să îl silească să-i dezvăluie planurile.

— Roata ţese după cum îi este voia, îi zisese ea chiar în

acea dimineaţă, cu vocea foarte calmă, cu faţa ei fără-de-vârstă şi senină, sfredelindu-l peste umărul Aviendhei cu ochii ei negri ca doi cărbuni. Dar un nechibzuit poate să se spânzure în Pânză. Ai grijă să nu ţeşi o funie potrivită pentru gâtul tău.

Moiraine îşi pusese o mantie gălbuie, aproape albă, care strălucea în lumina soarelui, şi pe sub gluga mare purta o eşarfă umedă, albă ca zăpada, înfăşurată în jurul frunţii.

— Nu am de gând să-mi fac funii potrivite pentru gâtul meu, zise el râzând, iar ea o mână pe Aldieb atât de repede, încât iapa aproape că o doborî pe Aviendha, şi galopă înapoi la grupul Înţeleptelor, cu mantia sclipind în urma ei.

— E o idee proastă să mânii o Aes-Sedai, murmură Aviendha, frecându-şi umărul. Nu te credeam un prostănac.

— Vom vedea dacă sunt sau nu, îi zise el, şi de data asta nu-i mai veni să râdă.

„Prostănac?” Trebuia să-şi asume şi nişte riscuri.

— Vom vedea.

Egwene rareori pleca de lângă Înţelepte, mergând când pe jos, când călare pe Negura, uneori luând în spatele ei pe una dintre ele. Rand îşi dăduse în sfârşit seama că femeia pretindea din nou că era Aes-Sedai. Amys şi Bair, Seana şi Melaine păreau să fi acceptat acest lucru la fel de repede ca şi cei din Tear, deşi în nici un caz în acelaşi fel. Uneori, Egwene se lua la sfadă cu una sau cu alta atât de tare, încât el auzea ce vorbeau chiar şi de la o sută de paşi distanţă. Se purtau cu ea aproape la fel ca şi cu Aviendha, deşi pe ea mai mult o necăjeau decât o contraziceau, şi, uneori, purtau discuţii aprinse şi cu Moiraine. Mai ales Melaine cea cu părul auriu.

Începând cu a zecea dimineaţă, Egwene nu-şi mai purtase părul legat în două cosiţe, deşi se petrecuse ceva foarte ciudat, Înţeleptele vorbiseră cu ea cel mai mult, doar ele şi cu ea, în timp ce corturile lor erau strânse de gai’shain, şi Rand îi aşeza şaua lui Jeade’en. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că Egwene plecase capul în semn de supunere, dar acest cuvânt putea fi folosit doar atunci când o asemuia cu Nynaeve. Şi poate cu Moiraine. Dintr-odată, Egwene bătu din

palme, râzând şi strângându-le în braţe pe fiecare dintre Înţelepte, înainte să-şi despletească grăbită cele două cosiţe.

Când Rand o întrebase pe Aviendha ce se întâmpla – ea se aflase lângă cortul lui când se trezise – tânăra murmură morocănoasă:

— S-au hotărât că Egwene a crescut... zise ea încet întrerupându-se, apoi îi aruncă o privire lui Rand, îşi încrucişă braţele şi continuă cu o voce calmă: E treabă de Înţelepte, Rand al'Thor. Întreabă-le pe ele, dacă doreşti, dar fii pregătit să ţi se spună că nu te priveşte.

Cum adică Egwene crescuse? Adică îi crescuse părul? Nu avea nici o noimă. Aviendha nu voia să mai zică nici un cuvânt despre asta; în schimb smulse un lichen cenuşiu de pe o piatră şi începu să descrie cum se putea obloji o rană cu acesta. Femeia începuse să înveţe obiceiurile Înţeleptelor prea repede pentru gustul lui. Iar Înţeleptele îi dădeau puţină atenţie lui Rand; sigur că nu aveau nevoie, atâta vreme cât Aviendha era mereu lângă el.

Restul Aielilor, cel puţin Aielii Jindo, deveniseră mai puţin răutăcioşi cu fiecare zi, poate chiar mai puţin neliniştiţi de ceea ce le pregătea Cel Care Vine cu Zorile, dar cu toate astea, Aviendha era singura care vorbea cu el. În fiecare seara, Lan venea să se antreneze cu sabia alături de el, şi Rhuarc venea să-l înveţe să mânuiască suliţa şi maniera ciudată de luptă a Aielilor, atât cu mâinile, cât şi cu picioarele. Străjerul ştia câte ceva despre asta, şi se alătură şi el antrenamentului. Cei mai mulţi dintre ceilalţi se fereau de Rand, mai ales căruţaşii, care aflaseră că el era Dragonul Renăscut, un bărbat care putea conduce; când prindea pe unul dintre bărbaţii cu faţa aspră privindu-l, omul arăta de parcă l-ar fi privit pe Cel Întunecat. Deşi nu era la fel şi în cazul lui Kadere, şi a menestrelului.

Aproape în fiecare dimineaţă, când porneau la drum, neguţătorul venea călare pe un catâr de la căruţele pe care le distruseseră trolocii, cu faţa parcă mai întunecată din pricina şalului alb care îi era înfăşurat în jurul capului şi care îi atârna pe gât. Cu Rand se purta cu sfială, dar ochii săi reci, neschimbători, îi făceau nasul coroiat chiar să arate ca un

cioc de vultur.

— Seniore Dragon, zisese el în dimineaţa de după atac, apoi îşi ştersese sudoarea de pe chip cu nelipsita batistă şi se foise neliniştit în şaua veche şi ponosită pe care o găsise undeva pentru catâr. Dacă vă pot spune aşa?

Rămăşiţele arse ale celor trei căruţe se vedeau din ce în ce mai puţin în urmă, spre miazăzi, şi alături de acestea cele două morminte ale oamenilor lui Kadere şi mulţi Aieli. Trolocii fuseseră târâţi din tabără şi lăsaţi să fie mâncaţi de nişte animale de pradă care lătrau şi aveau urechile mari – Rand nu ştia dacă erau vulpi mari sau câini mici; arătau a puţin din fiecare – şi de către vulturii cu aripile roşii în vârf, unii dintre ei încă învârtindu-se în cerc de parcă le-ar fi fost frică să coboare în timp ce semenii lor se băteau pentru pradă.

— Spune-mi cum doreşti, îi zise Rand.

— Seniore Dragon. M-am tot gândit la ce aţi spus ieri.

Kadere se uită în jur de parcă i-ar fi fost teamă să fie auzit, deşi Aviendha era alături de Înţelepte, şi până şi căruţele lui, unde erau cele mai apropiate urechi, se aflau la cincizeci de paşi distanţă sau chiar mai mult. Cu toate acestea vocea i se făcu o şoaptă şi îşi şterse agitat sudoarea de pe faţă. Dar ochii îi rămaseră neschimbaţi.

— Ce ai spus despre cunoaşterea care e valoroasă şi care construieşte calea către măreţie este adevărat.

Rand îl privi lung, fără să clipească măcar, cu chipul lipsit de expresie.

— Tu ai spus asta, nu eu, zise el în final.

— Ei, da, poate că am zis. Dar e adevărat, nu-i aşa, Seniore Dragon?

Rand dădu din cap, iar neguţătorul zise mai departe, tot în şoaptă, căutând cu privirea să nu tragă nimeni cu urechea.

— Dar cunoaşterea poate fi primejdioasă. Când dai e mai primejdios decât atunci când primeşti. Un om care vinde cunoştinţe nu trebuie să aibă doar preţul său, dar şi pază bună. Să-şi ia măsuri de prevedere împotriva… urmărilor. Nu sunteţi de acord?

— Ai cumva cunoştinţe… de vânzare, Kadere?

Bărbatul greoi se încruntă la căruţele sale. Keille coborâse

ca să meargă puţin pe jos, deşi era din ce în ce mai cald, cu trupul înfăşurat în alb şi cu un şal alb cu fireturi aşezat pe pieptenii de fildeş din părul ei aspru. Din când în când arunca o privire la cei doi bărbaţi care călăreau alături, fără a i se putea citi nimic pe chip de la distanţa aceea. Era în continuare ciudat că cineva atât de mare se mişca atât de uşor. Isendre urcase pe capra din prima căruţă şi privea la ei cu mai puţină sfială, ţinându-se de colţul căruţei vopsite, în alb în timp ce acesta se legăna şi se zdruncina dintr-o parte în alta.

— Femeia aceea îmi va aduce moartea, mormăi Kadere. Poate că vom mai vorbi mai târziu, Seniore Dragon, dacă vă va fi pe plac.

Lovi catârul tare cu cizma şi ajunse lângă căruţa din faţă, apoi se aruncă pe capră cu o agilitate uimitoare, legând frâiele catârului de un inel din fier aflat în colţul căruţei. El şi Isendre dispărură înăuntru şi nu mai ieşiră până când nu opriră să înnopteze.

Bărbatul se întoarse a doua zi, şi în următoarele zile, când văzu că Rand era singur, mereu făcând aluzie la cunoştinţele pe care le-ar fi putut vinde pentru preţul potrivit, dacă se stabileau şi măsurile potrivite. Într-o zi merse atât de departe, încât zise că până şi omorul, trădarea, orice putea fi dat la schimb pentru cunoştinţe, iar când Rand nu căzu de acord cu el, bărbatul deveni din ce în ce mai agitat. Orice-ar fi vrut să vândă, pesemne că dorea să se bucure de aripa ocrotitoare a lui Rand pentru fiecare ticăloşie pe care o făcuse vreodată.

— Nu cred că am nevoie să cumpăr cunoştinţe, îi zisese Rand mai mult decât o dată. Mereu există problema preţului, nu-i aşa? Unele preţuri n-aş vrea să le plătesc.

Natael îl trase pe Rand într-o parte chiar în acea seară, după ce se aprinseseră focurile şi printre corturi începuseră să plutească miresmele mâncării gătite. Menestrelul părea a fi la fel de agitat ca şi Kadere.

— M-am gândit mult la tine, zise el, privindu-l pe Rand pieziş, cu capul aplecat într-o parte. Ar trebui să se dedice o epopee poveştii tale. Dragonul Renăscut. Cel Care Vine cu Zorile. Un om al cine ştie câtor profeţii, atât în această Vârstă,

cât şi în altele.

Bărbatul îşi înfăşură mantia în jurul său, iar peticele colorate fluturară în bătaia vântului. Amurgul ţinea puţin în Pustie; noaptea şi frigul se lăsau repede şi veneau amândouă în acelaşi timp.

— Cum te simţi cu această soartă profeţită? Trebuie să ştiu dacă vreau să compun această epopee.

— Cum mă simt? zise Rand uitându-se în jur la Aielii Jindo care forfoteau printre corturi; câţi dintre ei aveau să moară oare înainte să piară el? Obosit. Mă simt obosit.

— Nu prea e un simţământ eroic, murmură Natael, dar e de aşteptat la soarta pe care o ai. Lumea îţi stă pe umeri, cei mai mulţi sunt gata să te ucidă cu primul prilej, ceilalţi se gândesc că se pot folosi de tine pentru a atinge puterea şi gloria.

— Care dintre aceştia eşti tu, Natael?

— Eu? Eu sunt un simplu menestrel, zise bărbatul ridicând ca dovadă marginea mantiei sale peticite. Nu aş vrea să fiu în locul tău niciodată, nu cu soarta ce te aşteaptă. Moartea sau nebunia, sau amândouă. „Sângele său se va împrăştia pe stâncile din Shayol-Ghul…” Astfel se spune în Ciclul Karaethon, Profeţiile Dragonului, nu-i aşa? Că trebuie să mori pentru a salva nătărăii care ar ofta fericiţi după moartea ta. Nu, nu aş primi asta pentru toată puterea ta şi chiar mai mult.

— Rand, zise Egwene ieşind din întunericul care se lăsa, cu mantia gălbuie înfăşurată în jurul ei şi cu gluga pe cap. Am venit să vedem cum te simţi după Tămăduire şi o zi petrecută în soare.

Moiraine era cu ea, cu faţa acoperită de gluga ei albă, iar Bair şi Amys, Melaine şi Seana aveau capetele înfăşurate în şalurile lor negre; toate îl priveau calm şi rece ca noaptea. Până şi Egwene. Ea nu avea încă acea tinereţe veşnică a femeilor Aes-Sedai, dar avea privirea uneia.

Nu o văzuse pe Aviendha la început, care stătea în spatele celorlalte. Preţ de o clipă i se păru că poate citi înţelegere pe chipul ei, dar, dacă era într-adevăr aşa, dispăruse de îndată ce femeia îşi dăduse seama că era privită de Rand. Fusese doar închipuirea lui. *Chiar* era agitat.

— Altă dată, zise Natael, vorbindu-i lui Rand, dar privindu-le pieziş pe femei. Vom vorbi altă dată.

Se înclină uşor şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Viitorul te sperie, Rand? întrebă Moiraine încet, după ce menestrelul plecă. Profeţiile vorbesc cu înflorituri, într-o limbă secretă. Nu înseamnă întocmai ce îţi par a spune.

— Roata ţese după cum îi este voia, îi zise el. Voi face ce trebuie făcut. Ţine minte asta, Moiraine! Voi face ce trebuie făcut.

Părea mulţumită; lui Rand îi era greu să-şi dea seama la o femeie Aes-Sedai. Nu avea să fie mulţumită când avea să afle totul.

Natael se întoarse următoarea seară, şi următoarea, şi următoarea, vorbind mereu despre epopeea pe care avea să o compună, dar căuta mereu partea întunecată, vrând să afle cum avea Rand să facă faţă nebuniei şi morţii. Se părea că povestea lui era menită să fie o tragedie. Negreşit, Rand nu dorea să-şi dezvăluie temerile; ce purta în minte şi în inimă putea rămâne îngropat acolo. Într-un final, pesemne că menestrelul se sătură să-l tot audă pe Rand zicând: „Voi face ce trebuie făcut”, şi nu mai veni deloc. Poate că nu dorea să compună o epopee decât dacă era plină de suferinţă. Bărbatul păru nemulţumit când plecă de lângă el pentru ultima dată, cu mantia fluturând în urma sa.

Bărbatul acesta era ciudat, dar dacă era să judece după Thom Merrilin, aşa erau toţi menestrelii. Natael, cu siguranţă, avea şi alte trăsături de menestrel. De pildă, faptul că avea o părere foarte bună despre sine. Lui Rand nu-i păsa cum i se adresa, dar Natael vorbea cu Rhuarc şi cu Moiraine, cu care, de altfel, avusese de puţine ori prilejul să discute, de parcă ar fi fost egalul lor. Era întocmai ca Thom. Şi renunţase să mai cânte pentru Jindo, începând să-şi petreacă mare parte din fiecare noapte în tabăra Aielilor Shaido. Ei erau mai mulţi, îi explicase menestrelul lui Rhuarc, de parcă ar fi fost cel mai limpede lucru din lume. Un public mai numeros. Nici unuia dintre Aielii Jindo nu-i cădea bine, dar nici măcar Rhuarc n-avea ce face. În Ţinutul Întreit, un menestrel avea voie să facă orice, mai puţin să ucidă.

Aviendha îşi petrecea nopţile cu Înţeleptele, iar, uneori, mergea şi ziua alături de ele vreme de un ceas, toate fiind adunate în jurul ei, chiar şi Moiraine şi Egwene. La început Rand crezuse că o povăţuiau cum să se poarte cu el, cum să scoată din mintea lui ceea ce voiau ele să afle. Apoi într-o bună zi, când soarele ardea pe cer, o minge de foc mare cât un cal îşi făcu brusc apariţia în faţa grupului Înţeleptelor şi prinse a se învârti şi rostogoli, pârjolind pământul uscat, până când, într-un sfârşit, se făcu mică şi dispăru.

Câţiva dintre căruţaşi se opriră speriaţi să privească strigându-şi unul altuia înjurături şi vorbe pline de teamă şi confuzie. Se auziră murmure din rândul Aielilor Jindo, care se holbară uimiţi, dar cele două coloane continuară să meargă fără oprire. Înţeleptele erau încântate. Toate cele patru erau adunate în jurul Aviendhei, vorbind toate în acelaşi timp şi dând agitate din mâini. Moiraine şi Egwene, trăgându-şi caii de căpăstru, încercară să intre şi ele în vorbă; chiar fără a auzi, Rand îşi dădu seama că Amys le zisese răspicat celor două, fluturând degetul ameninţător, să nu se amestece.

Privind urma înnegrită şi dreaptă ca o săgeată care se întindea pe jumătate de milă, Rand se aşeză din nou în şa. O învăţau pe Aviendha să conducă. Desigur. Asta făceau ele. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei; nu era din pricina soarelui. În clipa în care mingea de foc se risipise, el se întinsese din obişnuinţă după Adevăratul Izvor. Ca şi cum ar fi încercat să toarne apă printr-o sită spartă. Tot încercând să apuce întruna *saidin* se dovedise a fi ca şi cum ar fi încercat să apuce aerul în mână. Într-o zi i se putea întâmpla la fel când avea nevoie de Putere cu disperare. Şi el trebuia să înveţe, dar nu avea învăţător. Trebuia să înveţe nu doar pentru că Puterea l-ar fi omorât înainte să apuce să-şi facă griji că îşi pierdea minţile; trebuia să înveţe pentru că trebuia s-o folosească. Să înveţe să o folosească; să o folosească pentru a învăţa. Începu să râdă atât de tare, încât câţiva dintre Aielii Jindo îl priviră îngrijoraţi.

I-ar fi plăcut tovărăşia lui Mat oricând în acele unsprezece zile şi nopţi, dar Mat nu se apropia de el mai mult de un minut sau două, cu pălăria cu boruri largi trasă pe ochi pentru a-l

apăra de soare, cu suliţa lui precum o sabie cu lama curbată proptită în şaua lui Cimpoiaş.

„Dacă ţi se mai înnegreşte mult chipul din pricina soarelui, ai să te prefaci într-un Aiel, ar fi zis el, râzând, sau: Chiar ai de gând să-ţi petreci tot restul vieţii aici? E o lumea întreagă în spatele Zidului Dragonului. Vin? Femei? Îţi aduci aminte de toate astea?”

Însă Mat arăta pur şi simplu îngrijorat, şi era mai rău ca Înţeleptele când venea vorba să vorbească despre Rhuidean sau despre ce păţiseră ei acolo. Mâna i se încleşta pe mânerul negru al suliţei doar la auzul numelui oraşului învăluit în ceaţă, şi pretindea că nu-şi aducea aminte nimic din călătoria prin ter’angreal – apoi se contrazicea:

— Tu să nu te bagi în asta, Rand! Nu e ca acela din Stâncă deloc. Ăştia trişează. Arde-m-ar, aş vrea să nu-l fi găsit niciodată!

Singura dată când Rand zisese ceva despre Limba Străveche, Mat se răstise:

— Arde-te-ar, nu ştiu nimic despre Limba Străveche, ce mama mă-sii! şi plecase înapoi lângă căruţele neguţătorilor.

Acolo îşi petrecea Mat cea mai multă vreme, jucând zaruri cu căruţaşii – până când aceştia îşi dăduseră seama că el câştiga mult mai mult decât pierdea, fără să conteze ale cui zaruri le folosea – şi pornind discuţii lungi cu Natael sau Kadere ori de câte ori avea ocazia, urmărind-o pe Isendre. Era limpede ce gând îi trecuse prin cap prima dată când îi zâmbise femeii, aranjându-şi pălăria, în dimineaţa de după atacul trolocilor. Mat vorbea cu ea aproape în fiecare seară cât de mult putea, şi se înţepase atât de tare când culesese flori albe dintr-o tufă spinoasă, încât abia dacă putuse să ţină frâiele vreme de două zile, însă tot refuzase să fie Tămăduit de Moiraine. Isendre nu chiar îl încuraja, dar nici zâmbetul ei uşor, dar cald nu era menit să-l alunge. Kadere vedea totul – şi nu zicea un cuvânt, deşi uneori îl urmărea cu ochi de vultur. Alţii, în schimb, bodogăneau.

Într-o după-amiază, în timp ce catârii erau deshămaţi, corturile se ridicau şi Rand dădea şaua jos de pe Jeade’en, Mat stătea alături de Isendre în puţina umbră a căruţelor

acoperite cu pânză. Stătea foarte aproape de ea. Scuturând din cap, Rand îi privea în timp ce îşi ţesăla armăsarul. Soarele ardea la orizont, iar tabăra era acoperită din ce în ce mai mult de umbrele unor turle înalte de piatră.

Isendre se juca cu şalul ei vaporos de parcă ar fi avut de gând să-l dea jos, zâmbind, cu buzele pline întinse ca pentru un sărut. Încurajat de acest fapt, Mat zâmbi încrezător şi se apropie şi mai mult de ea. Femeia lăsă mâna jos şi scutură încet din cap, dar zâmbetul ei ispititor nu dispăru. Nici unul din ei nu o auziră pe Keille venind, mergând atât de uşor, în ciuda mărimii sale.

— Asta doreşti, domnul meu? Pe dumneaei?

Cei doi săriră unul de lângă celălalt când auziră vocea mieroasă a femeii, iar ea râse cristalin.

— Un chilipir pentru tine, Matrim Cauthon. O monedă de argint din Tar Valon şi este a ta. O femeiuşcă precum asta nu poate valora mai mult de două, deci e limpede un chilipir.

Mat se strâmbă, de parcă ar fi vrut să fie oriunde în altă parte decât acolo. Isendre, pe de altă parte, se întoarse încet spre Keille; o pumă în faţa unui urs.

— Ai mers prea departe, bătrâno, zise ea blând, cu ochii scăpărători de sub şalul care îi acoperea chipul. N-am de gând să-ţi mai suport gura aia spurcată. Ai grijă! Sau poate că ţi-ar plăcea să rămâi aici, în Pustie.

Keille zâmbi cu gura până la urechi, şi totuşi această veselie nu se văzu şi în ochii ei strălucitori ascunşi în spatele obrajilor graşi.

— Dar *ţie* ţi-ar plăcea?

— O monedă de argint din Tar Valon, zise Isendre cu o voce ca de fier, dând din cap cu hotărâre. Mă voi îngriji să primeşti o monedă de argint din Tar Valon când te vom lăsa aici. Aş vrea totuşi să te pot vedea când ai să încerci să o dai la schimb pentru ceva de băut.

Femeia mai tânără se întoarse cu spatele, merse cu paşi mari până la prima căruţă, fără a se undui ispititor şi dispăru înăuntru.

Keille privi după ea, cu o expresie de nedescifrat pe chipul ei rotund până când uşa albă se închise, apoi se întoarse

dintr-odată către Mat, care se pregătea să-şi ia tălpăşiţa.

— Puţini bărbaţi mi-au refuzat o propunere, mai ales de două ori. Ar trebui să ai grijă să nu mă supăr şi să iau ceva măsuri.

Râzând, femeia îl ciupi de obraz atât de tare cu degetele ei grase, încât el tresări, apoi se întoarse către Rand.

— Spune-i, Seniore Dragon. Am impresia că dumneata ştii ce primejdios este să îţi baţi joc de o femeie. Tânăra Aiel care merge după tine peste tot nu te scapă din ochi. Am auzit că aparţii unei alte femei. Poate că ea se simte batjocorită.

— Mă îndoiesc, jupâneasă, zise el sec. Aviendha mi-ar înfige un cuţit în coaste dacă ar bănui că mă gândesc la ea în acest fel.

Femeia uriaşă râse zgomotos. Mat tresări când ea întinse mâna spre el din nou, ca să îl bată pe obrazul de care îl ciupise mai înainte.

— Vezi, seniore? Dacă-ţi baţi joc, s-ar putea să nu pună nimic la suflet, dar s-ar putea, zise ea, făcând un gest ca şi cum ar fi înfipt ceva într-o ţeapă, să sfârşeşti în cuţit. O lecţie pe care o poate învăţa orice bărbat. Nu-i aşa, Seniore Dragon?

Râzând în hohote, se grăbi să vadă ce făceau bărbaţii care aveau grijă de catâri.

Ştergându-şi obrazul, Mat murmură: „Toţi sunt nebuni”, înainte de a pleca şi el. Deşi o vână în continuare pe Isendre.

Şi aşa merseră lucrurile vreme de unsprezece zile, spre douăsprezece, în acel ţinut pustiu şi pârjolit de soare. Mai văzură încă două refugii, nişte clădiri mici din piatră aspră, care semănau cu Refugiul Imre, aşezate pentru apărare lângă coasta unei coloane de piatră sau a unui deal. Într-unul găsiră trei sute de oi sau chiar mai multe şi oameni care rămaseră atât de uimiţi să afle despre Rand, de parcă ar fi auzit că erau troloci în Ţinutul Întreit. Celălalt era gol; nu prădat, doar că nu era folosit. De mai multe ori, Rand văzu în depărtare capre sau oi, sau vite albe cu coarne lungi. Aviendha zicea că turmele aparţineau sălaşelor din apropiere, dar el nu văzuse nici urmă de om, cu siguranţă nimic care să semene a sălaş.

În a douăsprezecea zi, coloanele lungi de Aieli Jindo şi

Shaido străjuiau grupul Înţeleptelor, căruţele neguţătorilor se ţârâiau, în timp ce Keille şi Natael se ciondăneau, iar Isendre îl privea pe Rand din poala lui Kadere.

—… Şi aşa se petrec toate, zise Aviendha, dând din cap pentru sine. Cu siguranţă, înţelegi ce înseamnă să fii stăpână acum.

— Nu prea, zise Rand sincer, şi îşi dădu seama că de ceva vreme îi ascultase doar glasul, nu şi vorbele. Deşi sunt sigur că toate se petrec aşa cum trebuie.

Femeia mârâi la el.

— Când te vei însura, zise ea cu o voce supărată, cu Dragonii de pe braţele tale ca dovadă a sângelui ce îţi curge în vine, vei urma acel sânge, sau vei cere să fii stăpânul a tot, în afară de haina de pe soţia ta, ca un udar sălbatic.

— Nu e aşa deloc, protestă el, iar de unde vin eu, orice femeie i-ar crăpa capul unui bărbat care gândeşte aşa. În fine, nu crezi că asta ar trebui să rămână între mine şi femeia pe care mă voi hotărî să o iau de soţie?

Femeia se încruntă la el şi mai tare. Spre uşurarea lui, Rhuarc veni la el din capul coloanei de Aieli Jindo.

— Am ajuns, anunţă Aielul cu un zâmbet. Sălaşul Stâncile Reci.

49 Sălaşul Stâncile Reci

Încruntându-se, Rand privi în jur. La o milă înainte se afla un grup de stânci înalte şi apropiate unele de altele, cu pereţii abrupţi sau poate doar o stâncă imensă crăpată. În partea stângă, pământul era acoperit de petice de iarbă aspră şi plante cu spini şi fără frunze, tufe spinoase şi arbuşti pitici, toate împrăştiate pe dealuri sterpe şi prin şanţuri abrupte, pe lângă coloane imense din piatră şi până la munţii zimţaţi în depărtare. În partea dreaptă, pământul era la fel, mai puţin că argila crăpată era mai dreaptă, iar munţii erau mai apropiaţi unii de alţii. Putea fi o privelişte ca oricare alta din Pustie pe care o văzuse de când plecase din Chandaer.

— Unde? întrebă el.

Rhuarc îi aruncă o privire Aviendhei, care se uita la Rand de parcă acesta îşi pierduse minţile.

— Haide, lasă-ţi ochii să vadă Stâncile Reci, zise căpetenia de clan, desfăcându-şi *shoufa* şi lăsând-o să cadă pe umeri, apoi se întoarse şi se îndreptă cu paşi repezi şi cu capul descoperit către peretele crăpat dinaintea sa.

Aielii Shaido se opriseră deja, împrăştiindu-se ca să ridice corturile. Heim şi Aielii Jindo ajunseră în spatele lui Rhuarc în acelaşi pas cu animalele lor de povară, îşi descoperiră capetele şi începură să strige, iar Fecioarele care mergeau alături de neguţători le spuseră căruţaşilor să încetinească şi să-i urmeze pe Aielii Jindo. Una dintre Înţelepte îşi ridică fustele până la genunchi şi fugi către Rhuarc – Rand crezu că era Amys, din cauza părului albicios; cu siguranţă că Bair nu era atât de sprintenă –, dar restul Înţeleptelor merseră în continuare la fel. Preţ de o clipă, Moiraine păru gata să pornească şi ea spre Rand, apoi şovăi, ciondănindu-se cu una dintre Înţelepte, cu părul încă acoperit. Într-un sfârşit, femeia Aes-Sedai îşi conduse iapa albă înapoi între armăsarul cenuşiu a lui Egwene şi cel negru al lui Lan, chiar în faţa oamenilor îmbrăcaţi în robe albe, care trăgeau de animalele de povară. Totuşi, mergeau în aceeaşi direcţie ca Rhuarc şi ceilalţi.

Rand se aplecă pentru a o apuca de mână pe Aviendha. Când aceasta scutură din cap, el zise:

— Dacă o să facă atâta gălăgie, n-am să te pot auzi acolo jos. Dacă o să fac o greşeală neghioabă pentru că nu aud ce spui?

Mormăind ceva în barbă, femeia le privi pe Fecioarele care se adunaseră în jurul căruţelor, apoi oftă şi îl apucă de braţ. El o ridică sus, fără a lua în seamă protestele ei, şi o aruncă pe spatele lui Jeade'en. De fiecare dată când încerca să încalece singură aproape că îl dobora din şa. Îi acordă o clipă să-şi aşeze fustele umflate, deşi îi acopereau picioarele doar până la genunchi, apoi îi dădu bice calului. Era prima dată când Aviendha călărise atât de repede; îşi aruncă mâinile în jurul lui şi se ţinu bine.

— Dacă mă faci să arăt ca o prostănacă în faţa surorilor mele, udarule, îl ameninţă ea mârâind.

— De ce să te creadă prostănacă? Am văzut că uneori Bair şi Amys şi celelalte merg călare alături de Moiraine sau Egwene, ca să poată vorbi.

După o clipă, ea zise:

— Tu accepţi schimbarea mult mai uşor decât mine, Rand al'Thor.

El nu ştia ce să înţeleagă din asta. Când ajunse lângă Rhuarc, Heim şi Amys, puţin mai în faţă decât Aielii Jindo, care încă ţipau, fu uimit să-l vadă pe Couladin mergând alături, cu părul descoperit. Aviendha îi coborî *shoufa* lui Rand pe umeri.

— Trebuie să intri într-un sălaş cu chipul descoperit. Ţi-am spus asta. Şi să faci zgomot. Am fost văzuţi deja de mult, şi vor şti cine suntem, dar obiceiul e să arăţi că nu ai de gând să iei sălaşul prin surprindere.

El dădu din cap, dar rămase tăcut. Nici Rhuarc, şi nici cei care se aflau alături de el nu scoteau nici un sunet, şi nici Aviendha. Şi, oricum, Aielii Jindo făceau destul zgomot cât să se audă la mile distanţă.

Couladin întoarse capul spre el. Pe chipul lui ars de soare se citi pentru un moment mulţumirea, şi încă ceva. Cu ura şi dispreţul lui, Rand se învăţase, dar să fie amuzat de ceva? Ce i se părea amuzant lui Couladin?

— Shaido neghiob, mormăi Aviendha din spatele său.

Poate că ea avea dreptate; poate că se amuza de faptul că ea era călare. Dar Rand nu era de aceeaşi părere.

Mat veni în galop lângă el, lăsând în urmă un nor de praf maroniu, cu pălăria lăsată pe ochi şi cu suliţa proptită în şa ca o lance.

— Ce e aici, Rand? întrebă el cu o voce puternică, pentru a fi auzit printre strigăte. Tot ce mi-au spus femeile alea a fost: „Mergi mai repede. Mergi mai repede”.

Rand îi zise, iar el se încruntă în faţa peretelui de piatră.

— Pesemne că ai putea să stai în locul ăsta ani de zile, cu destule provizii, dar nu e ca Stâncă sau Tora Harad.

— Tora cum? spuse Rand.

Mat ridică din umeri înainte să răspundă.

— E doar ceva de care am auzit odată, zise el, după care se ridică în şa pentru a privi peste capetele Aielilor Jindo către caravana neguţătorilor. Măcar sunt încă alături de noi. Mă întreb cât mai durează până termină negoţul şi pleacă.

— Nu până să ajungem la Alcair Dai. Rhuarc zice că se face un fel de târg atunci când se întâlnesc căpeteniile de clan, chiar dacă e vorba de doi-trei. Acum că vin toţi cei doisprezece, nu cred că Kadere şi Keille ar vrea să piardă asta.

Mat nu părea mulţumit de această veste.

Rhuarc îi conduse către cea mai mare crăpătură din peretele de piatră umbrit de înălţimile ameţitoare, care nu era mai mare de zece sau doisprezece paşi, în timp ce pătrundeau din ce în ce mai adânc în întuneric, deşi se aflau sub o fâşie de cer. Atât de multă umbră era ciudată. Ţipetele nedesluşite ale Aielilor se auzeau din ce în ce mai tare, înzecite parcă de pereţii cenuşii şi maronii; apoi se opriră dintr-odată, iar liniştea era acum tulburată doar de tropotul copitelor şi de scârţâitul ciudat al căruţelor care erau mult în urmă.

După o cotitură, crăpătura se deschise către un canion mare, lung şi aproape drept. Din toate părţile începură să urle gurile a sute de femei. O mare mulţime, femei cu fuste înfoiate, cu şalurile legate în jurul capului, şi bărbaţi cu

surtuce şi pantaloni maro-cenuşii, costumul cadin’sor, şi Fecioare ale Lăncii, care fluturau mâinile în semn de bun venit şi băteau în oale sau în orice scotea zgomot.

Rand rămase cu gura căscată, şi nu numai din cauza larmei. Pereţii canionului erau verzi, cu terase care se ridicau până la jumătate pe ambele părţi. Îşi dădu seama că nu toate erau, de fapt, terase. Case mici cu acoperişul turtit din piatră cenuşie sau argilă gălbuie păreau a fi aşezate una peste alta, cu poteci care mergeau printre ele, iar fiecare acoperiş era o grădină plină cu fasole şi dovlecei, ardei iuţi şi pepeni şi plante pe care el nu le cunoştea. Găinile alergau libere, mai roşii decât cele pe care le ştia el, şi unele ciudate, mai mari şi pestriţe. Printre aceste rânduri de case forfoteau copiii, mai toţi îmbrăcaţi precum bătrânii lor, şi gai’shain cu urcioare mari de lut în mâini, care se părea că udau fiecare plantă în parte. I se spusese mereu că Aielii nu aveau oraşe, dar acest loc era un oraş adevărat, deşi părea cel mai ciudat dintre toate pe care le văzuse. Zarva era prea mare ca să se apuce să întrebe tot ce îi trecea prin cap – bunăoară, ce erau acele fructe rotunde, prea roşii şi prea strălucitoare să fie mere, care creşteau în nişte tufe mici cu frunze galbene, sau acele vrejuri cu frunze mari şi mlădiţe lungi şi grase, cu ciucuri galbeni? Fusese fermier prea multă vreme ca să nu se întrebe.

Rhuarc şi Heim încetiniră, şi la fel făcu şi Couladin, dar nu prea mult, şi îşi băgară suliţele în tecile pentru arcuri pe care le aveau pe spate. Amys se duse înainte, râzând ca o fetiţă, în vreme ce bărbaţii continuară să străbată canionul ticsit de oameni. Ţipetele femeilor din sălaş făceau aerul să tremure, iar zăngănitul oalelor aproape că nu se mai auzea. Rand îi urma, aşa cum îi spusese Aviendha. Mat arăta de parcă ar fi vrut să se întoarcă şi să plece.

La capătul canionului, peretele era aplecat înainte, şi forma un gol adânc şi întunecat. Soarele nu ajungea până acolo, îi zisese Aviendha, şi stâncile de acolo erau mereu reci, de unde şi numele sălaşului. Amys stătea alături de altă femeie pe un bolovan cenuşiu, cu partea de sus netezită.

A doua femeie, subţirică, purta nişte fuste înfoiate, un văl

legat în jurul părului galben care-i ajungea până la brâu şi uşor încărunţit pe la tâmple, şi arăta mai în vârstă decât Amys, şi, cu siguranţă, mai frumoasă. Avea câteva încreţituri la colţurile ochilor. Era îmbrăcată la fel ca Amys, cu un şal maroniu simplu, aruncat peste umeri. Purta coliere şi brăţări de aur şi fildeş, nici prea scumpe, nici prea ornamentate, deşi ea era Lian, stăpâna Sălaşului Stâncile Reci.

Urletele ascuţite se risipiră în timp ce Rhuarc se opri înaintea bolovanului, cu un pas mai în faţă decât Heim şi Couladin.

— Îţi cer permisiunea să intru în sălaşul tău, stăpână, spuse el cu o voce puternică.

— Ai permisiunea mea, căpetenie de clan, răspunse solemn femeia cu păr blond, la fel de tare; zâmbind, adăugă cu o voce mai caldă: Umbră a inimii mele, tu mereu vei avea permisiunea mea.

— Îţi foarte mulţumesc, stăpână a inimii mele, zise el, de asemenea fără a suna solemn.

Heim păşi înainte.

— Stăpână, cer permisiunea de a veni sub acoperişul tău.

— Ai permisiunea mea, Heim, îi zise Lian bărbatului îndesat. Sub acoperişul meu vei găsi apă şi umbră. Septul Jindo e mereu bine-venit aici.

— Îţi prea mulţumesc, stăpână, zise Heim şi îl bătu pe Rhuarc peste umăr, plecând înapoi la oamenii săi; se părea că ritualul Aielilor era scurt şi simplu.

Păşind ţanţoş, Couladin veni alături de Rhuarc.

— Cer permisiunea să intru în sălaşul tău, stăpână.

Lian clipi, încruntându-se la el. Din spatele lui Rand se auzi un murmur, un zumzet de mirare care ieşea din câteva sute de gâtlejuri. În aer se simţi deodată un sentiment de primejdie. Fără îndoială că şi Mat îl simţi, strângând suliţa în mână şi întorcându-se puţin pentru a vedea ce făcea mulţimea de Aieli.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rand încet peste umăr. De ce nu spune nimic?

— A întrebat de parcă ar fi căpetenie de clan, îi şopti Aviendha cu neîncredere. Omul acesta e un neghiob. Trebuie

să-şi fi pierdut minţile! Dacă ea nu acceptă, Aielii Shaido vor avea necazuri, şi chiar aşa s-ar putea să fie, după o insultă ca aceasta. Nu se vor duşmăni ca pe vremuri – el nu e căpetenia lor de clan, oricât de căpos ar fi –, dar vor avea necazuri.

Aviendha trase aer în piept şi rosti cu voce aspră:

— Nu ai ascultat, nu-i aşa? Nu ai ascultat! Ar fi putut să nu-i dea permisiunea până şi lui Rhuarc, şi ar fi trebuit să plece. Clanul s-ar frânge, dar ea are această putere. Poate să nu îi dea permisiune până şi Celui Care Vine cu Zorile, Rand al'Thor. Femeile nu sunt lipsite de autoritate în rândul nostru. Nu suntem ca femeile voastre, care trebuie să fie regine sau nobile, ori trebuie danseze pentru bărbatul lor dacă vor să mănânce!

El scutură uşor din cap. De fiecare dată când era pe punctul de a se mustra pentru cât de multe avea de învăţat despre Aieli, Aviendha îi amintea cât de puţine ştia ea despre oricine nu era Aiel.

— Într-o zi aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu Soborul Femeilor din Emond's Field. Ar fi… interesant… să le explici cât de puţină autoritate au.

Rand simţi femeia cum se foi în spatele lui, încercând să-i vadă mai bine expresia, iar el îşi păstră chipul calm.

— Poate că ţi-ar putea explica şi ele câte ceva.

— Ai permisiunea mea, zise Lian – Couladin zâmbi cu îngâmfare – să intri sub acoperişul meu. Se va găsi apă şi umbră pentru voi.

Sute de guri rămaseră cu răsuflarea tăiată. Bărbatul cu părul de foc începu să tremure ca lovit, cu faţa roşie de furie. Pesemne că nu ştia ce să facă. Făcu un pas provocator înainte, privindu-le pe Lian şi pe Amys, încrucişându-şi braţele, de parcă se înfrâna să apuce vreo suliţă. Apoi se întoarse spre mulţime cu paşi mari, privind în toate părţile, abia aşteptând să zică cineva ceva. Se opri nu departe de locul din care venise, privindu-l pe Rand. Nici cărbunii nu puteau fi mai aprinşi decât ochii lui albaştri.

— Ca pe un om singur şi fără prieteni, îi şopti Aviendha. L-a primit ca pe un cerşetor. Cea mai gravă insultă adusă lui, dar nu şi Aielilor Shaido.

Dintr-odată, ea îl lovi pe Rand atât de tare în coaste încât el icni.

— Mişcă-te, udarule! Ai acum în mâini onoarea pe care ţi-am oferit-o; toţi vor şti că eu te-am învăţat! Mişcă-te!

Trase un picior peste Jeade'en, descălecă şi merse cu paşi mari lângă Rhuarc. „Nu sunt Aiel, se gândi el. Nu îi înţeleg şi nu vreau să ajung să îi plac prea mult. Nu pot."

Nici unul dintre ceilalţi bărbaţi nu făcuseră asta, dar el se plecă în faţa lui Lian; aşa fusese crescut.

— Stăpână, cer permisiunea de a veni sub acoperişul tău.

Rand auzi respiraţia Aviendhei oprindu-se. Ar fi trebuit să spună celălalt lucru, pe care îl rostise Rhuarc. Ochii căpeteniei de clan se îngustară de îngrijorare, privind-o pe soţia sa, iar pe chipul lui Couladin apăru un zâmbet strâmb. Mulţimea murmură nedumerită.

Stăpâna îl privi pe Rand mai aspru decât pe Couladin, din cap până-n picioare. El avea *shoufa* aşezată pe umerii unui surtuc care, cu siguranţă, n-ar fi fost niciodată purtat de un Aiel. O privi întrebătoare pe Amys, care dădu din cap.

— O astfel de modestie, zise Lian încet, îi şade bine unui bărbat. Bărbaţii rareori ştiu unde să o găsească.

Femeia îşi flutură fustele negre şi făcu o reverenţă ciudată – nu era un lucru obişnuit pentru femeile Aiel dar o reverenţă până la urmă, ca răspuns la plecăciunea lui.

— Ai permisiunea să intri în sălaşul meu, Car'a'carn. Pentru căpetenia căpeteniilor se găseşte întotdeauna mereu apă şi umbră la Stâncile Reci.

Se auzi un nou urlet din partea femeilor din mulţime, deşi Rand nu ştia dacă era pentru el sau pentru ceremonie. Couladin se opri pentru a-l privi cu ură neîndurătoare, apoi păşi mai departe, atingând-o uşor pe Aviendha în timp ce femeia cobora într-un mod lipsit de graţie de pe calul bălţat. Bărbatul dispăru repede în mulţimea care se risipea. Mat se opri în timp ce descăleca pentru a privi după el.

— Ai grijă la el, Rand, zise el încet. Vorbesc serios.

— Toţi îmi zic asta, spuse Rand.

Căruţaşii se pregăteau deja de negoţ în mijlocul canionului. Iar la intrare, venirea lui Moiraine şi a celorlalte

Înţelepte fu anunţată de câteva ţipete şi bătăi în oale, deşi nu erau ca urletele care îl întâmpinaseră pe Rhuarc.

— Nu pentru el trebuie să-mi fac eu griji.

Primejdiile nu veneau din partea Aielilor. „Moiraine într-o parte şi Lanfear în cealaltă. Ce ar putea să fie mai primejdios?” Aproape că îi veni să râdă.

Amys şi Lian coborâseră şi, spre uimirea lui Rand, Rhuarc îşi pusese mâna în jurul lor. Amândouă erau înalte, aşa cum păreau să fie mai toate femeile Aiel, dar nici una nu ajungea mai sus de umărul căpeteniei de clan.

— Ai cunoscut-o pe soţia mea Amys, îi zise el lui Rand. Acum trebuie să faci cunoştinţă cu soţia mea Lian.

Rand îşi dădu seama că avea gura căscată şi o închise imediat. După ce Aviendha îi spusese că stăpâna Sălaşului Stâncile Reci era soţia lui Rhuarc şi o chema Lian, fusese sigur că înţelesese greşit în Chaendaer când Amys îl numise pe bărbat „umbră a inimii mele”. Oricum, atunci avusese alte lucruri pe cap. Dar acum...

— *Amândouă?* bolborosi Mat. Pe Lumină! Două! Ah, arde-m-ar! Ori e cel mai norocos bărbat din lume, ori cel mai mare prostănac de la facerea lumii încoace!

— Mă gândeam, zise Rhuarc, încruntându-se, că Aviendha ţi-a vorbit despre obiceiurile semenilor tăi. Se pare că nu ţi-a împărtăşit prea multe.

Lian se aplecă pentru a privi după soţul ei – soţul lor – şi ridică o sprânceană la Amys, care zise sec:

— Mi s-a părut cea mai potrivită să-i spună ce are nevoie să ştie. Şi astfel să o ţinem departe de Fecioare. Acum se pare că va trebui să port o discuţie lungă cu ea într-un loc liniştit. Fără îndoială că l-a învăţat limbajul semnelor, sau cum să mulgă o *gara.*

Roşind uşor, Aviendha dădu din cap supărată; părul ei roşu-închis îi crescuse peste urechi şi era atât de lung, încât îi ieşea de sub şal.

— Am avut lucruri mai importante de discutat decât despre căsătorie. Oricum, acest bărbat nu ascultă.

— A fost un dascăl bun, se băgă repede în vorbă Rand. Am învăţat multe de la ea despre obiceiurile voastre şi despre

Ţinutul Întreit.

„Limbajul semnelor?”

— Toate greşelile pe care le fac sunt ale mele, nu ale ei.

„Cum se mulgea oare o şopârlă veninoasă de două picioare? De ce?”

— A fost un dascăl bun, şi aş vrea să rămână la fel, dacă sunteţi de acord. „Pe Lumină, de ce am zis asta?”

Femeia aceasta putea fi plăcută uneori, cel puţin când uita de sine; în restul timpului era ca un scaiete agăţat pe sub surtucul lui. Dar câtă vreme ea era acolo, măcar ştia pe cine puseseră Înţeleptele să-l iscodească.

Amys îl privi, cu ochii ei albaştri şi limpezi, întocmai ca ai unei Aes-Sedai. Dar pe de altă parte, putea conduce; chipul ei arăta pur şi simplu mai tânăr decât ar fi trebuit, nu veşnic tânăr, dar poate că ea era tot atât de Aes-Sedai ca o Aes-Sedai.

— Mie îmi sună a rânduială bună, zise ea.

Aviendha îşi deschise gura, cuprinsă de indignare, şi o închise la loc furioasă, după ce Înţeleapta îşi întoarse privirea către ea. Pesemne că femeia crezuse că nu mai trebuia să-şi petreacă timpul cu el, acum că ajunseseră la Stâncile Reci.

— Trebuie să fii obosit după călătoria lungă, îi zise Lian lui Rand, cu o privire maternă, şi înfometat. Veniţi!

Zâmbetul ei blând era şi pentru Mat, care stătea în urmă, privind la căruţe.

— Veniţi sub acoperişul meu!

Apucând desagii, Rand îl lăsă pe Jeade’en în grija unei femei gai’shain, care îl luă şi pe Cimpoiaş. Mat privi o ultimă dată spre căruţe, înainte de a arunca desagii săi pe umăr, urmându-i.

Acoperişul lui Lian, casa ei, era aşezată cel mai sus în partea dinspre apus. Peretele zimţat al canionului se ridica încă o sută de paşi în sus. Chiar dacă era casa căpeteniei de clan şi a stăpânei, de afară părea un simplu pătrat de cărămizi galbene, cu geamuri înguste fără sticlă, acoperite cu perdele albe simple. Pe acoperiş se afla o grădină cu legume şi o alta în faţa casei, pe o terasă mică, separată de casă printr-o potecă pietruită. Pesemne că era destul de mare cât

să aibă două încăperi. Deşi avea un gong pătrat din bronz la intrare, arăta ca mai toate construcţiile pe care le putea vedea Rand, şi din acel loc chiar putea privi la întreaga vale. O casă mică şi simplă. Înăuntru era altceva.

Partea din cărămidă era o încăpere mare, cu podea din teracotă roşie-maronie, dar aceasta era doar o parte din casă. Tăiate în piatră în spate erau mai multe încăperi, cu tavanul înalt şi unde era uimitor de răcoare, cu intrări mari cu arcadă şi lămpi de argint de la care veneau miresme ce aminteau de locuri cu verdeaţă. Rand văzu un singur scaun, cu spătarul înalt şi lăcuit cu roşu şi auriu, care nu părea să fie prea folosit; „scaunul căpeteniei”, îl numise Aviendha. Mai erau câteva lucruri din lemn, în afară de nişte lădiţe şi cufere lăcuite, şi suporturi pentru citit mici pe care se aflau cărţi deschise; cititorul trebuia să stea pe podea. Podelele erau acoperite de covoare ţesute cu modele complicate, şi de straturi de preşuri colorate; Rand recunoscu câteva modele din Tear şi Cairhien şi Andor, chiar şi din Illian şi Tarabon, în timp ce alte modele îi erau străine, cu dungi ascuţite şi lungi şi fără nici o culoare asemănătoare, sau pătrate goale maronii şi cenuşii legate între ele. Spre deosebire de tot ceea ce avuseseră parte până să ajungă în această vale, peste tot erau culori vii, pestriţe, podoabe pentru pereţi despre care Rand era sigur că veneau din cealaltă parte a Osiei Lumii – poate la fel cum fuseseră luate şi podoabele din Stâncă – şi perne de toate culorile şi nuanţele, cele mai multe cu ciucuri sau franjuri, sau şi una, şi alta, din mătase roşie sau aurie. Pe ici, pe colo, în nişe cioplite în pereţi, se afla câte o cupă de argint sau ceva lucrat din fildeş, cele mai multe înfăţişând vreun animal ciudat. Deci acestea erau „peşterile” despre care vorbeau cei din Tear. Puteau fi la fel de urât decorate ca în Tear, în schimb păreau nobile, solemne, dar şi neceremonioase în acelaşi timp.

Rand îi zâmbi uşor Aviendhei, ca să-i arate că o ascultase, totuşi, scoase din desagii lui un dar pentru Lian, un leu de aur lucrat cu multă măiestrie. Fusese furat din Tear şi cumpărat de la un fântânar Jindo, dar dacă el era conducătorul Tearului, pesemne că era ca şi cum i l-ar fi furat lui însuşi. După o clipă de şovăire, Mat scoase şi el un dar, un colier din flori de argint

lucrat în Tear, fără îndoială provenit din acelaşi loc, şi care-i fusese menit lui Isendre.

— Minunat, zâmbi Lian, ridicând leul. Mereu mi-au plăcut lucrurile făurite de cei din Tear. Rhuarc mi-a adus câteva obiecte în urmă cu mulţi ani.

Cu o voce potrivită unei soţii care-şi amintea despre cine ştie ce lucru, îi zise soţului ei:

— Le-ai luat dintr-un cort al unui Înalt Senior chiar înainte ca Laman să fie decapitat, nu-i aşa? Ce păcat că n-ai ajuns şi în Andor! Dintotdeauna mi-am dorit ceva din argint de Andor. Şi acest colier e foarte frumos, Mat Cauthon.

Ascultând şirul de laude pentru darurile primite, Rand îşi ascunse uimirea. Deşi era îmbrăcată cu acele fuste şi avea o privire maternă, era un Aiel tot atât de aprig ca orice Fecioară a Lăncii.

Când Lian termină de vorbit, Moiraine şi celelalte Înţelepte ajunseră acolo însoţite de Lan şi de Egwene. Sabia Străjerului stârni o singură privire dezaprobatoare, dar stăpâna îi ură bun venit de îndată ce Bair îl numi Aan'allein. Dar aceasta nu se compara deloc cu primirea pe care le-o făcu lui Moiraine şi Egwene.

— Este o cinste să vă am sub acoperişul meu, Aes-Sedai, rosti stăpâna pe un ton care părea a zice că era puţin spus; aproape că făcu o plecăciune înaintea lor. Se spune că le slujeam pe Aes-Sedai înainte de Frângerea Lumii şi că le-am înşelat încrederea, şi pentru acest fapt am fost trimişi aici, în Ţinutul Întreit. Prezenţa Domniilor Voastre aici îmi dă de înţeles că păcatul nostru nu e chiar de neiertat.

Desigur. Ea nu fusese în Rhuidean; pesemne că era interzis să se vorbească despre Rhuidean chiar şi între soţ şi soţie. Şi între surori-de-soţ, sau oricare era relaţia dintre Amys şi Lian.

Şi Moiraine încercă să-i dea lui Lian un dar de musafir, sticluţe mici din cristal şi argint tocmai din Arad Doman, dar Lian îşi desfăcu braţele.

— Prezenţa Domniilor Voastre în sine e un dar de nepreţuit, Aes-Sedai. Dacă aş accepta mai mult, mi-aş necinsti acoperişul, şi pe mine. Nu aş putea face faţă acestei

ruşini.

Părea să vorbească foarte serios, şi îşi făcea griji ca Moiraine să nu-i poarte pică. Acest lucru arăta cât de importanţi erau femeile Aes-Sedai şi Car'a'carn.

— Cum doreşti, zise Moiraine, şi puse sticluţele înapoi în punga de la cingătoare; arăta foarte senină, îmbrăcată în mătase albastră, cu mantia deschisă la culoare dată pe spate. Ţinutul Întreit va mai vedea cu siguranţă destule Aes-Sedai. Nu am avut niciodată vreo pricină să venim.

Amys nu părea deloc mulţumită de acest răspuns, iar Melaine cea cu părul de foc o privi pe Moiraine ca o pisică cu ochii verzi care se întreba dacă să sară la marele câine care intrase în ţarcul ei de vite. Bair şi Seana făcură schimb de priviri îngrijorate, dar nu precum femeile care puteau conduce.

Câţiva gai'shain – bărbaţi şi femei la fel de graţioşi în robele lor albe, cu ochii plecaţi, care păreau atât de supuşi pentru nişte Aieli – luară mantiile lui Egwene şi Moiraine, apoi le dădură prosoape umede pentru mâini şi faţă, şi cupe mici de argint cu apă care să fie băute. Urmară bucatele, aduse în castroane de argint şi tipsii potrivite pentru masa la un palat, dar servite în blide de lut cu dungi albastre. Cu toţii stăteau pe jos, unde fuseseră aşezate dale albe în loc de masă, cu capetele unul lângă altul, cu perne sub piepturi, aşezaţi precum spiţele unei roţi, în vreme ce bucatele erau strecurate printre ei de către gai'shain.

Mat se chinuia, foindu-se pe pernele sale, dar Lan stătea aşezat de parcă ar fi mâncat dintotdeauna astfel, iar Egwene şi Moiraine păreau să se simtă aproape la fel de în largul lor. Fără îndoială că se învăţaseră în corturile Înţeleptelor. Lui Rand i se părea ciudat, dar mâncarea era destul de ciudată, încât să-i atragă aproape toată atenţia.

O tocană iute de carne de capră cu ardei nu era ceva obişnuit, dar cu siguranţă nu era o mâncare ciudată, iar mazăre se găsea peste tot, şi la fel şi dovlecei. Nu se putea spune acelaşi lucru despre pâinea galbenă, uscată şi fărâmicioasă, sau de boabele de fasole lunguieţe, roşii şi strălucitoare amestecate cu verdeţuri, sau de mâncărică de

sâmburi gălbui şi bucăţele roşii şi cărnoase, pe care Aviendha le numea *zemai* şi *t'mat.* La fel era şi cu fructele ca nişte cepe cu coaja verde şi groasă care creşteau într-una dintre acele plante fără frunze şi cu spini, numite kardon. Cu toate acestea, bucatele erau gustoase.

Poate că Rand s-ar fi bucurat mai mult de masă dacă Aviendha nu i-ar fi ţinut predici despre toate acestea. Nu despre surori-de-soţ. Aceasta era treaba lui Amys şi Lian, care stăteau de fiecare parte a lui Rhuarc şi îşi zâmbeau aproape la fel de mult cât zâmbeau soţului lor. Dacă amândouă se măritaseră cu el fără să îşi strice prietenia era limpede că îl iubeau amândouă. Rand nu le-ar fi văzut pe Elayne şi pe Min gata să accepte aşa o înţelegere; se întrebă de ce îi trecuse prin cap aşa ceva. Probabil că soarele îi prăjise şi creierii.

Dar dacă Aviendha lăsase această lămurire în seama altcuiva, îi vorbi în detaliu despre orice altceva. Pesemne că îl credea idiot pentru că nu ştia despre surori-de-soţ. Se întoarse pe partea dreaptă cu faţa către el, şi zâmbi aproape cu drăgălăşenie în timp ce îi povestea că lingura putea fi folosită la tocăniţă sau pentru *zemai* şi *t'mat,* însă ochii ei străluceau într-un fel care-i dădea de înţeles că doar prezenţa Înţelepţilor o împiedica să îi arunce un castron în cap.

— Nu ştiu ce ţi-am făcut, zise el încet.

Rand ştia foarte bine că Melaine era de partea cealaltă, dând impresia că era cufundată în discuţia ei cu Seana. Bair rostea şi ea câte un cuvânt din când în când, dar lui Rand i se părea că apleca urechea şi spre el.

— Dar dacă nu îţi face plăcere să mă dăscăleşti, nu trebuie să o faci. Am spus asta fără să vreau. Sunt sigur că Rhuarc sau Înţeleptele vor găsi pe altcineva.

Înţeleptele ar fi găsit pe altcineva fără doar şi poate, dacă el avea de gând să se descotorosească singur de ea.

— Nu mi-ai făcut nimic... zise ea, arătându-şi dinţii; dacă acesta trebuia să fie un zâmbet, îi lipsea ceva... şi nu îmi vei face niciodată nimic. Poţi să stai cum vrei când mănânci, şi să le vorbeşti celor din jur. Mai puţin cu aceia dintre noi care trebuie să dea lecţii în timp ce mănâncă. E politicos să vorbeşti cu amândouă persoanele care se află lângă tine.

Din spatele ei, Mat îl privi pe Rand şi îşi dădu ochii peste cap, cu siguranţă fericit că el nu trebuia să îndure aşa ceva.

— Doar dacă nu cumva trebuie să priveşti doar o singură persoană, pentru că trebuie să o instruieşti. Apucă mâncarea cu mâna dreaptă, dacă nu trebuie să te sprijini în cotul acela, şi…

Era un chin, iar ei se părea că-i făcea plăcere să-l tortureze. Aielii pesemne că preţuiau mult primirea de daruri. Poate dacă îi dădea ceva în dar…

— … Şi cu toţii vorbesc o vreme după ce masa s-a sfârşit, doar dacă una dintre noi nu trebuie să dea poveţe, şi…

„Ciubuc.” Nu părea drept să dea ciubuc cuiva care îl iscodea, dar dacă avea de gând să o ţină tot aşa, merita pentru puţină tihnă.

După ce masa fu strânsă de gai’shain, şi cupele de argint cu vin negru aduse, Bair se încruntă la Aviendha, iar aceasta tăcu îmbufnată. Egwene se ridică în genunchi şi o bătu pe umăr, dar pesemne că asta nu o ajută. Măcar tăcea. Egwene îl privi pe Rand scurt; ori ştia ce gândea el, ori se gândea că îmbufnarea Aviendhei era din pricina lui.

Rhuarc îşi scoase pipa scurtă şi punguţa cu tutun, turnă din belşug, apoi îi dădu punguţa din piele lui Mat, care îşi scosese şi el pipa din argint.

— Unii au primit veştile despre tine, Rand al’Thor, şi destul de repede, se pare. Lian îmi zice că Jheran, care e căpetenia clanului Aielilor Shaarad, şi Bael, Aielilor Goshien, au ajuns deja la Alcair Dai. Erim, căpetenia Aielilor Chareen, e pe drum,

Rhuarc lăsă o femeie gai’shain tânără şi subţirică să-i aprindă pipa de la flacăra unei crenguţe. După felul în care se mişca, cu o graţie puţin diferită decât a celorlalţi oameni îmbrăcaţi în robe, Rand bănuia că fusese Fecioară a Lăncii. Se întrebă cât mai avea oare de ispăşit din acel un an şi o zi, cu supunere şi umilinţă.

Mat îi zâmbi femeii în timp ce aceasta se apleca pentru a-i aprinde pipa; căutătura pe care i-o aruncă din ochii ei verzi ascunşi sub glugă îi şterse numaidecât zâmbetul de pe buze. Supărat, se întoarse pe burtă, în vreme ce din pipă îi ieşea un

firicel albastru de fum. Păcat că nu văzuse mulţumirea de pe chipul femeii sau cum roşise şi îi dispăruse zâmbetul după ce Amys se uită urât la ea făcând-o să plece în grabă, ruşinată. Şi Aviendha, care ura atât de mult faptul că fusese obligată să renunţe la suliţă, care încă se vedea soră de lance cu orice Fecioară…? Se încruntă la femeia gai'shain care tocmai pleca la fel cum s-ar fi încruntat jupâneasa al'Vere la cineva care scuipase pe podea. Un neam ciudat. Egwene era singura pe care Rand credea că o plăcea Aviendha.

— Aielii Goshien şi Shaarad, murmură el cu ochii la vin.

Rhuarc îi spusese că fiecare căpetenie de clan avea să aducă războinici în Canionul de Aur, pentru onoare, şi fiecare căpetenie de sept la fel. Adunaţi la un loc, însemnau poate o mie din fiecare clan. Douăsprezece clanuri. În sfârşit, douăsprezece mii de bărbaţi şi Fecioare, cu toţii devotaţi onoarei lor curioase şi gata să dănţuiască până şi dacă strănuta o pisică. Poate chiar mai mulţi din pricina târgului. Privi în sus.

— Se duşmănesc, nu-i aşa? întrebă Rand, iar Rhuarc şi Lan dădură din cap amândoi. Ştiu că ai zis că în Alcair Dai se păstrează Pacea din Rhuidean, Rhuarc, dar am văzut cât de mult au respectat Pacea asta Couladin şi Aielii Shaido. Poate că ar trebui să plec. Dacă încep lupte între Goshien şi Shaarad… Aşa ceva s-ar putea răspândi. Vreau să mă urmeze *toţi* Aielii, Rhuarc.

— Aielii Goshien nu sunt ca Aielii Shaido, zise Melaine aspru, scuturându-şi coada roşie-aurie precum o leoaică.

— Şi nici Aielii Shaarad, zise Bair cu o voce mai subţire decât aceea a femeii mai tinere, dar la fel de hotărâtă. Jheran şi Bael pot încerca să se omoare înainte să se întoarcă înapoi în sălaşele lor, dar nu la Alcair Dai.

— Dar nimic din toate astea nu răspunde la întrebarea lui Rand al'Thor, spuse Rhuarc. Dacă mergi la Alcair Dai înainte să ajungă toate căpeteniile de clan, cei care nu au ajuns încă îşi vor pierde onoarea. Să laşi oamenii, pe care îi chemi să te urmeze, fără onoare, nu e cea mai bună cale de a da de veste că tu eşti Car'a'carn. Aielii Nakai vin cel mai de departe. Încă o lună şi toţi vor ajunge la Alcair Dai.

— Mai puţin, zise Seana scuturând uşor din cap. Am vestit în visele lui Alsera de două ori până acum, iar ea zice că Bruan are de gând să alerge tot drumul de la Sălaşul Shiagi. Mai puţin de o lună.

— O lună până când vei pleca, adică, îi zise Rhuarc lui Rand. Apoi trei zile până la Alcair Dai. Poate patru. Cu toţii vor fi acolo până atunci.

O lună. Rand îşi frecă bărbia. Prea mult. Prea mult, şi nu avea de ales. În poveşti, toate se întâmplau aşa cum voia eroul, ba chiar atunci când voia el. În realitate, rareori se întâmpla astfel, chiar şi în cazul unui ta'veren care ar fi trebuit să aibă profeţia de partea lui. În realitate, trebuia să se arunce cu capul înainte şi să spere, şi dacă avea noroc găsea măcar jumătate de pâine, deşi avea nevoie de una întreagă. Cu toate acestea, o parte din planul său era pe calea cea bună. Partea cea mai primejdioasă.

Moiraine, aşezată între Lan şi Amys, îşi sorbea vinul lenevind, cu pleoapele închise. Lui Rand nu-i venea să creadă. Ea vedea tot, auzea tot. Dar el nu avea nimic de zis acum din ce nu trebuia ea să audă.

— Câţi se vor opune, Rhuarc? Sau mai bine zis, câţi mi se vor opune? Ai făcut mereu aluzii, dar nu ai zis nimic sigur până acum.

— Nu pot spune cu siguranţă, răspunse căpetenia, din spatele pipei. Când le vei arăta Dragonii, vor şti. Nu există nici o cale prin care să poţi imita Dragonii din Rhuidean.

Îi sclipiseră oare ochii lui Moiraine?

— Tu eşti cel profeţit. Te voi sprijini, şi Bruan cu siguranţă, şi Dhearic, căpetenie a Aielilor Reyn. Ceilalţi...? Sevanna, soţia lui Suladric, va veni cu Aielii Shaido, pentru că ei nu au căpetenie. E prea tânără să fie stăpâna unui sălaş, şi cu siguranţă va fi nemulţumită că va avea un singur acoperiş, şi nu un sălaş întreg, când cineva va fi ales în locul lui Suladric. Iar Sevanna e la fel de vicleană şi de neîncredere ca orice Shaido care s-a născut vreodată. Dar chiar dacă nu ne face necazuri, ştii că ne va face Couladin; el face pe căpetenia de clan, şi unii dintre Shaido s-ar putea să-l urmeze, chiar dacă nu a intrat în Rhuidean. Aielii Shaido sunt destul de neghiobi

să facă asta. Han, căpetenie a Aielilor Tomanelle, ar putea să fie de partea oricui. E un bărbat înţepat, greu de cunoscut şi cu care nu te înţelegi uşor…

Se opri când Lian murmură:

— Mai există vreun alt fel de bărbat?

Lui Rand i se păru că totuşi căpetenia de clan n-ar fi trebuit să audă. Amys îşi ascunse un zâmbet cu mâna; sora-de-soţ sorbi din cupa cu vin.

— După cum ziceam, spuse Rhuarc, încruntându-se resemnat de la o soţie la alta, nu pot să fiu sigur. Mai toţi te vor urma. Poate chiar toţi. Poate chiar şi Aielii Shaido. L-am aşteptat trei mii de ani pe bărbatul care poartă cei doi Dragoni. Când îţi vei arăta braţele, nimeni nu se va îndoi de faptul că tu eşti cel trimis să ne unească.

Şi să îi distrugă, dar nu pomeni nimic despre asta.

— Întrebarea e cum vor răspunde, zise Rhuarc şi bătu cu pipa în dinţi. Nu vrei să te răzgândeşti şi să îmbraci un cadin'sor?

— Şi ce să le arăt, Rhuarc? Un Aiel fals? Atunci îmbracă-l şi pe Mat în Aiel, zise Rand, iar Mat se înecă cu fumul de la pipă. Nu mă voi preface. Sunt ceea ce sunt; trebuie să mă primească aşa cum sunt. Rand îşi ridică pumnii, iar mânecile îi căzură destul cât să lase la vedere capetele cu coamă de aur. Astea sunt dovada. Dacă nu e de ajuns, atunci nimic nu e.

— Unde ai de gând să conduci „din nou suliţele la război”? întrebă brusc Moiraine, iar Mat se înecă din nou, îşi scoase pipa din gură şi se holbă la ea.

Nu-şi mai ţinea închişi ochii negri. Rand încordă pumnii, tremurând, până când îi pocniră degetele. Era primejdios să încerce să facă pe isteţul cu ea; ar fi trebuit să ştie. Femeia ţinea minte fiecare cuvânt pe care îl auzea, îl punea la păstrare, îl întorcea pe toate feţele până când afla întocmai ce însemna.

Se ridică uşor în picioare. Toţi îl priveau. Egwene se încruntă chiar cu mai multă îngrijorare decât Mat, dar Aielii îl priveau şi atât. Pe ei nu îi supăra să vorbească despre război. Rhuarc îl privea – pregătit. Iar chipul lui Moiraine era parcă

împietrit.
— Mă scuzaţi, zise el, merg să mă plimb o vreme.
Aviendha se ridică în genunchi, iar Egwene în picioare, dar nici una din ele nu îl urmară.

50 Capcane

Rand stătea afară, pe uliţa pietruită dintre casa din cărămizi galbene şi grădina de legume terasată, holbându-se în străfundurile canionului, şi nu reuşea să vadă mare lucru în afară de umbrele de după-amiază care se furişau de-a curmezişul fundului canionului. Ce n-ar fi dat să se fi putut încrede în Moiraine să nu îl dea pe mâna Turnului cu zgardă la gât cu tot; nu se îndoia defel că ar fi putut-o face, ba chiar fără să folosească Puterea, dacă îi dădea un motiv oricât de mic. Femeia aceea era în stare să vâre un bivol printr-o gaură de şoarece fără ca acesta să îşi dea seama de nimic. Ar fi putut să o folosească. „Pe Lumină, sunt la fel de rău ca şi ea. Foloseşte-te de Aieli! Foloseşte-te de Moiraine! Ce bine ar fi să pot avea încredere în ea!”

Se îndreptă către gura canionului, înclinându-se de fiecare dată când găsea o potecă ducând într-acolo. Toate erau înguste, pavate cu pietre mici, iar în cele mai abrupte lespezile închipuiau nişte scări. Se auzeau uşor sunetele metalice ale ciocanelor din fierării. Nu toate clădirile erau locuinţe. Printr-o uşă deschisă zări câteva femei ţesând, printr-alta se putea vedea o argintăreasă punându-şi la loc ciocănelele şi daltele micuţe, iar o a treia dădea la iveală un bărbat la o roată de olar, cu mâinile mânjite de lut şi având în spate cuptoarele încinse de cărămidă. Bărbaţi şi băieţi, cu excepţia celor mai tineri, purtau cu toţii cadin’sor, surtucul şi pantalonii de un cenuşiu brun, însă de multe ori diferenţele între veşmintele războinicilor şi cele ale meşteşugarilor erau mici, un cuţit scurt prins la cingătoare sau deloc, poate o *shoufa* fără un văl negru prins de ea. Totuşi, în timp ce privea un fierar cântărind o suliţă căreia tocmai îi făcuse un vârf lung de-un picior, Rand fu convins că bărbatul ar fi putut folosi arma la fel de uşor cum o făurise.

Uliţele nu erau aglomerate, însă erau mulţi Aieli prin preajmă. Copiii râdeau, alergând şi hârjonindu-se; în rândul fetelor mai mici suliţele de jucărie erau la fel de îndrăgite ca şi păpuşile. Gai’shain purtau pe cap urcioare de apă din lut

sau pliveau grădinile, deseori sub îndrumările unui copil de zece-doisprezece ani. Bărbaţi şi femei îşi vedeau de treburile lor, nu foarte deosebite de ceea ce ar fi făcut în Emond's Field, fie că măturau în faţa uşii sau că reparau un zid. Copiii de-abia îl băgară în seamă, cu toate că avea un surtuc roşu şi cizme cu talpă groasă, iar gai'shain erau atât de reţinuţi încât nu puteai spune dacă îl observau sau nu. Dar toţi aceşti adulţi, fie ei meşteşugari, războinici, bărbaţi sau femei, îl priveau cu un aer gânditor, cu nişte presimţiri nelămurite.

Băieţii foarte tineri alergau în picioarele goale, în haine lungi foarte asemănătoare cu cele de gai'shain, însă nu albe, ci de cenuşiul brun al unui cadin'sor. Fetele cele mai tinere ţâşneau de pretutindeni şi ele în picioarele goale, în rochii scurte care uneori nu le acopereau genunchii. Un lucru îi atrase atenţia la aceste fete; până la vârsta de vreo doisprezece ani, îşi purtau părul în două cosiţe împletite după urechi, împodobite cu panglici viu colorate. Exact aşa cum le purtase Egwene pe ale sale. Nu putea fi decât o coincidenţă. Probabil că renunţase la ele tocmai pentru că vreo femeie Aiel îi spusese că aşa îşi aranjau părul şi fetele Aiel. Ce prostie să se gândească la asta acum! Acum trebuia să se gândească la o singură femeie. Aviendha.

Pe fundul canionului, neguţătorii ambulanţi se înhămaseră la negoţ cu toţi Aielii care se îmbulzeau în jurul căruţelor cu coviltir din pânză. Cel puţin căruţaşii erau foarte agitaţi, iar Keille, cu un şal de dantelă albastră peste pieptenii din fildeş, se târguia în gura mare astăzi. Kadere şedea pe un butoi întors la umbra coviltirului căruţei sale albe; purta o haină gălbuie şi îşi ştergea faţa de sudoare fără să îşi dea silinţa să vândă ceva. Îl zări pe Rand şi dădu să se ridice, dar apoi renunţă. Isendre nu era prin preajmă însă, spre mirarea lui Rand, Natael era acolo; mantia lui peticită atrăsese o turmă de copii în jurul lui şi câţiva adulţi. Se pare că promisiunea unui public nou şi mai mare îl făcuse să-i părăsească pe Aielii Shaido. Sau poate Keille nu voia să îl scape din ochi. Atât de absorbită de neguţătoria ei cum era, nu scăpa ocazia de a se încrunta deseori la menestrel.

Rand ocoli căruţele. Întrebând în dreapta şi în stânga, află

încotro o luaseră Aielii Jindo, fiecare către acoperişul frăţiei lui, respectiv a ei, aici la Stâncile Reci. Acoperişul Fecioarelor se afla la jumătatea versantului dinspre miazăzi al canionului, care era încă iluminat; era un dreptunghi de piatră cenuşie acoperit cu o grădină, fără îndoială mai mare pe dinăuntru decât ar fi părut dinafară. Acum vedea şi interiorul. O pereche de Fecioare care stăteau pe vine la intrare, cu suliţe şi scuturi, îi tăiară calea, amuzate şi îngrozite în acelaşi timp că un bărbat dorea să intre, însă una din ele se învoi să-i anunţe sosirea.

Câteva minute mai târziu Fecioarele din clanul Jindo şi septul celor Nouă Văi, care fuseseră în Stâncă, ieşiră. Şi toate celelalte Fecioare al septului celor Nouă Văi de la Stâncile Reci se înghesuiau pe marginea drumului şi se căţărau pe acoperiş printre straturile de legume să privească, hlizindu-se de parcă s-ar fi aşteptat la un spectacol. Gai'shain, şi bărbaţi, şi femei, apărură în urma lor ca să le servească ceai negru în cupe micuţe; oricare ar fi fost acea regulă care interzicea bărbaţilor să ajungă la Acoperişul Fecioarelor se pare că nu se aplica şi pentru gai'shain.

După ce el cercetase câteva mărfuri, Adelin, femeia Jindo cu părul blond şi cu o cicatrice subţire pe obraz scoase la iveală o brăţară lată de fildeş împodobită cu incrustaţii bogate cu trandafiri. Se gândi ce bine i s-ar fi potrivit Aviendhei; cel care făurise brăţara avusese grijă să înfăţişeze şi spini printre flori.

Adelin era înaltă chiar şi pentru o femeie Aiel, era doar cu o palmă mai scundă decât el. Când auzi motivul pentru care o voia – aproape tot motivul; Rand nu spuse decât că era un dar, în semn de recunoştinţă pentru învăţăturile primite de la Aviendha, nu mită ca să domolească mânia femeii pentru ca el să poată sta prin preajma ei – Adelin întoarse privirea către celelalte Fecioare. Se opriră din hlizit, iar pe feţele lor nu se putea citi nimic.

— Nu am să îţi cer nimic pentru acest dar, Rand al'Thor, zise ea punându-i brăţara în palmă.

— E bine oare? întrebă el. Cum ar vedea un Aiel un astfel de gest? Nu vreau să o jignesc în nici un fel pe Aviendha.

— Nu ai s-o jigneşti.

Făcu semn unei gai'shain care ducea cupe şi un urcior de lut pe o tipsie de argint. Turnă două cupe şi îi întinse una lui.

— Aminteşte-ţi onoarea, zise ea sorbind din cupă.

Aviendha nu îi pomenise niciodată despre un asemenea ritual. Nesigur, sorbi o înghiţitură de ceai amar şi repetă:

— Aminteşte-ţi onoarea.

Părea să fie cel mai potrivit lucru pe care l-ar fi putut spune. Spre mirarea lui, ea îl sărută uşor pe amândoi obrajii.

O Fecioară mai în vârstă, cu părul cenuşiu, dar cu figura încă severă se ivi în faţa lui.

— Aminteşte-ţi onoarea, zise, şi luă o înghiţitură din cupa lui.

Fu nevoit să repete ritualul cu fiecare dintre Fecioarele de acolo, spre sfârşit lipind doar buzele de marginea ceştii. Or fi fost ele ceremoniile Aielilor scurte şi simple, dar atunci când trebuia să le repeţi cu vreo şaptezeci de femei bătrâne, ajungeai să te saturi până şi de cele mai discrete sorbituri de ceai. Când scăpă de acolo, umbrele începuseră să se caţăre pe peretele dinspre răsărit al canionului.

O găsi pe Aviendha lângă casa lui Lian, bătând cu sârg un covor albastru dungat atârnat pe o sfoară în timp ce lângă ea zăcea o grămadă colorată de alte covoare. Netezindu-şi smocurile de păr umede de sudoare de pe frunte, se holbă la el cu chipul lipsit de expresie atunci când acesta îi înmână brăţara şi îi spuse că era un dar în semn de recunoştinţă pentru învăţăturile ei.

— Am oferit brăţări şi coliere unor prieteni care nu purtau suliţe, Rand al'Thor, dar nu am purtat niciodată una. Glasul ei era firesc. Astfel de lucruri zornăie şi fac zgomot ca să te trădeze atunci când trebuie să nu te faci auzit, te încurcă atunci când trebuie să te mişti cu repeziciune.

— Dar poţi să o porţi acum, că vei fi Înţeleaptă.

—Da.

Întoarse cercul de fildeş pe o parte şi pe alta, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă cu el, apoi îşi vârî mâna în brăţară şi îşi ridică încheietura ca să o privească mai bine. Parcă s-ar fi holbat la o cătuşă.

— Dacă nu îţi place… Aviendha, Adelin a spus că nu va fi jignitor pentru tine. Ba chiar părea să încuviinţeze.

Îi povesti despre ceremonia de sorbire a ceaiului, iar ea închise ochii strâns şi se cutremură.

— Ce s-a întâmplat?

— Ele cred că încerci să îmi intri în voie.

Lui Rand nu-i venea să creadă că glasul ei era atât de calm. În ochii ei nu se citea nici o emoţie.

— Te-au încuviinţat, de parcă încă aş fi purtat suliţă.

— Pe Lumină! Putem să le explicăm uşor lucrurile. Eu nu… se întrerupse văzând că ochii ei se aprinseră.

— Nu! Ai acceptat încuviinţarea lor şi acum vrei să o respingi? Asta da, ar fi jignitor pentru mine! Crezi că eşti primul bărbat care încearcă să îmi intre în voie? Acum lasă-le să creadă ce vor. Nu înseamnă nimic.

Luă cu amândouă mâinile trapaşca, strâmbându-se.

— Pleacă! Aruncând o privire la brăţară, adăugă: Tu chiar nu ştii nimic, nu-i aşa? Nu ştii nimic. Nu e vina ta.

Părea că repetă ceva ce i se spusese sau că încerca să se convingă singură.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat masa, Rand al’Thor. Te rog, pleacă! Amys spune că trebuie să curăţ toate covoarele astea, oricât de mult ar dura. O să dureze toată noaptea, dacă stai aici şi trăncăneşti.

Întorcându-i spatele, altoi zdravăn covorul dungat, cu brăţara de fildeş sărindu-i la încheietură.

Rand nu ştia dacă îşi ceruse scuze din cauza darului lui sau pentru că primise vreo poruncă de la Amys – bănui că a doua variantă era mai probabilă –, dar, oricum, păruse sinceră. Era vădit nemulţumită – judecând după icnetul care însoţea fiecare lovitură puternică a trapăştii –, dar nu dăduse deloc impresia că îi purta ranchiună. Era tulburată, îngrozită, chiar furioasă, dar nu ranchiunoasă. Tot era ceva. Poate că până la urmă avea să fie şi cuviincioasă.

Păşind în vestibulul cu dale maronii din casa lui Lian, Rand le găsi pe Înţelepte vorbind între ele, toate patru cu şalurile atârnându-le de umeri. Când apăru el, tăcură toate.

— Am să pun să te conducă în odaia ta de dormit, spuse

Amys. Ceilalţi au fiecare odaia lor.

— Îţi mulţumesc, zise el aruncând o privire spre uşă şi încruntându-se uşor. Amys, i-ai spus Aviendhei să îşi ceară iertare pentru cină?

— Nu. Aşa a făcut?

Ochii ei albaştri luară pentru o clipă o expresie gânditoare; avu impresia că Bair schiţă un zâmbet.

— Nu i-aş fi poruncit una ca asta, Rand al'Thor. Când te sileşte cineva să îţi ceri scuze, scuzele nu au nici o valoare.

— Fetei i s-a spus doar să bată covoare până asudă şi îi trec toţi nervii, zise Bair. În rest, totul a venit de la ea.

— Şi nu pentru că ar fi nădăjduit să scape de însărcinare, adăugă Seana. Trebuie să înveţe să îşi stăpânească furia. O Înţeleaptă trebuie să ştie să îşi stăpânească simţămintele, nu să se lase copleşită de ele.

Cu un surâs discret întoarse privirea către Melaine. Femeia cu părul bălai strânse din buze şi pufni.

Încercau să îl convingă că Aviendha avea să fie încântătoare de acum înainte. Oare chiar credeau că el era orb?

— Trebuie să ştiţi că mi-am dat seama. Despre ea. Că aţi pus-o să mă iscodească.

— Nu ştii atâtea pe cât crezi, spuse Amys, ca o Aes-Sedai care voia să îi dea de înţeles că lumea avea înţelesuri ascunse pe care ea nu intenţiona să i le dezvăluie.

Melaine îşi aranjă şalul măsurându-l atent din priviri. Nu ştia mare lucru despre Aes-Sedai; dacă ea ar fi fost Aes-Sedai, ar fi fost din Ajah Verde.

— Recunosc, zise ea, că la început ne-am gândit că o vei vedea doar ca pe o femeie frumuşică, iar tu eşti destul de arătos ca să te găsească mai amuzant decât pe noi. Nu ne-am aşteptat să aibă limba atât de ascuţită. Nu ne-am aşteptat nici la altele.

— Atunci de ce ţineţi atât de mult să o am prin preajmă? izbucni el mai înfierbântat decât şi-ar fi dorit. Doar nu credeţi că am să-i dezvălui ei ceva din ceea ce n-aş vrea să ştiţi nici voi.

— De ce o laşi să rămână în preajma ta? întrebă Amys

liniştită. Dacă nu vrei să o accepţi, cum am putea să ţi-o băgăm noi pe gât?

— Cel puţin aşa ştiu cine e iscoada.

Probabil că era mai bine să o ţină pe Aviendha sub atenta lui supraveghere decât să se întrebe care dintre Aieli stătea cu ochii pe el. Fără ea, mai mult ca sigur că ar fi luat fiecare vorbă întâmplătoare a lui Rhuarc drept o încercare de a-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Desigur, n-ar fi avut cum să ştie dacă aşa era sau nu. Rhuarc era însurat cu una dintre femeile astea. Dintr-odată se bucură că nu îi împărtăşise mai multe căpeteniei de clan. Şi se mâhni că fusese cât pe-aci să se încreadă în el. De ce îşi închipuise vreodată că Aielii erau mai direcţi decât Înalţii Seniori din Tear?

— Sunt încredinţat că e bine să o las acolo unde e.

— Atunci aşa gândim cu toţii, zise Bair.

O privi şiret pe femeia cu pielea aspră. În glasul ei răsunase ceva aparte, de parcă ar fi ştiut mai multe decât el.

— Nu o să afle ce urmăriţi.

— Ce urmărim noi? îl repezi Melaine, scuturând din cap şi legănându-şi pletele lungi. Profeţia spune: „Va fi salvată o rămăşiţă dintr-o rămăşiţă”. Ceea ce urmărim noi, Rand al’Thor, Car’a’carn, este să salvăm cât mai mulţi oameni. Orice chip ai avea şi orice sânge ţi-ar curge prin vine, nu ne înţelegi deloc. Am să te fac eu să vezi că sângele tău e al nostru chiar dacă trebuie să pun…

— Cred, o întrerupse Amys calm, că ar vrea să îşi vadă odaia de dormit. Pare ostenit.

Bătu din palme scurt şi energic şi o femeie gai’shain apăru, unduitoare ca o salcie.

— Arată-i camera care i-a fost pregătită. Adu-i tot ce îi trebuie.

Înţeleptele se îndreptară spre uşă lăsându-l acolo; Bair şi Seana îi aruncau lui Melaine priviri veninoase, de parcă ar fi făcut parte din Soborul Femeilor, măsurând cu privirea pe cineva căruia aveau de gând să îi ceară socoteală. Melaine nu le băgă în seamă; pe când uşa se închidea în spatele lor, bombănea ceva care suna: „bagi minţile-n cap fetei ăleia nesăbuite”.

Care fată? Aviendha? Deja făcea ceea ce îi ceruseră. Poate Egwene? Ştia că învăţa ceva cu Înţeleptele. Şi ce era Melanie dispusă să facă pentru a-l face să vadă că „sângele lui e al lor”? Ce ar fi putut să facă pentru a-l convinge că era Aiel? „Să-i întindă o capcană? Prostule! Doar nu ţi-ar spune pe şleau că are de gând să îţi întindă o capcană. Ce altceva mai poţi întinde? Rufele pe sârmă?” se gândi el şi râse încet. Era obosit. Prea obosit să îşi mai pună întrebări, după douăsprezece zile şi o parte dintr-a treisprezecea de călărit într-un aer uscat şi încins; nu voia să îşi închipuie cum s-ar fi simţit dacă ar fi mers pe jos toată distanţa aceea. Aviendha trebuie să fi avut picioare de oţel. Avea nevoie de un pat.

Femeia gai’shain era drăguţă, în ciuda unei cicatrici subţiri care trecea de-a curmezişul imediat deasupra unui ochi de un albastru-deschis pentru a se pierde într-un desiş de păr atât de bălai, încât ai fi zis că e argint. Altă Fecioară; însă deocamdată nu.

— Dacă vrei să mă urmezi, murmură ea coborând privirea.

Odaia de dormit, desigur, nu era una obişnuită. Aşa cum se aşteptase, „patul” era o saltea de paie groasă pusă peste mai multe covoare colorate. Femeia Gai’shain – o chema Chion – păru şocată să îl audă cerând apă de spălat, însă Rand se săturase de saune. Putea pune rămăşag că Moiraine şi Egwene nu erau nevoite să stea într-un cort cu abur ca să fie curate. Chion aduse totuşi apa fierbinte într-un urcior mare şi cafeniu care se folosea la udat grădina, şi mai aduse şi un castron mare alb în loc de lighean. Când se oferi să îl spele ea, o goni afară. „Ce fiinţe ciudate erau toate!”

Camera nu avea ferestre şi era luminată de lămpi de argint care atârnau de pereţi, dar îşi dădu seama că nu putea să se fi întunecat afară când se termină de spălat. Nu îi păsa. Pe saltea găsi doar două pături, nici una destul de groasă. Fără îndoială, dovadă a firii călite de Aiel. Aducându-şi aminte de nopţile reci petrecute în corturi, se îmbrăcă din nou, în afară de surtuc şi cizme, iar apoi suflă în lămpi şi se strecură sub pături în beznă.

În ciuda oboselii, nu putu să nu se tot foiască şi să se

gândească. Ce voise să spună Melaine? De ce nu le păsa Înţeleptelor că îşi dăduse seama că Aviendha îl iscodea? Aviendha. Femeie frumoasă, deşi era mai ursuză ca un catâr cu patru copite ciopârţite de pietre. Respiraţia i se rări, gândurile i se înceţoşară. O lună.

Prea mult. N-avea de ales. Mai curând. Isendre zâmbind. Kadere privind. Capcană. A cui? Care? Capcane. Dacă ar fi putut să aibă încredere în Moiraine! Perrin. Acasă. Perrin probabil înota în...

Cu ochii închişi Rand înainta prin apă. Răcoare bine-venită. Şi atât de udă! Parcă nu îşi dăduse niciodată seama cât de bine era să fii *ud.* Ridică privirea, se uită în jur la sălciile înşirate pe un mal al iazului, pe cealaltă stejarul cel mare şi stufos, întinzându-şi crengile peste apă. Pădurea Îmbibată. Ce bine era acasă! Avea senzaţia că fusese plecat. Nu ştia foarte bine unde, dar nici nu conta. Până la Dealul Străjii. Da. Niciodată nu fusese mai departe de atât. Răcoros şi ud. Şi singur.

Dintr-odată două trupuri spintecară văzduhul, cu genunchii aduşi la piept, orbindu-l cu stropii care săriră când se cufundară în apă. Frecându-se la ochi, le văzu pe Elayne şi pe Min zâmbindu-i de o parte şi de alta, două capete deasupra suprafeţei de un verde palid. Două bătăi de braţe l-ar fi dus la oricare din ele şi departe de cealaltă. Nu putea să le iubească pe amândouă. Să le iubească? De ce îi trecuse asta prin cap?

— Nu ştii pe cine iubeşti.

Se întoarse iscând un vârtej de apă. Pe mal stătea Aviendha, în cadin'sor mai degrabă decât cu fustă şi bluză. Nu era nici o răutate în privirea ei.

— Intră în apă, zise el. Am să te învăţ să înoţi.

Un zvon de râsete melodioase îl făcu să întoarcă brusc capul spre malul celălalt. Femeia care stătea acolo, goală, cu un trup sidefiu, era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată, cu ochi mari şi negri care îl tulburau. Parcă o cunoştea.

— Oare ar trebui să te las să îmi fii necredincios, fie şi

numai în visele tale?

Simţea cumva că Elayne şi Min, şi Aviendha nu mai erau acolo. Totul începea să fie foarte bizar.

Îl privi cu luare-aminte un răstimp, ignorând complet faptul că era goală. Încetul cu încetul se ridică pe vârfuri, îşi luă avânt cu braţele, apoi se aruncă în iaz. Când îi apăru capul deasupra apei, părul ei negru şi lucios nu era ud. Lucru care pentru o clipă îl nedumeri. Apoi ajunse la el – oare chiar înotase sau pur şi simplu se *aflase* acolo? –, încolăcindu-şi braţele şi picioarele în jurul lui. Apa era rece, carnea ei era fierbinte.

— Nu ai cum să îmi scapi, murmură ea.

Ochii aceia negri erau mult mai adânci decât iazul.

— Am să te fac să îţi placă atât de mult, încât să nu uiţi niciodată, fie în vis, fie aievea.

„Fie în vis, fie…?” Totul în jur se înceţoşă. Ea se lipi mai tare de el şi atunci totul se limpezi din nou. Totul era ca mai înainte. La un capăt al iazului creştea stufăriş; la celălalt frunză-lată şi pin, până aproape de suprafaţa apei.

— Te cunosc, îngână el.

Precis o cunoştea, altfel de ce ar fi lăsat-o să facă asta?

— Dar nu… Nu e bine.

Încercă să scape din strânsoare, însă de îndată ce îşi eliberă un braţ aceasta i-l prinse din nou.

— Ar trebui să te însemn, zise ea cu glas ameninţător. Mai întâi Ilyena aceea cu inima laşă şi acum… Câte femei sunt în gândurile tale?

Pe neaşteptate, dinţii ei mici şi albi se înfipseră în gâtul lui. Urlând, o azvârli cât colo şi duse mâna la gât. Trecuse de piele; sângera.

— Aşa te distrezi tu în timp ce eu mă frământ întrebându-mă unde ai plecat? se auzi o voce dispreţuitoare de bărbat. De ce-ar mai trebui să-mi bat capul dacă tu pui în primejdie planul nostru în felul acesta?

Deodată, femeia se afla pe mal, înveşmântată în alb, cu talia ei subţire strânsă de o cingătoare de argint împletit, cu stele şi semilună de argint în părul ei negru ca bezna. Pământul din spatele ei se ridica într-un dâmb pe care se afla

un crâng de frasini. Nu îşi amintea să fi văzut frasini. Era cu faţa spre… ceaţă. O siluetă de bărbat, neclară, cenuşie. Cumva – ceva nu era în regulă.

— Primejdie, zise ea batjocoritor. Ţi-e teamă să rişti la fel ca Moghedien, nu-i aşa? Te-ai furişa ca însăşi Păienjeniţa. Dacă nu te-aş fi scos cu de-a sila din gaura ta, acum încă ai sta ascuns şi ai aştepta să rostuieşti câteva rămăşiţe.

— Dacă nu eşti în stare să îţi stăpâneşti… poftele, rosti ceaţa cu glasul bărbatului, de ce m-aş alătura ţie? Dacă tot trebuie să îmi asum riscuri, vreau o răsplată mai mare decât să fiu un simplu păpuşar.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

Ceaţa se tulbură; Rand îşi dădea cumva seama că era din cauza şovăielii, a temerii de a nu fi spus prea mult. Apoi dintr-odată ceaţa se risipi. Femeia îl privi cum stătea încă în iaz, cufundat până la gât; buzele i se subţiară de enervare şi dispăru pe neaşteptate.

Se deşteptă tresărind şi rămase nemişcat, privind în beznă. Un vis. Dar oare unul obişnuit sau altceva? îşi scoase o mână de sub pături, îşi pipăi gâtul şi simţi urmele de dinţi şi firicelul de sânge. Orice fel de vis o fi fost, fusese şi ea în el. Lanfear. Pe ea sigur nu o visase. Şi celălalt; bărbatul. Pe faţă îi apăru un zâmbet rece. „Capcane peste tot. Capcane pentru cei care păşesc neştiutori. Trebuie să am grijă unde pun piciorul.” Atâtea capcane! Toate lumea întindea capcane.

Râzând uşor, se întoarse pe o parte ca să adoarmă la loc – şi încremeni ţinându-şi răsuflarea. Nu era singur în încăpere. „Lanfear.”

Se strădui cu disperare să ajungă la Adevăratul Izvor. Pentru o clipă, se temu ca nu cumva însăşi frica să îl învingă. Apoi pluti în liniştea rece a Hăului, simţind prin el un râu tumultuos de Putere. Sări în picioare. Lămpile se aprinseră brusc.

Aviendha stătea lângă uşă cu picioarele încrucişate, cu gura căscată şi ochii verzi larg deschişi, holbându-se pe rând când la lămpi, când la legăturile pe care nu le vedea şi care o imobilizaseră complet. Nici măcar capul nu şi-l putea mişca;

se aşteptase la cineva care să stea în picioare şi ţesătura se ridica mult deasupra ei. Dădu drumul imediat undelor de Aer.

Fata se ridică în grabă, cât pe-aci să-i cadă şalul.

— Nu… Nu cred că voi putea vreodată să mă obişnuiesc cu… făcu semn spre lămpi. Din partea unui om.

— M-ai văzut şi altădată mânuind Puterea.

În Hăul care îl înconjura ţâşni un val de mânie. Se furişase la el în cameră pe întuneric. Îl speriase de moarte. Avea noroc că nu îi făcuse rău, că nu o omorâse din greşeală.

— Ar trebui să te obişnuieşti. Eu sunt Cel Care Vine cu Zorile, fie că vrei sau nu să recunoşti.

— Asta nu face parte…

— De ce eşti aici? întrebă el cu răceală.

— Înţeleptele te veghează de afară cu rândul. Ar fi vrut să continue să te vegheze din…

Se întrerupse şi roşi.

— De unde?

Fata se holbă la el roşind şi mai puternic.

— Aviendha, de un…?

„Vestitoare-n vise. De ce nu îi trecuse prin cap?”

— Din visele mele, zise el cu asprime. De când îmi cercetaţi gândurile?

Fata răsuflă cu greutate.

— Nu ar fi trebuit să îţi dau de ştire. Dacă află Bair – Seana a spus că e prea primejdios în seara asta. Nu înţeleg, nu pot pătrunde în vis fără ajutorul uneia dintre ele. Nu ştiu decât că în seara asta e periculos. De asta veghează cu rândul. Sunt îngrijorate cu toate.

— Tot n-ai răspuns la întrebare.

— Nu ştiu de ce mă aflu aici, îngăimă ea. Dacă ai nevoie de apărare…

Întoarse privirea spre cuţitul scurt de la cingătoare şi atinse mânerul. Brăţara de fildeş părea să o supere; îşi încrucişă braţele ca să o ascundă la subsuori.

— Nu te-aş putea apăra foarte bine cu un cuţit aşa de mic, iar Bair spune că, dacă mai pun mâna pe o suliţă fără să mă atace cineva, o să mă jupoaie de vie. Nu ştiu de ce ar trebui să renunţ la somn ca să te apăr. Din cauza ta am bătut

covoare până acum mai puţin de un ceas. La lumina lunii!

— Nu asta era întrebarea. De când…?

Tăcu dintr-odată. În aer se simţea un fior de nefiresc. De rău. Ar fi putut să fie doar în imaginaţia lui, rămăşiţe din vis. Poate.

Aviendha scoase un oftat de uimire văzând sabia roşie ca de flăcări apărându-i în mână, cu lama uşor încovoiată purtând semnul bâtlanului. Lanfear îl acuzase că nu folosea decât a zecea parte din ceea ce-i stătea în puteri, deşi mare parte din acea zecime venea din bâjbâit şi luat la nimereală. Nu *ştia* nici măcar a zecea parte din ceea ce-i stătea în puteri. Dar de cunoscut, cunoştea sabia.

— Rămâi în spatele meu.

De-abia o văzu scoţându-şi cuţitul din teacă în timp ce el ieşi din odaie în tăcere, picioarele lui doar în ciorapi nefăcând nici un zgomot pe covoare. În mod bizar, aerul nu era mai răcoros decât atunci când se culcase. Poate că acei pereţi chiar păstrau căldura, căci, cu cât păşea mai departe, cu atât se făcea mai frig.

Probabil că până şi gai'shain îşi căutaseră saltelele. Coridoarele şi încăperile erau tăcute şi goale, foarte slab luminate de lămpile răzleţe care încă mai ardeau. Aici unde lămpile stinse cufundau totul în beznă chiar şi în miezul zilei, existau întotdeauna lămpi lăsate să ardă. Senzaţia era încă neclară, însă nu se risipea. Răul se afla acolo.

Se opri brusc sub bolta arcuită care ducea spre vestibul. O lampă de argint la fiecare colţ al încăperii răspândea o lumină palidă. În mijloc se afla un bărbat înalt cu capul plecat peste pieptul unei femei prinse în braţele lui înfăşurate într-o mantie neagră. Capul ei era lăsat pe spate, iar gluga-i albă îi căzuse de pe creştet în timp ce bărbatul îi săruta gâtul. Ochii lui Chion erau pe jumătate închişi şi pe buze avea un zâmbet fericit. Hăul fu străbătut de o urmă de stânjeneală. Apoi bărbatul îşi ridică privirea.

Ochii negri prea mari îl priveau pe Rand de pe un chip palid cu obrajii scobiţi; o gură roşie încreţită se lăţi într-un zâmbet batjocoritor care dădu la iveală un şir de dinţi ascuţiţi. Chion se prăbuşi la pământ, iar mantia se desfăşură într-o

pereche de aripi largi ca de liliac. Draghkarul păşi peste trupul ei şi mâinile lui albe, foarte albe se întinseră spre Rand, cu gheare la capătul degetelor lungi şi subţiri. Dar nu ghearele şi dinţii erau adevărata primejdie. Sărutul Draghkar era cel care ucidea sau altele mai rele.

Cântecul său murmurat, hipnotic, se lipi de suprafeţele Hăului. Aripile acelea negre de piele se întinseră să îl învăluie pe măsură ce creatura înainta. Preţ de o clipă, în ochii aceia negri imenşi se citi spaima, apoi sabia făurită de Putere spintecă ţeasta Draghkarului până sub nas.

O sabie obişnuită ar fi rămas acolo, dar tăişul de foc putu fi tras cu uşurinţă în timp ce creatura se prăbuşea la pământ. Pentru o clipă, în inima Hăului, Rand cercetă fiinţa ce se afla la picioarele lui. Cântecul acela. Dacă nu ar fi fost protejat de orice simţământ de un zid de pustiu, dacă nu ar fi putut rămâne calm şi rece, cântecul acela i-ar fi luat minţile. Fără îndoială că Draghkar aşa crezuse când îl văzuse că se apropie atât de hotărât.

Aviendha se repezi să îngenuncheze lângă Chion şi să caute pulsul acestei gai’shain.

— Moartă, zise ea, închizându-i pleoapele. Poate e mai bine aşa. Draghkarii mănâncă sufletul înainte să ia viaţa. Un Draghkar! Aici!

Îl privi duşmănoasă.

— La Refugiul Imre sunt troloci şi acum un Draghkar aici. Aduci vremuri grele asupra Ţinutului…

Cu un strigăt se aruncă peste trupul lui Chion când el ridică sabia. Un val puternic de foc ţâşni din aceasta pentru a lovi în piept un Draghkar care apăruse în pragul uşii. Izbucnind în flăcări, Făptura Umbrei se dădu înapoi zbierând; alergă împleticindu-se pe potecă, fluturând din aripile cuprinse de foc.

— Trezeşte-i pe toţi, zise Rand calm.

Oare Chion se luptase? Cât de mult îşi păstrase onoarea? Nu avea nici o importanţă. Draghkarii mureau mai uşor decât Myrddraalii, dar erau mult mai primejdioşi în felul lor.

— Dacă ştii cum să dai alarma, fă-o!

— Gongul de lângă uşă…

— Mă ocup eu. Trezeşte pe toată lumea. S-ar putea să fie mai mulţi.

Dând din cap, se întoarse pe unde venise, strigând:

— Ridicaţi suliţele! Treziţi-vă şi ridicaţi suliţele!

Rand ieşi afară, cu sabia ridicată, cu Puterea umplându-l şi tulburându-l. Îi era rău. Îi venea să râdă, îi venea să verse. Noaptea era geroasă, însă el de-abia dacă simţea frigul. Draghkarul arzând zăcea în grădina terasată, învăluit într-un iz de carne arsă, sporind lumina lunii cu lumina focului lui mocnit. Puţin mai încolo zăcea Seana cu părul ei cenuşiu răsfirat, cu ochii larg deschişi, fixând cerul fără să clipească. Cuţitul de la cingătoare zăcea lângă ea, dar nu avusese nici o şansă în faţa Draghkarului.

De îndată ce Rand înşfăcă ciocanul învelit în piele care atârna lângă gongul de bronz, o hărmălaie îngrozitoare se iscă la gura canionului, zbierete de oameni şi răcnete de troloci, zornăit metalic de arme şi strigăte. Bătu în gong cu putere, un sunet vibrant care se răspândi în ecouri în canion; în clipa următoare, se mai auzi un gong, apoi altele, şi din zeci de guri se auzi strigătul:

— Ridicaţi suliţele!

Ţipete nedumerite se ridicară deasupra căruţelor neguţătorilor. Se iviră dreptunghiuri de lumină, uşi date de perete la cele două căruţe în formă de cutie, licărind albe în lumina lunii. Cineva striga furios acolo jos – o femeie. Nu îşi dădea seama cine.

Deasupra lui în aer se auzea fluturat de aripi. Mârâind sălbatic, Rand ridică sabia de foc cu Puterea Supremă arzând în el, iar din tăiş se răspândiră limbi lacome de foc. Draghkarul explodă într-o ploaie de bucăţele arzânde care căzură în întunericul de dedesubt.

— Aici, strigă Rhuarc.

Ochii căpeteniei de clan priveau îndârjiţi deasupra vălului negru; era îmbrăcat din cap până-n picioare şi mânuia o suliţă şi-un scut. Mat stătea în spatele lui, fără surtuc şi cu capul descoperit, cu cămaşa pe jumătate băgată în pantaloni, clipind confuz şi ţinându-şi suliţa cu mâner negru în amândouă mâinile.

Rand luă *shoufa* de la Rhuarc, apoi o lăsă să cadă. O siluetă cu aripi de liliac apăru zburând în cerc în lumina lunii, apoi se lăsă în jos de partea cealaltă a canionului, dispărând în umbre.

— Mă vânează. Atunci să mă vadă la faţă. Puterea crescu în el; sabia se aprinse până când deveni un mic soare care îl lumina. Nu mă pot găsi, dacă nu ştiu unde sunt.

Râse, căci ei nu înţelegeau gluma, apoi se avântă înspre iureşul bătăliei.

Scoţându-şi suliţa din pieptul unui troloc cu rât de porc, Mat se lăsă pe vine, căutând altul în bezna risipită de lumina lunii de la gura canionului. „Arde-l-ar pe Rand!” Nici una din umbrele pe care le vedea mişunând nu puteau să fie troloci. „Întotdeauna mă bagă în belele din astea!” Dinspre răniţi se auzeau gemete stinse. O umbră pe care o crezu a fi Moiraine îngenunche lângă un Aiel doborât. Bulgării aceia de foc cu care arunca în dreapta şi-n stânga erau uimitori, aproape la fel de grozavi ca şi sabia lui Rand care zămislea valuri de foc. Obiectul încă strălucea, astfel că un cerc de foc îl înconjura. „Ar fi trebuit să rămân sub pături, zău dacă nu! E al naibii de frig şi toată tărăşenia asta n-are nimic de-a face cu mine!” Apăreau din ce în ce mai mulţi Aieli, femei în fuste venite să ajute răniţii. Unele purtau suliţe; de obicei ele nu luptau, însă odată ce bătălia pătrunsese în sălaş, nu putură să rămână deoparte să privească.

O Fecioară se opri lângă el, descoperindu-se. Nu putea să îi distingă chipul, era acoperit de umbre.

— Îţi mânuieşti bine suliţa. Ciudate timpuri trăim dacă au ajuns trolocii la Stâncile Reci.

Ea se uită în umbră la silueta în care credea că o recunoaşte pe Moiraine.

— Fără Aes-Sedai ar fi putut pătrunde în forţă.

— Nu erau destui ca să fi reuşit, zise el fără să gândească. Scopul lor era să atragă atenţia aici. „Pentru ca acei Draghkari să poate ajunge la Rand?”

— Cred că ai dreptate, zise ea rar. Eşti vreo căpetenie din rândul udarilor?

Mat ar fi preferat să-şi fi ţinut gura.

— Am citit o carte mai demult, murmură el întorcându-i spatele. „La naiba cu blestematele astea de crâmpeie din amintirile altor oameni.”

Poate că după asta vânzătorii ambulanţi aveau să fie gata de plecare.

Totuşi, când se opri lângă căruţe, nici Keille şi nici Kadere nu se aflau prin preajmă. Căruţaşii erau toţi adunaţi laolaltă, trecându-şi grăbiţi din mână în mână sticle cu ceva ce mirosea întocmai ca rachiul acela straşnic pe care îl vindeau, bombănind neliniştiţi de parcă trolocii s-ar fi apropiat îndeajuns, încât să-i poată mirosi. Isendre stătea încruntată în capul scărilor căruţei lui Kadere. Chiar şi acum era frumoasă. Mat era bucuros că măcar amintirile despre femei erau ale lui.

— Trolocii sunt terminaţi, îi spuse, sprijinindu-se în suliţă ca să se asigure că ea o observă. „Nu e cazul să îmi pun capul la bătaie dacă nu îmi iese şi mie ceva din asta.” Nu trebuia deloc să se străduiască să pară ostenit. O bătălie grea, dar acum eşti în siguranţă.

Ea îl pironi cu o privire lipsită de emoţie, iar ochii îi sclipiră în lumina lunii ca două pietre negre şi lustruite. Fără să spună un cuvânt, se întoarse înăuntru şi trânti uşa. Tare.

Mat oftă lung şi se îndepărtă de căruţe. Ce trebuia să facă pentru a o impresiona pe femeia aceea? Nu voia decât un pat. Să se bage sub pături şi să-l lase pe Rand să se descurce cu trolocii şi cu afurisiţii ăia de Draghkari. Bărbatului părea chiar să îi placă. Mai şi râdea.

Rand venea cu sabia strălucind ca o lampă în beznă. Îşi făcu apariţia şi Aviendha, alergând spre el cu fustele ridicate deasupra genunchilor, însă brusc se opri. Îşi lăsă faldurile fustelor să cadă, le netezi şi se alătură lui Rand ridicându-şi şalul pe creştet. El părea să nici nu o vadă, iar chipul ei era neclintit ca o piatră. Chiar se meritau unul pe celălalt.

— Rand, se auzi o umbră fugară cu glasul lui Moiraine, aproape la fel de melodios ca al lui Keille, însă mai rece.

Rand se întoarse, aşteptând, iar aceasta încetini înainte să poată fi văzută limpede, intrând în cercul de lumină cu pas regesc.

— Lucrurile devin din ce în ce mai primejdioase, Rand. Se poate ca atacul de la Refugiul Imre să fi fost îndreptat asupra Aielilor – puţin probabil, totuşi nu imposibil –, dar astă-seară Draghkarii pe tine te vânau.

— Ştiu.

Pur şi simplu. La fel de calm ca şi ea, şi chiar mai rece.

Moiraine strânse din buze, iar mâinile îi încremeniră pe fuste; nu era tocmai încântată.

— Cea mai primejdioasă profeţie e atunci când încerci să o faci să se împlinească. Nu ai învăţat asta în Tear? Pânza se ţese în jurul tău, dar când încerci să o ţeşi tu, nu o vei putea controla. Dacă strângi Pânza prea tare, se întinde foarte mult. Ar putea exploda cu putere în toate direcţiile. Cine ştie cât timp îi ia să se concentreze din nou asupra ta, sau ce se va întâmpla atunci când o va face?

— La fel de limpede ca toate explicaţiile tale, zise Rand sec. Ce vrei, Moiraine? E târziu şi eu sunt obosit.

— Vreau să îmi încredinţezi gândurile tale. Crezi că ai învăţat tot ce trebuie să ştii, când de-abia s-a împlinit un an de când ţi-ai părăsit sătucul?

— Nu, încă n-am învăţat totul.

Acum părea de-a dreptul amuzat; câteodată, Mat nu era convins că era atât de întreg la minte pe cât părea.

— Vrei să îţi încredinţez gândurile mele, Moiraine? Bine. Cele Trei Legăminte ale tale nu îţi vor îngădui să minţi. Spune-mi pe şleau că, orice ţi-aş zice, nu vei încerca să mă opreşti sau să îmi pui vreo piedică. Spune că nu vei încerca să mă foloseşti pentru ţelurile Turnului. Spune-o limpede, ca să ştiu că e adevărat.

— Nu voi face nimic ca să împiedic să se împlinească soarta ta. Mi-am devotat viaţa acestui ţel. Dar nu pot promite să stau cu mâinile în sân în timp ce tu îţi aşezi frumuşel capul pe butuc în faţa călăului.

— Nu e de-ajuns, Moiraine. Nu e de-ajuns. Dar dacă ţi-aş face mărturisiri, oricum nu le-aş face aici. Noaptea are urechi.

În întuneric mişunau oameni, însă nu destul de aproape ca să audă ceva.

— Până şi visele au urechi.

Aviendha îşi trase şalul ca să îşi acopere faţa; se pare că până şi un Aiel putea să simtă frigul.

Rhuarc păşi în lumină cu vălul negru atârnând.

— Trolocii au fost doar ca să ne distragă atenţia înainte de sosirea Draghkarilor, Rand al'Thor. Prea puţini, ca să fi fost altceva. Draghkarii te voiau. Nu vor ca tu să trăieşti.

— Pericolul creşte, zise Moiraine încet.

— Moiraine Sedai are dreptate. Acum că Draghkarii au dat greş, cred că ne putem aştepta să urmeze cei Făr-de-Suflet; ceea ce voi numiţi Vineţii. Vreau să fii înconjurat de suliţe în fiecare moment. Nu se ştie din ce pricină Fecioarele s-au oferit să te apere.

Frigul chiar o răzbise pe Aviendha. Cu umerii aduşi îşi vârâse mâinile la subsuori cât de adânc putuse.

— Dacă vor ele, zise Rand.

Nu se simţea în largul lui în frigul acela. Mat îl înţelegea; nu s-ar mai fi lăsat pe mâinile Fecioarelor nici dacă l-ar fi plătit cu toată mătasea din corăbiile oamenilor din Seminţia Mării.

— Vor avea grijă de tine mai bine decât oricine altcineva, zise Rhuarc, de vreme ce ele au cerut asta. Totuşi, nu am de gând să te las singur pe mâna lor. Am să pun pe toată lumea să te păzească. Cred că data viitoare vor fi cei Făr-de-Suflet, dar asta nu înseamnă că nu poate fi şi altceva. Zece mii de troloci, nu doar câteva sute.

— Cum rămâne cu Aielii Shaido?

Mat şi-ar fi dorit să nu fi scrâşnit din dinţi când îşi întoarseră toţi privirile către el. Poate că nici nu îşi dăduseră seama că se afla acolo până atunci. Totuşi, era cazul să o spună până la capăt.

— Ştiu că nu îţi plac, dar dacă există şansa unui atac mai mare, n-ar fi mai bine să îi avem înăuntru decât afară?

Rhuarc se încruntă, asta însemna acelaşi lucru cu o înjurătură; din partea celorlalţi oameni.

— N-aş aduce o mie de Shaido în Stâncile Reci nici dacă ar veni Pârjolitorul. Oricum n-aş putea. Couladin şi Aielii Shaido şi-au strâns corturile la căderea nopţii. Am scăpat de ei. Am trimis iscoade să mă asigur că părăsesc ţinuturile Taardad

fără să ia câteva capre sau oi cu ei.

Sabia dispăru din mâna lui Rand, iar lipsa subită de lumină îl orbi. Mat închise ochii strâns ca să se poată obişnui, dar atunci când îi deschise din nou lumina lunii părea tot întunecată.

— Încotro au luat-o? întrebă Rand.

— Înspre miazănoapte, îi spuse Rhuarc. Nu încape îndoială că Couladin vrea să o întâlnească pe Sevanna în drumul ei spre Alcair Dai, ca să te vorbească de rău. S-ar putea să îi reuşească. Singurul motiv pentru care ea şi-a depus coroana de mireasă la picioarele lui Suladric şi nu ale lui a fost pentru că voia să se mărite cu o căpetenie de clan. Dar ţi-am spus să te aştepţi la necazuri din partea ei. Sevannei îi place să provoace necazuri. N-ar trebui să conteze. Dacă Aielii Shaido nu vor să te urmeze, nu sunt o pierdere importantă.

— Vreau să mă duc la Alcair Dai, zise Rand hotărât. Acum. Am să îmi cer iertare faţă de fiecare căpetenie care se simte dezonorată, însă nu am să-l las pe Couladin să fie acolo în lipsa mea mai mult decât trebuie. Nu se va mulţumi să o întoarcă pe Sevanna împotriva mea, Rhuarc. Nu îmi permit să îl las în pace o lună încheiată.

După o clipă, Rhuarc spuse:

— Poate că ai dreptate. Tu aduci schimbarea, Rand al'Thor. La răsărit, atunci. Am să aleg zece dintre Pavezele Roşii pentru onoarea mea şi Fecioarele ţi le vor da pe cele ale tale.

— Vreau să plec la revărsatul zorilor, Rhuarc. Cu fiecare braţ care poate purta o suliţă sau un arc.

— Obiceiul…

— Nu există obiceiuri care să mă apere, Rhuarc. Glasul lui Rand era bun să sfărâme pietre sau să îngheţe vinul. Trebuie să fac alte obiceiuri.

Râse aspru. Aviendha părea şocată şi până şi Rhuarc clipi uimit. Numai Moiraine rămase neclintită, cu ochii ei cercetători.

— Cineva ar trebui să îi anunţe pe neguţători, urmă Rand. N-ar vrea să rateze târgul, însă, dacă nu îi opresc pe căruţaşi de la băutură, o să fie prea beţi ca să poată ţine frâiele. Cum

rămâne cu tine, Mat? Vii şi tu?

Cu siguranţă că nu voia să-i lase pe neguţători să îi scape, nu voia să-i lase să scape pe cei care aveau să-l scoată din Pustie.

— A, da, eu vin cu tine, Rand.

Cel mai rău era că Mat simţea că făcea ceea ce trebuia. „Nenorocitul de ta’veren care trage de mine!” Cum se eliberase Perrin? „Pe Lumină, ce n-aş da să fie şi el aici chiar acum!”

— Cred că vin.

Cu suliţa pe umăr se îndepărtă către ieşirea din canion. Cel puţin avea timp să tragă un pui de somn. În spatele lui îl auzi pe Rand chicotind.

51 Dezvăluiri în Tanchico

Cele două beţigaşe lăcuite îi dădeau de furcă lui Elayne, care se chinuia să le prindă cum trebuie cu degetele. *„Sursa* îşi spuse ea din nou. Nu beţigaşe; *sursa.* Ce prostie, să mănânci cu aşa ceva, oricum le-ar zice.”

De cealaltă parte a mesei, în încăperea Florilor Căzătoare, Egeanin se uita urât la propriile *sursa,* pe care le ţinea cu vârful în sus, câte una în fiecare mână, de parcă ar fi fost chiar beţe. Nynaeve şi le ţinea pe ale ei în palmă aşa cum le arătase Rendra, dar deocamdată nu izbutise să ducă până la gură decât o singură feliuţă de carne şi câteva bucăţi de ardei; avea ochii mijiţi şi în privire i se citea hotărârea. Pe masă erau înşirate foarte multe castronașe albe, fiecare plin cu bucăţele şi felii de carne şi de legume, unele cu sosuri mai închise sau mai deschise la culoare. Lui Elayne i se păru că avea să le ia întreaga zi să termine de mâncat tot. Când hangiţa cu părul de culoarea mierii se aplecă peste umărul ei, să-i aşeze *sursa* mai bine în mână, Elayne îi zâmbi recunoscătoare.

—Ţinutul vostru e în război cu Arad Doman, spuse Egeanin, aproape cu mânie. De ce serveşti felurile de mâncare ale duşmanilor voştri?

Rendra ridică din umeri, pe sub văl; astăzi purta un roşu cât se poate de pal, iar în cosiţele ei subţiri avea împletite nişte mărgeluţe de aceeaşi culoare, care scoteau clinchete uşoare la fiecare mişcare a capului.

— Acum aşa e moda. A început acum patru zile, la Grădina Adierilor Argintii, iar acum aproape toţi clienţii fideli numai asta cer. Pare-mi-se, asta e pentru că, dacă nu putem să-i cucerim pe cei din Arad Doman, măcar le putem cuceri mâncarea. Pesemne că în Bandar Eban, mielul se mănâncă aşa, cu sos de miere şi mere glazurate, da? Peste patru zile, poate o să fie altceva. Moda asta se schimbă repede, iar dacă cineva se apucă să aţâţe gloatele din pricina asta…

Ridică din nou din umeri.

— Crezi că au să mai fie şi alte răzmeriţe? întrebă Elayne.

Pentru că la hanuri se serveşte o mâncare sau alta?

— Străzile sunt pline de neastâmpăr, spuse Rendra desfăcându-şi larg braţele, ca şi cum s-ar fi lăsat în voia sorţii. Cine ştie de la ce scânteie au să se mai aprindă de data asta? Tot vacarmul de alaltăieri s-a stârnit de la zvonul că Maracru s-a dat de partea Dragonului Renăscut sau că a căzut în mâinile celor juraţi Dragonului, sau ale Rătăciţilor – nici nu e prea mare deosebire dar oare gloata se porneşte împotriva oamenilor din Maracru? Nu. Îi apucă pandaliile pe străzi, trag lumea jos din căleşti, apoi dau foc Marii Săli a Adunării. Poate ne vine vorba despre oaste, că a câştigat vreo bătălie – sau că a pierdut vreuna – şi atunci gloata se ridică împotriva celor care servesc mâncare din Arad Doman. Sau poate se apucă să dea foc depozitelor din docurile de pe Calpene. Cine ştie?

— Nu mai e nici un pic de rânduială, bodogăni Egeanin, prinzându-şi cu hotărâre *sursa* între degetele mâinii drepte.

Se uita la ele de parcă ar fi fost pumnale pe care avea de gând să le folosească pentru a înjunghia ceea ce era în castronaşe. Din *sursa* lui Nynaeve căzu o bucăţică de carne, chiar când ajunsese cu ea la buze; mârâind, şi-o ridică repede din poală, ştergându-şi mătasea deschisă la culoare cu şervetul.

— Ah, rânduială, râse Rendra. Îmi aduc şi eu aminte cum e rânduiala. Poate că, într-o zi, o să fie din nou rânduiala, da? Unii credeau că Domniţa Panarh Amathera avea să trimită Garda Oraşului din nou la datorie, dar, în locul ei, dacă m-aş gândi cum s-au încăierat gloatele la înscăunare… Copiii Luminii au ucis foarte mulţi dintre răsculaţi. Poate că asta înseamnă că nu o să mai fie altă revoltă sau poate înseamnă că următoarea are să fie de două ori mai mare, sau de zece ori. Cred că şi eu aş ţine Garda şi Copiii pe lângă mine. Dar n-are rost să tulburăm masa cu asemenea vorbe.

Cercetând castronaşele şi toate celelalte, clătină din cap, mulţumită, iar mărgeluţele împletite în păr îi zăngăniră. Întorcându-se spre uşă, se opri, zâmbindu-le uşor.

— Aşa e moda, să mănânci mâncarea din Arad Doman cu *sursa,* şi, fireşte, faci cum e moda… Dar… aici nu e nimeni să vadă, în afară de Domniile Voastre, da? Dacă se întâmplă să

doriţi linguri şi furculiţe, sunt sub şervet. Şi arătă spre tipsia de la un capăt al mesei. S-aveţi poftă!

Nynaeve şi Egeanin aşteptară ca uşa să se închidă în spatele hangiţei, apoi schimbară un rânjet şi se aruncară spre tipsie cu o grabă cât se poate de lipsită de cuviinţă. Dar tot Elayne izbuti să ajungă prima la lingură şi furculiţă; celelalte nu fuseseră niciodată nevoite să mănânce în cele câteva minute pe care le aveau novicele între corvoade şi lecţii.

— E destul de gustos, zise Egeanin după prima îmbucătură, când izbuteşti să pui ceva din el în gură.

Nynaeve râse împreună cu ea.

Într-o săptămână, cât trecuse de când o cunoscuseră pe femeia brunetă cu ochi albaştri pătrunzători şi cu vorba tărăgănată, ajunseseră să o placă amândouă. Era o schimbare bine-venită, după vorbăria Rendrei despre păr şi haine, şi ten, şi după oamenii care se holbau la ele pe stradă, arătând de parcă erau gata să taie gâtul cuiva pentru un bănuţ. Aceasta era a patra oară când venise la ele, de când se întâlniseră prima oară, iar Elayne se bucurase de fiecare dată. O admira pe Egeanin pentru că vorbea verde-n faţă şi pentru că părea să fie pe propriile picioare. O fi fost ea doar o negustoreasă, dar femeia ar fi fost în stare să-l întreacă şi pe Gareth Bryne prin felul în care spunea mereu ce gândea şi nu se pleca nimănui.

Totuşi, Elayne şi-ar fi dorit ca vizitele să nu fi fost atât de dese. Sau, mai degrabă, ca ea şi Nynaeve să nu fi fost la Curtea celor Trei Pruni atât de adesea, cât să le găsească Egeanin. Cu toate răzmeriţele, care se ţinuseră lanţ de la înscăunarea Amatherei, nu era aproape deloc cu putinţă să te mişti prin oraş, nici măcar cu toată şleahta de marinari ai lui Domon. Până şi Nynaeve încuviinţase să fie însoţite de ei, după ce fuseseră nevoite să fugă din calea unei ploi de pietre mari cât pumnul. Thom le tot făgăduia să le găsească o caleaşcă şi o pereche de cai, dar cât de tare se străduia, asta nu era prea limpede. Şi el, şi Juilin păreau groaznic de mulţumiţi că ea şi Nynaeve se împotmoliseră şi nu mai puteau ieşi din han. „Ei se întorc plini de vânătăi şi de sânge, dar vor ca noi să nu ne lovim nici măcar la un deget”, gândi

ea cu amărăciune. Oare de ce cred mereu bărbaţii că e drept să te pună pe tine mai la adăpost decât pe ei înşişi? De ce li se pare că rănile lor contează mai puţin decât ale tale?

După ce gust avea carnea, pesemne că Thom ar fi trebuit să caute în bucătăriile de aici, dacă voia să dea de cai. I se strânse stomacul la gândul c-ar putea să mănânce carne de cal. Alese un castronaş numai cu legume, bucăţi de ciuperci, ardei roşu şi un soi de muguri pufoşi, într-un sos alb, cam iute.

— Despre ce să vorbim astăzi? o întrebă Nynaeve pe Egeanin. Ai pus deja cam toate întrebările care-mi vin în minte. (Sau, cel puţin, aproape toate la care ştiau ce răspuns să dea, gândi Elayne.) Dacă vrei să afli mai multe despre Aes-Sedai, va trebui să te duci în Turn ca novice.

Egeanin tresări fără să-şi dea seama, ca de fiecare dată când era pusă în legătură cu Puterea. Pentru o clipă, nu făcu decât să învârtă mâncarea dintr-un castronaş, încruntându-se.

— Domniile Voastre nu v-aţi străduit aproape deloc, zise ea rar, să îmi tăinuiţi că sunteţi în căutarea cuiva. A unor femei. Nu vreau să mă vâr în tainele voastre, dar aş întreba…

Se opri când se auzi o bătaie în uşă.

Bayle Domon intră cu paşi mari, fără să aştepte; pe chipul său rotund, mulţumirea mâhnită se lupta cu neliniştea.

— Le-am găsit, începu el, apoi sări ca ars când dădu cu ochii de Egeanin. Tu!

Cât se poate de ciudat, dar aceasta îşi răsturnă scaunul dintr-un salt şi lovi cu pumnul în mijlocul gros al lui Domon, atât de iute, că mai să nu bage de seamă. Cumva, Domon o prinse de talie cu mâna lui mare, se răsuci – pentru o clipă, amândoi părură că încearcă să agaţe încheietura celuilalt cu piciorul; Egeanin voia să-l lovească în gât – şi, cumva, o trânti la pământ, cu faţa în jos, ţinând-o cu piciorul de umăr, în timp ce ea se lăsa greu pe genunchiul lui. Cu toate astea, femeia îşi smulse un pumnal de la cingătoare.

Înainte să-şi dea bine seama că sorbise din *saidar,* Elayne şi ţesu unde de Aer în jurul celor doi, făcându-i să încremenească aşa cum se aflau.

— Ce-nseamnă asta? ceru ea să ştie, pe un ton rece.

— Cum îndrăzneşti, jupâne Domon? Glasul lui Nynaeve era la fel de îngheţat. Dă-i drumul! Egeanin, de ce ai încercat să-l loveşti? întrebă ea apoi, dar mai cald, şi cu îngrijorare. Ţi-am zis să-i dai drumul, Domon!

— Nu poate, Nynaeve. Elayne chiar îşi dori ca cealaltă să fi putut măcar vedea bine undele, chiar şi fără să se înfurie. „Dar ea a încercat să-l lovească mai întâi.” Egeanin, de ce?

Femeia brunetă stătea cu ochii închişi şi gura strânsă; încheieturile i se albiseră de la cât de tare strângea plăselele pumnalului.

Domon se uită lung de la Elayne la Nynaeve şi înapoi, mai-mai să i se zburlească barba ciudată, din Illian. Elayne nu-i lăsase decât capul liber, în rest nu se putea mişca deloc.

— Femeia asta zic că e din Seanchan! mârâi el.

Elayne schimbă o privire uimită cu Nynaeve. Egeanin? Din Seanchan? Aşa ceva nu se putea. N-avea cum să se poată.

— Eşti sigur? întrebă Nynaeve, rar şi încet.

După cum vorbea, părea la fel de năucită pe cât se simţea şi Elayne.

— N-am să-i uit niciodată chipul, răspunse Domon hotărât. E căpitan de vas. Zic că ea a fost, care zic că m-a dus în Faime, pe mine şi corabia mea, prizonieri la Seanchani.

Egeanin nu se strădui deloc să spună că nu era aşa, ci doar rămase acolo, cu pumnul încleştat pe pumnal. Seanchan. „Dar o plac!”

Cu mare băgare de seamă, Elayne îşi mişcă ţesătura de unde, astfel ca mâna în care îşi ţinea Egeanin pumnalul să fie liberă până la încheietură.

— Dă-i drumul, Egeanin, zise ea, îngenunchind lângă femeie. Te rog!

După o clipă, pumnul lui Egeanin se deschise. Elayne ridică pumnalul şi se dădu câţiva paşi înapoi, desfăcând undele cu totul.

— Las-o să se ridice, jupâne Domon!

— Domniţă, zic că e din Seanchan, se îndârji el, şi e tare ca o ţepuşă de fier.

— Las-o să se ridice.

Bombănind în barbă, el dădu drumul taliei lui Egeanin, îndepărtându-se iute de ea, de parcă s-ar fi aşteptat să sară iarăşi la el. Femeia brunetă – femeia din Seanchan – nu făcu totuşi altceva decât să se ridice. Îşi frecă umărul pe care i-l scrântise, uitându-se la el gânditoare, aruncă o privire spre uşă, apoi, cu capul ridicat, aşteptă, părând, cel puţin pe dinafară, să fie cât se poate de liniştită. Era greu să n-o admiri mai departe.

— Seanchan, mârâi Nynaeve. Înșfăcă în pumn un mănunchi de codiţe de-ale ei, apoi se uită urât la propria mână şi le dădu drumul, dar încă avea fruntea încreţită şi privirea aspră. Seanchan! Te-ai strecurat în sufletul nostru şi ne-ai făcut să-ţi devenim prietene, ca un vierme. Credeam că aţi plecat toţi, înapoi de unde aţi venit. De ce eşti aici, Egeanin? Oare chiar a fost o întâmplare că ne-am întâlnit? De ce ne-ai căutat? Voiai să ne momeşti într-un loc unde împuţitele tale de *sul'dam* să ne poată pune lesa de gât?

Pentru o clipă, ochii albaştri ai lui Egeanin se măriră de uimire.

— O, da, îi spuse Nynaeve cu asprime. Ştim totul despre voi, Seanchanii, şi despre *sul'dam* şi *damane.* Ştim mai multe decât tine. Voi le puneţi în lanţuri pe femeile care pot conduce, dar cele pe care le folosiţi ca să le mânuiţi pe primele pot să conducă şi ele, Egeanin. La fiecare femeie care poate să conducă şi pe care aţi pus-o în lesă ca pe un animal, sunt alte zece sau douăzeci pe lângă care treceţi în fiecare zi, fără să vă daţi seama.

— Ştiu, zise Egeanin simplu, iar Nynaeve rămase cu gura căscată.

Lui Elayne i se păru că aveau şi ei să-i iasă ochii din cap de uimire.

— Ştii? Răsuflă adânc şi vorbi mai departe, fără ca vorbele ei să mai pară un fel de guiţat neîncrezător. Egeanin, cred că minţi. N-am întâlnit mulţi Seanchani înainte, şi niciodată pentru mai mult de câteva clipe, dar cunosc pe cineva care a păţit-o. Seanchanii nici măcar nu le urăsc pe femeile care conduc. Le cred animale. N-ai lua-o aşa de uşor dacă ai fi ştiut sau dacă ai fi crezut ce auzi.

— Cele care poartă brăţara sunt femei care pot învăţa să conducă, spuse Egeanin. Nu ştiam că aşa ceva se poate şi învăţa – mie mi s-a spus că o femeie fie poate conduce, fie nu dar când mi-aţi zis că fetele trebuie îndrumate dacă nu se nasc cu înzestrarea, mi-am dat seama că aşa trebuie să fie. Îmi daţi voie să mă aşez?

Era atât de liniştită! Elayne încuviinţă din cap, iar Domon ridică scaunul lui Egeanin, şi rămase în picioare în spatele ei, în vreme ce ea se aşeză. Uitându-se la el peste umăr, femeia brunetă îi spuse:

— Data trecută când ne-am întâlnit, n-ai fost un potrivnic atât de… anevoios.

— Zic că atunci aveai douăzeci de ostaşi înarmaţi la mine pe punte şi o *damane* gata să-mi facă vasul bucăţi cu Puterea. Dacă pot să prind în cârlig un rechin de pe corabie, asta zic că nu înseamnă să vreau să mă lupt cu el în apă. Ciudat, dar el îi rânji, frecându-se la şold, unde pesemne că femeia izbutise să-i dea un pumn fără ca Elayne să vadă.

— Nici dumneata nu eşti un potrivnic aşa de lesne de înfruntat, cum mi-aş fi închipuit că trebuie să fii, fără armură şi sabie.

Pesemne că întreaga lume a femeii fusese întoarsă pe dos de propria judecată, dar ea o lua ca pe un fapt. Elayne nu-şi putea închipui ce i-ar fi întors ei lumea cu susul în jos, dar nădăjduia ca, dacă avea să afle vreodată, să poată înfrunta lucrurile cu reţinerea liniştită a lui Egeanin. „Trebuie să nu-mi mai placă de ea. E din Seanchan. Ăştia mi-ar fi pus zgarda de gât ca unui animal, dacă ar fi putut. Lumină, cum faci să nu-ţi mai placă de cineva?”

Nynaeve nu părea să aibă necazuri de felul ăsta. Sprijinindu-se tare cu pumnii de masă, ea se aplecă spre Egeanin atât de aprig, că şuviţele ajunseră să i se bălăngăne printre castronaşe.

— De ce eşti aici, în Tanchico? Am crezut c-aţi fugit toţi după Faime. Şi de ce te-ai furişat ca un şarpe mâncător de ouă, să ne câştigi încrederea? Dacă ţi se pare că ne poţi prinde în zgardă, mai gândeşte-te!

— N-am vrut niciodată asta, spuse Egeanin, băţoasă. Tot

ce am vrut de la voi a fost să învăţ despre Aes-Sedai. Îmi... Pentru prima dată, părea să şovăie şi nu mai era sigură pe sine. Strângând din buze, se uită de la Nynaeve la Elayne şi clătină din cap. Nu sunteţi aşa cum mi s-a zis mie. Lumina să m-ajute, îmi... place de voi.

— Îţi place de noi. După felul în care o zicea Nynaeve, părea să fie o nelegiuire. Asta nu-mi răspunde la nici o întrebare.

Egeanin şovăi din nou, apoi îşi ridică bărbia, sfidându-le să-i facă ce puteau mai rău.

— Mai multe *sul'dam* au fost lăsate în urmă la Faime. Unele au fugit după năpastă. Câţiva dintre noi am fost trimişi să le aducem înapoi. Eu n-am găsit decât una, dar mi-am dat seama că un *a'dam* o ţine. Văzând-o pe Nynaeve cum strânge şi mai tare din pumni, mai zise repede: I-am dat drumul aseară. O să plătesc scump dacă se află, dar, după ce am vorbit cu voi, n-am putut... Strâmbându-se, clătină din cap. De-asta am stat cu voi după ce Elayne s-a descoperit. Ştiam că Bethamin e *sul'dam. Când* mi-am dat seama că era ţinută de a'dam*, că* poate să... Trebuia să ştiu, să înţeleg, cum e cu femeile care pot conduce. Trase adânc aer în piept. Ce vreţi să faceţi cu mine? Mâinile, pe care le ţinea împreunate pe masă, nu-i tremurau.

Nynaeve îşi deschise gura, mânioasă, apoi o închise la loc după o clipă. Elayne ştia care e problema. Nynaeve putea să o urască acum pe Egeanin, dar ce puteau ele să-i facă? Nu era deloc limpede dacă făcuse vreo nelegiuire în Tanchico şi, oricum, Garda Oraşului nu părea să vrea altceva decât să-şi salveze propria piele. Femeia era din Seanchan, folosise *sul'dam* şi *damane,* dar, pe de altă parte, zicea că îi dăduse drumul acestei Bethamin. Pentru ce nelegiuire ar fi putut s-o pedepsească? Pentru că le pusese întrebări la care ele îi răspunseseră de bunăvoie? Că le făcuse să o placă?

— Mi-ar plăcea să-ţi jupoi pielea de pe tine, mârâi Nynaeve. Dintr-odată, îşi întoarse capul spre Domon. Le-ai găsit? Ai zis că le-ai găsit. Unde?

El se mişcă de pe un picior pe altul, arătând cu ochii spre ceafa lui Egeanin, cu sprâncenele ridicate; era limpede care

era nedumerirea lui.

— Nu cred că este Iscoadă a Celui Întunecat, spuse Elayne, văzând-o pe Nynaeve că şovăie.

— Fără îndoială că nu sunt!

Privirea lui Egeanin era aprigă şi jignită.

Încrucişându-şi braţele, de parcă ar fi vrut să se abţină de la a se mai trage de codiţe, Nynaeve se uită lung la femeie, apoi se încruntă la Domon, de parcă toată beleaua era din vina lui.

— N-avem unde să o încuiem, spuse ea până la urmă. Iar Rendra pesemne că ne-ar întreba ce pricini avem. Dă-i-nainte, jupâne Domon!

El îi mai aruncă o privire neîncrezătoare lui Egeanin, înainte să răspundă:

— La Palatul Panarhului, unul dintre oamenii mei zic că a văzut două femei dintre cele pe care mi le-aţi descris. Cea cu pisicile, şi cea din Saldaea.

— Eşti sigur? întrebă Nynaeve. La Palatul Panarhului? Mi-ar fi plăcut să fi văzut chiar dumneata, cu ochii dumitale. Mai multor femei le plac pisicile, nu numai lui Marillin Gemalphin. Iar Asne Zeramene nu e singura femeie din Saldaea, nici măcar aici în Tanchico.

— O femeie cu faţa îngustă şi cu ochi albaştri, cu nasul mare, care hrăneşte vreo doişpe pisici, într-un oraş unde zic că lumea le mănâncă? Împreună cu o alta, cu nas ca al celor din Saldaea şi cu ochii înclinaţi? Asta zic că nu e o pereche obişnuită, jupâniţă al'Meara.

— Nu, nu este, încuviinţă ea. Dar în Palatul Panarhului? Jupâne Domon, dacă ai uitat cumva, cinci sute de Mantii Albe păzesc palatul ăsta, şi au în frunte un Inchizitor din Braţul Luminii! Pesemne că măcar Jaichim Carridin şi ai lui recunosc o Aes-Sedai prin preajmă. Ar mai fi stat ei dacă ar vedea că Panarhul adăposteşte Aes-Sedai?

El deschise gura, dar Nynaeve fusese convingătoare, şi nu izbuti să zică nimic.

— Jupâne Domon, întrebă Elayne, ce căuta unul dintre oamenii Domniei Tale la Palatul Panarhului?

El se trase de barbă, ruşinat, şi se frecă pe buza de sus,

rasă, cu degetul lui gros.

— Vedeţi Domniile Voastre, Domniţa Panarh Amathera, zic că se ştie că-i plac ardeii de gheaţă, cei albi, care zic că sunt foarte iuţi, şi, fie că ea una se îmbunează sau nu de la daruri, vameşii zic că vor şti cine i le-a adus, şi se vor îmbuna ei înşişi.

— Daruri? se miră Elayne, cu glasul cât mai dojenitor cu putinţă. Ai fost mai cinstit pe chei, şi le-ai zis mită.

Ciudat, dar şi Egeanin se răsuci în scaun. Ca să-i arunce şi ea o privire mustrătoare.

— Bătu-m-ar Soarta, bălmăji el, doar zic că nu mai mi-aţi cerut şi să mă las de meseria mea. Şi zic că nici nu mă las, nici dacă mai mi-o aduceţi şi pe maica mea bătrână să mi-o ceară. Zic că omul are dreptul să-şi facă meseria.

Egeanin pufni şi se îndreptă de spate.

— Mita lui nu e problema noastră, Elayne. Nynaeve părea să fie la capătul răbdării. Nu-mi pasă nici dacă mituieşte tot oraşul şi face contrabandă până…

Se întrerupse, pentru că se auzi bătând în uşă. Punându-i în gardă pe ceilalţi, îi aruncă un „Tu şezi şi taci!” lui Egeanin, apoi zise tare:

— Intră.

Juilin îşi vârî capul pe uşă, cu fesul lui caraghios, încruntându-se la Domon ca de obicei. Nici tăietura de pe obrazul drept, unde sângele i se şi închegase deja, nu era ceva ieşit din comun; de-acum, străzile erau mai dure ziua decât fuseseră la început noaptea.

— Pot să vorbesc cu Domnia Ta între patru ochi, jupâniţă al'Meara? întrebă el, când o văzu pe Egeanin la masă.

— Of, intră, îi zise Nynaeve cu asprime. După tot ce-a auzit deja, nu mai contează dacă mai aude încă ceva. Şi dumneata le-ai găsit în Palatul Panarhului?

În timp ce închidea uşa, el îi aruncă o căutătură de necitit lui Domon, cu gura strânsă. Contrabandistul zâmbi, arătându-şi toţi dinţii. Pentru o clipă, se părea că sunt gata să se ia la bătaie.

— Deci omul din Illian mi-a luat-o înainte, bombăni Juilin, cu mâhnire. Fără să-l bage în seamă pe Domon, îi vorbi lui

Nynaeve. V-am zis eu că femeia cu şuviţă albă mă va duce pe urmele lor. Asta e ceva foarte deosebit. Şi am văzut-o acolo şi pe femeia din Arad Doman. De la distanţă – doar nu sunt într-atât de neghiob încât să mă arunc într-un banc de ştiuci argintii dar nu-mi vine să cred că mai este vreo femeie din Arad Doman în tot Tarabonul, în afară de Jeaine Caide.

— Vrei să spui că ele chiar sunt în Palatul Panarhului? strigă Nynaeve.

Chipul lui Juilin nu se schimbă, dar deschise mai mult ochii negri, aruncându-i o privire scurtă lui Domon.

— Deci n-a avut nici o dovadă, şopti el, mulţumit.

— Ba zic că am avut o dovadă. Domon îşi feri privirea de bărbatul din Tear. Dacă dumneata nu mi-ai primit dovada înainte să vină pescarul, zic că nu-i vina mea, jupâniţă al'Meara.

Prinzaşul-de-furi se îndreptă, dând să vorbească, dar Elayne i-o luă înainte:

— Amândoi le-aţi găsit, şi amândoi ne-aţi adus dovezi. Pesemne că, una fără alta, dovezile Domniilor Voastre n-ar fi fost de ajuns. Acum ştim unde sunt datorită amândurora.

Dar vorbele ei împăciuitoare nu făcură decât să-i nemulţumească şi mai tare, dacă se putea aşa ceva. Bărbaţii ăştia, câteodată puteau să fie atât de caraghioşi!

— Palatul Panarhului. Nynaeve se trase de codiţe, apoi şi le aruncă peste umăr cu o mişcare a capului. Aici trebuie să fie lucrul pe care îl caută ele. Dar dacă au pus mâna pe el, atunci de ce mai sunt în Tanchico? Palatul e uriaş. Pesemne că încă nu l-au găsit. Nu că ne-ar fi asta de vreun folos, câtă vreme noi suntem afară, iar ele sunt înăuntru!

Thom, ca de fiecare dată, intră fără să bată la uşă, cercetând pe toată lumea dintr-o privire.

— Jupâneasă Egeanin, o salută el încet, făcându-i o uşoară plecăciune pe care şchiopătatul său nu o făcu să pară mai puţin respectuoasă. Nynaeve, aş vrea să vorbesc cu dumneata între patru ochi; am veşti importante.

Vânătaia proaspătă de pe obrazul lui tăbăcit o înfurie pe Elayne chiar mai mult decât noua ruptură din haina lui bună. Omul ăsta era prea bătrân să mai facă pe eroul pe străzile din

Tanchico. Sau pe orice alte străzi pline de derbedei. Era vremea să-i aranjeze o rentă, şi încă undeva unde să-şi poată duce traiul tihnit, departe de primejdii. Gata cu colindatul din sat în sat, ca menestrel. Urma să aibă ea grijă de asta.

Nynaeve îi aruncă lui Thom o privire aprigă.

— N-am vreme de aşa ceva acum. Surorile Negre sunt în Palatul Panarhului şi, din câte ştiu eu, Amathera le ajută să scotocească pe acolo, din pivniţă până la acoperiş.

— Am aflat acum mai puţin de-un ceas, spuse el, nevenindu-i să creadă. Cum de…

Se uită la Domon şi Juilin, care încă stăteau încruntaţi, ca nişte băieţei care voiseră, fiecare, să primească prăjitura întreagă.

Era limpede că pe nici unul nu-l credea în stare să-i fi adus vestea lui Nynaeve. Lui Elayne îi veni să rânjească. Doar el tot timpul se mândrea că ştie toate dedesubturile, toate ascunzişurile.

— Are şi Turnul mijloacele lui, Thom, îi spuse ea, rece şi plină de subînţelesuri. Nu e bine să îţi bagi nasul prea tare în ce şi cum fac femeile Aes-Sedai.

El se încruntă, iar sprâncenele stufoase i se lăsară în jos de nedumerire. Foarte bine. Începu să bage de seamă că şi Juilin, şi Domon se încruntau la ea, şi, dintr-odată, mai că se înroşi. Dacă se apucau să discute, chiar că avea să pară neghioabă. Şi chiar aveau să vorbească, până la urmă; bărbaţii nu-şi ţineau niciodată gura. Cel mai bine era să îngroape repede subiectul şi să spere că n-avea să fie răscolit.

— Thom, zise ea mai departe, ai auzit cumva ceva care să ne facă să credem că Amathera e Iscoadă a Celui Întunecat?

— Nimic. Bărbatul se trase de capătul unei mustăţi, ţâfnos. Se pare că nu l-a mai văzut pe Andric de când i s-a pus pe creştet Coroana Copacului. Pesemne că toată tulburarea de pe străzi face drumul între Palatul Regelui şi cel al Panarhului prea primejdios. Sau poate că şi-a dat pur şi simplu seama că de-acum are aceeaşi putere ca şi el, şi nu mai e atât de supusă ca înainte. Nu e nimic care să ne arate de partea cui e. Aruncând o privire spre femeia brunetă de pe scaun, mai zise: îi sunt recunoscător jupânesei Egeanin că v-a

ajutat să scăpaţi de acei tâlhari, dar până acum am crezut că este doar o prietenă întâlnită din întâmplare. Aş putea să întreb cine e, ca să ia parte la asta? Parcă-mi aduc aminte cum ai zis c-ai să-i faci limba ghem oricui nu e cu băgare de seamă, Nynaeve!

— E din Seanchan, îi zise Nynaeve. Închide gura până nu-ţi intră vreo muscă în ea, Thom, şi şezi. Putem să mâncăm în vreme ce ne dăm seama ce avem de făcut.

— De faţă cu ea? se miră Thom. Seanchan?

Menestrelul auzise o parte din ce se întâmplase în Faime de la Elayne – o parte – şi fără îndoială că auzise şi zvonurile de aici. O cercetă pe Egeanin de parcă se mira unde-şi ascunsese coarnele. Juilin părea gâtuit, dacă era să te iei după felul în care îi ieşeau ochii din cap; pesemne că şi el auzise zvonurile celor din Tanchico.

— Doar nu vreţi să-i cer Rendrei să o închidă într-o pivniţă, zise, liniştită, Nynaeve. Ceva de felul ăsta chiar ar da naştere la întrebări, nu-i aşa? Sunt destul de sigură că trei bărbaţi vânjoşi şi păroşi ar fi în stare să mă apere, pe mine şi pe Elayne, în caz că ar scoate o oaste de Seanchani din buzunar. Şezi, Thom, sau măcar mănâncă din picioare, dar nu te mai holba. Cu toţii şedeţi. Am de gând să mănânc până nu se răceşte.

Se aşezară, dar Thom arăta la fel de nemulţumit ca Juilin şi Domon. Uneori, felul în care băga Nynaeve frica în oameni părea să meargă. Poate că şi Rand avea să răspundă, dacă băga frica în el din când în când.

Scoţându-şi-l pe Rand din minte, Elayne hotărî că era vremea să zică ea ceva cu folos.

— Nu văd cum ar putea surorile Negre să fie în Palatul Panarhului fără să ştie Amathera, zise ea, trăgându-şi scaunul sub ea. După capul meu, e una din trei. Unu, Amathera e Iscoadă a Celui Întunecat. Doi, le crede Aes-Sedai. Şi trei, e prizoniera lor.

Pentru o clipă, încuviinţarea lui Thom o făcu să se simtă bine. Ce caraghios! Chiar dacă ştia Jocul Caselor, nu era decât un bard neghiob care lăsase totul deoparte ca să se facă menestrel.

— Oricum ar fi, vorbi Elayne mai departe, ea are să le ajute să caute, dar, în cazul în care le crede Aes-Sedai, pare-mi-se că îi vom câştiga ajutorul dacă îi spunem adevărul. Iar, dacă e prizonieră, ne va ajuta dacă o eliberăm. Nici chiar Liandrin şi ciracele ei n-au să poată să rămână în palat dacă Panarhul porunceşte să fie date afară, iar asta ne-ar da nouă mână liberă să căutăm.

— Problema e să ne dăm seama dacă le e tovarăşă, prizonieră sau dacă au luat-o de proastă, zise Thom, dând din cele două *sursa* ale lui.

Ştia prea bine să le folosească!

— Adevărata problemă e să ajungem la ele, oricum ar fi, zise Juilin, clătinând din cap. Jaichim Carridin a pus cinci sute de Mantii Albe în jurul palatului, ca nişte păsări care înconjoară un doc, în căutare de peşte. Legiunea Panarhului are de două ori pe atât, iar Garda Oraşului aproape tot atâţia. Puţine dintre fortăreţele dimprejur sunt întărite măcar pe jumătate atât de bine.

— N-avem de gând să ne luptăm cu ele, zise Nynaeve sec. Nu mai gândiţi şi voi cu părul de pe piept. E vremea pentru şiretenie, nu pentru muşchi. După capul meu…

Discutară mai departe cât timp mâncară, şi chiar şi după ce şi ultimul castronaş fusese golit. După ce rămăsese o vreme tăcută, fără să mănânce şi părând să nici nu asculte, Egeanin le dădu şi ea câteva sfaturi convingătoare. Avea o minte ageră, iar Thom primea cu bucurie orice părere a ei cu care era de acord, chiar dacă pe cele cu care nu era le respingea cu încăpăţânare – aşa cum făcea cu toată lumea. Ciudat, dar chiar şi Domon o sprijinea pe Egeanin, atunci când Nynaeve voia să o facă să tacă.

— Zic că are noimă ce spune ea, jupâniţă al'Meara. Zic că numai un prost respinge nişte vorbe cu noimă, de oriunde ar veni ele.

Din păcate, faptul că ştiau unde se aflau surorile Negre nu le prea ajuta, dacă nu ştiau şi dacă Amathera era de partea lor; asta, şi dacă aveau sau nu lucrul pe care îl căutau. Până la urmă, după două ceasuri de discuţii, nu ajunseseră la altceva decât la nişte sugestii în legătură cu Amathera şi cum

puteau afla de partea cui înclina. Şi toate aveau să fie folosite de bărbaţi, cu plasa lor de iscoade care împăienjenea tot oraşul Tanchico.

Nici unul dintre cei trei neghiobi n-ar fi vrut să le lase singure cu cineva din Seanchan – asta, până când Nynaeve se înfurie şi îi învălui pe toţi trei în unde de Aer, chiar când şovăiau în faţa uşii.

— Nu credeţi oare, le zise ea cu răceală, înconjurată de strălucirea *saidarului,* că una din noi ar putea să-i facă şi ei acelaşi lucru de cum încearcă să mişte un deget?

Nu voise să le dea drumul până nu încuviinţară toţi din cap – singura parte a corpului pe care şi-o puteau mişca.

— Te pricepi să-ţi ţii în frâu echipajul, zise Egeanin, când uşa se închise în urma lor.

— Taci din gură, Seanchan! Nynaeve îşi strânse braţele la piept; pesemne renunţase să se mai tragă de codiţe când era furioasă. Şezi şi taci odată din gură!

Faptul că trebuia să aştepte acolo – holbându-se la prunii şi la florile căzătoare pictate pe pereţii fără ferestre, plimbându-se ca leul în cuşcă sau privind-o pe Nynaeve cum se îndeletniceşte cu acelaşi lucru, în vreme ce Thom, Juilin şi Domon chiar făceau ceva – o făcea pe Elayne să se simtă neputincioasă. Dar era şi mai rău când bărbaţii veneau, din când în când, câte unul, să le spună că încă o urmă se pierduse, că un alt fir se rupsese, apoi să audă ce aflaseră ceilalţi doi şi să plece din nou în grabă.

Prima oară când se întorsese Thom – cu o altă vânătaie, pe celălalt obraz – Elayne îi spuse:

— Oare n-ar fi mai bine, Thom, să rămâi aici, să poţi auzi ce ne zic Juilin şi jupânul Domon? Dumneata ai putea să judeci veştile mult mai bine decât mine sau Nynaeve.

El dădu din capul lui ăla nătâng, scuturându-şi coama de păr alb, în vreme ce Nynaeve pufnea atât de tare, că putea să o audă şi cineva de pe coridor.

— Am o urmă care duce spre o casă de pe colina Verana, unde se pare că s-a dus pe furiş Amathera cu câteva nopţi înainte de a fi Înscăunată Panarh.

Şi dispăru înainte să apuce ea să mai adauge ceva. Când

se întoarse din nou – şchiopătând şi mai tare şi spunându-le că acea casă era a fostei doici a Amatherei – Elayne îi vorbi cu glasul ei cel mai hotărât:

— Thom, vreau să stai jos. Rămâi aici! Nu vreau să păţeşti ceva şi să fii rănit.

— Rănit? Fetiţo, nu m-am simţit niciodată mai bine, în toată viaţa mea. Spuneţi-le lui Juilin şi lui Bayle că se pare că pe undeva prin oraş este o femeie pe nume Cerindra, care susţine că ştie tot felul de taine întunecate despre Amathera.

Şi dus a fost, aşa şchiopătând, cu mantia fluturând în urma lui. Şi surtucul avea o nouă ruptură. Încăpăţânat, bătrân neghiob şi încăpăţânat!

La un moment dat, zarva pătrunse prin zidurile groase, nişte urlete sălbatice şi ţipete venite de pe străzi. Rendra dădu năvală în cameră chiar când Elayne se hotărâse să coboare şi să vadă cu ochii ei ce se întâmpla.

— Doar puţină tulburare afară. Nu vă speriaţi. Oamenii lui Bayle Domon au să-i ţină departe de noi, da. Nu voiam să vă faceţi griji.

— O răscoală, aici? zise Nynaeve aprig.

Cartierul cel mai apropiat de han fusese unul dintre cele mai liniştite din oraş.

— Nu vă faceţi griji, le spuse Rendra, încercând să le liniştească. Poate că vor de mâncare. O să le spun unde este bucătăria pentru supă a lui Bayle Domon, şi au să plece.

Zgomotul se potoli după o vreme, iar Rendra le trimise nişte vin. Până când băiatul care servea nu plecă, îmbufnat, Elayne nu-şi dădu seama că era acelaşi tânăr cu ochii frumoşi, căprui. Bărbatul începuse să se poarte de parcă i s-ar fi zâmbit, atunci când ea se uita rece la el. Oare prostul chiar credea că ea avea timp să-l bage pe el în seamă?

Aşteptau şi se plimbau prin cameră, se plimbau şi aşteptau. Cerindra se dovedi a fi o cameristă dată afară pentru că furase; în loc să fie recunoscătore că nu fusese aruncată în temniţă, femeia era gata să o învinovăţească pe Amathera de orice i se sugera. Un ins care pretindea că are dovezi că Amathera era Aes-Sedai, şi încă din Ajah Neagră, mai susţinea şi că Regele Andric este Dragonul Renăscut.

Grupul de femei cu care se întâlnea Amathera în taină erau nişte prietene pe care Andric le dispreţuia, iar dezvăluirea uimitoare că ea sprijinea mai multe cete de contrabandişti nu ducea nicăieri. În afară de Rege însuşi, toţi nobilii erau cumva vârâţi în contrabandă. Toate firele lor se terminau aşa. Cel mai rău lucru pe care izbuti Thom să-l afle era că Amathera îi convinsese pe doi tineri nobili că fiecare din ei era adevărata ei iubire, şi că de Andric numai se foloseşte pentru a ajunge undeva. Pe de altă parte, primise mai mulţi nobili la Palatul Panarhului, atât singură, cât şi cu alte femei, care, după descriere, erau Liandrin şi altele, şi se spunea că le ceruse şi le primise sfaturile şi făcuse cum îi ziseseră ele. Tovarăşă sau prizonieră?

Când se întoarse Juilin, la vreo trei ore după apusul soarelui, rotindu-şi toiagul gros cât degetul, din lemn crestat, şi bălmăjind ceva despre un ins blond, care încercase să-l tâlhărească, Thom şi Domon stăteau pleoştiţi şi mâhniţi, la masă cu Egeanin.

— Zic că are să fie iarăşi ca la Faime, mârâi Domon, nu către cineva anume. Ciomagul zdravăn, pe care îl găsise cine ştie pe unde, zăcea în faţa lui, şi acum mai avea şi o sabie scurtă la cingătoare. Aes-Sedai. Ajah Neagră. Care se vâră în treburile Panarhului. Dacă nici mâine nu aflăm nimic, zic că am de gând să-mi iau tălpăşiţa din Tanchico. A doua zi, zic că fără îndoială, chiar dac-ar veni propria soră să mă roage să rămân!

— Mâine, spuse Thom, obosit, cu coatele pe masă şi cu bărbia în pumn. Sunt prea istovit să mai gândesc limpede. M-am pomenit ascultându-l pe un spălător de rufe de la Palatul Panarhului, care zicea sus şi tare că a auzit-o pe Amathera cântând cântece neruşinate, din acelea pe care le poţi auzi în cele mai deocheate cârciumi de la docuri. Chiar l-am ascultat.

— Eu unul, zise Juilin, întorcând un scaun şi încălecându-l, am de gând să mai caut în noaptea asta. Am cunoscut un bărbat care repară acoperişuri. El mi-a zis că femeia cu care trăieşte a fost şi ea cameristă a Amatherei. După el, Amathera şi-a dat afară toate slujnicele, pe neaşteptate, chiar în seara când a fost Înscăunată Panarh. Mă va duce să

vorbesc cu ea, după ce îşi termină şi el treburile la casa unui neguţător.

Nynaeve se mişcă spre capătul mesei, cu mâinile în şold.

— Ba nu pleci niciunde în seara asta, Juilin. Voi trei o să staţi de pază la uşa noastră, cu rândul. Fireşte, bărbaţii se împotriviră gălăgios, toţi odată.

— Eu zic că am propria meserie şi trebuie să-mi văd de ea, iar dacă sunt nevoit să-mi petrec zilele punând întrebări pentru Domniile Voastre…

— Jupâniţă al'Meara, femeia asta e prima persoană pe care am găsit-o şi care chiar a văzut-o pe Amathera de când a fost Înscăunată…

— Nynaeve, mâine n-o să pot nici să dau peste vreun zvon, darămite să merg pe urmele lui, dacă îmi petrec noaptea jucându-mă de-a…

Îi lăsă să vorbească, dar când dădură să se îndepărteze, crezând fără îndoială că o convinseseră, ea le zise:

— De vreme ce nu avem altundeva unde s-o ţinem pe femeia din Seanchan, va trebui să doarmă cu noi. Elayne, vrei tu să-i ceri Rendrei să-i încropească un aşternut? Ceva de pus pe podea e îndeajuns de bun.

Egeanin se uită lung la ea, dar nu spuse nimic.

Bărbaţii erau între ciocan şi nicovală – ori refuzau de-a dreptul, şi atunci îşi încălcau cuvântul de a asculta de Nynaeve, ori se certau mai departe, şi atunci ar fi părut că se plâng. Se încruntară şi mormăiră… şi încuviinţară.

Rendra se minună fără îndoială că cerură numai un aşternut, dar înghiţi povestea că Egeanin se temea să iasă pe stradă noaptea. În schimb, se arătă jignită când Thom îşi luă un scaun şi se aşeză lângă uşă.

— Oamenii ăştia n-au izbutit să ajungă înăuntru, oricât de tare s-au străduit. V-am zis eu că bucătăria pentru supă îi va face să se îndepărteze, da? Oaspeţii de la Curtea Celor Trei Pruni n-au nevoie de nimeni care să le păzească iatacele.

— Fireşte că nu, îi zise Elayne, încercând s-o împingă uşor afară, cu uşa. Numai că Thom şi ceilalţi îşi fac atâtea griji… Ştii cum sunt bărbaţii.

Thom îi aruncă o privire ca de şoim de pe sub sprâncenele

lui stufoase şi albe, dar Rendra pufni, consimţind că ştia, şi o lăsă pe Elayne să închidă uşa.

Pe dată, Nynaeve se întoarse către Egeanin, care îşi desfăcea aşternutul, în capătul celălalt al odăii, cât mai departe de pat.

— Dezbracă-te, Seanchan! Vreau să fiu sigură că nu mai ai şi alt pumnal ascuns pe undeva.

Egeanin se ridică liniştită şi îşi dădu hainele jos, până rămase numai în cămăşuţa de in. Nynaeve îi cercetă temeinic rochia, apoi ţinu morţiş să o caute şi pe Egeanin, şi nu se purtă defel cu blândeţe. Nu se potoli deloc, nici măcar când nu găsi nimic.

— Mâinile la spate, am zis! Elayne, leag-o!

— Nynaeve, nu cred că…

— Leag-o cu Puterea, Elayne, zise Nynaeve aspru, altfel îi rup eu fâşii din rochie şi o leg la încheieturile de la mâini şi picioare. Doar ţii minte cum s-a descurcat cu matahalele alea de pe stradă. Pesemne că erau năimiţi chiar de ea. Nu m-aş mira să fie în stare să ne omoare în somn, cu mâinile goale.

— Zău, Nynaeve, cu Thom care ne păzeşte de afară…

— E din Seanchan! Din Seanchan, Elayne!

Vorbea de parcă ar fi urât-o pe femeia brunetă dintr-o pricină proprie, ceea ce n-avea nici o noimă. Egwene fusese cea care căzuse pe mâinile lor, nu Nynaeve. După cum stătea cu fălcile încleştate, se vedea că era hotărâtă să facă întocmai, fie cu Puterea, fie cu nişte funii, dacă găsea.

Egeanin îşi pusese deja braţele la spate – dacă nu umilă, măcar ascultătoare. Elayne ţesu o undă de Aer în jurul încheieturilor femeii şi o legă; cel puţin, avea să fie mai puţin stânjenitoare decât ar fi fost nişte fâşii rupte din rochie. Egeanin îşi îndoi puţin braţele, încercând legăturile pe care nu le putea vedea, şi se înfioră. Erau la fel de greu de frânt ca nişte lanţuri de oţel. Ridicând din umeri, ea se aşeză stângaci pe aşternut şi le întoarse spatele.

Nynaeve începu să se descheie şi ea la rochie.

— Dă-mi inelul, Elayne!

— Eşti sigură, Nynaeve?

Se uită cu înţeles la Egeanin. Femeia nu părea să le dea

nici o atenţie.

— N-are să fugă să ne trădeze în noaptea asta, zise Nynaeve şi-şi scoase rochia, apoi se aşeză pe marginea patului ca să-şi dea jos ciorapii, îmbrăcată numai în cămăşuţa ei subţire de mătase, croită după moda de prin partea locului. Asta e noaptea în care ne-am înţeles să ne întâlnim. Egwene se va aştepta ca una din noi să vină, şi e rândul meu. Îşi va face griji dacă nu ne ducem.

Elayne scoase din sân fâşia subţire de piele. Inelul de piatră, numai pete şi dungi, albastre, brune şi roşii, stătea atârnat împreună cu şarpele auriu care îşi înghite propria coadă. Desfăcând bentiţa atâta cât să scoată *ter'angrealul* şi să i-l dea lui Nynaeve, legă iarăşi nodul şi o puse la loc. Nynaeve îl aşeză pe aceeaşi legătură cu inelul ei cu Marele Şarpe şi cu inelul de aur al lui Lan, şi le lăsă pe toate să-i atârne pe piept.

— După ce vezi limpede că am adormit, lasă-mă un ceas, spuse ea, întinzându-se deasupra păturii albastre. N-ar trebui să ţină mai mult de un ceas. Şi fii cu ochii pe ea!

— Dar ce poate să ne facă dacă e legată, Nynaeve? Elayne şovăi, apoi mai zise: Nu cred că ar încerca să ne rănească nici dacă ar fi liberă.

— Nici să nu-ndrăzneşti! Nynaeve îşi ridică puţin capul să se uite lung la spatele lui Egeanin, apoi se culcă la loc pe perne. Un ceas, Elayne. Închise ochii şi se cuibări, ca să stea mai bine. Pesemne că o să fie de ajuns, murmură ea.

Ascunzându-şi un căscat cu mâna, Elayne aduse scăunelul la picioarele patului, unde putea să o vegheze şi pe Nynaeve, dar şi pe Egeanin, deşi nu părea să fie nevoie de asta. Femeia stătea ghemuită în aşternut cu genunchii la gură şi cu mâinile bine legate. Fusese o zi ciudat de istovitoare, ţinând cont de faptul că nici nu ieşiseră din han. Nynaeve începuse deja să bombăne uşor în somn. Cu coatele ieşite în afară.

Egeanin se ridică şi se uită peste umăr.

— Mă urăşte, pare-mi-se.

— Culcă-te.

Elayne îşi înăbuşi un al doilea căscat.

— Tu nu mă urăşti.

— Nu fi chiar atât de sigură de asta, îi spuse ea hotărât. Iei lucrurile foarte uşor. Cum poţi să rămâi atât de liniştită?

— Liniştită? Mâinile femeii se mişcară fără să vrea, trăgând de legătura ţesută din Aer. Sunt atât de înfricoşată, că mai că-mi vine să plâng.

După glas, nu părea să fie aşa. Dar părea totuşi purul adevăr.

— N-o să-ţi facem nici un rău, Egeanin. Orice ar fi vrut Nynaeve, ea urma să aibă grijă de asta. Culcă-te!

După câteva clipe, Egeanin îşi lăsă capul în jos.

Un ceas. Era drept să n-o lase pe Egwene să-şi facă griji degeaba, dar şi-ar fi dorit ca acest ceas să fie petrecut ocupându-se de problema lor, nu colindând aiurea prin Tel'aran'rhiod. Dacă nu puteau să afle dacă Amathera era prizonieră… „Lasă asta; n-am cum să descifrez acum taina asta." După ce aflau, cum aveau să izbutească să pătrundă în palat, cu toţi ostaşii ăia prin preajmă, şi cu Garda Oraşului, asta ca să nu mai pomenim de Liandrin şi de celelalte?

Nynaeve începu să sforăie încetişor, obicei pe care îl tăgăduia cu şi mai mare înfocare decât faptul că dădea din coate. Egeanin părea şi ea să răsufle adânc şi rar, ca oamenii care dorm. Căscând cu palma la gură, Elayne se mişcă pe scăunelul tare de lemn şi începu să se gândească la cum ar putea să se furişeze în Palatul Panarhului.

52 Nevoia

Preţ de o clipă, Nynaeve rămase încremenită în Inima Stâncii, fără s-o vadă şi fără să se gândească, măcar, la Tel'aran'rhiod. Egeanin era din Seanchan. Făcea parte din neamul acelor nelegiuiţi care-i puseseră lui Egwene zgarda de gât şi încercaseră să-i pună şi ei. Gândul o făcea încă să se simtă pustiită. Era din Seanchan şi, prin vicleşug, încercase s-o facă să ţină la ea. De când plecase din Emond's Field, adevăraţii prieteni se dovediseră foarte greu de găsit, aşa că pierderea acestei femei, pe care de-abia ajunsese s-o cunoască, era...

„Pentru asta o urăsc cel mai tare, mârâi, încleştându-şi braţele. M-a făcut s-o plac şi nu pot să uit, şi de asta o urăsc." Rostite cu voce tare, cuvintele parcă nu se legau.

„Dar nici nu trebuie, râse ea, încet, scuturând din cap, parcă ruşinată de sine. Ar trebui să fiu Aes-Sedai."

Dar asta nu însemna să-i zburde minţile aiurea, ca unei fetişcane. Callandor sclipea, înălţându-se deasupra lespezilor podelei, sub cupola uriaşă, iar coloanele măreţe din piatră roşie se întindeau în şiruri umbrite, printre razele acelea slabe, ciudate, care veneau din toate părţile. Era uşor să-şi închipuie din nou că era urmărită. Dar poate că nici prima dată nu fusese închipuire şi nici acum. Împrejur se putea ascunde orice. Trase cu ochiul printre coloane, iar în pumn îi apăru un băţ zdravăn. Unde era Egwene? Fata asta mereu o făcea să aştepte. Şi penumbra aceea neliniştitoare... în orice clipă, cineva putea să-i sară în...

— Ce rochie ciudată! Nynaeve.

De-abia înăbuşindu-şi un strigăt de spaimă, ea se răsuci pe călcâie, cu mişcări greoaie, zăngănind, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dincolo de Callandor o văzu pe Egwene, împreună cu două femei cu fuste largi şi şaluri închise, purtate peste bluzele albe ca neaua, cu părul cărunt legat cu basmale îndoite care le ajungeau până la brâu. Nynaeve înghiţi în sec, nădăjduind ca nici una dintre cele trei să nu fi observat ce păţise, încercând să-şi recapete suflul. Auzi, să se

furişeze aşa…

Pe una dintre femei o cunoştea, din poveştile lui Elayne: Amys avea un chip mult prea tineresc pentru părul său alb, dar, din câte aflaseră, acesta fusese aproape argintiu încă de când era copilă. Cealaltă, subţire şi osoasă, avea ochi de un albastru-deschis şi un chip zbârcit. Pesemne că era Bair. Din câte i se păru lui Nynaeve, era mai aspră decât Amys, deşi nici aceasta nu arăta prea…

Dintr-odată, îşi aminti de ceva. „Rochie ciudată?” Şi, ceva mai devreme, zăngănise…?

Se privi şi rămase cu gura căscată. Rochia aducea, pe departe, cu cele din Ţinutul celor Două Râuri, dar numai dacă-ţi puteai închipui că femeile de pe-acolo purtau veşminte ţesute din zale de oţel, cu întărituri precum cele pe care le văzuse în Shienar. Cum făceau bărbaţii să poată alerga şi sări în şa, cu alea pe ei? Rochia o trăgea în jos, ca un sac încărcat cu grâne. Băţul de mai înainte devenise, şi el, de metal, cu ţepi la capăt, ca o vergea ascuţită de oţel. Chiar fără să-şi ducă mâna la cap, îşi dădu seama că purta un fel de coif. Roşind de mânie, îşi adună puterile şi rochia se prefăcu într-una simplă, de lână, ca din satul ei de baştină, iar ţepuşa – într-un toiag. Cu mare bucurie, îşi simţi părul atârnându-i din nou pe umăr, împletit în cosiţa obişnuită.

—Nu e bine să-ţi laşi gândurile să rătăcească, atunci când umbli în vis, spuse Bair cu un glas subţire, dar puternic. Dacă vrei să mai calci pe aici, trebuie să înveţi să le stăpâneşti.

— Pot să le stăpânesc foarte bine, mulţumesc, răspunse cu asprime Nynaeve, apoi îşi dădu seama că glasul lui Bair nu ar fi trebuit să răsune atât de înfundat; cele două Înţelepte păreau aproape… ceţoase, iar Egwene, într-o rochie de un albastru-deschis, de călărie, era de-a dreptul străvezie. Ce se întâmplă? De ce arătaţi aşa?

— Ia încearcă să intri tu în Tel’aran’rhiod când eşti în şa, adormită doar pe jumătate, spuse, sec, Egwene, care părea să licărească. În Ţinutul Întreit e dimineaţă şi am pornit deja la drum. A trebuit să mă rog de Amys să-mi îngăduie să vin, mi-era teamă să nu te îngrijorezi.

— Şi fără cal e greu, zise aceasta din urmă. E greu să

dormi aşa, iepureşte, când nu vrei decât să te trezeşti. Egwene n-a învăţat chiar totul.

— Dar am s-o fac, spuse Egwene, hotărâtă şi, parcă, puţin mânioasă.

Aşa era mereu; se grăbea şi se încăpăţâna ori de câte ori trebuia să înveţe ceva. Dacă Înţeleptele astea n-ar fi ţinut-o de ceafă, ca pe un pisoi, pesemne că s-ar fi repezit cu capul înainte în fel de fel de belele. Dar Nynaeve uită de orice îngrijorare, în clipa în care prietena sa începu să vorbească despre cum trolocii şi Draghkarii atacaseră Sălaşul Stâncile Reci. O Înţeleaptă şi Vestitoare-n vise, Seana, murise. Rand îi zorea pe Aielii Taardad către Alcair Dai, ceea ce – din câte înţelegea – era o încălcare a tuturor tradiţiilor, şi trimisese călăreţi să-i mai aducă şi alte septe. Băiatul nu dezvăluia nimănui ce voia să facă, Aielii erau tulburaţi, iar Moiraine îşi muşca degetele de furie şi neputinţă. Asta ar fi putut fi o uşurare – Nynaeve aşteptase demult ca Rand să n-o mai lase pe femeia aia să-şi bage ghearele în el atât de adânc – dacă Egwene n-ar fi fost aşa încruntată şi îngrijorată.

— Nu ştiu dacă a început deja să-şi piardă minţile sau pune ceva la cale, sfârşi aceasta. Măcar dac-aş şti, aş putea îndura mai uşor – oricare-ar fi pricina. Nynaeve, mărturisesc că, de data asta, nu profeţiile şi nici Tarmon Gai'don mă neliniştesc.

O fi o prostie, dar i-am făgăduit lui Elayne să am grijă de el, şi nu ştiu cum s-o fac.

Nynaeve ocoli sabia de cristal şi o îmbrăţişă. Măcar părea să fie acolo în carne şi oase, chiar dacă arăta ca o imagine oglindită printre ceţuri. Rand îşi pierdea minţile… Nu avea ce să facă în legătură cu asta, nu-i putea oferi nici o mângâiere. Egwene era cea care trebuia să aibă grijă de el.

— Cel mai bine pentru Elayne ar fi să-i spui lui Rand să-i citească scrisorile cu atenţie. Din când în când, îşi face griji pentru el. Nu spune nimic, dar cred că-i e frică să nu fi scris prea mult. Dacă el o crede îndrăgostită până peste urechi, o va iubi, la rândul său, şi asta va fi bine. Măcar noi, în Tanchico, avem ceva veşti bune. Cât de cât.

Dar, după ce le povesti, se întrebă dacă nu cumva le

făgăduise prea mult.

— Deci, tot nu ştiţi ce caută, zise Egwene după ce ea termină, şi chiar dacă aţi şti, ele sunt acolo, chiar la locul potrivit, şi ar putea să găsească lucrul acela în orice clipă.

—Nici vorbă! N-am de gând să le las, făcu Nynaeve, aţintindu-şi privirea liniştită şi plină de hotărâre asupra celor două înţelepte; din ce-i povestise Elayne despre Amys, care părea înclinată numai să le prevină să se ferească de primejdii, trebuia să le ia mai tare – mai ales că, acum, arătau atât de tulburi încât păreau gata să se destrame la prima suflare. Elayne crede că Domniile Voastre cunoaşteţi tot felul de lucruri despre vise. Aş putea, cumva, să pătrund în visele Amatherei, ca să aflu dacă este sau nu Iscoadă?

— N-ai pic de minte, zise Bair, scuturând din cap şi din pletele lungi. Oi fi dumneata Aes-Sedai, dar tot nu ai minte. Să pătrunzi în visul alteia este ceva foarte primejdios, dacă nu te cunoaşte şi nu te aşteaptă. E visul ei, nu e ca aici. Acolo, Amathera este stăpâna. Chiar şi dumneata va trebui să i te supui.

Şi ce sigură fusese că găsise calea! Aflând că greşise, se mânie. Şi cum adică, „nu avea pic de minte”?

— Nu sunt o fetişcană oarecare, se răsti, dorind să-şi prindă cosiţa în pumn, dar mulţumindu-se să şi-l ducă la şold; nu înţelegea de ce, dar, în ultima vreme, o durea din ce în ce mai tare când se trăgea de păr. Am fost Meştereasă în Emond’s Field înainte să… devin Aes-Sedai, mai spuse, fără să se poticnească mai deloc din pricina minciunii. Pe atunci, puteam să le spun unor femei mai în vârstă ca Domnia Ta să stea jos şi să tacă. Dacă aveţi cum să mă ajutaţi, ajutaţi-mă şi nu-i mai daţi înainte cu primejdiile. Ştiu şi eu să le recunosc.

Dintr-odată, îşi dădu seama că frumoasa ei cosiţă se desfăcuse în două, câte una peste fiecare ureche, legate la capete cu ciucuraşi din panglică roşie. Purta o fustă atât de scurtă, încât i se vedeau genunchii şi o bluză largă şi albă, ca Înţeleptele. Era desculţă. Ce se întâmplase? Că doar nu-i trecuse nici o clipă prin cap să se îmbrace aşa. Egwene duse repede mâna la gură. Se speriase? Nu cumva zâmbea?

— Gândurile nestăpânite, zise Amys, îţi pot da foarte

multe bătăi de cap, Nynaeve Sedai, până ce nu te înveţi cu ele.

În ciuda glasului blând, buzele i se schimonosiră. De-abia îşi mai ascundea veselia. Cu mare greutate, Nynaeve izbuti să se stăpânească. Era cu neputinţă să fi fost ele. Cu neputinţă! Se chinui să se schimbe la loc, dar era foarte greu, de parcă ceva o împiedica. Se făcu din ce în ce mai roşie în obraji. Pe neaşteptate, tocmai când era gata să se dea bătută şi să ceară poveţe, şi chiar ajutor, se trezi la fel cum era la început. Uşurată, îşi mişcă degetele de la picioare, ascunse de încălţările uşoare, dar solide. Fusese doar un gând rătăcit, nebunesc. Oricum, nici prin cap nu-i trecea să-şi dea bănuielile pe faţă; celelalte păreau, şi-aşa, mult prea vesele, chiar şi Egwene. „Nu mă aflu aici să mă iau la întrecere cu ele, ca o proastă. Nu le fac eu jocul.”

— Bine, dacă nu-i pot pătrunde în vise, măcar o pot aduce aici, în Tel’aran’rhiod? Trebuie să găsesc o cale de a-i vorbi.

— Nici dacă am şti nu ţi-am spune, făcu Amys, potrivindu-şi şalul cu mânie. Este o ticăloşie, Nynaeve Sedai.

— Ar fi la fel de neajutorată cum ai fi şi dumneata în visul ei, se băgă şi Bair, cu glasul ei subţire, ca o vergea de fier. De la primele Vestitoare-n vise şi până acum, în vremea noastră, se ştie că nimeni nu trebuie vreodată adus în vis fără voia sa. Se spune că asta era una dintre căile Umbrei, în ultimele zile ale Vârstei Legendelor.

Sub privirile lor aspre, Nynaeve se foi stânjenită. Dându-şi seama, însă, că nu-şi luase braţul de pe umărul lui Egwene, se linişti. Nu voia ca fata să creadă că o făceau să nu se simtă în largul ei. Nici n-o făcuseră. Chiar dacă, preţ de o clipă, se închipuise târâtă în faţa Soborului Femeilor, înainte să devină Meştereasă, asta nu avea de-a face cu Înţeleptele. Numai că asprimea lor… După cum o priveau, chiar aşa străvezii, îşi dădu seama că o puteau înfrunta până şi pe Siuan Sanche, ochi în ochi. Mai ales Bair. Nu că i-ar fi fost frică de ele, dar o făcuseră să-şi dea seama că trebuia să încerce să le ia mai uşor.

— Elayne şi cu mine avem nevoie de ajutor. Femeile din Ajah Neagră mai au puţin până să găsească lucrul acela care-i

poate face rău lui Rand. Dacă ne-o iau înainte, s-ar putea să izbutească să pună mâna pe el. Trebuie să-l găsim noi primele. Dacă ne puteţi ajuta, dacă-mi puteţi da vreun sfat… cât de mic…

— Aes-Sedai, făcu Amys, dumneata şi când ceri ajutor parcă dai porunci.

Nynaeve strânse din buze. Porunci? Mai că nu le căzuse în genunchi. Auzi, porunci! Numai că femeia Aiel nu părea să observe sau se prefăcea.

— Şi totuşi… Rand al'Thor poate fi în primejdie. Asta n-o putem îngădui. Există o cale.

— E primejdioasă, spuse Bair, clătinând cu hotărâre din cap. Tânăra asta ştie încă şi mai puţin decât Egwene, când a venit prima dată la noi. E prea periculos pentru ea.

— Atunci, poate să mă duc eu… începu Egwene, dar cele două o întrerupseră într-un glas.

— Tu ai să-ţi termini învăţătura. Prea eşti nerăbdătoare şi repezită, spuse cu asprime Bair, în acelaşi timp cu Amys, care zise, la fel de hotărâtă:

— Nu eşti acolo, în Tanchico, nu cunoşti locurile şi nu eşti la ananghie, ca Nynaeve. Vânătoarea asta-i a ei.

Sub privirile lor oţelite, Egwene lăsă, posomorâtă, umerii în jos. Cele două Înţelepte se priviră. În cele din urmă, Bair ridică din umeri şi-şi puse şalul pe cap. Era limpede – dădea de înţeles că se spală pe mâini de toate.

— E primejdios, făcu iarăşi Amys; dacă stăteai să le asculţi, în Tel'aran'rhiod era primejdios şi să răsufli.

— Am să… începu Nynaeve, dar tăcu, văzând cum privirea celeilalte se înăsprea; credea că nu era cu putinţă, şi totuşi… îşi întipări în minte hainele pe care le purta – fireşte că povestea de mai devreme nu putea să fi fost din vina lor, dar nu strica să fie sigură – şi o luă altfel: Voi avea multă grijă.

— Nu e cu putinţă, îi spuse, sec, Amys, dar altă cale nu ştiu. Nevoia e totul. Când se adună prea mulţi oameni pentru un singur sălaş, septul trebuie să se împartă, şi nevoia de apă este calea pentru întemeierea unui nou sălaş. Dacă nu se cunoaşte nici un loc, una dintre noi este chemată pentru a-l găsi. Dacă te gândeşti numai la acea nevoie, te vei apropia de

ceea ce cauţi. Cu fiecare gând, vei ajunge şi mai aproape, mereu şi mereu, până ce, în cele din urmă, nu doar că te trezeşti în vale, ci chiar acolo unde ţâşneşte apa. Pentru dumneata s-ar putea să fie mai greu, pentru că nu ştii limpede ce cauţi, deşi nevoia este mare. Unde mai pui că, pe undeva, ştii unde trebuie să ajungi – adică în palat Dar iată şi primejdia, de care trebuie să ţii seama, mai spuse Înţeleapta, aplecându-se către ea, cu flăcări în priviri, şi cu un ton la fel de răscolitor. Fiecare pas este făcut orbeşte, cu ochii închişi. Nu poţi şti unde ajungi, până ce nu deschizi ochii. Şi degeaba găseşti apă, dacă te trezeşti în mijlocul unui cuib de vipere. Colţii regelui muntelui ucid la fel de iute în vis ca şi aievea. Şi cred că femeile astea, de care vorbeşte Egwene, sunt şi mai primejdioase decât şerpii.

— Dar eu am făcut asta! strigă Egwene, iar Nynaeve o simţi tresărind, în clipa în care ochii celorlalte se îndreptară către ea. Înainte să vă cunosc, se grăbi să adauge. Înainte să ajungem în Tear.

Nevoia. Nynaeve se simţi mai împăcată cu femeile Aiel, acum că una dintre ele îi arătase ceva ce-i putea fi de folos.

— Aveţi mare grijă cu Egwene, le spuse, strângând-o la piept pe prietena ei, pentru a le arăta că nu vorbea cu răutate. Ai dreptate, Bair! Dintotdeauna a încercat să facă mai multe decât ştia. De când era mică.

Cine ştie de ce, Bair o privi, ridicând dintr-o sprânceană.

— Mie nu mi se pare aşa, spuse Amys, cu voce seacă. De-acum, s-a învăţat să asculte. Nu-i aşa, Egwene?

Fata strânse încăpăţânată din buze. Pesemne că Înţeleptele astea nu o cunoşteau deloc, dacă li se părea că o femeie din Ţinutul celor Două Râuri putea fi, vreodată, ascultătoare. Pe de altă parte, nu le răspunse nimic, ceea ce era ciudat. Nynaeve se gândi că femeile Aiel păreau la fel de aspre ca şi cele din Turn.

Clipele treceau în zbor, iar ea era nerăbdătoare să facă încercarea; dacă Elayne o trezea, nu era sigură că mai putea adormi înainte de câteva ceasuri.

— Peste şapte zile, spuse, una dintre noi va fi din nou aici.

Egwene încuviinţă.

— Peste şapte zile, Rand se va fi înfăţişat tuturor căpeteniilor de clan drept Cel care Vine cu Zorile, şi toţi Aielii vor fi de partea lui.

Înţeleptele se foiră uşor, iar Amys îşi potrivi şalul, dar Egwene nu observă.

— Numai Lumina ştie ce-are de gând să facă după asta, mai spuse ea.

— În şapte zile, zise Nynaeve, Elayne şi cu mine vom fi pus mâna pe ceea ce caută Liandrin.

Sau, cine ştie, Ajah cea Neagră avea să le-o ia înainte. Deci Înţeleptele nu erau nici pe departe sigure că Aielii aveau să-l urmeze pe Rand, aşa cum nici Egwene nu ştia ce punea la cale. Nu mai exista siguranţă pe nicăieri. Dar nici n-avea rost s-o mai împovăreze pe Egwene cu alte frământări.

— Când ne vom întâlni din nou, îţi vom povesti cum le-am luat prinse, le-am vârât în saci şi le-am trimis îndărăt în Turn, la judecată.

— Nynaeve, încearcă să ai grijă! Ştiu că nu prea îţi dai seama cum, dar măcar încearcă. Şi spune-i şi lui Elayne. Ea nu e la fel de... îndrăzneaţă... ca tine, dar nici departe nu-i.

Amys şi Bair îi puseră câte o mână pe umăr, şi toate trei dispărură. Să încerce să aibă grijă? Fată prostuţă. Ea una avea mereu grijă. Dar ce-o fi vrut să spună, în loc de „îndrăzneaţă”? Venindu-i să se tragă de cosiţă, Nynaeve îşi încrucişă braţele pe piept. Poate era mai bine să nu ştie.

Îşi aduse aminte că nu-i povestise lui Egwene despre Egeanin. Poate că era mai bine să nu o facă să se gândească iarăşi la zilele în care fusese întemniţată. Egwene n-avea de ce s-o întâlnească, oricum. Arde-o-ar focul de femeie! Pe ea şi pe toţi Seanchanii! Arde-o-ar pârjolul de Egeanin! Cenuşă să se facă!

— Nu s-ar zice că ştiu cum să-mi folosesc timpul, zise ea cu voce tare. Cuvintele răsunară printre coloanele înalte. După plecarea celorlalte femei, acestea păreau şi mai rău-prevestitoare ca înainte, ca vizuinile unor iscoade nevăzute, gata să sară la ea. Era vremea să plece.

Mai întâi de toate, însă, îşi schimbă veşmintele. Cosiţa groasă deveni un mănunchi de cosiţe lungi şi subţiri, iar

rochia – un veşmânt strâmt, numai pliuri, din mătase verde-închis. Un văl străveziu îi acoperea gura şi nasul, fluturând uşor la fiecare răsuflare. Strâmbându-se, adăugă şi mărgelele verzi de jad, ţesute printre cosiţe. Dacă vreuna dintre surorile Negre îşi folosea ter'angrealul pentru a pătrunde în Lumea Viselor şi o vedea bântuind prin Palatul Panarhului, avea s-o creadă o simplă femeie din Tarabon, care ajunsese acolo dintr-un vis obişnuit. Totuşi, unele o ştiau din vedere.

Ridicându-şi câteva cosiţe împletite cu mărgelele, zâmbi. Avea părul de culoarea mierii. Nu-i trecuse prin cap că era cu putinţă aşa ceva. „Mă întreb cum arăt. Oare m-or mai recunoaşte?”

Dintr-odată, lângă Callandor apăru o oglindă înaltă. Privindu-se, făcu ochii mari de mirare, iar buzele ca un boboc de trandafir i se întredeschiseră. Avea chipul Rendrei! Trăsăturile ei apăreau şi dispăreau – ochii şi pletele se făceau ba mai închise, ba mai deschise. Încordându-se, izbuti să păstreze chipul hangiţei. De-acum, nimeni nu avea s-o mai recunoască. Şi Egwene, care n-o credea în stare să aibă grijă!

Închizând ochii, se gândi la Tanchico, la Palatul Panarhului, la nevoia care-o îmboldea. Ceva primejdios pentru Rand, pentru Dragonul Renăscut… nevoia… împrejurul ei, Lumea Viselor se înfioră. Simţi o alunecare uşoară şi deschise nerăbdătoare ochii, să vadă unde ajunsese.

Era un dormitor mare cât şase din Curtea celor Trei Pruni puse laolaltă. Pereţii văruiţi în alb erau pictaţi cu frize, iar din tavan atârnau lămpi suflate cu aur, pe lanţuri, şi ele aurite. Patul era acoperit de un baldachin, ai cărui stâlpi înfăţişau copaci: crengile frunzoase se întindeau pe deasupra saltelei, ca o coroană. La picioarele patului, cu spatele sprijinit de un stâlp, stătea încordată o femeie tânără. Era frumoasă, în felul ei, cu buzele acelea pline pe care, acum, le avea şi Nynaeve. Era brunetă şi purta pe creştet o coroană din frunze suflate cu aur, perle şi rubine, cu un opal mai mare decât un ou de gâscă, iar la gât avea o etolă lată, care-i atârna până la genunchi, brodată numai cu copaci. În afară de asta, nu mai era acoperită decât de un strat subţire de sudoare. Privirile sale înfricoşate erau aţintite asupra altei femei care stătea

tolănită în largul său pe o canapea joasă, cu spatele la Nynaeve şi oarecum străvezie, aşa cum fusese şi Egwene mai devreme. Era scundă şi zveltă, cu plete negre care-i cădeau pe umeri, şi cu o rochie largă din mătase galben-pal, care nu semăna câtuşi de puţin cu cele din Tarabon. Nynaeve nici nu mai avea nevoie s-o vadă din faţă ca să ştie că avea ochii mari şi albaştri, uşor migdalaţi, şi nici să observe undele de Aer care-o ţineau pe prima femeie lipită de pat, ca să înţeleagă că avea de-a face cu Temaile Kinderode.

— … Poţi afla aşa de multe, când te foloseşti de vise, în loc să-ţi iroseşti somnul, spuse aceasta, cu accentul ei de Cairhien, râzând. Nu te simţi bine? Ce să te mai învăţ? Da, ştiu. „Iubit-am mateloţi o sută”. Ai grijă, Amathera, făcu femeia, fluturându-şi un deget, să înveţi toate cuvintele. Ştii că mă superi dacă… La ce te holbezi?

Dintr-odată, Nynaeve îşi dădu seama că femeia de la picioarele patului – Amathera? Adică Domniţa-Panarh? – se uita drept la ea. Temaile se mişcă alene, de parcă voia să întoarcă ochii. Nynaeve şi-i închise iute pe ai săi. Nevoia.

Un fior.

Sprijinindu-se, uşurată, de coloana îngustă, Nynaeve trase aer în piept, de parcă alergase douăzeci de mile, fără măcar să se întrebe unde era. Inima îi bătea ca o tobă. Cuib de vipere, ce mai. Temaile Kinderode. Amico, sora cea Neagră, spunea că femeii îi plăcea să chinuie – adică îi plăcea îndeajuns de mult pentru ca altă femeie din Ajah Neagră să se teamă. Iar ea nu era în stare să conducă nici măcar o undă. Putea să ajungă lipită de un stâlp al patului, alături de Amathera. Pe Lumină! Se înfioră şi, observând, se strădui să se liniştească. „Gata, femeie! Ai scăpat de-acolo şi, chiar dacă Temaile te-a văzut, nu te-a recunoscut”. O femeie necunoscută, care-a dispărut, ca şi cum ar fi fost o simplă locuitoare din Tarabon, ajunsă pentru o clipă în Tel’aran’rhiod. Totul se terminase repede. Temaile nu avea cum să-şi fi dat seama că ea putea conduce – căci, chiar şi atunci când nu era, de fapt, în stare, înzestrarea putea fi descoperită. Trecuse doar o clipă. Cu puţin noroc, scăpase.

Măcar acum ştia ce se întâmpla cu Amathera. Femeia nu

era de partea lui Temaile, era limpede. Căutarea dăduse, deja, rezultate. Dar încă nu era îndeajuns. Trăgându-şi răsuflarea cum putea mai bine, privi în jur.

Se afla într-o încăpere uriaşă, aproape pătrată, plină de şiruri de coloane albe şi subţiri, cu podeaua din lespezi albe şi netede, şi tavanul împodobit cu foiţă de aur. O frânghie groasă, din mătase albă înconjura camera, spânzurând între nişte stâlpi din lemn închis la culoare, lăcuiţi, care-i veneau cam până la brâu. Numai uşile cu câte două arcade erau libere. De jur împrejur se aflau rafturi şi vitrine deschise, precum şi scheletele unor animale ciudate. Alte vitrine se aflau în mijloc, şi ele împrejmuite cu funii. Era sala cea mare a palatului, din câte le spusese Egwene. Pesemne că lucrul pe care-l căuta se afla chiar acolo. Pasul următor nu avea să mai fie aşa primejdios. Aici nu erau vipere – nu se vedea nici o Temaile.

Alături de o vitrină de sticlă, sprijinită pe patru picioare sculptate şi aflată chiar în mijloc, apăru o femeie destul de chipeşă. Nu era din Tarabon, căci părul îi cădea liber pe umeri, în valuri, dar nu asta o făcuse pe Nynaeve să caşte gura, ci faptul că rochia ei părea de ceaţă – ba argintie şi mată, ba cenuşie şi atât de subţire încât picioarele i se vedeau limpede. Nu ştia de unde venea, dar pesemne că era foarte îndrăzneaţă, dacă-şi închipuise în vis un asemenea veşmânt. Nici măcar rochiile din Doman, de care auzise atâtea şi atâtea, nu puteau fi ca asta.

Femeia privi vitrina cu un zâmbet, apoi străbătu încăperea şi se opri în capăt, pentru a cerceta ceva ce Nynaeve nu observa, un lucru de culoare închisă, aşezat pe un raft alb de piatră, încruntându-se, Nynaeve lăsă din mână cosiţele de culoarea mierii. Avea să dispară iute – puţini oameni izbuteau să rămână mai mult de câteva clipe în Tel'aran'rhiod. Fireşte, nu avea nici o importanţă dacă o vedea – după înfăţişare, nu era dintre surorile Negre. Şi totuşi, părea, cumva… Brusc, îşi dădu seama că apucase din nou cosiţele în pumn. Femeia aceea… Fără să-şi dea seama, se trase mai tare de păr, şi-şi privi cu uimire pumnul. Dosul palmei i se albise. Tremura. Ca şi cum atunci când se gândea la femeie… Cu braţul

tremurător, parcă încerca să-şi smulgă părul de tot. Pe Lumină, de ce?

Femeia înveşmântată în ceaţă stătea tot în faţa piedestalului alb, din depărtare. Tremurul urcă spre umăr. Era sigură că n-o mai văzuse niciodată, şi totuşi… încercă să-şi descleşteze degetele, dar nu izbuti. Nu, n-o mai văzuse. Tremurând din cap până în picioare, se cuprinse cu braţul liber. Nu, cu siguranţă… Dinţii începură să-i clănţăne. Femeia părea… îi venea să plângă. Femeia…

Dintr-odată, în minte îi înfloriră roiuri de imagini. Se lăsă moale, sprijinită de coloană, de parcă o loviseră. Ochii dădeau să-i iasă din orbite. Văzu totul din nou. Încăperea Florilor Căzătoare şi vizitatoarea lor, împrejmuită de nimbul *saidarului.* Ea şi cu Elayne, îngânându-se ca nişte copile, întrecându-se să fie primele care să răspundă, să-i spună tot ce ştiau. Oare cât de multe dezvăluiseră? Era greu să-şi amintească amănunte, dar parcă izbutise să păstreze anumite taine. Nu pentru că ar fi vrut – dimpotrivă, dorea să-i spună tot, să răspundă la orice întrebare. Se înroşi de ruşine şi de mânie. Reuşise să ascundă anumite lucruri, dar numai pentru că fusese atât de… nerăbdătoare să răspundă, încât trecuse peste ceea ce nu părea important.

„Nu pricep nimic, spuse un glas din străfundul minţii sale. Dacă-i o soră Neagră de care nu ştiu, de ce nu ne-a dat pe mâna lui Liandrin? Putea s-o facă. Ne-am fi dus cu ea ca nişte mieluşele.”

Mânia rece n-o lăsa să asculte. O soră Neagră o făcuse să danseze ca o marionetă şi-i spusese să uite. Îi poruncise! Iar ea făcuse întocmai! Ei, acum avea să afle cum era să aibă de-a face cu ea când ştia totul şi era pregătită!

Înainte să apuce să soarbă din Adevăratul Izvor, alături de ea apăru, pe neaşteptate, Birgitte, cu surtucul ei scurt şi alb, şi pantalonii galbeni, largi, legaţi la glezne. Birgitte, sau vreo femeie care se visa în pielea ei, cu părul auriu împletit într-o cosiţă meşteşugită. Aceasta duse un deget la buze, arătă spre Nynaeve, apoi, cu gesturi înfrigurate, către una dintre uşile duble din spatele lor. Îndemnând-o, încă o dată, din ochii albaştri, dispăru.

Nynaeve clătină din cap. Nu avea timp pentru ea, oricine-ar fi fost. Deschizându-şi sufletul către *saidar,* se umplu de Putere până în străfunduri. De Putere şi de mânie îndreptăţită. Se întoarse… dar femeia înveşmântată în ceaţă dispăruse. Dispăruse!

Pentru că proasta cu cosiţă blondă o făcuse să nu mai fie atentă. Poate că măcar aia mai era acolo, aşteptând-o. Învăluită în Putere, se îndreptă spre uşa care-i fusese arătată.

Cealaltă o aştepta, într-un coridor cu covoare în culori vii, unde lămpile aurii, stinse, răspândeau miros de uleiuri parfumate. De-acum, avea şi un arc de argint, iar la cingătoare îi atârna o tolbă cu săgeţi, din acelaşi metal.

— Cine eşti? întrebă, furioasă, Nynaeve; avea să-i dea prilejul să-şi spună povestea, iar apoi o lecţie pe care să n-o uite prea curând. Eşti tot proasta aia care-a tras în mine, în Pustie, spunându-mi că ai fi Birgitte? Eram pe cale s-o învăţ pe una din Ajah Neagră cum să se poarte, iar din pricina ta a scăpat!

— Chiar sunt Birgitte, spuse femeia, sprijinindu-se în arc. Cel puţin acesta este numele pe care-l cunoşti dumneata. Şi nu mai fi aşa de sigură… era cu putinţă să ai chiar dumneata parte de o lecţie, şi aici, şi în Ţinutul Întreit. Eu îmi amintesc de vieţile pe care le-am trăit ca şi cum ar fi cărţi citite şi răscitite. Cele de demult sunt mai palide decât celelalte, dar îmi amintesc foarte bine când am luptat alături de Lews Therin. N-am să uit niciodată chipul lui Moghedien, şi nici pe al lui Asmodean, cel care era cât pe ce să te observe, în Rhuidean.

Asmodean? Moghedien? Femeia era o Rătăcită? O Rătăcită în Tanchico. Şi altul la Rhuidean, în Pustie! Egwene i-ar fi spus cu siguranţă ceva, dacă ar fi ştiut. De acum, nu mai avea cum s-o prevină, până nu treceau şapte zile. Se simţi potopită de mânie – şi de *saidar.*

— Ce faci dumneata aici? Ştiu că aţi dispărut cu toţii, după ce Cornul lui Vaiere v-a chemat, dar eşti… începu Nynaeve, însă se opri, uşor stingherită de ceea ce fusese gata să spună; netulburată, femeia sfârşi în locul ei:

— Moartă? Noi, cei legaţi de Roată, nu suntem morţi la fel

ca toţi ceilalţi. Ce loc mai bun să aşteptăm până ce Roata ne ţese noi vieţi, decât Lumea Viselor? făcu ea, şi râse. Am început să vorbesc ca un gânditor. În aproape toate vieţile de care-mi amintesc, am fost o fată ca oricare altele, căreia i-a plăcut să tragă cu arcul. Atât şi nimic mai mult.

— Despre dumneata vorbesc mii de poveşti, zise Nynaeve. Şi am văzut, în Faime, ce poţi face cu săgeţile. Puterea condusă de femeile Seanchanilor nu te-a atins. Birgitte, aici avem de-a face cu aproape o duzină de surori Negre. Şi, pare-se, şi cu o Rătăcită. Am cam avea nevoie de ajutor.

Cealaltă se strâmbă, stingherită şi tristă.

— Nu pot, Nynaeve. Nu pot atinge lumea cărnii, decât atunci când Cornul mă cheamă din nou. Sau dacă Roata îmi ţese renaşterea. Dar, dacă ar face-o în clipa asta, n-aţi mai găsi decât un prunc scâncind la sânul maică-sii. Cât despre Faime, acolo ne-a chemat Cornul. Nu eram trup şi suflet în lume, ca voi. De-asta Puterea nu ne atingea. Aici, totul e vis, şi Puterea Supremă mă va distruge la fel de uşor ca şi pe tine. Poate chiar mai uşor. Ţi-am spus. Sunt o femeie cu un arc. Cândva am fost războinică, dar acum nu mai sunt, clătină ea din cap, fluturându-şi cosiţa frumos împletită. Nu ştiu de ce vorbesc atâta. Nici n-ar trebui să discut cu dumneata.

— De ce nu? Doar am mai vorbit. Şi Egwene mi-a spus că i s-a părut că te-ar fi zărit. Erai acolo, nu? întrebă Nynaeve, apoi se încruntă. Că veni vorba, de unde-mi ştii numele? E o întâmplare sau ai această înzestrare mereu?

— Ştiu numai ce văd şi ce aud. V-am privit şi am ascultat, de câte ori v-am întâlnit, pe tine, pe celelalte două şi pe tânărul cu lupii. Legile spun că nu avem voie să vorbim cu cei care se află în Tel'aran'rhiod. Şi totuşi, răul bântuie visele, ca şi lumea cărnii, iar voi, cei care-l înfruntaţi, mă atrageţi către voi. Chiar dacă ştiu că nu pot face mare lucru, îmi doresc să v-ajut. Dar nu pot. Aş încălca legile, legile care m-au ţinut aici vreme de atâtea Rotiri, încât în amintirile mele cele mai vechi şi mai tulburi ştiu că am trăit deja de o sută de ori, sau chiar o mie. Vorbindu-ţi, încalc legi dintre cele mai aspre.

— Chiar aşa, spuse un glas aspru, bărbătesc.

Nynaeve tresări şi mai că nu lovi cu Puterea. Bărbatul era bronzat şi puternic. Peste umerii lui se vedeau plăselele a două săbii. Din câţiva paşi, veni lângă Birgitte. Din ceea ce auzise de la ea, Nynaeve îl recunoscu – era Gaidal Cain, numai că, în vreme ce femeia cu păr de aur era la fel de frumoasă ca în poveşti, el nu era, nici pe departe. Mai bine zis, era unul dintre cei mai urâţi bărbaţi pe care-i căzuseră ochii, cu faţa lată, nasul prea gros şi gura prea mare. Birgitte, însă, îi zâmbi şi-l mângâie pe obraz – era limpede că ţinea la el, şi poate mai mult de atât. Cu uimire, Nynaeve văzu că era mai scund decât ea, numai că, aşa puternic şi îndesat, cu mişcări agile, părea să fie mult mai înalt.

— Aproape întotdeauna am fost legaţi, îi spuse Birgitte când îşi luă, în sfârşit, ochii de la Cain. De cele mai multe ori, se naşte înaintea mea – aşa că simt că timpul se apropie, atunci când nu-l mai pot regăsi – şi, când îl zăresc prima oară, nu pot să-l sufăr. Dar, aproape de fiecare dată, ajungem să ne îndrăgostim şi chiar să ne luăm. E o poveste simplă, dar cred că noi am refăcut-o sub mii de chipuri.

Cain n-o băgă în seamă pe Nynaeve, de parcă nici nu se afla acolo.

— Legile există pentru că aşa trebuie, Birgitte. Cei care le-au încălcat n-au avut parte decât de necazuri şi nefericiri.

Glasul său era, într-adevăr, aspru, din câte auzea Nynaeve – nici pe departe precum cel al bărbatului din poveşti.

— Pesemne că nu pot sta deoparte, când răul se dezlănţuie, răspunse, încet, femeia. Sau poate că tânjesc, din nou, după trup. A trecut aşa mult de când ne-am născut ultima dată! Umbra se întinde iarăşi, Gaidal. Se întinde, de aici. Trebuie s-o înfruntăm. De-asta suntem legaţi de spiţele Roţii.

— Când ne va chema Cornul, vom lupta. Când Roata va ţese firele noastre, şi atunci vom lupta. Dar nu mai devreme! făcu el, sfredelind-o cu privirea. Ai uitat ce ţi-a făgăduit Moghedien, pe când îl urmam pe Lews Therin? Am văzut-o cu ochii mei, Birgitte! Când te va zări, te va recunoaşte.

— Am să vă ajut cât pot, spuse ea, întorcându-se către

Nynaeve, dar să nu-mi cereţi cine ştie ce. Tel’aran’rhiod este singura mea lume şi, aici, am mai puţină putere chiar decât voi.

Nynaeve clipi, surprinsă; bărbatul cel bronzat şi masiv nu se mişcase, din câte văzuse ea, dar, pe neaşteptate, se afla la doi paşi depărtare, ascuţindu-şi sabia cu un zgomot uşor. Dinspre el, Birgitte vorbea singură – era limpede.

— Ce-mi poţi spune despre Moghedien, Birgitte? Trebuie să aflu cât mai multe, ca s-o înfrunt.

Sprijinită în arc, Birgitte se încruntă gânditoare.

— Nu-ţi va veni uşor, şi nu doar pentru că-i o Rătăcită. De cele mai multe ori, se ascunde şi se fereşte de primejdii. Atacă numai acolo unde observă o slăbiciune, şi se furişează mereu printre umbre. Dacă se teme că va fi înfrântă, fuge – nu este ea femeia care să lupte până la ultima suflare, chiar dacă există vreo nădejde să iasă învingătoare. Aşa ceva nu-i de ajuns pentru ea. Dar să nu faci greşeala s-o priveşti de sus. E ca un şarpe încolăcit în iarbă, aşteptând clipa să muşte – şi e încă şi mai crudă decât şarpele. Aici, mai ales, ai mare grijă. Lanfear spunea mereu că Tel’aran’rhiod este lumea ei, dar Moghedien era în stare de mult mai multe lucruri, aici, cu toate că, în lumea cărnii, este mai slabă. Dincolo, nu cred că ar îndrăzni s-o înfrunte.

Nynaeve se înfioră; în sufletul ei, teama se lupta cu mânia care-i îngăduia să conducă. Moghedien. Lanfear. Femeia aceea vorbea cu atâta linişte despre Rătăciţi.

— Ce ţi-a făgăduit Moghedien, Birgitte?

— Ştia totul despre mine, mai mult chiar decât mine însămi. Ştia ce sunt. De unde, n-am habar, răspunse Birgitte, privindu-l pe Cain; chiar dacă el părea atent numai la sabie, femeia coborî vocea. A promis că va face în aşa fel încât să rămân singură, să jelesc, câtă vreme se va mai învârti Roata. Părea foarte încrezătoare în puterile ei.

— Şi totuşi, vrei să ne ajuţi.

— Cât pot, Nynaeve. Nu uita, ţi-am spus să nu aştepţi prea multe de la mine, zise cealaltă, privindu-l din nou pe bărbatul care-şi ascuţea sabia. O să ne mai întâlnim noi. Dacă ai grijă şi dacă scapi cu viaţă.

Ridicându-şi arcul pe umăr, se apropie de Cain, îi puse un braţ pe după umeri şi-i şopti ceva la ureche. Nynaeve nu auzi nimic, dar îi văzu dispărând împreună; bărbatul râdea.

Clătină din cap. Să aibă grijă. Toată lumea îi spunea acelaşi lucru. O femeie coborâtă din poveşti, care-i făgăduise ajutor, deşi nu era în stare de prea multe. Iar în Tanchico se afla o Rătăcită. Cu gândul la Moghedien şi la ce le făcuse, se mânie şi mai tare, până ce Puterea Supremă ajunse să-i ardă trupul ca un soare. Pe neaşteptate, se trezi îndărăt în încăperea cea mare – mai că spera că femeia se întorsese şi ea, dar nu mai era nimeni acolo. Mânia şi Puterea urlau în sufletul ei – i se părea că pielea avea să i se prefacă în cenuşă. Şi lui Moghedien, şi surorilor Negre le-ar fi venit mult mai uşor s-o simtă, dacă ţesea vreo undă, dar tot nu dădu drumul Izvorului. Aproape că-şi dorea să fie găsită, ca să le poată lovi. Pesemne că Temaile era încă în Tel'aran'rhiod. Dacă se întorcea în dormitor, putea să scape de ea o dată pentru totdeauna. Da, să scape de Temaile – dar, aşa, avea să le prevină pe celelalte. La acest gând, îi veni să urle.

Şi Moghedien de ce zâmbea? Apropiindu-se cu paşi mari de vitrină, o cutie lată de sticlă aşezată pe o masă sculptată, se uită înăuntru. Şase statuete mici, care nu semănau una cu alta, erau rânduite într-un cerc, sub sticlă. Una era o femeie goală, ridicată pe vârfurile picioarelor, dansând graţioasă, alta înfăţişa un păstor cam de două ori mai mic, cântând la nai, cu cârja pe umăr şi o oaie la picioare. Şi celelalte patru erau la fel de deosebite. Numai că Nynaeve îşi dădu pe dată seama de ce zâmbise Rătăcita.

În mijlocul statuetelor, pe un soclu de lemn, lăcuit în roşu, se afla un rotocol cam cât palma unui bărbat, despărţit în două de o linie şerpuită – o parte sclipea, albă ca zăpada, cealaltă era neagră ca smoala. Era făcut din *cuendillar,* o ştia bine – mai văzuse şi altele, cândva. Cu toatele, erau şapte – peceţile care ţineau ferecată temniţa Celui Întunecat, sau, mai bine zis, lucruşoarele în care se aduna Puterea care pecetluia. Era ceva aproape la fel de important ca şi acel obiect care-l punea în primejdie pe Rand. Trebuia ţinut departe de mâinile surorilor Negre.

Dintr-odată, îşi văzu chipul. Sticla era din cea mai fină, fără umflături, aproape ca o oglindă, deşi imaginile erau mai tulburi. Se văzu drapată în mătăsuri verzi, atât de strâmte încât îi dezvăluiau rotunjimile sânilor, coapselor şi şoldurilor. Cosiţele lungi, de culoarea mierii, împrejmuiau un chip cu ochi mari, căprui, şi buze răsfrânte. Nimbul de *saidar* nu se vedea, fireşte. Pe de o parte, nici măcar ea însăşi nu se mai cunoştea, pe de alta, umbla însemnată, astfel încât oricine să ştie că era Aes-Sedai.

— Pot să am şi eu grijă, îngână.

Dar mai aşteptă câteva clipe. Puterea care-i umplea trupul şi sufletul era ca viaţa care clocotea în ea, făcând-o să-şi amintească de toate plăcerile pe care le cunoscuse vreodată. Până la urmă, dându-şi seama că se purta ca o proastă, se mai linişti şi izbuti să se desprindă. Sau, cine ştie, poate că mânia i se topise, şi deja nu mai era în stare să conducă.

Oricum, asta n-o ajută deloc în căutare. Trebuia să fie ceva, în încăperea cea uriaşă, printre toate vitrinele. Întorcându-şi privirile de la un schelet, care părea să fi fost, cândva, o şopârlă cu colţi, lungă de vreo zece picioare, închise ochii. Nevoia. Primejdia care-l ameninţa pe Dragonul Renăscut, pe Rand. Nevoia.

Un fior.

Se trezi dincolo de funia albă de mătase, alături de un piedestal de piatră, tot albă. La prima vedere, ceea ce se afla deasupra nu părea cine ştie ce – un soi de colier şi două brăţări dintr-un metal negru, unite –, dar, gândindu-se puţin, îşi dădu seama că, în cele din urmă, ajunsese unde trebuia. Numai dacă ar fi căzut drept pe piedestal, s-ar fi putut apropia mai tare.

Întinse mâna să atingă colierul. Chin. Jale. Suferinţă. Se trase îndărăt, gâfâind, cu mintea încă tulburată. Toate îndoielile i se risipiră. Asta căutau cele din Ajah Neagră şi, de vreme ce lucrul se afla pe piedestal, în Tel’aran’rhiod, însemna că tot acolo era şi în lumea treziei. Le-o luase înainte.

Piedestalul de piatră albă.

Răsucindu-se pe călcâie, privi lung vitrina în care se afla

pecetea de *cuendillar,* şi găsi locul în care se afla când o văzuse, pentru prima oară, pe Moghedien. Tot piedestalul ăsta îl privise şi ea – brăţările şi colierul. Pesemne că Moghedien ştia. Dar…

Totul împrejurul ei începu să se învârtă şi să se tulbure, apoi dispăru…

— Trezeşte-te, Nynaeve, şopti Elayne, înăbuşindu-şi un căscat, în vreme ce-o scutura de umeri. De-acum cred că a trecut un ceas. Vreau şi eu să dorm. Trezeşte-te sau o să vedem cum îţi stă cu capul într-o găleată cu apă.

Nynaeve deschise brusc ochii şi se holbă la ea.

— Dacă ştie de ea, de ce nu le-a condus deja şi pe alelalte într-acolo? Dar, dacă ele o cunosc, de ce e nevoită să pătrundă în Tel’aran’rhiod ca să-l vadă? Oare se ascunde şi de ele?

— Ce tot spui acolo?

Fluturând din cosiţe, în vreme ce se străduia să se ridice şi să se sprijine de căpătâiul patului, Nynaeve îşi trase mai bine cămaşa.

— Stai că-ţi spun cât ai clipi.

Auzind povestea despre întâlnirea cu Egwene şi ce urmase, Elayne rămase cu gura căscată. Nevoia. Moghedien. Birgitte şi Gaidal Cain. Colierul şi brăţările din metal negru. Asmodean în Pustie. O pecete în Palatul Panarhului. Elayne se lăsase moale pe saltea, cu mult înainte ca Nynaeve să ajungă la Temaile şi Domniţa-Panarh, de care pomeni de-abia la sfârşit, de parcă uitase. Ca şi despre faptul că-şi schimbase înfăţişarea, dându-se drept Rendra. Dacă n-ar fi văzut-o aşa serioasă, ar fi zis că ascultase prea multe poveşti de-ale lui Thom.

Egeanin, care şedea cu picioarele încrucişate, în cămaşa de in, cu mâinile pe genunchi, părea de-a dreptul neîncrezătoare. Elayne nădăjdui ca Nynaeve să nu se înfurie, văzând că femeia avea încheieturile dezlegate.

Moghedien. Asta era partea cea mai îngrozitoare. O Rătăcită în Tanchico. O Rătăcită care ţesuse Puterea împrejurul lor, făcându-le să-i spună totul. Elayne nu-şi mai

amintea nimic din toate astea – la acest gând, stomacul i se făcu, dintr-odată, ghem.

— Cine ştie, Nynaeve? Poate că Moghedien – „Pe Lumină, chiar a fost în stare să intre peste noi şi să ne facă să...?” – chiar se ascunde de Liandrin şi de celelalte. Se potriveşte cu ce ţi-a spus Birgitte – „Pe Lumină, sfaturi de la Birgitte!” – despre ea.

— Orice-ar face Moghedien, spuse, încordată, Nynaeve, am de gând să mă răfuiesc cu ea. Una peste alta, adăugă, lăsându-şi capul jos pe lemnul împodobit cu flori sculptate, trebuie să punem mâna pe pecete, şi cât mai repede. Şi pe colierul ăla.

— Dar de ce crezi c-ar fi primejdios pentru Rand? făcu Elayne, clătinând din cap. Eşti sigură? O fi vreun ter’angreal? Ia mai spune-mi cum arăta.

— Arăta ca un colier, legat de două brăţări, se răsti Nynaeve, la capătul răbdării. Două brăţări, unite, dintr-un soi de metal negru, şi un colier lat, ca o zgardă...

Privirea ei se îndreptă, dintr-odată, spre Egeanin, dar Elayne i-o luase înainte. Netulburată, femeia cu părul negru se îndreptă, sprijinindu-se pe călcâie.

— N-am auzit niciodată de un *a’dam* bun pentru bărbaţi sau de vreunul asemănător cu cel de care vorbeşti. Nimeni nu încearcă să ţină în frâu un bărbat care poate conduce.

— Dar asta trebuie să fie, spuse, încet, Elayne.

„Vai, pe Lumină, nădăjduiam să nu existe aşa ceva pe lume.” Măcar prima care-l găsise fusese Nynaeve. Aşa, puteau să le oprească să-l folosească pe Rand.

Nynaeve făcu ochii mici, văzând-o pe Egeanin cu mâinile libere, dar nu pomeni nimic.

— Pesemne că Moghedien e singura care ştie. Altfel, nimic nu mai e de înţeles. Dacă găsim o cale să pătrundem în palat, putem lua pecetea şi... lucrul ăla. Şi, dacă putem s-o scoatem şi pe Amathera, Liandrin şi ciracele ei vor da nas în nas cu Legiunea Panarhului, Garda Oraşului şi, poate, şi Mantiile Albe, cu toţii împotriva lor. N-o să aibă cum să scape, nici măcar cu Puterea! Dar cum să ne strecurăm înăuntru?

— M-am gândit un pic la asta, îi zise Elayne, dar mi-e

teamă că bărbaţii au să ne facă greutăţi.

— Lasă-i în seama mea, pufni cealaltă. Am să…

Dintr-odată, pe coridor se auziră zgomote. Un bărbat strigă.

Liniştea se lăsă la loc, la fel de iute. Thom stătea de veghe, acolo… Elayne se năpusti să deschidă uşa, sorbind din said*ar, dar* Nynaeve sări şi ea din pat, pe dată. Şi Egeanin se ridică.

Thom tocmai se ridica de pe jos, ducându-şi o mână la cap. Juilin, cu toiagul, şi Bayle Domon, cu o măciucă scurtă, stăteau împrejurul unui bărbat cu plete blonde care zăcea cu faţa în jos pe podea, fără cunoştinţă. Elayne se grăbi spre Thom, încercând să-l ajute. El îi zâmbi, recunoscător, dar se încăpăţână să-i dea mâinile la o parte.

— N-am nimic, copilă.

„N-avea nimic? Ditamai cucuiul la tâmplă…”

— Ăsta tocmai trecea pe aici şi, pe neaşteptate, m-a pocnit în cap. Pesemne că umbla după bani.

Atât şi nimic mai mult. Îl pocnise în cap, dar n-avea nimic.

— Şi ar fi scăpat nevătămat, zise Juilin, dacă n-aş fi venit să văd dacă Thom nu avea nevoie de un răgaz…

— Zic că puteam să stau şi eu de strajă, îngână Domon – de data asta, cei doi păreau să nu se mai duşmănească la fel de mult ca de obicei.

Elayne avu nevoie numai de o clipă pentru a-şi da seama de ce. Nynaeve şi Egeanin ieşiseră pe coridor numai în cămăşuţe. Juilin le cântărea din privirile lacome, care l-ar fi băgat în belele, dacă apărea Rendra, cu toate că încerca să se ascundă.

Domon, în schimb, nici măcar nu se străduia – trăgea cu ochiul la Egeanin, cu braţele încrucişate şi buzele strânse – era de-a dreptul dezgustător! – măsurând-o din cap până în picioare.

Cele două îşi luară repede seama, dar fiecare făcu altceva. Nynaeve, cu cămăşuţa ei subţire, din mătase albă, îi aruncă prinzaşului o privire aspră şi intră îndărăt în cameră, cu paşi mari, apoi îşi arătă din nou chipul, puţin cam îmbujorat, pe după uşă. Egeanin, a cărei cămaşă de in era

mai lungă şi mai groasă decât a celeilalte – Egeanin, care nu se tulburase câtuşi de puţin, fiind luată prizonieră, care se lupta ca un Străjer – Egeanin făcu ochii mari şi se înroşi, cu un oftat de groază. Uimită, Elayne se holbă la femeia Seanchan, care scoase un strigăt şi sări drept înăuntru.

Uşile se deschiseră şi pe coridor apărură mai multe capete – la vederea celui întins pe jos şi a bărbaţilor care-l păzeau, acestea dispărură pe dată. Zgomote puternice dădeau de înţeles că oamenii încercau să târâie paturile şi dulapurile în faţa uşilor.

Trecu o vreme, cam îndelungată, apoi Egeanin se arătă şi ea, de cealaltă parte a uşii faţă de Nynaeve. Era încă roşie ca focul. Elayne chiar n-o înţelegea. Era în cămăşuţă, într-adevăr, dar aceasta o acoperea aproape la fel de mult precum rochia din Tarabon pe care-o avea ea. Mă rog, nu că Juilin şi Domon ar fi avut vreun drept să se holbeze. Se uită şi ea înspre ei, cu o privire care ar fi trebuit să-i pună la punct pe dată.

Din păcate, Domon era mult prea ocupat să chicotească şi să-şi frece buza de sus. Juilin, însă, o văzu, chiar dacă scoase un oftat din toţi rărunchii, aşa cum făceau bărbaţii când li se părea că sunt nedreptăţiţi. Ferindu-se de ea, se aplecă să-l întoarcă pe bărbatul cel blond pe spate. Era îndeajuns de chipeş, zvelt…

— Eu îl ştiu pe ăsta, făcu Juilin. E cel care-a încercat să mă fure. Sau aşa credeam, adăugă, ceva mai încet. Nu cred să fie doar o întâmplare. Că doar nu e Dragonul Renăscut în oraş.

Elayne şi Nynaeve se priviră, încruntate. Străinul nu putea fi în slujba lui Liandrin; nu credeau că Ajah cea Neagră s-ar mai fi folosit de bărbaţi care să cutreiere coridoarele… după cum nici nu ar fi plătit nişte brute care să le atace pe stradă. Elayne îşi plimbă privirea întrebătoare către Egeanin. Nynaeve – la fel, doar că a ei era şi mai severă.

— E din Seanchan, spuse, după o clipă, Egeanin.

— Încerca să te salveze? şopti, mânioasă, Nynaeve, dar cealaltă scutură din cap.

— Pesemne că mă căuta, dar nu ca să mă salveze, din câte cred. Dacă ştie… sau bănuieşte măcar că i-am dat

drumul lui Bethamin, cred că vrea să-mi… vorbească.

Dinspre partea ei, Elayne credea că era ceva mai mult de atât. Într-adevăr, Egeanin adăugă:

— Ar fi mai bine să-i tăiaţi gâtul. Dacă i se pare că suntem prieteni, ar putea încerca să vă facă şi vouă greutăţi. Dacă descoperă că sunteţi Aes-Sedai, la fel.

Contrabandistul din Illian o privi uimit, iar Juilin căscă gura. Pe de altă parte, Thom încuviinţă. Văzându-l aşa gânditor, Elayne se îngrijoră.

— Nu suntem aici ca să tăiem gâturi de Seanchani, zise Nynaeve, pe un ton care spunea că lucrurile se puteau schimba într-o clipă. Bayle, Juilin, duceţi-l pe aleea din spatele hanului! Dacă mai are hainele pe el când se trezeşte, poate spune că a avut noroc. Thom, du-te după Rendra şi spune-i că vrem un ceai tare în încăperea Florilor Căzătoare. Întreab-o dacă are coajă de salcie sau oţeţel. O să-ţi fac eu ceva pentru cap. Hai, mişcaţi-vă! se răsti, văzându-i pe toţi cei trei bărbaţi holbându-se la ea. Trebuie să punem la cale mai multe lucruri!

De-abia lăsându-i lui Elayne răgazul să se strecoare înăuntru, ea trânti uşa şi începu să-şi tragă rochia peste cap. Egeanin i-o luase înainte, de parcă bărbaţii încă se holbau la ea.

— Mai bine nu-i bagi în seamă, Egeanin, zise Elayne; i se părea ciudat să dea sfaturi unei femei care era mai mare decât Nynaeve, dar înţelesese deja că, oricât ar fi fost cealaltă de pricepută în alte lucruri, despre bărbaţi nu ştia prea multe. Dacă nu, o să fie şi mai rău. Nu ştiu de ce, recunoscu, dar crede-mă pe cuvânt. Erai cum nu se poate mai cuviincioasă. Zău!

Egeanin îşi scoase capul prin gulerul rochiei.

— Cuviincioasă? Nu sunt slujitoare. Nu sunt dansatoare shea! făcu ea, apoi, din furioasă deveni mai degrabă uimită. Şi totuşi, e destul de arătos. Până acum, nu mi-a trecut prin cap.

Întrebându-se ce erau dansatoarele shea, Elayne se duse s-o ajute la nasturi.

— Dacă-i dau voie lui Juilin să te curteze, Rendra o să se

înfurie.

Cealaltă o privi peste umăr, uimită.

— Cine, omul care prinde hoţi? Eu vorbeam de Bayle Domon. E un bărbat cum nu se poate mai arătos. Zdravăn, puternic… Păcat că e un negustor nelegiuit, oftă ea. Încalcă legea.

Fiecare cu gusturile sale, se gândi Elayne – Nynaeve era moartă după Lan, care era mult prea sever şi înfricoşător. Pe de altă parte… Bayle Domon? Era un bărbat mai mult lat decât înalt, semăna cu un Ogier!

— Elayne, îţi merge gura de parcă ai fi Rendra, pufni Nynaeve, care se chinuia să-şi prindă rochia, cu ambele braţe la spate. Dacă ai terminat cu palavrele despre bărbaţi, poate binevoieşti să nu începi să dondăni despre noua croitoreasă pe care, pesemne, ai găsit-o. Trebuie să punem lucrurile la cale. Dacă aşteptăm până vin bărbaţii, o să ne dea la o parte, şi n-am chef să-mi pierd vremea cu ei, să le bag minţile în cap. Ai terminat cu ea? Am şi eu nevoie de ajutor.

Grăbindu-se s-o încheie pe Egeanin la ultimul nasture, Elayne se apropie, cu răceală. Nu era adevărat că vorbea numai despre bărbaţi şi rochii. Nu era ca Rendra. O smuci pe Nynaeve de rochie, ca s-o poată încheia, iar cealaltă îi aruncă o privire încruntată. Erau trei şiruri de nasturi – şi nu doar de podoabă. Nynaeve se lăsase vrăjită de Rendra şi purta o rochie cu corsaj dintre cele mai strâmte – şi mai spunea de altele, că nu se gândesc decât la veşminte. Ea una avea şi altele pe cap.

— Nynaeve, m-am gândit cum putem să ne furişăm în palat. N-o să ne vadă nimeni.

Ascultând-o, Nynaeve se mai înveseli – mai ales că îi venise şi ei în minte o cale. Egeanin propuse şi ea câte ceva, iar Nynaeve strânse din buze, dar erau gânduri bune şi nu le putea da la o parte, fără să le ia în seamă. Până să fie gata să coboare în încăperea Florilor Căzătoare, aproape că se înţeleseseră, şi nu aveau de gând să-i lase pe bărbaţi să spună nimic. Moghedien, femeile din Ajah Neagră şi toţi cei care se mai aflau prin Palatul Panarhului, trăgând sfori, aveau să rămână cu buza umflată, fără măcar să-şi dea seama ce se

întâmplase.

53 Preţul unei plecări

Doar trei lumânări şi două lămpi luminau sala mare a Hanului Izvorul cu Vin, din moment ce atât lumânările, cât şi uleiul de lampă erau pe terminate. Suliţele şi celelalte arme nu mai atârnau pe pereţi; butoiul în care fuseseră ţinute săbiile vechi era gol. Lămpile erau aşezate pe două mese unite în faţa căminului înalt de piatră, unde Marin al'Vere, Daise Congar şi altele din Soborul Femeilor se uitau peste lista cu puţina mâncare rămasă în Emond's Field. Perrin încerca să nu asculte ce ziceau.

La o altă masă, piatra de tocit a lui Faile scotea un sunet înfundat. În faţa ei se afla un arc, iar la cingătoare îi atârna o tolbă lată. Se dovedise a fi o trăgătoare bună, însă Perrin spera că nu îşi va da seama că arcul era pentru copii: nu ar fi fost în stare să tragă cu un arc pentru bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri, deşi refuza să recunoască asta.

Mutându-şi securea astfel încât să nu îi intre prea mult în coastă, încercă să se concentreze pe ceea ce discuta cu cei de la masa sa. Nu toţi erau atenţi la ce trebuia.

— Au lămpi, spuse Cenn, şi noi trebuie să ne descurcăm cu seu.

Bătrânul ursuz se uita la două lumânări aşezate în sfeşnice de alamă.

— Încetează, Cenn, spuse Tam obosit, scoţând pipa şi săculeţul de tutun din spatele cingătoarei pentru sabie. Măcar o dată, încetează!

— Dacă ar fi trebuit să citim sau să scriem, spuse Abell, cu glasul mai puţin calm decât vorbele, am fi avut lămpi. Avea înfăşurat în jurul tâmplelor un bandaj.

Parcă pentru a-i aminti meşterului că el era Staroste, Bran îşi aranjă medalionul de argint care atârna pe pieptul lui lat, arătând o pereche de solzi.

— Concentrează-te ce avem de făcut, Cenn. Nu o să accept ca Perrin să îşi piardă vremea din cauza ta.

— Cred doar că ar trebui să avem lămpi, se plânse Cenn. Perrin mi-ar spune el mie dacă l-aş face să-şi piardă vremea.

Perrin oftă; noaptea încerca să îi închidă pleoapele. Îşi dorea să fi fost rândul altcuiva să reprezinte Sfatul Satului, Haral Luhhan, Jon Thane, Samel Crawe sau oricine în afară de Cenn şi nemulţumirile lui. Dar uneori îşi dorea ca unul dintre aceşti oameni să se întoarcă înspre el şi să spună: „Astea sunt griji de-ale Starostelui şi de-ale Sfatului, tinere! Tu întoarce-te la foale. O să îţi spunem noi ce trebuie să faci”. În schimb, ei erau preocupaţi că îl fac să îşi piardă vremea, fără să ţină cont de părerea lui. Câte atacuri fuseseră în cele şapte zile de la primul? Nu mai ştia sigur.

Bandajul lui Abell îl mâhnea pe Perrin. Femeile Aes-Sedai Tămăduiau numai rănile grave acum; dacă un bărbat se descurca fără, nu îl Tămăduiau. Nu că ar fi fost mulţi răniţi grav, dar cum şi Verin observase, nemulţumită, până şi femeile Aes-Sedai aveau o putere mărginită; se părea că trucul lor cu pietrele catapultate cerea tot atâta putere ca Tămăduirea. Măcar de data asta Perrin nu voia să îşi amintească de limitele puterii femeilor Aes-Sedai. Nu erau mulţi răniţi grav. Încă.

— Cum staţi cu săgeţile? întrebă el.

La asta ar fi trebuit să se gândească.

— Destul de bine, zise Tam aprinzându-şi pipa cu o lumânare. Încă recuperăm mare parte din săgeţile pe care le folosim, în timpul zilei cel puţin. Îşi iau înapoi mulţi dintre morţi pe timpul nopţii – pentru oalele de gătit, bănuiesc – şi pierdem săgeţile alea.

Ceilalţi bărbaţi îşi scoaseră şi ei pipele din săculeţi şi buzunarele de la haine, Cenn murmură că el şi-l uitase pe al lui. Mormăind, Bran i-l dădu pe al lui, chelia sclipindu-i în lumina lumânării.

Perrin îşi frecă fruntea. Ce trebuia să întrebe acum? Ţăruşii. Aveau loc lupte printre ţăruşi în cele mai multe atacuri acum, mai ales noaptea. De câte ori aproape reuşiseră trolocii să intre? De trei ori? De patru?

— Are toată lumea o lance sau vreun fel de ţăruş acum? Din ce putem să mai facem? I se răspunse cu tăcere şi Perrin îşi plecă, îngrijorat, capul. Ceilalţi bărbaţi se uitară la el.

— Ai întrebat asta şi ieri, îi spuse Abell cu blândeţe. Şi

Haral ţi-a spus că nu a mai rămas o furcă sau o coasă în sat care să nu fi fost prefăcută în armă. De fapt, avem mai multe arme decât oameni.

— Da. Aşa e. Uitasem.

O frântură din discuţia Soborului Femeilor îi atrase atenţia.

— „... Nu trebuie să îi lăsăm pe bărbaţi să afle, zise Marin încet ca şi când ar fi repetat un avertisment spus mai devreme.

— Desigur, rosti Daise, nu cu mult mai tare. Dacă netoţii află că femeile mănâncă jumătate de raţie, o să insiste să mănânce la fel şi nu putem…”

Perrin închise ochii încercând să îşi astupe şi urechile. Desigur. Bărbaţii luptau. Ei trebuiau să aibă putere. Simplu. Cel puţin nici o femeie nu trebuia încă să lupte. Cu excepţia celor două femei Aiel şi, desigur, a lui Faile, dar ea era destul de deşteaptă să stea deoparte când erau lupte între pari. De asta îi găsise Perrin arcul. Faile avea o inimă sălbatică şi mai mult curaj decât oricare doi bărbaţi la un loc.

— Cred că e timpul să te duci la culcare, Perrin, sugeră Bran. Nu poţi să continui aşa, dormind câte un ceas, pe apucate.

Frecându-şi barba, Perrin încerca să pară vioi.

— O să dorm mai târziu. Când se va termina. Oamenii dorm destul? I-am văzut pe unii stând treji când ar trebui să…

Uşa din faţă se deschise cu un zgomot puternic, lăsându-l să intre pe slăbănogul Dannil Lewin, venit din negura nopţii, cu un arc în mână şi leoarcă de sudoare. Purta la brâu una dintre săbiile din butoi; Tam îi învăţase când avusese timp şi uneori câte unul dintre Străjeri făcea la fel.

Înainte că Dannil să apuce să deschidă gura, Daise spuse cu repeziciune:

— Ai fost crescut într-un hambar, Dannil Lewin?

— Cu siguranţă, ai putea să te porţi mai frumos cu uşa mea. Marin se uită când la bărbatul deşirat, când la Daise pentru a le reaminti că era uşa ei.

Dannil îşi plecă ruşinat capul, dregându-şi glasul.

— Îmi cer iertare, jupâneasă al’Vere, spuse el în grabă. Îmi

cer iertare, Meştereasă. Mii de scuze că am dat navală, dar am un mesaj pentru Perrin. Se grăbi la masa bărbaţilor ca şi când s-ar fi temut că femeile îl vor opri din nou. Mantiile Albe au adus un bărbat care vrea să vorbească cu tine, Perrin. Nu vrea să vorbească cu nimeni altcineva. E grav rănit, Perrin. L-au adus doar până la marginea satului. Nu cred că poate să ajungă până la han.

Perrin se ridică în picioare.

— Vin chiar acum.

Nu era un alt atac, de nici un fel – cele din timpul nopţii erau mai rele.

Faile îşi înşfăcă arcul şi i se alătură până să ajungă la uşă. Şi Aram se ridică, ezitând, din umbra scărilor. Uneori Perrin uita că bărbatul era acolo, atât de nemişcat stătea. Arată ciudat cu sabia prinsă la spate peste surtucul lui murdar de Spoitor, cu dungi galbene, ochii lui atât de strălucitori nu păreau să clipească niciodată; şi chipul său era lipsit de expresie. Nici Raen, şi nici Ila nu mai vorbiseră cu nepotul lor de când pusese mână pe sabie. Şi nici cu Perrin.

— Dacă vii, hai, spuse el pe un ton morocănos şi Aram îl urmă. Bărbatul venea după Perrin ca un câine oricând, nu îi cicălea pe Tam, Ihvon sau pe Tomas să îl înveţe cum să folosească o sabie. Era ca şi când şi-ar fi înlocuit familia şi seminţia cu Perrin. Iar Perrin s-ar fi bucurat să nu aibă şi grija asta dacă s-ar fi putut, dar nu avea ce să îi facă.

Lumina lunii se revărsa peste acoperişurile de stuf. Puţine case aveau lumină la mai mult de un geam. Satul era nemişcat. Vreo treizeci dintre Tovarăşi ţineau de gardă la han cu arcurile lor, unii cu săbii, care mai găsiseră; fiecare îşi luase acel nume, iar Perrin se trezi şi el folosindu-l spre propria neplăcere. Motivul pentru care erau gărzi la han sau oriunde s-ar fi aflat Perrin putea fi văzut pe Pajişte, unde nu mai erau atâtea vaci şi oi. Focuri de tabără se adunaseră pe lângă Izvorul cu Vin, pe locul unde era atârnată acum acea flamură cu capul de lup – scântei în întuneric, înconjurate de mantiile pale care străluceau la lumina lunii.

Nimeni nu îşi dorea Mantiile Albe în casele lor, iar Bomhald nu dorea ca soldaţii lui să se despartă în nici un caz.

Bărbatul părea să creadă că satul se poate ridica împotriva sa în orice moment; dacă erau de partea lui Perrin, trebuia să fie Iscoade ale Celui Întunecat. Nici ochii lui Perrin nu puteau distinge feţele din jurul focurilor, dar credea că simte privirea lui Bomhald, aşteptând plină de ură.

Dannil pregăti zece Tovarăşi să îl însoţească pe Perrin, toţi bărbaţi tineri care ar fi trebuit să râdă şi să chefuiască cu el, toţi cu arcuri pentru a-l face să se simtă în siguranţă. Aram nu li se alătură în timp ce Dannil îi conducea în josul unei străzi murdare şi întunecate; el umbla cu Perrin, şi nu cu altcineva. Faile se ţinea pe lângă Perrin, ochii ei negri strălucind în lumina lunii, cercetând împrejurimile ca şi când ea ar fi fost singura lui pavăză.

Acolo unde Drumul Vechi intra în Emond's Field, căruţele care blocau accesul fuseseră date la o parte pentru a lăsa să intre patrula Mantiilor Albe, douăzeci de bărbaţi în mantii albe ca zăpada, cu lănci, aşezaţi pe caii lor, în armură lustruită, şi nu mai nerăbdători decât animalele lor. Erau uşor de observat în noapte şi majoritatea trolocilor putea să vadă în întuneric la fel de bine ca Perrin, dar Mantiile Albe insistau să patruleze. Uneori, ieşirile lor aduseseră avertismente şi poate că trolocii fuseseră surprinşi de felul în care îi vânau. Ar fi fost bine totuşi dacă Perrin ar fi ştiut dinainte ce fac Mantiile Albe.

Un mănunchi de săteni şi fermieri care purtau bucăţi vechi de armură şi câteva coifuri ruginite stătea îngrămădit în jurul unui bărbat îmbrăcat într-o haină de fermier, care zăcea pe drum. Le făcură loc lui Faile şi lui Perrin, iar Perrin îngenunche lângă adunare.

Mirosul de sânge era puternic; transpiraţia strălucea pe chipul umbrit de lună al omului. O săgeată a trolocilor, groasă cât un deget mare, era înfiptă în pieptul lui.

— Perrin – Ochi-de-Ambră, murmură el răguşit, chinuindu-se să respire. Trebuie… să ajung… la Perrin… Ochi-de-Ambră.

— A fost trimis cineva după una dintre Aes-Sedai? întrebă Perrin, în timp ce îl ridică pe om cât de încet putu, ocrotindu-i capul. Nu ascultă răspunsul; nu credea că omul va supravieţui până la venirea unei femei Aes-Sedai. Eu sunt Perrin.

— Ochi-de-Ambră? Nu văd… prea bine. Privirea lui

sălbatică era îndreptată spre faţa lui Perrin; dacă ar fi putut să vadă cât de cât, omul i-ar fi văzut ochii strălucind precum chihlimbarul în întuneric.

— Eu sunt Perrin Ochi-de-Ambră, spuse el fără tragere de inimă.

Bărbatul îl prinse de guler şi îi trase chipul mai aproape cu o forţă surprinzătoare.

— Venim. Trimis să... îţi spun. Ve...

Capul îi căzu pe spate; ochii priveau în gol acum.

— Fie Lumina cu el, murmură Faile, punându-şi arcul la spate.

După un moment, Perrin desfăcu degetele bărbatului.

— Îl cunoaşte cineva? Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri schimbară priviri între ei, scuturând din cap. Perrin se uită la Mantiile Albe. A mai spus ceva când îl aduceaţi aici? Unde l-aţi găsit?

Jaret Byar se uită în jos la bărbatul cu faţa slăbănoagă şi ochii goi, o imagine a morţii. Celelalte Mantii Albe se uitau în altă parte, dar Byar mârâi în barbă – Perrin auzi: „Făpturile Umbrei!” – şi îi dădu pinteni în coaste calului său. Patrula galopa înspre sat, la fel de dornici să fie departe de Perrin ca de troloci. Aram se uită în urma lor, fără nici o expresie, o mână peste umăr pentru a atinge cu degetul mânerul sabiei sale.

— Spun că l-au găsit la trei sau patru mile spre miazăzi. Dannil ezită, apoi adăugă: Spun că trolocii s-au împrăştiat în grupuri mici, Perrin. Poate că au renunţat în sfârşit.

Perrin îl puse pe străin jos. „Venim.”

— Fiţi cu ochii-n patru. Poate vreo familie care a încercat să îşi apere ferma soseşte în sfârşit. Nu credea că ar fi putut supravieţui cineva acolo pentru aşa mult timp, dar era posibil. Să nu trageţi în careva din greşeală.

Se clătina pe picioare şi Faile îl luă de braţ.

— Ar trebui să te culci, Perrin. Trebuie să mai şi dormi.

Se uită la ea. Ar fi trebuit să o convingă să rămână în Tear. Într-un fel, ar fi trebuit să o convingă. Dacă s-ar fi gândit destul, ar fi putut.

Unul dintre soli, un băiat cu părul creţ care îi ajungea

până la piept, se strecură printre bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri pentru a-l trage de mânecă pe Perrin. Perrin nu îl ştia; erau multe familii venite de prin ţinut.

— Ceva se mişcă prin Pădurea de la Apus, Seniore Perrin. M-au trimis să îţi spun.

— Nu îmi spune aşa, îi spuse Perrin scurt. Dacă nu îi oprea pe copii, şi Tovarăşii vor începe să îi spună aşa. Spune-le că voi veni.

Băiatul dădu să plece.

— Ar trebui să fii în pat, spuse Faile cu hotărâre. Tomas poate să ţină piept oricărui atac.

— Nu e un atac, băiatul ar fi spus dacă era, iar cineva ar trebui să sune goarna lui Cenn.

Faile se ţinu de braţul lui, încercând să îl tragă în direcţia hanului, aşa că fu şi ea dusă în direcţia opusă când el o luă într-acolo. După câteva minute renunţă şi se prefăcu doar că îl ţinea de braţ. Dar vorbea singură în şoaptă. Era în continuare convinsă că, dacă vorbea destul de încet, nu o putea auzi. Începu cu „prostesc”, „încăpăţânat” şi „pachet de muşchi”; apoi, din ce în ce mai rău. Era ca o mică defilare: Faile bombănind, Aram urmându-l, Dannil şi cei zece Tovarăşi în jurul lui, ca o gardă de onoare. Dacă nu ar fi fost atât de obosit, s-ar fi simţit de-a dreptul stingher.

De-a lungul gardului de pari ascuţiţi se aflau gărzi grupate în mănunchiuri mici care vegheau toată noaptea, fiecare cu câte un băiat pe post de mesager. La capătul dinspre miazăzi al satului, bărbaţii care erau de gardă se adunaseră în spatele unei bariere late, cu mâinile pe arcuri şi săgeţi în timp ce se uitau înspre Pădurea de la Apus. Chiar şi în lumina lunii, copacii erau negri în faţa ochilor.

Mantia lui Tomas părea să îl facă să se piardă în noapte. Bain şi Chiad erau cu el; dintr-o pricină oarecare, cele două Fecioare îşi petrecuseră fiecare noapte la acest capăt al Emond’s Field de când plecaseră Loial şi Gaul.

— Nu te-aş fi deranjat, îi spuse Străjerul lui Perrin, dar se pare că e doar unul acolo şi m-am gândit că tu ai putea să…

Perrin încuviinţă dând din cap. Toată lumea ştia cât de bine vedea, mai ales în întuneric. Oamenii din Ţinutul celor

Două Râuri păreau să creadă că era ceva special, ceva ce îl făcea să fie considerat un nenorocit de erou. Ce credeau Străjerii sau femeile Aes-Sedai, Perrin nu ştia. Era prea obosit să îi pese în seara aceea. Şapte zile şi câte atacuri?

Marginea Pădurii de la Apus era la cinci sute de paşi depărtare. Chiar şi pentru el, copacii păreau de nedesluşit prin întuneric. Ceva se mişcă. Ceva suficient de mare încât să fie un troloc. O siluetă mare care căra… încărcătura ridică un braţ. Era un om. O umbră înaltă cărând un om.

— Nu vom trage! urlă el. Îi venea să râdă; de fapt, chiar râse. Hai! Hai, Loial!

Umbra ştearsă înainta mai repede decât ar fi putut să fugă un om, prefăcându-se într-un Ogier care gonea spre sat cu Gaul în spinare.

Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri strigau încurajări ca şi când ar fi fost o întrecere.

— Aleargă, Ogierule! Aleargă! Aleargă!

Poate că era o întrecere; mai mult de un atac venise din pădure.

Puţin mai încolo de pari, Loial încetini şovăind; nu era suficient loc pentru ca picioarele lui groase să se strecoare prin barieră. Odată ajuns pe partea cu satul, îl puse pe Aiel jos şi se lăsă la pământ, sprijinit de gard, gâfâind, urechile păroase lăsându-i-se obosite. Gaul şchiopătă până îşi găsi un loc unde să stea, cu Bain şi Chiad agitându-se amândouă în jurul pulpei lui stângi, care era neagră de la sângele uscat. Mai avea doar două săgeţi, iar tolba lui se căsca goală. Toporul lui Loial dispăruse şi el.

— Ogier nesăbuit, râse Perrin cu drag. Să pleci aşa. Ar trebui să o las pe Daise Congar să te bată pentru că ai fugit. Măcar eşti în viaţă. Măcar te-ai întors. Vocea îi slăbi când spuse asta. În viaţă. Şi înapoi în Emond’s Field.

— Am reuşit, Perrin, gâfâi Loial de parcă ar fi fost o tobă. Acum patru zile. Am închis Căile. O să fie nevoie de un Fruntaş sau de o Aes-Sedai să o deschidă din nou.

— M-a cărat în braţe cea mai mare parte din drum, de la munţi până aici, spuse Gaul. Un Gonaci al Umbrei şi vreo cincizeci de troloci ne-au urmărit în primele trei zile, dar Loial

a fost mai iute.

Încercă să le îndepărteze pe Fecioare, însă fără prea mult succes.

— Nu te mai mişca atâta, Shaarad, izbucni Chiad, sau voi spune că te-am atins cu arma şi te voi lasă să alegi cum să îţi aperi onoarea.

Faile râse cu plăcere. Perrin nu înţelese de ce, dar vorbele îl făcură pe Aiel să îngaime prostii.

— Eşti bine, Loial? întrebă Perrin. Eşti rănit?

Ogierul se ridică cu un efort vizibil, legănându-se pentru o clipă ca un copac ce avea să cadă. Urechile încă îi atârnau.

— Nu, nu sunt rănit, Perrin. Doar ostenit. Nu îţi face griji pentru mine. Am stat prea mult departe de stedding. Vizitele nu sunt de ajuns. Dădu din cap ca şi când gândurile lui ar fi fugit în altă parte. Mâna lui lată învălui umărul lui Perrin. O să mă simt mai bine după ce o să dorm puţin. Îşi coborî vocea. Pentru un Ogier, cel puţin, era în continuare ca un zumzet de bondar. A fost foarte greu acolo, Perrin. Am urmărit ultimele grupuri pentru cea mai mare parte a timpului. Am ferecat Poarta, dar cred că încă mai sunt câteva mii de troloci în Ţinutul celor Două Râuri şi poate vreo cincizeci de Myrddraali.

— Nu chiar, anunţă Luc cu glas tare. Galopase de-a lungul caselor din direcţia Drumului de la Miazănoapte. Îşi mână armăsarul negru să facă o oprire fudulă. Te-oi pricepe tu să le cânţi copacilor, Ogierule, dar să lupţi cu trolocii e cu totul altceva. Socot că sunt mai puţin de o sută acum. O forţă formidabilă fără îndoială, dar nu ceva ce oamenii aceştia curajoşi şi apărarea solidă să nu poată învinge. Un alt trofeu pentru tine, Seniore Perrin Ochi-de-Ambră.

Râzând, îi aruncă un sac de pânză umflat. Fundul strălucea de umezeală în lumina lunii.

Perrin îl prinse din aer şi îl aruncă peste pari în ciuda greutăţii lui. Patru sau cinci capete de troloci, fără îndoială, şi poate un Myrddraal. Bărbatul aducea trofee în fiecare noapte încă sperând că vor fi puse undeva unde toată lumea să le admire.

Nişte Coplini şi Congari ţinuseră un ospăţ în cinstea lui când venise cu o pereche de capete de Pieriţi.

— Nici eu nu ştiu nimic despre lupte? întrebă Gaul ridicându-se în picioare. Eu spun că erau câteva mii.

Dinţii lui Luc îşi arătară albul într-un zâmbet.

— Câte zile ai petrecut tu prin Mană, Aielule? Eu am petrecut multe. Poate rânjea, şi nu zâmbea. Multe. Crezi ce vrei, Ochi-de-Ambră. Zilele fără sfârşit vor aduce ce vor aduce, ca întotdeauna.

Îşi ridică armăsarul pe picioarele din spate şi porni în galop printre casele şi copacii care fuseseră odată marginea Pădurii de la Apus. Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri se mişcară cu greu. Privind după el sau în noapte.

— Se înşală, spuse Loial. Eu şi Gaul ştim ce am văzut.

Faţa i se schimonosi de oboseală, cu gura mare cu colţurile lăsate în jos şi sprâncenele lungi căzându-i pe obraji. Nu era de mirare, dacă îl cărase pe Gaul timp de trei sau patru zile.

— Ai făcut destule, Loial, spuse Perrin, şi tu, şi Gaul. Un lucru măreţ. Mă tem că în odaia ta se află vreo şase Spoitori, dar jupâneasa al'Vere o să îţi facă o saltea de paie. Poţi să te odihneşti acum dacă vrei.

— Şi tu la fel, Perrin Aybara. Nori purtaţi de vânt făceau ca umbra lunii să joace pe nasul şi pe pomeţii obrajilor lui Faile. Era atât de frumoasă! Dar vocea îi era suficient de hotărâtă ca să… Dacă nu te duci acum, îl pun pe Loial să te care. Abia mai stai în picioare.

Lui Gaul îi era greu să meargă din cauza piciorului rănit. Bain îl sprijini pe o parte. Încerca să o oprească pe Chiad să îl ia din cealaltă parte, dar ea murmură ceva ce sună ameninţător, ca *„gai'shain”,* iar Bain râse, astfel încât Aielul le lăsă să îl ajute mârâind furios. Orice aveau de gând Fecioarele, Gaul nu mai avea loc de întors.

Tomas îl prinse pe Perrin de umăr.

— Du-te, omule! Toată lumea are nevoie de odihnă.

El însuşi arăta destul de bine după trei zile de nesomn.

Perrin se învoi.

O lăsă pe Faile să îl ducă înapoi la Izvorul cu Vin, cu Loial şi Aielii pe urmele lor, şi Aram şi Dannil şi cei zece Tovarăşi în jurul lor. Nu era sigur când se despărţiseră de ceilalţi, dar într-

un fel el şi cu Faile ajunseră singuri în odaia lui de la etajul al doilea al hanului.

— Familii întregi se descurcă cu tot cam atât spaţiu cât e aici, murmură el. O lumânare ardea pe poliţa de piatră de deasupra micului cămin. Alţii se descurcau fără lumânări, dar Marin aprindea una aici de câte ori se făcea întuneric. Aş putea dormi afară cu Dannil şi Ban şi ceilalţi.

— Nu fi prostănac, îi spuse Faile cu căldură în glas. Dacă Alanna şi Verin au fiecare camera ei, şi tu ar trebui să ai.

Îşi dădu seama că îi scosese haina şi acum îi desfăcea cămaşa.

— Nu sunt atât de obosit încât să nu pot să mă dezbrac singur.

O împinse uşor afară.

— Să te dezbraci de tot! îi ordonă. De tot, ai auzit? Nu poţi să dormi bine îmbrăcat, aşa cum crezi tu.

— Aşa o să fac, promise el.

După ce închise uşa, îşi scoase cizmele înainte să stingă lumânarea şi să se întindă. Lui Marin nu i-ar fi plăcut nişte încălţări murdare pe aşternuturi.

Mii, spuneau Gaul şi Loial. Totuşi, câţi putuseră să vadă cei doi, ascunzându-se pe drumul spre munte, fugind pe cel de întoarcere? Poate o mie cel mult, susţinea Luc, dar Perrin nu putea să aibă încredere în bărbat, în ciuda tuturor trofeelor pe care le adusese. Erau împrăştiaţi după spusele Mantiilor Albe. Cât de aproape putuseră să ajungă, cu armura şi mantiile care le străluceau în întuneric ca felinarele?

Exista o modalitate să vadă el însuşi, poate. Evitase visul de lup de la ultima sa vizită; dorinţa de a-l vâna pe Ucigaş îi apărea de câte ori se gândea să se întoarcă şi grijile lui erau aici, în Emond’s Field. Dar acum, poate… Adormi în timp ce se gândea la posibilitatea asta.

Stătea pe Pajişte, scăldat de un soare de după-amiază, câţiva nori albi duşi de vânt. Nu era nici o turmă de oi sau cireadă de vaci în jurul stâlpului cu flamura cu cap de lup care se unduia în adierea vântului, deşi o muscă îi bâzâia pe lângă faţă. Nu se vedea nici un om pe lângă casele acoperite cu

paie. Mici grămezi de lemn uscat deasupra cenuşii marcau focurile făcute de Mantiile Albe; arareori văzuse ceva arzând în visul de lup, doar lucruri care aveau să ardă sau care erau deja cenuşă. Nu se zărea nici un corb pe cer.

În timp ce se uită după păsări, o parte din cer se întunecă, preschimbându-se într-o fereastră către altă lume. Egwene stătea printre nişte femei, iar în ochi i se citea frica; încet, femeile îngenunchează în jurul ei. Nynaeve era una dintre ele, iar lui Perrin i se păru că văzuse părul roşcat-auriu al lui Elayne. Fereastra dispăru şi o alta apăru în locul ei. Mat stătea gol şi legat, rânjind; o lance ciudată cu un capăt negru fusese înfiptă de-a lungul spatelui său, în dreptul umerilor, şi un medalion de argint, un cap de vulpe, îi atârna pe piept. Mat dispăru şi apăru Rand. Perrin credea că era Rand. Purta zdrenţe şi o mantie aspră şi avea un bandaj în jurul ochilor. A treia fereastră dispăru; cerul rămase doar cer, gol cu excepţia norilor.

Perrin se cutremură. Aceste viziuni din visul de lup nu păreau a avea vreo legătură cu ceva. Poate aici, unde lucrurile se puteau schimba aşa uşor, ieşea la iveală grija pentru prietenii lui. Oriunde ar fi fost, el îşi pierdea vremea agitându-se pentru ei.

Nu era surprins că purta un ilic lung de fierar, fără cămaşă, dar când îşi duse mână la cingătoare, găsi un ciocan, şi nu securea sa. Încruntându-se, se concentră pe lama lungă în formă de semilună şi pe ţepul gros. De asta avea nevoie el atunci. Ciocanul se preschimbă încet, ca şi când ar fi opus rezistenţă, dar când securea atârnă în sfârşit de cingătoarea groasă, strălucea ameninţător. De ce i se împotrivise? Ştia ce îşi dorea. O tolbă plină apăru la celălalt şold, un arc în mână, o apărătoare de piele pe antebraţul stâng.

Avu nevoie de trei paşi de uriaş pentru a ajunge la primul loc unde gândea că se aflau troloci, cam la două mile depărtare de sat. Ultimul pas îl făcu să ajungă între o duzină de grămezi înalte de lemn, care erau puse pe resturi vechi de cenuşă şi orz călcat în picioare. Cazane mari şi negre de fier erau pregătite pentru a fi atârnate deasupra focurilor. Cazane goale, desigur, deşi Perrin ştia ce avea să se pună în ele şi pe

pirostriile groase de fier care se aflau deasupra focurilor. Câţi troloci aveau să folosească aceste focuri? Nu erau corturi, iar păturile împrăştiate, murdare şi puţind a sudoare acră şi veche de troloc, nu erau o călăuză bună; mulţi troloci dormeau ca animalele, neînveliţi, întinşi pe pământ, chiar şi în vreo groapă săpată cu mâna lor.

Cu paşi mai mici, care acoperiră nu mai mult de o sută de paşi normali fiecare, pământul părând doar a se înceţoşa, Perrin înconjură Emond's Field, de la fermă la fermă, prin fiecare păşune, câmp de orz sau de tutun, peste trunchiuri împrăştiate de copaci, de-a lungul drumurilor pentru căruţe şi a potecilor, găsind din ce în ce mai multe focuri care aşteptau troloci. Prea multe. Trebuia să fie câteva mii dintre ei. Cinci mii sau zece mii sau chiar de două ori mai mult – satul nu ar fi avut mari şanse dacă veneau toţi odată.

Şi mai spre miazăzi semnele trolocilor dispărură. Semnele clare ale unei prezenţe dispărură, cel puţin. Puţine ferme sau hambare erau nearse. Acolo unde orzul sau tutunul fuseseră pârjolite rămăsese doar mirişte pustiită; altele erau de-a dreptul călcate în picioare. Singurul motiv fusese plăcerea de a distruge; oamenii plecaseră de mult. Odată nimeri în mijlocul unor petice mari de cenuşă, în care se mai vedeau câteva roţi de căruţă carbonizate, care încă mai aveau urme de culoare. Distrugerea caravanei Tuatha'anilor îl duru mai mult decât distrugerea fermelor. Calea Frunzei ar fi trebuit să aibă o şansă. Undeva. Nu aici. Nu îşi dădu voie să privească în continuare şi făcu un pas la o jumătate de milă sau mai mult spre miazăzi.

Într-un final, ajunse la Deven Ride, rânduri de case cu acoperişuri de paie, înconjurând o pajişte şi un iaz alimentat de la un izvor ce ţâşnea dintr-o stâncă sfredelită de vreme pe locurile unde oamenii îi dăduseră odată cep cu dalta. Hanul de pe pajişte, numit Gâscanul şi pipa, era acoperit şi el cu paie, însă era un pic mai mare decât Izvorul cu Vin, deşi Deven Ride avea cu siguranţă mai puţini oaspeţi decât Emond's Field. Satul era cam la fel de mare. Care şi căruţe erau aşezate lângă fiecare casă a fermierilor care fugiseră aici cu familiile. Alte căruţe blocau uliţele şi locurile dintre case

până la marginea satului. Precauţiile nu ar fi fost suficiente să facă faţă nici măcar unuia dintre atacurile asupra Emond's Field din ultimele şapte zile.

După ce dădu de trei ori ocol satului, Perrin găsi o jumătate de duzină de tabere de troloci. Destule pentru a-i ţine pe oameni înăuntru. Încercau să îi ţină într-un loc până se termina cu Emond's Field. După aceea, trolocii aveau să atace Deven Ride la porunca Pieriţilor. Poate ar fi fost în stare să găsească un mijloc de a-i avertiza pe săteni. Dacă fugeau spre miazăzi, ar fi putut să treacă Râul Alb. Până şi să încerce să treacă prin Pădurea Umbrelor care se întindea după râu era mai bine decât să aştepte moartea…

Soarele auriu nu se mişcase un deget măcar. Timpul era altfel aici.

Fugi spre miazănoapte cât de repede putu, până şi Emond's Field trecu pe lângă el înceţoşat. Dealul Străjii era înconjurat aşa cum fusese şi Deven Ride, cu care şi căruţe printre case. O flamură flutura leneş în bătaia vântului, pe un stâlp înalt în faţa Mistreţului Alb, pe creasta dealului: un vultur roşu în zbor peste o întindere albastră. Vulturul roşu fusese simbolul lui Manetheren. Poate Alanna sau Verin le spusese poveşti de demult cât stătuseră în Dealul Străjii.

Şi aici găsi câteva tabere de troloci, destule cât să îi ţină la un loc pe săteni. Era o cale mai uşoară de a ieşi de aici decât să încerce să treacă Râul Alb, cu nesfârşitele lui vârtejuri.

Fugi tot spre miazănoapte, spre Taren Ferry, pe malul râului Tarendrelle, pe care în copilărie îl numea Râul Taren. Case înguste şi înalte erau construite pe fundaţii înalte de piatră pentru a scăpa de revărsările anuale ale apelor, atunci când zăpezile se topeau în Munţii de Negură. Aproape jumătate din aceste fundaţii mai ţineau doar grămezi de cenuşă şi grinzi carbonizate în lumina neschimbătoare a după-amiezii. Nu erau care aici, nu se vedeau semne că ar fi existat apărare. Şi nici tabere de troloci nu găsi. Poate că nu rămăseseră deloc oameni aici.

Pe marginea apei se afla un ponton zdravăn de lemn, cu o sfoară groasă coborând în timp ce se arcuia peste râul ce

curgea repede. Sfoara trecea prin inele de fier fixate de o barcă cu punte plată de lângă doc. Bacul era încă acolo, încă utilizabil.

Cu o săritură trecu pe cealaltă parte a râului, unde urme de roţi însemnau malul şi obiecte de gospodărie erau împrăştiate. Scaune şi oglinzi, cufere, chiar şi câteva mese şi şifoniere lustruite cu păsări sculptate în uşi, toate lucrurile pe care oamenii speriaţi încercaseră să le salveze şi apoi le abandonaseră pentru a fugi mai repede. Ei vor povesti ce se întâmplase aici, ce s-a întâmplase în Ţinutul celor Două Râuri. Unii se putea să fi ajuns deja la Baerlon, la o sută de mile sau mai mult înspre miazănoapte, şi cu siguranţă la satele şi fermele dintre râu şi Baerlon. Să ducă vorba. Într-o lună s-ar putea să ajungă la Caemlyn şi la Regina Morgase, cu gărzile ei şi puterea ei de a strânge armate. O lună dacă aveau noroc. Şi tot atât să vină aici, odată ce Morgase ajungea să creadă. Prea târziu pentru Emond’s Field. Poate prea târziu pentru tot Ţinutul celor Două Râuri.

Totuşi, era puţin probabil ca trolocii să fi lăsat pe cineva să scape. Sau Myrddraalii în orice caz nu scăpaseră pe nimeni; trolocii nu păreau să gândească prea mult. Socotea că prima sarcină a Pieriţilor ar fi fost distrugerea bacului. Cum puteau fi siguri că nu erau destui oşteni în Baerlon să îi atace?

Se aplecă să ridice o păpuşă cu faţa de lemn pictată şi o săgeată brăzdă locul unde pieptul său se aflase înainte cu o clipă.

Sări din locul unde se află, ajunse până la mal, şi apoi porni ca un fulger, vreo sută de paşi prin pădure, pentru a se ghemui sub o ferigă înaltă. Pomi răsturnaţi de apele revărsate, semănând cu perii, ţesuţi între ei cu plante căţărătoare, acopereau pământul de sub el.

Ucigaşul. Perrin avea o săgeată pregătită şi se întrebă dacă o scosese din tolbă sau pur şi simplu şi-o imaginase acolo. Ucigaşul.

Când era gata să sară din nou, se opri. Ucigaşul ar fi trebuit să ştie pe unde se afla. Perrin urmărise destul de uşor silueta ştearsă a omului; dunga alungită era vizibilă dacă stăteai pe loc. De două ori mai jucase după regulile celuilalt şi

aproape că pierduse. Avea să îl lase pe Ucigaş să joace după regulile lui de data asta. Aşteptă.

Corbi se repeziră peste vârfurile copacilor, cercetând şi croncănind. Nici o mişcare care să îl trădeze; nici măcar o tresărire. Doar ochii i se mişcau, studiind pădurea din jur. O boare răzleaţă aduse cu ea un miros rece, uman şi nu chiar, iar el zâmbi. Nici un zgomot în afară de cel scos de corbi; acel Ucigaş pândea. Dar nu era obişnuit să fie vânat. Ce altceva mai uitase Ucigaşul în afară de mirosuri? Cu siguranţă, nu se aştepta ca Perrin să rămână pe loc. Animalele fugeau de vânător; până şi lupii.

O urmă de mişcare, şi pentru o clipă un chip apăru deasupra unui pin căzut la vreo cincizeci de paşi mai încolo. Lumina piezişă îl lumină bine. Părul închis la culoare şi ochii albaştri, un chip aspru, colţuros, care amintea mult de faţa lui Lan. Doar că în acea clipă Ucigaşul îşi linse buzele scurt de două ori; fruntea îi era încreţită, iar ochii săgetau căutând. Lan nu ar fi lăsat să i se ghicească îngrijorarea nici dacă ar fi stat singur printre o mie de troloci. Doar o clipă şi dispăru din nou. Corbii se repeziră şi se învârtiră ca şi când ar fi împărtăşit neliniştea Ucigaşului, temându-se să coboare mai jos de vârfurile copacilor.

Perrin stătea nemişcat şi aştepta. Linişte. Doar un miros rece îi spunea că nu era singur cu corbii de deasupra.

Chipul Ucigaşului apăru din nou, scrutând în jurul unui stejar gros din dreapta lui. Treizeci de paşi. Stejarii omorau mare parte din plantele care creşteau în jurul lor; doar câteva ciuperci şi buruieni răsăreau din stratul de frunze de la baza lui. Încet, omul ieşi, cizmele lui nescoţând nici un zgomot.

Dintr-o singură mişcare Perrin întinse arcul şi trase. Corbii dădură alarma, iar Ucigaşul sări şi fu nimerit în piept, dar nu în inimă, de vârful săgeţii. Omul urlă, strângând săgeata cu ambele mâini; pene negre căzură în timp ce corbii dădeau înnebuniţi din aripi. Şi Ucigaşul păli, împreună cu urletul său, devenind din ce în ce mai înceţoşat, transparent, apoi dispărând. Urletele corbilor dispărură ca şi când ar fi fost tăiate cu un cuţit; săgeata care străpunsese bărbatul căzu la pământ. Corbii nu mai erau nici ei.

Cu o a doua săgeată scoasă pe jumate din tolbă, Perrin respiră încet, lăsând să se risipească tensiunea din arc. Aşa se murea aici? Pur şi simplu păleai, dispărând pentru totdeauna?

— În sfârşit l-am omorât, murmură el. Şi uită de celelalte griji în acest timp. Nu Ucigaşul era pricina pentru care intrase în visul de lup. Cel puţin lupii erau în siguranţă acum. Lupii – şi poate alţi câţiva.

Ieşi din vis…

… Şi se trezi uitându-se la tavan, cu cămaşa leoarcă. Luna dădea puţină lumină, care intra pe fereastră. Se cânta la viori undeva în sat: un cântec însufleţit de-al Spoitorilor. Nu luptau, dar găsiseră o cale să ajute, să înzdrăvenească inimile.

Încet, Perrin se ridică, punându-şi cizmele pe întuneric. Cum să facă ce avea de făcut? Avea să fie greu. Trebuia să fie viclean. Doar că nu era sigur dacă fusese viclean vreodată în viaţa lui. Ridicându-se în picioare, bătu din ele cât să se obişnuiască cu încălţările.

Strigăte bruşte de afară şi un tropot slab de copite îl făcură să se îndrepte spre cea mai apropiată fereastră şi să o deschidă. Tovarăşii se învârteau pe afară.

— Ce se întâmplă acolo?

Treizeci de feţe se întoarseră către el, iar Ban al'Seen strigă:

— Era Seniorul Luc, Seniore Perrin. Aproape că a dat peste Wil şi Tell. Nici nu cred că i-a văzut. Stătea încovoiat în şa ca şi când ar fi fost rănit, şi îi dădea pinteni armăsarului din toate puterile, Seniore Perrin.

Perrin îşi frecă barba. Luc cu siguranţă nu fusese rănit mai devreme. Luc… şi Ucigaşul? Era imposibil. Ucigaşul cu părul său negru semăna cu fratele sau vărul lui Lan; dacă Luc cu părul lui roşcat-auriu semăna cu cineva, acela era mai degrabă Rand. Cei doi bărbaţi erau cât se poate de diferiţi. Şi totuşi… Acel miros rece. Nu miroseau la fel, dar amândoi aveau un miros rece şi aproape inuman. Urechile îi prinseră zgomotul carelor care erau târâte din cale pe Drumul Vechi, cu strigăte de zor. Chiar dacă Ban şi Tovarăşii o luau la goană,

nu aveau să îl prindă pe bărbat acum. Copitele galopau înspre miazăzi cu repeziciune.

— Ban, strigă el, dacă apare Luc din nou, să fie pus sub supraveghere. Se opri destul cât să adauge: Şi nu-mi mai spuneţi aşa! înainte de a închide fereastra.

Luc şi Ucigaşul; Ucigaşul şi Luc. Cum putea să fie acelaşi om? Era imposibil. Dar totuşi, acum mai puţin de doi ani nu prea credea în troloci sau Pieriţi. Avea destul timp să se întrebe asta dacă avea să pună mâna pe bărbat vreodată. Acum venise vremea pentru Dealul Străjii şi Deven Ride şi… Unii măcar puteau fi salvaţi. Nu toţi cei din Ţinutul celor Două Râuri trebuiau să moară.

În drum spre sala mare, se opri în capul scărilor. Aram se ridică de pe prima treaptă, uitându-se la el, aşteptând să îl urmeze. Gaul era întins pe o saltea de paie lângă cămin cu un bandaj gros în jurul coapsei stângi, pesemne adormit. Faile şi cele două Fecioare stăteau turceşte pe podea lângă el, vorbind încet. O saltea mult mai mare se afla în celălalt colţ al camerei, dar Loial şedea pe o bancă cu picioarele întinse, să îi încapă sub masă, aproape îndoit peste ea ca să poată mâzgăli de zor, cu un toc la lumina lumânării. Fără îndoială că scria ce se întâmplase în călătoria făcută pentru a închide Căile. Şi dacă Perrin îl cunoştea cât de cât pe Loial, Ogierul ar fi zis că Gaul făcuse totul, chiar dacă nu era adevărat. Loial nu era de părere că ceea ce făcea el erau faptele de vitejie sau merita să fie scris. În afară de ei, încăperea era goală. Încă auzea viorile. Credea că recunoscuse melodia. Nu era o melodie a Spoitorilor. Era *Dragostea mea e un trandafir sălbatic.*

Faile se uită la primul pas pe care îl făcu Perrin în cameră, ridicându-se graţios să îl întâmpine. Aram îşi reluă locul când Perrin nu dădu semn că se duce înspre uşă.

— Ai cămaşa udă, spuse Faile. Ai dormit în ea, nu-i aşa? Şi cu cizmele, n-ar trebui să mă mir. Nu a trecut nici o oră de când te-am lăsat. Du-te sus numaidecât, până nu o să cazi din picioare.

— L-ai văzut pe Luc plecând? întrebă el.

Faile îşi strânse buzele. Reuşea să câştige ori de câte ori

se certa cu ea.

— A intrat în fugă acum câteva minute şi a ieşit în grabă prin bucătărie, răspunse ea într-un final.

Acestea erau vorbele; tonul ei spunea că nu terminase discuţia despre dormit.

— Părea… rănit?

— Da, spuse ea încet. S-a împiedicat şi strângea ceva la piept pe sub cămaşă. Un bandaj probabil. Jupâneasa Congar e în bucătărie, dar din câte am auzit aproape că a trecut peste ea. Cum de ai ştiut?

— Am visat.

Ochii ei oblici avură o sclipire periculoasă. Nu trebuia să se gândească. Ştia despre visul de lup; nu se aşteptă ca el să îi explice aici unde Bain şi Chiad puteau auzi, ca să nu mai vorbim de Aram şi Loial? Poate nu Loial ar fi contat; era atât de absorbit de scrisul lui, încât nu ar fi observat o turmă de oi intrată în cameră.

— Şi Gaul? întrebă Perrin.

— Jupâneasa Congar i-a dat ceva care l-a adormit şi o compresă pentru picior. Când femeile Aes-Sedai se vor trezi de dimineaţă, una dintre ele îl va Tămădui, dacă sunt de părere că e grav.

— Vino să stai jos, Faile! Vreau să faci ceva pentru mine. Se uita la el cu neîncredere, dar îl lăsă să o ducă la scaun. Când se aşezară, Perrin se aplecă peste masă, încercând să îşi facă vocea să pară serioasă, însă în nici un caz plină de grabă. Vreau să duci un mesaj în Caemlyn din partea mea, continuă el. Şi pe drum să le spui celor din Dealul Străjii ce se întâmplă aici. De fapt, ar fi bine să treacă Taretjul până se termină totul. Avea un glas obişnuit; doar că vorbele erau puţin spus cam neaşteptate. Vreau să o rogi pe Regina Morgase să ne trimită câţiva oşteni din garda ei. Ştiu că îţi cer un lucru periculos, dar Bain şi Chiad te pot duce până la Taren Ferry în siguranţă, şi bacul e încă acolo.

Chiad se ridică, uitându-se la el speriată. De ce era speriată?

— Nu o să trebuiască să îl părăseşti, îi spuse Faile.

După o clipă, femeia Aiel dădu din cap şi se aşeză din nou

lângă Gaul. Chiad şi Gaul? Erau duşmani de sânge. Nimic nu mai părea să aibă înţeles în seara asta.

— E drum lung până la Caemlyn, continuă Faile în linişte. Se uita în ochii ei, dar chipul îi părea împietrit, atât de puţine spunea. Săptămâni de călărit până acolo, pe lângă cât îmi va lua să ajung la Morgase şi s-o conving, şi pe urmă alte săptămâni să mă întorc cu Garda.

—Nu mai putem rezista atât de mult, îi spuse el. „Arde-m-ar, că nu pot să mint ca Mat!” gândi Perrin. Luc avea dreptate. Nu pot fi mai mult de o mie de troloci în ţinut. Dar visul? Ea dădu din cap. În fine, înţelesese. Putem rezista pentru o perioadă lungă, dar între timp ei vor arde recolte şi vor face Lumina ştie ce. O să avem nevoie de Garda Reginei să scăpăm de ei de tot. Tu eşti cea care trebuie să se ducă. Tu vei şti cum să vorbeşti cu regina, fiindu-i verişoară. Faile, ştiu că ceea ce îţi cer e periculos… „Nu la fel de periculos ca aici.” gândi el… Dar odată ce ajungi la bac, o să fii pe drumul cel bun.

Nu îl auzi pe Loial apropiindu-se până ce Ogierul nu îşi puse caietul în faţa lui Faile.

— Nu am putut să nu aud, Faile. Dacă te duci la Caemlyn, duci şi asta? Să îl ţii la păstrare până pot să vin să îl iau. Închizând volumul cu grijă, adăugă: Tipăresc cărţi foarte bune în Caemlyn. Iartă-mă că am întrerupt discuţia, Perrin! Dar ochii lui erau aţintiţi asupra ei, nu a lui. Faile ţi se potriveşte. Ar trebui să fii liber, ca un şoim. Bătându-l pe Perrin pe umăr, murmură cu un glas gros: Şi ea ar trebui să fie liberă.

Apoi se întoarse la saltea şi se întinse cu faţa la perete.

— E foarte obosit, spuse Perrin, încercând să pară ca şi când era doar o vorbă acolo. Prostul de Ogier ar fi putut strica totul! Dacă pleci în seara asta, poţi să ajungi la Dealul Străjii în zori. Va trebui să o iei pe la răsărit; acolo sunt mai puţin troloci. E foarte important pentru mine… pentru Emond’s Field, vreau să spun. Primeşti să o faci?

Se uită la el în linişte destul de mult, astfel încât Perrin să se întrebe dacă avea de gând să răspundă. Ochii ei păreau să strălucească. Apoi ea se ridică şi se aşeză în poala lui, mângâindu-i barba.

— Trebuie tunsă. Îmi place cum îţi stă, dar nu vreau să îţi ajungă până la piept.

Perrin nu ştia ce să mai zică. Faile schimba des subiectul când vorbea cu el, dar cel mai des când pierdea într-o ceartă.

— Faile, te rog! Am nevoie să duci acest mesaj la Caemlyn.

Mâna ei îi strânse barba şi capul i se mişcă de parcă ar fi vorbit singură.

— O să mă duc, spuse într-un final, dar cu o condiţie. Întotdeauna mă faci să aleg calea mai grea. În Saldaea nu eu ar trebui să spun asta. Preţul meu este… o nuntă. Vreau să mă mărit cu tine, termină ea în grabă.

— Şi eu cu tine, răspunse el, zâmbind. Putem să ne spunem jurămintele în faţa Soborului Femeilor în seara asta, dar mă tem că o nuntă trebuie să aştepte un an. Când te întorci din Caemlyn…

Aproape că îi smulse un smoc de barbă.

— O să te iau de bărbat în noaptea asta, spuse ea fioros, sau nu mă duc!

— Dacă ar fi altă cale, te-aş lua, se împotrivi el. Daise Congar mi-ar crăpa capul dacă nu fac cum cere obiceiul. Pe Lumină, Faile, du mesajul şi mă însor cu tine de îndată ce te întorci.

Aşa ar fi făcut. Dacă acea zi avea să vină.

Dintr-odată fu interesată de barba lui, mângâind-o şi evitându-i ochii. Începu să vorbească încet, şi apoi mai repede, ca un cal în galop.

— Eu… doar s-a întâmplat să îi pomenesc jupânesei al'Vere că am călătorit împreună – nu ştiu cum a venit vorba despre asta – şi ea a spus – şi jupâneasa Congar fu de acord cu ea – nu că aş fi vorbit cu cineva! – ea a spus că probabil… cu siguranţă… putem fi consideraţi ca juraţi unul altuia potrivit obiceiurilor şi că anul e necesar doar pentru a fi sigur că te înţelegi cu celălalt – şi noi ne înţelegem, se vede treaba – şi iată-mă vorbind ca vreo femeie Domani cu moravuri uşoare sau vreo fată din Tear – dacă te gândeşti vreodată la Berelain… O, Lumină, eu vorbesc fără noimă şi tu nici măcar…

O întrerupse sărutând-o cât de apăsat fu în stare.

— Vrei să te măriţi cu mine? o întrebă el pe nerăsuflate. În noaptea asta? Trebuie să se fi descurcat mai bine cu sărutul decât crezuse; fusese nevoit să repete de vreo şase ori, în timp ce ea chicotea şi îi cerea să spună din nou până ce înţelegea.

Şi astfel se găsi o jumătate de oră mai târziu în genunchi în faţa lui Daise Congar şi a lui Marin al'Vere, Alsbet Luhhan şi Neysa Ayellin şi restul Soborului. Loial fusese trezit ca să-i fie martor împreună cu Aram, iar Bain şi Chiad erau din partea lui Faile. Nu aveau flori să le pună în păr, dar Bain, ajutată de Marin, legă o fundă roşie mare de nuntă în jurul gâtului lui Perrin şi Loial legă o alta în jurul părului negru al lui Faile, degetele lui groase fiind surprinzător de pricepute şi blânde. Mâinile lui Perrin tremurau când le apucă pe ale ei.

— Eu, Perrin Aybara, îţi jur dragostea, Faile Bashere, pentru cât voi trăi. „Pentru cât voi trăi şi pentru totdeauna." gândi el. Ce am pe lume îţi dau ţie. „O secure, un cal, un arc. Un ciocan. Nu prea sunt daruri pentru o mireasă. Îţi dau viaţa mea, iubire. E tot ce am." Te voi ţine, îngriji şi păzi, câte zile voi avea. „Nu pot să te ţin, trebuie să te trimit departe", mai gândi. Sunt al tău pentru totdeauna, încheie el, iar mâinile îi tremurau de-a dreptul.

Faile îi luă mâinile într-ale ei.

— Eu, Zarine Bashere… îţi făgăduiesc dragostea mea, Perrin Aybara…

Nu se aşteptase să folosească acel nume pe care îl ura, însă mâinile ei nu tremurară deloc.

54 În Palat

Aşezată în spatele căruţei cu roţi înalte care înainta căznit pe o stradă şerpuită din Tanchico, trasă de patru bărbaţi asudaţi, Elayne se uita urât prin vălul prăfuit care-o acoperea de la ochi până la bărbie. Fiecare hop de pe strada pavată o zguduia până în creştet. Cu cât se chinuia mai tare să se sprijine pe scândurile aspre, cu atât era mai rău. Pe Nynaeve nu părea s-o supere prea mult – şi ea era zgâlţâită în sus şi în jos, cam ca Elayne, dar, încruntându-se uşor şi cu privirea aţintită în gol, părea să nici nu-şi prea dea seama. Cât despre Egeanin, înghesuită de cealaltă parte a lui Nynaeve, cu vălul tras şi cu părul împletit în cosiţe până la umeri, întâmpina fiecare hop cu braţele încrucişate, săltând uşor. În cele din urmă, Elayne făcu şi ea la fel – nu avea cum să nu se lovească de Nynaeve, însă, măcar, nu-şi mai simţea dinţii clănţănind la fiecare pas.

Ar fi mers cu bucurie pe jos, chiar şi desculţă, dar Bayle Domon le spusese că nu era bine, că unii aveau să se întrebe de ce nişte femei călătoreau aşa, când era loc destul, şi astfel de atenţie era ultimul lucru pe care-l doreau. Fireşte, el unul nu era săltat încoace şi încolo ca un sac plin cu napi; mergea în faţa căruţei, împreună cu zece dintre cei douăzeci de marinari aduşi să-i însoţească. Dacă lua mai mulţi, putea trezi bănuieli – aşa le spusese. Pesemne că, dacă nu erau ele trei, ar fi avut chiar mai puţini.

Deasupra lor se întindea cerul, cenuşiu şi senin. Chiar înainte să pornească, începuse să se lumineze. Pe străzi nu era aproape nimeni şi nu se auzea decât hodorogeala căruţei şi scârţâitul osiei. După ce soarele răsărea, oamenii aveau să înceapă să iasă, dar acum nu se vedeau decât grupuri mici de bărbaţi, cu nădragii largi şi fesurile de culoare închisă, furişându-se prin cotloane de parcă, în timpul nopţii, se îndeletniciseră cu ceva nu prea onorabil. Pânza veche care acoperea ceea ce se afla în căruţă fusese întinsă cu grijă, ca toată lumea să vadă că nu erau acolo decât trei coşuri mari, însă chiar şi aşa, unul sau altul dintre grupurile de nemernici

se oprea ca o haită de câini, toţi cu feţele întoarse, urmărind căruţa prin vălurile trase peste ochi. Dar, pesemne, douăzeci de bărbaţi cu săbii şi bâte erau prea mulţi pentru a-i înfrunta, căci toţi se lăsau, în cele din urmă, păgubaşi.

Roţile căruţei dădură într-o grabă mare, de unde lespezile fuseseră scoase, într-una dintre răzmeriţe. Căruţa se poticni. Elayne aproape că-şi muşcă limba, atunci când căzu la loc, pe scânduri, cu un zgomot răsunător. Numai din pricina lui Egeanin, care şedea cu braţele încrucişate! Apucându-se de margine, se încruntă la ea… şi o zări la fel de încordată şi ţinându-se şi ea cu ambele mâini.

— Până la urmă, nu e chiar ca şi cum ai sta pe punte, spuse Egeanin, ridicând din umeri.

Nynaeve se strâmbă uşor şi încercă să se îndepărteze puţin de ea, deşi nu prea avea cum, decât dacă i se urca lui Elayne în poală.

— Am să vorbesc eu cu jupân Domon, bombăni supărată, de parcă nu ea ar fi pomenit prima de căruţă, dar o nouă hurducăială o făcu să tacă.

Toate trei purtau rochii simple, din lână maro, subţiri, dar grosolane şi nu prea curate, veşmintele unor femei sărmane de la ţară, care arătau ca nişte saci traşi peste cap, pe lângă mătăsurile care-i plăceau Rendrei. Făceau pe refugiatele care-şi câştigau şi ele pâinea cum puteau. Egeanin se arătase de-a dreptul uşurată, când văzuse pentru prima dată veşmintele – era limpede, şi era aproape la fel de curios ca şi faptul că venise cu ele, ceea ce Elayne crezuse că era cu neputinţă.

Fuseseră multe discuţii – aşa le spuneau bărbaţii – în încăperea Florilor Căzătoare, dar ea şi Nynaeve se ţinuseră tari în faţa protestelor lor prosteşti. Pe unele, nici măcar nu le luaseră în seamă. Era musai să pătrundă în Palatul Panarhului, şi cât mai repede. Atunci, Domon pomenise ceva ce nu era, la urma urmei, chiar o prostie.

— Nu puteţi intra singure acolo, bombănise contrabandistul cel bărbos, privindu-şi pumnii sprijiniţi pe masă. Aţi spus că nu veţi conduce Puterea decât dacă n-aveţi de ales, ca să nu le atrageţi atenţia celorlalte femei Aes-Sedai.

Unde mai pui că nici una dintre ele nu simţise nevoia de a pomeni de Rătăcită.

— Atunci, zic că trebuie să aveţi puterea de a lovi cu o măciucă, dacă e nevoie, şi nici să vă păziţi spatele zic că n-ar strica. Servitorii de acolo mă cunosc. Am mai fost, zic, să-i duc daruri şi fostei Domniţe Panarh. Merg cu Domniile Voastre, făcuse el, clătinând din cap. Zău că tare mă mai faceţi să-mi vâr gâtul în laţ pentru că v-am părăsit acolo, în Faime. Bătu-m-ar Soarta dacă nu! Ei, zic că acum e clipa să plătesc! Nu vă mai împotriviţi! Vin şi eu!

— Eşti un prost, omule, spusese Juilin cu dispreţ, înainte ca Elayne sau Nynaeve să apuce să vorbească. Chiar crezi că ăia de-acolo au să lase un contrabandist zdrenţăros din Illian să se plimbe prin palat cum pofteşte? Eu ştiu să mă port ca un servitor, să las capul în jos şi să-i fac pe nobilii cu capul în nori să creadă că… Apoi, în grabă, îşi dresese glasul şi vorbise mai departe, fără să le privească pe nici una dintre ele. Eu ar trebui să merg.

— Adică, vreunul dintre voi crede că poate trece drept tarabonez? făcuse Thom, râzând. Eu aş putea; la ananghie, astea-s numai bune, spusese, mângâindu-şi mustăţile lungi. Unde mai pui că nu puteţi să vă plimbaţi prin Palatul Panarhului cu măciuci şi toiege. E nevoie de ceva mai… delicat.

Ridicase un braţ, şi în palmă îi apăruse, dintr-odată, un pumnal, pe care-l răsucise uşor, apoi îl făcuse iarăşi să dispară, în mânecă, pesemne.

— Ştiţi cu toţii ce-aveţi de făcut, se răstise Nynaeve, şi ştiţi că nu puteţi face nimic, dacă încercaţi să staţi cu ochii pe noi ca pe două gâşte duse la târg! Dacă ar exista o cale, adăugase ea, după ce răsuflase adânc şi se mai liniştise, ca unul dintre voi să poată veni şi el, m-aş bucura – măcar pentru că ar mai fi doi ochi care să privească în jur, dacă nu pentru altceva. Dar, pare-se că trebuie să mergem singure, şi cu asta, basta.

— Vă pot însoţi eu, vorbise, pe neaşteptate, Egeanin, din colţul încăperii, unde Nynaeve o pusese să stea.

Cu toţii se întorseseră către ea, iar femeia se încruntase,

de parcă nu era sigură pe ce spune.

— Femeile astea sunt Iscoade. Trebuie trimise la judecată.

Elayne fusese doar uimită s-o audă, însă Nynaeve, cu buzele strânse, părea gata s-o pocnească.

— Adică, să avem încredere în tine? În tine, care te tragi din Seanchani? îi spusese cu răceală. Înainte să plecăm, ai să fii închisă undeva – într-o cămară, pesemne, chiar dacă o să se vorbească…

— Jur pe nădejdea unui măreţ nume, o întrerupsese Egeanin, ducându-şi palmele la inimă, una peste alta, că n-am să vă trădez nicicum, că am să vă dau ascultare şi am să vă apăr până ce ieşiţi, în siguranţă, din Palatul Panarhului.

Apoi făcuse trei plecăciuni adânci, sobre. Elayne n-avea habar ce era cu „nădejdea” aceea, dar, după cum vorbise Egeanin, pesemne că era un jurământ dintre cele mai importante.

— Poate s-o facă, spusese Domon, cam fără tragere de inimă, privind-o şi clătinând din cap. Lovi-m-ar Soarta, zic că numai vreo doi sau trei dintre oamenii mei ar putea să-i ţină piept.

Strângând în pumn un mănunchi de cosiţe, Nynaeve se încruntase, apoi smucise tare şi cu hotărâre de ele.

— Nynaeve, vorbise Elayne, la fel de hotărâtă, tu însăţi ai spus că ne mai trebuie cineva, şi eu cred la fel. Unde mai pui că, dacă este să nu folosim Puterea, ne-ar prinde bine să fie cine să se ocupe de străjerii curioşi, dacă e nevoie. Eu nu sunt în stare să culc un bărbat la pământ cu pumnii, şi nici tu. Sper că n-ai uitat cât de bine ştie să lupte.

Nynaeve se încruntase la ea, se uitase urât la Egeanin, apoi se holbase la bărbaţi, ca şi cum ei puseseră asta la cale pe la spatele ei. În cele din urmă, totuşi, încuviinţase.

— Foarte bine, spusese Elayne. Jupân Domon, deci e nevoie de trei perechi de rochii, nu două. Şi-acum, voi trei, la treabă. Vrem să plecăm până răsare soarele.

Căruţa se opri, cu o smucitură, iar ea se trezi din visare.

Câţiva bărbaţi cu mantii albe, cu caii de căpestre, îl luaseră la întrebări pe Domon. Se aflau într-un loc în care strada se deschidea într-o piaţă din spatele Palatului

Panarhului, una mult mai mică decât cea din faţă. De cealaltă parte, se înălţa palatul însuşi, numai coloane din marmură albă, turnuri zvelte împodobite cu dantelării din piatră, cupole albe ca zăpada, cu incrustaţii aurii, în vârful cărora se aflau ţepuşe aurite sau giruete. Străzile dimprejur erau mult mai largi decât altele din Tanchico, şi mai drepte.

Un zgomot uşor de copite, care răsunau pe lespezile late, vesti sosirea altui călăreţ, un bărbat înalt, cu un coif strălucitor şi armura care sclipea pe sub mantia albă, brodată cu un soare şi o cârjă păstorească, stacojie. Elayne lăsă capul în jos; cele patru noduri de pe piept, însemnele rangului său, spuneau că era Jaichim Carridin. Bărbatul nu o văzuse niciodată, dar, dacă o prindea holbându-se la el, se putea întreba de ce. Calul străbătu piaţa fără să se oprească.

Egeanin lăsase şi ea ochii în jos, dar Nynaeve se încruntă fără teamă, în urma Inchizitorului.

— Pe omul ăla îl frământă ceva, şi încă foarte tare, şopti ea. Sper că nu i-a ajuns la urechi…

— Domniţa-Panarh a murit! strigă, deodată, un bărbat, de undeva din piaţă. Au ucis-o!

Omul nu se vedea nicăieri. Străzile, atât cât putea vedea Elayne din ele, erau blocate de Mantii Albe, călare pe caii lor. Uitându-se îndărăt, pe strada pe care tocmai urcaseră, îşi dori ca străjerii să termine mai iute cu Domon. La primul cot începuse să se adune lume, oameni care se plimbau din loc în loc şi trăgeau cu ochiul în sus, către piaţă. Pesemne că Thom şi Juilin îşi făcuseră treaba bine, noaptea trecută. Dar ar fi fost bine ca necazurile să nu izbucnească tocmai acum, când ele încă nu ajunseseră înăuntru. Dacă începea o răzmeriţă… Ca să nu-i tremure mâinile, se prinse şi mai bine de scândurile căruţei. Pe Lumină, o mulţime înfuriată afară, iar înăuntru Ajah Neagră şi, poate, Moghedien… „Mi s-a uscat şi gura, de frică.” Nynaeve şi Egeanin priveau şi ele oamenii care se adunau în josul străzii, dar nici măcar nu clipeau, darmite să le fie frică. „N-am să fiu laşă! Nu!”

Căruţa îşi reluă drumul, hurducăind, iar ea scoase un oftat de uşurare. După câteva clipe, îşi dădu seama că şi celelalte două făcuseră la fel.

Când ajunseră la nişte porţi, nu mult mai late decât căruţa însăşi, Domon se trezi din nou oprit şi luat la întrebări de nişte bărbaţi cu coifuri ascuţite, pe ale căror platoşe apărea însemnul unui copac auriu. Erau Legiunea Panarhului. De data asta, însă, nu dură mult; lui Elayne i se păru că vede o punguţă trecând dintr-o mână într-alta, apoi se treziră înăuntru, huruind prin curtea desfundată din spatele bucătăriei. Marinarii rămăseseră afară, cu soldaţii. Numai Domon mai era cu ele.

De îndată ce căruţa se opri, Elayne sări jos, foindu-se, cu picioarele goale, pe lespezile aspre şi tari. Îi venea cu mult mai greu să păşească decât dacă ar fi fost încălţată – până şi cu un papuc cu talpă subţire. Ce ciudat! Egeanin luă coşurile din căruţă şi le coborî. Pe primul, Nynaeve îl luă pe spate, răsucindu-şi un braţ pentru a-l putea apuca, pe cel de-al doilea şi-l urcă pe un umăr. Coşurile erau pline, aproape până sus, cu nişte ardei lungi şi albi, puţin zbârciţi din pricină că fuseseră aduşi tocmai din Saldaea.

Chiar când Elayne îşi lua şi ea coşul, Domon apăru lângă ele şi se prefăcu a cerceta ardeii de gheaţă.

— Zic că Mantiile Albe şi cei din Legiunea Panarhului mai au numai puţin şi sar unii la alţii, pare-se, le şopti, pipăind ardeii. Locotenentul de-acolo zice că Legiunea ar fi îndeajuns pentru a o apăra pe Domniţa-Panarh, dacă aşa mulţi soldaţi nu ar fi fost trimişi în fortăreţele dimprejurul oraşului. Jaichim Carridin poate intra s-o vadă pe Domniţă, dar Seniorul Căpitan al Legiunii – nu! Şi nu le place nici că toate străjile dinăuntru sunt din Garda Oraşului. Un om mai bănuitor din fire ar zice că se doreşte ca paznicii Domniţei să fie mai atenţi unii la alţii, decât la ce se întâmplă pe aici.

— E bine de ştiut, şopti Nynaeve, fără să-l privească. Dintotdeauna am spus că poţi afla lucruri folositoare, ascultând bârfele bărbaţilor.

Domon mormăi amar:

— Am să vă duc înăuntru, apoi, însă, trebuie să mă întorc să am grijă de oameni mei. Zic că mi-e teamă să nu cumva să fie prinşi de mulţime.

Toţi marinarii de pe corăbiile lui Domon erau acolo, pe

străzi, în jurul palatului.

Ridicându-şi coşul pe spinare, Elayne se luă după el şi după celelalte două, cu capul plecat, strângând din pleoape la fiecare pas, până ce ajunse pe lespezile brun-roşietice ale bucătăriei, unde mirosea puternic a mirodenii, carne friptă şi sosuri.

— Ardei de gheaţă pentru Domniţă, vesti Domon. Un dar de la Bayle Domon, cinstit corăbier din acest oraş.

— Iar ardei? făcu o femeie masivă, cu cosiţe negre, cu un şorţ alb şi nelipsitul văl, ridicând puţin capul de la tipsia de argint pe care tocmai punea un şervet frumos îndoit, printre vase din porţelanul subţire, aurit, al Seminţiei Mării.

În bucătărie erau o duzină de femei cu şorţuri, sau poate mai multe, dar şi doi băieţi care învârteau frigările din care picura grăsime, în două dintre cele şase vetre – însă era limpede că aceea care vorbise era mai-marea tuturor.

— Ce să zic, pare-mi-se că Domniţei i-au plăcut, ultima dată. Duceţi-i în cămara de-acolo, n-am vreme să văd de asta acum, spuse ea, arătându-le o uşă din capătul îndepărtat al încăperii.

Elayne se ţinu după Nynaeve şi Egeanin, cu capul în jos, asudând, dar nu din pricina căldurii care venea din sobiţele de fier şi de la focuri. Lângă o masă lată stătea o femeie deşirată, îmbrăcată în mătase verde, dar nu din Tarabon, scărpinând între urechi o pisică ciolănoasă, cenuşie, care lingea smântână dintr-un vas de porţelan. După pisică, dar şi după faţa îngustă şi nasul mare, o recunoscuse. Era Marillin Gemalphin, cândva soră Brună, acum Neagră. Dacă ridica privirea de la pisică, dacă le vedea, nu mai avea nevoie să conducă ea însăşi, pentru a afla că două dintre ele puteau s-o facă; erau atât de aproape, încât le-ar fi simţit pe dată că erau înzestrate.

Când trase uşa cămării în urma ei, Elayne simţi sudoarea picurându-i pe nas.

— Ai văzut-o? întrebă încet, lăsându-şi coşul aproape să cadă pe podea. Câteva deschizături tăiate în zidul văruit, chiar sub tavan, lăsau să pătrundă lumina din bucătărie. Cămara cea mare era plină de rafturi înalte, saci şi plase cu

legume şi borcane mari cu mirodenii. Peste tot erau butoiaşe şi lădiţe, iar pe nişte cârlige atârnau vreo doisprezece miei, tăiaţi şi curăţaţi, şi de două ori mai multe gâşte. Judecând după desenul pe care-l făcuseră Thom şi Domon, din ceea ce-şi aminteau, asta era cea mai mică dintre cămări.

— Ce groaznic, spuse Elayne. Ştiu că şi Rendra are mereu bucătăria plină, dar măcar ea dă bani pe lucrurile de care are nevoie, şi cumpără numai cât îşi permite. Oamenii ăştia s-au ospătat pe săturate, în vreme ce…

— Nu te mai frământa, până când n-ai să poţi să faci cu adevărat ceva, îi spuse Nynaeve, într-o şoaptă ascuţită; ea îşi răsturnase deja coşul pe podea şi tocmai îşi scotea rochia aspră de ţărancă – Egeanin era deja în cămaşă. Şi da, am văzut-o. Dacă vrei să-şi bage nasul peste noi, să vadă de unde vin zgomotele, vorbeşte mai puţin.

Elayne pufni, dar o lăsă baltă. La drept vorbind, nu făcuse cine ştie ce zgomot. Scoţându-şi şi ea rochia, răsturnă ardeii din coş şi ceea ce fusese ascuns sub ei – printre altele, o rochie albă cu cingătoare verde, din lână fină, brodată pe sânul stâng cu un copac care-şi întindea crengile deasupra unei frunze în trei colţuri. Îşi înlocui vălul murdar cu unul nou şi curat, din in, aproape la fel de moale ca mătasea. Oftând de mulţumire, încălţă şi papucii cu tălpi de fetru. Avea, deja, vânătăi pe picioare, de la drumul până în cămară.

Egeanin se dezbrăcase prima, dar îi luă foarte mult să se hotărască să îmbrace rochia albă. Bombănea tot felul de lucruri despre „servitoare” şi „lipsă de cuviinţă”, care n-aveau înţeles decât pentru ea. Era adevărat că rochiile erau pentru slujitoare – dar asta tocmai pentru că slujitoarele se puteau strecura peste tot, şi într-un palat erau îndeajuns de multe pentru ca încă trei să treacă neobservate. Cât despre lipsa de cuviinţă… Elayne îşi aminti că şi ea fusese cam stânjenită la gândul de a purta hainele din Tarabon în văzul tuturor, dar se obişnuise repede. Unde mai pui că lâna, oricât de subţire, nu era străvezie ca mătasea. Din câte i se părea, Egeanin era neînduplecată când venea vorba de decenţă.

Până la urmă însă, ea îşi legă şi ultimele panglici. Între timp, hainele cu care veniseră fuseseră îndesate în coşuri şi

acoperite cu ardei albi.

Întorcându-se în bucătărie, Elayne observă că Marillin Gemalphin plecase, dar felina cenuşie şi slăbănoagă era încă acolo, pe masă, lingând fericită la smântână. Cele trei o apucară către uşa care ducea în palat. Una dintre ajutoarele bucătăresei se încrunta la pisică, cu mâinile pe şoldurile late.

— Ce-aş mai strânge-o de gât, bombăni ea, clătinând din cap şi fluturându-şi cosiţele castanii. Pisica mănâncă smântână, iar eu, pentru că am îndrăznit să-mi pun puţină pe murele de azi-dimineaţă, acum nu mai am voie decât pâine cu apă.

— Fii fericită că nu eşti pe stradă sau atârnată în ştreang, se auzi glasul, nu prea milos, al bucătăresei. Dacă una dintre doamne spune că ai furat, atunci aşa e, chiar dacă-i vorba de smântână pisicilor, da? Hei, voi de-acolo!

Elayne şi însoţitoarele ei îngheţară. Femeia cu cosiţe negre îşi flutura lingura lungă de lemn.

— Veniţi în bucătăria mea şi vă vânturaţi ca prin grădină, scroafe leneşe ce sunteţi! Aţi venit pentru masa Domniţei Ispan, da? Dacă nu sunteţi acolo când se trezeşte, o să vedeţi voi. Ei?

Şi arătă către tipsia de argint la care muncea mai devreme, acoperită, acum, cu un şervet de in, alb ca neaua. De răspuns, nu-i puteau răspunde; dacă vreuna deschidea gura, aveau să se dea, pe dată, de gol, că nu erau din Tarabon. În graba mare, Elayne făcu o plecăciune, ca o slujnicuţă, şi luă tipsia; nimeni nu avea să oprească o servitoare cu tava în mână şi care, pesemne, avea o treabă anume, ca s-o trimită în altă parte. Doamna Ispan? Era un nume destul de răspândit, în Tarabon, dar exista şi printre surorile Negre o femeie pe care-o chema aşa.

— Deci îţi baţi joc de mine, vacă proastă ce eşti? tună femeia şi dădu să ocolească masa, fluturându-şi ameninţătoare linguroiul.

Nu le rămânea nimic de făcut, dacă nu voiau să se dea de gol. Ori stăteau acolo şi o încasau, ori o luau la fugă. Elayne ieşi în goană din bucătărie, cu tipsie cu tot. Nynaeve şi Egeanin – după ea. Bucătăreasa mai strigă ce mai strigă în

urma lor, dar, din fericire, nu ieşi. Închipuindu-şi cum ar fi fost să fugă prin palat, urmărite de zdrahoanca aceea cu linguroiul în mână, lui Elayne aproape că-i veni să râdă ca o apucată. Oare de ce i se păruse că-şi bătea joc de ea? Slujnicele ei îi făcuseră plecăciuni întocmai la fel, de mii de ori.

Pe coridorul îngust care ducea la bucătărie se deschideau alte cămări. Erau acolo şi dulapuri înalte pentru mături, pămătufuri, găleţi, feţele de mese şi tot soiul de alte lucruri. Nynaeve găsi un pămătuf de praf, iar Egeanin luă, dintr-un dulap, un braţ de prosoape îndoite, printre care strecură un pisălog gros, de piatră, care zăcea într-o piuliţă mare.

— Câteodată, e bine să ai cu ce să loveşti, zise ea, când o văzu pe Elayne ridicând din sprâncene. Mai ales când nimeni nu se aşteaptă.

Nynaeve pufni, dar nu spuse nimic. De când binevoise s-o lase pe cealaltă să vină cu ele, aproape că nu o băgase în seamă.

Coridoarele palatului erau mult mai largi şi mai înalte decât cel pe care veniseră. Pereţii albi erau împodobiţi cu frize, iar tavanul – cu arabescuri de aur, strălucitoare. Pe podelele din lespezi albe erau întinse covoare lungi, în culori vii. Lămpile aurii dădeau lumină, dar şi miros de uleiuri parfumate. Din loc în loc erau curţi împrejmuite de coloane subţiri, spiralate, deasupra cărora se deschideau balconaşe închise cu dantelării din piatră. Erau şi fântâni mari, care gâlgâiau; în ele, peşti roşii, albi şi aurii înotau pe sub frunzele de nufăr cu flori albe, uriaşe. Nu semăna deloc cu oraşul, aşa cum îl văzuseră până atunci.

Întâlniră şi alţi servitori, bărbaţi şi femei în alb, cu copacul şi frunza brodate pe un umăr, care se grăbeau la treburile lor, sau bărbaţi îmbrăcaţi cu surtucele cenuşii şi coifurile de oţel ale Gărzii Oraşului, cu toiege sau bâte în mână. Nimeni nu le vorbi, şi nici măcar nu le privi prea atent – erau trei slujnice care-şi vedeau de treabă, atât şi nimic mai mult. În cele din urmă, ajunseră la scările înguste despre care li se povestise.

— Nu uitaţi, spuse încet Nynaeve, dacă uşa e păzită, plecaţi. Dacă nu e singură, la fel. Nu ea e pricina cea mai importantă pentru care ne aflăm aici. Dacă i se întâmplă ceva

cât e cu tine… mai spuse ea, trăgând adânc aer în piept şi silindu-se s-o privească pe Egeanin.

Afară răsună înfundat o trâmbiţă. O clipă mai târziu, se auzi şi înăuntru un gong şi glasuri răstite care dădeau porunci. Coridorul se umplu de bărbaţi cu coifuri, care alergau.

— De-acum, nu cred că mai stă cineva de pază la uşa ei, zise Elayne.

Pesemne că afară începuse răzmeriţa. Zvonurile răspândite de Thom şi Juilin făcuseră mulţimea să se adune. Marinarii lui Domon semănau zâzanie. Era păcat că fuseseră nevoite să işte o asemenea încăierare, dar aşa, în palat nu aveau să rămână prea mulţi soldaţi. Cu noroc, poate nici unul. Fără să ştie, oamenii aceia luptau pentru a-şi salva oraşul de Ajah Neagră şi lumea de Umbră.

— Egeanin ar trebui să vină cu tine, Nynaeve. Tu ai lucrul cel mai important de făcut. Dacă vreuna dintre noi are nevoie de pază, tu eşti aceea.

— Nu vreau să am de-a face cu Seanchani! făcu Nynaeve, apoi, luându-şi pămătuful pe umăr, ca o suliţă, porni cu paşi mari pe coridor.

Privind-o, Elayne se gândi că nu avea deloc mişcări de slujnică. Părea, mai degrabă, să meargă la război.

— Ce-ar fi să ne vedem de treaba noastră? zise Egeanin. Răzmeriţa n-o să ţină o veşnicie.

Elayne încuviinţă. Nynaeve dispăruse deja după un colţ.

Scările erau înguste şi ascunse în ziduri, pentru ca servitorii să fie văzuţi cât mai puţin cu putinţă. Coridoarele de sus erau foarte asemănătoare cu cele pe care veniseră, numai că dincolo de arcadele arcuite se aflau nu numai încăperi, ci şi balcoane cu balustrade de piatră. Cele două o apucară spre partea de apus a palatului – pe acolo, erau mult mai puţini servitori decât jos, şi nici unul nu se uită la ele mai mult de o clipă. Minune mare, coridorul în care dădeau încăperile Domniţei-Panarh era pustiu. În faţa uşilor duble, late, pe care erau încrustaţi copaci, nu stătea nimeni de pază. Nu că Elayne ar fi avut vreun gând să se lase păgubaşă, dacă dădea de străjeri – în ciuda a ceea ce-i spusese lui Nynaeve

dar aşa, trebuia să recunoască, era mai simplu.

O clipă mai târziu, siguranţa îi dispăru. Dinăuntru se simţea cineva folosind Puterea. Undele nu erau prea puternice, dar nu se putea înşela. Cineva ţesea sau poate se îndeletnicea cu păstrarea unor unde ţesute mai demult – căci puţine femei ştiau cum să facă pentru a lega o undă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Egeanin.

Elayne îşi dădu seama că împietrise în loc.

— E o soră Neagră înăuntru.

Una sau mai multe? Oricum, numai una conducea. Se apropie de uşă şi auzi un glas de femeie, cântând. Îşi lipi urechea de lemnul sculptat şi auzi nişte vorbe fără perdea, înfundate, dar uşor de înţeles:

Am sânii rotunzi şi fundul la fel
Un întreg echipaj se dă-n vânt după el.

Uimită, tresări, iar vasele de porţelan, ascunse de şervet, se loviră uşor unele de altele. Oare greşise drumul? Nici vorbă, că doar învăţase harta pe dinafară. Unde mai pui că singurele uşi din tot palatul pe care erau încrustaţi copaci erau cele de la iatacul Panarhului.

— Atunci n-avem de ales, trebuie să ne dăm bătute, spuse Egeanin. Ai să te dai de gol, orice ai face.

— Poate că nu. Dacă mă simt folosind Puterea, o să creadă că e asta de-aici, dinăuntru.

Încruntându-se, îşi muşcă buza de jos. Câte erau? Când conducea, putea face trei sau patru lucruri deodată – numai Egwene şi Nynaeve mai erau în stare de aşa ceva. Încercă să-şi amintească de Reginele din Andor care-şi dovediseră curajul, înfruntând mari primejdii, până ce-şi dădu seama că, de fapt, toate o făcuseră. „Şi eu voi fi regină, într-o bună zi. Pot să fiu la fel de curajoasă ca ele.” Pregătindu-se sufleteşte, spuse:

— Egeanin, deschide repede uşile, apoi lasă-te în jos ca să nu-mi stai în cale şi să pot vedea totul.

Cealaltă şovăi.

— Deschide uşile, repetă Elayne, şi rămase uimită; fără să

se străduiască, vorbise cu un glas liniştit, hotărât şi poruncitor.

Iar Egeanin încuviinţă – aproape că-i făcu o plecăciune – şi deschise pe dată ambele uşi.

Am coapse de fier şi îmi place să strâng!
Sărutul meu poate…

Cântăreaţa cu cosiţe negre, care stătea în picioare, înfăşurată până la gât în unde de Aer şi cu o rochie murdară, boţită, din mătase roşie de Tarabon, se întrerupse brusc, atunci când uşile se dădură de perete. O altă femeie, mărunţică, înveşmântată cu o rochie cu guler înalt, de Cairhien, albastru-deschis, care stătea tolănită pe o banchetă moale, încetă să mai dea din cap, urmărind cântecul, şi sări în picioare. O strâmbătură de mânie înlocui rânjetul ca de vulpe de pe chipul ei.

Temaile era deja înconjurată de nimbul *saidarului,* dar în zadar. Îngrozită de ce vedea, Elayne sorbi din Adevăratul Izvor şi lovi tare cu undele de Aer, învăluind-o de la umeri până la glezne, ţesu o pavăză din Spirit şi o înfipse între femeie şi Izvor. Strălucirea din jurul lui Temaile se stinse. Femeia zbură peste banchetă ca şi cum ar fi fost lovită de un cal în galop, dând ochii peste cap, şi se prăbuşi, fără cunoştinţă, la trei paşi depărtare, pe covorul verde cu auriu. Prizoniera ei tresări, în clipa în care undele care-o ţineau se rupseră, şi îşi pipăi, parcă neîncrezătoare, braţele, privind de la Temaile la Elayne şi Egeanin.

Legând undele care-o ţineau pe Temaile, Elayne se grăbi să intre, privind în jur să vadă dacă mai erau femei din Ajah Neagră acolo. Egeanin o urmă şi închise uşa. Nu părea să mai fie nimeni.

— Era singură? o întrebă Elayne pe femeia în roşu – după ce-i spusese Nynaeve, era Domniţa-Panarh; gândindu-se, îşi aminti că Nynaeve pomenise ceva şi despre un cântec.

— Domniile Voastre… nu sunteţi cu ele? întrebă, şovăielnic, Amathera, privindu-le rochiile cu ochii săi negri. Sunteţi tot Aes-Sedai? îngână, părând cam îndoită, în ciuda a

ceea ce păţise Temaile. Dar nu sunteţi cu ele?

— Era singură? se răsti Elayne, iar Amathera tresări uşor.

— Da. Singură. Da, m-a… începu ea, apoi se strâmbă. Celelalte m-au silit să mă aşez pe tron şi să rostesc cuvintele pe care le voiau ele. Câteodată, le făcea plăcere să mă vadă împărţind dreptatea… nu, de fapt erau numai sentinţe nedrepte, îngrozitoare, care au să semene vrajbă vreme de mulţi ani, dacă nu le pot îndrepta. Dar pe ea… făcu femeia şi-şi răsfrânse buzele într-un rânjet sălbatic… pe ea au pus-o să mă păzească. M-a chinuit fără pricină, doar ca să mă facă să plâng. M-a pus să mănânc o tavă întreagă de ardei albi, de gheaţă, şi nu m-a lăsat să beau nici o picătură, până când nu m-a văzut în genunchi, cerându-i milă, în timp ce ea râdea! În vise, m-a urcat până-n vârful Turnului Dimineţii, şi acolo m-a luat de glezne şi m-a aruncat. Era doar un vis, dar părea aievea, şi de fiecare dată mă lăsa să cad ceva mai aproape de pământ… şi râdea! M-a făcut să învăţ dansuri şi cântece murdare, şi mi-a spus de mai multe ori, râzând, că, înainte să plece, o să mă silească să cânt şi să dansez ca să-i distrez pe…

Scoţând un strigăt, ea sări ca o pisică peste banchetă şi se năpusti la femeia legată, pălmuind-o sălbatic şi lovind-o cu pumnii. Egeanin, care stătea cu braţele încrucişate, în faţa uşilor, nu părea dornică s-o oprească, dar Elayne ţesu unde de Aer cu care prinse mijlocul Amatherei. Spre mirarea ei, izbuti s-o ridice de pe trupul fără cunoştinţă al celeilalte şi s-o pună în picioare. Pesemne că, învăţând de la Jorin să ţească undele acelea atât de grele, devenise mai puternică. Amathera dădu să o lovească pe Temaile cu piciorul, dar nu izbuti, şi se întoarse către Elayne şi Egeanin, privindu-le urât.

— Sunt Panarhul din Tarabon, şi am de gând să o pedepsesc aşa cum se cuvine pe această femeie!

Gura ca un boboc de trandafir părea foarte bosumflată. Oare femeia aia nu se gândea nici un pic la cine şi ce era? Era egala oricărui rege, stăpânea un ţinut întreg!

— Şi eu sunt femeia Aes-Sedai care-a venit să te salveze, spuse, cu răceală, Elayne.

Dându-şi seama că rămăsese cu tipsia în mână, se grăbi

s-o aşeze pe podea – femeia părea să aibă şi aşa greutăţi în a vedea dincolo de rochiile albe, de slujnică. Temaile era foarte roşie la faţă. Până se trezea, avea să se învineţească – dar, pesemne, mai puţin decât merita. Îşi dori să fi avut o cale de-a o lua pe Temaile cu ele. O cale pe care măcar una dintre duşmance să ajungă în Turn, la judecată.

— Am venit să te luăm – şi află că nu a fost chiar uşor. După ce scăpăm, vei putea să ajungi la Seniorul Căpitan al Legiunii, la Andric şi armata sa, şi, astfel, să le alungi pe femeile astea. Poate, dacă avem noroc, pe unele o să le prindem şi o să le trimitem să fie judecate. Dar, mai întâi, trebuie să ieşim de aici.

— N-am nevoie de Andric, bombăni Amathera; Elayne putea să jure că-i venise să adauge „... de-acum”. În jurul palatului sunt soldaţi ai Legiunii. Ştiu asta. Nu am avut voie să le vorbesc, dar, după ce mă văd şi-mi aud glasul, au să facă ce trebuie, da? Voi, femeile Aes-Sedai, nu puteţi folosi Puterea Supremă pentru a le face rău... începu, apoi se uită urât spre Temaile, care zăcea ca un sac, şi se întrerupse. Măcar nu puteţi folosi Puterea ca armă, da? Asta ştiu.

Spre mirarea ei, Elayne ţesu nişte unde subţiri de Aer, câte una pentru fiecare cosiţă a Amatherei. Acestea se ridicară pe dată în sus, iar nătânga cu buze răsfrânte nu avu de ales, şi trebui să se ridice pe vârfuri şi să se ia după ele. Elayne o făcu să păşească aşa, până ce ajunse chiar în faţa ei, privind-o cu ochii mari şi plini de mânie.

— Ascultă-mă bine, Domniţă Amathera, Panarh al Tarabonului, îi spuse, cu un glas ca de gheaţă. Dacă încerci să te apropii de soldaţi, se prea poate ca tovarăşele lui Temaile să te prindă, să te lege, şi să te dea iarăşi pe mâna ei. Unde mai pui că au să afle că prietenele mele şi cu mine suntem aici, ceea ce e şi mai rău şi nu am de gând să îngădui. O să ieşim de-aici pe furiş şi, dacă nu mă urmezi de bunăvoie, am să-ţi pun căluş în gură şi am să te las lângă Temaile, să te găsească. Pricepi?

Mare păcat că nu vedea nici o cale de-a o lua şi pe femeia din Ajah Neagră. Amathera, ajunsă iarăşi prizonieră a Puterii, încuviinţă uşor din cap, iar Egeanin scoase un murmur

aprobator. Elayne dezlegă undele, astfel încât cealaltă să-şi poată lăsa călcâiele în jos.

— Bun. Acum să căutăm ceva cu care să te poţi îmbrăca pentru a trece neobservată.

Amathera încuviinţă iarăşi – dar fără să pară câtuşi de puţin mulţumită. Elayne nădăjdui că Nynaeve nu avea de înfruntat atâtea greutăţi.

Nynaeve pătrunse în sala mare, cu mulţimea de coloane subţiri, agitându-se cu pămătuful. Pesemne că lucrurile de-acolo se umpleau mereu de praf, aşa că nimeni nu avea să-i dea atenţie unei femei care-şi făcea treaba. Privi în jur şi rămase cu ochii la oasele legate unele de altele care închipuiau scheletul unei făpturi ca un cal, cu picioare lungi şi un gât de vreo douăzeci de picioare înălţime. Sala uriaşă, care se întindea de jur împrejur, era pustie.

Numai că, în orice clipă, putea apărea cineva – slujnicele trimise, într-adevăr, să cureţe, sau Liandrin şi tovarăşele ei, în căutare. Ţinând la vedere pămătuful, doar aşa, pentru siguranţă, se grăbi către piedestalul din piatră albă pe care se aflau colierul negru de metal şi brăţările. Nici nu-şi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea, până ce, văzându-le, nu dădu, cu zgomot, aerul afară din piept. Vitrina în care se afla pecetea de *cuendillar* se afla la cincizeci de paşi mai departe, dar colierul era şi mai de preţ.

Trecând peste frânghia de mătase, groasă cât încheietura ei, îl atinse. Simţi suferinţă. Chin. Jale. Toate se învârtejiră în sufletul ei – îi venea să plângă. Ce soi de lucru putea înghiţi atâta durere? Trăgându-şi braţul îndărăt, se uită urât la metalul negru. Era făcut pentru a stăpâni un bărbat care ştia să conducă Puterea. Liandrin şi surorile Negre voiau să-l folosească pentru Rand, pentru a-l face să se dea de partea Umbrei, să-l slujească pe Cel Întunecat. Cineva din satul ei, ajuns pe mâna femeilor Aes-Sedai, să facă din el ce voiau! Bun, erau din Ajah Neagră, dar tot Aes-Sedai, ca şi Moiraine, cu sforăriile ei! Şi Egeanin, care-o făcuse s-o îndrăgească pe ea, o nemernică din Seanchan!

Acest din urmă gând o făcu să tresară; îşi dădu seama că

încerca, de bunăvoie, să se înfurie, pentru a putea conduce. Sorbi din Izvor – Puterea se revărsă asupra ei. Şi, în clipa aceea, o slujnică, purtând pe umăr copacul şi frunza, pătrunse în sala cu coloane.

Tremurând de nevoia de a slobozi Puterea, Nynaeve aşteptă, ridicând chiar pămătuful şi mângâind uşor colierul şi brăţările. Slujnica o apucă pe lespezile deschise la culoare, într-o clipă avea să plece, şi atunci ea putea să… Ce? Să-şi strecoare colierul în punga de la brâu, dar…

Slujnica avea să plece? „Ce m-o fi făcut să cred asta? De ce să plece, şi să nu rămână să-şi facă treaba?” Trase cu ochiul într-o parte, către femeia care venea spre ea. Fireşte. Nu avea mătură, nu avea pămătuf, nici măcar o cârpă. Pesemne că treaba pentru care venise avea să se termine repede. Dintr-odată, îi văzu chipul. Era arătoasă, în felul ei, cu cosiţe negre, şi-i zâmbea aproape prietenos, dar fără să-i dea, cu adevărat, atenţie. Oricum, nu era câtuşi de puţin ameninţătoare.

Nu avea acelaşi chip, dar Nynaeve o recunoscu.

Fără măcar să se gândească, trecu la atac, ţesând o undă de Aer, grea ca un ciocan, cu care să-i sfărâme, celeilalte, chipul, într-o clipă, împrejurul duşmancei se aprinse nimbul *saidarului,* iar ea se schimbă oarecum la faţă, devenind ceva mai trufaşă, mai semeaţă, de parcă îşi adusese aminte de adevăratul chip al lui Moghedien. Era, de asemenea, uimită, mirată că nu izbutise să se apropie nebăgată în seamă. Iar Nynaeve îşi simţi unda retezată într-o clipă, ca de o lovitură de bici. Se împletici, ca şi cum ar fi fost lovită cu adevărat, iar Rătăcita trimise spre ea o ţesătură meşteşugită, din Spirit, cu câteva unde de Apă şi Aer. Nynaeve nu avea habar ce voia să-i facă – înspăimântată, încercă s-o reteze, aşa cum o văzuse pe cealaltă făcând, cu o undă ascuţită de Spirit. O clipi, simţi că o iubea din tot sufletul, cu credinţă, până la uitarea de sine pe acea femeie măreaţă, care avea să-i îngăduie să…

Ţesătura se rupse, iar Moghedien se împletici. În mintea lui Nynaeve rămase o urmă, ca o amintire vie, despre cum voia să se supună, să se târască pe jos şi să-i facă pe plac,

adică întocmai ce se petrecuse la prima lor întâlnire. Asta o înfurie şi mai tare. Pavăza ascuţită ca un pumnal pe care Egwene o folosise pentru a o fereca pe Amico Nagoyin apăru, dintr-odată, mai mult armă decât scut, se năpusti spre Moghedien şi… se lovi de ceva, de ceva ţesut tot din unde de Spirit. Nu mai lipsea mult pentru ca Moghedien să fie, pentru vecie, îndepărtată de Izvor. Rătăcita lovi şi ea, cu acelaşi gând – să o străpungă cu o secure nevăzută, să-i răpească înzestrarea. Deznădăjduită, Nynaeve pară.

Dintr-odată, îşi dădu seama că, dincolo de furia care-o cuprinsese, era speriată de moarte. Încercă s-o îndepărteze pe cealaltă de Izvor şi, în acelaşi timp, să o împiedice să-i facă şi ei acelaşi lucru, şi asta îi lua toată Puterea, care clocotea în ea, făcând-o să se teamă să nu plesnească; genunchii îi tremurau, încât de-abia mai putea sta în picioare. Nu mai avea nimic, nici măcar o scânteie de Putere cu care să încerce altceva. Nici o lumânare nu mai era în stare să aprindă. Securea de Spirit ţesută de Moghedien se făcea când mai ascuţită, când mai boantă, dar nu avea importanţă, dacă femeia izbutea s-o înfigă acolo unde trebuia – nu era nici o deosebire între a fi ferecată pentru totdeauna şi a se trezi legată, la mila duşmancei. Tăişul nevăzut se freca de unda de Putere care se revărsa dinspre Izvor către ea, ca un cuţit la gâtul unui pui neajutorat. Nynaeve îşi dori să nu-i fi trecut prin cap o asemenea imagine. În străfundurile minţii, un glas slab se jeluia: „Lumină, nu-i îngădui s-o facă! Fă să nu fie aşa! Lumină, te implor, n-o lăsa!”

O clipă, îi trecu prin cap să dezlege undele cu care încerca s-o atace pe Moghedien – mai întâi de toate pentru că era foarte greu să facă tăişul de Spirit să rămână ascuţit. Se gândi să-l lase să dispară şi să-şi folosească puterile pentru a se apăra de Moghedien – poate aşa ar fi izbutit mai multe. Dar, pe de altă parte, dacă o făcea, femeia nu ar mai fi avut de ce să se apere şi ar fi atacat-o cu şi mai multă putere. Şi era o Rătăcită, nu o soră Neagră. O femeie care fusese Aes-Sedai în Vârsta Legendelor, atunci când lucruri la care cele de-acum nici nu visau că erau cu putinţă. Dacă o ataca din toate puterile…

Dacă în sală ar fi pătruns, în clipa aceea, un bărbat sau o femeie neînzestrată, nu ar fi văzut decât două femei care se priveau, pe deasupra funiei de mătase albă, de la mai puţin de două picioare depărtare. Două femei care se sfredeleau din priviri, într-o încăpere uriaşă, plină de lucruri ciudate. N-ar fi avut de unde să-şi dea seama că era un război – ele nu săreau de colo-colo şi nu loveau cu săbiile, ca bărbaţii. Nu sfărâmau şi nu dărâmau nimic. Erau doar două femei care se priveau. Dar tot de un război era vorba, şi încă de unul pe viaţă şi pe moarte, între ea şi o Rătăcită.

— Am pus totul la cale cu atâta grijă, şi acum s-a irosit, spuse, dintr-odată, Moghedien, cu un glas încordat, mânios, strângându-şi în pumn faldurile rochiei. S-ar putea să nu mai izbutesc să îndrept, din nou lucrurile pe făgaşul cel bun – oricum, o să-mi vină nespus de greu. Aşa că am de gând să te fac să plăteşti, Nynaeve al’Meara. Ascunzişul ăsta era atât de bun, iar neghioabele alea au cu ele nişte lucruşoare foarte folositoare, chiar dacă nu… Clătină din cap, rânjind ca o fiară şi arătându-şi toţi dinţii. De data asta, cred că am să te iau cu mine şi am să fac din tine o proptea vie. Ai să te târâi pe brânci, iar eu am să păşesc pe spinarea ta, ca să mă urc în şa. Sau, poate, am să te dau pe mâna lui Rahvin. El îşi plăteşte întotdeauna datoriile. E drept că acum are o reginuţă drăguţă care să-l distreze, dar femeile frumoase au fost dintotdeauna slăbiciunea lui şi ştiu că-i place să aibă două, trei sau patru deodată, cu care să-şi facă mendrele. Ţi-ar plăcea să-ţi petreci restul vieţii zbătându-te să-i câştigi bunăvoinţa? După ce pune mâna pe tine, ai să fii silită s-o faci – ştie multe viclenii. Da, cred că aşa-i cel mai bine. Am să te dau lui Rahvin.

Nynaeve se simţi cuprinsă de mânie. Şiroaie de sudoare îi curgeau pe faţă, iar picioarele îi tremurau, cât pe ce să se prăbuşească, dar mânia îi dădea putere. Aşa, izbuti să împingă tăişul ţesut din Spirit un pic mai aproape de Moghedien, gata s-o îndepărteze de Izvor.

— Deci ai găsit lucruşorul acela, atât de preţios, din spatele tău, zise Rătăcita, într-o clipă în care se clătinară amândouă, ca pe marginea unei prăpăstii; spre uimirea lui

Nynaeve, părea aproape netulburată. Mă întreb cum ai făcut. Dar n-are a face. Ai venit să-l iei cu tine? Să-l distrugi, poate? Dar asta nu e cu putinţă. Nu e metal, ci un fel de *cuendillar.* Nici măcar focul mistuirii nu-l poate topi. Iar dacă vrei să-l foloseşti, află că nu e… lipsit de primejdii, să spunem. Pune colierul la gâtul unui bărbat înzestrat şi brăţările la mâinile unei femei, şi aceasta îl va face sclavul ei, e adevărat, dar nu-l va împiedica să-şi piardă minţile. Iar undele curg în ambele părţi. În cele din urmă, el va începe, la rândul său, să pună stăpânire pe ea, aşa că va fi un război neîncetat – nu e prea plăcut, mai ales când el înnebuneşte. Fireşte, brăţările pot fi trecute de la o femeie la alta, pentru ca nici una să nu se istovească prea tare, dar asta înseamnă ca ele să aibă încredere deplină în tovarăşele lor. Bărbaţii se pricep de minune să facă rău – sunt nişte arme minunate. E cu putinţă, de asemenea, ca fiecare brăţară să fie purtată de altă femeie – dacă cele două au încredere una în alta. Aşa, primejdia de a cădea în stăpânirea lui e mult mai mică, din câte am aflat, dar nici nu-l mai pot stăpâni la fel de bine, chiar dacă se înţeleg în toate. Până la urmă, se vor înfrunta, pentru a pune mâna pe el. Şi încă ceva – pentru a scoate brăţările de la mâna femeii, e nevoie de el, aşa cum, pentru a-i scoate lui colierul, e nevoie de ea. Ai înţeles, sper, adăugă Moghedien, ridicând dintr-o sprânceană. Fireşte, ar fi cum nu se poate mai bine să-l stăpâneşti pe Lews Therin – sau Rand al'Thor, cum îşi spune acum dar, oare, merită să plăteşti atât? Acum pricepi de ce-am lăsat colierul la locul lui?

Tremurând din tot trupul, încercând să stăpânească Puterea şi ţesătura undelor, Nynaeve se încruntă. De ce-i spunea toate astea? Oare credea că nu mai avea nici o importanţă, pentru că oricum ea, Moghedien, avea să câştige lupta? Adineauri era mânioasă, iar acum îi venise cheful de vorbă? Observă că şi chipul celeilalte era scăldat în sudoare, care se aduna, în picături mari, pe fruntea lată, şi-i curgea pe obraji.

Dintr-odată, văzu lucrurile cu totul altfel. În glasul Rătăcitei se citea nu mânie, ci încordare. Degeaba se temea ca Moghedien să nu o atace cu şi mai multă Putere – asta era

tot ce avea. Duşmanca se chinuia, la fel ca ea. Stătea faţă în faţă cu o Rătăcită şi nici vorbă să fie luată pe sus şi jumulită ca un boboc de gâscă pentru cină. Nu-şi pierduse nici măcar un fulg. Era la fel de puternică! Moghedien încerca să-i abată atenţia, să găsească o cale să se strecoare, înainte să-şi istovească puterile. Măcar dac-ar fi putut face şi ea acelaşi lucru. Înainte să fie nevoită să se dea bătută.

— Te întrebi de unde ştiu asta? zise cealaltă. Colierul şi brăţările au fost făurite după ce eu… Ei, să nu vorbim despre asta acum. După ce-am scăpat din temniţă, am început pe dată să caut veşti despre acele ultime zile. Ani, mai bine zis. Pe ici, pe colo, sunt multe rămăşiţe, care nu au nici un înţeles pentru aceia care nu au habar, măcar puţin, despre ce s-a-ntâmplat. Vârsta Legendelor. Ce nume frumos pentru vremurile în care-am trăit! Dar nici măcar poveştile cele mai minunate nu spun tot adevărul. Nu, nici măcar pe jumătate. Eu aveam deja mai bine de două sute de ani, când s-a sfredelit Borta şi, pentru o Aes-Sedai, eram încă tânără. „Legendele” voastre nu sunt decât umbre tulburi a ceea ce puteam noi face. Păi…

Nynaeve n-o mai ascultă. O cale să-i abată atenţia… Nu găsea nimic de spus şi, chiar dacă ar fi găsit, Moghedien i-ar fi ghicit gândul. Nu mai avea nici un pic de Putere, nici măcar pentru o undă subţire cât un fir de păr… aşa cum nici Moghedien nu mai avea. O femeie din Vârsta Legendelor, o femeie obişnuită de multă vreme cu Puterea Supremă, care, poate, înainte de a fi întemniţată, nu făcea nimic fără ajutorul acesteia. De când se eliberase, rămăsese ascunsă. Nu cumva asta însemna că, deja, nu mai era în stare de aproape nimic, dacă nu folosea Puterea?

Nynaeve se clătină şi, lăsând pămătuful să-i scape, se prinse de piedestal ca să nu cadă – nici nu trebuia să se prefacă. Moghedien zâmbi şi veni mai aproape.

—… Să călătorească în alte lumi, chiar şi în cele din cer. Ştii, oare, că stelele sunt…

Era atât de sigură pe ea, zâmbea de parcă ieşise deja învingătoare. Nynaeve luă colierul, încercând să nu bage de seamă fiorii de durere care o străbăteau, şi-l aruncă dintr-o

mişcare. Rătăcita începuse să facă ochii mari, când lucruşorul cel negru o lovi drept în frunte. Nu era cine ştie ce lovitură, nu putea s-o facă să-şi piardă cunoştinţa, dar nici nu se aştepta la aşa ceva. Undele pe care le ţesea tremurară, doar pentru o clipă şi doar puţin, însă îndeajuns pentru ca balanţa să se încline. Pavăza de Spirit se strecură între Moghedien şi Izvor – nimbul care o împrejmuia se stinse.

Femeia căscă ochii. Nynaeve se aştepta s-o vadă sărindu-i la beregată – ea una asta ar fi făcut. Moghedien, însă, îşi suflecă rochia până la genunchi şi o luă la fugă. Acum că nu mai trebuia să se apere, Nynaeve nu avu nevoie decât de o clipă pentru a face Aerul să se răsucească împrejurul ei. Rătăcita încremeni.

Nynaeve se grăbi să lege undele. Izbutise. „Am înfruntat o Rătăcită şi am învins-o”, se gândi, parcă nevenindu-i să creadă. Privind-o pe femeia întemniţată de la gât în jos în unde de Aer tari ca piatra, văzând-o cum dădea să pună piciorul jos şi nu putea, parcă simţea că visează. Cercetând ce făcuse, observă, însă, că nu ieşise pe deplin învingătoare. Moghedien nu se putea mişca, nu putea sorbi din Izvor, dar nu fusese ferecată.

Cu grijă, ca să nu cadă, îi dădu ocol. Rătăcita părea la fel de măreaţă ca înainte, precum o regină – dar o regină foarte speriată, care-şi umezea buzele cu limba şi privea năucită în toate părţile.

— D-dacă… d-dacă-mi d-dai drumul… p-putem-m face un târg. Am m-multe să t-te învăţ…

Necruţătoare, Nynaeve o făcu să tacă, îndesându-i în gura căscată un căluş de Aer.

— Proptea vie, da? Asta spuneai. Mi se pare minunat. Îmi place să călăresc.

Şi-i zâmbi dulce, pe când celeilalte păreau să-i iasă ochii din cap.

Proptea vie, auzi! După ce Moghedien avea să fie judecată în Turn şi ferecată – o Rătăcită nu putea avea altă soartă – pesemne că avea să fie trimisă să facă vreo treabă folositoare în bucătărie, în grădini sau în grajduri. Din când în când, avea să fie scoasă pentru a arăta lumii că nici măcar Rătăciţii nu

scăpau nepedepsiţi, dar, altminteri, avea să fie ca orice slujnicuţă, însă păzită bine. Dar nu strica s-o facă să creadă că ea, Nynaeve, era la fel de crudă. S-o creadă, până când ajungea la…

Dintr-odată, strâmbă din buze. Moghedien nu avea s-ajungă la judecată. Nu acum, decât dacă găsea o cale să o scoată din Palatul Panarhului. Rătăcita părea să creadă că strâmbătura prevestea numai rele – începu să lăcrimeze şi să dea din buze, încercând să vorbească, în ciuda căluşului.

Nemulţumită de sine, Nynaeve se apropie din nou, cu paşi tremuraţi, de colierul negru care zăcea pe jos, şi-l îndesă repede în pungă, înainte ca fiorii de jale s-o atingă. Luă şi brăţările, care o făcură şi ele să se cutremure. „Eram gata s-o chinui, lăsând-o să creadă că aveam de gând să-i fac rău. O merită, fireşte, dar eu nu sunt aşa. Sau sunt? Oare am ajuns ca Egeanin?”

Mânioasă că-i venise un asemenea gând, se răsuci pe călcâie şi, trecând pe lângă Moghedien, se duse la vitrina de sticlă. Trebuia să găsească o cale pentru a o duce la judecată.

În vitrină, erau şapte statuete. Şapte, dar nici o pecete. O clipă, rămase cu gura căscată. Acolo unde văzuse pecetea, în mijlocul celorlalte statuete, se afla una care înfăţişa un animal ciudat, cam ca un porc, dar cu râtul mai mare şi rotund şi picioare groase şi drepte.

Dintr-odată, făcu ochii mici. De fapt, lucruşorul acela era numai o ţesătură de Aer şi Foc, din unde mai subţiri decât pânza de păianjen. Chiar şi atunci când le privea cu toată atenţia, de-abia se vedeau. Pesemne că Liandrin şi celelalte n-ar fi izbutit în vecii vecilor să le zărească. Ţesu şi ea o undă, subţire, tăioasă, şi animalul cel gras dispăru, lăsând în urma sa pecetea din alb şi negru, pe suportul ei roşu. Moghedien, vicleană ca întotdeauna, o ascunsese sub ochii tuturor.

Cu ajutorul Focului, topi sticla. Pecetea ajunse şi ea în punga care se îngreunase şi-i trăgea cingătoarea în jos.

Privind-o încruntată pe femeia rămasă, parcă, încremenită în timp ce păşea, încercă să găsească o cale pentru a o lua şi pe ea. Dar Moghedien nu încăpea în punguţă şi, chiar dacă îşi dădea seama cum să facă s-o mişte, avea să atragă atenţia.

Chiar şi aşa, în timp ce mergea către arcada cea mai apropiată, se uita peste umăr, parcă fără voia ei, la fiecare pas. Măcar dacă ar fi existat o cale. Se opri ceva mai mult, pentru a mai privi o dată, bântuită de păreri de rău, apoi se întoarse să plece.

Uşa dădea într-o curte, cu o fântână plină de nuferi. De cealaltă parte se afla o femeie subţire, cu pielea arămie, îmbrăcată într-o rochie alburie, din Tarabon, care-ar fi făcut-o până şi pe Rendra să roşească. Aceasta tocmai ridica în mâini o baghetă neagră, lunguiaţă, spiralată. Nynaeve o recunoscu pe Jeaine Caide. Mai mult, recunoscu şi bagheta. Înfricoşată, se aruncă într-o parte, atât de repede încât alunecă pe lespezile netede şi albe, până când se opri, lovindu-se de o coloană subţire. O pală ca de foc, albă şi groasă, trecu prin locul în care se aflase cu o clipă înainte, ca şi cum văzduhul s-ar fi preschimbat în metal topit, şi pătrunse până în sala cea mare. Pe unde trecea, bucăţi din coloane dispăreau, şi obiecte preţioase încetau să mai fie. Aruncând orbeşte cu unde de Foc în urma ei, nădăjduind să lovească ceva, orice, prin curte, Nynaeve se târî îndărăt de unde venise, de-a buşilea. Pala de foc apăru iarăşi, ceva mai jos, lovind dintr-o parte şi despicând ambii pereţi; vitrinele, dulapurile şi scheletele spânzurate în calea ei se prăbuşiră cu zgomot. Câteva coloane se cutremurară, unele şi căzură, dar, atingând acel tăiş aducător de moarte, nu mai ajunseră să se prăbuşească pe podea. Vitrina în care fusese pecetea căzu şi ea, înainte ca raza să dispară, lăsând în urmă o sclipire roşiatică ce aproape o orbi. Nu rămaseră decât statuetele din *cuendillar,* care căzură, zuruind, pe podea.

Nu păţiseră nimic, fireşte. Pesemne că Moghedien avea dreptate şi nici măcar focul mistuirii nu putea distruge ceea ce era făurit din *cuendillar.* Bagheta neagră era un ter'angreal dintre cele furate – Nynaeve îşi amintea foarte limpede ceea ce stătea scris, cu litere mari, pe foaia pe care o primiseră: era primejdios şi aproape cu neputinţă de stăpânit.

Moghedien părea că încearcă să strige, prin căluşul nevăzut. Scutura din cap încoace şi încolo, înnebunită, de parcă voia să se smulgă din chingile de Aer, dar Nynaeve nu-i

aruncă decât o privire. De îndată ce focul mistuirii se stinse, ea se ridică, astfel încât să poată privi îndărăt, prin tăietura din perete. O văzu pe Jeaine Caide lângă fântână, clătinându-se pe picioare, cu o mână la cap. Bagheta, pe care o avea în cealaltă mână, era cât pe ce să-i cadă la pământ. Dar, înainte ca Nynaeve să apuce s-o lovească, femeia ridică din nou ter'angrealul şi, din capătul acestuia, izbucni focul mistuirii, care topi totul în cale, străbătând sala.

Nynaeve se lăsă în jos, aproape pe burtă, şi se târî cât putu de repede printre dărâmături. Gâfâind, se strecură într-un coridor tăiat prin ambii pereţi. Nu avea cum să-şi dea seama cât de departe ajunsese focul mistuirii. Poate că străbătuse întreg palatul. Târându-se cu grijă pe un covor plin de bucăţi de piatră căzute, trase cu ochiul pe după rama uşii.

Focul mistuirii se stinsese iarăşi. În sala prăbuşită era linişte – nu se mai auzea decât câte o bucată de piatră care se desprindea şi se prăbuşea pe podeaua plină de sfărâmături. Din Jeaine Caide nu se mai vedea nici o urmă, cu toate că peretele despicat o lăsa să privească până în curtea unde se afla fântâna. Nu avea nici un gând să se apropie, ca să vadă dacă, nu cumva, ter'angrealul o ucisese pe femeia care-l folosea. Răsufla greu, iar braţele şi picioarele îi tremurau. Îşi îngădui o clipă de odihnă. Când conducea Puterea, se istovea, ca şi cum ar fi făcut orice altă treabă – cu cât dura mai mult, cu atât era mai greu. Şi, cu cât obosea mai tare, cu atât mai puţin putea sorbi din Izvor. În clipa aceea, nu era deloc sigură că putea să-i ţină piept lui Jeaine Caide, chiar dacă era, şi ea, slăbită.

Ce proastă fusese! Se luptase cu Moghedien, fără să-i treacă prin cap că două femei care conduceau atâta Putere aveau să le atragă atenţia tuturor surorilor Negre din palat. Ce noroc că femeia din Doman, cu ter'angrealul ei cu tot, nu dăduse peste ea şi Rătăcită, cât încă se luptau. Pesemne că ar fi murit amândouă, fără s-o observe.

Dintr-odată, observă ceva, ce părea de necrezut. Moghedien dispăruse! Focul mistuirii nu se apropiase prea tare de ea, dar nu se mai afla acolo. Era cu neputinţă. Nu putea atinge Izvorul.

— Dar de unde ştiu eu ce-i cu putinţă şi ce nu? îngână Nynaeve. Era cu neputinţă să înving o Rătăcită, dar am făcut-o.

Jeane Caide tot nu se vedea. Ridicându-se în picioare, se grăbi spre locul unde trebuia să le întâlnească pe celelalte. Măcar dacă Elayne n-ar fi dat de necazuri… până la urmă, poate izbuteau să iasă din palat, în siguranţă.

55 În adâncuri

Fugind pe coridoare, Nynaeve întâlni o mulţime de slujitori foindu-se de colo-colo, întrebându-se unii pe alţii ce se-ntâmplase. Chiar dacă nu erau în stare să simtă curgerea Puterii, pesemne că se speriaseră de ceea ce se-ntâmplase cu Palatul. Ea trecu neobservată – pesemne că toată lumea o lua drept o altă slujnică înnebunită de spaimă.

În vreme ce alerga pe coridoare şi prin curţi, *saidar* îi scăpă din mână. Îi venea greu să se mai simtă mânioasă, câtă vreme era din ce în ce mai îngrijorată pentru Elayne. Dacă surorile Negre dăduseră peste ea… cine ştie ce arme mai aveau, în afară de ter'angrealul care scuipa focul mistuirii. Foile primite de la Verin nu le dezvăluiseră mai nimic despre unele dintre cele furate.

Trecând de un colţ, le văzu pe Liandrin, cu cosiţele ei de culoarea mierii, şi pe Rianna, cu şuviţa albă pierdută printre pletele negre, coborând în grabă nişte trepte late de marmură; chiar dacă nu vedea împrejurul lor strălucirea *saidarului,* servitorii ţipau şi se zburau cât colo din calea lor, ceea ce însemna că îşi croiau drum cu ajutorul Puterii. Asta o făcu să se simtă mulţumită că nu mai sorbea, şi ea, din Izvor, altfel duşmancele ar fi observat-o de îndată şi, la cât de istovită era, nu putea să le ţină piept nici dacă ar fi fost singure. Până una-alta, dobândise ceea ce dorise. Ele mai puteau aştepta. Până să ajungă în încăperea îngustă din partea de apus a palatului, unde trebuia să le întâlnească pe celelalte, mulţimea se rări. Elayne şi Egeanin o aşteptau, lângă o uşă mică, bătută cu ţinte de bronz şi ferecată cu un lacăt mare de fier. Era cu ele şi Amathera, care stătea foarte dreaptă, înveşmântată într-o mantie subţire de in, cu gluga ridicată, şi o rochie albă, în care putea trece drept slujnică, dacă nu era privită atent – de fapt, era din mătase – împreună cu un văl de in, de astă dată chiar potrivit pentru o servitoare. Prin uşă se auzeau strigăte înfundate. Pesemne că, afară, răzmeriţa continua. Măcar dacă bărbaţii făcuseră ceea ce trebuia…

Fără s-o bage în seamă pe Egeanin, Nynaeve o îmbrăţişă în grabă pe Elayne.

— Eram aşa îngrijorată! Ai avut necazuri?

— Nici vorbă, răspunse cealaltă; Egeanin se foi un pic, dar Elayne îi aruncă o privire plină de înţelesuri, apoi adăugă: Amathera ne-a făcut ceva greutăţi, dar ne-am descurcat.

— Greutăţi? se încruntă Nynaeve. De ce să vă facă greutăţi? Ce greutăţi le-ai făcut? sfârşi ea, întorcându-se către Domniţa-Panarh, care stătea cu capul sus, dar fără să se uite la ele.

Nici Elayne nu părea prea dornică să răspundă; până la urmă, o făcu Egeanin:

— A încercat să fugă să-şi adune soldaţii, ca să le prindă pe Iscoade. Asta, după ce i se spusese să n-o facă.

Cu toate că o auzea foarte bine, Nynaeve nu-şi întoarse ochii spre ea.

— Nu te mai încrunta, Nynaeve, spuse Elayne. Am prins-o repede şi i-am spus câteva lucruri. De-acum, cred că înţelege totul foarte bine.

Pe obrazul Amatherei începu să tresară un muşchi.

— Da, Aes-Sedai, înţeleg, se grăbi ea să spună. Am să fac întocmai ce-mi spuneţi şi am să semnez hârtiile de care e nevoie, pentru ca până şi răzvrătiţii să vă lase să treceţi nestingherite. Nu mai e nevoie de alte… vorbe.

Elayne încuviinţă, de parcă înţelegea, şi-i făcu semn să tacă… la care Domniţa-Panarh, ascultătoare, închise gura. Arăta cam posomorâtă, dar poate că asta era înfăţişarea ei obişnuită. Era limpede că între ele se petrecuse ceva şi Nynaeve avea de gând să afle totul. Dar mai târziu. Săliţa cea îngustă era încă pustie, dar din palat răsunau strigăte speriate, iar dincolo de uşa cea mică se frământa mulţimea.

— Dar de tine ce-mi spui? continuă Elayne, încruntată. Trebuia să apari de jumătate de ceas. Tu ai iscat toată nebunia asta? Am simţit două femei care conduceau Puterea, îndeajuns de multă pentru a cutremura tot palatul din temelii… ceva mai târziu, cineva chiar asta a încercat s-o facă. M-am gândit că, pesemne, una dintre ele erai tu. A trebuit s-o opresc pe Egeanin, care voia să meargă să te

caute.

„Egeanin?” Nynaeve şovăi puţin, apoi se sili s-o atingă pe femeia Seanchan pe umăr.

— Îţi mulţumesc.

Egeanin păru puţin uimită, de parcă nu înţelegea ce făcuse, dar schiţă un gest de încuviinţare.

— Am dat peste Moghedien şi, pentru că mă frământam cum să fac s-o duc la judecată, Jeaine Caide mai că nu mi-a luat gâtul cu focul mistuirii, începu Nynaeve; Elayne scoase un strigăt înfundat, aşa că se grăbi să adauge: Dar nu am păţit nimic.

— Ai prins-o pe Moghedien? Ai prins o Rătăcită?

— Da, dar mi-a scăpat.

Poftim. Acum recunoscuse totul. Simţindu-le privirile aţintite asupra ei, se foi stânjenită. Nu-i plăcea să greşească, mai ales când era silită s-o recunoască ea cea dintâi.

— Elayne, ştiu ce mi-ai spus, ştiu că trebuia să am grijă, dar, după ce-am pus mâna pe ea, parcă nu mă puteam gândi la altceva, decât cum să o duc la judecată.

Răsuflând adânc, Nynaeve îşi luă un ton cât mai spăşit, ceea ce nu-i convenea deloc. Unde erau prostănacii ăia de bărbaţi?

— Am pus totul în primejdie, din pricină că eram cu minţile aiurea, dar, te rog, nu mă dojeni!

— N-am s-o fac, spuse, hotărâtă, Elayne. Dar, pe viitor, adu-ţi aminte că trebuie să ai grijă.

Egeanin îşi drese vocea.

— Ah, da, se grăbi Elayne să adauge; pesemne că începuse să se îngrijoreze, de atâta aşteptare – avea obrajii foarte roşii. Ai găsit colierul şi pecetea?

— Sunt aici, făcu Nynaeve, arătându-şi punga.

Strigătele de-afară păreau să răsune mai tare, la fel ca şi cele dinăuntru, de pe coridoare. Pesemne că Liandrin răscolea palatul, ca să afle ce se-ntâmplase.

— Ce-o fi cu bărbaţii ăia?

— Legiunea mea… începu Amathera, dar Elayne îi aruncă o privire şi o făcu să tacă.

Ceva era putred acolo. Domniţa-Panarh stătea bosumflată

ca o fetişcană care se temea să nu fie trimisă la culcare fără să i se îngăduie să mănânce. Nynaeve trase cu ochiul la Egeanin, care privea atentă uşa. Aşadar, avusese de gând să vină s-o caute. „De ce nu vrea să mă lase s-o urăsc? Până la urmă, suntem oare aşa deosebite una de alta?”

Dintr-odată, uşa se deschise şi-l văzură pe Juilin, care tocmai se îndrepta, scoţând două bucăţele subţiri şi încovoiate de metal, cu care deschisese lacătul. Pe un obraz îi curgea sânge.

— Haideţi repede, le spuse. Trebuie să plecăm cât mai avem cum.

Privind pe lângă el, cu ochii mari, Nynaeve se întrebă de ce era atât de îngrijorat. Împrejurul uşii, într-un semicerc, pe două rânduri, se aflau cam trei sute de marinari de-ai lui Bayle Domon. Şi acesta era acolo, fluturând o bâtă şi îmboldindu-i. Trebuia să strige pentru a se face auzit, căci strada era plină de lume şi vuia de murmure. Oamenii se înghesuiau, ţipau şi se foiau de colo-colo – bâtele şi toiegele marinarilor de-abia izbuteau să-i ţină la depărtare. De fapt, însă erau porniţi mai ales pe cetele de Mantii Albe, pe caii lor, care încercau să-i străpungă cu săbiile pe cei care-i atacau cu furci, doage de butoi sau cu mâinile goale. Împrejurul acestora ploua cu pietre – unele li se izbeau de coifuri, dar nici nu se mai auzeau, din pricina vuietului neîntrerupt. Dintr-odată, calul unuia necheză, se ridică în două picioare şi se prăvăli pe spate; apoi se ridică repede, dar fără călăreţ. Pe ici, pe colo, se mai vedeau şi alţii, rămaşi de izbelişte. Şi asta o iscaseră ele, ca să treacă neobservate… Nynaeve încercă să-şi amintească şi de ce – îşi duse mâna la pungă, pentru a pipăi pecetea de *cuendillar,* colierul şi brăţările dar era greu. Probabil că acolo, în mulţime, nişte oameni mureau.

— Vă mişcaţi odată? strigă Thom, făcându-le semn; deasupra unei sprâncene groase, avea o rană care sângera – pesemne că îl atinsese o piatră –, iar mantia sa brună era zdrenţuită ca o cârpă. Soldaţii Legiunii au luat-o la fugă, dar, dacă se întorc, putem avea necazuri cu adevărat mari.

Amathera scoase un strigăt înfundat, de uimire, dar Elayne o smuci şi o împinse înainte. Nynaeve şi Egeanin le

urmară şi, de îndată ce ieşiră toate, marinarii se adunară în jurul lor, într-un cerc de nepătruns, şi începură să-şi croiască drum prin mulţime. Nynaeve de-abia izbutea să se ţină pe picioare, înghiontită cum era de bărbaţii care încercau să le apere. Odată, Egeanin se împiedică, cât pe ce să cadă, dar ea o prinse de braţ, o ajută să se îndrepte şi primi, drept răspuns, un rânjet recunoscător. „Nu suntem aşa deosebite, se gândi. Nici la fel, dar nici aşa deosebite.” De data asta, nu mai trebui să se silească pentru a-i zâmbi, la rândul său, încurajator.

Străzile din jurul palatului erau pline de lume, dar, după ce trecură de ele, nu mai văzură aproape pe nimeni. Cei care nu luau parte la răzmeriţă fuseseră, pesemne, îndeajuns de înţelepţi ca să rămână acasă. Marinarii se mai împrăştiară puţin, îngăduindu-le să răsufle mai în voie, dar continuară să se uite urât la toţi trecătorii care întorceau capul spre ele. Erau tot în Tanchico, la urma urmelor. Cu uimire, Nynaeve se îşi dădu seama că i se părea că trecuseră mai multe săptămâni de când pătrunseseră în palat. Parcă se aştepta ca oraşul să se fi schimbat. În clipa în care vuietele mulţimii începură să se stingă în urma lor, Thom se întoarse către Amathera şi-i făcu o plecăciune, foarte izbutită, în vreme ce şchiopăta pe lângă ea.

— Domniţă, e o mare cinste pentru mine, spuse. Dacă pot să vă fiu de ajutor, nu trebuie decât să mi-o cereţi.

Spre marea mirare a tuturor, Amathera trase cu ochiul la Elayne, se strâmbă uşor şi răspunse:

— Cinstite Senior, greşiţi. Nu sunt decât o femeie sărmană, refugiată de la ţară şi salvată de aceste jupâniţe cu suflet mare.

Thom schimbă priviri uimite cu Juilin şi Domon, dar, tocmai când dădea să deschidă gura, Elayne îi zise:

— Ce-ar fi să vorbim la han, Thom? Aici nu e un loc prea bun.

Odată ajunşi la Curtea celor Trei Pruni, o auziră, aproape la fel de năuciţi, pe Elayne prezentându-i-o Rendrei pe Domniţa-Panarh drept Thera, o refugiată sărmană, care avea nevoie de un loc de dormit şi de o slujbă ca să mai câştige

ceva bănuţi de mâncare. Hangiţa ridică din umeri, resemnată, dar, în timp ce o conducea pe „Thera" la bucătărie, începu deja să o laude pentru părul frumos şi să-i spună că ar arăta foarte bine într-o rochie potrivită.

Nynaeve aşteptă să ajungă cu toţii în încăperea Florilor Căzătoare şi să tragă uşa în urma lor, apoi spuse:

— Thera? Şi ea n-a zis nimic? Elayne, Rendra o s-o pună să servească la mese, în sala mare!

— Mda, pesemne, răspunse Elayne, care nu părea surprinsă; prăbuşindu-se cu un oftat într-un scaun, îşi dădu papucii jos din picioare şi începu să-şi maseze tălpile cu hotărâre. Am convins-o pe Amathera că trebuie să rămână ascunsă câteva zile. N-a fost prea greu. De la „Domniţa-Panarh a murit" până la „Moarte Domniţei!" nu e mare depărtare. Cred că i-a prins bine şi să vadă răzmeriţa. Nu vrea să o ajute Andric ca să urce la loc pe tron; ar vrea s-o ajute soldaţii ei, chiar dacă asta înseamnă să stea ascunsă, până ce izbuteşte să ajungă la Seniorul Căpitan al Legiunii. Pare-mi-se că Andric va avea o surpriză cu ea. Păcat că el unul n-are cu ce s-o ia prin surprindere. Ar merita-o.

Domon şi Juilin se priviră şi clătinară din cap, de parcă nu pricepeau nimic. Pe de altă parte, Egeanin încuviinţă, ca pentru sine, ca şi cum ea una înţelegea şi-i plăcea ce auzise.

— Dar de ce? întrebă Nynaeve. Bun, poate că te-a supărat pentru că a vrut să fugă, dar chiar aşa? Şi cum a izbutit, câtă vreme eraţi amândouă cu ochii pe ea?

Privirea lui Egeanin se îndreptă către Elayne, dar atât de iute încât Nynaeve se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Cât despre cealaltă, ea se aplecă să-şi frece o talpă. Pesemne că o durea – era foarte roşie în obraji.

— Nynaeve, femeia aia n-are habar cum trăiesc oamenii de rând. „Mda, ca şi cum ea avea!" Pare dornică să facă dreptate – eu o cred dar nici nu i-a păsat când i-am spus că în palatul ăla era îndeajuns de multă mâncare pentru un an. I-am pomenit de bucătăriile pentru supe, dar nici nu ştia despre ce vorbesc. O să-i prindă bine să trudească vreo câteva zile, ca să câştige bani de mâncare. Ah, ce bine e, mai spuse Elayne, întinzându-şi picioarele sub masă şi fluturându-

şi degetele goale. Mă rog, n-o să dureze mult, pare-mi-se, câtă vreme trebuie să adune Legiunea, ca să le scoată pe Liandrin şi pe celelalte din palat. Păcat! Dar… merge şi aşa.

— Mda, dar ştii că asta trebuie să facă, îi spuse, hotărâtă, Nynaeve; şi ea se simţea bine, în scaun, deşi nu înţelegea de ce fata cealaltă era aşa de preocupată de picioare – nu se putea spune că merseseră cine ştie ce. Şi ar fi bine s-o facă repede. Avem nevoie de Domniţa-Panarh, şi nu aici, în bucătăria Rendrei.

Din câte credea, nu prea avea rost să-şi facă griji în legătură cu Moghedien. Rătăcita avusese prilejul să se arate, după ce se eliberase – ceea ce încă o uimea: pesemne că nu legase undele aşa cum trebuia. Dar, câtă vreme Moghedien nu venise s-o înfrunte, cu toate că, probabil, ştia că Nynaeve era aproape istovită, de-acum nu credea să mai vină după ele. Mai ales pentru ceva pe care nu punea mare preţ. Cu Liandrin, însă, era altceva. Dacă-şi dădea seama măcar pe jumătate ce se-ntâmplase, avea să se ia după ele.

— S-ar prea putea, zise Thom, cu voce înceată, ca dreptatea Domniţei-Moştenitoare să fie mai presus de cea a Panarhului. Când am plecat noi, pe uşa aia începuseră deja să intre oamenii şi cred că şi prin faţă izbutiseră unii să pătrundă. Am văzut fum ieşind pe câteva ferestre. Până diseară, s-ar putea ca din palat să nu mai rămână decât nişte dărâmături fumegânde. Nu mai e nevoie de soldaţi pentru a le alunga pe femeile din Ajah Neagră, aşa că Thera mai poate rămâne câteva zile, ca să-şi înveţe lecţia. Elayne, într-o bună zi, ai să fii o regină grozavă pentru Andor.

Elayne zâmbi mulţumită, apoi îl privi cu luare-aminte şi se înnegură. Ridicându-se, ocoli masa, îi scotoci în buzunar până găsi o batistă şi începu să-i şteargă sângele de pe frunte, cu toate că el se împotrivea.

— Stai potolit, îi spuse – ca o mamă care avea grijă de copilul său neastâmpărat.

— Putem vedea măcar pentru ce ne-am pus vieţile în primejdie? făcu Thom, după ce înţelese că Elayne nu avea de gând să se dea bătută.

Desfăcând punga, Nynaeve răsturnă totul pe masă –

rotocolul alb şi negru, care ţinea ferecată temniţa Celui Întunecat, precum şi colierul şi brăţările, care-o făcură să se înfioare, înainte să apuce să le pună jos. Cu toţii se adunară să privească, iar Domon pipăi pecetea.

— Zic că am avut şi eu aşa ceva, odată.

Nynaeve se îndoia. Nu erau decât şapte şi, de-acum, trei se sfărâmaseră – chiar dacă erau din *cuendillar.* Alta era la Moiraine. Mai rămăseseră patru. Oare erau îndeajuns pentru a ţine închisă temniţa din Shayol-Ghul? Gândul o făcu să se înfioare.

Egeanin atinse colierul, dând brăţările la o parte. Nu dădea nici un semn că ar fi simţit jalea cuprinsă înăuntru. Poate că numai femeile înzestrate o simţeau.

— Nu e un *a'dam,* spuse ea. Acelea sunt făurite dintr-un metal argintiu şi sunt dintr-o bucată.

Nynaeve îşi dori să nu fi auzit cuvântul *„a'dam* „. „Dar, pe de altă parte, Egeanin nu a purtat niciodată brăţara. Şi i-a dat drumul sărmanei femei de care ne-a povestit. Sărmană?" Acea… Bethamin fusese *sul'dam* – le chinuise pe altele care puteau conduce. Egeanin se arătase mai milostivă decât ar fi fost ea însăşi.

— Este cel puţin la fel de asemănător cu un *a'dam* pe cât ne asemănăm noi două, Egeanin.

Cealaltă păru uimită, dar, după o clipă, încuviinţă. Nu erau aşa deosebite. Erau două femei, făcând fiecare ce putea mai bine.

— Aveţi de gând să vă ţineţi după Liandrin? întrebă Juilin, aşezându-se cu coatele pe masă şi privind lucruşoarele înşirate acolo. Chiar dacă pleacă din Tanchico sau nu, e încă liberă. Şi celelalte la fel. Dar, pe de altă parte, astea par nişte lucruri prea de preţ pentru a fi lăsate de izbelişte. Eu sunt doar un om de rând, dar aş spune că trebuie duse în Turnul Alb, la păstrare.

— Nu! se răsti Nynaeve, şi rămase uimită să se audă cât era de pornită – după cum o priviră, pesemne că şi ceilalţi erau; încet, ea luă pecetea şi o puse la loc în pungă. Asta pleacă în Turn. Dar ăla…

Nu voia nici măcar să mai atingă colierul cel negru. Dacă

ajungea în Turn, era cu putinţă ca femeile Aes-Sedai să se hotărască să-l folosească, aşa cum doriseră şi cele din Ajah Neagră. Pentru a-l stăpâni pe Rand. Oare Moiraine ar fi făcut aşa ceva? Dar Siuan Sanche? Ea una nu avea de gând să le dea prilejul.

— E ceva mult prea primejdios. Nu putem îngădui să cadă iarăşi în mâinile Iscoadelor. Elayne, oare poţi să-l distrugi? Să-l topeşti? N-ai decât să arzi şi masa, numai fă-o!

— Mda, înţeleg, spuse Elayne, strâmbându-se, cu toate că Nynaeve nu credea că înţelegea cu adevărat. Domniţa-Moştenitoare avea deplină încredere în Turn – dar, pe de altă parte, şi în Rand.

Nu văzu sclipirea *saidarului,* fireşte, dar, după cât de atent se uita fata la scârbosul colier, îşi dădu seama că începuse să conducă. Brăţările şi colierul nu păţiră, însă, nimic. Elayne se încruntă şi le sfredeli din priviri. Pe neaşteptate, scutură din cap, ridică mâna, şovăi o clipă, apoi luă o brăţară… şi o lăsă, de îndată, la loc, cu un oftat:

— Pare… E plină de… Am făcut ce mi-ai cerut, Nynaeve, continuă, după ce răsuflă adânc. Puteam topi şi un ciocan, la câte unde de Foc am ţesut, dar asta nici măcar nu s-a-ncălzit.

Deci, Moghedien nu minţise. Pesemne că i se păruse că nu avea de ce… că mai avea doar puţin până să iasă învingătoare. Oare cum scăpase? Şi cu colierul, oare, ce să facă? N-avea de gând să-l scape din ochi.

— Jupâne Domon, ştii vreun loc în care marea este foarte adâncă?

— Da, jupâniţă al'Meara, răspunse el, încet.

Cu mare grijă, încercând să nu se înfioare, Nynaeve împinse către el colierul şi brăţările.

— Atunci ia astea şi aruncă-le acolo, ca să nu le mai găsească nimeni.

După o clipă, el făcu un semn din cap.

— Am înţeles.

Şi îşi îndesă lucruşoarele în buzunar, în mare grabă. Pesemne că nu-i făcea nici o plăcere să atingă ceva ce avea de-a face cu Puterea.

— În locul în care zic că fundul mării e cel mai departe, pe

lângă Aile Şomera.

Egeanin privea în jos, încruntată – pesemne că se gândea că omul din Illian avea să plece. Nynaeve nu uitase că spusese despre el că era „cum nu se poate mai arătos”. Îi veni să râdă. Totul aproape că se terminase. De îndată ce Domon ridica ancora, colierul şi brăţările aveau să dispară pentru totdeauna. Şi ele puteau pleca în Tar Valon, iar apoi… îndărăt în Tear sau unde se mai afla al'Lan Mandragoran. După ce-o înfruntase pe Moghedien şi-şi dăduse seama că fusese la un pas de moarte sau de o soartă şi mai rea, se simţea şi mai dornică de a pune lucrurile la punct cu el, o dată pentru totdeauna. Trebuia să-l împartă cu o femeie pe care-o ura, dar, dacă Egeanin putea să-şi piardă minţile după un bărbat pe care-l luase, cândva, prizonier – şi Domon o privea, şi el, foarte galeş – şi dacă Elayne putea iubi pe unul care avea să-şi piardă minţile, atunci trebuia să găsească ea o cale pentru a se bucura de ceea ce-i putea dărui Lan.

— Ce-ar fi să mergem jos, să vedem cum se descurcă Thera cu servitul la mese? zise. „În curând, plecăm în Tar Valon. În curând.”

În sala mare de la Hanul Izvorul cu Vin nu se auzea nici un sunet, în afară de scârţâitul peniţei lui Perrin. Domnea tăcerea şi nu era nimeni înăuntru, în afară de el şi de Aram. Lumina dimineţii târzii se strângea în ochiuri sub ferestre. Nu venea nici un miros de gătit de la bucătărie; nicăieri în sat nu ardeau focuri şi până şi tăciunii încinşi din vatră fuseseră stinşi. Nu avea rost să dai focul în dar aşa de uşor. Spoitorul – uneori se întreba dacă se cade să se mai gândească la Aram astfel, dar omul nu poate schimba ce a fost dintotdeauna, cu sabie sau fără – stătea rezemat de peretele uşii din faţă, cu ochii la Perrin. Ce aştepta oare? Ce voia? Înmuindu-şi peniţa în călimara mică din piatră, Perrin puse deoparte a treia coală de hârtie şi o începu pe a patra.

Năvălind pe uşă cu arcul în mână, Ban al'Seen îşi freca neliniştit nasul lui mare.

— S-au întors Aielii, spuse el încet, însă picioarele i se mişcau ca şi cum nu le-ar fi putut ţine în frâu. Vin troloci, dinspre miazănoapte şi miazăzi. Cu miile, Seniore Perrin!

— Nu-mi spune aşa, răspunse Perrin absent, încruntându-se la pagină.

Nu avea vorba meşteşugită. Cu siguranţă nu se pricepea să-şi aleagă cuvintele ca să fie pe placul femeilor. Tot ce era în stare să facă era să scrie ce simţea. Înmuind din nou peniţa, adăugă câteva rânduri:

> Nu îţi voi cere iertare pentru ce am făcut. Nu ştiu dacă mi-ai putea-o da, dar n-am s-o cer. Îmi eşti mai scumpă decât viaţa. Să nu crezi vreodată că te-am părăsit. Când soarele luceşte asupra ta, acela este zâmbetul meu. Când auzi o adiere care mângâie florile de măr, acelea sunt şoaptele mele de „te iubesc”. Dragostea mea este pe veci a ta.
>
> Perrin

Pentru o clipă, cercetă ce scrisese. Nu spunea destule, dar

cu atât trebuia să se mulţumească. Nu avea el condei, aşa cum nu avea nici timp.

Uscând atent cerneala umedă cu nisip, îndoi paginile laolaltă. Era cât pe ce să scrie „Faile Bashere” pe partea din afară până să treacă „Faile Aybara.” Îşi dădu seama că nici nu ştia dacă nevasta lua numele bărbatului în Saldaea; erau şi locuri unde nu se făcea astfel. Oricum, ea se căsătorise cu el în Ţinutul celor Două Râuri; va trebui să se supună tradiţiilor din Ţinutul celor Două Râuri.

Aşeză scrisoarea în mijlocul policioarei de deasupra căminului – poate că va ajunge la ea în cele din urmă – şi aranjă funda de măritiş lată şi roşie pe după guler, ca să atârne de-a lungul reverelor aşa cum se cuvenea. Trebuia să o poarte vreme de şapte zile, ca mărturie pentru toţi care îl vedeau că era proaspăt însurat.

— O să încerc, spuse el cu gingăşie scrisorii.

Faile încercase să îi lege una în barbă; îşi dorea s-o fi lăsat.

— Iertare, Seniore Perrin, spuse Ban, încă mutându-se nerăbdător de pe un picior pe altul. Nu am auzit ce-aţi spus.

Aram îşi rodea buza, cu ochii larg deschişi de spaimă.

— E timpul să ne facem treaba pe ziua de azi, spuse Perrin. Poate că scrisoarea va ajunge la ea. Cumva. Îşi luă arcul de pe masă şi îl aruncă în spinare. Securea şi tolba îi atârnau deja la cingătoare. Şi nu-mi mai spune aşa!

În faţa hanului, Tovarăşii erau adunaţi la un loc, călare, Wil al’Seen purtând acea flamură neghioabă cu capul de lup, prinsă de şa. Cât trecuse de când Wil refuzase să-l ducă? Cei care supravieţuiseră din aceia care îl întovărăşiseră în prima zi îşi păzeau acum cu gelozie dreptul. Wil, cu arcul pe spate şi sabia la brâu, părea peste poate de fudul.

Câtă vreme Ban se agita în şa, Perrin îl auzi spunând:

— E liniştit omu’, e ca un iaz în miezu’ iernii. Ca gheaţa. Poate că n-o să fie aşa de rău astăzi.

Abia dacă îl luă în seamă. Femeile se strânseseră pe Pajişte.

Făcură un cerc pe cinci sau şase rânduri în jurul stâlpului înalt pe care flutura, în adierea uşoară a vântului, capul roşu

de lup. Cinci sau şase rânduri, umăr la umăr, cu halebarde încropite din coase şi furci, ori toporişti sau chiar satâre şi cuţite zdravene de bucătărie.

Cu gâtul încordat, încălecă pe Trăparu şi porni spre ei. Copiii erau strânşi unii în alţii în mijlocul cercului de femei. Toţi copiii din Emond's Field.

Călărind încet de-a lungul şirurilor, simţi cum îl urmăreau ochii femeilor şi ai copiilor. Miros de frică şi de îngrijorare; se vedea pe feţele prea palide ale copiilor, dar se putea mirosi de la toţi. Înfrână calul în locul în care Marin al'Vere împreună cu Daise Congar şi restul Soborului stăteau laolaltă. Alsbet Luhhan avea unul dintre ciocanele soţului său pe umăr, iar coiful ei de Mantie Albă, dobândit în noaptea când o salvase, îi stătea puţin strâmb din pricina cosiţei ei groase. Neysa Ayellin ţinea în mâini un cuţit de măcelărie cu lama lungă, şi avea încă două la cingătoare.

— Am socotit bine lucrurile, spuse Daise, ca şi cum ar fi aşteptat o împotrivire şi dorea să o preîntâmpine. Ţinea dreaptă în faţa sa o furcă, legată de o prăjină cu vreo trei picioare mai înaltă decât ea. Dacă trolocii pătrund pe undeva, voi, bărbaţii, veţi fi ocupaţi, aşa că noi vom scoate copiii afară. Cei mai mari ştiu ce să facă deja şi cu toţii s-au mai jucat de-a v-aţi ascunselea prin pădure. Îi ferim până ce trece primejdia.

Cei mai mari. Băieţi şi fete de treisprezece sau paisprezece ani purtau sugari legaţi pe spinare şi ţineau ţâncii mai micuţi de mână. Fetele mai mari de atât stăteau în rând cu femeile; Bode Cauthon strângea o toporişcă în ambele mâini, sora ei, Eldrin, o suliţă de vânătoare cu vârful lat. Băieţii mai mari stăteau cu bărbaţii sau erau cocoţaţi pe acoperişurile de paie, înarmaţi cu arcuri. Spoitorii erau în rând cu copii. Perrin se uită în jos la Aram, care stătea lângă scăriţa şeii. Ei n-au să se lupte, dar fiecare bărbat sau femeie ţinea doi copii înfăşuraţi pe spinare şi încă unul cuibărit în căuşul unui braţ. Raen şi Ila, fiecare cu un braţ în jurul celuilalt, nu se uitau la el. Îi fereau până ce trecea primejdia.

— Îmi pare rău. Trebui să se oprească şi să-şi dreagă glasul. Nu ar fi dorit să se ajungă la asta. Socoti lucrurile, însă

nu găsi nimic de făcut. Nici dacă s-ar fi predat trolocilor nu i-ar fi oprit din prădat şi pârjolit. Finalul ar fi fost acelaşi. Nu a fost drept ce am făcut cu Faile, dar a fost nevoie. Vă rog să înţelegeţi. A fost nevoie.

— Fii serios, Perrin, spuse Alsbet, cu vocea gravă, dar cu faţa rotundă zâmbind cald. Nu accept să vorbeşti prosteşte. Crezi că ne-am aştepta să fi făcut altfel?

Cu un satâr greu într-o mână, Marin se întinse să-l bată pe genunchi cu cealaltă.

— Orice bărbat căruia merită să-i găteşti ar fi făcut la fel.

— Mulţumesc. O spusese încet, dar tot sunase răguşit. Într-un minut avea să se smiorcăie ca o fetiţă. Cine ştie de ce, nu-şi putea stăpâni vocea. Pesemne îl credeau un prostănac. Mulţumesc. Nu ar fi trebuit să vă înşel, dar ea n-ar fi plecat dacă ar fi bănuit.

— O, Perrin, râse Marin. Râse cu adevărat, după tot ce înfruntaseră şi încă mirosind a frică; şi-ar fi dorit să aibă măcar jumătate din curajul ei. Ştiam ce puneai la cale încă înainte s-o urci pe cal, şi se poate chiar să fi ştiut şi ea. Femeile lucrează uneori şi împotriva voinţei pentru a face pe placul bărbaţilor. Tu du-te şi fă ce ai de făcut. Asta este treaba Soborului Femeilor, continuă ea răspicat.

Reuşi cumva să-i zâmbească înapoi femeii.

— Da, jupâneasă, spuse el, lovindu-şi fruntea cu degetul. Îmi cer iertare. Am destulă minte cât să nu mă bag. Femeile din jurul ei râseră uşurel, câtă vreme el îl întoarse pe Trăparu.

Ban şi Tell călăreau în urma lui, după cum băgă de seamă, restul Tovarăşilor ţinându-se după Wil şi flamura lui. Făcu semn celor doi să vină în dreptul lui.

— Dacă lucrurile merg prost astăzi, le spuse el când ajunseră de-o parte şi de alta, Tovarăşii au datoria de a se întoarce şi de a le ajuta pe femei.

— Dar…

Îi tăie din scurt vorba lui Tell.

— Faceţi cum vă spun! Dacă merge prost, puneţi la adăpost femeile şi copiii! Auziţi ce vă spun?

Ei încuviinţară; cu inima îndoită, dar o făcură.

— Şi tu? întrebă Ban încet.

Perrin nu-i dădu atenţie.

— Aram, ţine-te după Tovarăşi!

Păşind printre Trăparu şi calul flocos al lui Tell, Spoitorul nici nu privi în sus.

— Merg unde mergi şi tu. O spuse simplu, dar glasul lui nu lăsa loc de împotrivire; avea să facă aşa cum dorea, orice ar fi spus Perrin, care se întrebă dacă Seniorii adevăraţi aveau probleme ca aceasta.

La capătul de răsărit al Pajiştii, Mantiile Albe erau călare, cu medalioanele sclipind deasupra mantiilor, cu coifurile şi armurile lucind şi vârfurile lăncilor scânteind, un şir lung, lat de patru oameni, desfăşurat printre casele din apropiere. Trebuie să-şi fi petrecut jumătate de noapte lustruindu-le. Dain Bomhald şi Jaret Byar îşi întoarseră caii cu faţa spre Perrin. Bomhald stătea drept în şa, dar mirosea a rachiu de mere. Faţa trasă a lui Byar era mai abitir cuprinsă de furie decât de obicei şi se holba la Perrin.

— Mă gândeam că sunteţi deja la posturi, spuse Perrin.

Bomhald se încruntă la coama calului său, fără să răspundă.

După o clipă, Byar scuipă:

— Plecăm de aici, Făptură a Umbrei!

Un murmur agitat se înălţă dinspre Tovarăşi, dar omul cu ochi înfundaţi nu le dădu atenţie nici lor, nici lui Aram, care se întinse peste umăr după mânerul sabiei.

— Ne vom croi drum înapoi la Dealul Străjii printre Tovarăşii voştri şi ne vom reuni cu restul oamenilor noştri.

Plecau. Peste patru sute de soldaţi plecau. Mantii Albe, dar erau oricum soldaţi călare, nu fermieri, soldaţi care se învoiseră – Bomhald se învoise! – să sprijine oamenii din Ţinutul celor Două Râuri acolo unde încleştarea era mai crâncenă. Pentru ca Emond’s Field să aibă cea mai mică şansă, trebuia să se ţină de aceşti bărbaţi. Trăparu îşi azvârli capul pe spate şi fornăi, prinzând parcă gândul călăreţului.

— Încă mă crezi Iscoadă a Celui Întunecat, Bomhald? Câte atacuri ai văzut până acum? Acei troloci mă voiau mort la fel ca pe toţi ceilalţi.

Bomhald înălţă încet capul, cu ochii pierduţi şi, în acelaşi timp, pe jumătate sticloşi. Mâinile înmănuşate în oţel se strânseră pe hăţuri fără să vrea.

— Crezi că nu am aflat până acum că apărarea aceasta a fost pregătită fără tine? Nu e isprava ta, aşa-i? Nu îmi voi lăsa oamenii aici să se uite cum îi hrăneşti pe troloci cu sătenii tăi. Ai să dansezi pe un maldăr de cadavre când totul va lua sfârşit, Făptură a Umbrei? Nu pe ale noastre! Vreau să trăiesc destul să te văd adus în faţa dreptăţii!

Perrin îl bătu pe Trăparu pe grumaz pentru a-l linişti. Avea nevoie de aceşti oameni.

— Mă vrei pe mine? Foarte bine. Atunci când se termină totul, atunci când terminăm cu trolocii, nu mă voi împotrivi arestării.

— Nu! zbierară Ban şi Tell împreună, în timp ce mârâielile celor din spate se înteţeau.

Aram îşi aruncă uimit privirea spre Perrin.

— O promisiune goală, rânji Bomhald. Vrei ca toţi de aici să moară, în afară de tine!

— Nu vei şti vreodată dacă fugi, nu-i aşa? Perrin îşi umplu glasul de hotărâre şi dispreţ. Mă voi ţine de cuvânt, dar dacă fugi, nu mă vei mai găsi niciodată. Fugi, dacă asta doreşti! Fugi şi încearcă să uiţi ce se întâmplă aici! Toată vorbăria asta despre apărarea oamenilor de troloci… Câţi au murit de mâna trolocilor de când ai venit? Familia mea nu a fost prima şi, fără îndoială, nici ultima. Fugi! Sau rămâi, dacă îţi aminteşti că sunteţi bărbaţi. Dacă ai nevoie să-ţi recapeţi curajul, priveşte femeile, Bomhald. Fiecare din ele e mai vitează decât toţi oamenii tăi la un loc!

Bomhald se clătină ca şi cum fiecare cuvânt l-ar fi pălit; Perrin crezu că omul are să cadă din şa. Legănându-se ţeapăn, Bomhald se holbă la el.

— Vom rămâne, spuse el răguşit.

— Dar Seniore Bomhald, se plânse Byar.

— Curaţi! răcni Bomhald la el. Dacă e să murim aici, să murim curaţi! Îşi răsuci capul înapoi spre Perrin, cu scuipatul prelingându-i-se pe buze. Vom rămâne. Dar la sfârşit am să te

văd mort, Făptură a Umbrei! Pentru familia *mea,* pentru tatăl *meu*, am să te văd *mort!*

Întorcându-şi calul împrejur, galopă fără grabă înspre şirurile înveşmântate în alb. Byar, mârâind fără cuvinte, îşi dezveli dinţii către Perrin înainte de a-l urma.

— Nu o să te ţii de cuvânt? spuse Aram nerăbdător. Nu poţi…

— Trebuie să-i cercetez pe toţi, spuse Perrin. Erau slabe şanse să trăiască atât încât să aibă prilejul să îşi ţină cuvântul. Nu avem mult timp. Îi dădu pinteni lui Trăparu şi calul ţâşni înainte, spre capătul dinspre apus al satului.

Dinapoia parilor ascuţiţi îndreptaţi spre Pădurea de la Apus, oamenii stăteau ghemuiţi cu suliţi şi topoare şi halebarde meşterite de Haral Luhhan, care era şi el acolo în ilicul lui de fierar, cu o lamă de coasă prinsă la capătul unei prăjini de opt picioare. În spatele lor stăteau arcaşii, în rânduri întrerupte de patru catapulte, iar Abell Cauthon se plimba agale, vorbind cu fiecare om în parte.

Perrin trase în dreptul lui Abell.

— Se vorbeşte că au să vină dinspre miazănoapte şi miazăzi, spuse el încet, dar fii cu ochii în patru.

— O să fim. Şi sunt pregătit să-mi trimit jumătate din oameni acolo unde e nevoie. N-o să li se pară pradă uşoară oamenii din Ţinutul celor Două Râuri.

Rânjetul lui Abell aducea cu al fiului său.

Spre ruşinea lui Perrin, bărbaţii înălţară un chiot puternic când trecu pe lângă ei călare, cu flamura la picior şi însoţit de Tovarăşii:

— Ochi-de-Ambră! Ochi-de-Ambră! şi din când în când câte un „Senior Perrin!”

Ştia că trebuia să insiste mai mult pe asta încă de la început.

Spre miazăzi, Tam era la conducere, cu chipul mai întunecat decât Abell şi păşind aproape ca un Străjer, cu mâna pe mânerul sabiei. Acea graţie de moarte, ca de lup, arăta curios la fermierul cărunt şi masiv. Totuşi, vorbele lui către Perrin nu fură mult diferite de ale lui Abell.

— Noi, cei din Ţinutul celor Două Râuri, suntem mai tari

decât cred mulţi, spuse el încet. Să îţi faci griji că nu o să terminăm ziua cu cinste.

Alanna se afla la una dintre cele şase catapulte, agitându-se cu un pietroi mare care tocmai era urcat într-un locaş de la capătul unui braţ gros. Ihvon stătea pe cal în apropierea ei în mantia sa de Străjer, care îşi schimba culoarea, zvelt ca o lamă de oţel şi vigilent ca un şoim; fără îndoială că îşi socotise bine poziţia – oriunde ar fi fost Alanna – şi datoria – s-o scoată de acolo vie orice ar fi. Abia dacă se uita la Perrin. Dar femeia Aes-Sedai se opri, cu mâinile zăbovind deasupra pietroiului, urmărindu-l cu ochii când trecu. Putea s-o simtă cum îl măsura şi cântărea, şi judeca. Uralele îl urmăreau şi ele.

Acolo unde gardul de pari trecea de puţinele case de la răsărit de Hanul Izvorul cu Vin, Jon Thane şi Samel Crowe aveau comanda. Perrin le spuse ce îi spusese şi lui Abell, şi primi încă o dată acelaşi răspuns. Jon, într-o cămaşă de zale mâncată ici şi colo de rugină, văzuse fumul scos de moara lui arzând, iar Samel, cu faţa de cal şi nasul lui lung, punea rămăşag că văzuse fumul de la ferma lui. Nici unul nu aştepta o zi uşoară, dar purtau hotărârea neclintită ca pe nişte mantii.

Perrin se decisese să poarte bătălia spre miazănoapte. Jucându-se cu panglica de pe unul din revere, se uită în direcţia Dealului Străjii, direcţia în care plecase Faile, şi se întrebă de ce alesese latura de miazănoapte. „Zboară liberă, Faile! Zboară liberă, inima mea!” Socotea că putea să moară la fel de bine acolo ca oriunde altundeva.

Se părea că Bran era la conducere aici, cu coiful lui de oţel şi cu un veston din plăci de fier, dar se opri din cercetarea oamenilor de-a lungul parilor pentru a-i face lui Perrin o plecăciune cât îi permitea burdihanul. Gaul şi Chiad erau pregătiţi, cu capetele înfăşurate în *shoufa* şi feţele ascunse privirilor sub văluri negre. Stăteau cot la cot, după cum văzu Perrin; ce se petrecuse cu ei părea să întreacă răfuiala de sânge dintre clanurile lor. Loial ţinea două toporişti ce păreau prea mici în mâinile lui imense; urechile lui păroase se zbăteau feroce înainte, iar faţa lui lată era întunecată.

— Crezi că aş fugi? spusese Loial atunci când Perrin îi propusese să se strecoare în puterea nopţii pe urmele lui

Faile. Urechile i se blegiseră de tristeţe. Am venit cu tine, Perrin, şi am să rămân cu tine până ce pleci.” Şi apoi îl cuprinse dintr-odată un râs tunător, încât aproape făcea vesela să zbârnâie. Poate că are să spună cineva poveşti despre mine, într-o zi. Noi nu urmărim de obicei asta, dar nu văd de ce n-ar fi şi un erou Ogier. O glumă, Perrin. Am făcut o glumă. Râzi! Haide, o să ne spunem unul altuia glume şi o să râdem şi o să ne gândim cum Faile zboară liberă.

— Nu este o glumă, Loial, murmură Perrin călărind de-a lungul rândurilor de bărbaţi, încercând să nu le bage în seamă chiotele. Eşti un erou fie că vrei asta sau nu.

Ogierul îi aruncă un zâmbet larg, cu dinţii strânşi, înainte de a-şi fixa din nou ochii asupra unui punct gol de la orizont, după gardul viu. Beţe dungate cu alb marcau distanţe de câte o sută de picioare, ajungând la cinci sute; după aceasta se întindeau câmpurile ca nişte pături, tabac şi orz, cele mai multe culcate sub picioare în atacurile dinainte, şi garduri vii, şi garduri joase de piatră şi pâlcuri de frunză-lată, pini şi stejari.

Aşa de multe feţe din rândurile de oameni care aşteptau îi erau cunoscute lui Perrin… Eward Candwin cel voinic şi Paet al’Caar cel cu faţa prelungă erau înarmaţi cu suliţe. Căruntul Buel Dowtry, meşterul de săgeţi, stătea cu arcaşii, bineînţeles. Mai era şi îndesatul Jac al’Seen, cu părul lui cenuşiu, şi pleşuvul său văr Wit, şi nodurosul Flann Lewin, ca un vrej de fasole deşirat, ca toate rudele lui de parte bărbătească. Jaim Torfinn şi Hu Marwin, printre primii care călăriseră alături de el; erau prea stânjeniţi ca să se alăture Tovarăşilor, ca şi cum ratarea ambuscadei din Pădurea Îmbibată ar fi căscat un hău între ei şi ceilalţi. Elam Dowtry, Dav Ayellin şi Ewin Finngar. Hari Coplin şi frate-său Darl, şi bătrânul Bili Congar. Berin Thane, fratele morarului, şi grăsanul de Athan Deam, Kevrim al’Azar, ai cărui nepoţi aveau copii la rândul lor, şi Tuck Padwhin, tâmplarul, şi…

Silindu-se să se oprească din numărat, Perrin porni spre Verin, care se afla lângă una dintre catapulte, sub ochiul atent al lui Tomas. Femeia Aes-Sedai cea plinuţă, înveşmântată în cafeniu îl studie pe Aram o clipă înainte de a-

şi întoarce privirile de pasăre asupra lui Perrin, cu o sprânceană ridicată ca şi cum ar cere lămuriri: pentru ce fusese deranjată…

— Sunt puţin surprins că tu şi Alanna sunteţi încă aici, îi spuse el. Vânătoarea de fete care pot învăţa să conducă, cu siguranţă, nu merită să vă riscaţi viaţa. Şi cu atât mai puţin ţinutul unei sfori în jurul unui ta'veren:

— Asta facem de fapt? Proptindu-şi mâinile în şolduri, îşi înclină gânditoare capul într-o parte. Nu, spuse ea în sfârşit, nu cred că putem să plecăm încă. Eşti un studiu foarte interesant, la fel de interesant ca şi Rand, în felul tău. Şi tânărul Mat. Dacă m-aş putea împărţi în trei, v-aş lega cu un laţ pe fiecare dintre voi şi m-aş ţine zi şi noapte după voi, chiar de ar trebui să mă mărit cu voi pentru asta.

— Deja sunt însurat.

Se simţi ciudat spunând asta. Ciudat, dar bine. Avea o soţie, care era în siguranţă.

Verin îi spulberă clipa de reverie.

— Da, aşa este. Dar tu ştii ce înseamnă să te căsătoreşti cu Zarine Bashere, nu? Întinse mâinile pentru a-i răsuci securea de la cingătoare, cercetând-o. Când ai să renunţi la asta pentru ciocan?

Holbându-se la Aes-Sedai, îl struni pe Trăparu un pas înapoi, smulgând securea din mâinile ei înainte să-şi dea seama. Ce *însemna* căsătoria cu Faile? Să renunţe la secure? Ce voia să spună? Ce ştia?

—ISAM!

Răgetul gutural se înălţă un tunet, iar trolocii apărură, fiecare de un stat şi jumătate de om şi de două ori mai lat, păşind prin câmpuri pentru a se opri în afara razei arcurilor, o gloată mătăhăloasă în zale negre, întinzându-se în adâncime de-a lungul satului. Erau cu miile striviţi unii de alţii, cu feţe uriaşe schimonosite de ciocuri şi râturi, capete încornorate ori penate, ţepi la umeri şi coate, săbii curbate ca nişte coase şi topoare ascuţite, suliţe încârligate şi tridente ghimpate, o mare fără sfârşit de arme monstruoase. În spatele lor, Myrddraalii galopau în sus şi-n jos pe cai întunecaţi, cu mantii negre precum corbii atârnând netulburate în timp ce-şi

răsuceau animalele de povară.

— ISAM!

— Interesant, murmură Verin.

Perrin nu ar fi folosit chiar acelaşi cuvânt. Aceasta era prima oară când trolocii urlaseră ceva ce putea fi înţeles. Nu că ar fi avut vreo bănuială ce însemna.

Netezindu-şi funda de însurăţel, se forţă să călărească liniştit spre mijlocul rândurilor celor din Ţinutul celor Două Râuri. Tovarăşii se adunaseră dinapoia lui, iar adierea flutura flamura cu capul roşu de lup. Aram ţinea sabia în ambele mâini.

— Fiţi gata! strigă Perrin.

Glasul îi era hotărât; nu îi venea să creadă.

— ISAM!

Şi valul negru se rostogoli înainte, mugind fără cuvinte.

Faile era în siguranţă. Nimic nu mai conta. Nu se uita la feţele oamenilor întinşi de-o parte şi de alta a lui. Auzea aceleaşi mugete venind dinspre miazăzi. De pe ambele flancuri odată. Nu mai încercaseră aşa ceva până acum. Faile era în siguranţă.

— La patru sute de paşi…!

De-a lungul rândurilor, arcurile se ridicau la unison. Gloata se apropia din ce în ce, urlând, picioarele lor masive mâncând pământul. Şi mai aproape.

— Daţi-le drumul!

Pocnetul corzilor de arc se pierdu în vuietul trolocilor, dar o grindină cu pene de gâscă despică cerul, arcuindu-se asupra hoardei în zale negre. Pietroaiele din catapulte izbucneau în flăcări şi aşchii înţepătoare se răspândeau în mijlocul şirurilor spumegânde. Trolocii cădeau seceraţi. Perrin îi văzu prăbuşindu-se sub cizme şi copite. Chiar şi unii Myrddraali cădeau. Totuşi, valurile se tot avântau, închizând goluri şi lipsuri, făcându-i să pară la fel de mulţi ca la început.

Nu era nevoie să se ordone o a doua salvă. Aceasta îi urmă primei de îndată ce oamenii apucară să îşi armeze săgeţile, a doua ploaie de vârfuri late înălţându-se înainte să fi căzut prima, a treia urmând, a patra, a cincea… Flăcări răsăreau între troloci de atâtea ori de câte erau coborâte

braţele, iar Verin galopa de la catapultă la catapultă, aplecându-se din şa. Siluetele uriaşe înaintau grohăind, zbierând într-o limbă mai presus de înţelegerea lui Perrin, dar cerând sânge, sânge şi carne de om. Oamenii ghemuiţi după ţăruşi se pregăteau, săltându-şi armele.

Perrin se simţi cuprins de răceală. Putea vedea pe pământul din spatele trolocilor cum se adunau morţii şi muribunzii, şi totuşi parcă nu se împuţinau deloc. Trăparu tropăia agitat, dar el nu putea auzi nechezatul armăsarului de urletele spurcaţilor năvălitori. Securea îi alunecă uşor în mână, lama în formă de semilună şi ţepuşa ascuţită prinzând razele soarelui. Nu era încă amiază. „Inima mea este pururi a ta, Faile.” De data asta, nu credea că parii vor mai…

Fără măcar să încetinească, trolocii se izbiră în parii ascuţiţi, cu feţele stâlcite de râturi şi ciocuri strâmbându-se cu ţipete ascuţite de durere, urlând ca şi cum ar fi fost traşi în ţeapă, împinşi în jos de şi mai multe fiinţe masive căţărându-se pe spatele lor, unii dintre aceia căzând în mijlocul parilor, dar fiind înlocuiţi de alţii, mereu alţii. O ultimă salvă de săgeţi îşi atinseră curat ţinta, apoi veniră suliţele şi halebardele improvizate, împungând şi înţepând formele mătăhăloase în zale negre, unele în cădere câtă vreme arcaşii trăgeau cât de bine puteau în feţele neomeneşti ce se aplecau peste prietenii lor, unii băieţi trăgeau şi de pe acoperişuri, nebunie şi moarte, urlete, vuiete şi ţipete asurzitoare. Încet, fără speranţă, linia celor din Ţinutul celor Două Râuri se curbă spre interior în zeci de locuri. Dacă s-ar fi rupt undeva…

— Retragerea! răcni Perrin. Un troloc cu rât de mistreţ, deja însângerat, îşi forţă drum prin şirul de oameni, şuierând şi lovind cu sabia lui curbată, groasă. Securea lui Perrin îi despică ţeasta până la rât. Trăparu încerca să se cabreze, nechezând neauzit în mijlocul vacarmului.

— Retragerea!

Darl Coplin se prăbuşi, strângându-şi cu mâinile coapsa mutilată de o suliţă groasă; bătrânul Bili Congar încercă să îl tragă înapoi câtă vreme mânuia stângaci o suliţă de mistreţi; Hari Coplin îşi vântura halebarda în apărarea fratelui său, cu gura căscată într-un strigăt ce nu se auzea.

— Retragerea până la case!

Nu era sigur dacă ceilalţi auziseră şi trimiseseră mai departe ordinul, sau dacă era greutatea cât un munte a trolocilor care îi împingea, dar încet, pas cu pas, oamenii dădeau înapoi. Loial îşi rotea bardele însângerate ca pe nişte baroase, cu gura lărgită într-un rânjet. Cot la cot cu Ogierul, Bran împungea sălbatic cu suliţa; îşi pierduse coiful, iar printre franjurii lui de păr alb curgea sânge. De pe armăsarul său, Tomas spintecă un spaţiu gol în jurul lui Verin; părul îi era învârtejit şi îşi pierduse calul; mingi de foc îi ţâşneau din mâini, şi fiecare troloc lovit izbucnea în văpăi de parcă ar fi fost înmuiat în ulei. Nu era de ajuns ca să-i oprească. Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri dădeau înapoi, îmbulzindu-se în jurul lui Trăparu. Gaul şi Chiad luptau spate în spate; ea mai avea o singură suliţă, iar el hăcuia şi înjunghia cu lama grea a cuţitului. Înapoi. La apus şi răsărit, şirurile de oameni se curbau, îndepărtându-se de la locurile de apărare pentru ca trolocii să nu-i flancheze, tot aruncând săgeţi. Nu ajungea. Înapoi.

Deodată, o siluetă cu coarne de berbec încercă să-l dărâme pe Perrin din şa, încercând să se urce în locul lui. Agitându-se, Trăparu căzu în genunchi sub greutatea combinată. Cu piciorul strivit, simţindu-l ca şi rupt, Perrin se zbătu să îşi recapete securea, să se împotrivească unor mâini mai mari decât cele de Ogier care îl sugrumau. Trolocul urlă când sabia lui Aram i se înfipse în gât. Chiar când acesta se prăbuşea sângerând peste Perrin, Spoitorul se învârti uşor pentru a spinteca un alt troloc.

Icnind de durere, Perrin îşi eliberă piciorul, ajutat şi de Trăparu care se chinuia să revină pe picioare, dar cu siguranţă nu avea timp să încalece din nou. Abia reuşi să se rostogolească deoparte când copitele unui cal negru trecură exact pe unde îi fusese capul. Palid, cu faţa fără ochi rânjind, Pieritul se aplecă din şa când el încercă să se ridice, sabia neagră şuierându-i prin păr când se feri. Îşi roti fără milă toporul, retezând un picior al calului din galop. Cal şi călăreţ se împrăştiară pe pământ; în căderea lor, el îşi înfipse securea acolo unde ar fi trebuit să fie ochii Jumătate-Omului.

Îşi eliberă tăişul la timp pentru a vedea cum dinţii furcii lui Daise Congar se reped în gâtlejul unui troloc cu bot de ţap. Acesta apucă prăjina lungă cu o mână, împungând spre ea o suliţă ghimpată cu cealaltă, dar Marin al'Vere i-o reteză calm cu o singură lovitură de satâr; piciorul cedă, iar ea, cu acelaşi calm, sfârtecă trolocul în dreptul cefei. Un alt troloc o săltase pe Bode Cauthon în aer, ţinând-o de coada împletită; cu gura deschisă într-un ţipăt înfricoşat, femeia îşi afundă toporişca în umărul lui acoperit cu zale, în timp ce sora sa, Eldrin, îi împunse pieptul cu o suliţă de mistreţi, iar Neysa Ayellin cea cu coada căruntă îşi împlântă şi ea cuţitul de măcelărie.

De-a lungul şirurilor, cât vedea Perrin cu ochii, femeile erau acolo. Numărul lor era singurul motiv pentru care linia încă ţinea, deşi era aproape lipită de case. Femeile printre bărbaţi, umăr la umăr; unele nu mai mult decât fete, dar oricum, unii dintre „bărbaţi" nici nu se bărbieriseră vreodată. Unii nici nu aveau să apuce. Unde erau Mantiile Albe? „Copiii!" Dacă femeile erau acolo, nu mai rămăsese nimeni care să aibă grijă de copii. „Unde sunt blestematele de Mantii Albe?" Dacă ar fi apărut chiar atunci, ar fi câştigat măcar câteva minute. Câteva minute în care să pună copiii la adăpost.

Un băiat, acelaşi sol care îl căutase cu o noapte în urmă, îl apucă de braţ când se întoarse să-i caute pe Tovarăşi cu privirea. Tovarăşii erau nevoiţi să hăcuie un drum prin care să poată scăpa copiii. I-ar fi trimis pe ei, iar el ar fi făcut cât putea acolo.

— Seniore Perrin! strigă la el băiatul prin larma asurzitoare. Seniore Perrin!

Perrin încercă să se scuture de el, apoi îl ridică la subraţ, tot dând din picioare; ar fi trebuit să fie împreună cu ceilalţi copii. Despărţiţi, în rânduri strânse întinzându-se de la casă la casă,

Ban şi Tell şi ceilalţi Tovarăşi trăgeau din şei, peste capetele bărbaţilor şi femeilor. Wil îngropase stâlpul flamuri pentru a-şi putea scoate şi el arcul. Cumva, Tell reuşise să îl prindă din urmă pe Trăparu; frâiele armăsarului erau legate

de şaua calului lui Tell. Băiatul se putea sui pe spinarea lui Trăparu.

— Seniore Perrin! Vă rog, ascultaţi! Jupânul al'Thor spune că cineva îi atacă pe troloci! Seniore Perrin!

Perrin aproape ajunsese la Tell, legănându-se pe piciorul învineţit, când vorbele ajunseră la el. Îşi aşeză securea la cingătoare şi îl trase pe băiat de umeri, punându-se faţă în faţă cu el.

— Îi atacă? Cine?

— Nu ştiu, Seniore Perrin. Jupânu' al'Thor m-a pus să vă spun că i s-a părut că a auzit pe cineva strigând: „Deven Ride”.

Aram îl apucă de braţ pe Perrin, arătând muteşte cu vârful spadei însângerate. Perrin se întoarse la timp pentru a vedea o grindină de săgeţi căzând peste troloci. Dinspre miazănoapte. Un alt arc de cerc începea deja să se formeze după primul.

— Întoarce-te la ceilalţi copii! spuse el, aşezând băiatul jos. Trebuia să ajungă undeva sus, de unde să poată vedea. Pleacă! Te-ai descurcat bine, băiete! adăugă alergând şchiopătând după Trăparu.

Micuţul se îndepărtă înspre stat rânjind. Fiecare pas trimitea un fior de durere de-a lungul piciorului lui Perrin; poate chiar *era* rupt. Nu avea timp pentru asemenea griji.

Prinzând hăţurile aruncate de Tell, se azvârli în şa. Se întrebă dacă el nu vedea de fapt ceea ce dorea să fie, şi nu ce era cu adevărat acolo.

Sub o flamură cu un vultur roşu, la marginea fostelor câmpuri, erau înşiraţi o mulţime de oameni în haine de fermieri, trăgând metodic cu arcurile. Şi lângă flamură, Faile stătea în şaua Rândunicii, iar Bain la scăriţa ei. Nu putea fi decât Bain după acel văl negru, iar faţa lui Faile o vedea clar. Părea înflăcărată, speriată şi nerăbdătoare. Era minunată.

Myrddraalii îi întorceau pe unii dintre troloci, încercând să conducă un atac împotriva oamenilor din Dealul Străjii, dar acesta era fără sorţi de izbândă. Până şi acei troloci care chiar se întoarseră fură doborâţi înainte să facă cincizeci de paşi.

Un Pierit şi calul său căzură seceraţi nu de săgeţi, ci de mâinile şi suliţele trolocilor panicaţi. Trolocii se retrăgeau acum, alergând nebuneşte, ferindu-se de lovituri din ambele părţi, odată ce oamenii din Emond's Field găsiră loc să-şi ridice şi ei arcurile. Trolocii şi Myrddraalii erau pe cale de a fi învinşi. Era măcel, dar Perrin abia dacă vedea ceva. Faile.

Acelaşi băiat apăru lângă calul său.

— Seniore Perrin! urlă el pentru a fi auzit, de data aceasta, peste chiote, bărbaţi şi femei care ţipau de bucurie şi uşurare atunci când ultimii troloci care nu scăpaseră din raza arcurilor căzură la pământ. Nu mulţi reuşiseră, socotea Perrin, dar abia dacă putea să gândească. „Faile." Băiatul îl trase de cracul pantalonilor. Seniore Perrin! Jupânul al'Thor mi-a zis să vă spun că trolocii se răsfiră! Şi chiar *strigă* „Deven Ride"! Oamenii adică, i-am auzit eu!

Perrin se aplecă să ciufulească părul cârlionţat al băiatului.

— Cum te cheamă, băieţaş?

— Jaim Aybara, Senior Perrin. Vă sunt văr, cred. Într-un fel, cel puţin.

Perrin îşi închise ochii strâns preţ de o clipă, încercând să-şi oprească lacrimile. Chiar şi când îi deschise, mâna încă îi tremura pe capul băieţandrului.

— Ei bine, vere Jaim, să le povesteşti copiilor tăi despre ziua de azi. Să le povesteşti nepoţilor şi strănepoţilor.

—Nu o să am aşa ceva, spuse hotărât Jaim. Fetele sunt groaznice. Râd de tine şi nu le place să facă nimic din ce merită făcut, şi nici nu înţelegi vreodată ce spun.

— Cred că într-o zi o să îţi dai seama că nu sunt deloc „groaznice". Unele din acele lucruri nu au să se schimbe, însă asta da.

„Faile."

Jaim părea neîncrezător, dar după aceea se însenină şi un zâmbet larg i se întinse pe faţă.

— Stai numai să le povestesc că Seniorul Perrin mi-a spus „vere"!

Şi o zbughi să-i spună lui Had, care urma să aibă şi el copiii, la fel ca toţi ceilalţi băieţi, într-o bună zi. Soarele era

exact deasupra capului. O oră, poate. Totul nu durase mai mult de o oră. Păruse o viaţă de om.

Trăparu înaintă, iar el îşi dădu seama că trebuie să-i fi dat pinteni. Oamenii aclamând făceau o larmă imensă, dar el abia dacă auzea. Erau găuri mari acolo unde trolocii rupseseră palisadele prin greutatea hoardei. Troloci morţi, arătând ca nişte arici sub pătura de săgeţi, se întindeau ca un covor peste ţărână, iar ici şi colo, câte un Pierit ce semăna cu o pernă de ace se zvârcolea agitat. Nu vedea nimic din acestea. Avea ochi pentru un singur lucru. Faile.

Plecă dintre oamenii din Dealul Străjii, oprindu-se pentru a-i spune lui Bain să n-o urmeze, şi călări înspre el. Călărea atât de graţios, ca şi cum iapa cea neagră ar fi fost parte din ea, zveltă şi dreaptă, conducând-o pe Rândunica mai mult din genunchi decât din hăţurile ţinute uşor într-o mână. Panglica roşie de căsătorie încă i se răsucea prin păr, capetele ei atârnând mai jos de umeri. Trebuia să-i găsească flori.

Pentru o clipă, acei ochi oblici îl cercetară… Desigur că nu putea fi nehotărâtă, însă el asta mirosise.

— Am spus că voi pleca, spuse ea într-un târziu, ţinând capul sus. Rândunica făcu paşi de neastâmpăr în lateral, cu gâtul arcuit, iar Faile stăpâni iapa de parcă nici n-ar fi luat seama. Dar nu am spus cât de departe, continuă ea. Nu poţi spune că am zis altfel.

El nu putea rosti nimic. Era atât de frumoasă! Nu voia decât să o privească, să o vadă, frumoasă, vie, alături de el. Mirosul ei era de transpiraţie curată, cu o uşoară urmă de săpun de ierburi. Nu era sigur dacă îi venea să râdă sau să plângă. Poate amândouă. Voia să-şi umple rărunchii cu mirosul ei.

Încruntându-se, continuă.

— Erau pregătiţi, Perrin. Cu adevărat, erau. Abia dacă a trebuit să le spun ceva ca să-i conving să vină. Trolocii nu îi încurcaseră aproape deloc, dar ei vedeau fumul. Am mers întins, eu şi Bain, şi am ajuns la Dealul Străjii mult înainte de răsărit, şi am pornit înapoi de cum s-a luminat de ziuă.

Încruntarea ei deveni un zâmbet mândru şi nerăbdător. Aşa un zâmbet frumos! Ochii întunecaţi îi scânteiau.

— M-au urmat, Perrin. M-au urmat! Nici măcar Tenobia nu a mai condus bărbaţi la luptă. A vrut o dată, când eu aveam doar opt ani, dar tata i-a vorbit între patru ochi, în odaia ei, iar când el a pornit călare spre ţinuturile Manei, ea a rămas în urmă. Cu un rânjet plin de milă, adăugă: Cred că amândoi folosiţi aceleaşi metode câteodată. Tenobia l-a exilat, dar ea nu avea decât şaisprezece ani, iar Sfatul Seniorilor a reuşit să o facă să se răzgândească după câteva săptămâni. Se va albăstri de ciudă când am să-i spun. Din nou se opri, de data aceasta pentru a trage aer în piept, proptindu-şi mâna în şold. Nu ai de gând să zici nimic? Ai de gând să stai aşa, ca un cocoloş păros? Nu am spus că am să plec din Ţinutul celor Două Râuri. Tu ai spus, nu eu. Nu ai vreun drept să fii furios pentru că nu am făcut ceea ce nu am promis vreodată! Şi ai încercat să mă trimiţi departe pentru că tu credeai că ai să mori! M-am întors ca să...

— Te iubesc.

Asta era tot ce putea să spună, dar, ciudat, părea a fi de ajuns. De cum rosti aceste cuvinte, ea o struni pe Rândunica destul de aproape cât să îşi arunce braţele în jurul lui şi să îşi lipească repede capul de pieptul lui; părea că încearcă să-l strângă până îi va rupe oasele. El îi mângâie tandru părul închis la culoare, simţindu-i moliciunea, simţind-o pe ea.

— Îmi era aşa de frică să nu ajung prea târziu, spuse ea cu capul pe surtucul lui. Oamenii din Dealul Străjii au mărşăluit cât de repede au putut, dar când am ajuns şi am văzut cum se luptau trolocii cu voi printre case, şi am văzut cât de mulţi erau, ca şi cum satul fusese îngropat de o avalanşă, şi nici nu puteam să te zăresc... îşi trase sufletul tremurând şi expiră lung. Când vorbi din nou, vocea îi era mai liniştită. Puţin. Oamenii din Deven Ride au ajuns?

Tresări, şi mâna lui încetă s-o mai mângâie.

— Da, au venit. De unde ai ştiut? Tot tu ai aranjat şi asta?

Ea începu să se scuture; dură un moment până să înţeleagă că râdea.

— Nu, inima mea, deşi aş fi făcut-o dacă se putea. Când acel bărbat a venit cu mesajul „Venim”, m-am gândit – am sperat – că asta era ceea ce voia să spună. Trăgându-şi faţa

puţin înapoi, se uită în sus la el serioasă. Nu îţi puteam spune, Perrin. Nu te puteam lăsa să-ţi faci speranţe doar pentru o bănuială. Ar fi fost prea crud dacă… Nu te supăra pe mine, Perrin!

Râzând, o ridică din şaua ei şi o aşeză pe-o parte în faţa lui, pe cal; ea hohoti împotrivindu-se şi se aruncă peste oblâncul înalt, pentru a-l cuprinde cu ambele mâini.

— Nu am să fiu vreodată supărat pe tine, ju…

Faile îl întrerupse, punându-i mâna peste gură.

— Mama spunea că cel mai rău lucru pe care i l-a făcut vreodată tata a fost să se lege că nu va fi vreodată furios pe ea. I-a luat un an ca să-l convingă să îşi retragă jurământul şi spunea că nu mai era de trăit cu el de la câte ţinea în suflet. Amândoi o să ne spunem supărările. Dacă vrei să îmi mai faci un jurământ de nuntă, jură că nu te vei ascunde când vei fi furios. Nu mă pot lupta cu ce nu mă laşi să văd, soţul meu. Soţul meu, repeta ea cu o voce mulţumită, gudurându-se pe lângă el. Îmi place cum sună.

El băgă de seamă că nu pomenise că îl va înştiinţa mereu când *ea* avea să fie furioasă; din experienţă, ştia că va fi nevoit să descopere pe pielea lui în cel puţin jumătate din ocazii. Şi nici că nu îi va mai ascunde nimic nu promisese. Oricum, nu conta atâta vreme cât erau împreună.

— Am să-ţi spun când sunt supărat, soţia mea, promise el.

Ea îi aruncă o privire piezişă, ca şi cum nu ştia cum să o ia.

„Nu ai să le înţelegi vreodată, vere Jaim, dar n-o să-ţi pese.”

Brusc, îşi dădu seama că erau înconjuraţi de troloci morţi, ca de un câmp negru plin de buruieni cu vârf de pene şi de Myrddraali agonizând înainte de a îmbrăţişa moartea. Încet, îl întoarse pe Trăparu. Un abator şi o harababură de Făpturi ale Umbrei se întindeau pe sute de paşi în orice direcţie. Ciorile ţopăiau deja de-a lungul pământului, iar vulturii planau într-un nor imens deasupra capetelor. Totuşi, încă nu apăruseră corbi. Şi la fel şi spre miazăzi, după Jaim; putea vedea vulturii dând roată mai departe de sat ca dovadă. Nu era de ajuns pentru a-i răscumpăra pe Deselle ori pe Adora, ori pe micul

Paet, ori... Nu era de ajuns; nu va fi vreodată de ajuns. Nimic nu ar putea să le înlocuiască pierderea. O îmbrăţişă pe Faile; suficient de tare încât să o facă să icnească, dar când încercă să slăbească strânsoarea, ea îi apucă braţele cu mâinile şi le apăsă la loc. Ea era de ajuns.

Oamenii plecau şuvoi din Emond’s Field, Bran şchiopătând, cu suliţa pe post de baston, Marin zâmbind cu un braţ în jurul lui, Daise îmbrăţişată de soţul ei, Wit, şi Gaul şi Chiad de mână cu vălurile coborâte. Urechile lui Loial erau pleoştite, obosite, Tam avea sânge pe faţă, iar Flann Lewin stătea drept doar cu sprijinul soţiei lui, Adine; mai toţi erau acoperiţi cu sânge, şi cu bandaje încropite. Dar mergeau într-un şir care se tot lăţea, Elam şi Dav, Ewin şi Aram, Eward Candwin şi Buel Dowtry, Hu şi Tad şi grăjdarii de la Hanul Izvorul cu Vin, Ban şi Tell şi Tovarăşii călărind cu flamura. De data asta nu mai vedea feţele celor ce lipseau, ci doar pe cei încă vii. Verin şi Alanna pe caii lor, cu Tomas şi Ihvon în urmă. Bătrânul Bili Congar agitând o halbă care era sigur plină cu bere sau chiar cu rachiu, şi Cenn Buie mai strâmb ca niciodată şi învineţit, şi Jac al’Seen cu un braţ în jurul soţiei, cu fiii şi fiicele în jurul lui, având şi ei soţii şi soţi. Raen şi Ila, încă purtând copiii în spinare. Şi mai mulţi. Feţe pe care nu le cunoştea deloc; oamenii care trebuiau să fie din Deven Ride sau de la fermele de acolo. Băieţi şi fete alergau printre ei, râzând.

Se despărţiră pe laturi, formând un cerc mare împreună cu oamenii din Dealul Străjii, cu el şi Faile în mijloc. Cu toţii îi ocoliră pe Pieriţii muribunzi, dar părea că nimeni nu avea ochi pentru Făpturile Umbrei care zăceau pretutindeni, ci doar pentru cei doi tineri călare pe Trăparu. În tăcere, priviră, până ce Perrin începu să se agite. „De ce nu spune nimeni nimic? De ce se holbează aşa?”

Mantiile Albe se iviră, călărind încet în şirurile lor lungi şi sclipitoare de câte patru, Dain Bomhald în frunte, cu Jaret Byar. Fiecare mantie albă strălucea ca proaspăt spălată; fiecare lance era înclinată la acelaşi unghi. Murmure bosumflate se ridicară, dar oamenii se dădură deoparte pentru a-i lăsa să intre în cerc.

Bomhald ridică o mână înmănuşată, oprind coloana în zăngănit de hăţuri şi scârţâit de şei şi îndreptându-şi faţa spre Perrin.

— Totul s-a sfârşit, Făptură a Umbrei. Gura lui Byar se schimonosi înghiţindu-şi un rânjet, dar nici faţa, nici vocea lui Bomhald nu se schimbară. Trolocii au fost biruiţi. Aşa cum ne-am înţeles, te arestez acum ca Iscoadă a Celui Întunecat şi ucigaş.

— Nu! Faile se răsuci pentru a privi cu ochi furioşi la Perrin. Cum adică, aşa cum v-aţi *înţeles?*

Cuvintele ei aproape se pierdură în vacarmul stârnit din toate părţile. „Nu! Nu!” şi „Nu o să-l luaţi!” şi „Ochi-de-Ambră!”

Scrutându-l pe Bomhald, Perrin îşi ridică o mână, şi liniştea se aşternu încet. Când toţi tăcură, spuse:

— Am spus că nu mă voi împotrivi, dacă ne ajutaţi. Uimitor, ce calmă îi era vocea; în interior fierbea cu o furie rece, mocnită. Dacă ne *ajutaţi,* Mantii Albe. Unde aţi fost?

Bărbatul nu răspunse.

Daise Congar păşi în afara cordonului împreună cu Wit, care se ţinea de ea ca şi cum nu ar fi vrut să îi mai dea drumul vreodată. La fel şi braţul ei era înfăşurat în jurul umerilor lui Wit. Alcătuiau un tablou curios, ea cu furca-halebardă înfiptă în pământ, mult mai înaltă şi ţinându-l pe soţul ei cu mult mai scund ca şi cum l-ar apăra.

— Erau pe Pajişte, tună ea, aliniaţi şi şezând frumos lângă cai, ca nişte fete gătite pentru dansul de Duminică. Nici nu s-au clintit. Asta ne-a făcut să venim… Un murmur fioros de încuviinţare se ridică din piepturile femeilor… Când am văzut că sunteţi depăşiţi, iar ei stau acolo ca nodurile pe buşteni!

Bomhald nu îşi luă ochii de la Perrin o clipă; nici nu clipi.

— Credeai că aş avea încredere în tine? şuieră acesta. Planul tău a eşuat numai pentru că ceilalţi au sărit în ajutor, nu? Şi tu nu poţi revendica vreo părticică.

Faile se foi; fără să mute privirea de pe bărbat, Perrin îi aşeză un deget pe buze de cum îşi deschise gura. Îl muşcă tare, dar nu spuse nimic. Vocea lui Bomhald deveni în sfârşit mai puternică:

— Am să te văd în ştreang, Făptură a Umbrei. Am să te văd în ştreang, orice ar fi! Am să te văd mort chiar dacă lumea arde!

Ultimele cuvinte sunară ca un urlet. Sabia lui Byar ieşi de-o palmă din teacă; un ostaş solid din spatele lui Farran credea Perrin că îl chema – şi-o scoase pe a sa complet, cu un zâmbet mulţumit, spre deosebire de rânjetul numai dinţi al lui Byar.

Îngheţară în sunetul tolbelor din care erau scoase săgeţi, iar arcurile se ridicau pretutindeni, penele săgeţilor atingând urechile arcaşilor, fiecare vârf îndreptat spre una dintre Mantiile Albe. De-a lungul coloanei albe, şeile înalte scârţâiră sub oamenii care se foiau neliniştiţi. Bomhald nu arătă vreun semn de teamă, şi nici nu mirosea a frică; răspândea însă parfum de ură. Îşi plimbă ochii aproape febrili peste oamenii din Ţinutul celor Două Râuri care îi încercuiau soldaţii şi îi întoarse spre Perrin la fel de fierbinţi şi plini de ură.

Perrin făcu un semn în jos, şi corzile arcurilor fură slăbite neîncrezător, iar arcurile coborâte încet.

—Nu ar fi de folos. Vocea îi era rece ca fierul, tare ca o nicovală. De când ai venit în Ţinutul celor Două Râuri, ajutorul pe care ni l-ai dat a fost aproape întâmplător. Nu ţi-a păsat vreodată cu adevărat dacă oamenii erau arşi de vii, ucişi, câtă vreme aveai pe cine să faci Iscoadă a Celui Întunecat. Bomhald se cutremură, cu toate că ochii încă îi ardeau. A venit vremea să pleci. Nu doar din Emond’s Field. A venit vremea să îţi strângi Mantiile Albe şi să pleci din Ţinutul celor Două Râuri. Acum, Bomhald. Pleci acum.

— Am să te *văd* în ştreang într-o zi, spuse uşor Bomhald.

Făcu din mână un semn smucit coloanei să-l urmeze şi dădu pinteni calului înainte, ca şi cum ar fi vrut să treacă peste Perrin.

Perrin îl dădu pe Trăparu la o parte din drum; voia să-i vadă plecaţi, să nu mai fie omoruri. Lăsă omului un ultim semn de sfidare.

Bomhald nu întoarse câtuşi de puţin capul, dar Byar cel cu obrajii cavernoşi arunca priviri mocnind de ură spre Perrin, iar Farran părea că se uita la el cu un soi de regret. Ceilalţi

priviră doar înainte când trecură, în dangăt de armuri şi în tropot de potcoave. În tăcere, cercul se deschise pentru a-i lăsa să se îndrepte spre miazănoapte.

Un grup de zece sau doisprezece oameni se apropie de Perrin pe jos, unii echipaţi cu bucăţi nepotrivite de armură, toţi cu rânjete nerăbdătoare, după ce ultimele dintre Mantiile Albe trecură. Nu recunoscu pe nici unul dintre ei. Un bărbat cu nasul borcănat şi faţa tăbăcită părea să le fie căpetenie, cu părul alb acoperit până la genunchi cu o cămaşă de zale ruginite, cu toate că în jurul gâtului i se iţea gulerul cămăşii de fermier. Făcu o plecăciune stângace deasupra arcului său.

— Jerinvar Barstere, Seniore Perrin. Sau Jer, cum mi se spune. Vorbea cu repeziciune, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie întrerupt. Iertaţi-mă că v-am deranjat! Unii dintre noi le vor conduce pe Mantiile Albe, dacă încuviinţaţi. O mare parte dintre ei vor să ajungă acasă, deşi nu putem ajunge până la lăsarea întunericului. Sunt la fel de multe Mantii Albe şi în Dealul Străjii, dar n-au voit să vină. Aveau ordin să stea locului, au spus. Nişte dobitoci, dacă mă întrebaţi pe mine, şi ne-am săturat până peste urechi să-şi tot bage nasul prin casele oamenilor, să ne îmbie să ne învinuim vecinii de ceva. O să îi conducem, dacă sunteţi de acord. Îi aruncă lui Faile o privire ruşinată, pitindu-şi bărbia lată, dar iureşul de cuvinte nu încetini. Iertare, domniţă Faile! Nu am vrut să vă deranjez pe tine şi pe Seniorul. Voiam doar să-l înştiinţez că suntem cu el. Ai o femeie foarte bună, stăpâne. Foarte bună. Nu voiam să vă jignesc, domniţă. Ei, încă mai avem lumină, şi vorba nu tunde oile. Mă iertaţi că v-am deranjat, Seniore Perrin. Iertare, domniţă Faile! Se înclină din nou, ceilalţi imitându-l, şi se îndepărtară cu toţii în grabă cu el în frunte, mormăind la ei: Nu e vreme să-i sâcâim pe Senior şi pe domniţă. Avem treburi de făcut.

— Cine era? întrebă Perrin, un pic şocat de şuvoiul de cuvinte; Daise şi Cenn împreună nu puteau să vorbească aşa de mult. Îl cunoşti, Faile? E din Dealul Străjii?

— Jupânul Barestere este Starostele din Dealul Străjii, iar ceilalţi sunt Sfatul Satului. Soborul Femeilor din Dealul Străjii va trimite o solie împreună cu Meştereasa lor de îndată ce

sunt sigure că primejdia a trecut. Să vadă dacă „Senior Perrin ăsta” este potrivit pentru Ţinutul celor Două Râuri, spun ele, dar toate m-au pus să le arăt cum se face o plecăciune în faţa ta, iar Meştereasa, Edell Gaelin, îţi aduce nişte tarte cu mere uscate.

— Ah, arde-m-ar! oftă el. Se întindea. Ştia că trebuia să fie strivită de la început. Nu-mi spune aşa! urlă el după oamenii care se îndepărtau. Sunt un fierar! Mă auziţi? Un fierar!

Jer Barstere se răsuci pentru a-l saluta cu mâna şi din cap înainte de a-i grăbi pe ceilalţi înainte.

Chicotind, Faile îl trase de barbă.

— Eşti un drăguţ împiedicat, Seniorul meu Fierar. Nu mai ai loc de întoarcere acum. Deodată, zâmbetul îi deveni de-a dreptul viclean. Soţule, au mirii vreo şansă să rămână singuri la vremea asta? Măritişul se pare că m-a făcut la fel de îndrăzneaţă ca pe o fătucă din Domani. Pesemne că eşti obosit, dar…

Se întrerupse cu un şuierat scurt şi se prinse de surtucul lui când el îi dădu pinteni lui Trăparu şi galopă spre Hanul Izvorul cu Vin. Pentru prima oară, chiotele ce-l întovărăşeau nu îl deranjară deloc.

— Ochi-de-Ambră! Senior Perrin! Ochi-de-Ambră!

De pe ramura groasă şi înfrunzită a unui stejar de la marginea Pădurii de la Apus, Ordeith scruta Emond’s Field, până la o milă depărtare spre miazăzi. Era cu neputinţă. „Trece-i prin foc şi sabie!” Totul mergea aşa cum ar fi trebuit. Până şi Isam jucase după cum îi cântasem. „De ce a încetat netotul să mai aducă troloci? Trebuia să fi adus destui cât să înnegrească Ţinutul celor Două Râuri cu ei!” I se scurse scuipat de pe buze, dar el nu băgă de seamă mai mult decât că degetele i se jucau cu cingătoarea. „Chinuie-i până când le sar inimile din piept! Bagă-i în pământ, să zbiere!” Avea un plan bine ticluit pentru a-l atrage pe Rand al’Thor la mâna sa, şi se ajunsese la asta! Ţinutul celor Două Râuri nici măcar nu fuseseră zgâriat. Câteva ferme arse nu contau, nici câţiva fermieri măcelăriţi de vii pentru cazanele trolocilor. „Vreau ca Ţinutul celor Două Râuri să ardă, să ardă şi focul să rămână în

minţile oamenilor pentru o mie de ani!”

Cercetă cu privirea flamura care se unduia deasupra satului şi pe celălalt, nu cu mult mai jos decât acesta. Un cap de lup stacojiu pe fundal alb tivit stacojiu şi un vultur roşu. Roşu ca sângele pe care Ţinutul celor Două Râuri trebuie să-l verse pentru a-l face pe Rand al’Thor să urle. Manetheren. „Aceea ar trebui să fie flamura din Manetheren.” Cineva le-a spus de Manetheren, nu-i aşa? Ce ştiau proştii ăştia de gloria Manetherenului? „Da. Pot fi pedepsiţi în multe feluri.” Râse aşa de tare, încât aproape căzu din stejar, înainte să-şi dea seama că nu se ţinea cu ambele mâini, ci una îi stătea pe cingătoare, în locul unde ar fi trebuit să atârne un pumnal. Râsul se schimonosi într-un rânjet când privi la mâna aceea. Turnul Alb adăpostea ce-i fusese furat. Ce era al lui de drept încă de pe vremea Războaielor.

Îşi dădu drumul la pământ şi sări pe cal înainte de a se uita la tovarăşii săi. Copoii săi. Treizeci şi ceva, aleşi dintre Mantiile Albe, nu-şi mai purtau mantiile albe, bineînţeles. Rugina le păta cu punctişoare armura fără luciu, iar Bomhald nu ar fi recunoscut acele mutre închise şi suspicioase, murdare şi nebărbierite. Oamenii se uitară la Ordeith, neîncrezători totuşi temători, dar nu aruncară măcar o privire spre Myrddraalul ce stătea între ei, cu faţa lui fără ochi şi palidă ca de melc, la fel de înlemnită ca a lor. Jumate-Omul se temea că Isam avea să afle; Isam nu fusese câtuşi de puţin mulţumit când raidul asupra Taren Ferry lăsase atât de mulţi să scape şi să ducă vorba despre ce se petrecea în Ţinutul celor Două Râuri. Ordeith chicoti la gândul că Isam va fi neliniştit. Asta era o problemă pentru altă vreme, dacă va mai trăi.

— Pornim spre Tar Valon, se răsti el.

Călăreau în forţă, ca să-l întreacă pe Bomhald până la bac. Flamura lui Manetheren, ridicată din nou în Ţinutul celor Două Râuri după atâtea veacuri. Cum îl chinuise vulturul roşu, demult.

— Dar Caemlyn înainte de toate! „Pedepseşte-i şi biciuieşte-i!” Să plătească Ţinutul celor Două Râuri întâi, apoi

Rand al'Thor, şi apoi…

Râzând, galopă spre miazănoapte prin pădure, fără să privească înapoi să vadă dacă îl urmează careva. Aceştia, însă, îl urmau. Nu aveau altundeva unde să meargă.

57 Ţinutul Întreit se frânge

Soarele dogoritor de după-amiază pârjolea Pustia, aruncând umbre peste munţii de la miazănoapte, chiar înaintea lor. Dealurile uscate erau străbătute de copitele lui Jeade'en, ba în sus, ba în jos, ca nişte valuri într-un ocean de pământ crăpat, iar în urmă lăsau mereu acelaşi peisaj. Munţii îi atrăseseră atenţia lui Rand încă de prima dată când îi zărise cu o zi în urmă. Nu aveau vârfurile acoperite cu zăpadă, nu erau la fel de înalţi ca Munţii de Negură, cu atât mai puţin ca Osia Lumii, ci erau doar nişte stânci zimţate, maronii şi cenuşii, brăzdate în unele locuri de pete galbene sau roşii sau de dungi strălucitoare, în aşa fel încât un om putea gândi mai întâi să încerce să străbată Zidul Dragonului la pas. Oftând, Rand se foi în şa şi îşi aşez*ă shoufa,* pe care o purta cu surtucul său roşu. În acei munţi se afla Alcair Dai. În curând avea să urmeze un sfârşit anume sau un început. Poate amândouă. Poate în curând.

Adelin cea cu părul blond mergea încet cu paşi mari, în faţa armăsarului bălţat, şi alte nouă Far Dareis Mai formau un cerc mare în jurul lui Rand, toate purtând săbii şi scuturi, arcuri la spate, cu vălurile negre atârnând pe piept, gata să fie ridicate.

Garda de onoare a lui Rand. Aielii nu o numeau astfel, dar cu toate acestea, Fecioarele veniseră în Alcair Dai pentru onoarea lui Rand. Atât de multe diferenţe, iar el nu ştia ce însemnau jumătate dintre acestea nici măcar atunci când îşi dădea seama de ele.

Bunăoară, purtarea Aviendhei faţă de Fecioare, şi a lor faţă de ea. Mai tot timpul, ca şi în acel moment, ea mergea alături de calul lui Rand, cu mâinile încrucişate peste şalul care îi atârna peste umeri; ochii ei verzi fiind aţintiţi, de sub acel fular negru pe care îl avea înfăşurat în jurul capului, la munţii din faţă. Rareori schimba mai mult de două vorbe cu Fecioarele, dar acest lucru nu era ieşit din comun. Îşi ţinea braţele încrucişate; acesta era cel mai important fapt. Fecioarele ştiau că ea purta brăţara de fildeş şi, cu toate

acestea, parcă se prefăceau că nu o văd; nu voia să o dea jos, şi totuşi îşi ascundea încheietura ori de câte ori i se părea că una dintre ele o privea.

„Tu nu faci parte din nici o frăţie”, îi zisese Adelin, când el sugerase să fie escortat de altcineva decât Fecioarele Lăncii. Fiecare căpetenie, fie el de clan sau de sept, era însoţit de către bărbaţii din frăţia din care făcuse parte înainte să devină căpetenie. „Tu nu faci parte din nici o frăţie; dar mama ta a fost Fecioară.” Femeia blondă şi celelalte nouă nu o priviseră pe Aviendha, care se aflase la câţiva paşi distanţă în holul de la intrarea sub acoperişul lui Lian; *nu* o priviseră intenţionat. „Vreme de mulţi ani, Fecioarele care nu voiau să renunţe la suliţă, şi-au dat copiii femeilor Aes-Sedai, pentru a-i duce la alte femei, fără ca ele să ştie unde mergea copilul sau măcar dacă era fetiţă sau băiat. Acum, unul dintre fiii unei fecioare s-a întors la noi, iar noi îl recunoaştem. Vom merge la Alcair Dai pentru onoarea ta, fiu al lui Shaiel, Fecioară din Chumai Taardad.” Pe chipul femeii – ca şi pe chipul celorlalte, inclusiv al Aviendhei – se putea citi o hotărâre atât de nestrămutat, încât Rand se gândi că ele ar fi putut să-i ceară să dănţuiască suliţele, dacă refuza.

După ce Rand acceptase, îl trecură din nou prin ritualul „Aminteşte-ţi onoarea”, de data aceasta cu o băutură numită *oosquai,* făcută din *zemai,* pe care trebuia să o bea cu până la fund din nişte cupe mici de argint, cu fiecare dintre ele. Zece Fecioare; zece cupe mici. Băutura arăta ca o apă uşor maronie, şi avea cam acelaşi gust – dar era mai tare decât rachiul trecut de două ori prin alambic. După aceea nu mai izbutise să meargă drept şi îl duseseră în pat, râzând de el, deşi el protestase, atât cât putuse în timp ce femeile îl gâdilaseră toate, iar el abia dacă reuşea să respire de atâta râs. Toate, mai puţin Aviendha. Deşi nu plecase, rămase privind tot tămbălăul cu o faţă ca de piatră. Când Adelin şi celelalte îl băgaseră în sfârşit în pat şi plecaseră, Aviendha se aşezase lângă uşă desfăcându-şi fustele înfoiate, privindu-l ca o stană de piatră în timp ce adormea. Când el se trezise ea se afla încă acolo, încă privindu-l. Şi nu dorise să vorbească despre Fecioare sau *oosquai* sau despre orice se întâmplase;

în ce-o privea, era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Dacă Fecioarele erau la fel de secretoase, nu ştia; cum să privească zece femei în ochi şi să le întrebe de ce îl îmbătaseră, de ce îl dezbrăcaseră şi de ce îl băgaseră în pat?

Atât de multe deosebiri, atât de puţine lucruri pe care le înţelegea, şi nu ştia ce ar fi putut să-i dea planurile peste cap. Şi totuşi, nu-şi permitea să aştepte. Privi peste umăr. Ce se terminase se terminase. „Şi cine poate spune ce are să mai vină?”

Cu mult în urmă, se aflau Aielii Taardad. Nu numai cei din septul celor Nouă Văi şi Aielii Jindo, ci şi Aielii Miadi şi din septul celor Patru Pietre, Aielii Chumai şi cei din septul Apei însângerate şi mulţi alţii, coloane mari ce înconjurau căruţele, care abia se târâiau, şi grupul Înţeleptelor. Toţi se întindeau cale de două mile prin acea căldură dogoritoare, înconjuraţi de cercetaşi. În fiecare zi, li se alăturaseră din ce în ce mai mulţi, după ce fuseseră vestiţi de soli pe care îi trimisese Rhuarc în prima zi, o sută de bărbaţi şi Fecioare într-un loc, trei sute într-altul, cinci sute, după mărimea fiecărui sept şi după câţi oameni avea nevoie fiecare sălaş pentru a fi în siguranţă.

În depărtare, spre miazăzi şi la apus, o altă mulţime se apropia cu repeziciune, ridicând trâmbe de praf; poate că erau dintr-un alt clan care se îndrepta către Alcair Dai, dar Rand se gândi că nu. Erau abia două treimi dintre toate septurile, dar el bănuia că avea peste cincisprezece mii de Aieli Taardad în urma sa. O armată care mărşăluia şi ale cărei rânduri se îngroşau mereu. Aproape un întreg clan mergea la întâlnirea căpeteniilor, încălcând astfel toate obiceiurile.

Dintr-odată Jeade’en se opri, şi acolo, într-o scobitură lungă şi adâncă, se ţinea târgul pregătit în cinstea adunării, şi pe dealurile de mai încolo, taberele căpeteniilor de clan şi de sept care ajunseseră deja.

Printre cele două-trei sute de corturi joase, fără pereţi, toate cu destul loc între ele, erau ridicate pavilioane făcute din acelaşi material maro-cenuşiu, care erau destul de înalte încât să se poată sta sub ele, la umbră, pe pături, fiind aşezate multe produse; ceramică viu colorată şi covoare chiar

mai colorate, bijuterii din aur şi argint. În mare, lucruri meşteşugite de Aieli, dar se găseau şi lucruri din afara Pustiei, poate chiar şi mătăsuri şi fildeş de departe dinspre răsărit. Nimeni nu părea să facă negoţ; puţinii bărbaţi şi femei care se puteau vedea stăteau sub câteva pavilioane, de obicei singuri.

Dintre cele cinci tabere împrăştiate pe înălţimile din jurul târgului, patru păreau la fel de pustii, cu doar câteva zeci de bărbaţi şi Fecioare care forfoteau printre corturile pregătite pentru aproape o mie de oameni. A cincea tabără se întindea de două ori mai mult decât celelalte, unde se puteau vedea sute de oameni, şi probabil la fel de mulţi înăuntrul corturilor.

Rhuarc urcă povârnişul în urma lui Rand, cu cei zece Aethan Dor ai săi, Pavezele Roşii, urmaţi de Heirn cu zece Tain Shari, Sângele Adevărat, şi încă şapte căpetenii de clan cu escortele lor de onoare, cu toţii purtând suliţe şi scuturi, arcuri şi tolbe cu săgeţi. Erau o armată straşnică; mai mulţi decât fuseseră în Stânca din Tear. Unii dintre Aielii din tabere şi de sub pavilioane priveau spre vârful colinei. Nu spre Aielii adunaţi acolo, bănuia Rand. Ci către el, bărbatul călare pe un cal. Un lucru care rareori se vedea în Ţinutul Întreit. Avea să le arate el şi mai multe până se sfârşea totul.

Rhuarc rămase cu privirea aţintită la cea mai mare tabără, unde şi mai mulţi Aieli îmbrăcaţi în cadin'sor ieşeau şuvoaie din corturi pentru a privi în acea direcţie.

— Shaido, dacă nu mă înşel, spuse el încet. Couladin. Nu eşti singurul care a încălcat obiceiurile, Rand al'Thor.

— Pesemne, le-a încălcat ca mine.

Rand îşi dădu jos *shoufa* din jurul capului şi o îndesă în buzunarul de la surtuc, deasupra angrealului, bărbatul de lemn cu faţa rotundă şi cu o sabie pe genunchi. Soarele începu să îi ardă capul descoperit, dovedindu-i cât de mult îl apărase bucata aceea de pânză.

— Dacă am fi venit după obicei…

Aielii Shaido se îndreptau către munţi, lăsând în urmă corturi ce păreau pustii. Şi stârneau ceva agitaţie prin celelalte tabere, şi în târg. Oamenii încetară să mai privească după un bărbat pe cal şi se holbau la Aielii Shaido.

— Am fi putut intra cu forţa în Alcair Dai, dacă am fi fost depăşiţi numeric de două ori sau chiar mai mult, Rhuarc?

— Nu înainte de lăsarea nopţii, răspunse încet căpetenia de clan, nici măcar împotriva pungaşilor ălora de Shaido. Aici e vorba de mai mult decât încălcarea obiceiurilor! Chiar şi Aielii Shaido ar trebui să aibă mai multă onoare!

Murmure dezaprobatoare se auziră de la ceilalţi Aieli Taardad din vârful dealului. Mai puţin din partea Fecioarelor; nu se ştie de ce se adunaseră toate în jurul Aviendhei, într-o parte, şi vorbeau cu însufleţire. Rhuarc îi spuse încet câteva vorbe uneia dintre Pavezele Roşii, un om cu ochii verzi care arăta ca şi cum chipul i-ar fi fost folosit la bătut ţăruşi în pământ, după care acesta coborî dealul, alergând repede înapoi la Aielii Taardad care se apropiau.

— Te aşteptai la asta? îl întrebă Rhuarc pe Rand de îndată ce Pavăza Roşie se îndepărtă. De asta ai chemat întregul clan?

— Nu tocmai, Rhuarc.

Aielii Shaido începură să se aşeze în rânduri în faţa unei despicături în peretele muntelui; începură să-şi pună vălurile.

— Couladin nu avea nici un alt motiv să plece în timpul nopţii decât dacă voia să ajungă undeva, şi unde în altă parte ar vrea să fie decât aici, ca să-mi facă mie necazuri? Ceilalţi sunt deja în Alcair Dai? De ce?

— Ocazia pe care ne-o dă întâlnirea căpeteniilor nu trebuie pierdută, Rand al'Thor. Vor fi discuţii legate de hotare, păşuni şi alte lucruri. Apă. Dacă doi Aieli din două clanuri diferite se întâlnesc, discută despre apă. Trei din trei clanuri discută despre apă şi păşuni.

— Şi patru? întrebă Rand, deoarece erau deja prezente cinci clanuri, şi cu Aielii Taardad, şase.

Rhuarc şovăi o clipă, apucând de mâner una dintre suliţele sale fără să-şi dea seama.

— Patru vor dănţui cu suliţele. Dar nu ar trebui să se întâmple aşa aici.

Aielii Taardad făcură loc să treacă Înţeleptele, cu şalurile înfăşurate în jurul capului, cu Moiraine şi Lan şi Egwene călare în urma lor. Egwene şi femeia Aes-Sedai purtau acele bucăţi

de pânză în jurul tâmplelor, imitând fularele femeilor Aiel. Mat veni şi el călare, de unul singur, cu suliţa cu mâner negru sprijinită în şa. Pălăria sa cu boruri largi îi umbrea chipul, în timp ce privea cu atenţie la ce se afla în faţa sa.

Străjerul dădu din cap pentru sine când îi văzu pe Aielii Shaido.

— Asta ar putea să iasă rău, zise el încet.

Armăsarul său negru îl privi cu un ochi pe bălţatul lui Rand; atât îi trebui lui Lan să rămână cu privirea aţintită la rândurile de Aieli din faţa despărţiturii din munte; îl bătu uşor peste gât pe Mandarb.

— Dar nu cred că se va întâmpla acum.

— Nu acum, aprobă Rhuarc.

— Dacă… *mi-ai îngădui* să vin cu tine.

În afară de acele cuvinte spuse mai răspicat, vocea lui Moiraine era la fel de senină ca oricând; trăsăturile ei fără de vârstă erau netulburate, dar se uita la Rand de parcă privirea ei ar fi fost de ajuns să-l înduplece.

Părul blond şi lung al lui Amys, care îi atârna pe după şal, flutură când ea scutură din cap hotărâtă.

— Nu e alegerea lui, Aes-Sedai. Aceasta e sarcina căpeteniilor de clan, sarcina bărbaţilor. Dacă te lăsăm să intri în Alcair Dai acum, data viitoare când se vor mai întâlni femeile Aes-Sedai sau stăpânele, vreo căpetenie de clan s-ar putea să-şi vâre nasul. Ei cred că ne băgăm în treburile lor, şi de multe ori încearcă şi ei să se amestece într-ale noastre.

Femeia îi zâmbi scurt lui Rhuarc, dându-i astfel de înţeles că nu vorbea şi despre el; chipul sec al soţului ei îi spunea lui Rand că acesta gândea exact invers.

Melaine îşi apucă şalul de sub bărbie, privindu-l pe Rand. Deşi nu era de acord cu Moiraine, tot nu avea încredere în ce voia să facă el. Rand abia dacă dormise de când plecaseră de la Stâncile Reci; dacă îi intraseră în vise, văzuseră cu siguranţă numai coşmaruri.

— Fii cu băgare de seamă, Rand al'Thor, zise Bair de parcă i-ar fi citit gândurile. Un om ostenit face greşeli. Nu îţi poţi permite să faci greşeli astăzi.

Femeia îşi trase şalul peste umerii săi înguşti, şi vocea ei

subţire sună aproape furios.

— *Noi* nu ne permitem să te lăsăm să faci greşeli astăzi. Aielii nu îşi pot permite.

Veniră şi mai mulţi călăreţi în vârful colinei, şi privirile se întoarseră înapoi spre ei. Printre pavilioane se aflau sute de Aieli, bărbaţi îmbrăcaţi în cadin'sor şi femei cu părul lung îmbrăcate cu fuste, şaluri şi bluze, adunară şi mai mulţi privitori. Atenţia se mută când căruţa albă prăfuită a lui Kadere îşi făcu apariţia undeva în partea dreaptă, în urma coloanelor de catâri. Pe capră stătea negustorul ce purta un surtuc gălbui, iar lângă el Isendre, îmbrăcată toată în alb, şi ţinând o umbreluţă de soare de aceeaşi culoare. Urmă căruţa lui Keille, cu Natael care ţinea frâiele lângă ea, apoi căruţele cu coviltir şi, în sfârşit, cele trei căruţe mari cu apă, alături de coloanele de catâri. Cu toţii îl priviră pe Rand în timp ce căruţele se târau scârţâind, Kadere şi Isendre, Natael îmbrăcat cu mantia sa peticită, Keille cu trupul ei masiv înveşmântat în alb, cu un şal cu ciucuri albi aşezat pe pieptenii ei de fildeş din păr. Rand îl bătu pe Jeade'en pe gât. Femeile şi bărbaţii începură să se împrăştie pentru a întâmpina căruţele care se apropiau. Aielii Shaido aşteptau. Nu mai avea să dureze mult.

Egwene îşi mută iapa sură aproape de Jeade'en; armăsarul bălţat încercă să se frece de botul Negurei şi se alese cu o muşcătură.

— Nu mi-ai dat nici o şansă să-ţi vorbesc de la Stâncile Reci, Rand.

El nu zise nimic; ea era o Aes-Sedai acum, şi nu doar pentru că îşi spunea singură astfel. Se întrebă dacă şi ea îi iscodise visele. Chipul femeii părea încordat, iar ochii ei negri – obosiţi.

— Nu ţine în tine, Rand! Nu lupţi singur. Şi alţii merg la luptă pentru tine.

Încruntându-se, încercă să o privească. Primul gând care-i trecu prin minte fu Emond's Field şi Perrin, dar nu-şi dădea seama cum de putea ea şti unde plecase Perrin.

— Ce vrei să spui? întrebă el în sfârşit.

— Lupt pentru tine, zise Moiraine înainte ca Egwene să-şi

deschidă gura. Şi Egwene la fel.

Cele două femei schimbară o privire scurtă.

— Oamenii luptă pentru tine, iar tu nu ştii asta mai mult decât ştiu ei că o fac. Nu îţi dai seama ce înseamnă că tu dai formă Marei Dantele, nu-i aşa? Urmele a ceea ce faci, chiar urmele existenţei tale, se întind peste Pânză şi schimbă ţesătura firelor vieţii de care nu îţi vei da niciodată seama. Bătălia e pe departe de a fi numai a ta. Şi totuşi, tu stai în mijlocul acestei pânze. Dacă vei da greş şi vei cădea, toate se vor nărui. Cum eu nu pot merge cu tine în Alcair Dai, lasă-l pe Lan să te însoţească. Încă o pereche de ochi care să-ţi vegheze spatele.

Străjerul se suci uşor în şa, încruntându-se la ea; cu Aielii Shaido pregătiţi să ucidă nu era prea dornic să o lase singură.

Lui Rand i se păru că nu trebuia să fi văzut acel schimb de priviri între Moiraine şi Egwene. Deci ele două chiar aveau un secret faţă de el. Egwene chiar avea ochi de Aes-Sedai, întunecaţi şi care nu puteau fi citiţi. Aviendha şi Fecioarele veniseră lângă el.

— Lasă-l pe Lan să rămână cu tine, Moiraine. Onoarea mea e în mâinile acestor Far Dareis Mai.

Moiraine strânse din buze, dar se părea că acela era cel mai potrivit lucru pe care îl putea spune Rand, în ceea ce le privea pe Fecioare. Adelin şi celelalte zâmbiră larg.

Mai jos, Aielii se adunau în jurul căruţaşilor în timp ce aceştia începeau să deshame catârii. Nu toţi erau atenţi la Aieli. Keille şi Isendre priveau una la cealaltă lângă căruţe, Natael vorbea repede cu una dintre femei, Kadere cu cealaltă, până când se opriră din duelul de priviri. Cele două femei se sfădeau de ceva vreme. Dacă ar fi fost bărbaţi, Rand s-ar fi aşteptat de mult la o încăierare.

— Fii precaută, Egwene, zise Rand. Cu toţii fiţi precauţi.

— Nici măcar Aielii Shaido nu ar da bătăi de cap unei Aes-Sedai, îi zise Amys, la fel cum nu ne dau bătăi de cap nici mie, lui Bair sau lui Melaine. Unele lucruri îi depăşesc până şi pe Shaido.

— Fiţi doar precaute!

Rand nu dorise să fie atât de aspru. Până şi Rhuarc se

holba la el. Ei nu înţelegeau, iar el nu îndrăznea să le zică. Nu încă.

Cine avea să pună capcana prima dată. Trebuia să-i pună în pericol şi pe ei, şi pe el.

— Şi cu mine cum rămâne, Rand? zise Mat dintr-odată, răsucind o monedă de aur printre degetele de la o mână, de parcă nici nu şi-ar fi dat seama că face asta. Ai ceva de zis dacă merg eu cu tine?

— Vrei să mergi? Mă gândeam că vrei să rămâi cu neguţătorii.

Mat se încruntă la căruţele din vale şi privi către Aielii Shaido aşezaţi în faţa despicăturii din munte.

— Nu cred că va fi atât de uşor să ies de aici dacă sunt omorât. Arde-m-ar dacă tot nu ajungi în cazanul cu smoală într-un fel sau altul… Dovienya, murmură el – Rand îl mai auzise zicând asta; Lan zicea că înseamnă „noroc” în Limba Străveche – şi aruncă moneda de aur în aer.

Când încercă să o prindă, îi sări de pe vârful degetelor şi căzu la pământ. Cumva, greu de crezut, moneda căzuse pe margine, rostogolindu-se la vale, trecând peste crăpăturile de pe pământul pârjolit, strălucind în lumina soarelui, până lângă căruţe, unde se opri în sfârşit.

— Arde-m-ar, Rand, mârâi el, aş vrea să nu mai faci asta!

Isendre ridică moneda între degete şi privi spre vârful dealului. Ceilalţi se holbau şi ei; Kadere, Keille şi Natael.

— Poţi veni, zise Rand. Rhuarc, nu a cam venit vremea?

Căpetenia de clan privi peste umăr.

— Da. Aproape…

În urma lui, un cimpoi porni într-un cântec încet de dans.

—… Acum.

Cimpoiul începu să cânte tare. Copiii Aieli încetau să mai cânte când ajungeau la maturitate, mai puţin cu anumite ocazii. Doar la cântecele de luptă sau pentru cei morţi mai lua parte un Aiel după ce apuca suliţa. Se auzeau cu siguranţă voci cristaline de Fecioare, deşi erau acoperite de vocile grave ale bărbaţilor.

Suliţele ridicaţi – când soarele e sus pe cer.

Suliţele ridicaţi – când soarele coboară.

La jumătate de milă spre dreapta şi spre stânga se iviră Aielii Taardad, alergând în ritm cu cântecul, în două coloane mari, cu suliţele pregătite, cu feţele acoperite, şiruri ce păreau nesfârşite şi care se îndreptau către munte.

Suliţele ridicaţi – Cin' se teme de-a muri?
Suliţele ridicaţi – Nimeni dintre cei ce-i ştiu!

În taberele clanurilor şi în târg, Aielii se holbau uluiţi; ceva din felul în care se ţineau unii de alţii îi dădea lui Rand de înţeles că aceştia nu ziceau nimic. Câţiva dintre căruţaşi priveau buimăciţi; alţii le dădură drumul catârilor şi se băgară sub căruţe. Iar Keille, Isendre, Kadere şi Natael îl priveau pe Rand.

Suliţele ridicaţi – pân' nu se sfârşeşte viaţa.
Suliţele ridicaţi – până viaţa nu mai este.
Suliţele ridicaţi…

— Mergem?

Rand nu aşteptă ca Rhuarc să aprobe din cap şi dădu pinteni lui Jeade'en, coborând dealul, în timp ce Adelin şi celelalte Fecioare îl urmară. Mat şovăi o clipă înainte de a-l urni pe Cimpoiaş din loc, dar Rhuarc şi căpeteniile de sept ale Aielilor Taardad, fiecare cu cei zece, plecară odată cu armăsarul bălţat. La jumătatea drumului spre corturi, Rand privi înapoi spre vârful colinei. Moiraine şi Egwene stăteau pe cai, alături de Lan. Aviendha era în picioare lângă cele trei Înţelepte. Toate îl priveau. Aproape că uitase ce înseamnă să nu aibă cine să-l privească.

În timp ce Rand trecea pe lângă târg, se ivi o solie, vreo zece sau douăsprezece femei îmbrăcate în fuste şi bluze, şi multe podoabe de fildeş şi aur, şi la fel de mulţi bărbaţi, îmbrăcaţi în cadin'sor maro cenuşiu. Nu purtau arme, mai puţin un cuţit mic la cingătoare, şi acela era mai mic decât pumnalul cu lamă lată pe care îl avea Rhuarc. Totuşi, se

opriră astfel încât Rand şi ceilalţi se opriră, şi se părea că nu-i luau în seamă pe Aielii Taardad cu feţele acoperite care mergeau spre apus şi spre răsărit.

Suliţele ridicaţi – Viaţa e-un vis.
Şterge suliţa – Visele toate se sfârşesc.

— Nu mă aşteptam la asta din partea ta, Rhuarc, spuse un bărbat voinic şi cu părul cărunt; nu era gras – Rand nu văzuse niciodată un Aiel gras – şi era numai muşchi. Chiar şi din partea Aielilor Shaido ar fi fost de neaşteptat, dar din partea ta!

— Vremurile se schimbă, Mandhuin, răspunse căpetenia de clan. De când sunt aici Aielii Shaido?

— Au ajuns chiar la apus. De ce au călătorit în timpul nopţii, nimeni nu poate spune, zise Mandhuin încruntându-se la Rand, cu capul aplecat către Mat. Chiar că sunt vremuri ciudate, Rhuarc.

— Cine mai e aici, în afară de Shaido? întrebă Rhuarc.

— Noi, Aielii Goshien, am ajuns primii. Au urmat Aielii Shaarad.

Bărbatul masiv îi zâmbi strâmb după ce rosti numele duşmanilor săi de moarte şi îi măsură în continuare cu privirea pe cei doi udari.

— Aielii Chareen şi Tomanelle vor veni mai târziu. Şi ultimii Shaido, după cum am mai zis. Sevanna a convins căpeteniile de clan să vină cu puţin timp în urmă. Bael nu a văzut nici o pricină pentru care ar trebui să vină astăzi, la fel şi o parte dintre ceilalţi.

O femeie cu faţa lunguiaţă, aflată în floarea vârstei, cu părul mai bălai decât al lui Adelin, îşi lipi pumnii de şolduri, în timp ce toate brăţările de aur şi de fildeş pe care le avea la mâini zăngăniră. Avea la fel de multe brăţări şi coliere cât Amys şi Lian la un loc.

— Am auzit că Cel Care Vine cu Zorile a ieşit din Rhuidean, Rhuarc, zise femeia încruntându-se la Rand şi Mat, la fel ca restul soliei. Am auzit că astăzi va fi anunţat un Car’a’carn. Înainte să sosească toate clanurile.

— Atunci cineva ţi-a vorbit dintr-o profeţie, zise Rand şi îl atinse pe armăsar cu călcâiele; solia se dădu din calea sa.

— Dovienya, murmură Mat. *Mia dovienya nesodhin soende.*

Orice ar fi însemnat, suna ca o dorinţă arzătoare.

Coloanele de Aieli Taardad veniseră de ambele părţi ale Aielilor Shaido şi se întorseseră cu faţa la aceştia, la câteva sute de paşi distanţă, cu vălurile încă ridicate, cântând în continuare. Nu făceau nici o mişcare care putea fi considerată ameninţătoare, ci doar stăteau pe loc; erau de cincisprezece sau de douăzeci de ori mai mulţi decât Aielii Shaido şi cântau cu vocile lor armonioase.

Suliţele ridicaţi – până umbră nu e.
Suliţele ridicaţi – până apă nu mai e.
Suliţele ridicaţi – Cât de departe de casă?
Suliţele ridicaţi – moartea mă va lua cu ea!

Mergând mai aproape de Shaido, care aveau vălurile lor negre ridicate, Rand îl văzu pe Rhuarc ducând mâna la propriul văl.

— Nu, Rhuarc. Nu am venit aici să ne luptăm cu ei.

Voia să spună că spera să nu se ajungă la asta, dar Aielul înţelesese altceva.

— Ai dreptate, Rand al’Thor. Să nu aibă onoarea Aielii Shaido, zise Rhuarc, ridicând vocea şi lăsând şalul să atârne. Fie ca Aielii Shaido să nu aibă onoare!

Rand nu se întoarse să privească, dar avu impresia că vălurile negre din spatele său începuseră să cadă.

— Ah, sânge şi cenuşă! murmură Mat. Sânge şi cenuşă!

Suliţele ridicaţi – pân’ se lasă soarele.
Suliţele ridicaţi – pân’ din piatră apă iese.
Suliţele ridicaţi…

Şirurile de Shaido începură să se foiască cu îngrijorare. Orice le-ar fi zis Couladin şi Sevanna, ştiau şi ei să numere. Să dănţuiască acum cu Rhuarc şi cei veniţi cu el era una, chiar

dacă încălca toate obiceiurile; să înfrunte atât de mulţi Aieli Taardad, încât i-ar fi putut mătura ca o avalanşă era altceva. Încet, aceştia se împrăştiară, păşind înapoi pentru a-l lăsa pe Rand să treacă.

Rand răsuflă uşurat. Adelin şi celelalte Fecioare mergeau privind drept înainte, de parcă Aielii nici nu erau acolo.

Suliţele ridicaţi – cât încă suflu am.
Suliţele ridicaţi – sabia-mi luceşte-n soare.
Suliţele ridicaţi…

Cântecul se pierdu încet în spatele lor în timp ce păşeau în trecătoarea cu pereţi zimţaţi, care se întunecau din ce în ce mai mult cu cât pătrundeau mai adânc în munte. O vreme, se auziră doar zgomotul copitelor şi tropotul cizmelor. Dintr-odată, se deschise calea către Alcair Dai. Rand înţelese de ce canionul era numit Alcair Dai, deşi nu avea nimic de-a face cu aurul. Era aproape perfect rotund, cu pereţii cenuşii de jur împrejur, mai puţin în capăt, unde piatra era sucită precum un val. Grupuleţe de Aieli acopereau colinele, cu chipurile şi capetele descoperite. Erau mai multe astfel de grupuleţe decât clanuri. Aielii Taardad care veniseră cu şefii de sept merseră fiecare spre unul dintre acestea. Rhuarc spunea că, dacă se grupau pe frăţii, şi nu pe clanuri, era mai uşor de menţinut pacea. Doar Pavezele sale şi Fecioarele merseră mai departe alături de Rand şi căpeteniile Aielilor Taardad.

Căpeteniile de sept ale celorlalte clanuri erau cu toţii aşezaţi după clan, cu picioarele încrucişate pe marginea unei stânci de sub peretele sucit. Şase grupuri mici, unul de Fecioare, stăteau între şefii de sept şi acea margine de stâncă. Aceştia trebuiau să fie Aielii care veniseră pentru onoarea căpeteniilor de clan. Şase, deşi erau prezenţi doar cei din cinci clanuri. Fecioarele trebuiau să fie cu Sevanna – deşi Aviendha îi spusese că Sevanna nu fusese niciodată Far Dareis Mai –, dar cel care rămăsese? Erau unsprezece bărbaţi, nu zece. Deşi tot ce putea vedea era părul de foc al unui bărbat, Rand era sigur că acela era Couladin.

Pe marginea stâncii stătea o femeie cu părul blond, care

purta la fel de multe bijuterii ca şi femeia de lângă corturi. Avea şalul cenuşiu înfăşurat în jurul mâinilor – Sevanna, desigur. Tot aici mai erau şi patru căpetenii de clan, dintre care nici unul nu purta armă, în afara cuţitului de la cingătoare, şi dintre care unul era cel mai înalt bărbat pe care îl văzuse vreodată Rand. Bael, din clanul Goshien, din câte îi povestise Rhuarc; acesta trebuia să fie cu cel puţin o palmă mai înalt decât Rhuarc sau decât el. Sevanna vorbea, şi forma canionului făcea ca vorbele să-i răsune peste tot.

—… Daţi-i voie să vorbească!

Vocea ei era furioasă. Cu capul sus şi spatele drept, femeia încerca să-i convingă cu de-a sila pe cei de pe marginea stâncii.

— Cer acest drept ca al meu! Până când va fi aleasă o nouă căpetenie, sunt aici în numele lui Suladric şi al Aielilor Shaido. Îmi cer dreptul!

— Eşti aici în numele lui Suladric, până când o nouă căpetenie va fi aleasă, stăpână.

Bărbatul cu păr alb care vorbise pe un ton iritat era Han, căpetenia de clan a Aielilor Tomanelle. Cu un chip precum pielea tăbăcită, în Ţinutul celor Două Râuri ar fi fost mai înalt decât oamenii obişnuiţi; pentru un Aiel, era scund, dacă nu cumva şi îndesat.

— Nu mă îndoiesc că îţi sunt cunoscute şi drepturile unei stăpâne, dar poate că nu le cunoşti la fel de bine pe cele ale unei căpetenii de clan. Doar cei ce au intrat în Rhuidean pot vorbi – şi tu, care te afli aici în locul lui Suladric –, dar Vestitoarele-n vise le-au spus Înţeleptelor noastre că lui Couladin nu i-a fost permis să intre în Rhuidean.

Couladin strigă ceva, cu siguranţă furios, deşi nu se ştia de ce anume – se părea că doar cei ce stăteau pe marginea stâncii putea fi auziţi în tot canionul. Dar Erim, dintre Aielii Chareen, cu părul roşcat pe jumătate alb, îl opri dintr-odată.

— Chiar nu ai respect deloc pentru obiceiuri şi lege, Shaido? Chiar nu ai onoare? Fii tăcut în acest loc!

Câteva dintre privirile de pe povârnişuri se întoarseră pentru a vedea cine erau nou-veniţii. După un freamăt de ghionturi, şi mai mulţi se întoarseră ca să vadă încă doi străini

călare în fruntea căpeteniilor de sept, unul din călăreţi fiind urmat de Fecioare. Oare câţi Aieli se holbau la el, se gândi Rand. Trei mii? Patru? Mai mulţi? Nici unul nu scotea nici un sunet.

— Ne-am adunat aici ca să primim o veste mare, zise Bael, când vor ajunge toate clanurile.

Şi părul lui roşcat începuse să albească; nu era nici un tânăr printre căpeteniile de clan. Înălţimea lui impunătoare şi vocea gravă stârni privirile Aielilor.

— Când vor ajunge toate clanurile. Dacă singurul lucru pe care doreşte să-l discute Sevanna acum este că ar trebui lăsat Couladin să vorbească, mă întorc la corturile mele şi aştept.

Jheran, dintre Aielii Shaarad, duşman de moarte al Aielilor Goshien, era un bărbat subţirel, cu părul castaniu şi grizonant. Subţirel, la fel ca o sabie, şi nu se adresă unei căpetenii de clan anume.

— Eu zic să nu ne întoarcem la corturi. Dacă Sevanna tot ne-a adus aici, haideţi să discutăm doar ceea ce e mai puţin important decât vestea pe care o aşteptăm. Despre apă. Vreau să discut despre apa de la Sălaşul Culmea cu Creastă.

Bael se întoarse ameninţător către Jheran.

— Netoţilor! se răsti Sevanna. M-am săturat de aşteptat. Am…

În acea clipă îşi dădură seama şi cei de pe marginea stâncii de nou-veniţi. Îi priviră în linişte deplină în timp ce se apropiau, căpeteniile de clan încruntându-se. Sevanna avea o privire furioasă. Era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie – şi arăta mai tânără printre toţi bărbaţii care trecuseră de mult de acea vârstă –, dar avea o gură lacomă. Căpeteniile de clan erau respectabili, până şi Han, cu toate că avea limba ascuţită. Îi măsura din priviri cu ochii ei verzi. Nu era ca nici una dintre femeile Aiel pe care le întâlnise Rand, purtând o bluză albă care lăsa să se vadă destul din decolteul ei ars de soare, acoperit de multele coliere. Rand ştia cum se purtau căpeteniile de clan; dacă Sevanna era stăpână a unui Sălaş, nu semăna deloc cu Lian.

Rhuarc merse cu paşi mari chiar până la marginea stâncii,

dădu Pavezelor Roşii suliţele sale, sabia şi scutul, arcul şi tolba, şi începu să urce. Rand îi dădu frâiele lui Mat – care murmură: „Norocul fie cu noi!” în timp ce aruncă o privire în jur la toţi Aielii; Adelin dădu din cap pentru a-l încuraja pe Rand – şi sări din şa drept pe stâncă. Un murmur de uimire se auzi în tot canionul.

— Ce crezi că faci, Rhuarc, întrebă Han cu furie, dacă îl aduci pe udarul acesta aici? Dacă nu vrei să-l ucizi, nu-l lăsa să se urce acolo ca o căpetenie.

— Acest bărbat, Rand al’Thor, a venit să le vorbească tuturor căpeteniilor de clan. Nu ţi-au spus Vestitoarele-n vise că el va veni cu mine?

Vorbele lui Rhuarc stârniră un freamăt şi mai mare printre privitori.

— Melaine mi-a zis multe lucruri, Rhuarc, spuse Bail răspicat, încruntându-se la Rand. Mi-a spus că Cel Care Vine cu Zorile a ieşit din Rhuidean. Sper că nu vrei să-mi spui că acest om…

Se opri din vorbit neîncrezător.

— Dacă acest udar poate vorbi, zise repede Sevanna, atunci poate şi Couladin! E deja grav că Rhuarc încalcă obiceiul, nu trebuie să o faci şi tu!

— A venit vremea să punem capăt acestor obiceiuri învechite! zise Aielul Shaido cu părul de foc, lepădându-şi surtucul. Nu era nevoie să strige – cuvintele sale răsunară în tot canionul –, dar nu-şi coborî vocea. Eu sunt Cel Care Vine cu Zorile!

Bărbatul îşi suflecă mânecile cămăşii până la coate, şi ridică pumnii în aer. Pe fiecare braţ avea înfăşurată o creatură ca un şarpe, cu solzi aurii şi stacojii care străluceau, cu câte cinci gheare aurii la fiecare picior, cu o coamă aurie care era încolăcită în jurul încheieturii. Doi Dragoni perfecţi.

— Eu sunt Car’a’carn!

Vuietul care urmă ca răspuns fu ca tunetul, Aielii sărind în picioare şi ţipând fericiţi. Căpeteniile de sept se ridicaseră şi ei în picioare, şi Aielii Taardad se strânseseră îngrijoraţi, dar ceilalţi ţipau la fel de tare ca toată lumea.

Căpeteniile de clan păreau năuciţi, până şi Rhuarc. Adelin

şi cele nouă Fecioare ale sale apucară suliţele, de parcă se aşteptau să le folosească în orice clipă. Privind ieşirea, Mat îşi trase pălăria pe ochi şi duse caii aproape de margine, făcându-i semn pe furiş lui Rand să se urce înapoi în şa.

Sevanna zâmbi cu îngâmfare, aşezându-şi şalul, în timp ce Couladin merse cu paşi mari spre marginea stâncii, cu mâinile ridicate în aer.

— Eu aduc schimbarea! ţipă el. După cum spune profeţia, eu aduc vremuri noi! Vom trece din nou peste Zidul Dragonului şi vom lua înapoi ce a fost al nostru! Udarii sunt blânzi, dar bogaţi. Vă amintiţi de bogăţiile pe care le-am adus ultima dată când am fost în ţinuturile udarilor! De data aceasta vom lua totul! De data aceasta…!

Rand lăsă ca tirada bărbatului să treacă pe lângă el. Dintre toate lucrurile care se puteau întâmpla, nu se aşteptase niciodată la aşa ceva. „Cum?” Cuvântul acesta i se tot plimba prin minte, şi totuşi nu-i venea să creadă cât de liniştit era. Îşi dădu surtucul jos, şovăind o clipă, înainte să caute angrealul în buzunar; îl băgă la cingătoare, dădu drumul surtucului şi merse la marginea stâncii, desfăcând manşetele cămăşii. Mânecile îi alunecară când ridică mâinile deasupra capului.

Dură o clipă până Aielii adunaţi văzură Dragonii înfăşuraţi în jurul braţelor, strălucind în lumina soarelui. Încet-încet, se făcu linişte. Sevanna rămase cu gura căscată; ea nu ştiuse de acest lucru. Pesemne Couladin nu se gândise că Rand ar putea să facă acest lucru atât de repede, şi nu îi spusese că un altul purta însemnele. „Cum?” Bărbatul probabil crezuse că va avea timp; odată ce avea să dea el vestea, Rand trebuia să fie luat drept impostor. „Pe Lumină, cum?” Dacă stăpâna Sălaşului Comarda era năucită acum, la fel erau şi căpeteniile de clan, mai puţin Rhuarc. Dintre doi bărbaţi însemnaţi, după cum spunea profeţia, doar unul putea fi cel adevărat. Couladin vorbi în continuare, dând din mâini ca să fie sigur că îl vedeau toţi.

— … Nu ne vom opri la pământurile celor care au încălcat jurămintele! Vom lua toate pământurile până la Oceanul Aryth! Udarii nu pot sta în calea…

Dintr-odată, bărbatul îşi dădu seama de liniştea care se aşternuse peste ceea ce înainte fuseseră ţipete de bucurie. Ştia din ce pricină se întâmplase acest lucru. Fără a se întoarce pentru a-l privi pe Rand, spuse tare:

— Un udar! Priviţi la hainele lui! Un udar!

— Un udar, aprobă Rand.

Nu îşi ridică vocea, dar canionul o purtă până la fiecare. Aielul păru speriat pentru o clipă, apoi rânji triumfător – până când Rand continuă:

— Ce spune Profeţia din Rhuidean? Născut din sânge de Aiel. Mama mea a fost Shayel, Fecioară dintre Aielii Chumai. „Oare cine a fost ea cu adevărat? De unde a venit?” Tatăl meu a fost Janduin, din septul Muntelui de Fier, căpetenie de clan al Aielilor Taardad. „Tatăl meu e Tam al’Thor. El m-a găsit, m-a crescut, m-a iubit. Mi-aş fi dorit să te fi cunoscut, Janduin, dar Tam este tatăl meu.” Născut din sânge de Aiel, dar crescut de cei care nu se trag din sânge de Aiel. Unde au trimis Înţeleptele oameni să mă caute? În sălaşele din Ţinutul Întreit? Au trimis oameni peste Zidul Dragonului, acolo unde am fost crescut. După cum spune profeţia.

Bael şi ceilalţi trei dădură din cap încet, deşi îndoielnic; mai era şi problema Dragonilor pe care îi purta şi Couladin, şi fără îndoială că ei preferau pe unul de-al lor. Chipul Sevannei era neclintit; nu conta cine purta însemnele, căci nu era nici o îndoială cu cine ţinea ea. Încrederea lui Couladin nu şovăia niciodată; îi zâmbise batjocoritor lui Rand de prima dată când îl văzuse.

— Câtă vreme a trecut de când a fost rostită prima dată Profeţia din Rhuidean? zise el, tot crezând că trebuia să ţipe. Cine poate şti cât de mult s-au schimbat vorbele? Mama mea a fost Far Dareis Mai înainte să renunţe la suliţă. Cât de mult s-a schimbat restul? Sau poate a fost schimbat! Se zice că noi le slujeam pe Aes-Sedai cândva. Eu gândesc că vor să ne lege de ele din nou! Acest udar a fost ales pentru că ne seamănă! El nu este din sângele nostru! A venit condus de Aes-Sedai, legat într-o lesă! Iar Înţeleptele le-au întâmpinat pe aceste femei de parcă ar fi surori-dintâi! Cu toţii aţi auzit de surori care pot face lucruri de necrezut. Vestitoarele-n vise au folosit

Puterea Supremă pentru a mă ţine departe de acest udar! Au folosit Puterea Supremă, aşa cum se zice că pot face şi femeile Aes-Sedai! Ele l-au adus aici pe acest udar ca să ne lege de ceva ce nu există! Iar Vestitoarele-n vise le-au ajutat!

— Curată nebunie! zise Rhuarc, mergând cu paşi mari lângă Rand, şi privi la adunarea încă tăcută. Couladin nu a fost niciodată în Rhuidean; le-am auzit pe Înţelepte când l-au refuzat. Rand al'Thor a mers. L-am văzut plecând de pe Chaendaer şi l-am văzut întorcându-se, însemnat aşa cum îl vedeţi.

— Şi de ce m-au refuzat? mârâi Couladin. Pentru că Aes-Sedai le-a spus să o facă! Rhuarc nu v-a spus că una dintre Aes-Sedai a plecat de pe Chandaer alături de acest udar! Aşa s-a întors cu Dragonii! Prin vrăjitorie de Aes-Sedai! Fratele meu Muradin a murit sub Chandaer, ucis de acest udar şi de Moiraine Sedai, iar Înţeleptele, după cum le-a fost dorinţa femeilor Aes-Sedai, i-au lăsat liberi! Când s-a lăsat noaptea, am mers în Rhuidean. Nu am spus nimănui până acum pentru că acesta este locul potrivit pentru ca un Car'a'carn să se facă cunoscut!

Minciuni, măiestrite cu destule urme de adevăr. Bărbatul era plin de încredere şi se simţea victorios, era sigur că avea un răspuns la orice.

— Spui că ai mers în Rhuidean fără permisiunea Înţeleptelor? întrebă Han, încruntându-se.

Bael cel înalt părea că nici el nu era de acord, cu braţele încrucişate, iar Erim şi Jheran păreau şi ei aproape la fel. Măcar căpeteniile de clan încă şovăiau. Sevanna apucă mânerul cuţitului de la cingătoare, aruncându-i o privire lui Han, de parcă ar fi vrut să i-l înfigă în spate. Couladin însă, avea un răspuns.

— Da, fără permisiune! Cel Care Vine cu Zorile aduce schimbarea! Aşa spune profeţia! Obiceiurile nefolositoare trebuie să se schimbe, iar eu sunt cel care le va schimba! Nu am venit aici cu zorile?

Căpeteniile de clan ascultau cu nerăbdare, la fel ca toţi Aielii ce priveau, cu toţii fiind acum în picioare, holbându-se în linişte, aşteptând cu miile. Dacă Rand nu îi putea convinge,

pesemne că nu avea să iasă din Alcair Dai în viaţă. Mat făcu din nou semn spre şaua lui Jeade'en. Rand nici măcar nu scutură din cap.

Mai era ceva în afară de faptul că trebuia să plece în viaţă; avea nevoie de aceşti bărbaţi, avea nevoie de devotamentul lor. Trebuia să aibă oameni care să-l urmeze, pentru că ei credeau, nu voiau să se folosească de el sau de ceea ce le putea el oferi. Trebuia.

— Rhuidean, zise Rand, iar cuvântul acesta parcă umplu tot canionul. Spui că ai fost în Rhuidean, Couladin. Ce ai văzut acolo?

— Cu toţii ştiu că despre Rhuidean nu se vorbeşte, îi răspunse Couladin.

— Putem merge să vorbim doar noi, zise Erim.

Aielul Shaido îi tăie vorba, cu chipul plin de furie:

— Nu voi vorbi cu nimeni despre asta. Rhuidean e un loc sfânt, şi ceea ce-am văzut eu e sfânt. *Eu* sunt sfânt! zise el, ridicând în aer din nou mâinile sale însemnate cu cei doi Dragoni. Acestea mă fac sfânt!

— Eu am mers printre coloane de sticlă, lângă Avendesora, spuse Rand încet, dar cuvintele răsunară peste tot. Am văzut istoria Aielilor prin ochii strămoşilor mei. Tu ce ai văzut, Couladin? Nu îmi este teamă să vorbesc. Ţie îţi este?

Couladin se cutremură de furie, cu faţa aproape la fel de roşie ca părul său. Bael şi Erim, Jheran şi Han schimbară priviri îndoielnice.

— Trebuie să vorbim doar noi, murmură Han.

Couladin nu părea să-şi dea seama că pierduse avantajul cu cei patru, dar Sevanna ştia.

— Rhuarc i-a spus toate astea, ţipă ea. Una dintre soţiile lui Rhuarc e Vestitoare-n vise, una dintre cele care le ajută pe Aes-Sedai! Rhuarc i-a spus!

— Rhuarc nu ar face asta, se răsti Han la ea. El e căpetenie de clan şi un om de onoare. Nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti, Sevanna!

—Nu îmi este frică! ţipă Couladin. Nici un om nu îmi poate spune că-mi este teamă! Şi eu am văzut prin ochii strămoşilor mei! Am văzut venirea noastră în Ţinutul Întreit! Am văzut

gloria noastră! Gloria pe care eu o voi aduce înapoi!

— Am văzut Vârsta Legendelor, zise Rand, şi începutul călătoriei Aielilor spre Ţinutul Întreit.

Rhuarc îl apucă de mână, dar Rand îl dădu la o parte. Acest moment fusese sortit de când Aielii se adunaseră pentru prima dată în faţa oraşului Rhuidean.

— Am văzut Aielii când li se zicea Da'shain şi când urmau Calea Frunzei.

— Nu! se ridică un ţipăt din mulţime, care se prefăcu într-un vuiet. Nu! Nu! se auzea din mii de guri.

Suliţele ridicate în aer străluceau în soare. Până şi câţiva dintre Aielii Taardad ţipau. Adelin îl privi pe Rand năucită. Mat îi ţipă ceva lui Rand, pierdut în acel vuiet, făcând cu mâna ca să se urce în şa.

— Mincinosule!

Urletul lui Couladin, o amestecătură de duşmănie şi triumf, acoperi ţipetele mulţimii, din pricina formei canionului. Scuturând din cap agitată, Sevanna întinse o mână spre el. Pesemne că acum măcar bănuia că era un impostor, şi totuşi dacă putea să-l facă să-şi ţină gura, poate că reuşeau. După cum sperase Rand, Couladin o dădu pe femeie la o parte. Bărbatul ştia că Rand fusese în Rhuidean – cu siguranţă nu credea nici măcar jumătate din povestea proprie –, dar nu putea crede nici asta.

— Se dovedeşte a fi un impostor din propriile vorbe! Dintotdeauna am fost războinici! Dintotdeauna! De la începutul timpurilor!

Vuietul crescu, suliţele începură să tremure, dar Bael şi Erim, Jheran şi Han tăceau. Acum ştiau şi ei. Fără să-şi dea seama de privirile lor, Couladin scutură braţele sale înfăşurate de Dragoni spre mulţimea de Aieli, beat de fericire.

— De ce? zise Rhuarc de lângă Rand. Nu ai înţeles de ce nu vorbim despre Rhuidean? Să ne confruntăm cu faptul că eram cândva atât de diferiţi de tot ceea ce credem noi, că eram la fel ca nenorociţii de Rătăciţi, pe care voi îi numiţi Tuatha'an. Rhuidean îi ucide pe cei care nu-i fac faţă. Supravieţuieşte doar un bărbat din trei, dintre cei care se duc în Rhuidean. Iar acum ai vorbit pentru urechile tuturor. Nu se

va sfârşi aici, Rand al'Thor. Se va duce vestea în mare grabă. Câţi vor fi oare destul de puternici să-i facă faţă?

„Vă va lua cu sine şi vă va distruge."

— Eu aduc schimbarea, zise Rand cu tristeţe. Nu pace, ci neorânduială. „Haosul mă urmează peste tot. Va mai fi vreodată vreun loc pe care să nu-l frâng?" Ce va fi va fi, Rhuarc. Nu pot schimba eu asta.

— Ce va fi va fi, murmură Aielul după o clipă.

Couladin încă se plimba înainte şi înapoi, ţipând către Aieli despre glorie şi cuceriri, fără să-şi dea seama că toate căpeteniile de clan îl priveau din spate. Sevanna nu îl privi pe Couladin deloc; ochii ei de un verde palid erau aţintiţi către căpeteniile de clan, buzele îi erau trase înapoi într-un zâmbet strâmb, iar sânii îi tremurau de cât de agitată răsufla. Trebuia să ştie ce însemnau privirile tăcute ale căpeteniilor.

— Rand al'Thor, zise Bael cu voce tare, iar numele acesta spintecă urletele lui Couladin, spintecă vuietul mulţimii ca o sabie.

Bărbatul se opri ca să-şi dreagă glasul, clătinând din cap de parcă voia să iasă din această încurcătură. Couladin se întoarse, încrucişându-şi braţele cu încredere, pesemne aşteptând condamnarea la moarte a udarului. Căpetenia de clan foarte înaltă trase aer în piept.

— Rand al'Thor este Car'a'carn. Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile.

Ochii lui Couladin se bulbucară de furie, de parcă nu-i venea să creadă.

— Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile, zise Han cel cu faţa tăbăcită, la fel de şovăielnic.

— Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile, zise Jheran fioros.

— Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile, zise şi Erim.

— Rand al'Thor, zise Rhuarc, este Cel Care Vine cu Zorile. Cu o voce prea înceată ca să fie auzită chiar şi de pe marginea stâncii mai zise: Şi Lumina să aibă milă de noi.

Tăcerea mai dură doar preţ de o clipă mai lungă. Apoi Couladin sări de pe marginea stâncii mârâind, luă o suliţă de la una dintre Seia Doon şi o aruncă drept spre Rand. Şi totuşi,

în timp ce el sări în jos, Adelin sări sus; vârful suliţei se înfipse în scutul ei din piele de animal, învârtind-o pe femeie.

În canion se dezlănţui haosul, bărbaţii ţipând şi împingând. Celelalte Fecioare Jindo se alăturară lui Adelin şi se aşezară ca un scut în jurul lui Rand. Sevanna coborâse pentru a striga la Couladin, atârnând de umărul său în timp ce acesta încerca să-i conducă pe Ochii Negri împotriva Fecioarelor aflate între el şi Rand. Heim şi alte douăsprezece căpetenii de sept se alăturară lui Adelin, cu suliţele pregătite, dar începură să ţipe. Mat se urcă în grabă pe stâncă, ţinându-şi suliţa strâns, urlând ceva care trebuiau să fie blesteme în Limba Străveche. Rhuarc şi celelalte căpetenii îşi ridicară vocile, încercând zadarnic să refacă ordinea. Canionul fierbea ca un ceaun. Rand văzu cum se ridicară vălurile. O suliţă străluci în lumina soarelui, fiind împinsă înainte. Apoi alta. Trebuia să pună capăt.

Se întinse după *saidin,* care îl cuprinse atât de tare încât crezu că avea să explodeze, dacă nu cumva să ia foc mai întâi; atingerea spurcată care i se răspândea prin trup parcă îi zdrobea oasele. Gândul pluti de partea cealaltă a Hăului; gândul rece. Apă. Aici apa era atât de puţină, Aielii vorbeau mereu despre apă. Chiar şi în acel aer uscat era puţină apă. Începu să conducă, fără a şti ce face de fapt; se întinse orbeşte.

Un fulger ţâşni pe deasupra, iar vântul se porni din toate direcţiile, vuind peste marginea canionului, acoperind urletele Aielilor. Vânt, care aducea picături mici de apă, din ce în ce mai multe, până când se petrecu ceva ce nu mai văzuse nici un om din acel loc vreodată. Începu să cadă o ploaie măruntă. Vântul şuiera. Cerul era brăzdat de fulgere sălbatice. Iar ploaia începu să cadă din ce în ce mai tare, până când deveni un torent care mătură marginea stâncii şi îi lipi lui Rand părul de cap şi cămaşa de trup, iar în faţa lui nu mai putea vedea nici la cincisprezece paşi distanţă.

Brusc, ploaia nu îl mai lovi; o cupolă invizibilă se întinse deasupra lui, împingându-i pe Mat şi pe Aielii Taardad într-o parte. Deşi picăturile cădeau înăuntru, putea vedea cum Adelin bătea cu pumnii în acea cupolă, încercând să ajungă la

el.

— Prostănac ce eşti, joci jocuri cu alţi prostănaci! Îţi baţi joc de planurile şi străduinţele mele!

Pe chip i se prelinse apă în timp ce se întoarse cu faţa către Lanfear. Rochia ei albă prinsă cu o centură argintie era perfect uscată, buclele ei negre nu erau atinse de nici o picătură de apă. Acei ochi mari şi negri îl priveau supăraţi; chipul ei plăcut era schimonosit de furie.

— Nu mă aşteptam să ieşi la lumină încă, zise el încet, cu Puterea încă în el; păşea peste torentele puternice, ţinându-se cu o disperare care nu i se simţea în voce.

Nu mai era nevoie să se întindă, doar să lase Puterea să îl cuprindă, până când simţi că oasele i se preschimbă în cenuşă. Nu ştia dacă femeia putea să-l apere în timp ce *saidin* curgea prin el, dar se lăsă cuprins mai mult decât se putea.

— Ştiu că eşti singură. Unde e?

— Ştiam că se va da de gol, dacă va intra în visul tău, zise Lanfear cu gura strânsă. Aş fi putut să mă descurc dacă panica lui…

— Am ştiut de la bun început, zise el. Mă aşteptam încă din ziua în care am plecat din Stâncă. Aici, unde toată lumea putea vedea că sunt cu gândul la Rhuidean şi la Aieli. Credeţi că nu mă aşteptam ca unii dintre voi să vină după mine? Dar capcana e *a mea,* Lanfear, nu a ta. Unde e?

Ultimele cuvinte îi ieşiră pe gură cu un răget rece. Simţirile se agitau în jurul Hăului care îl umplea în interior, golul care nu era gol, golul plin de Putere.

— Dacă ai ştiut, se răsti ea, de ce l-ai alungat cu vorbele tale despre îndeplinirea destinului, despre *ceea ce trebuie făcut?* zise femeia, cântărindu-şi cu dispreţ fiecare cuvinţel. L-am adus pe Asmodean ca să te instruiască, dar mereu a fost cel care să sară la celălalt plan dacă primul era prea greu. Acum crede că a găsit ceva mai bun pentru el în Rhuidean. Şi a plecat să ia acest lucru în vreme ce tu stai aici. Couladin, Draghkarul, toate au fost ca să-ţi atrag atenţia în timp ce el se convingea. Toate planurile mele au fost degeaba pentru că tu eşti un încăpăţânat! Ai idee cât de greu va fi să îl conving din nou? Trebuie să fie el. Demandred sau Rahvin sau

Sammael te-ar ucide înainte să te înveţe măcar să ridici mâna, dacă nu te-ar avea legat în lesă ca un câine!

„Rhuidean. Da. Desigur. Rhuidean. Câte săptămâni de mers spre miazăzi? Totuşi, reuşise să facă ceva odată… Dacă îşi putea aminti cum…”

— Iar tu i-ai dat drumul? După ce mi-ai vorbit atât despre cum mă vei ajuta?

— Nu i-am spus asta. „Ce ar putea fi atât de preţios în Rhuidean, încât să-i spun asta?” Când vei fi de acord să mi te alături, vom avea destul timp. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, Lews Therin!

Vocea ei deveni ispititoare; buzele ei pline se curbară, ochii ei negri încercară să-l înghită ca nişte gropi fără fund.

— Două mari sa’angreale. Cu acestea două împreună putem să înfruntăm…

De data aceasta se opri singură. Rand îşi adusese aminte. Cu Puterea, întoarse realitatea, îndoi un colţ al acesteia. O uşă se deschise sub cupola din jurul său. Era singurul mod în care putea fi descris. O ieşire în întuneric, într-un alt loc.

— Se pare că îţi aminteşti câteva lucruri, zise Lanfear, cercetând ieşirea, apoi întoarse acea privire bănuitoare către el. De eşti atât de nerăbdător? Ce se află în Rhuidean?

— Asmodean, zise el cu îndârjire.

Preţ de o clipă şovăi. Nu putea vedea nimic în spatele cupolei acoperite de ploaie. Ce se întâmpla oare afară? Şi Lanfear. Dacă şi-ar fi amintit măcar cum le înfășurase pe Egwene şi pe Elayne. „Dacă m-aş putea convinge să ucid o femeie care doar se strâmbă la mine. E una dintre Rătăciţi!” Nu era cu nimic mai posibil acum decât în Stâncă. Ieşind, o lăsă la margine şi închise intrarea în urma sa. Fără îndoială că ştia să facă şi ea una, dar îi va lua ceva vreme.

58 Capcanele din Rhuidean

Se trezi înconjurat de întuneric de îndată ce dispăru ieşirea, întuneric care se întindea în toate direcţiile. Nu simţea căldură sau frig, chiar şi ud cum era el; nimic. Simţea doar că există, înaintea lui se ridicară nişte trepte cenuşii simple, şi fiecare treaptă atârna fără a fi ţinută de ceva, într-o spirală care se pierdea în depărtare. Mai văzuse aşa ceva sau ceva asemănător; cumva, el ştia că aveau să îl ducă în locul unde trebuia să ajungă. Începu să alerge în sus pe scările ireale, şi în timp ce o cizmă se ridica de pe o treaptă, lăsând o urmă umedă, treapta se pierdea, dispărea. Doar treptele din faţă îl aşteptau, doar cele care îl duceau în locul unde trebuia să ajungă. Şi acest lucru se mai întâmplase.

„Chiar am făcut treptele astea cu Puterea sau există ele într-un anume fel?"

Cu acest gând piatra cenuşie de sub piciorul său începu să pălească şi toate celelalte din faţă începură să strălucească. Cu disperare se concentră asupra lor, piatră cenuşie şi adevărată. Adevărată! Încetară să mai strălucească. Nu mai erau la fel de simple acum, ci lustruite, cu marginile ornamentate într-un fel pe care el credea că îl mai văzuse undeva.

Nu îi păsa unde – nu era sigur dacă putea să se gândească la acest lucru multă vreme – alerga cât de repede putea, făcând câte trei paşi odată prin întunericul nesfârşit. Aveau să-l ducă acolo unde voia să ajungă, dar cât avea să dureze? Cât de aproape se afla Asmodean? Ştiau oare Rătăciţii o cale mai iute de a călători? Putea să aibă necazuri din acest motiv. Rătăciţii aveau toate cunoştinţele; însă tot ce avea el era disperarea.

Dintr-odată zări o siluetă în depărtare, înainte şi la dreapta, un bărbat se părea, cu un surtuc roşu şi cizme roşii, care stătea pe o placă argintie ce aluneca prin întuneric. Rand nu trebui să privească cu prea multă atenţie ca să ştie că era Asmodean. Rătăcitul nu alerga ca un băieţaş istovit de la ţară; mergea pe acel obiect, orice-ar fi fost. Rand se opri brusc pe

una dintre trepte. Nu avea nici o idee ce era planşeta aceea, care strălucea precum oţelul lustruit, dar… Treptele dinaintea sa se făcură nevăzute. Bucata de piatră de sub cizmele sale începu să se mişte înainte, din ce în ce mai tare. Nu îl lovea vântul în faţă, ca să-i dea de-nţeles că se mişca, nu era nimic în acel întuneric imens care să-i de dea înţeles că se mişca – în afară de faptul că începuse să se apropie de Asmodean. Nu ştia dacă făcea acest lucru prin Putere; părea că se întâmplă pur şi simplu. Treapta se clătină, iar el se opri din bănuieli. „Nu ştiu destule încă.”

Bărbatul cu păr negru era lângă el, cu o mână pe şold, scărpinându-şi gânditor bărbia. Nişte panglici albe îi atârnau de gât; iar alte panglici îi acopereau mâinile. Surtucul său cu guler înalt părea mai strălucitor decât atlazul sau mătasea, şi era croit într-un mod straniu, având nişte cozi care îi atârnau până la genunchi. Ceea ce păreau a fi nişte fire negre, ca nişte sfori subţiri de oţel, porneau de la bărbat şi se pierdeau în întuneric. Pe acestea, cu siguranţă, le mai văzuse şi Rand.

Asmodean îşi întoarse capul, şi Rand rămase cu gura căscată. Rătăciţii puteau să-şi schimbe chipul – sau măcar să te facă să simţi că e schimbat; o văzuse şi pe Lanfear făcând acest lucru –, dar acela era chipul lui Jasin Natael, menestrelul. Fusese sigur că era Kadere, cu privirea lui de animal de pradă, care nu se schimba niciodată.

Asmodean îl văzu pe Rand exact în aceeaşi clipă şi tresări. Placa argintie a Rătăcitului alunecă înainte – şi dintr-odată, un val uriaş de foc, ca o fâşie subţire tăiată dintr-o flacără monstruoasă, lungă cam de-o milă şi la fel de lată, se îndreptă spre Rand.

Rand începu să conducă cu disperare; chiar în momentul în care l-ar fi lovit, flacăra se împrăştie şi se făcu scântei. Se depărtă de el, se pierdu fără urmă. Şi totuşi, chiar în timp ce cortina de foc dispărea, o alta apăru în spatele ei. O distruse pe aceasta, şi apăru alta, o împrăştie pe a treia şi apăru a patra. Asmodean îi scăpa, Rand era sigur de asta. Nu-l putea vedea pe Rătăcit deloc din pricina flăcărilor. Peste suprafaţa Hăului începu să alunece furia, iar el conduse mai departe.

O undă de foc învălui cortina stacojie care se îndrepta

spre el, şi o luă cu sine; nu mai era o fâşie subţire, ci nişte limbi uriaşe şi sălbatice care parcă erau aţâţate de vânturile unei furtuni. Rand tremura din pricina Puterii care curgea prin el; furia stârnită din pricina lui Asmodean zgâria suprafaţa Hăului.

O gaură apăru pe suprafaţa care izbucni. Nu, nu tocmai o gaură. Asmodean şi placa sa strălucitoare se afla în mijlocul ei; dar în vreme ce valul de foc se îndrepta spre el, se uni din nou. Rătăcitul construise un fel de scut în jurul său.

Rand nu luă în seamă mânia îndepărtată din afara Hăului; doar dacă era calm şi rece putea atinge *saidin;* dacă accepta că era furios, Hăul se rupea. Limbile de foc se făcură nevăzute când Rand se opri. Trebuia să-l prindă pe acest bărbat, nu să-l ucidă.

Treapta începu să alunece prin întuneric şi mai repede. Asmodean era din ce în ce mai aproape. Dintr-odată, placa Rătăcitului se opri. O gaură puternic luminată apăru în faţa lui, iar el sări prin ea; obiectul argintiu dispăru, iar uşa începu să se închidă. Rand lovi cu forţă folosind Puterea. Trebuia să ţină intrarea deschisă; dacă se închidea, nu ar fi avut nici o idee unde dispăruse Asmodean. Uşa nu se mai micşoră. Un pătrat de lumină orbitoare, destul de mare cât să poată trece prin el. Trebuia să o ţină deschisă, să ajungă la ea până nu ajungea prea departe Asmodean…

Chiar în momentul în care se gândea la cum să o oprească, treapta se opri brusc. Se opri, dar el sări înainte, zburând prin intrare. Ceva îl trase de cizmă, şi apoi se rostogoli peste pământul tare, oprindu-se în sfârşit, simţind că nu mai avea aer.

Chinuindu-se să-şi umple plămânii cu aer, se ridică în picioare, fără să îndrăznească să fie neajutorat nici măcar o clipă. Puterea Supremă curgea încă prin el; vânătăile i se păreau la fel de îndepărtate ca şi respiraţia sa greoaie, la fel de îndepărtate ca şi praful gălbui care îi acoperea hainele. Şi în acelaşi timp simţea fiecare adiere a aerului dogoritor, fiecare firicel de praf, fiecare crăpătură cât de mică din pământul pârjolit. Soarele deja uscase surtucul şi pantalonii săi înmuiaţi în sudoare. Se afla în Pustie, în valea de sub

Chandaer, la nu mai mult de cincizeci de paşi de oraşul Rhuidean, care era învăluit în ceaţă. Intrarea dispăruse.

Făcu un pas spre zidul de ceaţă şi se opri, ridicând piciorul stâng. Talpa de la cizmă era tăiată. Când simţise că îl trage ceva de cizmă fusese intrarea care se închidea. Simţi cum tremură, în ciuda căldurii. Nu ştia că poate fi atât de primejdios. Rătăciţii aveau toate cunoştinţele. Asmodean nu trebuia să-i scape.

Îşi aranjă hainele, aşezând omuleţul sculptat şi sabia la locul lor, alergă spre ceaţă şi intră. Fu orbit de o pâclă cenuşie. Puterea care îl cuprinse nu îl putea ajuta cu nimic să vadă mai bine. Alerga orbeşte.

Dintr-odată se aruncă la pământ, rostogolindu-se din ceaţă pe nişte pietre aspre. Căzut la pământ, privi în sus la trei panglici strălucitoare, albastre şi argintii în lumina stranie a oraşului, care se întindeau din stânga spre dreapta, plutind în aer. Când se ridică în picioare, observă că acestea îi ajungeau până la brâu, la piept şi la gât, şi erau atât de subţiri, încât aproape că nu se vedeau. Îşi dădea seama cum fuseseră făcute şi aşezate, chiar dacă nu înţelegea. Erau tari ca oţelul şi atât de ascuţite încât o lamă era ca o pană pe lângă acestea. Dacă ar fi alergat spre ele, l-ar fi tăiat în bucăţi. Un mic val de Putere şi panglicile căzură în nisip. Furie rece în afara Hăului; în interior, voinţă rece, şi Puterea Supremă.

Strălucirea albăstrie a ceţii arunca lumina fără umbre peste palatele neterminate din marmură, cristal şi sticlă, peste turnurile care tăiau norii, canelate şi spiralate. Şi în jos, pe strada largă din faţa lui Rand alerga Asmodean, pe lângă fântânile secate, spre marea piaţă din inima oraşului.

Rand începu să conducă – părea ciudat de greu; se întinse după *saidin,* trase tare până când acesta intră în el cu furie – începu să conducă, şi din norii de deasupra ţâşniră fulgere mari şi zimţate. Nu spre Asmodean. Chiar în faţa Rătăcitului, nişte coloane roşii şi albe strălucitoare, groase de cincizeci de picioare şi înalte de o sută, vechi de secole, plesniră şi se prăbuşiră într-un morman de moloz şi nori de praf.

De la ferestre mari din sticlă colorată, imaginile unor

bărbaţi şi femei liniştite parcă îl priveau pe Rand dojenindu-l.

— Trebuie să-l opresc, le zise el; vocea părea că-i răsună în propriile urechi.

Asmodean se opri, pornind înapoi de la construcţia dărâmată, Praful care se îndrepta spre el nu îi atinse deloc surtucul roşu şi strălucitor, ci se dădu la o parte, lăsând doar aerul curat să treacă.

În jurul lui Rand se ridicară nişte flăcări care îl învăluiră, în timp ce aerul se transforma în foc – şi dispărură până ca el să-şi dea seama cum făcuse acest lucru. Hainele îi erau uscate şi fierbinţi; simţea că îşi pârlise părul, şi la fiecare pas pe care îl făcea de pe el cădea praf ars. Asmodean sărea peste pietrele dărâmate care blocau strada; ţâşniră noi fulgere, aruncând în aer bucăţi de piatră în faţa lui, despicând pereţii de cristal ai palatelor dinaintea lui.

Rătăcitul nu se oprea şi, în timp ce se făcea nevăzut, din norii strălucitori ţâşniră câteva fulgere spre Rand, lovind în gol, dar cu intenţia de a ucide. Alergând, Rand ţesu un scut în jurul lui. Cioburile de sticlă se loveau de acest scut în timp ce el se ferea de fulgerele albastre şi sărea peste gropile pe care le lăsau acestea în strada pietruită. Şi aerul strălucea; părul de pe mâini i se ridică, părul de pe cap i se zburli.

Era ceva ţesut în bariera de coloane dărâmate. Îşi întări scutul în jur. Mari bucăţi de piatră roşie şi albă săriră în aer când vru să treacă peste una, un ropot de lumină pură şi pietre zburătoare. În siguranţă sub scutul lui, păşi printre acestea, abia auzind huruitul clădirilor care se prăbuşeau. Trebuia să-l oprească pe Asmodean. Cu mult efort aruncă un fulger înainte, iar din pământ ieşiră mingi de foc, orice numai să-l oprească pe bărbatul îmbrăcat în surtuc roşu. Începuse să-l prindă din urmă. Intră în piaţă la numai câţiva paşi în urma lui. Încercă să se grăbească să-l prindă pe Asmodean, iar acesta, alergând mai departe, încerca să-l ucidă.

Ter'angrealul şi alte lucruri preţioase pentru care Aielii îşi sacrificaseră vieţile ca să le aducă aici erau aruncate în aer de fulgere, doborâte de vârtejuri de foc, în timp ce construcţii de argint şi cristal cădeau la pământ, forme ciudate de metal se răsturnau în timp ce pământul se cutremura şi se despica

formând gropi mari.

Căutând cu disperare, Asmodean alerga în continuare. Se aruncă la ceea ce părea cel mai puţin important lucru dintre dărâmături. O statuetă albă cam de un picior, care era întinsă pe spate, un bărbat care ţinea o minge de cristal cu o mână ridicată în aer. Asmodean o apucă cu mâinile, ţipând de bucurie.

La nici o bătaie de inimă mai târziu, mâinile lui Rand erau şi ele în acelaşi loc. Îl privi pe Rătăcit; nu părea cu nimic diferit faţă de menestrel, în afara unei disperări în ochi, un bărbat oarecum chipeş aflat în floarea vârstei – nimic nu îl trăda că ar fi unul dintre Rătăciţi. Într-o clipită cei doi se întinseră prin statuetă, prin ter’angreal, pentru a atinge cele două sa’angreale, care erau cele mai puternice făurite vreodată.

Rand îşi amintea vag de o statuie enormă, pe jumătate îngropată undeva într-un colţ al oraşului Cairhien, de uriaşa minge de cristal din mâinile acesteia, strălucind ca soarele, pulsând cu Puterea Supremă. Iar Puterea din el se ridică precum toate mările lumii prinse într-o furtună. Acum cu siguranţă putea face orice; cu siguranţă ar fi putut să o vindece şi pe copila aceea. Puterea spurcată crescu şi ea, înfăşurându-se în jurul său, intrând în toate cotloanele trupului său, în sufletul său. Ar fi vrut să urle; ar fi vrut să explodeze. Şi cu toate acestea ţinea în el doar jumătate din ceea ce putea face acel sa’angreal; cealaltă jumătate era în Asmodean.

Se rostogoleau înainte şi înapoi, lovindu-se de ter’angreale împrăştiate şi făcute bucăţi, căzând; nici unul nu avea curaj să dea drumul statuetei, nici măcar cu un singur deget, căci se temeau ca nu cumva celălalt să o tragă înapoi. Şi totuşi, în timp ce se rostogoleau, luptându-se pentru ter’angreal, lovindu-se de câte un cadru de uşă de piatră roşie, de o statuie din cristal căzută la pământ, dar încă întreagă, o femeie goală cu un copil la piept, bătălia se ducea şi pe un alt plan.

Valuri de Putere, care erau destul de puternice să doboare un munte, îl loviră pe Rand, şi apoi lame care ar fi putut să

taie şi inima pământului; nişte cleşti nevăzuţi încercară să-i smulgă mintea şi trăgeau de sufletul său. Fiecare urmă de Putere pe care o putea conduce era folosită pentru a respinge aceste atacuri. Oricare dintre acestea putea să-l nimicească de parcă nici n-ar fi existat vreodată; era sigur de acest lucru. Unde se duceau nu-şi putea da seama. Pământul se împreuna sub ei, cutremurându-se în timp ce ei se încăierau, şi îi arunca în toate direcţiile. Rand era oarecum conştient de un vuiet grozav, de o mie de murmure, ca o muzică ciudată. Coloanele de sticlă se clătinau, tremurau. Nu-şi putea face griji pentru acestea.

Toate acele nopţi nedormite îl prindeau din urmă, şi faptul că alergase atât. Era istovit, şi dacă ar fi ştiut acest lucru înăuntrul Hăului, atunci era aproape sleit. Zguduit de pământul ce se cutremura, îşi dădu seama că nu mai încerca să tragă de ter'angreal, ci doar să se ţină de el. În curând avea să cedeze. Chiar şi dacă reuşea să se ţină de statueta de piatră, trebuia să dea drumul Puterii sau să fie luat de val, şi să fie distrus în acelaşi mod în care l-ar fi distrus şi Asmodean. Nu mai putea trage nici măcar un pic din ter'angreal, el şi Asmodean erau la egalitate, fiecare având jumătate din ce putea face marele sa'angreal din Cairhien. Asmodean mârâi; sudoarea curgea de pe fruntea şi pe obrajii Rătăcitului. Şi acesta era obosit. Dar oare la fel de obosit ca el?

Pământul chinuit îl aruncă pe Rand deasupra o clipită, şi la fel de repede îl aruncă înapoi pe Asmodean, dar în acea clipită Rand simţi ceva între ei doi. Omuleţul cu sabia pe genunchi, încă îndesat la cingătoare. Un lucru nesemnificativ în comparaţie cu Puterea pe care o mânuiau ei. Un mic pahar cu apă comparat cu un râu, cu un ocean. Nici măcar nu ştia dacă îl putea folosi când era încă legat de marele sa'angreal. Şi dacă putea? Asmodean rânji. Nu era un zâmbet, ci o strâmbătură de oboseală. Poate că asta făcea. Degetele lui Rand începură să tremure, slăbind strânsoarea pe ter'angreal; era singurul lucru pe care îl putea face pentru a se ţine de saidin, chiar şi legat de sa'angreal.

Nu mai văzuse acele ciudate fire de oţel din jurul lui

Asmodean de când ieşise din locul întunecat, dar şi le putea imagina chiar şi în Hău, le putea pune în jurul Rătăcitului în mintea sa. Tam îl învăţase să folosească Hăul ca un ajutor pentru arc, pentru a fi una cu arcul, săgeata şi ţinta. Se făcu una cu acele fire negre imaginare. Abia dacă-l văzu pe Asmodean când se încruntă. Bărbatul probabil se întreba de ce chipul îi părea liniştit acum; mereu exista o clipă de linişte înainte să dai drumul unei săgeţi. Se întinse după angrealul mic de la cingătoare, şi fu cuprins de mai multă Putere. Nu pierdu timpul bucurându-se. Era o undă atât de mică în comparaţie cu ce ardea în el, şi aceasta era ultima lui lovitură. Trebuia să-şi folosească ultimele forţe. Îi dădu forma unei săbii a Puterii, o sabie de Lumină, şi lovi; una cu sabia, una cu firele imaginare.

Ochii lui Asmodean se bulbucară, apoi ţipă, un urlet venit din adâncurile groazei, precum un gong care fusese lovit, Rătăcitul începu să tremure. Preţ de o clipă, lui Rand i se păru că vede doi Rătăciţi, care se îndepărtau unul de altul; apoi se împreunară la loc. Bărbatul căzu pe spate, cu mâinile desfăcute peste surtucul său roşu, acum plin de praf, cu pieptul înainte; privind în sus la nimic; ochii săi negri păreau pierduţi.

După ce căzu la pământ, Rand se desprinse de *saidin,* şi Puterea îl părăsi. Abia dacă avu destulă forţă să tragă ter'angrealul la piept şi să se îndepărteze de Asmodean. Când se ridică în picioare, se simţi ca şi cum ar fi avut în spate un munte; luă în braţe statueta bărbatului cu mingea de cristal în mână.

Pământul nu se mai cutremura. Coloanele de sticlă încă erau în picioare – era recunoscător pentru acest fapt; dacă le-ar fi distrus, ar fi fost ca şi cum ar fi şters istoria Aielilor dar Avendesora, care trăise trei mii de ani de legende şi de adevăruri, Avendesora ardea ca o torţă; cât despre restul oraşului…

Piaţa arăta de parcă totul ar fi fost sfărâmat de un uriaş nebun. Jumătate dintre palatele şi turnurile măreţe erau acum mormane de moloz, unele împrăştiate peste tot; coloane uriaşe care se dărâmaseră unele peste altele, şi pereţi căzuţi,

şi goluri imense acolo unde se aflaseră ferestre de sticlă colorată. De-a lungul întregului oraş se deschisese o spărtură, o despicătură în pământ lată de cincizeci de picioare. Iar distrugerile nu se terminau aici. Cupola de ceaţă care ţinuse oraşul ascuns vreme de atâtea secole se risipea; partea de jos nu mai strălucea, iar lumina orbitoare a soarelui ţâşni prin găuri grozave. În depărtare, Piscul lui Chaendaer arăta altfel, mai scund, şi de cealaltă parte a văii, munţii cu siguranţă erau mai mici. Unde se înălţase un munte, un rând de pietre şi praf se întindea spre capătul dinspre miazăzi al văii.

„Eu distrug totul. Mereu distrug totul! Pe Lumină, se va termina vreodată?”

Asmodean se întoarse pe burtă şi se ridică în mâini şi în genunchi. Dădu cu ochii de Rand şi de ter’angreal, şi încercă să se târască într-acolo. Rand nu ar fi putut conduce nici măcar o scânteie, dar învăţase să se lupte înainte de primul coşmar al Puterii. Ridică un pumn în aer.

— Nici să nu te gândeşti.

Rătăcitul se opri, clătinându-se. Avea faţa trasă, deşi disperarea şi dorinţa se puteau citi pe ea; în ochi îi străluceau ura şi frica.

— Îmi place să privesc bărbaţii când se luptă, dar voi doi abia dacă vă ţineţi pe picioare, zise Lanfear, venind în faţa lui Rand pentru a contempla dezastrul. Aţi făcu treabă bună. Simţiţi urmele? Acest loc a fost protejat cumva. Nu aţi lăsat mai nimic ca eu să-mi dau seama cum.

Ochii ei negri se luminară dintr-odată; se aşeză în genunchi în faţa lui Rand, privind la ceea ce avea în mână.

— Deci asta căuta el. Credeam că au fost distruse toate. Doar jumătate mai există din cel pe care l-am văzut eu; o capcană straşnică pentru vreo Aes-Sedai naivă.

Femeia întinse mâna, iar el strânse ter’angrealul mai tare. Zâmbetul nu se simţea şi în ochii ei.

— Păstrează-l, desigur. Pentru mine nu e nimic altceva decât o figurină.

Ridicându-se, îşi şterse praful de pe fustele ei albe, deşi nu era nevoie. Când îşi dădu seama că el o privea, încetă să mai cerceteze cu privirea piaţa în ruină, şi zâmbi mai larg.

— Ce ai folosit tu e unul din cele două sa’angreale despre care îţi spuneam. Ai simţit *imensitatea* lui? M-am întrebat cum o fi oare, zise ea, fără să-şi dea seama de dorinţa nepotolită din glas. Cu cele două împreună putem să-l detronăm chiar şi pe Marele Stăpân al Întunericului. Putem, Lews Therin! Împreună.

— Ajută-mă! zise Asmodean, târându-se încet către ea, cu capul ridicat şi privirea plină de groază. Nu ştii ce a făcut. Trebuie să mă ajuţi. Nu aş fi venit aici, dacă n-ai fi fost tu.

— Ce a făcut? se strâmbă ea. Te-a bătut ca pe un câine, şi nici pe jumătate pe cât meritai. Nu ai fost niciodată sortit măreţiei, Asmodean, doar să-i urmezi pe cei măreţi.

Cumva, Rand reuşi să se ridice în picioare, cu statueta de cristal şi piatră încă la piept. Nu voia să mai rămână în genunchi în prezenţa ei.

— Voi Numiţii – ştia că era primejdios să o batjocorească – v-aţi dat sufletele Celui Întunecat. L-aţi lăsat să se agaţe de voi.

„De câte ori nu reluase în mintea sa lupta cu Ba’alzamon? De câte ori nu bănuise pentru ce erau acele fire negre?”

— I-am tăiat legătura cu Cel Întunecat, Lanfear. I-am tăiat legătura!

Ochii femeii se bulbucară de uimire, privind de la el la Asmodean. Bărbatul începuse să plângă.

— Nu credeam că e posibil aşa ceva. De ce? Crezi că îl vei întoarce la Lumină? Nu l-ai schimbat cu nimic.

— E acelaşi om de la început care s-a dat Umbrei, aprobă Rand. Mi-ai spus cât de puţină încredere aveţi unii în alţii voi, Numiţii. Cât ar fi putut să ţină secretul? Câţi dintre voi nu ar crede că a reuşit cumva să facă asta singur? Mă bucur că ţi s-a părut imposibil; poate ceilalţi vor crede la fel. Tu mi-ai dat ideea, Lanfear. Un bărbat care să mă înveţe cum să controlez Puterea. Dar nu vreau să fiu instruit de un bărbat care e legat de Cel Întunecat. Acum nu se va mai întâmpla aşa. Poate fi acelaşi om, dar nu prea are de ales nu-i aşa? Poate să rămână şi să mă înveţe, să spere că pot învinge, să mă ajute să înving, sau ar putea să spere că voi toţi nu veţi găsi o pricină să vă întoarceţi împotriva lui şi să îl daţi în vileag. Ce crezi că

va alege?

Asmodean se holbă zăpăcit la Rand, apoi întinse o mână rugătoare către Lanfear.

— Te vor crede pe tine! Le poţi spune tu! N-aş fi aici, dacă n-ai fi fost tu! Sunt credincios Marelui Stăpân al Întunericului!

Lanfear se holbă şi ea la Rand. Pentru prima dată de când o ştia el, femeia părea nesigură.

— Cât de multe îţi aminteşti, Lews Therin? Cât de mult eşti tu, şi cât de mult din tine e păstor? Acesta e genul de plan pe care l-ai fi pus la cale când noi...

Femeia trase aer adânc în piept şi se întoarse către Asmodean.

— Da, mă vor crede. Când le voi spune că te-ai dus la Lews Therin. Toată lumea ştie că mergi acolo unde crezi că e cea mai bună şansă pentru tine. Acolo, zise ea şi dădu din cap mulţumită. Un alt mic dar pentru tine, Lews Therin. Scutul acela va lăsa destulă Putere să intre, destulă cât să te instruiască. Se va pierde cu timpul, dar nu va putea să te înfrunte luni la rând, şi până atunci nu va avea de ales decât să rămână cu tine. Nu s-a priceput niciodată prea bine să treacă de scuturi; trebuie să accepţi durerea, iar el nu a putut face asta niciodată.

— Nuuuuuuuuu! zise Asmodean târându-se către ea. Nu-mi poţi face una ca asta! Te rog, Mierin! Te rog!

— Numele meu este Lanfear!

Chipul ei se strâmbă de furie, iar bărbatul se ridică în aer cu picioarele desfăcute; hainele i se lipiră de trup şi pielea de pe faţă îi alunecă precum untul pe o piatră încinsă. Rand nu o putea lăsa să-l ucidă, dar era prea ostenit să atingă Adevăratul Izvor fără ajutor; abia dacă o putea simţi, ca o strălucire oarbă. Preţ de o clipă strânse bărbatul de piatră cu mingea de cristal. Dacă se întindea din nou prin marele sa'angreal din Cairhien acum, chiar şi atât de multă Putere îl putea ucide. În schimb, se întinse prin omuleţul de la cingătoare; prin angreal trecea o undă blândă, cât un fir de păr în comparaţie cu celălalt, dar era prea frânt ca să mai facă asta acum. Îndreptă toată Puterea către cei doi Rătăciţi, sperând măcar să le atragă atenţia, dacă nu putea face

altceva.

Un fir de foc alb, înalt de zece picioare trecu printre cei doi, înconjurat de fulgere albăstrii încovoiate, tăind un şanţ de-a lungul pieţei; o tăietură adâncă cu marginile netede, în care pământul şi pietrele se topiseră; săgeata de foc lovi zidul unui palat verde care sări în aer, iar vuietul se pierdu în zgomotul marmurei ce se prăbuşea. De o parte a şanţului topit, Asmodean căzu la pământ, ca un morman de carne tremurătoare, iar din urechi şi din nas îi ţâşni sângele; de cealaltă parte, Lanfear se dădu înapoi năucită, apoi se întoarse către Rand. El se clătina în urma efortului făcut, şi se desprinse din nou de *saidin.*

Vreme de o clipă, chipul ei fu cuprins de furie la fel de tare ca şi mai înainte, cu Asmodean. Preţ de o clipă, Rand fu aproape de moarte. Apoi furia dispăru uimitor de repede, fiind ascunsă în spatele unui zâmbet ispititor. „Nu, nu trebuie să-l ucid. Nu după ce am făcut atâtea.” Se duse mai aproape, ridică mâna pentru a-l mângâia pe gât, unde muşcătura ei din vis tocmai începuse să se vindece; nu o lăsase pe Moiraine să afle despre ea.

— Încă porţi însemnul meu. Vrei să îl fac să rămână pe vecie?

— Ai făcut rău cuiva la Alcair Dai sau în tabere?

Chipul ei era tot zâmbitor, dar mângâierea ei era altfel, degetele păreau gata să-i sfâşie gâtul.

— Cum ar fi? Credeam că ţi-ai dat seama că nu o iubeşti pe ţărăncuţa aia mică. Sau e cumva vorba de muieruşca aceea Aiel?

O viperă. O viperă ucigaşă care îl iubea – „Lumina fie cu mine!” – şi nu ştia cum s-o oprească dacă se hotăra să-l muşte, fie pe el sau pe altcineva.

— Nu vreau să fie nimeni rănit. Am încă nevoie de ei. Îi pot folosi.

Era dureros să spună acest lucru, dureros din pricina faptului că era şi mult adevăr în el. Dar dacă avea să îi ţină colţii lui Lanfear departe de Egwene sau Moiraine, departe de Aviendha sau oricine care îi era apropiat, merita puţină durere.

Femeia îşi aruncă pe spate capul ei frumos, şi râsul său răsună ca un clinchet de clopoţei.

— Îmi amintesc de vremea când erai prea moale să te foloseşti de cineva. Şiret în luptă, tare ca piatra şi trufaş, dar blând şi moale ca o fetiţă! Nu, nu am făcut rău nici uneia dintre femeile Aes-Sedai, atât de dragi ţie sau preţioşilor tăi de Aieli. Nu ucid fără motiv, Lews Therin. Nici măcar nu rănesc fără motiv.

Rand avea grijă să nu-l privească pe Asmodean; cu faţa albă, trăgând aer în piept, bărbatul se ridicase într-o singură mână, folosind-o pe cealaltă pentru a-şi şterge sângele de la gură şi de pe bărbie. Lanfear se întoarse încet şi privi marea piaţă.

— Aţi distrus oraşul la fel ca orice armată.

Dar ea nu se uita la palatele ruinate, deşi se prefăcea; ci la piaţa distrusă, cu dărâmăturile amestecate cu bucăţi de ter'angreal şi cine ştie ce altceva. Femeia îşi ţinea buzele strânse când se întoarse înapoi către Rand; în ochii ei se vedea o urmă de furie reţinută.

— Foloseşte-te de învăţăturile lui cu grijă, Lews Therin. Ceilalţi încă sunt liberi, Sammael care e invidios pe tine, Demandred care te urăşte, Rahvin care e însetat de putere. Vor fi mai mult decât bucuroşi să te doboare, nimic mai puţin, când – sau dacă – vor afla.

Privirea ei sclipi când se uită la statueta din mâinile lui şi, preţ de o clipă, el crezu că se gândea să i-o ia. Nu pentru a-i ţine pe ceilalţi departe de el, ci pentru că putea deveni prea puternic şi ea nu l-ar mai fi putut ţine în frâu. Într-o clipă se gândi dacă să-i lase ter'angrealul şi în cealaltă îi cântări oboseala din priviri. Oricât de mult vorbea ea despre cum îl iubeşte, ar fi vrut să fie departe de el când îşi recăpăta forţele atâta cât să poată folosi din nou ter'angrealul. Privi din nou către piaţă, cu buzele strânse; apoi dintr-odată se deschise o uşă lângă ea, nu o uşă spre întuneric, ci spre ceea ce părea a fi o încăpere dintr-un palat, toată din marmură albă şi cu draperii albe din mătase.

— Care dintre ele ai fost tu? zise el în timp ce femeia se îndrepta către uşă, iar ea se opri, privind peste umăr cu un

zâmbet aproape ruşinos.

— Crezi că aş fi putut să îndur să fiu grasa şi hidoasa de Keille? întrebă ea şi desenă cu mâinile în aer un trup zvelt pentru a-i aminti. Acum am fost Isendre. Isendre cea frumuşică şi subţirică. Mă gândeam că, dacă era să bănuieşti pe cineva, aveai să o bănuieşti pe ea. Sunt destul de mândră încât să rabd puţină grăsime, atunci când trebuie.

Zâmbetul ei deveni o strâmbătură.

— Isendre a crezut că are de-a face cu nişte simpli Prieteni ai întunericului. Nu m-aş mira dacă acum încearcă să explice unor femei Aiel furioase de ce mare parte dintre colierele şi brăţările lor de aur sunt pe fundul cufărului ei. Pe unele chiar le-a furat ea.

— Parcă mi-ai zis că n-ai făcut rău nimănui!

— Acum se vede inima ta moale. Pot să dau şi eu dovadă de mărinimia unei femei când aleg să fac asta. S-ar putea să nu o poţi salva de la cotonogeală – merită asta pentru privirile pe care mi le-a aruncat –, dar dacă te întorci repede, îi poţi împiedica să o trimită să iasă din ţinuturile pustiite cu un singur burduf de apă. Se pare că sunt foarte duri cu hoţii aceşti Aieli.

Femeia râse cu poftă, scuturând din cap întrebătoare.

— Atât de diferiţi de cum erau. Puteai să loveşti un Da’shain peste faţă, şi el doar te întreba cu ce greşise. Dacă îl loveai din nou, el te întreba dacă te jignise cu ceva. Nu se schimba cu nimic dacă făceai asta toată ziua.

Aruncându-i lui Asmodean un zâmbet dispreţuitor, ea adăugă:

— Învaţă bine şi repede, Lews Therin! Vreau să stăpânim împreună, nu să văd cum te ucide Sammael sau cum te adaugă Graendal la colecţia ei de bărbaţi chipeşi. Învaţă bine şi repede!

Femeia intră în încăperea din marmură albă şi mătase, iar uşa se închise şi se îngustă până dispăru. Rand trase aer adânc în piept pentru prima dată de când apăruse ea. Mierin. Un nume pe care şi-l amintea de la coloanele de sticlă. Femeia care găsise temniţa Celui Întunecat în vremea Vârstei Legendelor, care intrase cu forţa înăuntru. Ştiuse oare ce era

acolo? Cum scăpase oare din infernul pe care îl văzuse el? S-a dat oare Celui Întunecat încă de pe atunci?

Asmodean încerca să se ridice în picioare, şovăind şi aproape căzând din nou. Nu mai sângera, dar încă avea urme de sânge de la urechi în jos, pe gât, la gură şi pe bărbie. Surtucul murdar îi era rupt, iar galoanele albe, destrămate.

— Legătura mea cu Marele Senior îmi dădea voie să ating *saidin* fără a-mi ieşi din minţi, zise el cu glasul răguşit. Tot ce-ai reuşit e să mă faci la fel de vulnerabil ca şi tine. Ai putea la fel de bine să-mi dai drumul. Nu sunt un dascăl prea bun. Ea m-a ales doar pentru că…

Buzele sale se strânseră, încercând să-şi retragă cuvintele.

— Pentru că nu mai e altcineva, termină Rand pentru el şi se întoarse.

Cu picioarele tremurânde, Rand traversă piaţa largă, croindu-şi drum printre dărâmături. El şi Asmodean fuseseră aruncaţi la jumătatea drumului dintre Avendesora şi pădurea de coloane. Socluri de cristal stăteau sprijinite de statui căzute, ale unor bărbaţi sau ale unor femei, unele rupte în bucăţi, unele întregi. Un inel mare de metal argintiu fusese aruncat peste scaune de metal şi de piatră, forme ciudate din metal, cristal şi sticlă, cu toate adunate într-un morman de cioburi, o prăjină neagră de metal, stătea ca o suliţă ridicată, poate cumva sprijinită de morman. Întreaga piaţă arăta astfel.

Puţin mai departe de marele copac, după ce căută puţin, găsi ceea ce căuta. Lovind cu piciorul în bucăţi din ceea ce păreau a fi tuburi spiralate de sticlă, împinse într-o parte un scaun simplu din cristal roşu şi ridică o statuetă înaltă de-un picior, înfăţişând o femeie îmbrăcată în robă cu un chip paşnic, lucrată în piatră albă, care ţinea în mână o minge transparentă. Era întreagă. Era la fel de nefolositoare pentru el sau pentru oricare alt bărbat, cum era pentru Lanfear partea masculină. Se gândi să o spargă. Dintr-o mişcare ar fi putut să facă ţăndări mingea aceea de cristal.

— Asta căuta ea.

Rand nu-şi dăduse seama că Asmodean îl urmase. Şovăind, bărbatul îşi scărpina gura plină de sânge.

— Ţi-ar smulge inima din piept ca să pună mâna pe asta.

— Sau ţi-ar smulge ţie inima, pentru că ai păstrat secretul faţă de ea. Pe mine mă *iubeşte.* „Lumina să m-ajute. E ca şi cum aş fi iubit de o lupoaică în călduri!”

După o vreme, luă la subraţ statueta feminină, alături de cea masculină. Poate că îi găsea vreo trebuinţă. „Şi nu mai vreau să mai distrug nimic.”

Şi totuşi, privind în jur, mai văzu ceva în afară de dărâmături. Ceaţa dispăruse aproape de tot din oraşul ruinat; doar câteva fuioare subţiri mai zăboveau, pierzându-se printre clădirile care mai rămăseseră în picioare sub soarele care apunea. Fundul văii se apleca spre miazăzi şi din marele şanţ care cobora până la oceanul ascuns în subteran ţâşni apă. Capătul celălalt al văii era deja inundat. Un lac. Putea ajunge chiar până la oraş; un lac care se întindea poate cale de trei mile într-un loc unde până şi un iaz de zece picioare ar fi adunat oamenii. Oamenii ar fi putut veni în această vale să locuiască. Aproape că putea vedea munţii dimprejur terasaţi cu grădini verzi. Puteau să aibă grijă de Avendesora, ultimul copac de chora. Poate că reuşeau chiar să reconstruiască oraşul. Pustia putea avea un oraş. Poate că ajungea chiar să trăiască destul ca să-l vadă.

Cu angrealul, acel bărbat mic cu sabia în poală, reuşi să deschidă o uşă în întuneric. Asmodean păşi alături de el fără tragere de inimă, strâmbându-se puţin când văzu că apare o singură treaptă, destul de mare pentru amândoi. Era acelaşi om care se dăduse Celui Întunecat. Privirile sale piezişe îi aminteau lui Rand despre asta.

Vorbiră doar de două ori, în timp ce treapta aluneca prin întuneric. La un moment dat, Rand spuse:

— Nu îţi pot spune Asmodean.

Bărbatul tremură.

— Mă numeam Joar Addam Nesossin, zise el în sfârşit.

Vorbea ca şi cum ar fi fost gol puşcă sau de parcă pierduse ceva.

— Nu pot folosi nici numele ăsta. Cine ştie ce istorie are numele tău? Ideea e să-i prevenim pe unii să te omoare pentru că eşti unul dintre Rătăciţi.

„Şi să nu ştie nimeni că un Rătăcit îl instruia pe el.”

— Va trebui să fii în continuare Jasin Natael, mă gândesc. Menestrel al Dragonului Renăscut. O scuză destul de bună pentru a te ţine aproape.

Natael zâmbi strâmb, dar nu zise nimic.

Puţin mai târziu, Rand spuse:

— Primul lucru pe care o să mi-l arăţi este cum să-mi păzesc visele.

Bărbatul dădu din cap, posomorât. Avea să-i facă necazuri, dar nu puteau fi la fel de mari ca necazurile care se năşteau din nechibzuinţă.

Treapta încetini, se opri, şi Rand întoarse din nou realitatea. Ieşirea se deschise către marginea de stâncă din Alcair Dai.

Ploaia se oprise, deşi fundul canionului acoperit de umbre era încă plin de bălţi şi de noroi. Erau mai puţini Aieli ca înainte, poate chiar mai puţini cu un sfert. Dar nu se luptau. Ci priveau la marginea de stâncă, unde Moiraine şi Egwene, Aviendha şi Înţeleptele se alăturaseră căpeteniilor de clan şi vorbeau cu Lan. Mat stătea pe vine ceva mai încolo de ei, fără pălărie şi cu suliţa cea neagră sprijinită de umăr, iar Adelin şi Fecioarele ei stăteau în jurul lui. Se holbară la Rand în timp ce ieşea din întuneric, apoi la Natael care îl urmă, îmbrăcat în surtucul său zdrenţuit. Mat sări în picioare zâmbind, iar Aviendha ridică pe jumătate o mână spre el. Aielii din canion priveau în tăcere. Înainte să apuce să spună cineva ceva, Rand zise:

— Adelin, trimite pe cineva în târg care să le poruncească celor de-acolo să nu o mai bată pe Isendre! Nu e o hoaţă atât de mare pe cât cred ei.

Femeia cu părul bălai păru surprinsă, dar şopti numaidecât ceva uneia dintre Fecioare, care o luă la goană.

— Cum ai ştiut despre asta? întrebă Egwene.

Iar în acelaşi timp Moiraine zise:

— Unde ai fost? Cum?

Ochii ei negri larg deschişi trecură de la el la Natael, calmul ei de Aes-Sedai fiind de nerecunoscut. Iar înţeleptele…? Melaine cea cu părul auriu păru gata să scoată

din el răspunsurile cu propriile mâini. Bair se încruntă de parcă ar fi vrut să-i strângă de gât. Amys îşi foi şalul şi îşi trecu degetele prin părul ei alb, neştiind dacă era îngrijorată sau uşurată.

Adelin îi întinse surtucul, care încă era umed. Rand îl înfăşură în jurul celor două statuete. Moiraine se întrebă, de asemenea, ce era cu acele două obiecte. Rand nu ştia nici dacă femeia bănuia ce erau, dar avea de gând să le ascundă de toată lumea cât de bine putea. Dacă nu reuşea să aibă încredere nici în el când folosea puterea din Callandor, cât de multă încredere putea avea când folosea marele sa'angreal? Nu până învăţa mai multe despre cum putea fi controlat, şi despre el însuşi.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă el, iar gura femeii Aes-Sedai se strânse pentru că nu fusese luată în seamă; Egwene nu părea nici ea mai mulţumită.

— Aielii Shaido au plecat, urmându-i pe Sevanna şi pe Couladin, zise Rhuarc. Toţi cei care-au rămas te recunosc Car'a'carn.

— Nu doar Aielii Shaido au fugit, zise Han cu o privire strâmbă şi supărată. Unii dintre Aielii mei Tomanelle au plecat şi ei. Şi dintre Goshien, şi Shaarad, şi Chareen.

Jheran şi Erim dădură din cap aproape la fel de mohorâţi ca şi Han.

— Nu alături de Shaido, zise Bael, dar au plecat. Vor duce vestea despre ce s-a petrecut aici, ce ai dezvăluit tu. Ai procedat greşit. Am văzut cum unii bărbaţi şi-au aruncat suliţele şi au început să fugă!

„Vă va lega împreună şi vă va distruge."

— Nici un Taardad nu a plecat, adăugă Rhuarc, nu cu mândrie, dar ca un simplu anunţ. Suntem gata să mergem acolo unde ne conduci.

Unde îi conducea el. Nu terminase cu Aielii Shaido, cu Couladin sau cu Sevanna. Scrutându-i cu privirea de-a lungul canionului, văzu chipuri speriate ale Aielilor care se hotărâseră să rămână. Cum erau oare cei care fugiseră? Cu toate acestea, Aielii erau doar calea către sfârşit. Trebuia să ţină minte acest lucru. „Trebuie să fiu chiar mai dur decât ei."

Jeade'en aştepta la marginea stâncii, alături de calul lui Mat. Îi făcu semn lui Natael să stea aproape, şi urcă în şa, cu bocceaua făcută din surtuc la subraţ. Cu gura strâmbă, cel care fusese Rătăcit veni în partea dreapta a lui Rand. Adelin şi Fecioarele care mai rămăseseră coborâră şi se aşezară în jurul lui, şi în mod surprinzător, Aviendha veni la locul ei obişnuit în partea lui stângă. Mat ajunse în şaua lui Cimpoiaş dintr-o săritură. Rand se uită în urmă la oamenii de pe stâncă, în timp ce ei îl priveau, aşteptând.

— Drumul înapoi va fi lung.

Bael îşi întoarse chipul.

— Lung şi sângeros.

Feţele Aielilor nu se mişcară. Egwene întinse pe jumătate o mână către el, cu ochii îndureraţi, dar el nu o luă în seamă.

— Când vor veni şi celelalte căpetenii de clan, va începe.

— A început cu mult timp în urmă, zise Rhuarc încet. Întrebarea este când şi unde se va sfârşi.

La această întrebare, Rand al'Thor nu avea nici un răspuns. Întoarse calul bălţat şi începu să meargă încet prin canion, înconjurat de suita lui ciudată. Aielii din faţa lui se dădură la o parte, holbându-se, aşteptând. Frigul nopţii deja începuse să se lase.

Şi când sângele se vărsă pe pământul unde nimic nu rodea, Copiii Dragonului se ridicară, Neamul Dragonului, gata să dănţuiască cu moartea. Iar el i-a chemat din ţinuturile pustiite, şi au zguduit lumea cu luptele lor.

din *Roata Timpului*
de Sulamein so Bhagad,
Mai-marele cronicar al Curţii Soarelui,
Vârsta a Patra

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR.

De la Frângerea Lumii, pe scară largă s-au folosit trei sisteme de înregistrare a datelor. Primul consemna anii de după Frângere (DFL). De vreme ce anii Frângerii şi cei imediat următori au fost cu totul haotici, iar calendarul acesta a fost adoptat la aproape o sută de ani după sfârşitul Frângerii, punctul său iniţial a fost stabilit arbitrar. La sfârşitul Războaielor Troloce, multe cunoştinţe s-au pierdut, într-atât de multe încât s-a iscat şi o dispută cu privire la anul precis în care se ajunsese, după vechiul sistem, aşa că a fost propus un nou calendar, care începea cu sfârşitul războaielor, în cinstea presupusei eliberări de sub ameninţarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). După tulburările, masacrele şi distrugerile provocate de Războiul de o Sută de ani, a apărut un al treilea calendar, cel al Noii Ere (NE) care este folosit şi acum.

***A'dam**:* Dispozitiv Seanchan folosit pentru a controla femeile care pot să conducă; este format dintr-o zgardă şi o brăţară, legate printr-o lesă, toate dintr-un metal argintiu. Nu are nici un efect asupra unei femei care nu poate conduce. *Vezi şi: damane.* Seanchan, *sul'dam.*

***Adelin**:* Femeie din septul Jindo, sept al Aielilor Taardad. Una dintre Fecioarele Lăncii, care a venit în Stânca din Tear.

***Adevăratul Izvor**.* Forţa motrice a universului, cea care face să se învârtească Roata Timpului. Este alcătuit din două părţi – jumătatea masculină *(saidin)* şi jumătatea feminină *(saidar),* care se luptă una cu cealaltă şi în acelaşi timp se ajută. *Saidin* poate fi folosită doar de bărbaţi, iar *saidar* doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, *saidin* a fost pângărit de atingerea Celui Întunecat. *Vezi şi:* Puterea Supremă.

***Aes-Sedai**:* Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei, nu mai există decât femei Aes-Sedai. Privite cu neîncredere şi temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulţi vinovate de Frângerea Lumii şi se crede

în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În acelaşi timp, puţini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes-Sedai, chiar şi în acele tărâmuri unde o astfel de legătură trebuie ţinută secretă. După ce se obişnuiesc cu Puterea, femeile Aes-Sedai par să nu mai îmbătrânească. Iată de ce o femeie în vârstă poate să nu aibă decât, cel mult, câteva fire cărunte. *Vezi şi:* Ajah, Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.

Aiel*:* Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi şi curajoşi. Îşi acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu văl pe faţă" pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruţători atât înarmaţi, cât şi cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreţii lor îi însoţesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul" şi „Dansul suliţelor". *Vezi şi:* Frăţiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel.

Aile Jafar*:* Un grup de insule stăpânite de Oamenii Mării; se presupune că sunt situate la apus de Tarabon.

Aile Şomera*:* Un grup de insule stăpânite de Oamenii Mării; se presupune că sunt situate la apus de Capul Toman.

Ajah*:* Frăţii în rândul femeilor Aes-Sedai, şapte la număr şi desemnate prin culori: Albastră, Roşie, Albă, Verde, Brună, Galbenă şi Cenuşie. Toate femeile Aes-Sedai, în afară de Suprema Înscăunată, fac parte dintr-una. Fiecare dintre aceste frăţii are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme şi la ţelurile femeilor Aes-Sedai. De exemplu, Ajah Roşie îşi pune toată energia în slujba găsirii şi domolirii bărbaţilor care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumeşti şi este în căutarea cunoaşterii. Ajah Albă, care nu pune mare preţ pe lume şi pe fiinţele umane, se dedică filosofiei şi căutării adevărului. Ajah Verde (numită, în vremea Războaielor Troloce, Ajah Luptătoare) se pregăteşte pentru Tarmon Gai'don, Ajah cea Galbenă se concentrează pe tămăduire, iar surorile Albastre se ocupă de chestiunile de lege şi de înfăptuirea dreptăţii. Cele Cenuşii sunt mijlocitoare, căutând să aducă armonie şi bună-înţelegere. Există zvonuri referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe Cel Întunecat,

dar, oficial, aceste zvonuri sunt infirmate.

Alarma Mosvani*:* Femeie Aes-Sedai din Ajah Verde.

Alese: Tinere care se pregătesc pentru a fi Aes-Sedai şi care au ajuns îndeajuns de puternice, trecând de felurite încercări. În general, e nevoie cam de cinci până la zece ani pentru ca o novice să fie Aleasă. Regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt mai puţine decât pentru novice. Mai mult, ele au dreptul de a-şi selecta învăţăturile care le interesează, într-o anumită măsură, precum şi de a purta inelul cu Marele Şarpe, dar numai pe arătătorul de la mâna stângă. Ajunsă Aes-Sedai, o Aleasă este inclusă în Ajah dorită, capătă dreptul de a purta şalul şi-şi poate muta inelul pe orice deget. Poate, de asemenea, să nu-l poarte, dacă situaţia o cere.

Al'Meara, Nynaeve*:* Femeie din Emond's Field, din districtul numit Ţinutul celor Două Râuri, din Regatul Andor. Fostă Meştereasă, acum Aleasă în Turnul Alb.

Al'Thor, Rand*:* Tânăr, cândva păstor, din Emond's Field. Este *ta'veren* şi a fost proclamat Dragonul Renăscut.

Al'Thor, Tam*:* Fermier şi păstor din Ţinutul celor Două Râuri. În tinereţe a plecat de acasă pentru a deveni soldat şi s-a întors cu o soţie (Kari, acum decedată) şi cu un fiu (Rand).

Alteima: înaltă Doamnă din Tear, ambiţioasă şi preocupată de sănătatea soţului său.

Al'Vere, Egwene*:* Tânără din Emond's Field, acum una dintre Alese.

Alviarin*:* Femeie Aes-Sedai din Ajah cea Albă.

Amys*:* Înţeleaptă din Sălaşul Stâncile Reci şi Vestitoare-n vise. Femeie Aiel din septul Nouă Văi al Aielilor Taardad. Soţie a lui Rhuarc, soră-de-soţ cu Lian, stăpâna Sălaşului Stâncile Reci, şi sora-dintâi a mamei Aviendhei.

Angreal*:* Relicvă din Vârsta Legendelor care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din această Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor. Unele au fost făurite spre a fi folosite de către femei, altele, de către bărbaţi. Zvonurile în legătură cu existenţa unor *angreale* care pot fi utilizate atât de bărbaţi, cât şi de femei nu au fost niciodată confirmate. Nu

se mai ştie cum erau făurite. În lume nu există prea multe. *Vezi şi:* a conduce, *sa 'angreal, ter'angreal.*

***Arad Doman**:* Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth. În prezent, zbuciumat în acelaşi timp de război civil, de războaie împotriva celor care s-au declarat de partea Dragonului Renăscut şi de războaie împotriva Tarabonului. Cei mai mulţi neguţători din Arad Doman sunt femei, şi, potrivit zicalei, „să laşi un bărbat să facă negoţ cu cineva din Arad Doman" înseamnă să faci ceva deosebit de prostesc. Femeile din Arad Doman au faima – sau, mai bine zis, proasta reputaţie – de a fi frumoase şi seducătoare şi de a purta veşminte considerate indecente.

***Aram**:* Tânăr chipeş din neamul Spoitorilor.

***Aripă-de-Şoim, Artur**:* Rege legendar, Artur Paendrag Tanreall a domnit între AL 943-994. A unit toate ţinuturile de la apus de Osia Lumii. A trimis chiar şi oştiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanşat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul său reprezenta un şoim auriu în zbor. *Vezi şi:* Războiul de O Sută de Ani.

***Atha'an Miere**: Vezi* Oamenii Mării.

Avendesora: în Limba Veche, „Copacul Vieţii". Pomenit în multe poveşti şi legende, în care sunt menţionate mai multe locuri unde ar putea fi situat.

Avendoraldera: Copac care creştea în Cairhien, dintr-o mlădiţă desprinsă din Avendesora. Mlădiţa era un dar de la Aieli, datând din 566 NE. Totuşi, nu există nici un fel de informaţii despre posibila legătură dintre Aieli şi Avendesora. *Vezi şi:* Războiul cu Aielii.

Aviendha: Femeie din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

***Aybara, Perrin**:* Tânăr din Emond's Field, fost ucenic de fierar. Este *ta'veren. Vezi şi: ta'veren.*

***Ba'alzamon**:* în limba trolocilor, „Inima întunericului". Se crede, în mod greşit, că este numele dat de troloci Celui Întunecat. *Vezi şi:* Cel Întunecat, troloci.

***Bain**:* Femeie din septul Stânca Neagră al Aielilor Shaarad. Una dintre Fecioarele Lăncii.

***Bair**.* Înţeleaptă din septul Haido al Aielilor Shaarad. Vestitoare-n vise.

***Berelain sur Paendraeg**:* Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron. Tânără frumoasă şi încăpăţânată şi o conducătoare pricepută. Obţine întotdeauna ceea ce vrea, oricât ar costa acest lucru, dar îşi ţine întotdeauna cuvântul. *Vezi şi:* Mayene.

Birgitte: Eroină a numeroase legende şi poveşti, faimoasă atât pentru frumuseţe, cât şi pentru vitejie şi pentru priceperea la trasul cu arcul. Purta un arc de argint şi săgeţi, tot de argint, care nu-şi greşeau niciodată ţinta. Una dintre eroii chemaţi prin sunarea Cornului lui Vaiere. Este întotdeauna legată de Gaidal Cain, eroul legendar pentru mânuirea sabiei. *Vezi şi:* Cain, Gaidal, Cornul lui Vaiere.

***Bomhald, Dain**:* Ofiţer al Copiilor Luminii.

***Byar, Jaret**:* Ofiţer dintre Copiii Luminii.

Cadin'sor: îmbrăcăminte a războinicilor Aieli, formată din surtuc şi pantaloni în nuanţe de maroniu şi cenuşiu, care nu se observă printre stânci şi în umbră; încălţările corespunzătoare sunt din piele moale, înşiretate până la genunchi. În Limba Străveche, „veşminte de lucru".

***Caemlyn**:* Capitala Andorului.

***Cain, Gaidal**:* Erou faimos pentru mânuirea sabiei, pomenit în multe legende şi poveşti şi legat mereu de Birgitte; se spune că era la fel de chipeş pe cât era ea de frumoasă. Se crede că nu putea fi niciodată învins, atâta timp cât atingea cu picioarele pământul de baştină. Unul dintre eroii chemaţi prin sunarea Cornului lui Vaiere. *Vezi şi:* Birgitte, Cornul lui Vaiere.

***Cairhien**:* Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi numele capitalei acestui neam. Oraşul a fost pârjolit şi prădat în timpul Războiului Aiel, la fel ca multe altele, mai mici sau mai mari, din regat. Drept urmare, locuitorii au fost siliţi să renunţe la muncile câmpului şi să importe mari cantităţi de grâne. Asasinarea regelui Galldrain (998 NE) a dus la un război civil între diferitele Case, pentru Tronul Soarelui. Importurile de grâne au fost oprite şi s-a

răspândit foametea. Însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastrul cerului.

Callandor*:* Sabia care nu e Sabie, Sabia care nu poate fi atinsă. Sabie de cristal, păstrată cândva în Stânca din Tear. Un puternic *sa 'angreal* masculin. Luarea ei din încăperea numită Inima Stâncii a fost, la fel ca şi căderea Stâncii, unul din principalele semne ale Renaşterii Dragonului şi ale apropierii de Tarmon Gai'don. *Vezi şi:* Dragonul Renăscut, *sa 'angreal,* Stânca din Tear.

Carridin, Jaichim*:* Inchizitor din Braţul Luminii, ofiţer de rang înalt printre Copiii Luminii.

Cauthon, Abell*:* Fermier din Ţinutul celor Două Râuri. Tatăl lui Mat Cauthon. Soţie: Natti. Fiice: Eldrin şi Bodewhin, căreia i se mai spune şi Bode.

Cauthon, Matrim (Mat)*:* Tânăr din Ţinutul celor Două Râuri, care este *ta'veren.*

Căutătorii Adevărului*:* O organizaţie poliţienească şi de spionaj a Imperiului Seanchan. Deşi cei mai mulţi sunt acareturi ale familiei imperiale, se bucură de puteri extinse. Chiar şi cineva dintre cei de Sânge (nobilimea din Seanchan) poate fi arestat dacă nu reuşeşte să răspundă întrebărilor unui Căutător, sau dacă nu reuşeşte să coopereze pe deplin cu un Căutător, ofensă pe care o stabilesc Căutătorii înşişi şi pe care o poate verifica doar împărăteasa.

Cei o sută de tovarăşi*:* O sută de bărbaţi Aes-Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduşi de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în temniţă. Riposta Celui Întunecat a pângărit *saidin;* cei o sută de tovarăşi au înnebunit şi au început Frângerea Lumii. *Vezi şi:* Vremea Nebuniei, Frângerea Lumii, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă.

Cel Întunecat*:* Numele cel mai obişnuit, folosit în toate ţinuturile, al lui Shai'tan. Sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de către Creator în momentul Creaţiei într-o temniţă din Shayol-Ghul. Una dintre încercările de a-l elibera din temniţă a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea

saidinului, Frângerea Lumii şi la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri*:* Sunt firele Puterii Supreme, iar numele pe care le poartă corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul (numit uneori şi Vânt), Focul, Apa şi Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, şi mai puţin pe celelalte. În Vârsta Legendelor, Spiritul se găsea deopotrivă la bărbaţi şi la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul şi/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbaţi, iar cea de a folosi Apa şi/sau Aerul mai ales la femei. Erau şi excepţii, dar pentru că aşa stăteau în general lucrurile, Pământul şi Focul au ajuns să fie considerate puteri masculine, iar Aerul şi Apa – puteri feminine.

Cele Trei Legăminte*:* Jurămintele rostite de o Aleasă care devine Aes-Sedai, în timp ce ţine în mână Sceptrul Legămintelor, un ter'angreal care face să nu-şi poată încălca niciodată cuvântul. Acestea sunt: Să nu rostească nici o vorbă neadevărată. Să nu făurească arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. Să nu folosească Puterea ca armă decât împotriva Făpturilor Umbrei, sau pentru a-şi apăra viaţa proprie, viaţa Străjerului său sau a unei alte Aes-Sedai. Legămintele nu au fost dintotdeauna necesare, însă feluritele întâmplări dinainte de şi de după Frângerea Lumii au dus la instaurarea lor. Mai întâi a fost introdus cel de-al doilea, în urma Războiului Puterii. Primul dintre ele, deşi respectat, este adesea ocolit de către cele care ştiu să răsucească vorbele. Se crede că ultimele două sunt de neîncălcat.

Chaendaer*:* Munte din Pustiul Aiel, deasupra văii Rhuidean. *Vezi şi:* Pustiul Aielilor, Rhuidean.

Chiad: Femeie din septul Râul cu Stânci al Aielilor Goshien, care au o duşmănie de moarte cu Aielii Shaarad. Una dintre Fecioarele Lăncii.

A conduce*:* A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi şi:* Puterea Supremă.

Congar, Dase*:* Femeie din Ţinutul celor Două Râuri, acum Meştereasă în Emond's Field. Soţ: Wit.

Copiii Luminii*:* O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care are drept ţel înfrângerea Celui Întunecat şi distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantejar pentru a contracara numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizaţie militară, cu vederi extrem de rigide şi pe deplin convinsă că este singura care deţine adevărul şi ştie ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes-Sedai, considerându-le, ca de altfel şi pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. *Vezi şi:* Inchizitorii.

Cornul lui Vaiere*:* Obiect legendar, pe care-l caută cei porniţi în Marele Alai. Se spune că acest Corn poate readuce la viaţă vitejii morţi pentru a lupta împotriva Umbrei. A fost convocat un nou Mare Alai care să pornească în căutarea Cornului, iar Corniaţii au depus jurămintele în Illian.

Cuendillar*:* Substanţă indestructibilă creată în Vârsta Legendelor. Absoarbe orice forţă folosită în încercarea de a o frânge, devenind astfel tot mai puternică. Numită şi Inimă de piatră.

Damane*:* În Limba Străveche, „Cele-n lesă”. Denumire dată de Seanchani femeilor care pot conduce şi care, după cum cred ei, se cade să fie controlate cu ajutorul unui a’dam*.* În tot cuprinsul ţinutului Seanchan, tinerele sunt testate în fiecare an, până la vârsta la care se presupune că se va fi manifestat capacitatea înnăscută de a conduce. La fel ca în cazul tinerilor despre care se descoperă că posedă această înzestrare (care sunt executaţi), *damane* sunt scoase din rândul cetăţenilor, încetând, de fapt, să mai fie considerate fiinţe umane. Femeile care pot să conducă, dar care încă nu au devenit *damane,* sunt numite *marath’damane.* Literal „cele care trebuie puse în lesă” Vezi *şi:* Seanchan, *a’dam, sul’dam.*

Damodred, Seniorul Galadedrid*:* Unicul fiu al lui Taringail Damodred şi al lui Tigraine; fratele vitreg (de tată) al lui Elayne şi Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie

înaripată, cu vârful în jos.

Dantela unei Vârste*:* Alt nume sub care este cunoscută Pânza. *Vezi şi:* Pânza unei Vârste.

Domniţa-Moştenitoare*:* Titlul moştenitoarei la tronul Andorului. Fiica cea mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

Din Jubai Vânt Sălbatic, Coine*:* Femeie din neamul Atha'an Miere, Oamenii Mării. Căpităneasă pe brăzdarul-de-ape *Joacă-n val.* Soră cu Jorin.

Din Jubai Aripă Albă, Jorin*:* Femeie din neamul Atha'an Miere, Oamenii Mării. Călăuza Vânturilor pe brăzdarul-de-ape *Joacă-n val.* Soră cu Coine.

Domolire*:* Acţiunea, făcută de femeile Aes-Sedai, de a izola bărbaţii care pot conduce Puterea Supremă. Această acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidin* şi, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârşi fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, şi dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată. *Vezi şi:* Puterea Supremă, ferecare.

Domon, Bayle*:* Căpitan de corabie născut în Illian, cândva prizonier al Seanchanilor; se ocupă acum, cu mare succes, de contrabandă cu mărfuri transportate între Tarabon şi Arad Doman, ţinuturi sfâşiate de război. Odinioară, colecţionar de antichităţi. Un om care îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Dragonul*:* Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei. În nebunia care îi cuprinsese pe toţi bărbaţii Aes-Sedai, Lews Therin a ucis toate persoanele cu care avea o cât de mică înrudire de sânge, precum şi pe toţi cei pe care îi iubea, câştigându-şi astfel numele Ucigaşul-de-Neam. *Vezi şi:* Cei o sută de tovarăşi. Dragonul Renăscut, Profeţiile Dragonului.

Dragon Fals*:* Din când în când, câte un bărbat pretinde că ar fi Dragonul Renăscut, dobândind şi suficienţi susţinători

cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulţi au fost bărbaţi incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câţiva au reuşit. Cu toate acestea, toţi au dispărut sau au fost prinşi şi ucişi înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profeţiile despre Renaşterea Dragonului. Aceşti oameni sunt numiţi Falşi Dragoni. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestraţi au fost Raolin Duşmanul întunecimii (DFL 335-6), Yurian Arc-de-Piatră (circa 1300-1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939-43) şi Logain (997 NE). *Vezi şi:* Dragonul Renăscut, Războiul celui de-al doilea Dragon.

***Dragonul Renăscut**:* Potrivit Profeţiilor Dragonului, omul care este reîncarnarea lui Lews Therin Ucigaşul-de-Neam. *Vezi şi:* Cei o sută de tovarăşi, Dragonul, Dragon Fals, Profeţiile Dragonului.

***Egeanin**:* Căpitan al unui vas Seanchan; i s-a încredinţat o misiune specială, pe uscat.

***Elaida**:* Femeie Aes-Sedai din Ajah Roşie, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Prorocirii.

***Elayne din Casa Trakand**:* Fiica reginei Morgase, Domniţa-Moştenitoare a tronului Andorului, în prezent Aleasă. Blazonul ei este un crin auriu.

***Estanda**:* înaltă Doamnă din Tear, care crede de cuviinţă să primească ceea ce i se cuvine încet, dar temeinic.

***Faile**:* în Limba Străveche, înseamnă „şoimiţă”. Nume pe care şi l-a luat Zarine Bashere, o tânără din Saldaea.

***Far Dareis Mai**:* Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre frăţiile de războinici ale Aielilor; spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele nu se pot căsători şi rămâne în frăţie, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naşte este dat spre a fi crescut de o altă femeie, astfel încât nimeni nu mai ştie cine este mama sa. („Nu poţi aparţine nici unui bărbat şi nici un bărbat şi nici un copil nu îţi pot aparţine. Lancea îţi este iubitul, copilul şi întreaga ta viaţă.”) *Vezi şi:* Aiel, Frăţiile războinice ale Aielilor.

***Ferecare**:* Procedeu prin care o femeie care poate

conduce Puterea este definitiv împiedicată s-o facă, de către alte Aes-Sedai. Ea îşi păstrează capacitatea de a simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l poate atinge. S-a întâmplat atât de rar, încât novicelor li se cere să ţină minte numele şi crimele tuturor femeilor care au fost ferecate. În mod oficial, ferecarea este urmarea unui proces şi a condamnării pentru o anumită crimă. Atunci când se întâmplă în mod accidental, se numeşte /being bumed out/. În practică, termenul „ferecare” este folosit şi într-un caz, şi în celălalt.

Făr-de-Suflet*: Vezi:* Vineţiu.

Fiica Nopţii*: Vezi:* Lanfear.

Flacăra din Tar Valon*:* Simbolul oraşului Tar Valon, al Supremei Înscăunate şi al femeilor Aes-Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Frăţiile războinice ale Aielilor*:* Toţi războinicii Aieli fac parte din câte o frăţie, precum Câinii de Piatră *(Shae’en M’taal),* Pavezele Roşii *(Aethan Dor).* Căutătorii-de-Apă *(Duadhe Mahdi’in)* sau Fecioarele Lăncii *(Far Dareis Mai).* Fiecare frăţie îşi are propriile obiceiuri şi, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roşii au în sarcină menţinerea ordinii. Câinii de Piatră servesc de multe ori ca ariergardă în timpul retragerilor, iar Fecioarele sunt deseori trupe de recunoaştere. Clanurile Aielilor se atacă şi se luptă adesea între ele, dar membrii aceleiaşi Frăţii nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar şi atunci când războiul s-a stârnit. *Vezi şi: Aiel, Pustiul Aiel, Far Dareis Mai.*

Frângerea Lumii*:* în Vremea Nebuniei, bărbaţi Aes-Sedai care îşi pierduseră minţile şi care puteau mânui Puterea Supremă într-o măsură acum necunoscută, au schimbat faţa pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanţuri de munţi, au înălţat alţii, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări şi oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părţi ale lumii populaţia a dispărut aproape cu totul, iar supravieţuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Această distrugere este amintită în poveşti, legende şi în istorie sub numele de Frângerea Lumii. *Vezi şi:* Vremea Nebuniei, Cei o sută de tovarăşi.

Gaidin: Literal – „Fratele Bătăliilor”. Titlu folosit de Aes-Sedai pentru Străjeri. *Vezi şi:* Străjer.

Galad*: Vezi:* Damodred, Seniorul Galadedrid.

Gaul*:* Bărbat din septul Imran al Aielilor Shaarad, care au o duşmănie de moarte cu Aielii Goshien. Unul dintre Câinii de Piatră.

Gawyn din Casa Trakand*:* Fiul Reginei Morgase şi fratele lui Elayne, căreia, la urcarea pe tron, îi va deveni Primul Prinţ al Sabiei. Blazonul său este un mistreţ alb.

Gelb, Floran*:* Fost marinar, are motive să-l evite pe Bayle Domon.

Inchizitorii*:* Ordin în cadrul frăţiei Copiilor Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Metoda lor obişnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obişnuită: cred că deja cunosc adevărul şi nu trebuie decât să îşi facă victima să mărturisească. Inchizitorii îşi spun „Braţul Luminii”, braţul care scoate adevărul la iveală, şi uneori acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Copiii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unşilor. Semnul lor este o cârjă păstorească, roşie ca sângele.

Iscoade ale Celui Întunecat*:* Cei care-l slujesc pe Cel Întunecat, cu credinţa că au să dobândească mare putere şi răsplăţi însemnate, poate chiar nemurirea, după ce el va fi eliberat din temniţă.

Illian*:* Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu acelaşi nume.

Isendre*:* Femeie frumoasă şi misterioasă, care călătoreşte în Pustiul Aiel.

Înalţii Seniori din Tear*:* Stăpânitorii din Tear, unde nu există rege sau regină; sunt constituiţi într-un consiliu. Iau toate deciziile împreună. Numărul lor nu este fix. De-a lungul anilor au fost între douăzeci şi şase. Nu trebuie confundaţi cu Seniorii din ţinut, care sunt nobili ceva mai puţin importanţi.

Înţeleaptă*:* Printre Aieli, Înţeleptele sunt femei alese de către alte Înţelepte şi instruite în arta vindecării, a cunoaşterii

ierburilor şi altele, asemenea Meştereselor. De obicei există câte o singură Înţeleaptă în fiecare sălaş al unui clan sau al unui sept. Despre unele Înţelepte se spune că au puteri uimitoare de tămăduire şi că pot face lucruri care par miraculoase. Se bucură de mare autoritate şi au responsabilităţi pe măsură, dar exercită o influenţă puternică asupra căpeteniilor de sept şi de clan, chiar dacă aceştia le acuză de multe ori că se amestecă prea mult.

Înzestrări*:* Folosirea Puterii Supreme cu ţinte precise. Cea mai cunoscută este, fireşte, Tămăduirea. Altele s-au pierdut, precum Topirea-n-văzduh, adică putinţa de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fără a străbate, propriu-zis, spaţiul. Prorocirea, capacitatea de a prezice viitorul, dar numai în linii mari, se întâlneşte foarte rar. Altă înzestrare crezută pierdută este Vestirea-n vise, care presupune, printre altele, capacitatea unei Vestitoare de a-şi înţelege visele pentru a prezice viitorul, cu mai multe amănunte decât Prorocirea. Unele Vestitoare au capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor şi, se spune, chiar în visele altor persoane. Ultima Vestitoare-n vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE; acum mai există una, despre care nu ştiu decât puţini.

Jocul caselor: Nume dat intrigilor, comploturilor şi manipulărilor menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preţ pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparenţa atingerii altuia, şi pe obţinerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil. Cunoscut şi ca Marele Joc şi uneori prin denumirea din Limba Străveche; *Daes Dae'mar.*

Kadere, Hadnan*:* Neguţător ambulant care călătoreşte în Pustiul Aiel. Are cunoştinţe pe care e gata să le vândă, dacă găseşte preţul potrivit.

Kaf*:* Băutură din Seanchan, care se fierbe până devine neagră şi se bea fierbinte şi aburindă, uneori îndulcită, dar de cele mai multe ori neîndulcită. Băutură stimulantă.

Keille Shaogi*: Vezi:* Shaogi, Keille.

Lan; al'Lan Mandragoran*:* Străjer, însoţitorul lui Moiraine, legat de ea. Regele fără coroană din Malkier, Dai

Shan. Ultimul senior Malkier în viaţă. *Vezi şi:* Străjer, Moiraine, Malkier.

***Lanfear**:* în limba veche, „Fiica Nopţii”. Una dintre Rătăciţi, poate cea mai puternică, alături de Ishamael. Spre deosebire de ceilalţi Rătăciţi, şi-a ales singură numele. Se spune că fusese îndrăgostită de Lews Therin Telamon, urându-o pe Ilyena, soţia acestuia. *Vezi şi:* Rătăciţi, Dragonul.

***Leane**:* Aes-Sedai din Ajah Albastră, Păstrătoarea Cronicilor. *Vezi şi:* Ajah, Păstrătoarea Cronicilor.

***Lews Therin Telamon, Lews Therin Ucigaşul-de-Neam**: Vezi:* Dragonul.

***Liandrin**:* Femeie Aes-Sedai din Ajah Roşie, originară din Tarabon. Se ştie acum că face parte din Ajah cea Neagră.

***Limba Străveche**:* Limba vorbită în Vârsta Legendelor. În general, se aşteaptă ca nobilii şi persoanele educate să o înveţe, însă cei mai mulţi nu cunosc decât câteva cuvinte. Traducerile din Limba Străveche sunt de cele mai multe ori dificile, deoarece limba este capabilă să exprime înţelesuri care se deosebesc între ele într-un mod foarte subtil.

***Lini**:* Doica din copilărie a lui Elayne, şi, înainte de ea, doica mamei sale, Morgase.

***Logain**:* Bărbat care a pretins cândva că este Dragonul Renăscut, acum domolit şi ţinut prizonier în Turnul Alb din Tar Valon.

***Loial**:* Ogier din steddingul Shangtai. Îşi doreşte să scrie o carte despre Dragonul Renăscut.

***Luhhan, Haral**:* Fierar din Ţinutul celor Două Râuri, membru în Sfatul Satului din Emond’s Field. Soţia sa Alsbet este membră în Soborul Femeilor.

***Mana Pustiitoare**:* Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Sălaşul trolocilor, Myrddraalilor şi al altor creaturi ale Celui Întunecat.

***Marele Alai pornit pe urmele Cornului**:* Ciclu de poveşti referitoare la legendara căutare a Cornului lui Vaiere, în perioada cuprinsă între sfârşitul Războaielor Troloce şi începutul Războiului de O Sută de Ani. Istorisirea în întregime a acestor poveşti ar dura zile întregi.

***Marele Stăpân al Întunericului**:* Numele pe care îl

folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Şarpe*:* Simbolul timpului şi al eternităţii, considerat străvechi chiar şi în Vârsta Legendelor, constând dintr-un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes-Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu această formă.

Malkier*:* Neam care a făcut odinioară parte din Ţinuturile de la Hotar, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Manetheren*:* Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact şi de asemenea capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce. *Vezi şi:* Războaiele Troloce.

Mantiile Albe*: Vezi:* Copiii Luminii.

Mayene*:* Oraş-stat la Marea Furtunilor, care şi-a dobândit prosperitatea şi independenţa datorită putinţei de a găsi bancurile cu ulei de peşte, la fel de preţios precum uleiul de măsline produs în Tear, Illian şi Tarabon. Aproape toate lămpile ard cu ulei de peşte sau de măsline. Stăpânitoarea din Mayene, numită Cea Dintâi, este Berelain, descendentă a unei familii care se pretinde din spiţa lui Artur Aripă-de-Şoim. Însemnul oraşului este un uliu auriu, în zbor.

Melaine*:* Înţeleaptă din septul Jhirad al Aielilor Goshien. Vestitoare-n vise.

Menestrel*:* Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat şi clovn. Uşor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii merg în principal prin sate sau prin orăşele.

Merrilin, Thom*:* Menestrel, în legătură cu care lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par.

Meştereasă*:* în sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca şi prezice vremea şi este de asemenea înzestrată cu bună judecată. O poziţie de mare responsabilitate şi autoritate, atât în fapt, cât şi implicit. Este de obicei considerată egala Starostelui, la fel cum Soborul Femeilor este egal cu Sfatul

Satului. Spre deosebire de Staroste, ea este aleasă pe viaţă şi se întâmplă foarte rar ca o Meşterească să fie înlăturată din slujbă înainte de moarte. În funcţie de ţinut, poate avea un alt nume precum Călăuză, Tămăduitoare, Înţeleaptă sau Cititoare.

Afin: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele pe care le zăreşte uneori împrejurul feluriţilor oameni.

Moiraine*:* Aes-Sedai din Ajah Albastră. Născută în Casa Damodred, dar nu în spiţa moştenitorilor tronului, a fost crescută în Palatul Regal din Cairhien.

Morgase*:* Regina din Andor, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de argint.

Myrddraali*:* Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafaţă, dar este sluţit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric şi la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-şi face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire şi cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puţinele lor slăbiciuni cunoscute este reticenţa de a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuţi sub diferite nume, în funcţie de ţinut: Jumate-Om, Făr-de-Ochi, Umbrărău, Pândar, Pierit.

Natael, Jasin*:* Menestrel care călătoreşte în Pustiul Aiel.

Niall, Pedron*:* Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. *Vezi şi:* Copiii Luminii.

Oamenii Mării*:* Mai corect spus, Atha'an Miere, Poporul Mării. Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth şi din Marea Furtunilor, petrec puţin timp pe acele insule, trăindu-şi viaţa la bordul corăbiilor. Comerţul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Ogieri*:* Făptură non-umană, care se distinge prin înălţime (un bărbat Ogier adult are în mod obişnuit zece picioare), nasul lat, aproape ca un bot, şi urechile lungi şi împodobite cu smocuri de păr. Ogierii trăiesc în regiuni numite steddinguri.

Împiedicaţi să revină în steddinguri după Frângerea Lumii (perioadă numită de ei Exilul) au fost cuprinşi de Dor. Orice Ogier care stă prea mult departe de stedding se îmbolnăveşte şi moare. Sunt cunoscuţi drept meşteri zidari – ei sunt cei care au clădit marile oraşe ale oamenilor, după Frângere, însă acest meşteşug este considerat numai o înzestrare pe care au dobândit-o în Exil, mult mai puţin importantă decât arta de a cultiva copacii din stedding, mai ales Falnicii Copaci. Nu-şi prea părăsesc steddingurile, decât atunci când sunt chemaţi pentru reparaţii, şi nu prea au legături cu oamenii. Multă lume crede că sunt numai nişte făpturi de legendă. Se crede că sunt un neam pacifist şi că se mânie foarte rar, însă unele poveşti din vechime spun că au luptat alături de oameni în Războaiele Troloce şi că sunt de neînduplecat. Sunt împătimiţi după cunoaştere, iar cărţile şi poveştile lor conţin, adesea, lucruri necunoscute oamenilor. În general, trăiesc cam de trei ori mai mult decât un om. *Vezi şi:* Frângerea Lumii, stedding.

Ordeith*:* în Limba Străveche, „pelin”. Numele pe care şi l-a luat un bărbat care-l sfătuieşte pe Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Osia Lumii*:* Şir înalt de munţi, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de Ţinuturile de la Apus.

Păstrătoarea Cronicilor*:* A doua ca putere după Suprema Înscăunată, căreia îi este şi secretară. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, în general din rândul aceleiaşi Ajah ca şi Suprema. Mai puţin oficial i se spune şi doar Păstrătoarea. *Vezi şi:* Suprema Înscăunată, Ajah.

Pânza unei Vârste*:* Roata Timpului ţese firele vieţilor omeneşti într-o Pânză a Vârstei, numită uneori pur şi simplu Pânza, care alcătuieşte substanţa realităţii acelei Vârste. *Vezi şi: ta'veren.*

Pribegii*: Vezi:* Tuatha'an.

Profeţiile Dragonului*:* Puţin cunoscute şi pomenite, profeţiile înscrise în Ciclul Karaethon spun că Cel Întunecat va ajunge din nou liber să atingă lumea şi că Lews Therin Telamon, Dragonul, cel care a frânt lumea, va renaşte pentru a purta ultima bătălie cu Umbra, Tarmon Gai'don. Potrivit Profeţiilor, el va salva lumea… şi o va Frânge din nou. Vezi *şi:*

*Dra*gonul.

Pustiul Aiel*:* Ţinutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii, pe care Aielii îl numesc Ţinutul Întreit. Puţini străini se aventurează în Pustiu; Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri şi nu sunt binevoitori cu străinii. Numai neguţătorii ambulanţi, menestrelii şi Spoitorii au îngăduinţa să intre şi, chiar şi cu ei, contactele sunt limitate. Pe aceştia din urmă, Aielii îi numesc „Pierduţii”. Nu sunt cunoscute nici un fel de hărţi ale Pustiului propriu-zis.

Puterea Supremă*:* Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să conducă Puterea Supremă. Foarte puţini pot fi învăţaţi să o facă şi încă şi mai puţini se nasc cu această capacitate. Aceştia din urmă nu au nevoie să fie învăţaţi nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor şi conduc Puterea Supremă, uneori fără să îşi dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârşitul adolescenţei sau la începutul maturităţii. Dacă nu sunt învăţaţi să ţină Puterea sub control, sau dacă nu învaţă singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorţi de izbândă), moartea este inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească şi toţi – chiar şi cei care au învăţat să ţină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca şi nebunia, de pângărirea *saidinului* de către Cel Întunecat. Pentru femeile care nu ştiu să ţină Puterea sub control moartea este mai puţin îngrozitoare, dar tot inevitabilă. Femeile Aes-Sedai caută fetele şi bărbaţii care au această capacitate înnăscută; pe fete pentru a le salva, dar şi pentru a creşte numărul de Aes-Sedai, iar pe bărbaţi – pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceştia le comit, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii. *Vezi şi:* Aes-Sedai, a conduce, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.

Rătăciţii*:* Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei Aes-Sedai din Vârsta Legendelor,

deci printre cei mai puternici cunoscuţi vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât şi unor fragmente din consemnările istorice, au fost închişi împreună cu Cel Întunecat când temniţa lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a speria copiii. Acestea sunt: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael şi Semirhage.

Războaiele Troloce*:* Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL şi au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciţi sau împinşi înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puţini supravieţuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente.

Războiul Puterii*:* Vezi: Războiul Umbrei.

Războiul de O Sută de Ani*:* Serie de războaie, unele simultane, între alianţe aflate într-o permanentă mutaţie, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populaţia din multe ţinuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive, încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim a fost fărâmiţat şi s-au constituit neamurile de astăzi. *Vezi şi:* Aripă-de-Şoim, Artur.

Războiul celui de-al doilea Dragon*:* Război purtat între 939 şi 943 AL, împotriva falsului Dragon Guaire Amalasan. În timpul său, un tânăr rege numit Artur Tanreall Paendrag, cunoscut mai târziu drept Artur Aripă-de-Şoim, a dobândit un mare prestigiu.

Războiul Umbrei*:* Cunoscut şi sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puţin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat şi curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare faţetă a

acestuia, adesea mânjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârşit prin închiderea Celui Întunecat la loc în temniţă. *Vezi şi:* Cei o Sută de Tovarăşi, Dragonul.

Războiul cu Aielii (976—978 NE): Atunci când regele Laman din Cairhien a tăiat din rădăcini Avendoraldera, mai multe clanuri de Aieli au trecut Osia Lumii, au pustiit şi au ars capitala regatului precum şi alte oraşe mai mici sau mai mari, iar războiul s-a întins în Andor şi Tear. În general, se spune că Aielii au fost, în sfârşit, învinşi, în Bătălia de la Zidurile Strălucitoare din Tar Valon. De fapt, în acea bătălie, Laman a fost ucis, aşa că Aielii s-au întors de unde plecaseră, după ce-şi atinseseră ţinta. *Vezi şi:* Avendoraldera, Cairhien.

***Rendra**:* Femeie din Tarabon. Proprietara hanului Curtea celor Trei Pruni, din Tarabon.

***Rhuarc**:* Aiel, căpetenia clanului Taardad.

***Rhuidean**:* Loc din Pustiul Aiel, unde trebuie să meargă orice bărbat care vrea să devină căpetenie de clan şi orice femeie care vrea să devină Înţeleaptă. Bărbaţilor li se permite să intre o singură dată, femeilor de două ori. Numai un bărbat din trei supravieţuieşte călătoriei în Rhuidean. Rata de supravieţuire la femei este mult mai ridicată, în cazul ambelor vizite. Locul unde este situat este bine ţinut secret de către Aieli. Pedeapsa cuvenită pentru o persoană care nu este de neam Aiel şi care pătrunde în Rhuidean este moartea, dar unii, privilegiaţi (aşa cum sunt neguţătorii ambulanţi sau menestrelii) sunt doar dezbrăcaţi până la piele şi (după ce li se dă un burduf cu apă) li se dă voie să încerce să iasă afară din Pustie.

***Roata Timpului**:* Timpul este o roată cu şapte spiţe, fiecare spiţă reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit şi sunt uitate până la întoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza Vârstei este uşor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste şi de fiecare dată au loc schimbări şi mai importante, dar în esenţă este aceeaşi Vârstă.

***Rostirea numelui Celui Întunecat**:* Rostirea

adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenţia şi provoacă inevitabil ghinioane, dacă nu chiar adevărate nenorociri. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-văz, Stăpânul Mormintelor, Păstorul Nopţii, Otravă-n sânge, Năpasta Sufletului, Muşcă-Inimă, Arde-Iarba şi Mană-n-Frunze. Iscoadele îl numesc Marele Stăpân al Întunericului. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rosteşte numele Celui Întunecat".

Sa'angreal*:* Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-şi pună viaţa în primejdie. *Sa 'angrealul* seamănă cu *angrealul,* dar este mult, mult mai puternic. Cineva care mânuieşte un *sa 'angreal* este cu atât mai puternic faţă de cineva cu un *angreal,* cu cât cel cu un *angreal* este mai puternic faţă de cineva care mânuieşte Puterea fără nici un ajutor. Nu se mai ştie cum era făurit. La fel ca în cazul *angrealelor,* există *sa'angreale* feminine şi masculine. Au rămas încă şi mai puţine decât *angrealele.*

Sa'sara*:* Un dans necuviincios din Saldea, scos în afara legii de mai multe regine, dar în zadar. În istoria Saldeei sunt consemnate trei războaie, două răscoale şi foarte multe uniuni şi/sau dezbinări între casele nobile, precum şi nenumărate dueluri, toate stârnite de femei care au dansat *sa'sara.* Se crede că una din răscoale a fost potolită atunci când regina învinsă a dansat *sa'sara* pentru generalul învingător; el a luat-o de soţie şi a repus-o pe tron. Această povestire nu se găseşte în nici una dintre consemnările istorice oficiale şi a fost negată de fiecare regină din Saldea.

Saidar, saidin*: Vezi:* Adevăratul Izvor.

Sala Slujitorilor*:* în Vârsta Legendelor, locul de întrunire al bărbaţilor şi femeilor Aes-Sedai.

Sandar, Juilin*:* Prinzaş-de-furi din Tear.

Sălbăticiune*:* Femeie care a învăţat de una singură să conducă Puterea Supremă, supravieţuind crizei peste care trece doar una din patru. Astfel de femei îşi construiesc de

obicei bariere, prin care să se protejeze de la a şti ce fac. Dacă aceste bariere pot fi distrase, atunci Sălbăticiunile sunt printre cele mai puternice. Termenul este deseori folosit într-un mod peiorativ.

***Seana**:* Înţeleaptă din septul Stânca Neagră al Aielilor Nakai. Vestitoare-n vise.

***Seanchan**:* Descendenţii armatelor pe care Artur Aripă-de-Şoim le-a trimis peste Oceanul Aryth, şi care se întorc pentru a pune din nou stăpânire pe ţinuturile strămoşilor lor. Convingerea lor este că, pentru ca toată lumea să fie în siguranţă, orice femeie care poate conduce trebuie controlată, iar orice bărbat cu această înzestrare trebuie ucis.

2. Ţinutul de unde vin aceştia.

***Sevanna**:* Femeie din septul Domai al Aielilor Shaido. Văduvă a lui Suladric, care a fost căpetenia clanului Shaido, deci stăpâna Sălaşului Comarda până la alegerea unei alte căpetenii.

***Shaogi, Keille**:* Neguţătoare ambulantă care călătoreşte în Pustiul Aiel. O femeie ale cărei planuri îi sunt mai impunătoare chiar şi decât statura.

***Shayol-Ghul**:* Munte din Ţinuturile Pârjolite, locul în care se află temniţa Celui Întunecat.

***Siuan Sanche**:* Fiica unui pescar din Tear. Conform legilor din ţinut, a fost îmbarcată pe o corabie către Tar Valon, în mai puţin de două zile după ce s-a descoperit că putea conduce. A făcut parte din Ajah Albastră şi a fost aleasă Supremă Înscăunată în 988 NE.

***Stăpânii Spaimei**:* Bărbaţii şi femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor Troloce şi au condus oştirile de troloci şi de Iscoade ale Celui Întunecat. Uneori, cei mai puţin învăţaţi îi confundă cu Rătăciţii.

***Stânca din Tear**:* Fortăreaţă gigantică, despre care se spune că a fost clădită la scurtă vreme după Frângerea Lumii, cu ajutorul Puterii Supreme. A fost asediată şi atacată de nenumărate ori, dar a căzut într-o singură noapte în mâinile Dragonului Renăscut şi ale câtorva sute de Aieli, împlinindu-se astfel două părţi din Profeţiile Dragonului. În fortăreaţă se

află o colecţie de angreale şi ter'angreale, aproape la fel de multe ca în Turnul Alb. Se zice că obiectele au fost adunate acolo ca o încercare de a eclipsa Callandor.

***Stedding**:* Căminul Ogierilor. Multe steddinguri au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt apărate, deşi nimeni nu mai înţelege cum, aşa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes-Sedai nu poate folosi Puterea Supremă şi nici măcar nu poate simţi existenţa Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui stedding nu au nici un efect în interiorul acestuia. Trolocii nu intră într-un stedding decât dacă nu au încotro. Nici Myrddraalii nu intră decât în situaţii disperate, şi chiar şi atunci o fac cu scârbă şi fără tragere de inimă. Până şi Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt în largul lor în interiorul unui stedding.

***Străjer**:* Războinic legat de o femeie Aes-Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă şi prin ea bărbatul dobândeşte capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare şi de odihnă vreme îndelungată şi de a simţi de la distanţă atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viaţă, femeia Aes-Sedai de care este legat ştie că trăieşte, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va şti când şi cum a murit. Totuşi, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes-Sedai cât de departe se află şi în ce direcţie. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes-Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roşie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes-Sedai poate lega câţi Străjeri doreşte. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviinţeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acord. Ce avantaje au femeile Aes-Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. *Vezi şi:* Aes-Sedai.

***Sul'dam**:* Literal, „mâna care ţine lesa". Numele dat de Seanchani femeilor cu capacitatea de a controla, folosind un *a'dam,* o altă femeie care conduce. Tinerele din Seanchan sunt testate pentru a li se descoperi acest talent, în acelaşi timp cu testarea pentru *damane* şi la aceeaşi vârstă. Poziţie destul de respectabilă printre Seanchani. Se găsesc mult mai

multe *sul'dam* decât *damane. Vezi şi: a'dam, damane,* Seanchan.

***Suprema Înscăunată**:* Titlul conducătoarei femeilor Aes-Sedai. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes-Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecăreia din cele şapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puţin teoretic, de autoritate aproape supremă în rândul femeilor Aes-Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur şi simplu Suprema.

***Supremul Scaun**:* Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

***Sursa**:* O pereche de beţişoare subţiri, folosite ca tacâmuri în Arad Doman, în loc de furculiţe. Unii consideră că neguţătorii de aici îşi datorează proverbiala perseverenţă dificultăţii de a mânca folosind *sursa;* alţii pretind că firea celor din Arad Doman, la fel de vestită, are aceeaşi cauză.

***Ta'maral'ailen**:* în Limba Străveche, „Nodul Sorţii". O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor *ta'veren. Vezi şi:* Pânza unei Vârste, *ta'veren.*

***Tarabon**:* Popor de pe ţărmul Oceanului Aryth. Capitala: Tanchico. Cândva, un important neam de negustori, de la care proveneau, printre altele, covoare, vopseluri şi artificii produse de Breasla Artificierilor. Acum, sfâşiat de un război civil, şi, în acelaşi timp, şi de războaie împotriva ţinutului Arad Doman şi a celor juraţi Dragonului Renăscut.

***Tarmon Gai'don**:* Ultima Bătălie. *Vezi şi:* Profeţiile Dragonului, Cornul lui Vaiere.

***Ta'veren**:* Persoană în jurul căreia Roata Timpului ţese toate firele alăturate şi poate chiar toate firele vieţii, pentru a forma Nodul Sorţii. *Vezi de asemenea:* Pânza unei Vârste.

***Tear**:* Port important la Marea Furtunilor. De asemenea, oraşul-capitală al acestui popor. *Vezi şi:* Stânca din Tear.

***Telamon, Lews Therin**: Vezi:* Dragonul.

***Tel'aran'rhiod**:* în Limba Străveche, „Lumea Nevăzută" sau „Lumea Viselor". O lume întrezărită în vise, care, după cum credeau anticii, înconjoară toate celelalte lumi posibile. Spre deosebire de alte vise, ceea ce li se întâmplă fiinţelor vii

în Lumea Viselor este real; o rană primită aici există şi după trezire, iar dacă cineva moare în *Tel'aran'rhiod,* nu se va mai trezi deloc.

Ter'angreal*:* Rămăşiţă din Vârsta Legendelor, obiect care foloseşte Puterea Supremă. Spre deosebire de *angreale* şi *sa'angreale,* acestea au fost create pentru un anume scop. De pildă, unul face jurămintele de neîncălcat. Unele sunt folosite de Aes-Sedai, dar scopurile lor primordiale au rămas în general necunoscute. Altele pot ucide sau pot răpi înzestrarea de a conduce puterea. Vezi' *şi:* angreal, sa'angreal.

Toiean*:* Înalt Senior din Tear. Bărbat care îşi doreşte ceea ce nu va putea obţine, nici prin marea sa avere, nici datorită chipului său plăcut.

Troloci*:* Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriaşă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman şi animal şi ucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi şi trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt organizaţi în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Dha'vol, Ko'bal şi Dhai'mon.

Tuatha'an*:* Nomazi, cunoscuţi şi sub numele de Spoitori sau de Seminţia Pribegilor, care trăiesc în căruţe viu colorate şi urmează o filosofie complet pacifistă, numită Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât atunci când erau noi. Sunt printre puţinii care pot traversa Pustiul Aiel fără să se teamă, căci Aielii evită cu stricteţe orice apropiere de ei.

Ţinuturile de la Hotare*:* Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor şi Shienar.

Vârsta Legendelor*:* Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei şi cu Frângerea Lumii. O perioadă în care bărbaţii şi femeile Aes-Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi şi:* Roata Timpului, Frângerea Lumii, Războiul Umbrei.

Verin Mathwin*:* Aes-Sedai din Ajah Brună.

Vestitoare-n vise*:* Numele dat de Aieli femeilor care au capacitatea de a pătrunde în *Tel'aran'rhiod. Vezi şi:* înzestrări.

***Vineţiu**:* Om care şi-a cedat, de bunăvoie, sufletul, pentru a deveni ucigaş în slujba Umbrei. Vineţiii nu au nici o trăsătură mai deosebită, astfel încât pot trece nevăzuţi. Cei mai mulţi sunt bărbaţi, dar există şi câteva femei.

***Vremea Nebuniei**:* Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbaţii Aes-Sedai au înnebunit şi au frânt lumea. Durata exactă a perioadei este necunoscută, dar se crede că ea ar fi ţinut aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes-Sedai. *Vezi şi:* Cei o Sută de Tovarăşi, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă, Frângerea Lumii.

ROBERT JORDAN
În ciclul Roata Timpului au apărut
OCHIUL LUMII
ÎN CĂUTAREA CORNULUI
DRAGONUL RENĂSCUT
va apărea FOCURILE CERULUI